

Giới thiệu Dương Minh Kỷ Convert

Dương Minh Kỷ: Tiểu Niên Tam Trà

Đời trước sống đến mức quá thắm, thiếu ăn thiếu mặc tiền lương thấp không nói, còn bị một viên sao băng đập chết.

Đời này, hắn chỉ muốn thống thống khoái khoái sống một lần.

—— Thiên Hạ Đệ Nhất Cao Thủ: Nếu như ngươi không làm đồ đệ của ta, ta không thể làm gì khác hơn là giết ngươi.

—— Vương Dương Minh. . . Cảm thấy áp lực thật lớn.

Xoa, còn có thể hay không để cho người ta hảo hảo vượt qua.

Nhắc nhở: Đây là chính kịch nghiêm túc mặt

Mọi người nếu đọc thấy hay hãy vote " Tốt " và bấm nút cảm ơn bên trái giúp mình và đừng quên vote 10* nha ^^!

Bạn đang đọc truyện *Dương Minh Kỷ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương mở đầu

Trên thế giới có hai dạng đồ vật có thể rung động thật sâu mọi người tâm linh, một là trong chúng ta tâm cao thượng đạo đức chuẩn tắc, hai là đỉnh đầu chúng ta rực rỡ tinh không.

—— Conde

Vương Nhạc đưa ánh mắt từ trong sách vở hàng chữ này dời thời điểm, đỉnh đầu xác thực đã tinh không rực rỡ.

Hắn xoa xoa chưa xốt con mắt, xác định tại chính mình không ngừng nỗ lực dưới, Cận thị cùng tán quang cũng đều làm sâu sắc một tầng. Thờ dài, đem bản này không biết trải qua qua bao nhiêu người dơ bản không chịu nổi sách nát khép lại, bìa mấy cái thấp kém mực in in ấn ra mơ hồ không rõ chữ —— (Bách Khoa Toàn Thư).

Vì bộ này sách, Vương Nhạc dựng vào toàn bộ thân gia.

Cái gọi là toàn bộ, cũng bắt quá ba trăm sáu mươi khối Nhân Dân Tệ mà thôi.

Nghèo khó nhiều khi không phải đám người tưởng tượng như thế, nó sẽ rất ít khích lệ lên mọi người tranh cường hảo thắng phấn đấu chi tâm, càng nhiều thời điểm nó là để người tuyệt vọng, mất đi động lực, tiếp theo biếng nhác, cứ như vậy quán tính qua xuống dưới.

Rất rõ ràng, Vương Nhạc không phải như vậy người.

Hắn thuở nhỏ phụ mẫu đều mất, dựa vào buoi đồng rác kiếm ăn gian nan dài đến mười tuổi, cùng bên người nhất không có thể người đồng lứa so sánh, hắn đều là càng không chịu nổi một cái.

Mười tuổi về sau, bắt đầu trộm đạo, thường xuyên bị người bắt được, bắt được liền bị đánh, có khi cũng hoàn thủ, hoàn thủ kết quả là chịu càng nhiều đánh. Chịu nhiều như vậy đánh, thế mà còn không có bị đánh chết, thật không biết là Mệnh Ngạnh vẫn là mệnh tiện.

Sự tình chuyển biến phát sinh ở mười một tuổi, một lần nào đó lẫn lộn vào trường học kiếm ăn, ngoài ý muốn phát hiện năm nhất học sinh đang dạy, thế là vụng trộm đứng tại phía bên ngoài cửa sổ nghe trên giảng đài này cái trung niên phụ nữ tại nói cái gì, liên tục nghe nửa năm, ngoài ý muốn bị Khải Mông, thế mà đối sách sinh ra nòng hậu dày đặc hứng thú.

Thế là ngày nào đó sau khi tan học, hắn chọt vào phòng học trộm đi một bản Ngữ Văn Sách giáo khoa cùng Tân Hoa Từ Điển, ban đêm trốn ở cái nào đó nơi ở lâu trong hành lang, mượn âm thanh không đèn yếu ớt ánh sáng chơi lên tra Từ Điển trò chơi, trong hành lang cách mỗi năm phút đồng hồ liền truyền đến một tiếng ho khan, âm thanh không đèn liền sáng lên, duy trì sau năm phút, ánh sáng đập tắt, tiếp lấy lại một lần nữa bị ho khan tỉnh lại, tuần hoàn qua lại, không biết kết cuộc ra sao.

Thiên phú loại vật này, không có gì tốt giảng. Một năm về sau, Vương Nhạc đã có thể duyệt tuyệt đại bộ phận phổ thông sách vở.

Nhưng mà bởi vì sách tiêu hao quá nhiều nghiệp dư thời gian, dẫn đến kiếm ăn thời gian rất là giảm bớt, Đỗ Từ cũng không thể lấp đầy, may mắn là hắn hiện tại biết chữ, lại từ sách vở bên trong học chút không biết hữu dụng vô dụng tri thức, lại thêm từ nhỏ bị đánh luyện thành không cần mặt mũi thiên phú,

thế mà tìm tới một cái cơ hội —— lên làm vùng ngoại thành cái nào đó quán com nhỏ tiểu nhị.

Công việc này, nếu như miễn cưỡng có thể được gọi là công tác lời nói, quản một ngày ba bữa (một ngày trước khách nhân đồ ăn thừa), bao ở túc (cất giữ tạp vật nhà kho), một tháng ba trăm sáu mươi khối tiền tiền lương.

Ba trăm sáu mươi khối,

Ở thời đại này, đã không tính là gì trước, nếu là thường nhân, sợ là coi là chút tiền lương này là đang vũ nhục chính mình. Nhưng là Vương Nhạc rất hài lòng, có ăn có ở, còn có chút món tiền nhỏ, so với qua lại, đã là Thiên Đường.

Về sau, hắn tại cái nào đó sách cũ cửa hàng nhìn thấy bộ này Bách Khoa Toàn Thư, nguyên bộ 20 vốn, mỗi vốn năm trăm trang, lão bản muốn một ngàn khối. Hắn nằm vùng một tháng, mỗi ngày mài, mồm mép mài hồng, lại thêm vô lại dùng mảnh lới, lão bản ôm đuôi đi Chỗ ghề tám tư, tới hậu ba trăm sáu mươi khối "Nhịn đau cắt thịt". Vừa tốt một cái nhân viên làm theo tháng, không biết có tính không trùng hợp.

Lại về sau, vì tiết kiệm điện, hắn ngay tại quán com nhỏ cửa bên lề đường, mượn đèn đường ánh sáng, nghiên lên bộ này sách tới.

Hôm nay, vừa vặn xong thứ hai mươi vốn. Vương Nhạc dự định ngày mai bắt đầu một lần nữa một lần, bởi vì hắn bản năng cảm thấy bộ này trong sách nội dung rất hữu dụng, nếu có thể, hắn muốn gánh vác.

Chỉ là ánh đèn quá mờ, đối với con mắt thật sự là không tốt, những ngày này nhìn đồ, vật càng ngày càng mơ hồ. Bách Khoa Toàn Thư bên trên có đối với loại hiện tượng này miêu tả, hắn biết, cái này gọi Cận thị.

Nhưng mà một cái sống sót đều như vậy phí sức người, làm gì để ý Cận thị chút chuyện nhỏ này?

Giờ phút này, cái này Cận thị, keo kiệt, số khổ, vượt qua Maslow tâm lý nhu cầu Học Thuyết, bài trừ Quan Trọng liên quan tới kho bả thực mà biết rõ lễ tiết ngôn ngữ tinh tế ý nghĩa sâu xa, nhất tâm lấy không có gì cả chi thân truy cầu Tinh Thần Văn Minh thiếu niên cũng không biết, tai nạn đang hàng lâm.

Lên đỉnh đầu này phiền rục rờ tình giữa không trung, tại này mấy vạn dặm xa địa ngoại trong không gian, tại không đếm sao ở giữa, có một khóa vượt qua Tinh Tế Lữ Hành không biết dài đến đâu thời gian cự đại Văn Thạch, đang hướng Địa Cầu tới gần.

Nhân Loại Văn Minh phát triển cho tới hôm nay, đối với không gian dò xét sớm đã không phải Sơ Học Nhi Đồng mức độ, kỳ quái là, những thế giới kia bên trên tiên tiến nhất máy thăm dò nhưng như cũ đối viên này nguy hiểm lưu tinh đến không phát giác gì. Viên này lưu tinh lấy vượt xa qua thanh âm tốc độ, gào thét lên hướng Vương Nhạc vị trí chỗ ở, một tia không kém phóng tới.

Nó vượt qua Đại Khí Tầng, bắt đầu kịch liệt thiêu đốt, thể tích nhanh chóng thu nhỏ. Càng ngày càng nhỏ, chờ nó tiến vào tầng bình lưu lúc, đã bị mài mòn đến chỉ có một cái Bóng Đá lớn nhỏ, nhưng mà, mấy ngàn vạn cây số vượt qua, mấy chục cây số động lực thể năng tích lũy, bên trong mang theo năng lượng, đã vô pháp tính toán.

Vương Nhạc đứng dậy vuốt ve dính ở trên người tro bụi, trở lại chính mình nhỏ trong khổ phòng, cầm trong tay sách đặt ở này 20 vốn bên trong, lại từ góc tường đồng đồ lộn xộn bên trong cầm bốc lên một góc bao phục, đem 20 quyển sách cẩn thận gói kỹ, đặt ở đầu giường.

Trong lòng của hắn tất nhiên là hiểu chưa cái nào so với hắn còn nghèo hèn Ăn trộm hội sò đến trong phòng này đến trộm đồ, nhưng hắn vẫn là muốn cam đoan một bộ này sách tại chính mình chừng không phạm vi bên trong, cái này là nhân loại đối với mình quý giá nhất đồ, vật bản năng.

Sau đó hắn thoát Ngoại Y nằm thẳng, mấy tức về sau, liền có tiếng ngáy truyền đến. Thiếu niên luôn luôn tham ngủ, không có có tâm sự, chìm vào giấc ngủ cực nhanh.

Tại bình tĩnh trong giấc ngủ, viên kia lưu tinh từ trời rơi xuống. Không có âm thanh, cũng không có ánh sáng, giống như u linh nện xuống, đánh vào Vương Nhạc trên thân.

Hắn ngay cả hừ đều không có thể hừ một tiếng, cứ như vậy quả quyết chết đi, chết không toàn thây.

Bạn đang đọc truyện *Dương Minh Kỳ Convert* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Chỉ Xích Thiên Nhai :.

Đại Hạ Triều Hồng Vũ mười một năm, Kinh Đô Quốc Tử Giám. Người mặc màu chàm Trường Sam, đầu đội Ti Trù khăn vuông Viện Trường Tán Nghi Sinh, đang cho năm nay mới nhập học các học sinh bên trên lớp đầu tiên.

Quốc Tử Giám ngàn năm truyền thống, làm Đại Hạ Triều Tối Cao Học Phủ, hàng năm Mùa Thu khai giảng khóa thứ nhất, hẳn là Viện Trường Đại Nhân tự mình giảng bài. Giảng đều là nói rõ điểm chính, luận thuật Thế Giới Bốn Nguyên.

"Từ Bàn Cổ Khai Thiên Tích Địa, Thanh Khí nổi lên, Trọc Khí hạ xuống, nổi lên người suốt ngày, hạ xuống người thành địa. Lục địa trải qua Thương Hải tang điền vài ức năm biến hóa, liền thành hôm nay Tứ Đại Bộ Châu hình dáng, nói Đông Thắng Thần Châu, nói Tây Ngưu Hạ Châu, nói Nam Chiêm Bộ Châu, nói Bắc Câu Lô Châu, bốn châu bên ngoài đều là nước biển. Nhân loại ngay tại cái này bốn châu phía trên phân diện sinh sống. Ta Đại Hạ Triều sừng sừng tại Đông Thắng Thần Châu chính giữa, bắc cự thảo nguyên, nam tiếp Nam Cương, tây thông Tây Vực, đông đến Đông Hải. Mười mấy năm trước, Tiền Triều Đại Thương trụ cực nhọc Hoàng Đế Hoang Dâm Vô Đạo, giết hại trung lương, bách tính trôi dạt khắp nơi, ta hướng Hồng Vũ Hoàng Đế không đành lòng dân chúng chịu khổ, chính là khởi nghĩa binh, trải qua hai mươi năm gian khổ phấn chiến, rốt cục đem Thương Triều lật đổ, thành lập Đại Hạ chính quyền. Đến bây giờ, đã là mười một năm."

Tán Nghi Sinh đem ánh mắt từ tiêu chuẩn bản Quốc Học giáo án trong sách vở dời, liếc mắt một cái dưới đài ngồi mấy trăm tên tân sinh, nhìn lấy bọn hắn si ngốc mệnh mông ánh mắt, trong lòng thầm than, Quốc Tử Giám thật sự là Đệ nhất không bằng Đệ nhất, năm ngoái chỗ chiêu phổ thông đệ tử bên trong còn có mấy cái hiệu nghiệm, năm nay thấy rõ ràng đều là Xuân Ngưu Mộc Mã.

Cũng khó trách, Quốc Tử Giám tuyển nhận Phổ Thông Học Sinh lúc áp dụng là sát cử đề cử chế độ, không trải qua khảo thí, chỉ cần địa phương Môn Phiệt đề cử liền có thể nhập học, những này đưa tới người, cơ hồ tất cả đều là phương sĩ thân chi tử, thật có thể nói là "Năng Tú Tài, không biết sách, xem xét Hiểu Liêm, cha biệt thự. Lạnh trong sạch Chương trọc như bùn, Cao Đệ Lương Tướng e sợ như gà".

Thôi thôi, chỉ là chút Phổ Thông Học Sinh, làm gì quản nhiều như vậy nhân sự, tiếp tục niệm giáo án đi.

Đột nhiên, ầm ầm Kinh Lôi vang lên, Tinh Không bên trong nổ kế tiếp Phích Lịch, kích đại địa một trận chấn động. Đám học sinh một cái lạnh run, hai mặt nhìn nhau không biết chuyện gì, tiếp theo mưa to chiếu nghiêng xuống.

Tán Nghi Sinh khẽ nhíu mày, lúc này chính là đầu mùa thu, ít có Kinh Lôi, mà dưới đài học sinh định lực không chịu được như thế, không khỏi làm hắn trong lòng tức giận. Đang muốn quát lớn vài câu, lại phát hiện tất cả mọi người giống như giống như gặp quỷ nhìn ngoài cửa sổ, Tán Nghi Sinh quay đầu nhìn lại, trên bầu trời tí tách tí tách hạ đứng lên, lại là Huyết Vũ!

Mưa kia nước đỏ thấm dọa người, lại mang theo dày đặc mùi máu tanh, Tán Nghi Sinh lao nhanh ra qua, nhìn lấy đầy trời Huyết Vũ, trong lòng tính nhẩm nửa ngày, cuối cùng đưa ánh mắt về phía mặt phía bắc.

Mặt phía bắc, ở ngoài ngàn dặm, tự nhiên là thảo nguyên.

Sau một khắc, hắn phóng lên tận trời, trong nháy mắt biến mất tại nguyên chỗ, mắt thường ít thấy một đạo tàn ảnh, hướng phương bắc bầu trời kéo dài mà đi.

Một đám học sinh há to mồm, nhao nhao kinh hô, đã sớm nghe nói Quốc Tử Giám Viện Trường Đại Nhân là Đại Hạ Triều Đệ Nhất Cao Thủ, trước kia trợ Hồng Vũ Thánh Thượng khởi binh,

Bằng vào một thân võ công chém giết địch nhân vô số, thần công cái thế, gần như tại thần, về sau Thiên Hạ đại sự đã định, vô ý quan trường, võ công lại luyện không thể luyện, lúc này mới đảm nhiệm Kinh Đô Quốc Tử Giám Viện Trường chức, dốc lòng nghiên cứu Đạo Tàng. Hôm nay gặp mặt, quả nhiên là rung động dị thường, trừ tán đại nhân, trên đời còn có ai có thể thi triển ra tay này "Chi Xích Thiên Nhai" Thần Diệu khinh công?

Trong sân nguyên bản phụ trách hiệp trợ Tán Nghi Sinh giáo sư, Giảng Sư nhóm lại đều thật sâu nhíu mày, Viện Trường Đại Nhân hơn mười năm qua dốc lòng tại ba ngàn Đạo Tàng, sớm đã không giương thân thủ nhiều năm, hôm nay đột nhiên phát công, lên cũng là lớn nhất thâm ảo nhất Chi Xích Thiên Nhai, muốn đến Cực Bắc Chi Địa hẳn là phát sinh không được đại sự.

Nhìn máu này mưa hết sức quý dị, chắc hẳn việc này sẽ không quá tốt. Làm sao người khác bản sự hữu hạn, toàn Quốc Tử Giám lại không người thứ hai có thể thi triển môn khinh công này. Theo không kịp Viện Trường tốc độ, Viện Trường lại đi rất gấp, không có lưu lại đôi câu vài lời, không người biết được đến tột cùng phát sinh chuyện gì. Đành phải lúc này phái người tiến về Hoàng Cung, hướng Thánh Thượng bẩm báo.

Bắc Địa, mệnh mông thảo nguyên.

Thảo nguyên vì người Hung Nô dời dời ở, bọn họ trực cây rong, mục dê bò, trải qua không có chỗ ở cố định sinh hoạt. Đại Thương Triều hậu kỳ, Quốc Khó trống rỗng, Thiên Hạ hỗn chiến, Hung Nô thừa cơ Nam Hạ, vượt qua thảo nguyên, tiến vào Trung Nguyên Phúc Địa, cướp bóc cả người cả của.

Hồng Vũ Đại Đế thành lập Đại Hạ về sau, phát năm mươi vạn binh, từ Đại Tướng Hoắc Quang lãnh binh, khu trục Hung Nô, thẳng đem người Hung Nô chạy về thảo nguyên, còn có nhất cử tiêu diệt chi thế. Người Hung Nô trở lại thảo nguyên về sau, bốn phía phân tán, các không liên kết, Hoắc Quang khó tìm tung tích địch, tại thảo nguyên phân binh tuần tra một năm, không có chút nào đoạt được, bắt buộc dĩ khái hoàn hồi triều.

Từ đó Hung Nô cùng Đại Hạ không đụng đến cây kim sợi chỉ, cả đời không qua lại với nhau.

Lúc này trong thảo nguyên, cái nào đó không biết tên nơi hẻo lánh, một đội Thương Đội đang chậm rãi tiến lên, lục lạc trện trện, truyền ra rất xa.

Thương Đội thành chữ nhất trường xà hình, phía trước nhất là vài thớt Kiện Mã, lập tức ngồi mấy vị tinh tráng hán tử, đều là cầm đao nơi tay, thần sắc

cảnh giới. Mã Hậu là một dải còng đội, mấy chục thốt Lạc Đà dùng dây gai xâu chuỗi, phòng ngừa chạy tán loạn. Về sau theo sát lấy mười mấy chiếc thả dây cương lớn Xe ngựa, trong cương không biết vật gì. Mấy cái đi bộ đi theo hộ vệ, tay cầm đao thương Côn Bồng, theo vết bánh xe, cúi đầu tiến lên.

Bên trong một thốt Lạc Đà thân hình khá cao lớn, Đà Phong ở giữa ngồi một lão giả, sáu mươi tuổi thượng hạ, đen thui da đen bên trên che kín nếp uốn, giữa ngón tay một cây tẩu hút thuốc, thỉnh thoảng toát bên trên hai cái.

Lão giả vung tay lên, hô một tiếng nghỉ ngơi, trong thương đội lập tức truyền hạ lệnh qua, mọi người xuống ngựa thu đao, vòng ngựa tốt cùng Lạc Đà, thả chúng nó tự đi ăn cỏ, tiếp lấy chôn nồi nấu cơm mắc lều bông. Xem ra tối nay là muốn ở đây nghỉ trọ. Lão giả cái gì đều mắc kệ, tại hơn người phục thị hạ ngồi xuống nghỉ ngơi, càng không ngừng xoay lấy tẩu hút thuốc, nghiêm chỉnh là cái này một đội Thủ Lĩnh.

"Bya Nhĩ lão cha, ngài nói kẻ bên này sẽ có Thảo Phi sao?" Một cái tuổi trẻ Hậu Sinh tiến tới góp mặt, cho Bya Nhĩ đổi tẩu hút thuốc lúc, câu hỏi chính mình vẫn muốn tra hỏi, hẳn là lần đầu tiên cùng Thương Đội, trong lòng tràn ngập hiếu kỳ.

Ba một tiếng, Bya Nhĩ một cái nở miệng từ liền nên ở tiểu tử ngốc này trên đầu, tức giận nói: "Cầu vật, đi ra ngoài trước đó đã thông báo người, trong thảo nguyên không muốn xách hai chữ kia, sợ điều gì sẽ gặp điều đó người biết không?"

Trong thảo nguyên hành tẩu, kiêng kỵ nhất cũng là Thảo Phi hai chữ. Từ khi Hung Nô lui về Mạc Bắc về sau, người Hung Nô không đáng kể, đã sớm đem cướp bóc làm đang lúc chức nghiệp, bất luận Hán Nhân người Hung Nô, gặp liền đoạt, đoạt xong giết người, giết hết rồi đi, quân giết không quân chôn. Hung Nô Thảo Phi, sớm đã thành thảo nguyên Ác Ma Đại Danh Từ.

Hậu Sinh không dám ngôn ngữ, yên lặng thôi lui. Được gọi là Bya Nhĩ Lão Hán tiếp tục rút hẳn tẩu hút thuốc.

Lão Hán tên đầy đủ gọi là Bồ Nhân Bya Nhĩ, hẳn không phải người Hung Nô, mà là đến từ phía tây Sắc Mục Nhân, chuyến này là từ Tây Vực Hoa Lạt Từ Mô thành đưa một nhóm hàng hóa qua Hán, trên đường đi qua thảo nguyên, Lạc Đà đều là từ Tây Vực vượt qua sa mạc mang tới.

Trong sa mạc có Sa Đạo, trong thảo nguyên có Thảo Phi. Sa Đạo cuối cùng còn giảng chút đạo lý, lưu lại Tiền Mãi Lộ, cũng liền thả người đi qua, không đáng Sinh Tử Tương Bác, Thảo Phi lại đã man chi cực, không giết sạch tất cả mọi người không chịu bỏ qua. Cho nên tiến vào thảo nguyên về sau bọn họ liền khắp nơi đề phòng, mọi chuyện cẩn thận, không dám có chút chủ quan.

Bya Nhĩ một bên hút thuốc túi một bên nhìn thấy bốn phía, bỗng nhiên, hẳn phát hiện trước mắt mấy chục mét địa phương, không khí tựa hồ xuất hiện một ít dị thường, bình thường một mảnh cỏ đại ở chỗ này nhao nhao tả hữu lệch ra gãy, ngay cả Thổ Thạch cũng gãy thành một cái bảy trật tám trật quý dị đường cong, không gian dường như bị bóp méo, ần ần có âm thâm tiếng rít truyền đến, phảng phất có cái gì Yêu Ma sắp trống rỗng xuất hiện.

Loại này chưa từng nghe thấy cảnh tượng, tự nhiên không biết nên ứng đối như thế nào, nhưng là mọi người phòng bị Thảo Phi đột kích, sớm đã nghiêm chỉnh huấn luyện, Bya Nhĩ hét lớn một tiếng, tất cả mọi người lập tức bỏ xuống trong tay Hoạt Kế, quát ra sáng loáng Cương Dao, đem Bya Nhĩ hạng ở trung tâm chậm rãi lui lại, tất cả mọi người vết đao hướng ra phía ngoài, làm thành một cái kín không kẻ hở hình tròn, nghiêm chỉnh là đã sớm thuận thực đã cực Phòng Ngự Trận Pháp.

Mọi người đề phòng thời điểm, chỉ gặp đoàn kia không gian bỗng nhiên điên cuồng xoay tròn, trong lúc nhất thời quang mang đại thịnh, trung gian hiện ra một đầu cực sáng dây nhỏ, tựa như vỡ ra cái lỗ, lộ ra trắng bạch bên trong, bên trong cường quang đâm người hoa mắt không thể nhìn thẳng, toàn bộ không gian lại ần ần hình như có băng liệt chi tượng.

Ngay sau đó, chỉ nghe ầm vang một tiếng, chuyển động không gian đột nhiên trì trệ, cường quang xé rách chân trời, mang theo tiếng hét lớn đột nhiên nổ tung, trong lúc nhất thời bụi đất tràn ngập, vụn cỏ bay loạn, ầm ầm kéo đến trong bụi mù, bỗng nhiên liền đi ra một người tới.

Đi ra, là một cái một mặt mờ mịt thiếu niên.

Ta không phải êm đẹp đang ngủ à? Vì cái gì tỉnh lại thế mà ở chỗ này?

Vương Nhạc đơn giản muốn kinh ngạc đến ngây người, hẳn xoa xoa đầu mình, cẩn thận hồi tưởng phát sinh cái gì, nhưng mà cái gì đều nghĩ không ra.

Ngắm nhìn bốn phía, trước mặt có mười mấy cái Kỳ Trang Dị Phục đại nam nhân chính nhìn chằm chằm nhìn lấy chính mình. Mà chính mình, hẳn cúi đầu xem xét. . . Thân nương nha! Chính mình là trần như nhộng!

Vương Nhạc hít sâu một hơi, vội vàng tay che hạ thân.

Tiếp theo, nhanh chóng nhớ tới Bách Khoa Toàn Thư bên trong đề cập một cái ít thấy từ ngữ:

Xuyên! Việt!

Là, nhất định là vượt qua, tình cảnh này, rõ ràng là chính mình vượt qua thời gian cùng không gian, đi vào không biết là mấy ngàn năm trước một mảnh trên đại thảo nguyên, mà trước người cái này mấy chục người, dĩ nhiên chính là cái thời không này bên trong cư dân. Nhưng là. . . Vượt qua vì sao lại liên y phục đều cho Xuyên rơi đâu?

Còn có. . . Hẳn nhìn lấy roi tại sau lưng bao phục, sờ sờ trong bao quần áo không nhiều không ít 20 quyển sách, mỗi vốn năm trăm trang, 20 vốn là một vạn trang. Vì cái gì y phục đều không, bộ này sách thế mà còn tại? !

Bya Nhĩ nhìn lấy cái này tóc trán lộn xộn, một mặt đen xám thiếu niên, trong lúc nhất thời không biết ứng đối ra sao, trước mắt trắng cảnh này, rõ ràng

không phải một người bình thường loại có thể chế tạo ra, như vậy, còn lại đơn giản liền hai loại khả năng

Thế là, hần lấy dũng khí, hướng về phía thiếu niên phương hướng hỏi:

"Thần tiên?"

Thiếu niên lắc đầu.

"Yêu quái?"

Thiếu niên lần nữa lắc đầu.

" "

Vì sao lại không tự chủ được nói cảm ơn? Bya Nhĩ không biết, Vương Nhạc cũng không biết.

Bya Nhĩ nhìn thiếu niên không đáp lời, trong lòng đề phòng ngược lại càng sâu một tầng. Hán Nhân có câu nói, sự tình có khác thường tất là yêu, thiếu niên này cổ quái như vậy, nhất định mưu đồ làm loạn.

Thiếu niên sau một khắc động tác, để hần kiên định ý nghĩ của mình —— Vương Nhạc lật ra bao phục, xuất ra một quyển sách thật dày, đi lên phía trước, trong tay đảo trang sách, trong miệng nói lầm bầm:

"Vượt qua, cái tử này là ở đâu một tờ tới? Không biết vị đại gia này có thể hay không xem hiểu Giản Thể Hán Tự, có lẽ có thể cùng một chỗ tham tường một hai, tìm ra ta lại tới đây nguyên nhân." Vương Nhạc là muốn cho đối diện người cùng chính mình cùng nhau nghiên cứu một chút vượt qua cái này kỳ diệu sự tình, nhưng là tại Bya Nhĩ trong mắt, hần hành động này lại biến thành nguy hiểm nhất tín hiệu.

"Che lên lỗ tai! Tặc tử là Niệm Sur!" Bya Nhĩ hét lớn một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Dương Minh Ký Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Tân thế giới .:

Bya Nhĩ vừa dứt lời, từ phía đã là nhiều tiếng hô kinh ngạc, có chút kiến thức đã là sắc mặt thay đổi, ngay cả đao đều ném, trông đi hai tay đến che lỗ tai, nhao nhao tránh né cuống quýt, chưa từng nghe qua Niệm Sur cái tử này những người trẻ tuổi kia tuy nhiên không biết xảy ra chuyện gì, nhưng bất chước bản thân liền là nhân loại cơ sở nhất bản năng, cũng hết thảy ném rơi vũ khí, che lỗ tai.

Niệm Sur, Đại Lục Tu Hành Giả bên trong nguy hiểm nhất chức nghiệp. Bọn họ cũng không am hiểu chiến đấu, nhưng là bằng vào mạnh đại tinh thần lực, cùng trong tay đi qua Thánh Ngôn gia trị sách vở, liền có thể dùng phương thức nói chuyện thu hoạch địch mạng sống con người. Niệm Sur rõ ràng tiêu chí, cũng là trong tay một bản cổ quái sách, cùng trong miệng nói lầm bầm.

Vương Nhạc nhìn trước mắt bọn này cổ cổ quái quái người, cũng là khê giạt mình, chuyện này nào. Đao mắt muốn lên mình bây giờ không đến sợi vải, hơn nữa còn là lấy kỳ quái phương thức trống rỗng xuất hiện, so với bọn họ đến, chính mình có lẽ càng thêm cổ quái một số, không, là cổ quái rất nhiều.

Thế là cũng ở cước bộ, không dám tiếp tục đi lên phía trước.

Hai bên người cứ như vậy đàn độn mà nhìn xem đối phương, thẳng đến trong sân gió nhẹ lướt qua Vương Nhạc trần trụi bên ngoài thân thể, hơi hơi rung mình hần rất cục nịnh không được đánh vỡ cái này kỳ diệu thăng bằng:

"Cái kia. . . Ta chỉ là một người bình thường."

Bya Nhĩ tuy nhiên bị lấy lỗ tai, nhưng cũng có thể miễn cưỡng nghe được thanh âm hần, nghĩ thầm người nếu là người bình thường này toàn thế giới liền không có người. Có thể nói trở lại, tiêu tử này cùng chính mình một nhóm người này giảng co hơn nửa ngày, cũng xác thực không có thấy cái gì có thực chất tính Lực sát thương cử động, thật chẳng lẽ là mình đa nghi?

Hần nhẹ nhàng buông ra một điểm bị lấy lỗ tai hai tay: "Người là lai lịch thế nào?"

Vương Nhạc buồn rầu gãi gãi đầu, vốn là rối bời tóc càng thêm trở nên cùng ỏ gà: "Xuyên Việt Giả, có biết không?"

Bya Nhĩ nghe đối phương cổ quái trả lời, trong lòng không biết mùi vị. Nhưng là việc cấp bách, trước hết làm cho đối phương bỏ vũ khí xuống: "Người đem sách trước thu lại, lại tới nói chuyện."

Vương Nhạc đại khái có thể minh bạch đối phương đối trong tay mình quyển sách này hoảng sợ, chỗ ở cái này tình cảnh lúng túng, đương nhiên vẫn là nghe từ đối phương an bài tương đối tốt. Lập tức thu sách, một chút xiu chuyển đến người trước, hai tay bùng bít lấy hạ thân bộ vị mấu chốt: "Ta nói như vậy các người không nhất định có thể nghe hiểu được, nhưng là trừ nói như vậy bên ngoài ta không biết còn có thể làm sao biểu đạt. Ta là vượt qua đến, ta đến từ một cái khác thời không. Hiểu?"

Bya Nhĩ ánh mắt tại Vương Nhạc trên thân bắn khoả mấy lần, cơ bản xác nhận đối phương nói tới hẳn không phải là cố ý giấu diếm hoặc là làm giả, nhưng là việc này thật là không thể tưởng tượng. Dưới mắt bên người mấy chục hào Cấp dưới đang chờ mình quyết định, mình không thể quá do dự.

"Thiếu niên, người đem hai tay lộ ra đến ta xem một chút."

Vương Nhạc nghe lời duỗi ra hai tay, hạ thể thiếu che đậy, lạnh buốt mới tốt không mát mẻ, nhưng là hiện nay cũng không đoái hoài nhiều như vậy.

Khi nhìn đến Vương Nhạc hai tay trong nháy mắt, Bya Nhĩ Đốn lúc thở phào, mạng lớn nhà thu gia hỏa, chính hắn thì đi ra phía trước, hướng thiếu niên ôm quyền nói: "Nhiều có đắc tội. Chúng ta hành tẩu tại trong thảo nguyên, bắt đắc dĩ khắp nơi đề phòng Thảo Phi, vừa rồi nghĩ lầm các hạ là Thảo Phi tới, cho nên mới đao kiếm tương hướng."

Vương Nhạc nhìn lấy lão đầu này đen kịt mặt, nửa ngày biệt xuất một câu: "Đại Gia, trước cho ta làm thân thể y phục mặc được không?"

Khi Vương Nhạc mặc vào trong thương đội người nào đó đưa qua một bộ quần áo, ngồi xuống vây quanh đồng lứa cùng Bya Nhĩ lão cha nói chuyện trời đất đời, hẳn mới rốt cục vững tin chính mình thật là vượt qua, trước mắt nơi này, thời đại này, căn bản không phải mình nguyên lai là cái thời không kia.

"Lão cha là làm thế nào nhìn ra được ta không phải Thảo Phi?" Vương Nhạc cảm lấy lửa trên kệ vừa mới đã nướng chín thịt bò, tại đáp lấy muối tinh cát trong chén xuyên một vòng, một mạch nhét vào trong miệng, này ngon mùi vị, ánh mắt hắn đều nheo lại.

"Thảo Phi a, đều là quân nhân, trên tay công phu. Lâu dài làm dùng vũ khí, hồ khẩu bên trên nhất định đều có vết chai. Thiếu niên người hai tay tuy nhiên thô ráp, hồ khẩu nhưng không có vết chai dày, nhiều lắm thì song làm việc tay, lại không phải giết người tay."

Vương Nhạc thăm than lão cha đi giang hồ mấy chục năm, quả nhiên kinh nghiệm phong phú. Tiếp lấy liền hỏi nơi đây ra sao, hiện tại lại là năm nào tháng nào. Lão cha cười nói: "Người thiếu niên, người không muốn nói chính mình là từ đâu mà đến, chúng ta liền cũng không nghe. Người trông rộng xuất hiện tại trước mặt chúng ta, chắc hẳn trên người có chút kỳ quặc, nhưng là ngay cả năm nào tháng nào cũng không biết, người thiếu niên người là bắt chúng ta làm trò cười sao?"

Vương Nhạc vội vàng phân biệt mình quả thật không biết, Bya Nhĩ nhìn hắn không giống giả mạo, đành phải đại khái nói rõ hiện tại là Đại Hạ mười một năm, ần Hưng Nô Lịch Pháp xem như Đại Hãn năm trăm ba mươi tám năm, ần bọn họ Sắc Mục Nhân Lịch Pháp tính toán, là Tây Nguyên hai lẻ một sáu năm.

Vương Nhạc trong lòng có liên quan tới cái thế giới này cự Đại Nghi Vấn, suy nghĩ nửa ngày rốt cục vẫn là quyết định hỏi ra: "Xin hỏi lão cha, cái thế giới này đến là cái dạng gì?"

Bya Nhĩ cười nói: "Người thiếu niên này, thật chẳng lẽ không phải cái thế giới này người? Chẳng lẽ người nói kia là cái gì vượt qua thật tồn tại? Vậy làm sao có thể để Ta tin tưởng?"

Người không tin, ta còn chưa tin đâu!

Vương Nhạc trong lòng hừ một tiếng, nhưng là sự tình chính là như vậy phát sinh, ta có biện pháp nào?

Bya Nhĩ tiếp tục nói: "Tốt a, người muốn nghe, ta liền giảng cho người nghe. Chúng ta thế giới là Phiêu Lưu tại một mảnh vô biên vô hạn trên biển Đại Lục, nó từ bốn cái Đại Châu tạo thành, theo thứ tự là Đông Thắng Thần Châu, Tây Ngưu Hạ Châu, Nam Chiêm Bộ Châu cùng Bắc Câu Lô Châu, các Đại Châu ở giữa từ phi thường chật hẹp lục địa liên thông, mỗi cái Đại Châu phương viên đều có mấy vạn dặm rộng.

Tây Ngưu Hạ Châu tại Cực Tây Chi Địa, sơn trường nước xa, nghe nói là Thần Minh chỗ ở, phạm nhân không thể bước chân; Nam Chiêm Bộ Châu tại Nam Hải phía Nam, là yêu quái cùng dã thú thống trị địa phương, phạm nhân qua khó mà còn sống; Bắc Câu Lô Châu tại Bắc Minh phía bắc, quanh năm băng tuyết bao trùm, người phạm không thể sinh tồn; chỉ có Đông Thắng Thần Châu, là nhân loại địa bàn, vô số năm qua mọi người liền ở trên vùng đất này sinh sống sinh sôi. Nhưng là lấy Đông Thắng Thần Châu to lớn, mọi người đầu chân còn không có đạp biến cái này Đại Châu mỗi một tấc đất, cho nên vẫn là có rất nhiều thần bí không cùng biết chi địa.

Mà có biết chi địa, thì bị mấy cái quốc gia chỗ thống trị: Mặt phía bắc thảo nguyên là người Hưng Nô gia viên, trước đây Hưng Nô Khả Hãn A Đề Lạp Hùng Tài Vĩ Lực, đã từng đem Hưng Nô địa bàn khuếch trương lớn hơn hai lần, uy chấn tứ phương, nhưng là kế nhiệm Mughal Khả Hãn không muốn phát triển, bị Hán Nhân đánh về thảo nguyên, ần núp không ra, ngay cả Vương Trượng cũng không biết ở nơi nào. Nam Phương là Sở Nhân địa bàn, Đại Sở nước từ mười mấy cái dân tộc tạo thành, dân phong rất dã, tôn trọng Vu Thuật cùng vũ lực. Phía tây có Tây Vực Thập Lục Quốc, bên trong cường đại nhất là chúng ta Sắc Mục Nhân thành lập Hoa Lạt Từ Mô Vương Quốc. Phía đông, cũng là Cương Vực bao la nhất địa vực, là Hán Nhân thành lập Quốc Gia, vốn là Đại Thương Đế Quốc, nhưng là Mạt Đại Hoàng Đế trụ cực nhọc bởi vì Hoang Dâm Vô Đạo mà bị lật đổ, sau đó mà thay vào cũng là đại hạ quốc Khai Quốc Hoàng Đế, Hồng Vũ Đại Đế. Hồng Vũ Hoàng Đế đăng cơ về sau, mặt phía bắc đánh tới người Hưng Nô nhà, mặt phía nam cùng Sở Quốc chia sông mà cai trị, phía đông là biển rộng mênh mông, phía tây cùng Tây Vực các quốc gia buôn bán, được xưng tụng là Văn Trì Vũ Công,

thiên cổ nhất Đế."

Vương Nhạc nghe đến mê mẩn, đem những tin tức này cùng mình lịch sử tri thức từng cái so với, phát hiện nguyên lai thế giới kia trong lịch sử cũng không có một cái nào có thể cùng trên phiên đại lục này tình huống hoàn toàn phù hợp thời đại. Hắn nhất thời có chút kinh ngạc, như thế xem ra, chính mình cũng không phải là trở lại quá khứ, mà chính là đi vào một cái toàn tân thế giới, hoặc là gọi là Bình Hành Không Gian.

Hai người tiếp tục nói chuyện phiếm, đại bộ phận thời điểm là Vương Nhạc hỏi Bya Nhĩ đáp. Thẳng đến trắng lên giữa trời, Bya Nhĩ lão cha cùng Vương Nhạc lại rảnh rồi phiếm vài câu, liền đi nghỉ ngơi, hơn người cũng riêng phần mình đi ngủ, lưu hai người canh gác.

Vương Nhạc nghe Bya Nhĩ phân phó, đem một đồng lửa dập tắt, quét sạch tro tàn, liền ngay tại chỗ nằm ngủ, dạng này dưới thân còn có đồng lửa dư ôn, không đến mức bị ẩm bị cảm lạnh.

Không bao lâu, tiếng ngáy nổi lên bốn phía. Vương Nhạc mới tới Dị Thế, còn tại trong hoảng hốt, trong đầu đều là liên quan tới tân thế giới hết thảy, vốn cho rằng ngủ không được, nhưng không ngờ không bao lâu liền mất sáng khốn đốn, mất thấy phải ngủ qua.

Đột nhiên, trong đêm tối bá một tiếng vang nhỏ, Vương Nhạc đột nhiên bừng tỉnh, đang buồn bực, chợt thấy có pháo hoa phóng lên tận trời, canh gác người lớn tiếng kêu gọi, trong giọng nói nói không nên lời sợ hãi: "Địch tập! Địch tập!" Dưới sự kinh hãi, cuống quýt xoay người ngồi dậy, chỉ nghe cách đó không xa có tiếng vỗ ngựa truyền đến, nhịp trống rất là cấp bách, tiếp lấy liền trông thấy một đội nhân mã mượn bóng đêm bốn phương tám hướng xúm lại tới, những người này đầu đội Hắc Cân, mặt che miếng vải đen, ngồi trên lưng ngựa cầm trong tay Loan Dao, đao nhận sáng loáng phản xạ ánh trăng, được không khiếp người.

Vương Nhạc đại khùng, chính không biết như thế nào cho phải, lại nghe được Bya Nhĩ một tiếng hô to: "Bày trận!" Thương Đội mọi người đến này hiệu lệnh, lập tức triển khai ban ngày sử dụng hình tròn trận hình phòng ngự, đem Bya Nhĩ cùng Vương Nhạc hộ ở hạch tâm, mọi người vết đao hướng ra phía ngoài, nín thở ngưng thần, không dám thiếu động.

Tập kích người áo đen mắt xem bọn hắn bày thành trận thế, lườm trước đánh bất ngờ Vô Công, một tiếng huyýt, cũng đều ghìm ngựa dừng bước.

Bya Nhĩ hướng đối phương đi ở trước nhất một người hô: "Người đến người nào? Đứng lại không được tới."

Người kia không ngoài sờ liễu chính là đối phương một đội đầu người lĩnh, ngựa mặt lên trời cười ha ha, nói: "Đêm dài đằng đẵng, vô ý giấc ngủ. Chạy đến cát cỏ cốc, không muốn gặp gỡ nghiêm chỉnh huấn luyện, xúi quẩy a xúi quẩy!"

Bya Nhĩ thấy đối phương miệng thảo luận xúi quẩy, lại không chút nào xúi quẩy thần thái, trong lòng không khỏi lo lắng, xem ra đối phương cũng không định từ bỏ, đành phải kiên trì tiếp tục hỏi: "Các người đến tốt cùng là người phương nào?"

Người cầm đầu kia lại là một trận cười ha ha, quay đầu dù bạn vẫn ung dung nói với đồng bạn: "Lão nhân này cũng không phải biết rõ còn có hỏi. Chúng ta mặc đồ này, ở cái địa phương này thời gian này xuất hiện, còn có thể là ai, chúng ta đương nhiên là Thảo Phi!"

Bạn đang đọc truyện *Dương Minh Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Huyết sắc :.

Lời vừa nói ra, Thương Đội chúng người quá sợ hãi, thật sự là sợ điều gì sẽ gặp điều đó. Thảo Phi tiếng xấu, đã sớm lan xa thảo nguyên, không nghe nói Thảo Phi thủ hạ lưu sống qua miệng. Lập tức liền có mười mấy người tay chân hơi hơi phát run, trên mặt bấp thịt cũng không tự giác run rẩy lên.

Bya Nhĩ lâm nguy không sợ, tiến lên một bước nói: "Chư vị Đại Gia, chúng ta ngày xưa không oán, ngày nay không thù, các người toan tính bất quá là phía sau chúng ta những tài vật này. Tiểu Nguyên đem một nửa thương hàng hiệu kính chư vị, dư một nửa còn mời để cho chúng ta vận đến Trung Nguyên qua, xem như đối cổ chủ có cái bàn giao."

Thảo Phi Thủ Lĩnh hừ một tiếng, giọng nói nhẹ nhàng: "Huynh đệ chúng ta thủ hạ, từ trước đến nay không lưu người sống. Bởi vì người chết mới sẽ không si tâm vọng tưởng lưu một nửa đồ, vật!"

Vừa dứt lời, Thảo Phi liền như gió tứ phía đánh tới, loan đao trong tay vạch ra khiến lòng run sợ hình cung, ô ô rung động.

Sau một khắc, Thương Đội bên ngoài người tám chín phần mười đầu người rơi xuống đất, một trường giết chóc như vậy bắt đầu.

Bya Nhĩ tại trong thương đội chỉ huy hô quát, ý đồ tổ chức lên hữu hiệu phản kháng, nhưng mà Thảo Phi nghiêm chỉnh huấn luyện lại võ công cao cường,

những này đồ có gần như tay công phu mèo ba chân hộ vệ làm sao có thể là đối thủ. Tuy nhiên một bát rượu sữa ngựa công phu, Thương Đội mọi người mất thấy sắp bị tàn sát hầu như không còn.

Thảo Phi khởi xướng tấn công lúc, Vương Nhạc liền đã bị dọa sợ, tại hấn ngăn ngại vài chục năm sinh mệnh, khi nào nhìn thấy qua người sống bị như là chém dưa thái rau giết chết.

Hắn trơ mắt nhìn người bên cạnh bị gọt đi đầu lâu, bị xé ra lồng ngực, bị chặt qua cánh tay, một trương trắng bệch mặt phù phù phù lẫn đến bên chân, máu chảy đầy mặt, hai cái lỗ thủng đen giống như con mắt tại một mảnh vết máu bên trong gút gao nhìn chăm chăm hắn!

Người chết! —— người chết! —— người chết! ——

Vương Nhạc trong đầu tuôn ra từng đợt thét lên, cổ họng lại khô khốc cái gì cũng kêu không được, trong tâm mắt tất cả đều là máu, Âm Hồng máu. Đầu hắn đau tựa như muốn nổ bẻ ra đến, toàn thân huyết dịch đều tại hướng đầu dừng mãnh lao tới. Hắn cũng không biết rõ lúc này chính mình hai mắt đã là một mảnh huyết hồng, tựa hồ sau một khắc liền sẽ có vô số máu tươi từ bên trong chảy ra mà ra.

Đầu mắt Thương Đội đã bị giết không sai biệt lắm, chỉ còn Bya Nhĩ cùng tối hậu gần như tên hộ vệ còn đang khổ cực chèo chống. Thảo Phi Thủ Lĩnh một tiếng huyết, chuẩn bị khởi xướng tối hậu tấn công, những này cười ngựa cường đạo cấp tốc lần nữa xếp hàng, tạo thành thế trận xung phong.

Bya Nhĩ nhìn lấy bọn hắn tại mấy hơi thời gian bên trong liền xếp thành một cái bén nhọn Tam Giác Trận Hình, mọi người dựa theo hợp lý nhất vị trí phân bố tại Tam Giác Trận Hình bên trong. Nhất Phái nghiêm chỉnh huấn luyện, nhất thời minh bạch cái gì, đồ hồng mắt rống to: "Các ngươi không phải phổ thông Thảo Phi! Các ngươi là quân nhân!"

Thảo Phi Thủ Lĩnh lạnh lùng nhìn lấy hắn: "Ngươi lão nhân này cũng không đàn. Không tệ, Bản Tướng nguyên là Mughal Đại Hãn thù hạ thân binh."

"Đại Hãn thân binh! Đường đường chính chính chi sư! Tại sao phải làm giết người cướp của hoạt động!"

"Đại Hạ Hồng Vũ Hoàng Đế đem Mughal quân đội đánh thất linh bát lạc,

Chúng ta những người này sớm liền không tìm được thuộc về, giấu ở mảnh này thảo nguyên, đương nhiên phải nghĩ biện pháp mưu chút nghề nghiệp, ai để ý tới chúng ta chết sống?" Thảo Phi Thủ Lĩnh nhìn trước mắt mấy cái này còn sống người, mất thấy một nhóm lớn tài vật sắp tới tay, trong lòng nói không nên lời khoái ý, thầm nghĩ tối nay thật là một cái mỹ hảo ban đêm.

Bya Nhĩ vốn đang trông cậy vào đối phương có thể bận tâm quân người thân phận, lưu lại chính mình mấy người này tánh mạng, về phần tài vật, hắn sớm đã không dám hy vọng xa vời lưu lại dù là một chút điểm. Nhưng mà nghe đối phương nói như thế, đó là nói rõ không hề có kỵ, xem ra tối nay chính mình những người này nhất định là còn sống vô vọng.

Hắn cảm thấy rất xin lỗi Vương Nhạc, cái này kỳ quái người thiếu niên đột nhiên xuất hiện ở đây, nói với tự mình mấy câu, ăn một bữa cơm, liền muốn cho bọn hắn chôn cùng. Hắn muốn nói với Vương Nhạc tiếng xin lỗi, song khi hắn nhìn về phía Vương Nhạc lúc, mới phát hiện đối phương giờ phút này tựa hồ có chút không đúng.

Vương Nhạc đau đầu lợi hại, sớm đã đứng thẳng không được, ngồi chồm hóm trên mặt đất toàn thân run rẩy, hai tay ôm thật chặt đầu, giống một con dã thú phát ra buồn bực thanh âm gào thét, mà tại hắn đeo lấy bao phục bên trong, tựa hồ có đồ vật gì tại chiếu lấp lánh.

Sau một khắc, Thảo Phi hạ đặt lần nữa tấn công mệnh lệnh, Tam Giác Trận Hình khởi xướng tối hậu xông vào, Bya Nhĩ không rảnh lại đi nhìn Vương Nhạc, "Hôm nay chết cũng phải kéo mấy cái đệm lưng!" Hắn hạ đặt nhân sinh tối hậu chỉ lệnh, dẫn theo tối hậu gần như tên thủ hạ hướng Thảo Phi phóng đi.

Đột nhiên, phía sau hắn phát ra một tiếng chấn thiên giá nổ hống, Bya Nhĩ chỉ cảm thấy một trận cuồng phong thổi qua, tựa hồ có cái gì từ bên cạnh sườn tiến lên. Sau một khắc, hắn phát hiện trận kia Phong là Vương Nhạc mang theo —— lúc này Vương Nhạc sớm đã vọt tới Thảo Phi Trận Hình trước đó, tốc độ nhanh hơn chiến mã ra không biết gấp bao nhiêu lần.

Đây là đi chịu chết a!

Bya Nhĩ khẩn trương, há miệng gọi hắn trở về, nhưng mà Vương Nhạc lại ngoảnh mặt làm ngơ, trực lăng lăng xông về phía trước. Thế nhưng là sau một khắc, Bya Nhĩ trừng to mắt, không thể tin được trước mắt hết thảy ——

Tại Thảo Phi Tiềm Binh đụng ngã Vương Nhạc trước đó, hắn nhảy lên một cái, đủ vài trượng độ cao, rơi xuống lúc đã vượt tại Thảo Phi đầu ngựa bên trên, Thảo Phi gặp không sợ hãi, Loan Đao xoay tròn cấp tốc, muốn cắt xuống Vương Nhạc đầu lâu, đợi này Loan Đao vừa muốn đụng vào thời điểm, lại cảm thấy mình bả vai bị người bỗng nhiên một phát bắt được!

Thảo Phi hải nhiên ngừng đầu, liền đối đầu một đôi tròn mắt màu đỏ ngòm!

Vương Nhạc cái này một đôi tay gút gao bắt lấy đối phương hai vai, dùng lực kéo một phát, chỉ nghe xoẹt một tiếng, Thảo Phi thân thể máu thịt lại như cùng một tờ giấy mỏng bị xé mở đến!

Máu tươi phun ra, tung tóe Vương Nhạc một mặt, kinh thiên rú thâm bên trong, hắn dùng đầu lưỡi liếm liếm bên môi Huyết Trương, khoe miệng trầm thấp tràn ra một tiếng gào thét, huyết dịch thơm ngọt khí tức tựa hồ để hắn càng thêm hưng phấn. Phía sau hắn trong bao quần áo đột nhiên tàn mất ra vô số trang giấy, vây quanh hắn không ngừng phi vũ lượn vòng, mặt giấy ần ần chảy xuôi theo vô số Quang Văn, trong đêm tối lộ ra nói không nên lời quý dị.

Sau một khắc, chỉ gặp Vương Nhạc từ đầu ngựa bên trên nhảy lên, nhanh chóng như phong lôi hướng về khác một con ngựa, bắt chước làm theo, đem khác một con ngựa bên trên Thảo Phi cũng xé thành hai nửa. Tuy nhiên trong nháy mắt, đã có năm sáu tên Thảo Phi bị hấn đưa lên Tây Thiên, nhất thời chỉ nghe kéo kẹt kẹt xoẹt thanh âm, trong đêm tối làm cho lòng người sinh sợ hãi.

Mà theo hấn giết người càng ngày càng nhiều, huyết quang tràn ngập bên trong, vây quanh bên cạnh hấn phi vũ trang giấy càng ngày càng nhiều, cũng càng ngày càng sáng.

Đây hết thấy cơ hồ chỉ phát sinh trong nháy mắt, Bya Nhĩ đã sớm dừng bước lại, nhìn trước mắt Như Quý giống như mị Vương Nhạc, si ngốc nói ra: "Trường Sinh Thiên a, ngài nhìn thấy a, cái này là ma quỷ a!" Phía sau hấn thủ hạ nhìn thấy như vậy giết người trắng cảnh, rung động không nói gì, đã có người xoay người nôn mửa ra ngoài.

Tuy là Thảo Phi Thủ Lĩnh tự cao hung hãn, cũng chưa bao giờ thấy qua cảnh tượng như vậy. Nhất thời chỉ cảm thấy một luồng hơi lạnh từ chân lòng lên, theo lưng thẳng vào phế phủ.

Mất thấy chính mình nơi này còn có nhân mã, mà đối phương chỉ có một tên đơn bạc thiếu niên, Thảo Phi Thủ Lĩnh ngăn chặn trong lòng sợ hãi, thần sắc vận một cái, cao giọng lên hung ác tiếng nói: "Các huynh đệ, lên!"

Nói từ trong trận hình ở giữa giục ngựa mà lên, Thảo Phi bên trong lấy võ công của hấn tối cao, hấn ý đồ lấy chính mình có một không hai thảo nguyên vũ lực giết chết cái này đột nhiên xuất hiện kỳ quái thiếu niên. Nhưng mà Đạo Phong chưa đến Vương Nhạc trước mặt, những phi vũ đó trang giấy đã nhao nhao bám vào tại hấn đao trên vách, những cái kia trang giấy tựa hồ có cực mạnh lực dính, Thảo Phi Thủ Lĩnh nỗ lực vung đao, đao lại trở nên hình như có nặng ngàn cân, ép tới hấn kém chút nâng không nổi tay đến!

Lúc này Vương Nhạc đã nhảy lên hấn lập tức, Thảo Phi Thủ Lĩnh trong lòng hoảng hốt, một tiếng kinh hô, thanh âm bên trong nói không nên lời khủng hoảng, sau một khắc, chỉ nghe xương ngực băng liệt chi tiếng vang lên, hấn đã bị sinh sinh xé thành hai nửa!

Vương Nhạc lúc này lại là thần trí mơ hồ một mảnh, đầu đau muốn nứt, trong mắt như muốn nhỏ máu đi xuống, hấn thực cái gì cũng không biết, cái gì cũng đều thấy không rõ, chỉ có thể mơ hồ cảm giác có mấy đạo mơ hồ bóng người hướng mình vọt tới, dựa vào vốn có thể biết những người kia là mình địch nhân, trong lòng ngực hình như có không khí Hung Sát Chi Khí lóe sáng, tay nâng tay rơi, một chỗ thi thể.

Chiến đấu cũng không có tiếp tục thời gian rất lâu, không bao lâu, sở hữu Thảo Phi đều biến thành đầy đất tán khối thịt vụn. Huyết vụ đầy trời bên trong, Vương Nhạc đứng tại chỗ, trong miệng càng không ngừng ha ha có tiếng, phía sau lưng đập trùng không chừng, hấn tại kịch liệt thờ dốc.

Bya Nhĩ mang theo thủ hạ chậm rãi hướng hấn tới gần, cẩn thận nói: "Người thiếu niên, ngươi không sao chứ?"

Vương Nhạc bỗng nhiên quay đầu, trên mặt dán đầy Huyết Thương, cặp mắt kia mang theo vô hạn sát ý quét tới, huyết sắc dọa người, hấn im lặng nhếch nhếch miệng, trong miệng không ngừng sinh ra răng nanh, Bya Nhĩ bị hoảng sợ gần chết, sau một khắc, Vương Nhạc hai tay đã bắt hấn lại hai vai!

"Không muốn..." Bya Nhĩ chỉ tới kịp thở ra một câu nói kia, liền bị xé thành hai nửa!

Vương Nhạc trong lòng lệ khí tỏ khắp, trong tay cũng không ngừng nghỉ, ngăn ngừa mấy hơi ở giữa, tràn ra khắp nơi trong biển máu, đã mất người sống.

Trên bầu trời đột nhiên một đạo tiếng sấm, lại một bóng người xuất hiện tại Vương Nhạc bên người, hấn bản năng trở tay đi bắt, nhưng không có thuận lợi bắt lấy đối phương hai vai, ngược lại lại bị người chế trụ cổ tay.

"Yêu nghiệt nguoi dám!" Người kia hét lớn một tiếng, hấn người mặc màu chàm áo vải, đầu xấn khăn vuông, giữ lại một túm tóc sắc sọc sợi râu, chính là Quốc Tử Giám Viện Trưởng —— Tán Nghi Sinh.

Bạn đang đọc truyện *Dương Minh Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Thiên Hạ Đệ 1 Cao Thủ .:

Vương Nhạc tuy nhiên thần trí đã mất, lại bản năng phát giác người trước mắt này cùng những cái kia bị hấn giết chết người hoàn toàn khác biệt, để hấn ần ần cảm thấy cực đại nguy hiểm. Hấn một cái quay đầu muốn phải thoát đi, có thể cái tay kia lại như kim sắt thật sâu kềm ở hấn thủ đoạn, nhói nhói vô cùng, lại có loại muốn bị ách đoạn cảm giác.

Hấn căn bản không động đậy.

Những hạng đó quần quanh thân phi vũ trang giấy, muốn muốn trợ giúp chủ nhân của mình đối kháng người trước mắt này, nhưng cũng là không làm nên chuyện gì. Người kia quanh thân ẩn phủ một vòng bạch quang, trang giấy phi công đánh vào trắng trên ánh sáng, rung động đùng đùng, lại căn bản là không có cách tới gần.

Tán Nghi Sinh tâm lý lúc này cũng là rung động khó tả, từ nhìn thấy che khuất bầu trời Huyết Vũ bắt đầu, hẳn liền có chỗ xúc động, cảm thấy biết cái này Bắc Phương Thảo Nguyên hẳn là xuất hiện một cái không nên tồn tại ở cái thế giới này người.

Giống như hần bức này tu vi, đã có thể mơ hồ cảm giác được một số tương lai tin tức, hẳn tại trên thân người này dường như cảm thấy một trận huyết quang trùng thiên mà lên, ần ần giấu giếm Hủy Diệt Thế Giới khả năng. Vì thế không tiếc vận dụng cực kỳ tiêu hao pháp lực vô thượng thân thông Chi Xích Thiên Nhai, lấy thời gian ngắn nhất chạy đến gần căn người này.

Nhưng khi hần tận mắt thấy Vương Nhạc, lại phát hiện nguyên lai người này hủy diệt tính so với chính mình đoán trước còn còn đáng sợ hơn.

Cái này, là một cái ma quỷ.

Ma quỷ nhất định phải mặt sát, duy như thế, mới có thể bảo chứng cái thế giới này an toàn. Thế nhưng là khi hần nhìn thấy đối phương mờ mịt gương mặt, nhìn thấy đối phương mắt chỗ sâu như có như không một tia mê vờ cùng hoảng sợ, không khỏi lòng có cảm giác, dốc lòng phân biệt rõ ràng người này khí vận, tựa hồ lại cảm thấy đến có lẽ tồn tại khác một loại khả năng tính.

Không có thời gian do dự, Tán Nghi Sinh buông tay ra, vây quanh Vương Nhạc sau lưng, hai tay tại trong nháy mắt liên tục sử xuất mấy cái Pháp Ấn: "Từ, dân, thân, mảo, thân, chưa, hội, Phong Tà Pháp Ấn!"

Hết lớn một tiếng, hai tay của hần ấn lên Vương Nhạc phần gáy, dưới lòng bàn tay hiện ra trắng noãn Thánh Quang, sau một khắc, phần gáy bên trong liền xuất hiện một cái huyền ảo Ngân Bạch phong ấn, trong nháy mắt đánh Vương Nhạc trong thân thể huyết dịch điên cuồng sôi trào lên, một cỗ hùng hậu khí lưu tùy theo tràn vào.

Cỗ khí lưu này hùng hậu không dứt, một chút xúu nghiền nát hần từng khúc huyết nhục, từng tia từng sợi trực xuất khỏi giấu giếm u ám khí tức, chính là những này u ám khí tức, dẫn đến trước đó bạo phát, sau đó cỗ này hùng hậu khí lưu lại một chút xúu thúc đẩy vỡ vụn huyết nhục tại trong thân thể gây dựng lại ghép lại, nghiền nát, xua đuổi, ghép lại, lại nghiền nát, lại xua đuổi, lại ghép lại.

Đau nhức đau nhức đau nhức đau nhức đau nhức!

Này thâm nhập cốt tủy nhói nhói cơ hồ ngay cả trong hỗn độn Vương Nhạc cũng không kiên trì nổi, mặt đều vận vẹo.

Không biết qua bao lâu, theo u ám khí tức dần dần rút vào phong ấn, phong ấn quang trạch càng ngày càng thịnh, thể nội u ám khí tức dần dần thưa dần, Vương Nhạc rốt cục bắt đầu hơi có làm dịu, tuy nhiên trước mắt vẫn là mơ hồ một mảnh, trong mắt còn lưu lại chưa cời hung hoành lệ khí, nhưng thân thể đã hơi hơi lỏng, trong đầu cũng có một tia thanh minh,

Có thể không đợi hần hoàn toàn tỉnh táo lại, cũng rút cuộc duy trì không được, hơi ngửa đầu, hoàn toàn ngất đi.

Những phi vũ đó trang giấy tựa hồ mất đi khu động lực, như Liễu Diệp nhao nhao tán mát, thẳng bay trở về trong bao quần áo.

Mất thấy hết thấy cũng rất thuận lợi, lại chợt một tiếng cười khê truyền đến, Tán Nghi Sinh trong lòng run lên, lấy chính mình thần giác, thế mà không có phát hiện người này đến. Tuy nói vừa rồi toàn bộ tinh lực đều đang thi triển phong ấn bên trên, nhưng người này lặng yên không một tiếng động đi vào giữa sân, né qua chính mình tai mắt, phần này nặc tung tiềm hành bản sự, thật không phải bình thường.

Ngay sau đó sắc mặt không thay đổi, chỉ lạnh lùng quát: "Ài?"

Người kia cũng là vô ý che dấu chính mình thân hình, chỉ gặp hư giữa không trung chậm rãi hiện ra một bộ hắc bào, thấy không rõ khuôn mặt. Thanh âm như là cú vọ Sa Ách khó nghe, thâm trầm: "Thiên Hàng Huyết Vũ, Hắc Thiên Thư hiện thế, đây là Minh Vương từ hàng lâm a, điềm tốt a điềm tốt."

Tán Nghi Sinh chậm rãi thu hồi đặt tại Vương Nhạc phần gáy hai tay, xoay người chấp tay sau lưng nhìn lấy người kia phương hướng, "Ma Tộc Dư Nghiệt, lại dám xuất hiện giữa ban ngày, không sợ ta để ngươi hôi phi yền diệt sao?"

Hắc bào cười ha ha, trong tiếng cười để lộ ra tự đắc: "Viện Trưởng là trong nhân thể mạnh nhất, muốn giết chết ta tự nhiên không tốn sức chút nào, có thể này Phong Tà Pháp Ấn là không nên tồn tại ở Phạm Nhân Thế Giới phong ấn, ngươi cưỡng ép mở ra Phong Tà Pháp Ấn, mười thành tu vi tiêu hao bảy thành, tại trong vòng ba canh giờ, ngươi không có bản lĩnh giết ta."

Tán Nghi Sinh bị hần nói toạc ra hiện trạng, chỉ cười nhạt một tiếng, hẳn là Thiên Hạ Đệ Nhất Cao Thủ, tự có chính mình khí, không phải vậy hần dựa vào cái gì làm thiên hạ này đệ nhất.

"Ngươi có thể tự đi thử một chút." Hần tay trái dựa vào phía sau, tay phải chậm rãi vờn hướng bên hông chuỗi kiếm. Bên cạnh thân có Thanh Phong thổi lên, mang theo hần Trường Sam múa may theo gió.

Hắc bào cũng không hành động, mắt sáng lên, tiếp tục nói: "Minh Vương chỉ từ trời sinh có cường đại u ám khí tức, thật sự là tu hành ta thánh đạo công pháp Mỹ Ngọc Lương Tài, lão phu nóng lòng không đợi được, đuổi đến nơi đây, vốn là muốn thu hần làm đồ, truyền ta y bát. Đáng tiếc vẫn là so người Viện Trưởng chậm một bước. Phong Tà Pháp Ấn đã thành, ta muốn phá mất phong ấn liền cần vận dụng Toàn Tộc lực lượng. Giá quá lớn, người

này, ta tạm thời không muốn."

"Hò xuy đại khí, " Tán Nghi Sinh khịt mũi coi thường, sau một khắc, hần rút kiếm nơi tay, vững vàng chỉ phía xa đối phương: "Đến chiến!"

Hắc bào sắc mặt nhất động, cười nhẹ một tiếng: "Hiện tại còn không phải ta xuất thủ thời điểm. Nhưng là ngươi đã không giết hần, liền phải phụ trách trông coi hần, Phong Tà Pháp Ấn phong đến nhất thời, có thể phong đến cả đời sao? Tự xưng là tiêu dao không hỏi thể sự tán Viện Trưởng, từ nay về sau cùng Tù Đồ có gì khác? Có thể tại lúc còn sống nhìn thấy ngươi từ khốn tại Trường An, ta lòng rất an ủi, không cũng khoái chăng!"

Hắc bào vừa dứt lời, liền tùy theo biến mất thân hình, bóng người màu đen chậm rãi biến mất, rốt cục không thấy, tựa hồ chưa bao giờ xuất hiện qua.

Tán Nghi Sinh trả lại kiếm vào vỏ, trầm mặc không nói. Chính mình nhất thời do dự, không có giết chết người thiếu niên này, từ nay về sau xem ra thật muốn canh chừng người này vượt qua quãng đời còn lại.

Hần cúi đầu nhìn một chút còn trên mặt đất nằm hôn mê Vương Nhạc."Thượng thiên có đức hiếu sinh." Hần đối với mình thán một tiếng, tựa hồ là an ủi, lại tựa hồ là vững tin.

...

Cái này kéo dài một giấc, đen ngốt đến Vương Nhạc kém chút vẫn chưa tỉnh lại.

Khi hần mở hai mắt ra thời điểm, chỉ cảm thấy hư thoát bất lực, toàn thân huyết nhục giống như bị xé nứt vừa trọng tổ qua, nhói nhói không chịu nổi. Bên tai truyền đến cây cỏ thiêu đốt keng keng âm thanh, hần nỗ lực liếc mắt nhìn lại, mơ hồ có thể thấy được một đồng lửa chính ở bên cạnh thiêu đốt, truyền đến trận trận âm áp, lúc này còn tại bình minh, Đông Phương chưa nổi lên ngân bạch sắc, chính là trên thảo nguyên lạnh nhất thời điểm, nếu như không phải cái này chong đồng lửa, chính mình chắc hẳn sớm đã chết cứng.

Hần cường tự ổn định tâm thần, đưa tay xoa xoa đầu mình, nhắm mắt lại hồi tưởng cái này đến là chuyện gì xảy ra.

Hần chỉ nhớ rõ đối mặt mình lấy Thảo Phi Tam Giác Trận Hình tấn công, dọa đến động đều không cách nào động, tại cái này về sau, trí nhớ liền đột nhiên biến mất. Lúc này hần không biết chuyện gì xảy ra, không khỏi nằm thẳng ở cái địa phương này, thân thể đau đớn vạn phần, có thể cái này rõ ràng cảm giác đau cùng đồng lửa hơi ảm rõ ràng là tại nhắc nhở chính mình, hần hay là còn sống.

Chẳng lẽ đám kia Thảo Phi vậy mà hao tâm tổn lực tha mình, trả lại cho mình nhóm lửa sưởi ấm, làm sao có thể?

Hơi hơi động động đầu, hần giãy dụa lấy ngồi dậy, vừa ngẩng đầu, không ngờ phát hiện nơi xa đứng đấy một người!

Sương mù nắng sớm bên trong, người kia người mặc màu chàm Trường Sam, chấp tay lưng đối với mình nhìn lấy Đông Phương sắp sáng lên bầu trời, thân hình phiêu dật, quanh thân khí thế ảm mà bất động, tự có một phen cao trác khí độ.

"Rất đẹp. . ." Vương Nhạc trong lòng thầm kêu một tiếng tốt, điều này chẳng lẽ cũng là thể ngoại cao nhân?

Người kia tựa hồ nghe gấp hần nói một mình, xoay người lại, Trường Mi nhập tán, mắt như thiểm điện, mặc dù đã là Trung Niên bộ dáng, nhưng như cũ anh tuấn vô cùng. Người kia nhân nhật nhìn lấy hần: "Ngươi là người phương nào? Ngươi từ đâu tới đây? Ngươi muốn đi đâu?"

Vương Nhạc nếu là cái triết nhân, còn liền thật bị hần cho hỏi khó, cái này cứu cục Tam Vấn hỏi chết bao nhiêu não tử bị cháy hồng Triết Học Gia a.

Làm sao hần không khỏi đi vào nơi này, lại không khỏi ngất tỉnh nửa đến, chính mình nào tử cũng là một đoàn tương hồ, một tay thân nỗ lực đứng dậy, "Ta cũng không biết Ta là ai, ta từ một cái Mạc Danh Kỳ Diệu địa phương đến, không có địa phương qua."

Người kia đối với hần trả lời từ chối cho ý kiến, chỉ lẳng lặng nhìn lấy hần, Vương Nhạc không biết hần muốn muốn làm gì, cũng liền nhắc lông mày cùng hần đối mặt, hai người mắt lớn trừng mắt nhỏ. Thật lâu, người kia thở dài một tiếng: "Ta muốn thu ngươi làm đồ."

Đến!

Vương Nhạc cảm thấy trở nên kích động, trong truyền thuyết trong sơn động khóc hô hào muốn thu ngươi làm đồ Bạch Hồ Tử Lão Đầu rốt cục xuất hiện tại bên cạnh mình! Cái này nên tính là Xuyên Việt Giả tiêu chuẩn đãi ngộ? Nhưng là, chính mình sao có thể tùy tiện như vậy liền nhận cái tiện nghi sư phụ? Muốn hay không Tiên Nghiệm hàng lại nói?

"Ta dù sao cũng phải biết trước ngươi là ai, có thứ gì bản sự, mới có thể quyết định phải chăng bái ngươi làm thầy a?"

"Nếu như ngươi không làm đồ đệ của ta, ta không thể làm gì khác hơn là lập tức giết ngươi." Người kia căn bản không cho hần do dự cơ hội, phối hợp nói ra, trong lời nói thấu bên trong một cỗ đương nhiên.

Vương Nhạc nội tâm ngưng tụ, âm thầm kêu khổ, tâm mắng cái này đều là ai a, vậy mà như thế bá đạo, lần này ngược lại là không được chọn. Oán thâm về oán thâm, mặt ngoài lưu loát xoay người quý gối, dập đầu lạy ba cái liên tiếp: "Cầu sư phụ tha mạng!"

"Đứng lên đi." Người kia khẽ vuốt cằm, thanh âm bình thản, cũng chính là bởi vì bình thản, cho nên lộ ra không thể kháng cự.

Vương Nhạc đứng dậy, đi đến bên cạnh hần, cẩn thận hỏi: "Sư phụ, ngài là ai? Từ đâu tới đây? Đi nơi nào?"

Người kia quay lưng đi, mặt hướng Đông Phương, mông mông chân trời đã lộ ra một tia Thụ Quang, chiếu rọi tại rộng lớn trên thảo nguyên, không ngớt Bích Thảo bị phác hoạ bên trên từng tia từng tia Phnom Penh , khiến cho người hoa mất thần mê.

Thương Khung như đóng, cây xanh khắp đã, nắng sớm vắng vẻ, hoa điều nghiêng nhánh, sợ hiện ánh sáng mặt trời lên nằm ở trên đường chân trời, hợp thành một đạo sáng sắc cung, tựa như ảo mộng. Hắn vô số lần đi dạo thảo nguyên, cũng bắt quá chỉ là vì nhìn một chút mặt trời mọc cảnh đẹp thôi, sau ngày hôm nay, chỉ sợ chính mình cũng không có cơ hội nữa quay về thảo nguyên, thường thức cái này như họa cảnh đẹp.

Hắn nhìn lấy mới lên thái dương, mỉm cười: "Ta tên Tán Nghi Sinh, là Đại Hạ Đế Quốc Quốc Tử Giám Viện Trưởng, mọi người đều nói ta là Thiên Hạ Đế Nhất Cao Thủ, ta cũng không biết dạng này nói đúng hay không, tóm lại ta không có thua qua. Ta từ Trường An Thành đến, muốn dẫn lấy người đi Trường An Thành Quốc Tử Giám, người muốn đi theo ta học tập, ta sẽ để cho người thành vì Thiên Hạ có ít cao thủ."

"Thế nhưng là vì cái gì ta một nhất định phải trở thành cao thủ?" Vương Nhạc chừng chặc đảng hoảng.

"Đồ đệ của ta, tự nhiên đến là cao thủ, không phải vậy ta cái này Thiên Hạ Đế Nhất Cao Thủ mặt hướng chỗ nào đặt?"

"Thế nhưng là vì cái gì ta một nhất định phải trở thành người đồ đệ?"

"Người không làm đồ đệ của ta, liền thành không Thiên Hạ có ít cao thủ, người khác dạy không tốt người."

"Thế nhưng là ta tại sao phải thành vì Thiên Hạ có ít cao thủ?"

"Đồ đệ của ta, tự nhiên đến là cao thủ, mới vừa nói qua."

"Thế nhưng là. . ."

Vương Nhạc nào từ mơ mơ màng màng, mơ hồ cảm thấy mình tựa hồ là lâm vào một cái rất rõ ràng nghịch lý, lại lại vô lực phản bác, cùng Thiên Hạ Đế Nhất Cao Thủ thảo luận nghịch lý vấn đề, rất là Bất Trí.

"Mặc kệ người trước kia là ai, đều cùng hiện tại người không quan hệ, người có thể minh bạch điểm này sao?" Tán Nghi Sinh nhìn lấy Vương Nhạc.

Hắn cũng không ám chỉ, liền như thế nói thẳng ra.

Tán Nghi Sinh thanh âm giống như đột nhiên gõ vang khánh chuông, Vương Nhạc lập tức quay đầu, nhìn về phía Tán Nghi Sinh, trong nháy mắt nghe hiểu trong lời nói ý tứ —— đối phương biết mình tình huống, mà lại chỉ có ngăn ấy đi ra.

Hắn chẳng lẽ sớm đã nhìn ra manh mối! Hắn là làm sao biết?

Vương Nhạc không khỏi cảm thấy lo sợ, một trận không thể ẩn trốn cảm giác. Nhưng nghĩ lại, cũng đúng, nếu là Thiên Hạ Đế Nhất Cao Thủ, có một ít bí quyết thần thông, biết một số không hẳn phải biết sự tình có vẻ như cũng là mười phần hắn là.

Nghĩ đến đây chỗ, liền gật đầu nói: "Ta muốn một lần nữa làm người, mời sư phụ ban thưởng ta một cái tên mới."

"Trước kia chuyện xưa, đều là bụi đất. Hôm nay hai người chúng ta ở chỗ này nhìn mặt trời mọc, thiên địa đều là ánh sáng. Ta nhìn, người tự làm Dương Minh đi."

Thuần hậu thanh âm ở bên tai tiếng vọng, Vương Nhạc tâm thần chấn động, thể hồ quán đỉnh, tâm cảnh một mảnh thanh thản.

Chuyện cũ đã vậy, nhập gia tùy tục a.

Ở đâu chẳng phải một chữ —— sống?

"Dương Minh. . ." Hắn lâm bảm chính mình ngư bức lập loè tên mới, nghĩ đến bất hạnh cùng chính mình trùng tên vị kia ngư bức tiên hiền, vui vẻ tiếp nhận.

"Từ nay về sau, ta chính là Vương Dương Minh."

Bạn đang đọc truyện *Dương Minh Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Giục ngựa Nam Quy :.

Thảo nguyên, sắc trời hừng đông, sư đồ hai người hành tẩu tại Nam Quy trên đường.

Vương Dương Minh đem sau lưng bao phục thắt chặt chút, gấp chạy hai bước đuổi theo Tán Nghi Sinh cước bộ, trong miệng ục ục thì thầm: "Còn nói chính mình là Thiên Hạ Đệ Nhất Cao Thủ, còn không phải cần nhờ hai cái đuôi đi trở về qua..."

Tán Nghi Sinh nghe được lắm bầm, dừng bước lại, quay đầu nói ra: "Ta một người có thể dùng Chỉ Xích Thiên Nhai trong nháy mắt trở lại Trường An Thành, thế nhưng là mang theo người cái này vướng víu lại không được."

"Chẳng lẽ liền không có Ngự Phong Phi Hành hoặc là Ngự Kiếm Phi Hành cái gì không?"

Tán Nghi Sinh một cái bạo lật đập vào trên đầu của hắn, Vương Dương Minh tự nhiên tránh trốn không thoát, chịu lần này, ôm đầu kêu lên đau đớn.

"Làm học sinh, chẳng lẽ không hẳn là Tôn Sư Trọng Đạo sao? Nói chuyện không có chút nào chú ý!"

Vương Dương Minh có thể không có chút nào làm học sinh tự giác, phản bác: "Vừa rồi thế nhưng là người xin ta làm người đồ đệ!"

"Ta có sao? Có sao!" Tán Nghi Sinh mãi mãi rằng, tiếp theo mỉm cười, mình cần gì cùng đưa bé chấp nhật: "Ngự Phong Phi Hành tự nhiên là không, trừ phi thần tiên, ta cũng không phải thần tiên. Ngự Kiếm Phi Hành ngược lại là có, nhưng là vì sư bội kiếm là sư tổ người chỗ thụ, vì sư coi như sinh mệnh, đương nhiên không thể giẫm lên nó bước đi."

Lời này móc ngược lên Vương Dương Minh lòng hiếu kỳ: "Sư phụ, Sư Tổ là ai a?"

"Sư Tổ cũng là Sư Tổ."

"Thế nhưng là dù sao cũng nên có cái tên a."

"Sư Tổ Danh Hủy không phải người có thể biết!"

"Hừ, cổ lộng huyền hư."

Một đoạn đối thoại đến đây là kết thúc, sư đồ hai người tiếp tục bước đi. Nhưng mà chỉ chờ một lúc, Vương Dương Minh lại đặt câu hỏi: "Sư phụ, có thể hay không đem bội kiếm cho đồ đệ nhìn liếc một chút?"

Tán Nghi Sinh ngẩng lại, vẫn là từ bên hông cỡi xuống bội kiếm, cũng cầm chuôi kiếm, đưa đến Vương Dương Minh trong tay. Vương Dương Minh tiếp nhận, xoát một tiếng rút ra trường kiếm, vốn cho rằng sẽ xuất hiện lạnh lóng lánh trắng điện, không muốn kiếm này căn bản không giống truyền kỳ bên trong thần quang Bảo Kiếm, ngược lại kiểu dáng phổ thông, cấp trên thậm chí phụ một tầng nhân nhạ xám xanh, đơn giản cùng không có rửa sạch sẽ.

"Đây chính là sư phụ coi như sinh mệnh Bảo Kiếm?"

"Không kiến thức. Thế gian có bao nhiêu người muốn cướp đi ta thanh này nghịch lân kiếm, như không phải vì sư võ công cái thế, kiếm này sớm không biết bị ai cướp đi."

Nghịch lân... Kiếm không được tốt lắm, tên cũng không tệ.

Vương Dương Minh trả lại kiếm vào vỏ, trả lại Tán Nghi Sinh: "Kiếm này rất lợi hại?"

"Đương nhiên lợi hại."

"Rất quý giá?"

Tán Nghi Sinh đem kiếm một lần nữa thất ở bên hông, trịnh trọng nói ra: "Kiếm còn người còn."

Vương Dương Minh không nói thêm gì nữa, hai người tiếp tục đi đường. Tán Nghi Sinh vừa đi vừa nói chuyện, cũng không quay đầu: "Người trong bao quần áo này vài cuốn sách, sau khi trở về giao cho ta bảo quản, không cho người lại nhìn."

Vương Dương Minh nhú mày,

Nghĩ đến mình tại nguyên lai thế giới kia là như thế nào liêu mạng kiếm tiền mới mua được như thế một bộ (Bách Khoa Toàn Thư như thế nào vất vả đem những này sách nhìn một lần lại một lần.

Nửa ngày, trịnh trọng đáp:

"Sách tại người tại."

...

"Sư phụ, những Thảo Phi đó là bị người cường chế di dời a? Thương Đội Bya Nhĩ lão cha đâu? Hắn đi?"

Tán Nghi Sinh không biết nên không nên nói cho hắn biết chân tướng, suy nghĩ về sau cảm thấy vẫn là tạm thời đừng nói cho hắn cho thỏa đáng, thế là chỉ nhẹ nhàng ân một tiếng, tựa hồ là biểu thị ngầm thừa nhận, lại tựa hồ là căn bản không muốn trả lời.

Vương Dương Minh tự nhiên cho là hắn là ngầm thừa nhận, không nói thêm gì nữa, hai người trầm mặc đi đường.

Khi thái dương lặn nửa rơi xuống, hai người rốt cục đi đến có người nơi ở địa phương, đây là một cái lầy Du Mục mà sông Tiểu Bộ Lạc nghỉ lại chi địa, mười cái lều vải bao quanh hạng hợp, thỉnh thoảng có khói bếp dâng lên.

Hai người cất bước đi vào Bộ Lạc, Tán Nghi Sinh tìm tới Bộ Lạc Thủ Lĩnh, dùng Hung Nô Ngữ cùng đối phương giao lưu, nói rõ chính mình là Hán Nhân, hy vọng có thể mua hai con ngựa làm Cước Lực.

Thủ Lĩnh nghe nói bọn họ là Hán Nhân, không khỏi nhũn mày, trong mắt hiện ra vẻ cảnh giác. Song khi Tán Nghi Sinh lấy ra gần như thỏi Bạc vụn thả trong tay hắn lúc, hắn nhất thời hai mắt phát sáng, trên mặt hiện ra hài lòng biểu lộ.

Hung Nô Mục Dân phần lớn nghèo khó, tuy nhiên dê bò thành đàn, chính mình lại không có quyền hưởng dụng, trước kia là muốn đem đại bộ phận súc vật tiến cống cho Đan Vu, hiện tại thì là đuổi tới thảo nguyên phía nam cùng Hán Nhân giao dịch, lấy đổi về Hán Nhân chế tạo sinh hoạt nhu yếu phẩm cùng vũ khí.

Nhưng là do ở mười năm trước này cuộc chiến tranh thảm bại, người Hung Nô bị đánh không có khí, lại không quen buôn bán, cho nên súc vật giá cả bị ép tới rất thấp, mà Hán Nhân đồ, vật thì bán được rất đắt, một thanh phổ thông thiết đao có thể muốn dùng mười mấy đầu trâu mới có thể đổi lại. Bạc thì không giống nhau, cái này gần như thỏi Bạc vụn đầy đủ toàn bộ Bộ Lạc mua mười mấy thanh đao trở về.

Thủ Lĩnh vui vẻ nhận lấy Tán Nghi Sinh bạc, lập tức sai người dời đi bộ lạc bên trong tốt nhất hai con ngựa.

Tán Nghi Sinh tiếp nhận dây cương, lại hỏi thăm đối phương có thể cho mình một số lương khô. Thủ Lĩnh khẳng khái đem mười mấy con đã nướng chín đùi bò dùng bao bọc gói kỹ lưỡng, buộc lên bên yên ngựa treo câu. Hai người chấp tay cảm ơn, trở mình lên ngựa, thúc vào bụng ngựa, tuấn mã như như mũi tên rời cung hướng phía nam chạy như bay.

Vương Dương Minh tự nhiên là không biết cưỡi ngựa, cũng may hắn ngộ tính không tệ, học được rất nhanh, bắt đầu bị phi ngựa điên đến từng đợt buồn nôn, thật vất vả tạm thời dễ xuống chút, bỗng nhiên con ngựa một cái nhỏ dừng, Vương Dương Minh thân thể bỗng nhiên nghiêng về phía trước, này cỗ sức lực lập tức quay người dính lấy dạ dày kèm chút xông lên.

Ai u ta thân nương ai! Đơn giản muốn mạng!

Cũng may về sau Tán Nghi Sinh dạy cho hắn cưỡi ngựa tư thế về sau, hắn liền học được cũng dần dần thói quen.

Chỉ là loại này tư thế thật rất mệt mỏi. Bởi vì cưỡi ngựa là muốn cái mông rời đi Mã An, loại này tư thế được xưng là mã bộ, tại hắn nguyên lai thế giới kia vốn là người tập võ kiến thức cơ bản một trong, người bình thường có thể đảm mười phút đồng hồ mã bộ thế là tốt rồi, Vương Dương Minh thì thời thời khắc khắc đều đang thất lấy mã bộ, đơn giản mệt mỏi muốn chết, thỉnh thoảng liền muốn dừng lại nghỉ một lát, nhưng là sư phụ hắn căn bản không có muốn ngừng tự động, chỉ là một mực đi đường.

Vương Dương Minh thở hồng hộc, hô to gọi nhỏ, chán thiên giả hô mệt mỏi. Đối với cái này, Tán Nghi Sinh chỉ nhàn nhạt về hắn một câu: "Người muốn trở thành Thiên Hạ có ít cao thủ, liền muốn từ giờ trở đi luyện kiến thức cơ bản, người liền coi mình là đang luyện công tốt."

"Chẳng lẽ liền không có Chân Nguyên Quán Đỉnh hoặc là Hấp Tinh Đại Pháp loại hình tốc thành pháp môn sao?" Vương Dương Minh thống khổ la lên.

"Đương nhiên là có." Tán Nghi Sinh trả lời nói, "phàm là tốc thành biện pháp, đều là Ma Tộc công pháp, có dám can đảm học tập Ma Tộc công pháp người, Thiên Hạ chung kích chi. Người muốn chết đến nhanh một chút, cứ việc qua."

Hai người ban ngày đi đường, ban đêm cắm trại, không ra năm ngày, đã đi tới thảo nguyên phía nam.

Vương Dương Minh bên đùi sớm đã bị mài đến máu me đầm đìa, Tán Nghi Sinh mang theo trong người qua hủ sinh cơ dược cao, lấy hắn bôi tốt, nghỉ ngơi một đêm, ngày thứ hai vết thương liền khôi phục như lúc ban đầu, hai người tiếp tục đi đường.

Chờ đến rốt cục đến thảo nguyên biên giới thời điểm, Vương Dương Minh bắp đùi sớm đã trở nên vết chai mọc thành bụi, Thân Thể Trạng Thái cũng cùng lúc trước khác nhau rất lớn.

Nhờ vào mã bộ, hắn hai chân bắp thịt trở nên cân xứng, đã không còn một chút thịt dư, mỗi ngày trên ngựa động thân ngồi ngay ngắn, eo tiếp tục dùng lực, luyện được rõ ràng cơ bụng, hai tay hoặc vung vẩy roi ngựa, hoặc khống chế dây cương, cũng dần dần ma luyện ra bắp thịt.

Toàn bộ quá trình tuy nhiên thống khổ không chịu nổi, cũng may hắn kiếp trước cũng không có trải nghiệm qua cái gì tốt thời gian, những này nho nhỏ vất vả, hắn tất cả đều chịu được.

Tán Nghi Sinh đối với cái này ngược lại là có chút khen ngợi, cảm thấy mình tên đồ đệ này tuy nhiên ngoài miệng bại hoại chút, làm lên sự tình đến cũng rất có bền lòng, tính cách xem ra không tệ. Chính mình tăng kia lo lắng thoáng giảm bớt chút.

Bạn đang đọc truyện *Dương Minh Ký Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Thụ giáo :.

Ngày hôm đó buổi chiều, hai người đã đến đạt Đại Hạ vương triều cực bắc quân sự trọng trấn: Cự Dung Quan.

Cự Dung Quan là Hán Nhân vì phòng ngừa Hung Nô Nam Hạ kiến tạo quân sự bình chương, từ Tiền Triều thành lập mới bắt đầu liền bắt đầu trừ hoạch kiến lập, hao phí vô số nhân lực vật lực, đem bốn phía thành tường gia cố đến Bách Xích độ cao, được xưng tụng là phòng thủ kiên cố, riêng có "Thiên hạ đệ nhất đóng" danh xưng.

Đồng thời Cự Dung Quan là Hán Nhân sở kiến Vạn Lý Trường Thành bên trên trọng yếu tiết điểm, Quan Nội trữ hàng lương thảo, binh khí vô số, gặp có chiến sự, nếu như chánh thức đến bề trông chờ viện binh hoàn cảnh, Cự Dung Quan bên trong lương thảo có thể chèo chống mười năm mà không dứt.

Hai người đi đến đóng dưới, trên tường thành có tên nô nô ra, tên nô về sau là mặt mũi tràn đầy cảnh giác thần sắc thủ thành binh lính. Tán Nghi Sinh ngẩng đầu cất giọng nói: "Ta là Kinh Đô Quốc Tử Giám Viện Trưởng Tán Nghi Sinh, thỉnh cầu mở cửa thành ra."

Hắn dùng Chân Khí phát ra tiếng, thanh âm thật sự rõ ràng truyền đến đầu tường, rung động khắp nơi.

Binh lính nửa tin nửa ngờ, không dám vững tin. Làm sao Tán Nghi Sinh từ Kinh Đô lúc rời đi đội đi vội vàng, trên thân không có mang theo bất luận cái gì hữu hiệu chứng minh.

Binh lính không dám mở cửa thành ra, lại sợ đối phương thật sự là Quốc Tử Giám Viện Trưởng, vạn không thể đắc tội hắn, thế là lớn tiếng đáp lại: "Viện Trưởng tha thứ, chúng ta phụng mệnh thủ thành, không dám thiên mở cửa thành, ta hiện tại liền thông báo nội thành, phát tám trăm dặm khẩn cấp văn thư hướng Trường An Thành chứng thực, lấy được Viện Trưởng chân dung Đồ Họa đến so với. Một khi xác định, lập tức xin ngài vào thành."

Tán Nghi Sinh lông mày cau chặt, từ Cự Dung Quan đến Kinh Đô ngàn dặm xa, khoái mã vừa đi vừa về cũng phải ba ngày, chính mình cùng cái này bại hoại đồ đệ chẳng lẽ muốn tại cái này ngoài cửa thành nghỉ ngơi ba ngày?

Vương Dương Minh ở một bên chế nhạo nói: "Su phụ, xem ra người danh hào này cũng không thể nào dễ dàng, ngay cả cái thủ thành tiểu binh đều không nhận ai."

Tán Nghi Sinh thái dương nhảy nhót, tròng mắt mắng: "Người cái này giới mới, liền biết mang ra ta đài. Ta nếu là không lộ bên trên một tay, người thật coi ta là kẻ ăn chay."

Vừa dứt lời, hai tay của hắn nhẹ phát ổng tay áo, phóng lên tận trời, hướng về đầu tường thẳng vút đi.

Hào lợi hại ! !

Vương Dương Minh lần thứ nhất nhìn thấy Tán Nghi Sinh lộ ra chiêu này, không khỏi há to mồm, một mặt kích động hưng phấn, trên đầu thành binh lính cũng là nhìn tròn mắt hốc mồm.

Mọi người đều biết, Cự Dung Quan xây Bách Xích chi thành tường, trừ phòng bị người Hung Nô trèo lên thành thang mây, đồng thời cũng là vì phòng bị đối phương Tu Hành Giả tiến công, trong thiên hạ không có vị nào Tu Hành Giả có thể nhảy lên Bách Xích leo lên thành tường. Nhưng là nếu đối phương thật sự là trong truyền thuyết Thiên Hạ Đệ Nhất Cao Thủ Tán Nghi Sinh, có hay không khả năng này đâu?

Tán Nghi Sinh nhảy lên, dựa vào là trong lồng ngực một thanh Chân Khí không rời, nhưng là sức người có hạn, hắn khí tức tuy nhiên vô cùng kéo dài, đội nhảy đến 20 xích lúc, một thanh Chân Khí đã chỉ, nhưng là hắn không chút hoang mang, hai tay áo lần nữa vung vẩy, bằng vào khí lưu Trùng Lực ngừng một lát, hút khẩu khí, chân khí lưu chuyển, thân hình lại mà lần nữa tăng lên.

Như là ba hồi, hắn đã nhảy lên thành tường. Chắp tay đứng tại trên đầu thành, đối mặt với tên lính kia.

Trên thành dưới thành, lặng ngắt như tờ.

Binh lính sớm đã không có hoài nghi, xoay người quỳ gối: "Tiểu nhân hôm nay nhìn thấy Viện Trưởng thần kỳ, thật sự là có phúc ba đời, vừa rồi nhiều có đắc tội, xin chớ chê bai."

Tán Nghi Sinh vung tay một cái, một luồng kinh phong sinh ra, đem đối phương nâng đứng lên: "Người trung với cương vị công tác, ta cũng chẳng trách

tội chỗ, còn mời mở cửa thành, thả ta đồ đệ kia tiến đến."

Binh lính tranh thủ thời gian mở cửa thành, đợi sư đồ hai người gấp gáp, Tán Nghi Sinh nhìn thấy Vương Dương Minh một mực đang si ngốc cười ngây ngô, cau mày nói: "Người lại thế nào?"

Wang Yang Ming cười hắc hắc nói: "Sư phụ, thành tường tuy cao, không có người cao a."

Tán Nghi Sinh xoẹt nói: "Hiện tại tin tưởng vì sư không phải lừa dối lấy tiếng chi đồ?"

"Không dám không dám. Sư phụ, lúc nào truyền ta bộ này đẹp trai bạo khinh công a?"

Tán Nghi Sinh nghiêm túc bấm ngón tay tính toán ra, nửa ngày, nói ra: "Nếu người từ giờ trở đi chăm chỉ không ngừng, mỗi ngày đứng đấy ngồi nằm đều đang luyện công, như vậy hai mươi năm về sau, người coi có thể học được ta bộ này Thừa Phong Đạo Hải."

Hai mươi năm! Lâu như vậy!

Wang Yang Ming trong nháy mắt bị đá kích đến lòng tin, vẻ mặt đau khổ nói: "Có hay không tốc thành pháp môn?"

"Lúc trước nói qua, phạm là tốc thành pháp môn, đều là Ma Tộc công pháp, luyện là muốn bị Thiên Khiển."

"Thế nhưng là hai mươi năm thật sự là quá lâu. Đợi đến tóc đều trắng a."

Tán Nghi Sinh nhìn lấy chính mình cái này đồ đệ, ánh mắt nghiêm túc: "Người hiện nay chỉ có mười lăm tuổi, hai mươi năm sau người 35 tuổi, nếu người có thể tại thời điểm này học được Thừa Phong Đạo Hải, người tuyệt đối có thể tính toán được thiên hạ có ít Thanh Niên Cao Thủ. Còn có cái gì không vừa lòng?"

"Thừa Phong Đạo Hải, rất ngưu bức?"

"Thừa Trùng Phong đạo vận lý biến, Thiên Hạ khinh công, nó Tối Ngưu B."

Tốt a, Vương Dương Minh cung cung kính kính chấp tay cúi đầu: "Đệ tử thụ giáo."

Cư Dung Quan tối cao Hành Chánh Trưởng Quan là Nhất Đẳng Tướng Quân, người này họ Viên tên Sùng Hoán, là Đại Hạ Triều nổi danh Thường Thắng Tướng Quân, đồng thời cũng là Đại Tướng Hoắc Quang Đích Hệ. Ngày đó ban đêm từ hán tiếp khách, Đại Bối Yến Tịch mời Tán Nghi Sinh cùng Vương Dương Minh.

Người này cương trực công chính, cực không am hiểu ngênh phụng, khẩu tài lại kém đến gấp, ba câu nói không rời hành quân tác chiến, mà Tán Nghi Sinh cũng không phải nói nhiều người, cho nên bữa cơm này liền ăn ngon không bị đè nén. Vương Dương Minh ngồi tại Tán Nghi Sinh dưới tay, phối hợp oạch oạch ăn cơm uống rượu, tốt không sung sướng, mới mặc kệ trong sân bầu không khí như thế nào.

Ngược lại là Viên Sùng Hoán một tên Thiên Tướng, cực sẽ đến sự tình, không được rót rượu khuyên đồ ăn, không ngừng tán dương Viên Trưởng như thế nào thần thông quảng đại, thu cái đồ nhi như thế nào thông tuệ hơn người, Vương Dương Minh chưa từng gặp qua có người như thế tán dương chính mình, thẳng nghe được tâm hoa nở phóng.

Một tịch cơm tất, hán đã cùng đối Phụng Thành tri kỷ hảo hữu, hai người hẹn xong ngày sau thường xuyên liên hệ. Vương Dương Minh hỏi hán cao tính đại danh, đối phương khiêm cung hồi đáp: "Tiểu nhân tiện danh không dám có nhục thanh nghe, ta gọi Thích Kế Quang."

...

Cơm canh tất, tự có binh lính an bài hai người nghỉ ngơi.

Cư Dung Quan là một tòa Quân Trấn, nội thành ở đều là quân nhân cùng gia quyến, cũng không cư dân bình thường, cũng không có thương tứ Ngõa Đường. Vào đêm về sau, trong thành yên lặng như tờ. Sư đồ hai người một đêm đi đường, hết sức rã rời, lúc này nằm ngủ không đề cập tới.

Ngày thứ hai, nội thành quân chúng cho hai người đổi hai con tuần mã, hai người lên ngựa xuất quan, tiếp tục đi về phía nam.

Một đường nam đến, dần dần về phần Phồn Hoa Chi Địa. Hai người lại nhìn lại được, Tán Nghi Sinh không ngừng cho Vương Dương Minh giới thiệu Bắc Phương phong cảnh, ven đường thịnh cảnh, nhân rồi thì dạy bảo hán tu hành cơ bản đạo lý, giảng đều là là mình cả đời chỗ lĩnh hội đại thành, Vương Dương Minh cảm thấy thâm ảo khó hiểu, nhiều lần đặt câu hỏi, Tán Nghi Sinh tính nhẫn nại vô cùng tốt, cẩn thận giảng giải.

Wang Yang Ming tuy nhiên đối với tu hành không có chút nào hiểu biết, nhưng là hán tò mò cực mạnh, hỏi xảy ra vấn đề từ ban đầu không biết mùi vị, đến chậm rãi có trật tự, để Tán Nghi Sinh cực vui mừng, chính mình đồ đệ này tuy nhiên thân thể đáng sợ, tương lai chỉ sợ có rất nhiều gặp trắc trở cùng biến số, nhưng là chỉ riêng tư chất tu hành mà nói, so Quốc Tử Giám sát cử chế đưa tới những Xuân Ngưu đó Mộc Mã thật sự là tốt quá nhiều.

"Sư phụ, tu hành đến là tu cái gì đâu?"

"Tu Thể, Tu Tâm."

"Sư phụ ngài nói chuyện đều là đơn giản như vậy sao?"

"Đơn giản mới có sức mạnh."

"Thế nhưng là ta vẫn không hiểu Tu Thể cùng Tu Tâm đến là cái gì."

"Tu Thể là tu bên ngoài, để thân thể trở nên càng có lực lượng, tốc độ. Tu Tâm là tu nội tại, để kiến thức trở nên càng rộng khắp hơn, Cao Viển, xâm nhập."

"Này Vũ Kỳ là tại tu cái gì?"

"Đương nhiên là Tu Thể."

"Đạo Pháp xem như Tu Tâm a?"

"Vẫn là Tu Thể."

"Tiên Thuật tóm lại là Tu Tâm a?"

"Tu Thể."

"Linh lực đâu?"

"Tu Thể."

"Này đến cái gì là Tu Tâm?"

"Thông đạo giấu, cũng là tại Tu Tâm."

"Vậy ta nhìn ta Bách Khoa Toàn Thư cũng coi là Tu Tâm lạc?"

"Người này sách nát có cái gì tốt nhìn. Vẫn là sớm làm giao cho vì sư bảo quản."

"Sách tại người tại."

"... Hoặc là cấp cho vì sư nhìn vài lần?"

"Sư phụ người biểu lộ thật là bỉ ổi..."

Một đoạn đối thoại dừng ở đây, chỉ chốc lát sau một cái khác đoạn đối thoại bắt đầu:

"Sư phụ, như thế nào bắt đầu tu hành đâu?"

"Từ ngoài vào trong."

"Trước Tu Thể sau Tu Tâm lạc?"

"Đúng là như thế."

"Như thế nào Tu Thể?"

"Mỗi ngày rèn luyện khí lực, tăng cường thể chất, để thân thể trở nên như vừa như sắt; tốc độ huấn luyện, trở nên nhanh nhẹn; huấn luyện sức chịu đựng, trở nên vô cùng vô tận; huấn luyện kỹ xảo, trở nên không gì làm không được."

"Khi nào dạy ta Tu Thể?"

"Hiện tại đã đang dạy. Mã bộ không muốn từng, ngồi thẳng!"

"A."

Hai người tiếp tục giục ngựa bên đường.

Tán Nghi Sinh quay đầu hỏi hán: "Người vừa rồi vì cái gì không hỏi ta liên quan tới Tu Tâm sự tình?"

Vương Dương Minh gãi gãi đầu: "Tu Thể đều còn chưa bắt đầu, muốn xa như vậy làm cái gì."

"Có đạo lý." Tán Nghi Sinh gật gù đầu, thúc giục con ngựa chạy càng mau hơn.

...

Ghìm ngựa xa mục đích, Trường An ngay trước mắt.

Tán Nghi Sinh âm ỉ thét dài, âm thanh như rồng gầm. Chỉ chốc lát sau, nội thành ầm có bạo động thanh âm, đại địa truyền đến một trận có tiết tấu chấn động. Có Giáp Sĩ nối đuôi nhau mà ra, phân loại hai đội, đứng ở hai bên cửa thành môn, trật tự rành mạch, mấy trăm người không một tạp âm.

Tiếp theo cầm đầu hai cái Giáp Sĩ giờ lên kèn lệnh, thổi lên thanh âm "Ồ..."

Chỉ nghe chuông lớn đùng vang, Vân trông cùng chấn động, cùng thời khắc đó hai đội Giáp Sĩ khom người mà lễ, phát ra chấn thiên giá rồng to: "Cung nghênh Viện Trưởng về nhà!"

Ai da, sự phụ mặt mũi thật lớn!

Vương Dương Minh bị trận thế này giật mình, xem ra chính mình về sau đi theo sự phụ đủ để hoành hành Trường An, com ngon áo đẹp, khi nam phách nữ, khi nam phách nữ, khi nam phách nữ...

Tán Nghi Sinh: "Đồ nhi, vì sao ngươi biểu lộ bỉ ổi như thế?"

Vương Dương Minh tranh thủ thời gian hoàn hồn, thẳng ưỡn bộ ngực, cùng sau lưng Tán Nghi Sinh ngẩng đầu Thần Khí vào thành.

Vừa mới tiến thành môn, liền thấy có cái ăn mặc gấm tía trường bào mặt trắng không râu người cười ngựa hướng hai người chạy tới, đi đến hai người trước mặt thúc mạnh ngựa, con ngựa kia đứng thẳng người lên, người này nhìn lấy Văn Nhục không chịu nổi, kỹ thuật ngược lại là cận kề.

Người này nhảy xuống ngựa khom mình hành lễ, mới mở miệng, thanh âm có chút bén nhọn, giống như Đồng Nam tử: "Viện Trưởng, nô tài cung kính bồi tiếp đại giá."

Tán Nghi Sinh chấp tay chào, nói ra: "Hong công công vất vả."

Vương Dương Minh nghĩ thầm khó trách người này dài như thể Bạch Tịnh da mặt, thanh âm lại nhọn, nguyên lai là trong cung thái giám. Xem ra vẫn là bên người hoàng thượng đặc lực thái giám, tuổi còn nhỏ liền trở thành Hoàng Đế tâm phúc, chắc hẳn có chỗ hơn người.

"Viện Trưởng, Thánh Thượng trong cung đợi ngài."

Tán Nghi Sinh hơi nhíu mày: "Hiện tại liền muốn gặp?"

"Thánh Thượng Khẩu Dụ, Viện Trưởng Hồi Kinh về sau trực tiếp tiến Cung."

"Tốt a." Tán Nghi Sinh gật gật đầu, quay đầu hướng Vương Dương Minh nói: "Ta tiến Cung Diện Thánh, chính ngươi về trước Quốc Tử Giám. Bởi vậy hướng đông, qua Triều Dương Môn nam đại đường phố hai mươi hai hào, ngươi như không biết được đường, có thể hỏi một chút ven đường người."

Dứt lời muốn đi, chợt nhớ tới một chuyện, quay đầu lại nói: "Trong nội viện người không biết ngươi, ngươi dẫn ta thanh kiếm này qua, có thể làm tín vật", đem nghịch lân kiếm giao cho trong tay hắn, liền phát tay để hắn rời đi.

Vương Dương Minh đáp ứng một tiếng, tiếp nhận kiếm đến giục ngựa muốn đi gấp, Hong công công khổ sở nói: "Thánh Thượng ý tứ, xin ngài cái này vị cao đồ cũng cùng một chỗ tiến Cung."

Vương Dương Minh kinh dị tại Hoàng Đế tin tức chỉ linh thông, hắn cùng Tán Nghi Sinh chưa trở về, Hoàng Đế liền đã biết Tán Nghi Sinh thu chính mình làm đồ đệ. Lại nghĩ lại, đại khái là Cự Dung Quan thủ tướng tám trăm dặm khẩn cấp văn thư truyền đến tin tức?

Tán Nghi Sinh thì trầm mặc không nói, suy nghĩ về sau nói: "Hương Dã Tiểu Tử, không hiểu lễ pháp, tạm thời trước không cho hắn qua."

"Thế nhưng là Thánh Thượng..."

"Thánh Thượng bên kia ta qua nói. Hong công công không cần khó xử."

Dứt lời lại không nói nhiều, Tán Nghi Sinh vỗ mông ngựa liền đi, Hong công công đành phải đuổi theo.

Vương Dương Minh không biết tại sao Thánh Thượng một đội Tán Nghi Sinh trở về liền phải lập tức triệu kiến hắn, hơn nữa còn muốn thấy mình. Một đường nam đến, hắn biết Tán Nghi Sinh tại Trường An Thành địa vị không giống bình thường, Thánh Thượng cùng hắn giao tình không phải bình thường. Có lẽ Thánh Thượng là yêu ai yêu cả đường đi, đối với mình cũng có phần coi trọng?

Thế nhưng là Tán Nghi Sinh vì cái gì lại không để cho mình đi gặp Hoàng Thượng đâu? Không hiểu lễ pháp? Lấy cớ này tìm nhưng có điểm hồng bét.

Càng nghĩ, không có kết quả, cũng lười còn muốn. Thế là quay người giục ngựa hướng đông, đi tìm truyền thuyết kia bên trong Quốc Tử Giám.

Bạn đang đọc truyện *Dương Minh Kỳ Convert* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Nhân sinh giống như chỉ mới gặp gỡ lần đầu .

Hoàng Cung, Tân Nghi Sinh giục ngựa mà vào, cửa cung hai bên Đại Nội Thị Vệ căn bản không có ngăn cản ý tứ, tựa hồ đối với này tập mãi thành thói quen. Một đường xuyên qua Tuyên Vũ môn, thiếu cùng môn, Thái Hòa Môn, thẳng đến Thừa Thiên Điện trước, hần mới tung người xuống ngựa, hướng trong đại điện đi đến.

Hồng công công sớm tại Tuyên Vũ môn liền xuống lập tức, đem mã thất giao cho thị vệ, chính mình thì vội vã vào bên trong chạy tới, trong lòng nhắc tới: "Cũng liền ngài tán đại nhân lớn như vậy mặt mũi, cười ngựa nhập Hoàng Cung. Nhà ta thật sự là số khổ, còn muốn lấy chính mình cái này hai đầu nhỏ mảnh chân đi cùng con ngựa trận đấu chạy..."

Tân Nghi Sinh xuống ngựa lúc trong cung sớm có một vị khác thái giám ra đón, thái giám này tuổi tác so Hồng công công lớn chút, trắng nõn da mặt, tiến lên đón nói: "Viện Trưởng, Bộ Hạ tại Ngự Thư Phòng xin đợi đã lâu."

Tân Nghi Sinh gật gật đầu: "Làm phiền Lý Công Công dẫn đường."

Lý Công Công bận bịu về không dám, mang theo hần hướng Thừa Thiên Điện Thiên Điện đi đến, nơi đó cũng là Hoàng Đế Ngự Thư Phòng. Hồng Vũ Hoàng Đế bắt nguồn từ bãi cỏ hoang, lại thường thức nhất sách người, Ngự Thư Phòng cũng là hần trong cung lưu luyện lâu nhất địa phương. Nếu không có như thế, Quốc Tử Giám cũng sẽ không tại Đại Hạ Triều có như thế địa vị siêu phàm.

Tân Nghi Sinh vén rèm cửa lên, nhìn thấy Hoàng Đế đang sau án thư chuyên tâm đọc sách, hần đi đến Hoàng Đế bên cạnh thân Nhất Trọng chỗ, đứng thẳng xin đợi, không dám đánh nhiễu.

Hoàng Đế chính nắm một quyển (hai kinh tập ký » thấy say sưa ngon lành. Nói đến (hai kinh Tập Ký lại lịch ngược lại là có một cái thú vị cổ sự:

Tiền Triều từng Kiến Đô Đông Kinh Biện Lương, theo Tây Bộ phát triển kinh tế, cũng vì tăng cường cùng Tây Vực liên hệ, sau đem Đô Thành dời đến phía tây Trường An Thành, nhưng là Biện Lương như cũ làm kinh tế trọng trấn, phồn hoa giáp khắp thiên hạ. Vì vậy thế nhân thói quen xưng Biện Lương vì Tokyo, xưng Trường An vì Tây Kinh, hợp xưng hai kinh.

Tiền Triều cường thịnh thời kỳ, một vị tên là Tư Mã Tương Như Đại Tài Tử lưu lạc tại Đông Kinh Biện Lương, đạt được lúc ấy Biện Lương một vị Phú Thương nhất xanh đối đãi, tin tưởng vững chắc hần Tài Ba hơn người, tương lai chắc chắn sẽ thăng tới mây xanh, bởi vậy đem chính mình chỉ có một ái nữ Trác Văn Quân gả cho cho hần, cũng giúp đỡ hần tham gia Khoa Cử khảo thí.

Cái này Khoa Cử khảo thí là lấy Văn Khoa khảo thí hình thức chọn hiền thu nhận, bách tính vô luận quý tiện đều có thể đi thi, chỉ cần thi đậu liền có thể vào triều làm quan, nhưng là tại Hạ Triều thành lập về sau tức bị phế trừ, đổi thành hiện tại sát cử chế độ.

Tư Mã Tương Như không phụ kỳ vọng, nhất cử thi trúng Trạng Nguyên, có thể tiến về lúc ấy Kinh Thành Tây Kinh Trường An gặp mặt Tiền Triều Vũ Đế, Vũ Đế khảo giác hần tài học, hỏi hần khả năng hiện trường làm một thiên văn chương, Tư Mã Tương Như cười nói: "Có thể. Nhưng cần mỹ tửu Nhất Hồ, mỹ nhân khê múa mới có thể."

Vũ Đế liền ban thưởng Ngự Tửu Nhất Hồ, mệnh cung bên trong nữ lĩnh làm Nghê Thờng Vũ Y múa tại trước điện, Tư Mã Tương Như uống cạn rượu trong chén, nhìn hết mỹ nhân vậy, vung bút mà làm (hai kinh phú lưu loát ba ngàn nói, mỹ lệ Hùng Kỳ, khiếp sợ bốn tòa.

Vũ Đế đại hỉ, tán hần "Tư Mã Tương Như phú, Lăng Văn vạn trọng mới", cũng lấy ái nữ Bình Quốc Công Chúa gả cho,

Mời làm Phò Mã. Tư Mã Tương Như lúc này bái tạ, về nhà liền dừng Trác Văn Quân, chuẩn bị khi hần rể hiền. Trác Văn Quân không khóc không nháo, mang theo tùy thân hành lý ra khỏi nhà, về sau lượt lịch Đông Tây Nhị Đô, chọn chuyện lý thú viết thành một bản Tập Ký, bởi vì thú vị, vô số người tranh nhau duyệt, nhất thời hai kinh giấy Quý.

Vũ Đế nghe nói, lấy người mua được, mảnh phía dưới, vỗ án tán dương, gọi người tìm kiếm cuốn sách này. Trác Văn Quân nhận lệnh vào cung, Vũ Đế ái mộ tài học, lại gặp mặc dù qua tuổi ba mươi tuổi, nhưng mà phong vận sắc đẹp, lại vững vàng vượt trên chính mình Hậu Cung Giai Lệ ba ngàn, thế là thổ lộ yêu thương, hi vọng Trác Văn Quân vào cung vì phi.

Trác Văn Quân chỉ nhàn nhạt một câu: "Quân Vương vẫn nhớ kỹ Lăng Văn vạn trọng mới hay không?"

Vũ Đế hỏi phía dưới, mới biết Tư Mã Tương Như cùng Trác Văn Quân sớm có phu thê tên, hần tức giận Tư Mã Tương Như tham đồ Phú Quý, đoạt hần tước vị, để Bình Quốc Công Chúa cùng hần hiểu biết cười, cũng đem lưu đây tới Cực Bắc Chi Địa phục dịch. Vũ Đế vốn dĩ cho rằng cử động lần này có thể giúp Trác Văn Quân hả giận, thẳng được nàng trái tim.

Không muốn ngày thứ hai Trác Văn Quân tức treo cổ tự tử mà chết, lưu Di Thư nói: "Nhân sinh giống như chỉ mới gặp gỡ lần đầu, chuyện gì Thu Phong buồn tranh đoạt. Bình thường biến lại cố nhân tâm, lại nói cố nhân Tâm Dịch biến."

Vũ Đế sầu não tiết liệt, hậu táng chi. Từ Mã Tương Như chống đỡ Bắc Địa về sau, nghe nói Trác Văn Quân tin chết, bị thương xấu hổ phía dưới, từ treo Đông Nam nhánh mà chết. Mấy chục năm sau, mọi người đã nhớ không rõ hoa lệ to lớn (hai kinh phú) bên trong Từ Ngự, lại như cũ trong lúc rảnh rỗi nhìn (hai kinh tạp ký » làm tiêu khiển. Quyển sách này tuyệt đối là Đại Hạ Triều dễ bán Thư Bảng thủ.

Hồng Vũ Hoàng Đế xem hết một cái cổ sự, ngẩng đầu nhìn thấy Tán Nghi Sinh đứng ở bên cạnh, bèn bịt mắt sách xuống đứng lên nói: "Tiên sinh đến làm sao không ra, để tiên sinh đợi lâu."

Tán Nghi Sinh cũng không quỳ xuống chào, chỉ hơi hơi cúi người chào nói: "Bệ Hạ thích xem sách, là Đại Hào Sự, vì thần đứng một lúc không tính là gì."

Hồng Vũ Hoàng Đế vội vàng mời Tán Nghi Sinh nhập tọa, phân phó Cung Nữ dâng trà, hai người phẩm miệng Hương Minh, Hồng Vũ chậm rãi nói: "Mười ngày trước, Huyết Vũ liền ngừng, chắc là tiên sinh công lao."

Tán Nghi Sinh đẩy tính một chút, mười ngày trước đúng lúc là chính mình thi triển Phong Tà Pháp Án đem Vương Dương Minh thể nội u ám khí tức ngăn chặn thời gian, gạt đầu thừa nhận.

"Nghe nói tiên sinh thu cái đồ đệ?"

Tán Nghi Sinh nghe được câu này, chậm rãi gạt đầu: "Chỉ có ta có thể làm sư phụ hần."

"Trẫm muốn nhìn một chút hần."

Tán Nghi Sinh cau mày nói: "Bệ Hạ Vạn Kim chi thể, không nên cùng Tà Ma Ngoại Đạo có quá tiếp xúc nhiều."

Hoàng Đế đứng dậy, đưa lưng về phía Tán Nghi Sinh: "Tiên sinh nếu biết hần là Tà Ma, vì sao không..."

"Ta ở trên người hần nhìn thấy tương lai tươi sáng."

Hoàng Đế nghi hoặc, quay đầu lại hỏi nói: "Minh Vương chi tử, làm sao có thể có quang minh?" Nghiêm chỉnh đối thảo nguyên sự tình biết quá tường tận.

Tán Nghi Sinh lắc đầu: "Ta cũng không biết. Ta chỉ có thể nhìn thấy rất mơ hồ tương lai đoạn ngắn, nhưng là Ta tin tưởng sẽ không nhìn lầm, trên người hần tuy nhiên dừng động vô cùng u ám khí tức, ần ần có hủy thiên diệt địa hiện ra, nhưng nhìn kỹ phía dưới, lại giống như có huyền cơ khác, phân biệt rõ ràng lúc càng hợp gặp hắc vụ cùng huyết sắc bên trong hiển hiện một mảng thần quang chi minh."

"Nếu như tiên sinh nhìn lầm đâu?"

Tán Nghi Sinh ngẩng đầu lên, cười yếu ớt lấy nhìn thẳng Hồng Vũ Hoàng Đế: "Bệ Hạ chỉ huy vì thần chinh chiến tứ phương mấy chục năm, hần phải biết, vì thần xưa nay sẽ không sai."

Một đôi bình thần không gọn sóng con người chiếu ở trong mắt Hồng Vũ Hoàng Đế, Hồng Vũ khẽ giật mình, chỉ cảm thấy Tán Nghi Sinh giờ phút này khí thế凛凛, lập tức quay đầu không nhìn hần nữa... Chỉ là trong chớp nhoáng này thất thổ, lại sinh ra vô số suy nghĩ tới.

Hần nhớ tới trước mắt người này tại chính mình chiếm lấy Thiên Hạ Bá Quyền quá trình bên trong đưa đến như thế nào quan trọng tác dụng, nhớ tới hần trác tuyệt vũ lực cùng thật không thể tin mưu lược, trong lòng cảm thấy không phải an ủi, mà chính là mơ hồ bất an.

Có đôi khi hần sẽ muốn: Viện Trường lớn như thế mới, vì sao cam tâm diu ta bên trên mà không phải mình đến làm hoàng đế? Nếu có một ngày hần muốn làm hoàng đế, trẫm lại nên như thế nào tự xử?

Tiếp theo hần lập tức mệnh làm chính mình vứt bỏ loại ý nghĩ này: Viện Trường là thể ngoại cao nhân, ứng đối Thế Tục quyền lực căn bản không có hứng thú a.

Hần mỉm cười, gạt đầu nói: "Trẫm tin tưởng Viện Trường sẽ không sai. Nhưng là cũng nên có cái ngăn được thủ đoạn."

"Ta thu hần làm đồ, ta nhìn hần lớn lên, ta giáo hần cái gì, hần liền sẽ học cái gì, ta để hần thành vì sao người, hần liền sẽ trở thành như thế người." Tán Nghi Sinh vươn người đứng dậy, nói ra những lời này, ngừng một lát, lại nói: "Nếu có một ngày, hần thật đi đến này một con đường, ta cũng giết đến hần, mặc kệ hần lớn bao nhiêu bản sự."

Nghe được hần câu nói này, Hồng Vũ không còn hoài nghi, Tán Nghi Sinh nói có thể giết đến, vậy liền nhất định có thể giết đến. Có này cam đoan, hần còn lo lắng cái gì đây.

Hai người lại hơi hốt tán đàm một trận, Tán Nghi Sinh liền nhắc tay cáo từ, Hoàng Đế một mực tiễn hần đến Thừa Thiên Điện cửa, cũng khẳng khẳng tiếp tục đưa tiễn, Tán Nghi Sinh chấp tay nói: "Mưa âm ướt lộ trọng, lập tức trượt sương nồng. Thánh Thượng Long Thể quan trọng, mời trở về đi."

Hoàng Đế đành phải gạt đầu coi như thôi, ngay tại Thừa Thiên Điện cửa cùng hần cáo biệt. Tán Nghi Sinh cười trên tuấn mã, phất vó gioroi mà đi.

Chỉ lưu Hồng Vũ Hoàng Đế đứng tại chỗ, mắt sắc thật sâu, hồi lâu, lẩm bẩm nói: "Hắn vì cái gì không nói cho trẫm hắc bào hiện thể tin tức đâu?" Nói xong câu đó, liền phát tay áo về Ngự Thư Phòng.

Bên cạnh Lý Công Công rủ xuống đứng ở bên cạnh, không dám có chút ngôn ngữ.

Bạn đang đọc truyện *Dương Minh Kỳ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Bắt đầu thấy :.

Tây Kinh Trường An phồn hoa nhất khu vực, đứng vững vàng một ngôi học viện, muốn hỏi nó tên, toàn bộ Đại Hạ đều biết.

Nó cũng là Quốc Tử Giám.

Sử thư ghi lại, nó sớm ở tiền triều thành lập mới bắt đầu liền đã tồn tại ở Trung Thổ phía trên. Nguyên danh Chấn Đán Thư Viện, đời thứ nhất Viện Trưởng Lý Tiêu Dao, nguyên là cái giấu tại trong núi sâu học nghệ Kiếm Khách.

Mười sáu tuổi năm đó, Lý Tiêu Dao luyện thành Ngự Kiếm Thuật, tự giác Thiên Hạ Kiếm đạo lại không chính mình không thông chỗ, thế là cáo biệt Lão Sư, buộc tóc, mang theo kiếm, khoác một thân Truy Y, mang một hồ lô Rượu Gạo, đi ra ngoài núi.

Ngự Kiếm Thuật vừa ra, Thiên Hạ Kiếm Khách khó cản hợp lại. Thường Thắng tám trăm chiến hậu, lưu lại kiếm thần chi danh.

Thiếu niên phong lưu, danh động thiên hạ.

Lại mười sáu năm sau, hắn chợt vứt bỏ trường kiếm, chỉ đem cái kia Tử Hồ Lô, trở lại Kinh Thành sáng lập Chấn Đán Thư Viện, lướt lục soát Thiên Hạ văn thư lưu trữ, thiết lập Tầng Thư Các, chui bên trong, lại không giao thiệp với Ngoại Sự. Lại mời Giáo Tập mấy người, chiêu học sinh, truyền thụ Kinh điển, Lịch sử, Chư tử, Văn tập. Lúc ấy Học Viện, mới chỉ Bách Xích chi địa.

Tiền Triều Thái Tông 32 năm, để vì phục xuất tuần, ngẫu nhập Thư Viện, cùng Lý Tiêu Dao mới quen đã thân, tâm tình Thiên Hạ đại sự, lưu đủ bốn ngày mà trở lại.

Sinh hoạt thường ngày chú ghi chép, để ngựa mặt lên trời cười to đi ra cửa. Hồi cung sau ban bố ý chỉ, Sắc Lệnh Chấn Đán Thư Viện làm trung ương Quan Học, Hoa Địa kéo dài mậu Thập Lý, ban tên cho Quốc Tử Giám.

Danh Môn Thế Gia hâm mộ kiếm thần chi danh, muốn đưa Gia Tộc Tử Đệ nhập viện cầu học, sách tu đạo, nhưng mà Lý Tiêu Dao lại nghiêm lập Viện Quy. Trong viện các loại Văn Học, Âm Dương, Y Bặc, võ đạo, đồng đều có thể truyền thụ cho Phổ Thông Học Sinh, nhưng nếu như Giáo Tập thu đồ đệ, truyền lấy Quốc Tử Giám bí nghệ, thì nhất định phải là thiên tư thông minh, Căn Cốt rất chính người mới có thể nhập môn. Khái võ đạo một đường, cực kỳ trọng tâm tính, nếu như truyền lại không phải người, thế tất ử thành đại họa.

Bởi vậy ngàn năm dĩ hàng, Quốc Tử Giám bồi dưỡng nhân tài tuy nhiều, Thân Truyền Đệ Tử lại rải rác.

Lớn Hạ Kiến Quốc, Tân Nghi Sinh lấy thiên hạ đệ nhất tên, cam tâm đi vào Thư Viện, chui tại ba ngàn Đạo Tầng. Hồng Vũ Hoàng Đế cảm kích Tân Nghi Sinh giúp đỡ chi công, mệnh Hộ Bộ khiển trách món tiền khổng lồ Trọng Tu Quốc Tử Giám, khiến cho cái này chỗ lịch sử đã lâu Thư Viện, càng thêm phồn vinh hưng thịnh.

...

Vương Dương Minh ngồi trên lưng ngựa chậm rãi hướng về phía trước, hắn không biết Quốc Tử Giám ở phương nào, đành phải một đường nghe ngóng, Kinh Đô bách tính ngược lại là nhiệt tình cực kì, nhao nhao cho hắn chỉ đường. Vương Dương Minh đến chỉ dẫn, một đường thuận lợi, không bao lâu liền đến Quốc Tử Giám trước cửa.

Tọa Bắc triều Nam, hộc ẩm đường hèm, hoa văn màu tường viện, nhìn trước mắt mảnh này huy hoàng nhưng không biết lớn bao nhiêu viện lạc, hắn hít một hơi lãnh khí: Ai da, lớn như vậy địa phương, ở cái này tắc tắc vàng khu vực, cái này cỡ nào thiếu trước mới có thể mua lại a!

Đại môn này cũng khí phái, chính là dùng mấy chục khối cự tảng đá xanh lũy thành, trên đỉnh ba khối trên tảng đá dùng thể triện khắc "Quốc Tử Giám" ba chữ to, hai bên trên tảng đá thì là một bộ Câu Đối: Học Cứu Thiên Nhân thông Cổ Kim,

Hồi Cự Đạo pháp thành tự nhiên. Vương Dương Minh tâm đạo, khẩu khí cũng không nhỏ.

Hắn chính tại cửa ra vào hết nhìn đông tới nhìn tây, giữ cửa Gã sai vật sớm chú ý tới hắn cổ quái, nhìn hắn thật lâu không rời đi, tiến lên quát lớn: "Ngươi là làm gì đến?"

Vương Dương Minh nhìn đối phương cách ăn mặc, biết là canh cổng, đại khái tương đương với kiếp trước bảo an, cười nói: "Tiểu ca, ngươi tốt, ta là Tân Nghi Sinh Viện Trưởng đồ đệ, Viện Trưởng qua Hoàng Cung bởi Hoàng Thượng nói chuyện, để cho ta từ trước đến nay Quốc Tử Giám đưa tin."

Gã sai vật phảng phất nhìn đũa ngọc nhìn lấy hắn, đột nhiên cười lên ha ha.

Vương Dương Minh có chút không khỏi diệu: "Ngươi cười cái gì!"

Gã sai vật ôm bụng cười đến thẳng đánh ngã: "Ta cười ngươi người này khoác lác cũng là thôi ra trình độ, nói láo nhưng cũng tung ra cảnh giới. Thiên hạ này ai chẳng biết nhà ta Viện Trưởng là đương thời Đệ Nhất Cao Thủ, vô số tuổi trẻ tuổi ngan muốn bái hắn làm thầy, ngươi cái này nhân sinh liền một bộ Phá Lạc Hộ hình dáng, lại dám nói mình là Viện Trưởng Đại Nhân đồ đệ."

Vương Dương Minh không khỏi chán nản, đối phương thôi phồng Tân Nghi Sinh, hắn là Không ý kiến, nhưng mà dựa vào cái gì nói hắn lại bại, chính mình cái bộ dáng này, chỗ nào giống như là Phá Lạc Hộ? Nhìn chính mình cái này lộn xộn thoải mái sợi tóc, nhìn cái này hào phóng ngắn gọn Ma Bồ Trường Sam, nhìn cái này mộc mạc thực dụng vải xám giấy, nhìn đầu này phiêu dật không bị trói buộc vải Đại lung, chỗ nào. . . Giống như là Phá Lạc Hộ. . .

Gã sai vật nhìn hắn không nói lời nào, cho là mình vạch trần hắn da trâu, để hắn không lời nào để nói, trừng điệp hừ một tiếng: "Ngươi như chi tiết thông báo, nói mình là Hán Môn Học Tử, ta Quốc Tử Giám Hữu Giáo Vô Loại, tự nhiên cho ngươi đi dạy trụ cột chỗ khảo hạch, nếu quả thật có chút tiềm chất, những Giáo Tập đó đại nhân nói không chừng hội thu ngươi nhập môn. Ngăn vạ lần không nên, ngươi không nên láo xưng là Viện Trưởng Đại Nhân đồ đệ. Ngươi vẫn là mau chóng rời đi ta Quốc Tử Giám trọng địa, đừng chọc gấp Tiểu Gia, một hồi Côn Bồng đánh ngươi đi ra ngoài."

Vương Dương Minh một hơi ngạnh ở ngực, đang muốn ma quyền sát chương cùng đối phương lý luận một phen, lại nghe được sau lưng phong thanh phản phạt, tiếp lấy một tiếng kiều nhuệ cười khẽ truyền đến, ngậm nộ khí kia nhất thời bị một tiếng cười khẽ thổi đến tan thành mây khói.

Trong lòng của hắn nhảy một cái, vội vàng chuyển người, đập vào mi mắt, là một trương phấn khởi tùy ý xinh đẹp khuôn mặt.

Thiếu nữ trước mắt sinh được cực đẹp, da tuyết hoa diện mạo, diễm như Đào Lý, lông mày không vẽ mà thùy, môi không điểm mà Chu, một thân như lửa Hồng Thường, bên trên có Bách Điều đồ án dọc theo mép váy uốn lượn mà lên, bên hông phối một thanh Mặc Sắc trường kiếm, chính mặt mày cong cong cười nhìn lấy chính mình, trong mắt thẳng giống gâu một cái đầm nước.

Tuy là Vương Dương Minh tại hiện đại cũng đã gặp không ít mỹ nhân, có thể cũng không sánh nổi trước mắt nữ tử này ba phần. Tuy là nhìn qua tuổi không lớn lắm, có thể mặt mũi này bại hoại liền sớm có thể nhìn ra ngày sau Khuynh Thành chi tư tới.

Thiếu nữ tuy nhiên quét Vương Dương Minh liếc một chút, liền không nhìn nữa nàng, quay người hỏi Gã sai vật: "Tiểu Quách tử, ngươi không tại cửa ra vào canh cổng, ở chỗ này cùng vị thiếu hiệp kia nói cái gì đó? Cẩn thận Giáo Tập các tiên sinh lại trông thấy ngươi bỏ rơi nhiệm vụ, đào ngươi da." Ngờ khi dữ dần, con mắt lại hơi hơi híp mắt cười, thanh âm thanh thúy như Hoàng Oanh, lại kiều vừa mềm.

Tiểu Quách tử, cũng chính là cái kia canh cổng Gã sai vật, đối trước mắt thiếu nữ này vô cùng kiêng kỵ, liên tục chấp tay cười làm lành nói: "Tốt Giáo Thập Nhị Tiểu Thụ biết được, đó là cái nói khoác mà không biết ngưng Tên lửa đảo, ta vừa tại cửa ra vào trông thấy hắn lén lút lút lút, liền lên đề ra nghi vấn, không muốn hắn da trâu thôi Phá Thiên, nói mình là Viện Trưởng Đại Nhân đồ đệ."

Thiếu nữ sau khi nghe xong, nguyên bản yêu kiều cười biểu lộ lập tức biến đổi, quay đầu nhìn về phía Vương Dương Minh, thanh cho tức chìm, nhất thanh thanh hát: "Ngươi người này thật lớn mật, sao dám cầm Viện Trưởng Danh Hủy giả danh lừa bịp!"

Vương Dương Minh nhìn thiếu nữ này ngược lại không giống như là không nói đạo lý người, liền hơi hơi cúi người, thi lễ, giải thích nói: "Vị cô nương này, ta đúng là Viện Trưởng tân thu đồ đệ, không dám có chỗ lừa gạt."

Thiếu nữ nhìn hắn thần sắc không giống giả mạo, miệng hơi hơi nhấp nháp, ngoẹo đầu hỏi: "Viện Trưởng tại sao phải thu ngươi? Ngươi có chỗ gì hơn người?"

Vương Dương Minh cũng muốn nghĩ, đáp: "Đại khái nhìn ta tư chất hơn người?"

Tiểu Quách tử lập tức bĩu môi.

Thiếu nữ đem hắn toàn thân trên dưới dò xét một lần, phốc phốc cười ra tiếng: "Hai mươi bốn mạch ngươi thông gần như mạch?"

Vương Dương Minh đầu lĩnh lắc giống cá bát lạng cổ: "Hai mươi bốn mạch? Đó là cái gì?"

Thiếu nữ nghe nói, đôi mi thanh tú cau lại: "Ngươi ngay cả điều này cũng không biết, lại dám nói mình là Viện Trưởng đồ đệ? Hóa ra ngươi không phải là vền vẹn thông hai ba mạch đần độn a?"

Bạn đang đọc truyện *Dương Minh Kỳ Convert* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Thông cùng không thông ::

Nguyên lai thân người Chính Kinh Thập Nhị Mạch, Kỳ Kinh mười hai mạch, các bởi vì tư chất khác biệt, có người sinh ra tới liền thông mười mấy mạch, cái kia coi như thiên phú hơn người, có người sinh ra vẹn vẹn thông đến ba bốn mạch, cái kia chính là tư chất bình thường. Nếu như Tiên Thiên tư chất bình thường, vậy ngày một tu hành liền muốn một đầu một đầu mạch lạc qua nỗ lực đã thông, mới có thể thu nạp càng nhiều Thiên Địa Nguyên Khí, so với trời sinh liền thông mười mấy mạch người, tu hành tốc độ không thể tính theo lẽ thường.

Cái này có thể nói là tu hành cơ bản nhất đạo lý, thế gian người người đều biết.

Có thể Vương Dương Minh mới tới Dị Giới, cùng Tân Nghi Sinh nhận biết cũng không bao lâu, một đường cưỡi ngựa nam đến, Tân Nghi Sinh cũng chưa từng dạy hắn tu hành Chân Khí nhập môn đạo lý, những kiến thức này hắn xác thực không biết. Giờ phút này bị thiếu nữ này vận hỏi, ngược lại giống hắn thật là một cái vô si Tên lửa đảo.

Ngay sau đó đồ bùng mặt, quýnh lên phía dưới phản bác: "Ai nói ta tư chất bình thường! Tân Nghi Sinh lão đầu kia nói ta thiên phú hơn người, trời sinh liền hai mươi bốn mạch toàn thông!"

Thiếu nữ nguyên bản vẫn chỉ là nhú mày, nghe hắn nói như thế không khỏi liễu mi đứng đấy, : "Thật không biết xấu hổ Tên lửa đảo, trời sinh hai mươi bốn mạch toàn nhà thông thái, từ xưa đến nay còn chưa có xuất hiện qua. Viện Trưởng kinh diễm mới tuyệt, Quý là thiên hạ đệ nhất, lúc mới sinh ra cũng chỉ là thông hai mươi ba mạch, đây đã là ngàn năm dĩ hàng trên phiên đại lục này thần thoại, người cái này vô lại, thế mà cho là mình thắng qua Viện Trưởng, thật sự là chẳng biết xấu hổ!"

Vương Dương Minh cũng không cao hứng, hàm hồ nói: "Tân Nghi Sinh lão già đáng chết kia, quý cầu ta khi hắn đồ đệ, ta nhìn hắn tuổi già sức yếu, không đành lòng, mới đáp ứng hắn. Hiện tại ngược lại bị hắn Đồ Tử Đồ Tôn nói là Tên lửa đảo, hừ, đồ đệ này ta mới không có thêm đang!"

Thiếu nữ nghe hắn làm nhục chính mình tôn kính nhất Viện Trưởng, nhất thời khí mặt đỏ, chỗ nào còn có thể nhịn được, lập tức rút kiếm ra khỏi vỏ, thân kiếm dài nhỏ, mũi kiếm thẳng đến Vương Dương Minh ở ngực, quát: "Khá lắm Lưu Manh, nhanh chóng rút kiếm, bản cô nương dưới kiếm không giết bỏ tay người!"

"Rút kiếm liền rút kiếm!" Vương Dương Minh trên trán gân xanh hẳn lên, một lời Huyết Dũng xông lên đầu, nhìn thiếu nữ này cầm kiếm tư thế, rõ ràng là cao thủ, chính mình không có chút nào Vũ Kỹ, như thế nào là nòng đối thủ. Nhưng mà khẩu khí này vô luận như thế nào nuôi không trôi, lập tức đưa tay từ bên hông rút ra bội kiếm, muốn hù dọa đối phương.

Tiểu Quách tử nhìn hai người sáng gia hòa, sớm một tiếng kinh hô, lộn nhào chạy xa quan chiến.

Thiếu nữ lúc đầu vốn nghĩ là Nhất Kiếm đem cái này làm nhục sư môn vô si Tên lửa đảo đâm chết dưới kiếm, lúc này thấy Vương Dương Minh rút kiếm ra, cũng là một tiếng kinh hô, trong tay Tế Kiếm lại đều cầm giữ không được rơi trên mặt đất, nàng không lo được qua nhất, nguyên bản cầm kiếm tay chỉ Vương Dương Minh, lập tức liền ngăn người: "Thanh này nghịch lân kiếm, người từ nơi nào được đến?"

Vương Dương Minh lúc này mới nhớ tới Tân Nghi Sinh cùng hắn phân biệt trước đó đem nghịch lân kiếm giao cho hắn, để hắn coi đây là tín vật qua Quốc Tử Giám đưa tin. Chính mình vừa mới chỉ lo cùng nữ hài nhi này tranh cãi, thế mà quên kiếm này, dưới mắt chính mình chịu nhục phía trước,

Có tốt như vậy một cái xuất khí cơ hội, làm sao có thể đủ buông tha.

Ngay sau đó liền ngửa mặt lên trời cười ha ha, hừ nói: "Tân Nghi Sinh lão đầu kia nhìn ta hai mươi bốn mạch toàn thông, thật sự là Khoáng Cổ Tuyệt Kim Đại Thiên Tài, thế là cam bái hạ phong, xin ta khi hắn đồ đệ, còn đem thanh này đồ bỏ nghịch lân kiếm đưa cho ta khi Lễ gặp mặt."

Thiếu nữ tự nhiên không tin hắn lí do thoái thác, nhưng mà Thiên Hạ đều biết, nghịch lân kiếm là Tân Nghi Sinh coi như sinh mệnh bảo bối, từng chính miệng nói qua "Kiếm còn người còn, kiếm quên người vong", từ trước đến nay bất ly thân một bên, bây giờ kiếm này thế mà xuất hiện tại thiếu niên này trên thân, muốn nói Tân Nghi Sinh bị người giết, nghịch lân kiếm bị người đoạt đi, vậy làm sao có thể để cho người ta tin tưởng. Chẳng lẽ thiếu niên này nói là thật? Kiếm này thật sự là Tân Nghi Sinh đưa cho hắn?

Thiếu nữ đang mê hoặc thời khắc, bỗng nhiên trên bầu trời truyền đến một tiếng gào to: "Người tiểu quỷ này, cầm ta kiếm, không đi dạy trụ cột chỗ đưa tin, thế mà ở chỗ này hồ xuy đại khí. Người nếu thật thông hai mươi bốn mạch, ta thanh kiếm này đưa người lại có làm sao!"

Lời còn chưa dứt, trong sân đã xuất hiện một vị Thanh Sam trung niên nhân, chính là mới từ Hoàng Cung gấp trở về Quốc Tử Giám Viện Trưởng Tân Nghi Sinh.

Thiếu nữ nhìn thấy Viện Trưởng, lập tức dịu dàng cúi đầu. Vương Dương Minh nhìn thấy chính mình cái này tiện nghi sư phụ đến, cũng không dám sĩ diện,

vội vàng khom người nói: "Đệ tử không dám bại hoại sư phụ danh tiếng, chỉ là vị cô nương này nói ta là Tên lừa đảo, ta nhất thời tình thế cấp bách, nói chút hỗn trướng lời nói."

"Viện Trưởng vậy mà thu cái Thân Truyền Đệ Tử!" Thiếu nữ nghe hẳn thật gọi Tán Nghi Sinh sư phụ, mà Tán Nghi Sinh thế mà cũng không phủ nhận, trong lòng sớm đã nổ tung sóng lớn, chỉ là không dám hỏi.

Tán Nghi Sinh từ trong lỗ mũi hừ một tiếng, đi đến Vương Dương Minh trước người, hơi khoát tay, cũng không thấy hắn như thế nào động tác, nghịch lân kiếm đã tới trong tay, hắn trả lại kiếm vào vỏ, không giận tự uy: "Trung thực nói cho ngươi, ngươi là ta gặp qua tư chất kém nhất người, hai mươi bốn mạch ngươi Nhất Mạch không thông, tư chất tuyệt đối coi là chúng sinh bên trong đếm ngược."

"A?"

Vương Dương Minh cùng thiếu nữ đồng thời kinh hô, cảm thụ lại hoàn toàn khác biệt.

Vương Dương Minh bị hiện thực một gây vào đầu thức tỉnh, hẳn vốn cho là mình thần kỳ vượt qua mà đến, Tán Nghi Sinh lại nhất định phải thu chính mình làm đồ đệ, khẳng định là thiên phú kỳ cao, để Lão Đầu Nhi gặp chi tâm vui. Vạn không nghĩ tới chính mình lại là như thế vụng về chi tài, Nhất Mạch không thông! Cái kia còn luyện cái gì công khi cao thủ gì, nhất định là đời này vô vọng a!

Thiếu nữ giật mình thì là hai mươi bốn mạch Nhất Mạch không thông, cái kia còn có thể để người a? Trên phiên đại lục này ngàn năm dĩ hàng, còn chưa nghe nói qua ai là Nhất Mạch không nhà thông thái.

Tán Nghi Sinh nhìn Vương Dương Minh biểu lộ uest oải, khẽ cười nói: "Vi sư từ trước đến nay không nói láo, ngươi thật là Nhất Mạch không thông, nhưng là không người nào dám khẳng định, Nhất Mạch không nhà thông thái liền nhất định được không cao thủ." Hắn đón đến: "Ta liền biết có một người, giống như ngươi là Nhất Mạch không thông tư chất, lại cuối cùng trở thành Đông Thắng Thần Châu từ trước tới nay lớn nhất cao thủ đáng sợ một trong. Không nên hỏi Ta là ai, hiện tại còn không thể nói cho ngươi."

Vương Dương Minh nguyên bản đang muốn hỏi vấn đề này, lần này đặt câu hỏi đường đã bị phá hỏng, đành phải thôi, cúi đầu buồn bực ân một tiếng.

Tán Nghi Sinh quay đầu đi xem thiếu nữ, giận dữ nói: "Mười hai, ngươi không hỏi nguyên do, kiểm chỉ đồng môn, tính cách cuối cùng vẫn là khiếm khuyết ma luyện, quá mức táo bạo, ngày mai để Quảng Lăng tử đưa ngươi đi Tư Quả Nhai diện bích nửa tháng, tu Thân đường Tĩnh."

Bị hấn hô vì mười hai thiếu nữ nhất thời khóc tang mặt, khóe miệng bủn rủn, một bộ muốn khóc không dám khóc bộ dáng, gật đầu đáp phải.

Nguyên lai Viện Trưởng Tán Nghi Sinh tại Quốc Tử Giám địa vị chí cao, nhưng là hắn từ trước đến nay chỉ cấp học sinh giảng bài mà không thu đồ đệ, trong học viện hắn Giáo Viên cũng đều là thân phụ kinh người nghệ nghiệp cao thủ, Thân Truyền Đệ Tử cũng là tư chất Căn Cốt Thượng Giai người, trước mắt thiếu nữ này cũng là trong viện thâm niên Giáo Tập Quảng Lăng tử ái đồ.

Từ Tán Nghi Sinh trở xuống, Học Viện chung tám vị thâm niên Giáo Tập, chung thu mười hai vị Thân Truyền Đệ Tử, ấn tuổi tác xếp hạng, bị viện Trung Học Sinh thói quen tôn xưng là Đại Tiên Sinh, Nhị Tiên Sinh, Tam tiên sinh các loại, về phần năng, bởi vì tuổi tác nhỏ nhất, cho nên được xưng là mười Nhị Tiểu Thư, trưởng bối thì thân thiết hô năng vì mười hai.

Tán Nghi Sinh phát ông tay áo một cái, hướng hai có người nói: "Cùng ta đi vào đi."

Hai người vội vàng bước nhanh đuổi theo, chỉ còn lại cửa nghẹn họng nhìn trần trời Tiểu Quách tử.

Bạn đang đọc truyện *Dương Minh Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Người chính là 13 .:

Ba người cất bước tiến vào Quốc Tử Giám, đại môn đi vào là một đầu từ vô số đầu trạng Thanh Thạch lát thành Đại Đạo, rộng rãi chỉnh tề, khe đá sinh rêu, không tri kỷ có bao nhiêu năm lịch sử.

Đại Đạo hai bên biến thực cao lớn cây xanh, Như Vân như đóng. Cuối cùng là một tòa cực cao cực kỳ hùng vĩ cung điện, toàn thân từ màu trắng ngọc thạch xây thành, hơn mười đạo tron bóng thạch trụ đứng vững phía dưới.

Toàn bộ cung điện tắm rửa tại lập lòe trong ánh nắng, một cỗ trang nghiêm trầm nhiên chi ý tự nhiên sinh ra.

Hắn hiểu kỳ hỏi mười hai: "Uy, cái kia màu trắng căn phòng lớn là làm gì?"

Mười hai chính đang khiếp sợ cho hơi vào phần trước mắt, nơi nào có hào hứng trả lời hắn vấn đề, từ trong lỗ mũi hừ một tiếng, mặc kệ hắn.

Vương Dương Minh cực kỳ không thú vị, lại nghe được chấp tay sau lưng đi ở phía trước Tân Nghi Sinh lo lắng nói: "Mười hai, ta Quốc Tử Giám lo liệu Truyền Đạo Thụ Nghiệp giải hoặc tôn chỉ, vì sao không trả lời hắn vấn đề?"

Mười hai bất đắc dĩ bĩu môi, chỉ tốt thành thật trả lời: "Đây là cung phụng Quốc Tử Giám lịch đại tiên hiền lớn Từ Đường, bởi vì toàn thân trắng như tuyết, cho nên chúng ta đều quen thuộc gọi nó Nhà Trắng."

Nhà Trắng? !

Vương Dương Minh khòe miệng co giật, nghĩ đến kiếp trước cái kia xa xôi Đại Lục đầu bên kia cũng có như thế một cái trừ danh kiến trúc, không khỏi cảm thấy buồn cười, thối phũ một tiếng bật cười.

Mười hai thấy mình trả lời hắn vấn đề, hắn thế mà còn dám cười nhạo mình, lập tức tức giận hướng Tân Nghi Sinh tố cáo: "Viện Trưởng, người nhìn hắn đây là thái độ gì!"

Tân Nghi Sinh lại đoán được Vương Dương Minh đại khái nhớ tới kiếp trước cái gì thú vị sự tình, cũng là không để bụng, vừa đi vừa nói: "Trong lòng của hắn muốn đồ vật, đại khái cùng người thường khác biệt, nếu không phải hắn có chỗ đặc thù, ta cũng không sẽ thu hắn làm đồ." Lại quay đầu nhìn Vương Dương Minh: "13, về sau người có không hiểu liền hỏi chư vị Sư Huỳnh Sư Tỷ cùng viện Trung Học Sinh, biết không?"

Vương Dương Minh trái xem phải xem, phát hiện giữa sân cũng không người thứ tư ở đây, chỉ mình cái mũi hỏi: "Sư phụ, người nói 13, không phải là ta?"

Lần này đến phiên mười hai vỗ tay bật cười: "Xuân Ngưu Mộc Mã, người coi Viện Trưởng đồ đệ, Viện Trưởng cùng trong viện tám vị Giáo Tập cùng thể hệ, người liền cùng ta cùng thể hệ, người tại chúng ta những này đồ đệ Trung Niên linh nhỏ nhất, đương nhiên xếp hạng 13, về sau người chính là 13, 13 cũng là người nha."

Vương Dương Minh khổ mặt, nếu là lấy số tự đến lên ngoại hiệu, chính mình còn không bằng gọi 9527 đâu, trong miệng phàn nàn nói: "13 cũng không có gì không ổn, thế nhưng là vì cái gì ta muốn cho nàng khi tiểu sư đệ."

Tân Nghi Sinh vuốt râu mà cười, không thêm đề ý chút nào cái này hai người trẻ tuổi ở giữa tiểu tiểu tâm tư, hòa sự lão nói chung nói: "Giữa bạn học chung lớp, tất nhiên là muốn đoàn kết hỗ trợ, tương thân tương ái. . ."

Đang khi nói chuyện, ba người đã đi đến trắng cửa cung. Tân Nghi Sinh tay phải cách không nhẹ nhàng điểm một cái, hai phiến cửa cao mười mét Bạch Thạch Cự Môn ứng thanh mà ra.

Vương Dương Minh cố nhiên mở to mắt, ngay cả mười hai cũng là tán thưởng không thôi,

Thực tình Chân Ý thờ dài: "Viện Trưởng nội lực sâu vô cùng, giờ tay nhắc chân đều có rồng tượng chi lực, mười hai không biết năm nào tháng nào mới có thể đạt này cảnh giới."

Vương Dương Minh ra vẻ không phục, chế giễu nàng nói: "Giếng chi con ếch, cái này có cái gì? Sư phụ ta bản sự người mới kiến thức giọt nước trong biển cả, người biết không," hắn lấy tay khoa trương khoa tay lấy: "Cư Dung Quan cao như vậy thành tường, cao như vậy, người gặp qua Cư Dung Quan đi, sư phụ ta để khí nhảy lên, soạt soạt soạt, một hơi liền nhảy tới! Chắc chắc chắc! Người là không có may mắn được thấy nhìn thấy lạ!"

Tân Nghi Sinh lớn nhất không thích người khác khuếch đại từ, nghe vậy quay đầu phê bình hắn: "13, làm người muốn thành thật. Vì sư nhảy lên Cư Dung Quan thành tường, dùng ba miệng khí. Trên đời này vẫn chưa có người nào có thể sử dụng một thanh Chân Khí liền nhảy hơn trăm mét Cao Thành tường, nếu quả thật có dạng này người, hắn khinh công đã Thông Thần, tuyệt không phải nhân gian thủ đoạn."

Vương Dương Minh không muốn vỗ mông ngựa tại đùi ngựa bên trên, đành phải cúi đầu thụ giáo, mười hai mừng rỡ nhìn hắn bị phê bình bình, ở một bên cười trên nỗi đau của người khác.

Tân Nghi Sinh lại nói: "Trưởng Ấu có thứ tự, về sau muốn gọi là sư tỷ, biết không?"

Vương Dương Minh không dám phản bác, nghiêng đầu giấu lại, nói: "Đệ tử biết, nhưng là gọi chung là hô mười Nhị Sư Tỷ tựa hồ cũng không đủ tôn trọng, không biết sư tỷ tên gọi là gì? Ta biết sư tỷ phương danh sau cũng tốt dùng một cái tôn kính Danh Hú xưng hô nàng."

Tân Nghi Sinh nhìn lấy mười hai, chờ nàng trả lời, mười hai lại không nghĩ đem chính mình tên nói cho cái này bại hoại sư đệ, chẳng biết tại sao, hai người từ vừa rồi lần thứ nhất gặp mặt liền không hài lòng, đối chọi gay gắt, lần này hắn lại hại được bản thân muốn đi Điện Bích Từ Quá, tâm lý càng là không cao hứng, chỉ ngheh đầu giả không nghe thấy.

Lúc này, từ Thiên Điện đi ra một người đến, vừa đi vừa cười: "Mười Nhị sư muội họ Tô tên mộc, là Gangnam Danh Môn Tô gia trên tay thiên kim, tiểu sư đệ người có thể không nên tùy tiện đắc tội nàng, không phải vậy cũng không có người quả ngon để ăn."

Đi tới cái này nhân thân mặc vàng nhạt Trường Sam, trên đầu mang theo một đỉnh Tổ Sắc khăn vuông, tuổi chừng hai mươi ba hai mươi bốn, môi hồng răng trắng, khuôn mặt ngũ quan lại so với thanh xuân thiếu nữ còn muốn thanh tú chút, mười phần tuấn tú Ôn Văn. Hắn đi lên phía trước hướng Tân Nghi Sinh chào, tiếp theo mỉm cười đánh giá Vương Dương Minh.

Vương Dương Minh bị cái này nhả nhận thanh tú Công Tử Ca thấy toàn thân khó chịu, nửa ngày, người này mới mở miệng nói chuyện: "Mười Tam Sư Đệ chẳng lẽ đã đến Thần Hoa nội liễm, ngồi xem từ chiếu tuyệt diệu cảnh giới? Ta thể mà nhìn không ra trên người ngươi có một tia Chân Nguyên ba động."

Vương Dương Minh da mặt từ trước đến nay dày, thấy đối phương thể mà đem mình làm tuyệt thế cao thủ, ở sâu trong nội tâm ẩn ẩn đắc ý, âm thầm không cong ngực, đứng được càng thẳng chút. Tô Mộc lại sớm đã nhìn không được lớn tiếng bật cười, nói ra: "Hắn ở đâu là cao thủ, thực là cái hai mươi bốn mạch Nhất Mạch không thông đần độn!"

Người này mười phần kinh ngạc, quay đầu hỏi Tân Nghi Sinh nói: "Viện Trưởng, mười Nhị sư muội nói thể nhưng là thật?"

Tân Nghi Sinh gật đầu: "Lão nhị, ngươi mười Tam Sư Đệ Tiên Thiên kinh mạch không thông, hai mươi bốn mạch xác thực đều là ngăn chặn, nhưng là ngộ tính kỳ cao, cho nên không thể nói là đần độn."

Vương Dương Minh thể mới biết đối phương lại là Quốc Tử Giám mười hai cao đồ bên trong Nhị Tiên Sinh, chỉ thấy đối phương một mặt tiếc hận biểu lộ: "Nhất Mạch không thông, như thế nào thu nạp Thiên Địa Nguyên Khí cho mình dùng? Tiểu sư đệ muốn tại võ đạo một đường có phát triển lên, chỉ sợ khó khăn trùng điệp."

Bất quá, tiếp theo hắn lại mặt lộ vẻ ý cười: "Cũng may tiểu sư đệ phúc duyên thâm hậu, đến Viện Trưởng Đại Nhân thu nhập môn tường, Viện Trưởng là Thiên Hạ Đệ Nhất Cao Thủ, trong lòng ngực sở học phong phú toàn diện, tiểu sư đệ ngươi có thể học được Viện Trưởng một kỹ liên đủ để hoành hành thiên hạ. Lại nói võ học tuy nhiên Tiểu Đạo, không nhất định không phải ở trên con đường này đi đến đen, Cẩm Kỳ Thư Họa Thi Từ Ca Phú, bên nào không phải trên đời đỉnh phong học vấn? Sư huynh ta tu tập một môn công phu liên cùng Chân Khí không quan hệ chút nào, gọi là Thiên Từ Vọng Khí Thuật, tiểu sư đệ ngươi muốn học hay không, ta có thể dạy cho ngươi nha?"

Vương Dương Minh nhìn hắn ngữ khí Chí Thành, không khỏi hảo cảm đại sinh: "Thỉnh giáo Nhị Sư Huynh, cái gì là Thiên Từ Vọng Khí Thuật a?" Nhị Sư Huynh ba chữ vừa ra khỏi miệng, không khỏi cảm thấy cổ cổ quái quái, người trước mắt này đáng đáp Ngọc Thụ Lâm Phong, cùng tiền thế trong chuyện thần thoại xưa cái kia đầu heo thật sự là không có chút nào chỗ tương tự.

Tân Nghi Sinh mỉm cười gật đầu: "Lão nhị là trong viện Lăng Hư Từ Giáo Tập cao đồ, lúc sinh ra đời Tiên Thiên Linh Khí hội tụ ở hai mắt, so sánh với thường nhân thị lực thắng được rất nhiều, thể là liên thừa nhỏ tu tập Thiên Từ Vọng Khí Thuật, đây là một môn lấy nhãn lực cảm ứng phối hợp Tinh nhằm đến điều tra đối thủ hư thực cũng nhất cử phá địch cao thâm pháp môn, đương thời chỉ có Lăng Hư Từ cùng lão nhị được xưng tụng tinh thông. Cổ ngữ có nói, Thiên Từ Vọng Khí, Đàm Tiểu Sát Nhân, công phu này thuần lấy nhãn lực phá địch, cho nên cũng được gọi là Thiên Nhân Thông. 13, ngươi nếu có hứng thú, có thể hướng lão nhị học tập, nhưng là ngươi nhãn lực cũng không cao bằng thường nhân mình, cho nên công phu này học là có thể học thành, chỉ là luyện không đến chí cao cảnh giới, cho nên chỉ có thể làm phụ trợ Vũ Kỳ, không thể làm làm chủ nghiệp."

Thiên Từ Vọng Khí, Đàm Tiểu Sát Nhân?

Công phu này coi là thật Thần Diệu gấp!

Dù là học không đến tốt nhất, học cái lược thông cũng là tốt a!

Vương Dương Minh nghe vào trong tai, kích động ở trong lòng, lập tức cảm ơn Nhị Sư Huynh, nói ngay sau chắc chắn hướng hắn cầu dạy Thiên Nhân Thông công phu. Nhị Sư Huynh tự nhiên miệng đầy đáp ứng: "Viện Trưởng Đại Nhân thu đồ đệ, nguyên bản là ta Quốc Tử Giám đại sự, sư huynh ta đương nhiên muốn trợ giúp tiểu sư đệ ngươi mau mau trưởng thành, không thể dọa ta Quốc Tử Giám uy phong. Tiểu sư đệ, còn không có nói cho người biết, ta họ Chu, Danh Hủy bên trên vừa hạ liệt."

Chu Cương Liệt, cái này đại khí bằng bạc tên cùng cái này âm nhu thanh tú bề ngoài thật đúng là không tương xứng cùng cực, Vương Dương Minh âm thầm cười trộm

Chờ chút, Trư Cương Liệt? ? ?

Kiếp trước cái kia thần thông quảng đại heo làm sao tự giới thiệu tới, Lão Trư đi không đổi danh ngồi không đổi họ, Trư Cương Liệt là vậy!

...

Hầu Ca Hầu Ca, chờ ta một chút!

Hầu Ca Hầu Ca, sư phụ bị yêu quái bắt đi á!

Hầu Ca Hầu Ca, sư phụ lại bị yêu quái bắt đi á! Sợ là sớm bị nấu đến ăn! Đại Sư Huynh ngươi về người Hoa Quả Sơn, ta về ta Cao Lão Trang, Sa Sư Đệ về hắn Lưu Sa Hà, chúng ta Phân Hành Lý đều có tương lai riêng đem!

Bên tai giống như vang lên cái kia Đại Nhĩ Đóa đầu heo thất kinh gọi tiếng, Vương Dương Minh khước miệng co giật, dùng hết lực khí toàn thân rút cục gắt gao nhìn xuống ngựa mặt lên trời cười to xúc động

Bạn đang đọc truyện *Dương Minh Kỳ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Không có ..

Chu Cương Liệt nói mình còn có sách chưa xem xong, muốn đi Tầng Thư Các sách, Tán Nghi Sinh ba người cùng hấn từ biệt, từ hướng chỗ sâu đi đến.

Nhà Trắng phía sau cửa, đập vào mắt đầu tiên là một cái cự đại bình phong, lưu loát sách đầy chữ văn, cổ ý Xuất Trần. Chữ này văn nguyên là Cực Bắc không cũng biết chỉ địa đào ra trên một tảng đá chứa đựng, bị dân bản xứ phụng làm Thần Tích.

Tán Nghi Sinh năm đó qua Cực Bắc du lịch, ngẫu nhiên nhìn thấy tảng đá kia, tuy nhiên không biết bên trên nói cái gì, lại bản năng cảm thấy tảng đá kia bên trên chữ văn ảo diệu thần bí, bút họa ở giữa xu thế mười phần phiêu dật tự nhiên, mảnh cân nhắc tỉ mỉ mấy ngày, thế mà từ thiên thư này văn tự bên trên ngộ ra một bộ chương pháp.

Ngay sau đó sinh lòng hiếu kỳ, liền đem nét chữ này mở đất viết xuống đến, mang hỏi trung thổ, cũng sai người chế tác cái này phiên bình phong, bày ở Nhà Trắng lối vào, hy vọng là Quốc Tử Giám bên trong thiên tư người thông minh có thể từ thiên thư này bên trong ngộ ra một chút huyền bí đến, thậm chí cuối cùng có thể giải mở cái này nổi băn khoăn, nhưng là cho đến tận này, còn không người có thể như Tán Nghi Sinh như vậy từ thiên thư này bên trong ngộ ra thứ gì tới.

Vương Dương Minh đối Thiên Thư nhìn vài lần, cũng nhìn không ra cái nguyên do, Tán Nghi Sinh đi lên phía trước, hấn đuổi sát mấy bước đuổi theo.

Bình phong về sau rộng mở trong sáng, một chỗ hình bầu dục đại diện hiện ở ba người trước mắt, trên vách tường theo thứ tự treo đầy mười phần sinh động Đan Thanh tranh chân dung, bốn phía yên tĩnh im ắng, Vương Dương Minh không khỏi thả nhẹ cước bộ, đi thẳng về phía trước, trên đường đi, hấn nhìn kỹ những bức họa này, trong lòng vì kinh.

Chỉ gặp mỗi một bức tranh giống phía dưới, đều miêu tả lấy điểm điểm phức tạp hoa văn, hoa văn hạ khắc lấy một cái tên người, hạ viết hai cái ngày, một cái đằng sau viết "Sinh", một cái khác đằng sau, lại viết một cái bút họa thật sâu "Văn" chữ.

Cả sảnh đường bức họa, mang cho người ta một loại trang nghiêm túc mục cảm giác thiêng liêng thần thánh, Vương Dương Minh chỉ cảm thấy ở ngực truyền đến vô tận nặng nề cảm giác, nhất thời không nói gì.

Bên tai truyền đến Tán Nghi Sinh thanh âm, cắt ngang Vương Dương Minh si mang, chỉ nghe hấn giới thiệu nói: "Bản Điện xưng là Hiền giả điện, là cung phụng chiêm ngưỡng Quốc Tử Giám lịch đại tiên hiền chỗ. Quốc Tử Giám sớm ở tiền triều thành lập mới bắt đầu liền đã tồn tại ở Trung Thổ phía trên, đời thứ nhất Viện Trưởng Lý Tiêu Dao, Đề Nhị Nhậm Viện Trưởng Vương Tiểu Hồ, Đề Tam Nhậm Viện Trưởng Trọng Lâu, đời thứ tư Viện Trưởng Cảnh Thiên, mãi cho đến trước Nhâm viện trưởng Lý Úc Như, đều tại điện này bên trong cung phụng, cung cấp ta Quốc Tử Giám học sinh chiêm ngưỡng kính nể. 13 người muốn ganh đua, hi vọng có một ngày người cũng có thể bị treo ở điện này bên trong."

Vương Dương Minh nhất thời hoàn hồn, phi phi phi mấy miệng, tức hỗn hển: "Lão Đầu Nhi người nói chuyện làm sao như thế không xuôi tai, tiểu gia ta Phúc Thọ kéo dài, Thiên Địa Đồng Thọ, mới sẽ không quải điệu, càng sẽ không bị treo ở chỗ này!"

Tán Nghi Sinh cao giọng cười to, không chút nào trách hấn không có có lễ phép. Ngược lại là Tô Mộc gặp Tán Nghi Sinh thế mà đối chính mình cái này đồ đệ mười phần bao dung, trừng to mắt, giống như là nhìn thấy Thiên Hạ lớn nhất hiếm lạ sự tình, luôn luôn chú trọng lễ pháp Viện Trưởng lại có thể chịu đựng người khác đối vô lễ như thế, cái này nếu là nói ra,

Chỉ sợ sẽ trở thành râm ran toàn bộ đại lục Thiên Hạ kỳ văn.

Tán Nghi Sinh cười tắt, thần sắc nghiêm lại, chỉ bức họa nghiêm mặt nói: "13, tới bái qua tiên hiền đi".

"Vâng, sư phụ." Vương Dương Minh chơi thì chơi, đại sự vẫn là tự hiểu rõ, liền trịnh trọng một cái tiếp một cái hướng bức họa cúi đầu, thần tình nghiêm túc mà nghiêm túc, không dám chậm trễ chút nào.

Chờ Vương Dương Minh bái qua tiên hiền, Tán Nghi Sinh khẽ vuốt cằm, vỗ nhẹ hấn đầu vai.

"Trước kia chuyện xưa, vì sư chỉ mong người đừng quên giờ phút này sơ tâm."

...

Ba người cất bước ra tiên hiền điện, liền hướng dạy trụ cột chỗ trực tiếp mà đi, sớm có dạy trụ cột chỗ quản lý nhân viên các loại tại cửa ra vào nghênh đón. Tán Nghi Sinh nắm hấn dẫn Vương Dương Minh đi công việc thủ tục nhập học, không ra một thời gian uống cạn chung trà, thủ tục liền làm thỏa đáng, dẫn tới một thân vàng nhạ viện phục, hai cặp vớ gầy, còn có chính mình sở tại túc xá chia khoá.

Tán Nghi Sinh chào hỏi Vương Dương Minh theo hần đến, muốn nói cho hần biết một số tu hành cơ bản đạo lý. Quay đầu lại chúc Tô Mộc nói: "Mười hai, người tự đi tìm Quảng Lăng tử lãnh phạt, ngày mai không cần lên khóa, thẳng qua Tư Quả Nhai diện bích nửa tháng, hi vọng người có thể có chỗ tỉnh tiến, nửa tháng sau ta tự mình đến khảo giáo người."

Tô Mộc vốn đối cái này trừng phạt bất mãn hết sức, chính vụng trộm suy nghĩ lấy sau khi trở về như thế nào cùng sư phụ Quảng Lăng tử nung nấu chơi xấu, đem cái này trừng phạt cho lại rơi đầu, nghe nói Tán Nghi Sinh nửa tháng sau muốn đích thân khảo giáo chính mình, nhất thời tâm hoa nộ phóng, cũng không lại nói cái gì.

Phải biết Viện Trưởng khảo giáo chính mình, cái kia chính là muốn chỉ điểm mình. Tuy nhiên nhần nhất thời thống khổ thôi, cho hần một câu chỉ điểm, đối với mình thật có thể nói là là hướng thụ vô cùng. Nhưng mà nghĩ lại, Vương Dương Minh thành Tán Nghi Sinh đồ đệ, sau đó gia hỏa này mỗi ngày đều có thể tiếp nhận Viện Trưởng tận tâm chỉ bảo, cái này cần là nhiều Đại Phúc Duyên! Vì sao hết lần này tới lần khác liền để cái này tên đáng ghét cho đạt được cái này phúc duyên! Chân Chân nuốt không trôi khẩu khí này!

Nữ hài nhi đảo mắt lại quệt mồ hôi tức giận.

...

Tán Nghi Sinh hai người theo dãy trụ cột chỗ sau đường nhỏ, càng chạy càng sâu, qua một hồi lâu, mới nhìn thấy một chỗ bị Lục Lâm thấp thoáng viện lạc, viện này rơi cũng không thấy được, giấu ở chung quanh cây cao trong bóng tối, mười phần ẩn nấp.

Tán Nghi Sinh đẩy cửa đi vào, Vương Dương Minh cất bước đuổi theo, bên trong loạn thất bát tao, đầy đất đầy bàn đầy ghế dựa đều là sách, cơ hồ không có người đặt chân địa phương.

Vương Dương Minh tắc lưỡi: "Sư phụ người thật sự là yêu sách như mạng. Những sách này đều là từ Tàng Thư Các mượn tới a?"

Tán Nghi Sinh gật gật đầu, biểu lộ không có chút rung động nào, tựa hồ căn bản không có cảm thấy có gì kỳ quái: "Tàng Thư Các sách ta sớm đã nhìn lướt, nơi này sách đều là ta vơ vét một số Bản đơn lẻ, có Tập Văn cũng có võ đạo, ta không sao thời điểm liền nhìn những sách này giết thời gian."

"Vậy ngài lúc có sự đợi đầu?"

"Lúc có sự đợi ta nhìn cái này, " Tán Nghi Sinh một tay trong hư không tiện tay trao một cái, trên giá sách một bản mỏng sách mỏng liền bay vào trong tay hần, sách này tuy nhiên một trăm trang thượng hạ phân lượng, phong bì không có bất kỳ cái gì chữ viết.

Vương Dương Minh hiếu kỳ thăm dò đi qua: "Đây là sách gì?"

"Ba ngàn Đạo Tàng. Ta mười năm này thời gian, đại bộ phận đều dùng đến nghiên cứu quyền sách này."

"Ba ngàn Đạo Tàng không phải là rất nhiều rất nhiều sách sao? Ta coi là đến có ba ngàn vốn."

"Ba ngàn Đạo Tàng cũng là quyền này sách, đây là từ xưa đến nay Tối Thần Kỳ một quyền sách. Bên trong lời nói thâm ảo khó hiểu, vì sư nghiên cứu mười năm, cũng bắt quá xem hiểu một hai phần mười."

Vương Dương Minh bị Tán Nghi Sinh lời này câu lên hứng thú, khiêu mi nói: "Ta đến xem", trong lòng đẹp đến mức ứa ra phao, Xuyên Việt Giả lại khê chào lại sao? Không chừng ta liếc thấy mình bạch cũng không nhất định nha.

Tán Nghi Sinh ngược lại không cự tuyệt hần, đem sách để vào trong tay hần.

Vương Dương Minh nhẹ nhàng xốc lên trang tên sách, đập vào mi mắt là:

Một mảnh... Trống không...

Tốt a tốt a, Vương Dương Minh mặt mày ửng đỏ, liền biết nguơ bức như vậy một quyền sách khẳng định lại là trong truyền thuyết Vô Tự Thiên Thư, vượt qua thật đúng là không có cái mới ý.

Hần trong lòng thầm nhủ, trong miệng hỏi: "Sư phụ người nhìn sách này thời điểm cũng là trống rỗng sao?"

Tán Nghi Sinh nói thẳng: "Ta nhìn thấy là như ẩn như hiện câu chữ, có thể nhìn thấy mười phần bốn năm, nhưng là có thể xem hiểu chỉ có một hai phần mười, hần có thể nhìn thấy lại không biết là ý gì, càng không nói đến không nhìn thấy những cái kia trống không chỗ."

"Người thấy cái gì, nói cho ta một chút, có lẽ ta có thể giúp người tham tường tham tường."

Tán Nghi Sinh lắc đầu giận dữ nói: "Đạo Khả Đạo, Phi Thường Đạo..."

Hử, Vương Dương Minh bĩu môi.

Giả bộ a... Người cứ giả vờ đi... Không nói thì không nói thôi, cố lộng huyền hư, sợ người khác lĩnh ngộ người Vô Tự Thiên Thư đây này.

Một lát nữa, hần nhần châu xoay động lại nói: "Vậy người liền tranh thủ thời gian nói cho ta một chút tu hành đạo lý thôi?"

Tán Nghi Sinh đem ba ngàn Đạo Tàng thả lại giá sách, lại thu thập sạch sẽ hai cái ghế, ra hiệu hần ngồi xuống, suy nghĩ một chút, lại tiếp tục chậm rãi nói ra: "Trên đời này tu hành môn đạo rất nhiều, vì sư cũng không biết nói từ chỗ nào, ta tu hành mấy chục năm, sở học đã bác lại tạp, nhưng là quy kết đến một câu, không có gì hơn như thế mấy chữ: Hậu tích bạc phát, nước chảy thành sông."

Vương Dương Minh ngược lại là có thể nghe hiểu cái này tám chữ hàm nghĩa, nhưng mà tu hành dù sao cũng là thật sự tình, đến tốt cùng như thế nào hậu tích bạc phát, như thế nào nước chảy thành sông, hần tất lại không biết. Chỉ an tọa ở trên ghế, yên lặng nghe, trông mong chờ đợi văn.

Nhưng mà Tán Nghi Sinh chậm chạp không cho đoạn dưới, Vương Dương Minh nhắc lông mày: "Phía dưới đâu?"

"Không có." Tán Nghi Sinh nhắc trợn mắt, đương nhiên nói.

Thân nương ngơoi cái tấm tấm!

Phía dưới không, ngơoi là thái giám a!

Vương Dương Minh khó thở, đơn giản không biết nên như thế nào đánh giá chính mình vị này thần kỳ Lão Sư.

Bạn đang đọc truyện *Dương Minh Kỳ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Làm vượt qua nhân vật chính đặc thù thể chất :.

Tán Nghi Sinh bát phong bất động, khoan thai tự đắc: "Không bằng ngơoi hỏi tới ta đến đáp, dạng này có lẽ càng có thể dẫn dắt ngơoi?"

Vương Dương Minh bất đắc dĩ đồng ý, hần xem một chút chính mình từ khi sau khi xuyên việt kinh lịch sự tình cùng đối với tu hành đủ loại nghi hoặc, đặt câu hỏi: "Vô công đến tốt cùng chia làm cái nào gần như loại?"

"Vô công đại thể có thể chia làm hai loại, một loại là nội lực, một loại là Vũ Kỹ."

"Nội lực là cái gì? Vũ Kỹ lại là cái gì?"

"Nội lực, lại có thể gọi là Chân Khí. Nó từ người thông qua hô hấp thổ nạp đem Thiên Địa Nguyên Khí chứa đựng tại thể nội mà thu được. Người đem giữa thiên địa Nguyên Khí chậm rãi chứa đựng tại chính mình trong đan điền, chờ đến sử dụng thời điểm liền từ trong đan điền rút ra, nội lực có thể bị xem là lực lượng không lồ, so với Cơ Nhục Lực Lượng, nó càng cường đại cũng kéo dài hơn. Nếu như không có Chân Khí, cũng chỉ có thể thuần túy dựa vào thể lực, dạng này chiến đấu là không thể bền bỉ, một cái không có thật đáng giận đối cái trước thật khí hùng hồn người, cho dù hần Vũ Kỹ lại như thế nào cao minh, cũng sẽ không chèo chống quá lâu, bởi vì hần sẽ rất nhanh mệt mỏi. Người mỗi ngày kiên trì hô hấp thổ nạp, trong đan điền Chân Khí liền càng để lâu càng dày, sử dụng thời điểm mỗi lần rút ra hạn mức cao nhất cũng lại càng lớn, đây chính là hậu tích bạc phát."

Mà Vũ Kỹ, lại gọi Vô Thuật, là Cách Đấu Kỹ Xảo. Nhưng là Vũ Kỹ nhất định phải có Chân Khí làm chèo chống, không phải vậy liền không thể bền bỉ, cái này phía trước ta đã nói qua. Vũ Kỹ không có gì hơn lực lượng, tốc độ, kỹ xảo ba cái phương diện. Có người ưa thích rèn luyện lực lượng, có người ưa thích tăng rất nhanh, có người ưa thích ma luyện kỹ xảo, có người chiêu cổ ba cái bên trong cả hai, có người chiêu cổ ba cái bên trong toàn bộ. Nhưng là chỉ cần có thể đoán luyện đến cực điểm, liền đều có thể đạt tới Vũ Kỹ đỉnh phong. Đây chính là nước chảy thành sông."

"Này trước ngơoi cùng ta giảng Tu Thể cùng Tu Tâm lại cùng vô công có quan hệ gì?"

Tán Nghi Sinh vô cùng có kiên nhẫn: "Nhân sinh không hơn trăm năm, coi như từ trong bụng mẹ liền bắt đầu luyện, đến già chết vẫn dụng công không ngừng, nội lực cùng Vũ Kỹ luôn có cực hạn chỗ. Huống chi đạt tới nhất định cảnh giới về sau, trình độ cao vút muốn càng tiến một bước là khó như lên trời. Cho nên, Tu Thể là có cực hạn. Nhưng là Tu Thể có thành tựu về sau, nếu như bắt đầu Tu Tâm, thì đối toàn bộ thể giới nhận biết cùng đối vô công phương pháp sử dụng đều sẽ sinh ra chất bay vọt cùng đề cao, tương ứng, nội lực cùng Vũ Kỹ tăng thêm một bước cũng liền ở trong tầm tay, tuy nói Tu Tâm so Tu Thể càng gian nan hơn, nhưng là chỉ muốn có thành tựu, ngơoi liền đã không phải là trên giang hồ Phổ Thông Cao Thủ, mà là có thể bước vào Tuyệt Đỉnh Cao Thủ liệt kê."

Ngừng một lát, lại nói: "Vi sư chỗ tiếc hận, là cho dù ở Nhi Lập Chi Niên liền bước vào Tu Tâm cánh cửa, dạng này tư chất đã có thể nói là thiên tủng kỳ tài, nhưng là cuối cùng tuy nhiên nhiều nhất lại Tu Tâm sáu bảy mươi năm mà thôi, vẫn là có cực hạn. Mạng sống con người chung quy là quá ngắn, nếu như mỗi người đều có thể sống tới hai trăm năm ba trăm năm thậm chí một ngàn năm, đó mới là nhân loại thịnh thế tiến đến, cá thể nhân lực lượng mới sẽ trở nên thật không thể tin, cái thể giới này mới có thể chánh thức vì nhân loại nắm giữ."

"

"Trường Sinh Bất Lão? Vậy cũng là hoa trong gương, trăng trong nước, gạt người." Vương Dương Minh nghĩ đến kiếp trước những Cỗ Đại Hoàng Đế đó nhóm vì Trường Sinh Bất Lão ăn đan Tầm Tiên, đủ loại nỗ lực tuy nhiên uống phí tinh lực, có phần xem thường.

Tán Nghi Sinh kinh dị liếc hần một cái, không có nghĩ đến cái này bại hoại đồ đệ chưa nhược quán liền minh bạch đạo lý này, ngược lại là đáng quý. Thật tình không biết trên đời này bao nhiêu người Cầu Tiên Vấn Đạo, vì cướp đoạt Thiên Tài Địa Bảo không tiếc đao qua tương hướng, sở cầu cũng là Trường Sinh. Nếu như bọn họ có thể hiểu được hoa trong gương, trăng trong nước bốn chữ này, trên đời chắc hẳn sẽ quá bình rất nhiều.

Vương Dương Minh tất nhiên là không biết Tán Nghi Sinh ý nghĩ, cho dù hần biết, chỉ sợ cũng phải oán thầm Tán Nghi Sinh muốn quá đơn giản. Trường Sinh Bất Lão vốn là nhân loại cứu cực truy cầu, đây là người thiên tính cho phép, không phải một hai câu liền có thể phá giải.

Hần tiếp tục hỏi: "Ta Tu Thể chưa có thành tựu, liền không hỏi Tu Tâm sự tình. Nhưng là ta bây giờ lập tức liền muốn bắt đầu tu hành, ta hẳn là học cái gì nội công, cái gì Vũ Kỹ?"

Tán Nghi Sinh muốn từ bản thân qua lại, than nhẹ một tiếng, ánh mắt có chút phiêu hốt, ngừng một lát mới nói: "Ta mới vào Võ đạo môn hạm lúc, học là tốc thành nội công cùng Vũ Kỹ, khi hai mươi tuổi tự cho là võ công có thành tựu, liền bốn phía cùng người luận võ, lúc đầu còn tốt, luôn có thể dựa vào tốc độ nhanh, lực lượng đủ, kỹ xảo cao minh, chiếm được người khác thượng phong, chờ đến nhắm trúng chân chính cao thủ xuất thủ, ta căn cơ không đủ, liền thường thường lâm vào tình cảnh lúng túng, mặc dù không đến mức đại bại thua thiệt, lại cũng khó có thể thủ thắng, tả hữu chỉ là cái ngang tay. Về sau rút kinh nghiệm xương máu, bắt đầu tu tập Huyền Môn Chính Tông nội công cùng Vũ Kỹ, tiến cảnh chậm chạp lại làm gì chắc đó, chăm chỉ an tâm, mười năm sau căn cơ đã vững vàng, sở Ngộ Tu Tâm Môn kinh, thực lực đột nhiên tăng mạnh. Lại mười năm sau ta Tu Tâm đã có tiểu thành, theo Thánh Thượng chinh chiến tứ phương, lớn nhỏ mấy trăm chiến, tất cả đều thu được thắng lợi."

Vương Dương Minh hít một hơi thật sâu, một hồi lâu mới bình phục trong lòng kinh ngạc. Nguyên lai mình người sư phụ này trong cả đời thật chưa bao giờ thua qua. Hần tự xưng bốn mươi tuổi sau Tu Tâm có thành tựu, Bách Chiến đều là thắng, sợ vẫn là khiêm tốn lí do thoái thác, chắc hẳn trên thực tế là đã biến thiên hạ khó gặp địch thủ. Hần không khỏi nhớ tới Bách Khoa Toàn Thư bên trong đề cập tới một bản —— (Thần Điều Hiệp Lữ) bên trong chôn xương Hoang Sơn Kiếm Ma Độc Cô Cầu Bại, nghĩ đến hần tự thuật "Quần hùng bó tay, trường kiếm không lợi, muốn tìm bại một lần mà không được", trước mắt Tán Nghi Sinh năm đó vô địch khắp thiên hạ thời điểm sợ cũng là như vậy cảm giác, trong lúc nhất thời không khỏi hướng về không thời.

Tán Nghi Sinh tiếp tục nói: "Người muốn tu hành, ta khuyên người cũng tu tập Huyền Môn Chính Tông nội công cùng Vũ Kỹ, trong Tàng Thư các chi bằng tìm được. Loại này võ công, ban đầu bắt đầu luyện tuy nhiên tiến cảnh chậm chạp, lại có thể đặt xuống kiên cố vô cùng cơ sở, nhìn như người so người khác lạc hậu, trên thực tế càng về sau, người liền càng được lợi, cùng người khác so sánh, người cất bước tuy chậm, lại Hậu Kính mười phần."

Vương Dương Minh gật đầu nói phải, hỏi: "Vậy ta đến tốt cùng nên tuyển cái gì huyền môn võ công đâu? Tổng phải cho ta cái cụ thể danh hào đi."

Tán Nghi Sinh chấp tay đứng lên, trong mắt lóe lên một tia giao hoạt: "Mỗi người có chính mình Duyên Pháp, đợi chút nữa người đi trong Tàng Thư các tự chọn đi, chọn trúng cái nào ưa thích, cái nào cũng là người Duyên Pháp."

Vương Dương Minh tâm đạo người cái này là, muốn trộm lười cứ việc nói thẳng, làm gì cầm Duyên Pháp loại này hư vô mờ mịt đồ, vật đến dọa người. Đột nhiên hần nhớ tới một việc đến, khẩn trương nói: "Người lúc trước không phải nói ta hai mươi bốn mạch Nhất Mạch không thông à, vậy ta còn có thể cảm giác ứng Thiên Địa Nguyên Khí, tu tập nội công sao?"

Tán Nghi Sinh ngón tay gõ nhẹ mặt bàn, cười nói: "Ta cho là người quên chuyện này. Nói đến vấn đề này, người biết vì cái gì trên đời này người đều nhận định hai mươi bốn mạch đã thông số lượng là đánh giá nhân loại tư chất cao thấp tiêu chuẩn sao?"

Vương Dương Minh làm sao biết, lập tức lớn lắc đầu.

Tán Nghi Sinh liền phối hợp nói ra: "Đó là bởi vì người kinh mạch tuy nhiên nhìn không thấy sờ không được, lại thật sự tồn tại, mà kinh mạch, cũng không phải là vô hạn rộng lớn, nó là có dung lượng hạn mức cao nhất. Một đường kinh mạch trong nháy mắt có thể lớn nhất tiếp nhận Chân Khí số lượng, đại khái là là nhiều như vậy, có ít người nhiều một chút, có ít người ít một chút, khác nhau không sẽ rất lớn, đây là nhân sinh lý cấu tạo, vô pháp cải biến."

"Tựa như một đầu đường cái? Đường cái có thể đồng thời song hành Xe ngựa số lượng là hữu hạn?"

"Tựa như dụ. Người tại hô hấp thở nạp lúc, Thiên Địa Nguyên Khí muốn thông qua kinh mạch tiến vào đan điền, tại lúc chiến đấu muốn từ trong đan điền rút ra Chân Khí, Chân Khí nhất định phải từ trong đan điền đi qua kinh mạch hướng ra phía ngoài vận hành, cho nên kinh mạch có thể trong nháy mắt dung nạp Chân Khí số lượng liền quyết định người này ban đầu tu hành nội lực tốc độ cùng mỗi lần xuất thủ trong thời gian lực cường độ. Mà nếu như một người Thiên Thông Kinh mạch càng nhiều, hần tu hành nội lực lúc thu nạp Thiên Địa Nguyên Khí tốc độ liền càng nhanh, sử dụng Chân Khí lúc trong nháy mắt bạo phát lực lượng cũng càng lớn, thiên tài cùng tầm thường khác nhau, ngay ở chỗ này."

"Vậy ta Nhất Mạch không thông, chẳng phải là vô pháp hấp thu Thiên Địa Nguyên Khí?" Vương Dương Minh gấp.

Tán Nghi Sinh gấp hần rốt cục hỏi lớn nhất vấn đề mấu chốt, thở dài một hơi nào nê, thân thể nghiêng về phía trước, trên mặt hiện ra vô cùng trịnh trọng thần sắc, nhẹ giọng nói: "Ta vừa mới đối mười hai nói người Nhất Mạch không thông, là lừa nằng. Sở dĩ nói như vậy, là bởi vì người thể chất quá mức đặc thù, không nên khiến người khác biết người cùng trên đời tất cả mọi người không giống nhau."

Vương Dương Minh bị hần trịnh trọng thần sắc làm vội vã cuống cuống, vĩnh tại, cũng hạ giọng nói: "Làm sao đặc thù?"

Tán Nghi Sinh ngắm nhìn hần, gần từng chữ một:

"Trong thân thể người, căn bản không có kinh mạch!"

Bạn đang đọc truyện *Dương Minh Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Lần đầu trải qua võ đạo :.

Tĩnh Thiên Phích Lịch!

Không có gân mạch!

Vương Dương Minh một trận kinh hãi, Nhịp tim đập như nổi trống, nửa ngày nói không ra lời, khó khăn ép buộc chính mình tỉnh táo ngồi xuống, vừa rồi lấp bắp hỏi: "Cái này. . . Cái này sao có thể. Ta làm sao có thể không có kinh mạch, chẳng lẽ ta không phải người sao?"

Tán Nghi Sinh bị cái kia ngốc dạng chọc cho tức nhạc: "Khẩn trương như vậy làm gì, người đương nhiên là người, chỉ bất quá không phải người bình thường. Loại tình huống này có thể nói là vạn người không được một, trên phiên đại lục này từ ngàn năm nay, cùng người đồng dạng tình huống, theo ta được biết, chỉ có một người."

"Ai?" Hô, Vương Dương Minh toàn thân thư giãn, chỉ cần hần là chỉ hần một cái kỳ hoa là được.

"Trưởng Tôn Vô Kỵ."

"Trưởng Tôn Vô Kỵ? !"

"Trưởng Tôn Vô Kỵ là Ma Giáo trước thay mặt giáo chủ. Ma Giáo là từ có nhân loại về sau liền xuất hiện một tổ chức. Nhân loại là như thế nào sinh ra, trước mắt không có một cái nào xác định đáp án, có người nói là Bàn Cổ Đại Thần tạo nhân, có người nói là Bàn Cổ về sau Nữ Oa đại thần tạo nhân, có người nói người là chạy theo vật Diễn Hóa mà đến, vấn đề này chúng ta dứt bỏ không nói, nhưng là từ khi nhân loại sinh ra về sau, liền bắt đầu tu hành lịch sử.

Khi cái thứ nhất Viễn Cổ Nhân Loại phát hiện giữa thiên địa có Nguyên Khí tồn tại, liền mở ra võ học đại môn, nhân loại dần dần phát hiện Thiên Địa Nguyên Khí có thể thông qua kinh mạch tiến vào đan điền, sau đó để bản thân sử dụng, thế là vô số người vui đầu vào tu hành suốt đời sự nghiệp bên trong, không thể tự thoát ra được. Thời gian dần qua mọi người phát hiện, thu nạp Chân Khí phương thức, nguyên lai có hai loại: Một loại là mỗi ngày tính toạ mình tương, chậm rãi đem Thiên Địa Nguyên Khí hút nhập thể nội, chứa đựng xuống tới thành vì chính mình nội lực, loại tu luyện này phương thức cũng là hôm nay nhân loại tu luyện chính đồ.

Một loại khác thì là dùng bí pháp nào đó đem Thiên Địa Nguyên Khí trong khoảng thời gian ngắn điên cuồng hút nhập thể nội, sau đó trong chiến đấu tiêu xài không còn, về sau lại một lần nữa quá trình này, phương thức như vậy, Thiên Địa Nguyên Khí tương đương với mạnh mượn tới, không thể tại thể nội bền bỉ chứa đựng, mà dùng loại phương thức này nhân loại tu hành, liền được gọi là Ma Tộc. Từ tại Thiên Địa Nguyên Khí trong nháy mắt đại lượng nhập thể dễ dàng làm yếu ớt kinh mạch đứt gãy, chỉ có một bộ phận rất nhỏ kinh mạch đặc biệt tráng kiện người có thể tu luyện, cho nên Ma Tộc số lượng thưa thớt. Cũng chính bởi vì nhân số ít, bọn họ nhất định phải đến mười phần đoàn kết, bởi vậy tổ kiến Ma Giáo, thu nạp mỗi cái có thể tu luyện Ma Tộc công pháp người, tập hợp một chỗ đối kháng nhân gian chính đạo lực lượng."

Vương Dương Minh đây là lần đầu nghe nói Ma Tộc cùng Ma Giáo tên, hần suy nghĩ một phen, hỏi: "Đồng dạng là tu hành, vì cái gì chậm chạp chứa đựng Thiên Địa Nguyên Khí liền bị cho rằng là Chính Đạo, mà trong thời gian ngắn thu nạp đại lượng Thiên Địa Nguyên Khí liền bị cho rằng là Tà Ma Ngoại Đạo?"

Tán Nghi Sinh đáp: "Vấn đề này ta chỉ giải thích một lần, nhưng là người cả đời này đều phải một mực nhớ kỹ ta lúc này nói chuyện: Không thể đối với người đề cập người không kinh mạch một chuyện, nếu để cho người biết được, tất bị Chính Đạo không dung."

Vương Dương Minh nhìn hần nói mười phần nghiêm trọng,

Không khỏi vẻn tai, liên tục đồng ý.

"Ma Tộc sở dĩ khiến chính đạo không dung thứ, là bởi vì bọn hần tu hành loại bí pháp này thời điểm, nhất định phải lấy máu làm môi giới. Thu hoạch lấy lực lượng càng lớn, cần thiết máu thì càng nhiều. Máu động vật không được, bởi vì động vật trí lực rất thấp, máu bên trong không có bao nhiêu linh lực, chỉ có máu người mới có thể ẩn chứa sung túc linh lực đến khởi động loại bí pháp này, cho nên Ma Tộc mỗi cái tu hành có người thành niên, đều là giết

người vô số Đạo Phủ. Đây chính là Ma Tộc khiến chính đạo không dung thứ nguyên nhân. Còn loại bí pháp này như thế nào khởi động, chỉ có người trong Ma tộc mới có thể biết được, ta liền vô pháp biết được."

Vương Dương Minh trong đầu hiện ra Ma Tộc giết người lấy máu sân luyện công cảnh, một trận buồn nôn. Nhất thời mình bạch người trong chính đạo vì sao đối Ma Tộc ghét cay ghét đắng, vội vàng gạt đầu trình trọng nói: "Biết, vấn đề này ta về sau sẽ không lại hỏi."

Tán Nghi Sinh một mặt nghiêm túc: "Người cũng không cho cùng Ma Tộc người có bất kỳ lui tới. Nếu như bị ta phát hiện người cùng người trong Ma tộc có bất kỳ liên lụy, ta định ra tay lấy tính mạng người!"

Vương Dương Minh tuy nhiên bị Tán Nghi Sinh lời nói hoảng sợ đến sắc mặt tái nhợt, nhưng trong lòng có phần không để bụng, mình đương nhiên không sẽ cùng đám kia giết người lấy máu quái vật có cái gì lui tới, loại kia quái vật hẳn nhưng là tránh không kịp.

Chốc lát nữa, hẳn lại nghĩ tới vừa mới Tán Nghi Sinh nói đến cái tên đó, "Ngày Trường Tôn Vô Kỵ đến là chuyện gì xảy ra?"

"Trường Tôn Vô Kỵ là hơn ngàn năm trước Chính Đạo hồ then tại đề cập tên, cũng là hoàn toàn xứng đáng Thiên Hạ Đệ Nhất Cao Thủ. Nghe nói trong chính đạo đỉnh tiêm cao thủ, tại dưới tay hẳn cũng không phải địch, chết ở trên tay hẳn Chính Đạo Cao Thủ thật là bất kể số. Về sau nhân tộc cùng Ma Tộc giao chiến, bắt được Ma Tộc bên trong địa vị rất cao một trưởng lão, dùng các loại cực hình ép hỏi hẳn Trường Tôn Vô Kỵ mánh, mới rốt cục biết được, nguyên lai hẳn sở dĩ thiên hạ vô địch, là bởi vì trời sinh liền không có kinh mạch, cho nên cũng không có dung nạp Chân Khí hạn chế số lượng. Chỉ cần hẳn tu hành một lần Bí Pháp, liền có thể thu nạp vô cùng vô tận Thiên Địa Nguyên Khí, dạng này quái vật, đương nhiên không có người nào là đối thủ của hẳn. Về sau nghe nói hẳn sáng tạo ra một loại khinh công, gọi là Bồng Hư Ngự Phong, có thể bồng vào vô cùng vô tận Chân Khí trên không trung Tự Do Phi Hành, loại này khinh công đã đột phá Nhân Loại Cực Hạn, quả thực là Yêu Ma thủ đoạn.

Nghe nói Cư Dung Quan này trăm trượng thành tường, có thể ngăn được Thiên Hạ cao thủ, lại đơn độc ngăn không được Trường Tôn Vô Kỵ. Hẳn luyện thành thần thông về sau, từng tuyên bố muốn thắng lợi dễ dàng Cư Dung Quan, sau đó vung roi Nam Hạ chiếm lấy toàn bộ đại lục, nhưng là loại này võ công đã làm thiên địa Quỷ Thần chi kích, cho nên về sau Trường Tôn Vô Kỵ còn chưa tới nơi Cư Dung Quan qua Phá Thành, ngay tại Cực Tây Cao Nguyên bên trên bị thiên lôi xâu thủng, Thần Hồn vẫn diệt."

Vương Dương Minh nguyên bản còn trầm nghĩ chính mình đã cùng này Trường Tôn Vô Kỵ không có kinh mạch, vậy đi luyện này Ma Tộc công pháp chẳng phải là được trời ưu ái nước chảy thành sông? Thẳng đến nghe được Trường Tôn Vô Kỵ thể mà bị Thiên Khiên, không khỏi sợ hãi, lập tức bỏ ý niệm này đi.

Tán Nghi Sinh trầm mặc nửa ngày, lại nói: "Nếu như Trường Tôn Vô Kỵ không có Ma Giáo, lấy hẳn ngộ tính cùng đặc thù thân thể điều kiện, tu tập Chính Đạo huyền môn công pháp giống nhau là làm ít công to, nước chảy thành sông, có lẽ cuối cùng sẽ trở thành Chính Đạo Khôi Thủ cũng không nhất định. Đáng tiếc hẳn chọn sai đường, cuối cùng rơi cái thân bại danh liệt hạ tràng." Hẳn thở dài, trừng mắt đối Vương Dương Minh: "Cho nên, người không muốn học hẳn, nếu như người ngày nào đó dám can đảm tu hành Ma Tộc công pháp, ta cho dù nội công không bằng người thâm hậu, lại cũng giống vậy giết đến người!"

Vương Dương Minh trong lòng lo sợ, phảng phất chính mình vừa rồi trong nháy mắt tâm tư bị Tán Nghi Sinh đoán được. Nhưng là khác một cái nghĩ vẫn lại tiếp lấy thay thế hẳn lo lắng: "Chẳng lẽ nói ngài thực lực bây giờ đã siêu việt năm đó Trường Tôn Vô Kỵ?"

Lời nói này đủ thấy chân thành, trong lúc bất tri bất giác đối Tán Nghi Sinh xưng hô đã từ người biến thành ngài.

Tán Nghi Sinh thân nhiên gạt đầu: "Ma Tộc công pháp tuy nhiên tốc thành, cuối cùng không thể đem Thiên Địa Nguyên Khí vĩnh cửu nạp làm hữu dụng, chỉ là tạm thời mượn dùng. Mà ta tu hành huyền môn công pháp, thu hoạch lấy mỗi một phần Thiên Địa Nguyên Khí đều trở thành chính mình vĩnh cửu tài phú, tích lũy tháng ngày, tự nhiên năng siêu việt hẳn. Một khi cùng hẳn giao chiến, ta nhất định tránh mũi nhọn, đợi đem mượn tới chân khí tiêu hao hầu như không còn, sau đó tại hẳn lần tiếp theo vận dụng Bí Pháp trước đó, nhất cử đem đánh giết."

Hai người lời nói đến đây, đều thật lâu không nói gì.

Tán Nghi Sinh vươn người đứng dậy, nói: "Tu hành cơ sở ta đã giảng không sai biệt lắm, người cái này qua Tầng Thứ Các tuyển sách đi. Đại Đạo 3000, Đạt Giả Vi Tiên, nhất định phải tiến bộ dừng nghỉ. Nếu có cái gì nghi hoặc, có thể tới tìm ta, ta có thời gian sẽ dạy cho người, không có thời gian liền không để ý tới người."

Vương Dương Minh bị lời nói này chán nản. không có thời gian liền không để ý tới! Đây là cái gì làm gương sáng cho người khác thái độ!

Lại nghe thấy Tán Nghi Sinh nói ra: "Trong viện Giáo Tập đều là tu hành cao thủ, người có thể hướng bọn họ thỉnh giáo, bọn họ chắc chắn chỉ điểm người. Lại trong viện mười hai vị Sư Huynh Sư Tỷ đều có thể giúp người, còn có hẳn học sinh, người mới nhập môn, bọn họ đều có thể được xưng là đạo sư của người. Tam Nhân Hành, tất có thầy ta, hiểu?"

Vương Dương Minh còn không còn kịp suy tư nữa vì cái gì cái thế giới này người luôn có thể thỉnh thoảng nhảy ra bản thân thế giới kia kinh điển Danh Ngôn, liền bị Tán Nghi Sinh đẩy ra khỏi cửa phòng.

Bịch một tiếng, phòng cửa đóng kín, cũng không tiếp tục để ý đến hẳn.

Đây cũng quá làm người khác khó chịu vì thêm đi! Cái gì Tu Tâm Tu Thể, cái gì Ma Tộc Nguyên Khí. Vương Dương Minh chính là nghe được như si như say, tâm thần chấp chờn, một chút bỗng nhiên dừng lại, Chân Chân gấp đến độ vô đầu bút tai, lòng ngứa ngứa khó nhịn!

Có thể Tán Nghi Sinh đã đuổi người, hẳn không có lý do gì lưu lại không đi, đành phải quay người chậm rãi đi ra ngoài.

Vừa đi ra qua hai bước, trong phòng Tán Nghi Sinh thanh âm cách lấy cánh cửa khe hở bay ra: "Nếu như nhìn thấy Đại sư huynh của ngươi, có thể chuyên tâm hướng hần thỉnh giáo, chắc chắn sẽ hưởng thụ vô cùng."

Ai? Đại Sư Huynh?

Vương Dương Minh lập tức vị đại sư này huynh sinh ra vô tận hiếu kỳ. Phải biết Tán Nghi Sinh thế nhưng là nhãn quang cực cao, đối trong viện Giáo Tập đều chưa hẳn có rất tốt đánh giá, đối cái này so Giáo Tập thấp hơn một đời Đại Sư Huynh lại như thế có phần coi trọng, cũng không biết đại sư này huynh nên là bực nào kinh diễm mới Tuyệt Nhân vật.

Tại là hướng về phía trong phòng hô: "Đại Sư Huynh ngưu bức như vậy sao? Ta làm sao qua tìm hần a?" Nhưng mà Tán Nghi Sinh lại không thanh âm Vương Dương Minh cực kỳ không thú vị, chỉ được bản thân chậm rãi hướng Tăng Thư Các đi đến.

Thật lâu, trong phòng truyền đến một tiếng như khói thờ dài.

UU đọc sách hoan nghênh rộng rãi Thư Hữu quang lâm duyệt, mới nhất, nhanh nhất, nóng nhất tác phẩm đang viết đều ở UU đọc sách! Điện thoại di động Người sử dụng mời đến duyệt.

Bạn đang đọc truyện *Dương Minh Kỳ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Trong truyền thuyết chân chơi năm .:

Tăng Thư Các ở vào Quốc Tử Giám sườn đông Kim Ba ven hồ, Vương Dương Minh một đường hỏi thăm đi tới, đi cực kỳ lâu mới rốt cục đến nơi này, trong lòng của hần kinh ngạc Quốc Tử Giám chiếm diện tích to lớn, chỉ sợ phi ngựa cũng phải hao phí không thiếu thời gian.

Đứng tại cửa ra vào, trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang —— kiếp trước yêu nhất cũng là đọc sách, bao nhiêu lần mơ ước tiến vào cái kia Tiểu Huyện Thành thư viện qua đọc lướt qua du lãm, thế nhưng là hần lúc ấy thực sự không có gì tiền, ngay cả một trương thẻ mượn sách đều xử lý không dậy nổi, chỉ có thể thông qua đủ loại con đường cò sách nhìn. Bây giờ chính mình rốt cục có thể danh chính ngôn thuận tiến vào một cái thả đầy các loại trân quý thư tịch địa phương qua tùy ý sách, với hần mà nói đây thật là trên thế giới hạnh phúc nhất sự tình.

Tăng Thư Các xây đến tinh xảo, đầu cùng mái cong, Lâm Hồ mà ngồi, bởi vì cả Tòa Kiến Trúc đồng đều từ hồng sắc gạch đá xây thành, cho nên tại học sinh trong miệng ngược lại không thể nào gọi nó Tăng Thư Các, mà chính là lấy Hồng Lô cách gọi khác, cùng Nhà Trắng đặt song song vì Quốc Tử Giám trọng yếu nhất hai cái địa phương.

Vương Dương Minh hít sâu một hơi, cất bước đi vào Hồng Lô. Lầu một đại sảnh khai dương cao rộng, lối vào bày cái thật dài cái bàn, sau đài là Hồng Lô thư tịch quản lý nhân viên, hôm nay đang trực là vị nữ quản lý nhân viên, ước chừng hai mươi hai sáu tuổi, đại mi Phụng Nhãn, Hắc Phát tòng xán, người mặc cùng Vương Dương Minh giống nhau vàng nhạt viện phục, lại tại ở ngực thêm một cái Hắc Mặc "Thư" chữ. Cừ chỉ ở giữa mơ hồ có thể thấy được tư thái yêu kiều, hai chân thon dài thẳng tắp, một thân Khoan Bào Đại Tụ quả thực là bị xuyên ra đồ đồng phục hấp dẫn vị đạo.

Vương Dương Minh xa xa liền nhìn nàng chăm chăm, đã bước vào Tuổi dậy thì thiếu niên đối với thành thực nữ nhân dáng người luôn có một tia không thể ức chế ảo tưởng —— hần tới xoa xoa nghĩ đến kiếp trước bên trong nghe người ta vô ý nói một câu đến: "Riêng này hai chân liền đủ chơi một năm."

Đứng vào lúc này, nữ quản lý nhân viên như có như không ngừng đầu liếc hần một cái, cặp kia ả hàm sắc bén hẹp dài Phụng Nhãn đảo qua hần lúc, Vương Dương Minh đột nhiên một cái giật mình, cảm thấy một tia kiềm chế cảm giác cấp bách, phảng phất bị nhìn thấy ở sâu trong nội tâm lớn nhất một mớ ý nghĩ, nhất thời chân tay luống cuống, tranh thủ thời gian giả bộ đi xem nơi khác, không còn dám loạn đã lượng.

Nữ quản lý nhân viên chỉ khiêu mi liếc hần một cái, lại không nhìn hần nữa.

Vương Dương Minh bình phục nỗi lòng, ra vẻ trấn tĩnh đi ra phía trước, tắt cung tất kính, không dám làm càn: "Tán Nghi Sinh Viện Trưởng mệnh ta tới nơi đây đọc sách, phiền phức ngài xử lý cái thủ tục."

Nữ quản lý nhân viên ngừng đầu lên, rốt cục mắt nhìn thẳng hần: "Ngươi cùng Viện Trưởng quan hệ thế nào?"

Vương Dương Minh biết Viện Trưởng thu chính mình làm đồ đệ chuyện này vô luận phóng tới Quốc Tử Giám bên trong ai trong lỗ tai đều là một kiện kinh thiên Đại Tân Văn, trong lòng đối nữ quản lý nhân viên phản ứng sớm đã có chuẩn bị, thành thành thật thật đáp: "Ta là Viện Trưởng tân thu đồ đệ."

Nữ quản lý nhân viên lại chỉ lạnh nhạt nói một tiếng: "A." Tựa hồ không có chút nào hứng thú hỏi thăm chuyện này chân tướng. Nàng lật ra đăng ký danh

sách, hướng Vương Dương Minh đưa tay nói: "Yêu Bài."

Vương Dương Minh đem chính mình từ đây trụ cột chỗ lĩnh đến Học Viện Yêu Bài từ trên đai lưng cỡi xuống đưa cho hắn.

Nữ quản lý nhân viên nhìn một chút Yêu Bài, làm theo phép hỏi thăm: "Tính danh."

"Vương Dương Minh."

"Giới tính."

"Nam." Điểm này rất khó phân biệt à...

"Tuổi tác?"

"Mười lăm."

"Nếu như ta nhớ không lầm lời nói, người bái nhập Viện Trường môn hạ, ở trong viện xếp hạng hắn là 13?" Nữ quản lý nhân viên một bên tại danh sách bên trên ghi chép hắn tin tức, vừa hỏi.

"Đúng."

Nữ quản lý nhân viên đăng ký xong tin tức, liền từ trong tay cầm qua một cái nhỏ thẻ gỗ, đưa cho Vương Dương Minh, nói ra: "Mười Tám tiên sinh xin cứ tự nhiên. Lấy được sách bài không muốn ném, đây là mượn sách bằng chứng. Bốn lần không cho phép trong viện đệ tử tiến vào, chỉ cho phép Giáo Tập tiến vào, hắn địa phương người có thể tùy tiện nhìn."

Vương Dương Minh cung kính cảm ơn, tiếp nhận bài danh quay người hướng lầu một giá sách đi đến. Sau lưng hắn, nữ quản lý nhân viên nghiêng người dựa vào lấy cái bàn có chút hăng hái xem hắn một hồi, tiếp lấy cúi đầu tự lo làm việc của mình qua.

Quốc Tử Giám bên trong có công pháp Vũ Kỳ vô số, Tập Văn Bút Ký cũng cực kỳ phong phú, thư mục tạp nhiều, phong phú. Mỗi cái trong danh sách đệ tử, cũng có thể ở giữa chọn lựa thích hợp bản thân thư tịch. Vương Dương Minh tại lầu một giá sách bên trong lập đi lập lại rong chơi, nhìn lấy nơi này vạn thiên văn thư lưu trữ, phảng phất một người nghèo rớt mòng tơi tiến vào một tòa cự đại Kim Khố, trước mắt bày biện số không ra số lượng Kim Sơn Ngân Sơn, đông sò sò tây lật qua, đơn giản hận không thể sinh ra bốn cái tay đến một cái tay nắm, lại nghĩ đến quay đầu tìm bao bố từ tới già tràn đầy một cái túi.

Hắn nhắc nhở chính mình tiền đồ một điểm, không muốn như cái không có thấy qua việc đời kẻ nghèo hèn, ép buộc sau khi ổn định tâm thần, thăm nghĩ lấy Tân Nghi Sinh vừa mới nói chuyện với chính mình, mặc niệm Huyền Môn Chính Tông, Huyền Môn Chính Tông.

Lưu ý đi xem mỗi sắp xếp trên giá sách tiêu ký, phát hiện một tầng sách dù sao vẫn là có quy luật mà theo —— bên trái sách là Kinh điển, Lịch sử, Chư tử, Văn tập loại, cùng võ công không hề quan hệ, là tiền nhân tổng kết liên quan tới cái thế giới này đủ loại tri thức, cái này không nóng nảy nhìn.

Phía bên phải sách thì là võ học loại thư tịch, Vương Dương Minh đại khái nhìn sang, phát hiện một tầng đại bộ phận là Nội Công Tâm Pháp, cũng chính là hắn lập tức cần có nhất nội công nhập môn thư tịch. Lầu hai so lầu một càng lớn, văn thư lưu trữ càng nhiều. Bên trái đồng dạng vẫn là Kinh điển, Lịch sử, Chư tử, Văn tập, bên phải thì đánh dấu "Thế dùng", phần lớn là đủ loại Ngoại Công kỹ xảo, bên trong liền có Nhị Sư Huỳnh Chu Cương Liệt tu tập "Thiên Tử Vọng Khí Thuật".

Mà tầng lớp 12 hơn tầng, bên trái vẫn là Kinh điển, Lịch sử, Chư tử, Văn tập, phía bên phải thì biến thành "Kinh công", hắn đại khái quét mắt một vòng, không có phát hiện Tân Nghi Sinh am hiểu Thừa Phong Đạo Hải, tư thăm dò đây đại khái là Tân Nghi Sinh bất truyền chi bí, sẽ không đường hoàng đặt ở tòa này công khai trong tiệm sách.

Thực như thế hiểu lầm Tân Nghi Sinh dụng ý, Thừa Phong Đạo Hải là thế gian thượng thừa nhất kinh công, nếu như tập luyện chỉ người nội lực không đủ, mạnh luyện tất nhiên dẫn đến kinh mạch khô kiệt, Tân Nghi Sinh không đem cái này kinh công tu luyện phương pháp đem ra công khai, là sợ có người sai lầm.

Vương Dương Minh vừa đi vừa nhìn, không khỏi đi đến ngoài cùng bên phải nhất, muốn đi tiến về tầng thứ tư, đến gần mới phát hiện, đầu bậc thang là khóa lại, một thanh khổng lồ xiềng xích ngăn cách lầu ba thông hướng bốn lầu thông đạo, lúc này mới nhớ tới lầu một cái kia nữ quản lý nhân viên lời nói, bốn lần không cho phép học sinh tiến vào, đành phải coi như thôi.

Thế nhưng là vẹn vẹn cái này ba tầng lầu, văn thư lưu trữ chỉ sợ cũng có 10 vạn sách nhiều. Mà Tân Nghi Sinh lại còn nói chính mình sớm đã đem nơi này lật nhá lật nhứt toàn bộ văn thư lưu trữ nhìn lướt, Vương Dương Minh trong lòng đối Tân Nghi Sinh kính nể chi tình thật sự là từ từ dâng lên, chính mình người sư phụ này tuy nhiên không thể nào biết dạy đồ đệ, nhưng là cái này Thiên Hạ Đệ Nhất Cao Thủ danh hào thật không phải nói không, bằng vào kiến thức uyên bác cái này một hạng, chỉ sợ thế gian liền không người nào có thể sánh vai.

Chỉ là, nhiều như vậy sách, từ nơi nào bắt đầu nhìn lên đâu?

Vương Dương Minh dừng lại, một phen tư lượng, đã là hạ quyết tâm. Quay người đi trở về lầu một, đi đến phía bên phải một cái một loạt trước kệ sách, quất ra một bản thật dày sách, sách này độ dày kinh người, nói ít cũng có hơn 1000 trang, phong cách cổ xưa phong bì bên trên đóng đầy tro bụi, Xem ra đã thật lâu không có người mượn đọc qua, Phong Diện mấy cái thiếp vàng chữ lớn —— (Thiên Địa Nguyên Khí nguồn gốc thi).

Hắn đem sách cẩn thận ôm vào trong ngực, đi đến đại sảnh phía nam cung cấp học sinh duyệt bên bàn đọc sách ngồi xuống, trân trọng lật ra tờ thứ nhất.

UU đọc sách hoan nghênh rộng rãi Thư Hữu quang lâm duyệt, mới nhất, nhanh nhất, nóng nhất tác phẩm đang viết đều ở UU đọc sách! Điện thoại di động Người sử dụng mời đến duyệt.

Bạn đang đọc truyện *Dương Minh Kỳ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Thiếu niên, ta gặp người cốt cách thanh kỳ! :.

(Thiên Địa Nguyên Khí nguồn gốc thì một bản tại Tu Hành Giới danh khí rất lớn lại lại không người hỏi thăm sách, danh khí rất cực kỳ bởi vì sách này nội dung là miêu tả Thiên Địa Nguyên Khí nơi phát ra cùng tính chất, giảng thuật Nguyên Khí cùng thế giới còn có nhân loại quan hệ, cái đề tài này liên lụy đến toàn nhân loại tu hành, thêm nữa quyển sách này niên đại xa xưa, không rõ, sử không thể thi, cơ sở tính thêm thần bí tính, tạo nên nó danh tiếng.

Không người hỏi thăm thì là bởi vì đi qua ngàn năm lưu truyền, Tu Hành Giới mỗi một cái môn phái đều đã tổng kết ra chính mình đời tại Thiên Địa Nguyên Khí hệ thống tính nghiên cứu cùng cái nhìn, những này cái nhìn cơ bản giống nhau, mỗi một loại đều là dạy người đầy đủ lợi dụng Thiên Địa Nguyên Khí tăng lên tu hành trí tuệ, chúng nó trực tiếp chỉ đạo mỗi một cái tông phái Tu Hành Giới nhập môn tu hành, dần dần, làm lời tổng luận tính cùng cơ sở tính tri thức miêu tả (Thiên Địa Nguyên Khí nguồn gốc thì) liền trở nên không có tác dụng.

Mà Vương Dương Minh giờ phút này với cái thế giới này còn chưa có đầy đủ nhận biết, cùng trên cái thế giới này đại đa số người khác biệt là, đời tại Thiên Địa Nguyên Khí hắn chưa có tiếp xúc qua, không có cái thế giới này người mưa dầm thấm đất bị hun gấm ra đương nhiên cảm giác, cho nên hắn cấp bách muốn biết Thiên Địa Nguyên Khí đến là cái gì, nó là thế nào vận hành. Loại tình huống này, (Thiên Địa Nguyên Khí nguồn gốc thì) liền thành hắn sáng suốt nhất lựa chọn.

(Thiên Địa Nguyên Khí nguồn gốc thì) bên trong như là giảng thuật: Thiên Địa Nguyên Khí, là thế giới Sáng Thế mới bắt đầu liền đã cố định tồn tại vật chất. Chúng nó ở khắp mọi nơi, nhưng là cũng không phải là đều đều phân bố, tại có chút Nhật Nguyệt Tinh Hoa chiếu sáng rất nhiều mới bắt đầu, Thiên Địa Nguyên Khí tương đối đầy đủ, tại ư âm giam cầm chỗ, lại tương đối bần cùng.

Nó cũng không phải là sinh mệnh còn sống nhu yếu phẩm, sinh mệnh là dựa vào thực vật còn sống, nhưng là chỗ có sinh vật nếu như có thể hấp thu Thiên Địa Nguyên Khí để bản thân sử dụng, liền sẽ sinh ra không tương được biến hóa: Cỏ mộc có linh, có thể hấp thu Nguyên Khí, liền sẽ trở thành Thiên Địa Linh Bảo, có linh tính; động vật nếu như hấp thu Thiên Địa Nguyên Khí, liền có thể Khai Linh trí, trở thành Thú Linh; nhân loại nếu như hấp thu Thiên Địa Nguyên Khí, liền sẽ mở ra Tu Hành Chi Lộ, đạp vào tầng cấp cao hơn hành trình.

Thiên Địa Nguyên Khí tổng lượng là cố định, nó vô pháp bị lại sáng tạo, cũng vô pháp bị tiêu diệt, khi sinh vật tử vong, chúng nó trong cuộc đời thu nạp Thiên Địa Nguyên Khí đều sẽ một lần nữa tản mát đến trong tự nhiên...

Vương Dương Minh nhìn đến đây dừng lại nhân quang, âm thầm đem mình tại Bách Khoa Toàn Thư bên trong học đến tri thức cùng câu nói này từng cái so với, tự như: "Vô pháp được sáng tạo, cũng vô pháp bị tiêu diệt, chất có thể Thủ Hằng Định Luật? Như vậy, trên thế giới nhân khẩu đang không ngừng sinh sôi, sinh vật đang không ngừng sinh sôi, số lượng hội càng lúc càng lớn, dù cho sinh vật thọ mệnh hữu hạn, nhưng là tại một cái giai đoạn bên trong, không ngừng tăng trưởng sinh vật số lượng hội thu nạp càng nhiều Thiên Địa Nguyên Khí, nếu như ngày nào đó sinh vật số lượng quá to lớn, Thiên Địa Nguyên Khí sẽ hay không cung không đủ cầu, ngắn hạn khô kiệt? Nếu cái thế giới này thật sự là từ cái nào đó Thần Linh sáng tạo, hắn hội ngồi nhìn loại tình huống này phát sinh sao?"

Vấn đề này, trong sách tự nhiên không có giải đáp.

Đương nhiên, đây cũng chỉ là hắn buồn lo vô cơ Chul nghĩ. Thế giới lưu giữ tại nhiều năm như vậy, Thiên Địa Nguyên Khí tựa hồ vĩnh viễn lấy mãi không hết, dùng mãi không cạn, cho nên cũng không có người nào giống như hắn cân nhắc qua vấn đề này.

Càng là nhìn xuống qua, Vương Dương Minh trong lòng càng là bội phục, âm thầm cảm khái nguyên lai trên cái thế giới này còn có dạng này một vị Vĩ Đại Nhân Vật, hắn dùng chính mình cách tự hỏi đi đối đãi cái thế giới này, đồng thời tổng kết ra dạng này một bản thật dày sách, sách này chỉ sợ ngưng tụ người này suốt đời tâm huyết, chỉ là không biết đến tốt cùng là ai.

Nếu ở dưới tuổi vàng có biết, biết được chính mình cả đời tâm huyết đã sớm không người hỏi thăm, không biết sẽ có cảm tưởng thế nào.

Bất tri bất giác, mặt trời lặn cuối chân núi.

Trước mắt đài nữ quản lý nhân viên tới cất ngang đắm chìm trong Thư Trung Thế Giới hắn thời điểm, Vương Dương Minh mới giật mình phát hiện thời gian đã qua lâu như vậy, mà màn đêm tức sắp giáng lâm.

Nữ quản lý nhân viên nhìn lấy hần: "Mười Tam tiền sinh, chúng ta muốn đóng quán. Sách này nếu như ngươi còn chưa xem xong, có thể mượn trở về nhìn." Vương Dương Minh gật gù đầu, đột nhiên muốn từ bản thân hôm nay tới là tìm đến một bản thích hợp bản thân Huyền Môn Chính Tông công pháp, nhưng là đến trưa đều đang nhìn bản này (Thiên Địa Nguyên Khí nguồn gốc thi căn bản không có lo lắng tìm công pháp.

Thế là đành phải cười khổ nói: "Ta quên chính mình là tìm đến Huyền Môn Chính Tông nhập môn Nội Công Tâm Pháp, Lão Sư, ngươi có thể cho ta đề cử một bản sao?"

"Huyền Môn Chính Tông?" Nữ quản lý nhân viên chớp chớp hai mắt, trong mắt lóe lên một tia quỷ mang, bá một tiếng phảng phất ảo thuật từ phía sau móc ra một quyển sách đến: "Thiếu niên, ta gặp ngươi cốt cách thanh kỳ, hần là Luyện Võ Kỳ Tài, ngươi cảm thấy bản này (Cửu Dương Thần Công) như thế nào?"

(Cửu Dương Thần Công)? !

Vương Dương Minh quá sợ hãi, (Cửu Dương Thần Công) loại này ngưu bức tốt Võ Công Bí tịch tại sao lại bị ngươi giống bày hàng vỉa hè tiện tay lấy ra! Chẳng lẽ trên cái thế giới này mỗi người nhập môn mới bắt đầu đều có thể tùy tiện liền luyện một chút (Cửu Dương Thần Công) sao? Nay để Trương Vô Kỵ dùng cái gì tự xử?

Hần cười híp mắt nhìn lấy nữ quản lý nhân viên: "Này (Cửu Âm Chân Kinh) có hay không a?"

Quản lý nhân viên hơi biến sắc, hướng hần làm một cái im lặng thủ thế: "Ngươi tiểu quỷ này, nói chuyện không che không cản. (Cửu Âm Chân Kinh) là Ma Giáo Chỉ Tôn Bảo điển, người trong chính đạo ai dám tu tập, không sợ người trong thiên hạ cùng công chi tướng ngươi phân thân sao?"

Vương Dương Minh mới biết tự mình nói sai, nguyên lai trên cái thế giới này thật là có (Cửu Âm Chân Kinh) quyển sách này, hơn nữa còn là Ma Giáo công pháp. Kiếp trước cùng kiếp này sai chỗ làm cho hần thật lâu không thể thích ứng.

Chần chờ thật lâu, mới hỏi: "Vậy cái này (Cửu Dương Thần Công) rất lợi hại phải không?"

Nữ quản lý nhân viên nghiêng hần liếc một chút, cười đến có thâm ý: "Viện Trưởng từng trải qua nói một câu, bị Tu Hành Giới phụng làm chí lý danh ngôn —— không có mạnh nhất võ công, chỉ có người mạnh nhất. Cái này (Cửu Dương Thần Công) có người luyện không ra mạnh mỗi gì, có người lại luyện thành tuyệt thế nội công. Xem chính ngươi tạo hóa."

Vương Dương Minh trong lòng đơn giản nghiêm trọng hoài nghi Tán Nghi Sinh thực là cái Xuyên Việt Giả, thế mà có thể nói ra ở kiếp trước Vô Hiệp bên trong đại danh đỉnh đỉnh một câu. Hần cung kính tiếp nhận (Cửu Dương Thần Công) sách vở, cầm lấy trên bàn quyển kia (Thiên Địa Nguyên Khí nguồn gốc thi đi theo nữ quản lý nhân viên tiến về trước đài làm mượn đọc thủ tục.

"Ta ở chỗ này đi làm, tuân theo một cái nguyên tắc —— tuyệt đối không thêm ban." Nữ quản lý nhân viên một bên làm thủ tục vừa nói, cũng không ngẩng đầu lên, "Hôm nay ngươi chậm trễ ta một phút đồng hồ thời gian, xem ở ngươi mới đến phân thượng, lần này liền không so đo với ngươi. Lần sau nếu như ngươi còn chậm trễ thời gian của ta, ta liền hướng Viện Trưởng qua muốn Tiền tăng ca."

Vương Dương Minh đối cô gái này quản lý nhân viên thân phận cực kỳ hiếu kỳ, người này đến là lai lịch gì, đối toàn bộ Quốc Tử Giám đều tôn thờ Tán Nghi Sinh không có chút nào tôn trọng. Hần cung kính nói: "Có lỗi với lão sư. Về sau nhất định không biết. Ngày mai cũng là ngài đang trực sao? Ta ngày mai còn sẽ tới một chuyến."

Nữ quản lý nhân viên lắc đầu: "Ba ngày một vòng giá trị, ta lần sau đang trực là ba ngày sau. Ngày mai nơi này hội đồng khác Lão Sư."

Vương Dương Minh cảm ơn, quay người đi ra. Nghĩ đến đến nguyên một trời còn chưa có nhìn thấy phân đến túc xá là cái dạng gì. Vội vàng hướng qua lại học sinh hỏi rõ đường, vội vã đi thẳng về phía trước.

Quốc Tử Giám mời chào Thiên Hạ học sinh, nhà tại ngoại địa liền ở trường học xin túc xá ở lại, nhà tại vốn kinh phần lớn là sau khi tan học liền về nhà mình. Trường học hàng năm tuyển nhận nhân số hữu hạn, toàn viện cũng bất quá một ngàn người, bên trong hai trăm là Kinh Đô người. Còn lại tám trăm trọ ở trường sinh an bài tại viện sau trong túc xá, túc xá đều là cỏ tranh phòng nhỏ, mỗi gian phòng ở hai người.

Quốc Tử Giám Viện Trưởng đồ đệ, đãi ngộ thật đúng là không tầm thường mà ——

Vương Dương Minh đi vào chính mình cửa túc xá, nhìn lấy cửa trên bảng hiệu viết "Thiên Tự giáp số một", như là âm thầm nghĩ tới. Túc xá này lấy bài danh mà nói là toàn viện Đệ Nhất Gia, cũng không biết chính mình cái kia cùng phòng là lai lịch gì, thế mà cũng ở tại "Thiên Tự giáp số một" .

Bạn đang đọc truyện *Dương Minh Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 16: Đã sớm sáng tỏ, buổi chiều chết cũng được .

Trong phòng không có người, song song hai tấm giường, chân giường hai cái Lập Quỹ, hai bộ cái bàn, dư không có vật khác.

Một cái giường sạch sẽ gọn gàng, trừ trắng xanh đan xen đệm giường bên ngoài, chỉ ở trên gối đầu thả một bộ chồng chất chỉnh tề viện phục; một cái khác mở đầu, càng thêm sạch sẽ gọn gàng, chỉ có một giường đệm chân.

Vương Dương Minh biết đầu giường chồng lên y phục hẳn là chính mình cùng phòng giường, hẳn đem chính mình đồ, vật —— thực cũng không có thứ gì, cũng là phía sau lưng một mực công 20 vốn Bách Khoa Toàn Thư, cùng mượn tới hai quyển sách, cùng viện phục vỏ giày đặt ở trên giường mình.

Làm tốt đây hết thấy về sau, hẳn nhất thời yên lặng không nói. Kiếp trước từng vô số lần ước mơ cuộc sống đại học cứ như vậy trong cái thế giới này không có chút nào chuẩn bị rơi vào trên đầu của hẳn. Từng năm mơ đều hâm mộ những đại học sinh đó hiện tại cũng là hẳn đồng học, đồng học. Loại cảm giác này thật rất tốt.

Màn đêm đã hàng lâm, hẳn còn không có ăn cơm chiều, bỗng cảm giác bụng đói kêu vang, lúc này mới nhớ tới chính mình hôm nay từ khi đến Quốc Tử Giám về sau, đầu tiên là tại cửa ra vào cùng Tô Mộc giường cung bật kiếm, tiếp theo đi theo Tân Nghi Sinh một trận đi dạo, lại qua hẳn văn phòng nghe hẳn giảng nửa ngày Thiên Thư, tối hậu chạy đến Tăng Thư Các nhìn cả một buổi chiều sách, lại là cả ngày đều không có nhớ tới ăn cơm chuyện này. Lúc này nhớ tới, nhất thời cảm thấy trong dạ dày giống tại Hòa Thiêu Hóa Liệu, nghèo đói khó nhin.

Sớm nghe nói Quốc Tử Giám căn tin lưng lấy nổi danh, trong kinh nghe đồn Triều Đình hàng năm cho Quốc Tử Giám cấp phát vô số, dùng cho giáo dục học sinh, Tân Nghi Sinh đem bên trong rất lớn một bộ phận dùng để ăn uống thức ăn cải cách, nói học sinh chỉ có ăn được mới có thể sử dụng công sách, cho nên Quốc Tử Giám căn tin không chỉ có mỹ vị, hơn nữa còn miễn phí.

Hắn tranh thủ thời gian dọn dẹp một chút, chuẩn bị đi ra cửa nghe ngóng căn tin ở nơi nào. Đứng dậy, phát hiện Bách Khoa Toàn Thư còn trên giường, sách này không phải cái thế giới này đồ, vật, mà lại chính mình vượt qua mà đến, y phục đều không, sách lại vẫn còn, có lẽ sách này thật có cái gì không tầm thường địa phương?

Hắn người mang bí mật, lại là sợ tới nơi đây, lúc này sách xác thực không nên để ở chỗ này, vạn nhất bị cùng phòng hoặc người khác trông thấy, sợ lại xảy ra chuyện gì.

Nhân quang quét đến Lập Quỹ, bên trong một cái khóa lại, một cái khác khóa lại treo chìa khoá, ứng là mình dùng Quỹ Tử, thế là cẩn thận đem Bách Khoa Toàn Thư trưng bày tiến trong ngăn tủ khóa kỹ, lúc này mới lòng như lửa đốt đi ra cửa tìm ăn cơm địa phương.

Vừa đi ra qua chưa được hai bước, Vương Dương Minh bỗng nhiên cảm giác bên người có gió nhẹ lướt qua, tựa hồ có đạo thân ảnh lấy mất thường gần như không thể gặp tốc độ từ bên cạnh lướt qua qua.

Hắn dưới sự kinh hãi, mãnh liệt quay đầu, phát hiện mình vừa mới đóng kỹ cửa phòng đã mở ra, trong lòng biết khác thường, vội vàng chạy về. Chỉ gặp trong phòng đứng đấy một cái vóc người cao gầy thanh niên, chính lưng đối với mình nhìn về phía trên giường sách vỏ vỏ giày.

Vương Dương Minh tiếng bước chân kinh động người kia, hẳn xoay đầu lại, chỉ thấy người này mày kiếm mắt sáng, khí khái anh hùng hùng hực, hai đầu lông mày rong chơi lấy không che giấu được hiệu nghiệm,

Hai con mắt từ ôn nhuận như ngọc, nhưng lại mờ mịt lung, hình như có một tầng mờ mịt quang huy che khuất hẳn hai mắt, để cho người ta nhìn không rõ ràng.

Vương Dương Minh trước đó nghe Tân Nghi Sinh đề cập tới, một người nội lực đến Cực Cao Cảnh Giới, Chân Khí lại ở toàn thân tự động di chuyển, đến trên ánh mắt liền sẽ sinh ra dạng này quang huy, tuy nhiên cái này còn không phải cảnh giới tuyệt đỉnh, Tuyệt Đỉnh Cảnh Giới mất người hội phản phác quy chân, cùng thường nhân không khác. Nhưng là trong mắt mờ mịt quang huy đã là rất không dậy nổi cảnh giới.

Hắn không biết người này là ai, lại không dám đặt câu hỏi, sợ kẻ đến không thiện.

Người tới nhìn thấy Vương Dương Minh tại cửa ra vào ngơ ngác đứng đấy, nhìn chăm chú hẳn một hồi, khóe miệng phun ra một cái mỉm cười, giống như gió xuân hiu hiu, để Vương Dương Minh trong nháy mắt buông xuống đề phòng, người kia mở miệng, thanh âm ôn hoà hiền hậu êm tai: "Thế nhưng là mười Tam Sư Đệ?"

Vương Dương Minh bản năng gật gật đầu, chỉ muốn thành thật trả lời đối phương, tựa hồ người trước mắt này giá trị được bản thân vô cùng tin cậy, trong lòng đề không nổi một điểm đề phòng chi tình.

Người kia đi lên phía trước, một tay lấy Vương Dương Minh ôm vào trong ngực: "Tiểu sư đệ, ta rốt cục nhìn thấy ngươi", dày đặc hai tay vỗ hẳn phía sau lưng: "Rốt cục nhìn thấy ngươi, thật tốt!"

Vương Dương Minh bị cái này bất chợt tới thân mật cử động làm cho không thể động dậy, một chút không có kịp phản ứng, chỉ lẳng lẳng đứng tại chỗ. Nửa ngày, người kia phát hiện Vương Dương Minh cũng không phản ứng, buông ra hẳn ôm ấp, cúi đầu nhìn hẳn, về mặt vô cùng nghi hoặc: "Tiểu sư đệ, ngươi tại sao không nói chuyện?"

Vương Dương Minh ngơ ngác nhìn hấn, nửa ngày hỏi: "Ngươi là?"

Người kia cái này mới phát giác chính mình tựa hồ là hù đến người thiếu niên trước mắt này, thật có lỗi cười một tiếng, có chút xấu hổ: "Ngàn dặm chạy tới, tương đối kích động, hù đến ngươi. Ta là đã sớm sáng tỏ, trong học viện người đều gọi ta là Đại Sư huynh."

Vương Dương Minh "A" một tiếng kinh hô, bừng tỉnh đại ngộ: "Ngươi là Đại Tiên Sinh?"

Đã sớm sáng tỏ gật gật đầu: "Ta nguyên bản bên ngoài du lịch, hôm qua đi qua Vị Thủy, nhìn thấy địa phương thủ tướng dùng Phong Hóa đặc biệt gấp hướng trong kinh truyền tin, còn tưởng rằng là Bắc Phương quân tình khẩn cấp, Hung Nô Tán Bình lần nữa Nam Hạ, vốn chuẩn bị lập tức Bắc Thượng qua tương trợ Cư Dung Quan thủ quân. Không muốn thủ tướng nói cho ta biết nói, Viện Trưởng cùng mới thu đệ tử đang từ Bắc Phương đuổi về kinh đô, bọn họ Phong Hóa truyền tin tin tức này Hồi Kinh đề cho Hoàng Thượng tranh thủ thời gian biết. Ta thế mới biết, Viện Trưởng thế mà thu Thân Truyền Đệ Tử, đây là ta Quốc Tử Giám thậm chí toàn bộ thiên hạ đại sự, trong lòng mười phần hoan hỉ, nghĩ đến đến tranh thủ thời gian chạy về trong kinh tới nhìn một cái tiểu sư đệ, thế là một đường chạy về, cũng là trên đường gặp được chút rắc rối, thuận tay đuổi, chậm trễ chút thời gian, không phải vậy lời nói, buổi trưa hôm nay liền nên đến."

Vương Dương Minh Hồi Kinh trên đường từng cùng Tán Nghi Sinh lĩnh giáo qua Đại Hạ Triều Cưng Vực, biết Vị Thủy rời kinh đều rất xa, chừng ngàn dặm xa, người trước mắt này lại là bằng một đôi chân tại trong vòng một ngày chạy xong hơn một ngàn dặm, tốc độ cùng sức chịu đựng quả thực để cho người ta sinh ra sợ hãi.

Hấn cúi người hành lễ: "Đại Sư Huynh, sơ lần gặp gỡ, ta gọi Vương Dương Minh, xin hỏi tên ngươi là?"

"Đã sớm sáng tỏ, tịch chết thế nhưng. Tên của ta, gọi đã sớm sáng tỏ."

Vương Dương Minh sớm đã không kỳ quái cái thế giới này người hội thường xuyên tung ra kiếp trước cổ nhân nói qua những chỉ lý danh ngôn đó. Hấn cung kính lần nữa hướng đã sớm sáng tỏ chào: "Gặp qua Đại Sư Huynh."

Đã sớm sáng tỏ cũng hướng hấn chào, nghi hoặc: "Viện Trưởng ở đâu? Ta qua bái kiến hấn."

"Viện Trưởng tại chính mình trong phòng đọc sách, nói với ta không có việc gì không muốn tiến đến quấy rầy."

Đã sớm sáng tỏ gật đầu: "Vậy ta ngày mai lại đi tìm hấn đi. Tiểu sư đệ, ngươi vừa vừa ra cửa là đi làm cái gì đâu?"

Vương Dương Minh sờ sờ khô quắt cái bụng, cười khổ nói: "Không đói gạt sư huynh, ta một ngày đều không lo lắng ăn cơm, đang muốn hỏi đường qua căn tin."

Đã sớm sáng tỏ cao giọng cười to: "Vi Huynh một đường chạy tới, cũng không có lo lắng ăn cơm. Đi đi đi, chúng ta nhanh đi có một bữa cơm no đủ." Dứt lời nắm lên Vương Dương Minh tay, Vương Dương Minh trong lòng bỗng nhiên nhất động, đang muốn nói chuyện, sau một khắc, trăng cảnh đột nhiên biến hóa, đã sớm sáng tỏ đã mang theo hấn đứng tại cửa phòng ăn.

Không Vương Dương Minh dám tin tưởng nặn một cái chính mình còn mắt, lại tả hữu ngó ngó, xác nhận đây không phải huyền thuật, mình quả thật trong nháy mắt liền từ tức xa đến căn tin, tròn mắt há hốc mồm mà nhìn trước mắt như vô sự đã sớm sáng tỏ: "Sư huynh ngươi đây là cái gì bản sự? Súc Địa Thành Thốn?"

"Súc Địa Thành Thốn, đó là Tiên Pháp. Sư huynh ta nào có bản sự này. Đây là Viện Trưởng truyền ta khinh công, gọi là Thừa Phong Đạo Hải."

Thừa Phong Đạo Hải!

Nguyên lai Thừa Phong Đạo Hải không chỉ có thể dùng để bỏ Cư Dung Quan thành tường, còn có thể dùng để ngàn dặm cực nhanh tiến tới!

Vương Dương Minh nghĩ đến Tán Nghi Sinh từng nói, nếu như chính mình tu hành chăm chỉ khắc khổ, đến ba mươi tuổi có lẽ có thể học tập hấn Thừa Phong Đạo Hải. Đại Sư Huynh nhìn lấy cũng bất quá ba mươi thượng hạ, cư nhưng đã biết luyện.

Tán Nghi Sinh vào ban ngày còn đã nói với hấn, có thời gian nhất định phải hướng Đại Sư Huynh lĩnh giáo, hấn nhất định sẽ rất bội phục Đại Sư Huynh. Hiện tại thấy tận mắt, mới biết được Tán Nghi Sinh nói tới quả nhiên không giả, cái này nào chỉ là bội phục, quả thực là đặc biệt mèo sùng bá a!

Vương Dương Minh từ đáy lòng kính nể: "Đại Sư Huynh, mời nhận lấy ta đầu gối đi!"

Đã sớm sáng tỏ không biết mùi vị, ngạc nhiên nói: "Có ý tứ gì?"

Vương Dương Minh tự biết thất ngôn, che lấp nói: "Mời truyền ta Thừa Phong Đạo Hải đi! Công phu này quá tuần tú!"

Đã sớm sáng tỏ cười nói: "Không cần nóng vội, tiểu sư đệ ngươi hiện nay còn không có nội công cơ sở, chờ ngươi nội lực đủ thâm hậu, học cái này Thừa Phong Đạo Hải bất quá là nước chảy thành sông sự tình. Viện Trưởng thu ngươi làm đồ, nhất định là đối ngươi ký thác cực cao hi vọng. Sớm tối hấn sẽ đem mình suốt đời sở học đều dạy cho ngươi, để ngươi thành vì Thiên Hạ có ít cao thủ. Chỉ là ngươi hiện nay còn không nhập môn, Viện Trưởng Thân Thông Pháp Môn cũng đều quá mức cao thâm, cho nên đều còn không thể dạy ngươi. Về sau đừng nói Thừa Phong Đạo Hải, cho dù là Chi Xích Thiên Nhai, ngươi cũng có thể học được."

Vương Dương Minh nghe đã sớm sáng tỏ ý tứ, tại Thừa Phong Đạo Hải phía trên còn có một cái Chi Xích Thiên Nhai, lấy làm kỳ: "Chi Xích Thiên Nhai?"

Đó là cái gì? Cũng là khinh công sao?"

Đã sớm sáng tỏ lúc đầu nói: "Không, Chỉ Xích Thiên Nhai là Viện Trưởng văn danh thiên hạ thần thông, không phải khinh công, mà chính là Tiên Pháp, có thể tại trong nháy mắt vượt qua ngàn dặm xa, bên trong Thần Diệu, sớm thoát ra khinh công phạm trù."

"Thật nghĩ một lần nhìn Chỉ Xích Thiên Nhai, mở mang tầm mắt." Vương Dương Minh nghe được tâm trí hướng về, đơn giản đầu rạp xuống đất, hân nhưng lại không biết, tại Tân Nghi Sinh biết được hân vượt qua đến cái thế giới này thời điểm, vì tìm kiếm được hân liền đã thi triển qua.

Bạn đang đọc truyện *Dương Minh Kỳ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Căn tin Hồng Nhân Đại Sư Huỳnh :.

Căn tin trang trí đơn giản hào phóng, bàn gỗ đầu băng ghế Thanh Đăng, dựa vào tường một dài quầy hàng, sắp hàng chỉnh tề lấy từng cái che kín cái nắp Thanh Hoa lớn sứ bốn, chờ cái nắp mở ra, mùi thơm xông vào mũi, một chậu bốn mỹ thực hiện ở trước mắt, khiến cho người thêm ăn nhỏ dãi.

Hai người đánh tốt đồ ăn, cùng một chỗ tìm chỗ ngồi ngồi xuống, đang muốn bắt đầu ăn, lại phát hiện rất nhiều học sinh vây quanh, chừng hơn hai mươi người, mở to hai mắt, tràn đầy phấn khởi chờ lấy.

Đây là có chuyện gì? Ăn một bữa cơm cũng phải vậy sao?

Đã sớm sáng tỏ biểu lộ nhất thời có chút xấu hổ, mặt đều đỏ: "Tiểu sư đệ, Vi Huỳnh nhìn thấy ngươi quá mức hoan hỉ, quên cáo tri ngươi một cộc sự tình... Dĩ vãng từ trước đến nay là không người nào nguyện ý cùng ta một bàn ăn cơm"

Vương Dương Minh ần ần có dự cảm không tốt: "Vì cái gì?"

Đã sớm sáng tỏ không có ý tứ, nghiêng đầu thấp giọng nói: "Bởi vì Vi Huỳnh tướng ăn rất chướng tai gai mắt, viện Trung Học Sinh đều biết..."

Vậy xem bên trong người có một cái gan lớn, hô: "Đại Tiên Sinh ăn cơm chính là trong viện mười cảnh một trong, toàn viện đều biết!"

Một cái khác cũng đi theo hô: "Đại Tiên Sinh, người xuất ngoại du lịch nửa năm, chúng ta không nhìn thấy người ăn cơm, sinh hoạt cực kỳ không thú vị. Người mau ăn cho chúng ta xem đi!"

Mọi người cười ồ, Vương Dương Minh khóe miệng co quắp rút ra.

Căn tin Hồng Nhân Đại Sư Huỳnh, người tướng ăn đến tốt cùng không có nhiều lịch sự a! Cùng người cùng một chỗ, ta áp lực rất lớn a!

Cười vang bên trong, đã sớm sáng tỏ vung tay lên: "Mặc kệ, người nào thích xem ai xem đi. Ta thế nhưng là cực đói!" Nói xong, há miệng liền ăn.

Sau một khắc, suu suu mấy lần, bát to bên trong mập ục ục béo ngậy thịt kho tàu lập tức thiếu rỗng rã hơn phân nửa, cái này thịt kho tàu màu sắc tươi non, lâm ly lấy nước tương, nhìn lấy liền mười phần đầy mỡ, nhưng mà Đại Sư Huỳnh phảng phất không phát giác gì, từng miếng từng miếng hưởng miệng bên trong nhét, tựa hồ nhai đều không cần nhai liền có thể hưởng xuống nuốt, Mãn Thâu càng là từng bước từng bước hưởng miệng bên trong ném.

Cơ hồ trong nháy mắt công phu, Đại Sư trong mâm đồ ăn liền đã bị thanh quét sạch sẽ. Bên cạnh sớm có xem náo nhiệt người đánh tốt phần thứ hai đồ ăn, đưa đến trước mặt, Đại Sư Huỳnh vận đũa như bay, miệng bên trong không ngừng, chỉ mơ hồ không rõ tạ ơn, tiếp tục vòng thứ hai cần quét.

Cái này cái này cái này, Đại Sư Huỳnh ăn cơm điệu bộ này, Thiên Hạ không làm người thứ hai nghĩ, cũng là không có ai!

Vương Dương Minh tròn mắt hốc mồm, nguyên lai Đại Sư Huỳnh đang dùng cơm một chuyện bên trên đúng là như thế lưu manh, chính mình đã có hạnh cùng như thế một vị Kỳ Nhân lấy gọi nhau huynh đệ, vậy liền mặc kệ, cũng liền buông ra cái bụng ăn đi!

Thế là hân cũng bắt đầu cảm lấy đũa gỗ, một hồi Phong Quyển Tàn Vân. Đại khái cái này cả ngày quá đói, cũng đại khái Quốc Tử Giám căn tin đồ ăn xác thực ăn ngon, lại đại khái hân ở một đời trước thật sự là chịu đủ đói bụng khổ, hân cái này vừa mở ăn, thế mà có thể cùng Đại Sư Huỳnh tề đầu tịnh tiến, ần ần không rơi vào thế hạ phong.

Vậy xem mọi người lưu lười không thôi, trong viện khi nào lại tới một cái Nga Quý chuyển thế, thế mà có thể cùng Đại Sư Huỳnh tại ăn cái gì trong chuyện này địa vị ngang nhau.

Chờ đến có người nói người này ban ngày hẩn gặp qua, đi theo Viện Trưởng bên người, tựa hồ là Viện Trưởng tân thu Thân Truyền Đệ Tử lúc, mọi người vừa rồi bừng tỉnh đại ngộ: "Nguyên lai là mười Tam tiên sinh. Viện Trưởng tuệ nhãn có thừa a, nhìn mười Tam tiên sinh cái này tương ăn, liền biết tương lai cũng khẳng định là cùng Đại Sư Huỳnh nhân vật lợi hại!"

Tiếp lấy liền có người đi giúp Vương Dương Minh chuẩn bị kỹ càng phần thứ hai, Đệ Tam phần, Đệ Tứ phần đồ ăn. Cứ như vậy, Đại Sư Huỳnh cùng Vương Dương Minh bắt đầu một trận không biết mùi vị, không biết chỗ dừng ăn cơm trận đầu.

Rốt cục, không biết qua bao lâu, Vương Dương Minh nhìn lên trước mặt trên bàn chậm rãi bát to, sờ sờ Đồ Tử, ngửa mặt lên trời đánh ợ no nê, đối diện Đại Sư Huỳnh cũng vừa ăn no, chính hải lòng xoa cái bụng, còn đứng dậy hướng chung quanh đồng học chấp tay gửi tới lời cảm ơn, cảm tạ đối phương mua cơm chỉ ân.

Vương Dương Minh âm thầm thở dài, về sau vẫn là không muốn cùng Đại Sư Huỳnh cùng nhau ăn cơm đi, đúng là không có cách nào lại ném một lần người.

Lúc này, lại nghe được vây xem mọi người không hẹn mà cùng vỗ tay gọi tốt, chúc mừng hai người ăn cơm trận đầu kết thúc mỹ mãn, từ đó Quốc Tử Giám mười cảnh một trong "Đại Sư Huỳnh ăn cơm" biến thành "Đại Sư Huỳnh cùng tiểu sư đệ cùng nhau ăn cơm". Mọi người nhao nhao mãnh liệt yêu cầu hai người xế chiều ngày mai vẫn phải đến căn tin ăn một bữa, lại nối tiếp phần mới.

Vương Dương Minh trong lòng thầm mừng cắt đi đi, lại nghe Đại Sư Huỳnh trầm thấp mà vui vẻ thanh âm truyền đến: "Tiểu sư đệ, ngươi nhìn mọi người đối ngươi nhiều nhiệt tình, cảm động sao?!"

Cảm động cái tằm tằm a!

Đại Sư Huỳnh!

Ngươi có phải hay không ngốc a!

...

Sau khi ăn xong, tại mọi người vui vẻ đưa tiễn âm thanh bên trong, hai người lau miệng, đập bụng tiêu thực, chậm rãi đi trở về túc xá.

Thật sâu viện lạc kéo dài mà đi, Thừa Phong Đạo Hải tuy nhiên ngăn ngại một cái chớp mắt, đi lại tốn thời gian hồi lâu.

Đã sớm sáng tỏ thân là mười hai Giáo Tập Thủ Đồ, Thư Viện Đại Tiên Sinh, hành sự ổn trọng, đối xử mọi người hào phóng, thường xuyên thay thầy răn dạy dạy bảo, tại phổ biến đại học sinh trong cực có uy vọng. Một đường đi tới, qua lại học sinh nhao nhao ngừng chân hành lễ, miệng nói "Đại Tiên Sinh tốt". Vương Dương Minh đối với cái này không chút nào cảm giác kỳ quái, cái gọi là quân tử ôn nhuận như ngọc, đã sớm sáng tỏ cũng là điển hình quân tử, nhân vật như vậy, ai cũng nguyện ý cùng hẩn thân cận.

Đã sớm sáng tỏ nói cười yển yển, hướng người giới thiệu mười Tam tiên sinh Vương Dương Minh, cũng dẫn hẩn trực gạt đầu một cái hoàn lễ, không có chút nào lúc ăn cơm bộ kia tức giận bộ dáng, rất có Đại Tiên Sinh Uy Nghi.

Một đường hai người trò chuyện với nhau thật vui, lẫn nhau đều cảm thấy cực kỳ hợp nhau, đi tới đi tới, Vương Dương Minh chợt nhớ tới một chuyện, nghi hoặc hỏi: "Đại Sư Huỳnh, Tăng Thư Các lâu một có cái nữ quản lý nhân viên, nói chuyện lạnh lùng cái kia, là lai lịch gì?"

Đã sớm sáng tỏ một phen tư lượng: "Ngươi nói Ngự Huyền Kỳ Lão Sư?"

"Ngự Huyền Kỳ?"

"Cũng là người xưng bốn canh giờ Ngự lão sư."

"Cái gì bốn canh giờ?"

"Bởi vì Ngự lão sư cho tới bây giờ đều là giờ Thìn đi làm, giờ Thân tan ca, nhiều không có chút nào giống làm, mỗi ngày chỉ làm bốn canh giờ."

"Đúng đúng đúng, chính là năng!" Vương Dương Minh nhớ tới ban ngày cái kia nữ quản lý nhân viên nói nhiều một hồi đều mắc kẹ, không phải vậy liền đi tìm Viện Trưởng muốn Tiền tăng ca sự tình đến, tựa hồ địa vị cao cả, có chút thần bí, nhất thời hơi cảm thấy hiếu kỳ.

Đại Sư Huỳnh suy nghĩ một chút nói: "Ngự lão sư là ba năm trước đây xuất hiện tại Quốc Tử Giám."

"Xuất hiện?" Vương Dương Minh chú ý tới Đại Sư Huỳnh kỳ quái dùng từ.

"Đúng, là xuất hiện." Đại Sư Huỳnh cẩn thận hồi tưởng đến Đương Niên Tình huống, hai đầu lông mày một tầng mê hoặc: "Ba năm trước đây Mùa đông, sáng sớm đứng lên, liền nghe Tiền Viện mười phần ồn ào, ta hiếu kỳ chạy tới Tiền Viện, phát hiện tiền hiền điện đứng ở cửa một vị nữ tử, lạnh như vậy Thiên, nàng mặc động vật da làm áo đuôi ngắn cùng quần đùi, chân trần đứng tại cửa đại điện, chung quanh hạng đầy như lâm đại địch trong viện Giáo Tập cùng đệ tử. Nghe nói nữ tử này đột nhiên xâm nhập Quốc Tử Giám, đã thương cửa thủ vệ cùng trong viện rất nhiều học sinh, xông thẳng tiền hiền điện, bị sư phụ ta Đại Giáo tập Quảng Lăng tử ngăn cản, nữ tử công bố chính mình là hướng Viện Trưởng khiếu chiến, muốn đoạt đi hẩn thiên hạ đệ nhất tên tuổi, sư phụ nhìn nàng nói năng lỗ mãng, muốn dạy dỗ nàng, không muốn hai người vừa động thủ, nữ tử này không hề rơi xuống hạ phong một chút nào. Phải biết, sư phụ ta tuy nhiên so Viện Trưởng chênh lệch rất xa, nhưng là cả đời tình nghiên võ đạo, sớm đã là Thiên Hạ có ít cao thủ, nữ tử này lúc

ấy tuổi còn trẻ, thể mà lợi hại như vậy, thật là không thể tưởng tượng."

Vương Dương Minh nhất thời im lặng, trong lòng tính nhẩm, Ngự Huyền Ky hiện nay nhìn lấy cũng bắt quá hai lăm hai sáu, khả năng vẫn chưa tới, ba năm trước đây cũng chính là chừng hai mươi, thể mà có thể cùng sáu mươi tuổi Quảng Lăng tử bắt phân thắng bại. Tốt lai lịch bí ẩn! Tốt thân thủ lợi hại!

Quả nhiên từ xưa đến nay, thư viện quản lý nhân viên đều là không dậy nổi nhân vật a!

Bạn đang đọc truyện *Dương Minh Kỳ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: 4 canh giờ Ngự lão sư :.

"Sư phụ không thể áp đảo nàng, đành phải khuyên nàng nói: Người trẻ tuổi như vậy, liền có lần này tạo nghệ, về sau dương danh lập vạn ở trong tầm tay, nhưng là hiện nay người còn lâu mới là Tấn Nghi Sinh đối thủ, làm gì tự rước nhục, không bằng trở về hảo hảo tu hành, tiếp qua mười năm lại đến tìm Tấn Nghi Sinh lĩnh giáo. Nữ tử đương nhiên không thể đồng ý, hai người ngay tại Tiền Viện bắt phân thắng bại, ta lúc chạy đến đợi, chính là cục diện này."

Đã sớm sáng tỏ tâm tình sôi sục, nói đến lòng mây bay ý động: "Về sau, Tiền Viện cải lộn kinh động Viện Trưởng, hấn vừa tỉnh ngủ, liền hát lên y phục mang dép đi ra, bản thiêu, hình tượng thẳng độc đáo, ta hiện tại nhớ tới đều cảm thấy buồn cười. Viện Trưởng nhìn trong sân liếc một chút, hỏi nàng nói: Người tìm ta? Ngự lão sư còn không biết cái này lời tha lời thôi trung niên nam nhân là ai, lười nhác nói chuyện cùng hấn", nói đến đây, đã sớm sáng tỏ trên mặt một trận về khâm phục, "Khi nàng biết người này trước mặt cũng là Tấn Nghi Sinh lúc, đều không thể tin được. Nhưng là Viện Trưởng trong nháy mắt liền dễ dàng tin tưởng."

Vương Dương Minh lòng ngựa ngáy khó nhịn, trên mặt nhìn không ra có cái gì dị dạng: "Làm sao tin tưởng?"

Đã sớm sáng tỏ đối với chuyện này khắc sâu ấn tượng, hiện trường một số việc nhỏ không đáng kể nhớ kỹ rất rõ ràng, đối Vương Dương Minh truy vấn cũng biết gì nói vậy:

"Viện Trưởng chỉ là ra nhất chương, Ngự lão sư căn bản không biết như thế nào tiếp chương, có lẽ là căn bản không kịp tiếp chương, liền bị Viện Trưởng chương phong đưa đến Quốc Tử Giám cửa chính, khó được là, nàng bị đánh bay xa như vậy, thể mà lông tóc không thương, Viện Trưởng chương lực Thu Phát tùy Tâm, thực sự đã đến sao cũng được cảnh giới. Ngự lão sư lúc ấy liền trung thành bái phục, muốn bái Viện Trưởng làm thầy. Viện Trưởng nói hấn không thu đồ đệ, nàng liền tự xin qua Tàng Thư Các làm một tên quản lý nhân viên, Viện Trưởng đồng ý nàng nhìn lướt văn thư lưu trữ, còn đồng ý nàng có thể tùy thời hướng mình khiếu chiến, nhưng là không cho phép quấy nhiễu trong viện Giáo Tập cùng học sinh. Về sau nàng liền thành chúng ta trong miệng bốn canh giờ Ngự lão sư."

Đã sớm sáng tỏ đàm tính chính thịnh, lưu loát nói tới: "Thực Ngự lão sư đối học sinh đều cũng không tệ lắm, bình thường cũng thường giúp mọi người thăm tra thư mục, Thôi Tiến Thư tịch. Nhưng là chúng ta đều biết nàng tương lai một ngày nào đó vẫn là muốn hướng Viện Trưởng khiếu chiến, nàng cùng người khác không giống nhau, nhất tâm trăm mê công pháp Vũ Kỳ, trong lòng đối Quốc Tử Giám quy chúc cảm thiếu điểm, cho nên mọi người không dám cùng với nàng đi quá gần."

Nói đến đây, hấn không khỏi trong lòng hơi động: "Thế nào, tiểu sư đệ, người cùng Ngự lão sư có khúc mắc?"

Vương Dương Minh tranh thủ thời gian lắc đầu: "Không có không có." Hấn nghĩ đến Ngự Huyền Ky tuổi còn trẻ bộ dáng, thực sự không thể tin được đối phương lại có thâm hậu như vậy thực lực, đáng tiếc chính mình kỹ nghệ chưa thành, như ngày sau có cơ hội, thực muốn cùng đánh một trận, một xem phong thái, phân cao thấp.

Đã sớm sáng tỏ ngừng một cái chớp mắt, cau mày nói: "Nhưng người vẫn là muốn cùng Ngự lão sư bảo trì khoảng cách nhất định, không muốn kích thích nàng. Phải biết, nàng vốn là nhất tâm muốn bái Viện Trưởng làm thầy, nhưng là bị Viện Trưởng cự tuyệt, lý do là chính mình từ không thu đồ đệ. Hiện tại Viện Trưởng thu người làm đồ,

Chỉ sợ Ngự lão sư lòng có khúc mắc. Nàng tính khí quái gở, ra tay lại hung ác, người đem nàng chọc tới, không chừng ngày nào nàng tìm người so tay một chút."

Vương Dương Minh quá sợ hãi, hấn nghĩ là ngày sau nhất chiến, mà không phải hiện tại liền chiến —— không công bị đánh a.

Xem ra gần nhất qua Tàng Thư Các lúc có thể phải cẩn thận, tốt nhất các loại Ngự Huyền Ky không tại thời điểm lại đi.

Hấn lại đột nhiên nhớ tới Ngự Huyền Ky đề cử quyền kia (Cửu Dương Thần Công vội vã liên thanh hỏi: "Ta hỏi Ngự lão sư nội công nhập môn nhìn cái gì sách tương đối tốt, nàng cho ta một bản (Cửu Dương Thần Công sách này không có vấn đề a?"

Lần này đến phiên đã sớm sáng tỏ quá sợ hãi: "(Cửu Dương Thần Công)? Đó là Ngự lão sư chính mình Tu Hành Công Pháp a."

Nguyên lai trong Tầng Thứ các cũng không có quyển sách này, Ngự Huyền Ky đến từ về sau, đã sớm sáng tỏ từng lưu tâm qua nàng thân thể, thừa dịp qua Đông Bắc Tuyết Nguyên du lịch lúc nghe qua một số Bộ Lạc, bên trong có một cái Kazakhstan bộ, đều là lấy Thú Bì làm áo, mà lại cực nhin giá lạnh, dù cho Mùa đông tuyết lớn đầy trời Phong Sơn chặn đường cướp của thời điểm, bọn họ tộc nhân cũng là chỉ mặc Thú Bì làm áo đuôi ngắn quần đùi, đồng thời đi chân trần.

Đây là bọn họ tại ngàn vạn năm ác liệt tự nhiên điều kiện bên trong tiến hóa ra thiên phú. Đã sớm sáng tỏ hướng bọn họ nghe ngóng Ngự lão sư, lại là dò thăm nàng thân thể.

Nói nói, đã sớm sáng tỏ nhượng mây, búi ngủi thờ dài: "Bọn họ nói nàng là dân tộc Ka-giắc-stan người, vốn nên là trải qua đánh cá và săn bắt sinh hoạt, nhưng là khi còn bé bị Tuyết Báo điều đi, Tuyết Báo chẳng biết tại sao không có ăn hết nàng, ngược lại nuôi mấy năm, tuổi tác hơi lớn một điểm sau nàng liền rời khỏi hang núi trở về Bộ Lạc, khi trở về trên thân liền mang theo bản này (Cửu Dương Thần Công). Tộc nhân bởi vì nàng cùng cầm thú cùng một chỗ sinh hoạt qua, đều mười phần chán ghét mà vứt bỏ nàng, nàng liền mang theo sách cùng y phục lương khô rời đi Tuyết Nguyên, không biết tung tích.

Nàng xuất hiện lần nữa, cũng là ba năm trước đây tại Quốc Tử Giám chỗ này. Ta về sau hỏi Viện Trưởng (Cửu Dương Thần Công) lai lịch, hắn cũng không rõ ràng lắm, chỉ biết nhiều năm trước từng có một vị Tăng Nhân là dựa vào lấy (Cửu Dương Thần Công) tung hoành thiên hạ, nhưng là này sách sớm đã thất truyền, không biết như thế nào luân lạc tới Tuyết Báo sinh hoạt trong động."

Vương Dương Minh nghe được rất có hứng thú: "Tăng Nhân?"

Đã sớm sáng tỏ tiếp tục nói: "Đúng, là một vị Khổ Hành Tăng Nhân, cái này Tăng Nhân ăn cũng không giăng cứu, mặc cũng không giăng cứu, duy chỉ có, không tuân thủ Giới Luật, lớn nhất thích uống rượu, càng thích vui mừng cùng người đựng rượu, cho nên bị hậu thế xưng là Đẩu Tửu Tăng, nhưng là hắn mặc dù luyện thành Cửu Dương Thần Công võ công cái thể, nhưng cũng không có lưu lại cái gì đáng đến sau người ta gọi là Công Tích vĩ đại, cho nên không có nhiều người biết hắn sự tình, Viện Trưởng trước kia đọc nhiều toàn thư, Bác Văn Cường Ký, cho nên nhớ kỹ hắn cổ sự, cái này cổ sự ghi chép tại (Khúc Dương tạp ký » bên trong."

Hai người bắt tri bắt giác đi đến túc xá, đã sớm sáng tỏ thấp đèn, tại dưới đèn đọc sách, Vương Dương Minh thấy là một bản (Cổ Kim chương cú tập chú tựa hồ cùng võ công không có chút nào quan hệ. Không khỏi hiếu kỳ nói: "Đây là sách gì?"

"Đây là đem trong lịch sử rất nhiều danh nhân Danh Ngôn lời răn tự tập cùng một chỗ cũng tăng thêm Chú Thích sách, biên soạn người là Đường Triều nổi danh Đại Tài Tử Tạ Tấn." Đã sớm sáng tỏ đem sách sáng cho hắn nhìn: "Viện Trưởng từng dạy bảo ta, võ học chỉ là tiểu đạo, thiên địa mới là Đại Đạo, Đại Đạo có ba ngàn, không thể chỉ giới hạn tại võ học, cho nên ta cũng thường xuyên đọc lướt qua một số khác sách, giống bản này (Cổ Kim chương cú tập chú bên trong liền hợp thành tự tập tiền nhân trí tuệ, tỉ như tên của ta lai lịch —— đã sớm sáng tỏ, tịch chết thể nhưng, cũng là xuất từ cổ nhân một câu Danh Ngôn."

"Vị nào cổ nhân?" Nếu như cái thể giới này cũng có Không Tử, vậy coi như thú vị.

"Không biết. Những này Danh Ngôn lai lịch đều đã thất truyền, đều đã không thể thi, chỉ có bên trong trí tuệ lại trải qua xa xưa thời gian lưu truyền tới nay."

Vương Dương Minh gật gật đầu, không hỏi thêm nữa. Nhưng là hắn ở sâu trong nội tâm ẩn ẩn cảm thấy, trên thể giới không có trùng hợp như vậy sự tình, mình tại kiếp trước thấy qua những sưu tầm đó tại Bách Khoa Toàn Thư bên trong người loại từ xưa đến nay danh nhân Danh Ngôn, nếu như trên thể giới này đều có thể tìm tới đối ứng, vậy liền chứng minh mình bây giờ sinh hoạt cái thể giới này, cùng nguyên bản thể giới kia nhất định có một loại nào đó tầng diện Thượng Quan hệ, chỉ là mình bây giờ còn không biết a.

Chỉ là... Bài từ những tạp niệm này, hắn nhìn lấy trên giường mình để đó quyển kia (Cửu Dương Thần Công trong lòng do dự: Đến là luyện, vẫn là không luyện đâu?

Theo lý thuyết, Ngự Huyền Ky cùng mình không thân chẳng quen, lần thứ nhất gặp mặt liền đem chính mình tu hành trân quý công pháp đưa cho mình, thực sự khả nghi.

Mà từ Ngự Huyền Ky tự thân tu hành đến xem, nàng hơn hai mươi tuổi liền có thể cùng sáu mươi tuổi Quảng Lăng tử phân cao thấp, chứng minh cái này (Cửu Dương Thần Công) xác thực là không như bình thường, nhiều năm trước kia vị Đẩu Tửu Tăng càng là bằng một thân Cửu Dương Thần Công tung hoành thiên hạ, cái này đều không thể hoài nghi.

Nhưng là Ngự Huyền Ky có thể hay không tại trong quyển sách này làm giả, để tiết báisư chưa thoả mãn chi hận thù cá nhân, để cho mình luyện cái tẩu hỏa nhập ma, Bán Thân Bất Toại?

Thuyết Bất Đắc, vẫn là muốn hỏi một chút đã sớm sáng tỏ mới tốt.

Ngay sau đó hắn đem sách phóng tới đã sớm sáng tỏ trước mặt: "Đại Sư Huynh, ta không dám tùy ý tu tập Ngự lão sư cho ta Cửu Dương Thần Công, người có thể giúp ta nhìn xem à, công phu này đến luyện được luyện không được?"

Đại Sư Huynh cười ha ha một tiếng: "Tiểu sư đệ, ngươi cứ việc luyện, không cần lo lắng."

"Vạn nhất ta tẩu hỏa nhập ma đâu?"

"Cái gì là tẩu hỏa nhập ma?"

Một phen thảo luận về sau, Vương Dương Minh thế mới biết hiểu, nguyên lai trong thế giới này tu hành, căn bản không có tẩu hỏa nhập ma khái niệm, nội lực chỉ cần là bắt đầu luyện, liền sẽ tiến hành theo chất lượng, nhiều lắm là cũng là không có chút nào bỏ ích, nếu như phát hiện mình luyện thể nào, nội lực cũng không thể tăng trưởng, vậy liền chứng minh công pháp là sai, trái lại, chỉ cần có thể càng luyện càng sâu, liền chứng minh công pháp không có vấn đề.

Như thế, bỏ xuống trong lòng lo lắng, khoanh chân ngồi ở trên giường, bắt đầu nghiên cứu quyển kia (Cửu Dương Thần Công cảm thấy mười phần thần nhiên.

Nhiều lắm là cũng là luyện không ra, không đi được thời điểm đổi lại một bản khác công pháp đến luyện đi.

Bạn đang đọc truyện *Dương Minh Kỳ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Dẫn Khí Nhập Thể .:

(Cửu Dương Thần Công là Đầu Từ Tăng cả đời sở học đại thành.

Vị này Đầu Từ Tăng, nguyên là ngàn năm trước trong một ngôi miếu cổ Tảo Địa Tăng, thanh danh không hiển hách, vô dục vô cầu, duy nhất ham mê là uống rượu. Bởi vì địa vị hèn mọn, trong chùa Tăng Nhân cũng không chú ý hắn, mỗi ngày hắn ra ngoài mua rượu, trở về tại chính mình trong phòng uống say mềm, thế mà cũng cho tới bây giờ không có người biết.

Bên tay người nọ thường thả một bản (Lăng Già Kinh đây là trong Phật giáo lưu truyền rộng rãi kinh điển, hắn thường không ngừng, một ngày chợt có điều ngộ ra, từ Phật Tổ nói tới "Kim Cương Hàng Ma, Vô Pháp Vô Tướng" thâm ý bên trong, thể hội ra võ học chân lý, vô sự tự thông đã thông hai mươi bốn mạch, từ đó đã xảy ra là không thể ngăn cản, luyện thành vang dội cổ kim nội lực thâm hậu, nhưng là do ở hắn không chút nào hiểu thể gian võ học, cũng từ trước tới giờ không cùng người luận bàn, vậy mà thân phụ tuyệt học mà không biết.

Thẳng đến ngày nào cùng trong chùa Chấp Sự nổi tranh chấp, thất thủ đem đối phương đánh chết, trêu ra đại họa, trong chùa cao thủ ra hết, lại bị hắn từng cái đánh bại, trốn xuống dưới núi.

Trong chùa người dẫn lấy là vô cùng nhục nhã, bởi vậy giữ kín không nói ra, trên giang hồ cũng không có nghe đồn.

Chờ đến Đầu Từ Tăng xong đến dưới núi, cùng trong chùa cao thủ so đấu lúc sở thụ nội thương bạo phát đi ra, trong mấy ngày liền đến Du Tẫn Đẳng Khô chi địa, hắn không dám ở dưới núi dừng lại, ý vào nội lực thâm hậu ngăn chặn thương thế, nhất lộ hướng đông bắc phi nước đại, rốt cục tại sau bảy ngày đến Lâm Hải Tuyết Nguyên, tìm được một chỗ bí ẩn sơn động dường thương, trong lúc đó hắn đem chính mình đối nội công lĩnh ngộ viết thành (Cửu Dương Thần Công) Nhất Thư, hi vọng có thể lưu truyền hậu thế.

Không muốn sách được không lâu, thương thế không chỉ có không có khỏi hẳn, ngược lại càng ngày càng nặng trọng, rốt cục Tọa Hóa tại trong sơn động. Về sau sơn động vì Tuyết Báo ở, ăn chỉ hắn thi thể, nhưng không có động quyển sách kia, thẳng đến không mấy năm sau, Tuyết Báo đòi sau ngâm tới Ngự Huyền Ky, quyển sách này mới tính một lần nữa hiện thế.

...

Vương Dương Minh tất nhiên là không biết những này bí vấn, giờ phút này hắn chiếu vào trong sách chứa đựng, khoanh chân ngồi xuống, nín thở ngưng thần, cảm thụ được Thiên Địa Nguyên Khí. Tâm hắn nghĩ đơn thuần, cũng vô tạp niệm, trong lòng lặng yên niệm khẩu quyết, chậm rãi buông lỏng chính mình, chỉ cảm thấy thân thể càng ngày càng nhẹ, phẳng phát sắp hóa thành Thanh Phong, tan biến tại thiên địa.

Không biết qua bao lâu, bỗng nhiên ở giữa, đỉnh đầu cách đó không xa phẳng phát có một tia nóng rực khí lưu tại như có như không nhảy lên, hắn bận bịu tập trung tinh lực, một đường truy đuổi, càng không ngừng khiên động Tiếp Dẫn, ý đồ đem dẫn nhập thể nội.

Thời gian từng giờ trôi qua, đỉnh đầu khí lưu nhảy lên đến càng ngày càng tấp nập, cũng càng ngày càng kịch liệt, đến tối hậu bên người giống như có vô số Hỏa Miêu vây quanh hắn khiêu vũ, tản mát ra một cỗ nóng rực cảm giác, ảm áp dễ chịu ừ nóng quanh thân.

Vương Dương Minh đầu đầy mồ hôi, trong sách chỉ nhắc tới đến nín thở cảm thụ Nguyên Khí sau Dẫn Khí Nhập Thể, cũng không cụ thể chỉ đạo như thế nào dẫn vào, hắn chỉ có thể tự mình tìm tòi, muốn đem những này nóng rực Hỏa Miêu lưu giữ nhập thể nội, nhưng mà nếm thử các loại phương pháp, nhưng thủy chung không được môn mã vào.

Thăng đến tối hậu đã là kiệt lực,

Hắn đành chỉ nín thở, ngược lại thử hít thở sâu một hơi.

"Oanh ——! ! !"

Chỉ là nho nhỏ một thanh Hấp Khí, lại lập tức dẫn động Hóa Miêu, liên tục không ngừng khí lưu theo hơi thở đột nhiên rót nhập thể nội, cọ rửa qua toàn thân mỗi một tác máu thịt, tiếp theo tràn vào một chỗ rộng lớn chỗ.

Tiếp theo, liền phảng phát mở ra một cái tân thể giới đại môn, quanh người những cái kia nóng rực khí lưu tựa như yến non về rừng chạy thẳng tới, điên cuồng quán thấu.

Mà cái kia rộng rãi không kiến giải phương, giống như là một cái lấp không đầy Đồ Tử Thao Thiết, ai đến cũng không có cự tuyệt đem những này nóng hơi thở toàn bộ vui vẻ nhận. Theo hút vào khí lưu càng ngày càng nhiều, chỗ kia tựa hồ bắt đầu sinh ra một cỗ càng lúc càng lớn hấp lực, giống một cái nhỏ Tiểu Hắc Động, bắt đầu gia tăng tốc độ hấp thu khí lưu.

Cái này, cũng là trong truyền thuyết khí trời Nguyên Khí sao?

Vương Dương Minh muốn thử dừng lại, lại phát hiện khí lưu căn bản không nghe hắn chỉ huy, chỉ là càng thêm nhanh chóng tràn vào.

Hắn vừa hãi vừa sợ.

Dạng này không tiết chế hấp thu xuống dưới chính mình có thể hay không bạo thể mà chết a?

Bỗng nhiên bên tai nhất thanh thanh hát, hắn mơ hồ nghe được bên tai có người quát to nói:

"Ngừng thở!"

Một câu bừng tỉnh người trong mộng, Vương Dương Minh tranh thủ thời gian nỗ lực nín thở hơi thở, những khí lưu đó rốt cục thả chậm tốc độ, tối hậu chậm rãi đình chỉ quán chú.

Nguyên lai, hô hấp thở nạp vì nội công gốc rễ, Hấp Khí nín thở ở giữa, liền có thể dẫn dắt hoặc ngăn cách, ngừng thở, liền ngăn cách khí lưu nhập thể đường tắt, mà những này Vương Dương Minh trước đó lại cũng không hiểu biết.

...

Chờ Vương Dương Minh chậm rãi mở hai mắt ra thời điểm, cả phòng yên lặng, đã sớm sáng tỏ mắt mang lo lắng thủ ở bên người.

Đã sớm sáng tỏ nhìn hắn mở to lấy hai mắt hơi giật mình kinh ngạc, vội vàng thúc hỏi: "Tiểu sư đệ, ngươi không sao chứ?"

Lo lắng chỉ tình, lộ rõ trên mặt.

Vương Dương Minh không khỏi trong lòng ám áp, kiếp trước chưa bao giờ cảm thụ qua người nào ở giữa ám áp hắn lần thứ nhất biết, nguyên lai, bị Nhân Quan tâm là như thế này cảm giác.

"Ngươi có thể dùng (Cửu Dương Thần Công) bên trong chứa đựng pháp môn nội thị thể nội", đã sớm sáng tỏ cắt ngang hắn suy nghĩ, nhắc nhở: "Thử một chút, thể nội có hay không dị thường? Có hay không có thể nhìn thấy Nguyên Khí?"

Thực không cần phải nhắc tới tình, Vương Dương Minh sớm đã phát hiện thể nội biến hóa, vô số như ẩn như hiện khí lưu màu vàng óng, tại thể nội các nơi phát tán, lại tiếp tục tụ lại, cho đến bị xoay tròn lấy hút vào một cái khoáng đạt chỗ.

Hắn suy đoán những này khí lưu màu vàng óng hẳn là vừa mới bị chính mình hút nhập thể nội nóng rực khí tức, cũng chính là hắn một mực hiểu kỳ cũng ngóng nhìn Thiên Địa Nguyên Khí. Mà khoáng đạt chỗ, chắc hẳn cũng là đan điền.

"Ta không sao." Hắn đang muốn đứng dậy, lại hai chân tê dại, một cái lão đạo.

Đã sớm sáng tỏ lúc này mới yên lòng lại, một tay vịn chặt hắn vai: "Ngươi nhập định ba canh giờ, ta lúc đầu chưa phát giác khác thường, thăng đến về sau Thiên Địa Nguyên Khí tựa hồ giống như điên cuồng hướng trong cơ thể ngươi quán thấu, lại có vô tận chi tượng, sợ ngươi xảy ra chuyện, vội vàng dùng Thiên Định rống đưa ngươi tỉnh lại. Tiểu sư đệ, tu hành không vừa vừa gấp, ngươi muốn tiến hành theo chất lượng, cũng không thể đồ nhanh."

"Ba canh giờ? Ta còn tưởng rằng chỉ là một hồi sự tình." Vương Dương Minh kinh hãi, trách không được chính mình hai chân tê dại đến tận đây, run run rẩy!

"Đa tạ Đại Sư Huynh, " hắn nỗ lực đứng vững, hướng đã sớm sáng tỏ chân thành mà cung kính thi lễ, lại tiếp tục đem lúc tu luyện tình hình hướng đã sớm sáng tỏ nói rõ.

Đã sớm sáng tỏ chỉ chỉ chỗ ngồi, ra hiệu Vương Dương Minh tọa hạ: "Theo ngươi thuật, những cái kia nóng rực khí lưu chắc là Thiên Địa Nguyên Khí

bên trong Dương thuộc tính khí tức, nhưng thể nhân tu tập nội công, cho tới bây giờ đều là đem Âm Dương hai loại thuộc tính Thiên Địa Nguyên Khí đều hút vào, sau đó tiến hành chứa đựng luyện hóa. Nhìn người tình huống, tựa hồ người chỉ có thể cảm ứng được Dương thuộc tính khí tức, mà không cảm giác được bất luận cái gì Âm Thuộc Tính khí tức. Ta muốn đây cũng là (Cừu Dương Thần Công) đặc tính."

Hắn nhủ mảy suy tư: "Nhưng là như thể luyện công, sẽ hay không sinh ra vấn đề, không dám đoán trước. Ta nhìn chúng ta vẫn là sáng mai hỏi qua Viện Trưởng về sau lại định đoạt sau, đêm nay trước hết dừng ở đây đi."

Vương Dương Minh gật đầu nói phải, hai người riêng phần mình rửa mặt nằm ngủ. Đã sớm sáng tỏ ngủ được cực nhanh, mấy hơi ở giữa liền đã phát ra tiếng ngáy nhỏ nhẹ, đã Nhập Mộng.

Cả phòng yên lặng, trắng sáng treo cao, xuyên thấu qua góc cửa sổ rơi xuống ánh trắng như nước.

Phong quá hạn, ngoài cửa sổ bóng cây chập chờn, mơ hồ có thể thấy được một đám về muộn chim chóc bay tới, đến ngọn cây chỗ, thì thầm gọi hai tiếng, vượt qua Thụ bên kia qua.

Vương Dương Minh chỉ cảm thấy chính mình nổi lòng cũng như Quần Điều, một vẩy đầy trời.

Như thế chỉ hấp thu Dương Khí cũng không biết có vấn đề hay không?

Khi nào mới có thể sửa chữa tốt nội công, luyện thích võ kỹ đâu?

Chính mình thật có thể trở thành Thiên Hạ có ít cao thủ sao?

...

Nghĩ đi nghĩ lại, hắn cũng chậm chậm thiếp đi.

Bạn đang đọc truyện *Dương Minh Kỳ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Ngay cả mệnh nữ :.

Ngày thứ hai ánh bình minh vừa ló rạng, chân trời còn hiện ra ngân bạch sắc, Vương Dương Minh liền bị đã sớm sáng tỏ đánh thức.

Hai người một phen rửa mặt, dùng qua điểm tâm, cùng nhau đi tới Tán Nghi Sinh Trụ Sở.

Trong phòng vẫn là loạn. Tán Nghi Sinh tóc tùy tiện xắn cái búi tóc, miễn cưỡng hỏi: "Lão đại, người cùng 13 trước kia tới, thế nhưng là có chuyện gì?"

Đã sớm sáng tỏ khom người đáp lời: "Viện Trưởng, ta hôm qua mới từ Vị Thủy gấp trở về, nhìn thấy tiểu sư đệ hậu tâm bên trong hoan hi không hết, lúc đầu dự định lập tức hướng ngài chào, nghe nói ngài hôm qua bề bộn nhiều việc khác, liền không có tới quấy rầy. Sáng nay tới, là hướng ngài chúc, chúc mừng ngài thu được tốt đồ."

Tán Nghi Sinh khoát khoát tay: "13 ngược lại là còn không gọi được tốt đồ, miễn cưỡng xưng ý, miễn cưỡng xưng ý."

Vương Dương Minh thiếu niên tính cách, một thân kiêu ngạo cùng quật cường, nghe nói như thế hơi có khó chịu, hừ, xem ở Đại Sư Huỳnh trên mặt mũi tiểu gia ta tạm thời không so đo với người, Lão Đầu Nhi, lúc ấy cũng không biết là ai xin ta làm người đồ đệ, hiện tại ngược lại bắt đầu ở trước mặt ta si diện.

Lại nghe được Tán Nghi Sinh hỏi: "Lão đại, người lần này qua bên ngoài du lịch, nhưng có thu hoạch?"

Đã sớm sáng tỏ liếm thần tình, kính cẩn trả lời: "Học sinh lần này ra ngoài nửa năm, tuần tự qua Bắc Hải, thảo nguyên, sa mạc, Nam Cương, Đông Hải, cùng người giao thủ hơn mười lần, chưa bại một lần, thanh lý mười lăm chỗ phi hoạn, lượt lăm các nơi phong cảnh, tại trong lòng ngực sở học rất có bổ ích, mong rằng đối với tại ba ngàn Đạo Tàng thế ngộ, sẽ có cang nhiều."

Vương Dương Minh nghe hắn ngôn ngữ miêu tả, biết rõ hắn nửa năm này du lịch nhất định là đặc sắc vạn phần, trong lòng không ngừng hâm mộ. Đáng tiếc mình không thể cùng nhau đi theo, thật dài Các mặt xã hội.

Trong lòng của hắn trực giác cho rằng, Đại Sư Huỳnh tuy nhiên không phải Tán Nghi Sinh đồ đệ, lại cực giống Tán Nghi Sinh, Chính Phái, tự tin, bỏ ta ai.

Chỉ là Tán Nghi Sinh dù sao có chút Cao Ngao Chi Khí, Đại Sư Huynh lại giống xuân như gió, để mỗi một cái cùng hắn ở chung người đều cảm thấy bình an vui sướng, thân cận tự tại.

Tán Nghi Sinh gật gật đầu, nói: "Người cảm thấy mình có thể lại lĩnh ngộ bao nhiêu ba ngàn Đạo Tàng?"

Đã sớm sáng tỏ suy nghĩ kỹ một chút: "Nguyên bản đã có thể nhìn thấy một hai phần mười, bây giờ nghĩ nhất định có thể lại nhiều nhìn thấy ba mươi năm mươi chữ. Còn lĩnh ngộ, nguyên bản cũng chỉ có thể lĩnh ngộ mấy chục chữ, hiện tại đoán chừng vẫn là đột phá không một trăm chữ."

Tán Nghi Sinh chậm âm thanh cười nói: "Tại người cái tuổi này, cũng là cực không dậy nổi thành tích. Đợi chút nữa người lưu lại, cùng ta cộng đồng tham trường."

Đại Sư Huynh đáp ứng, lập tức chuyển đổi đề tài: "Viện Trưởng, hôm qua tiểu sư đệ tu tập Nội Công Tâm Pháp, tựa hồ ra một vài vấn đề."

Tán Nghi Sinh hơi hơi nhướn mày, hơi kinh ngạc: "Ồ? Nhanh như vậy liền luyện bên trên? 13, người nói một chút, chuyện gì xảy ra?"

Vương Dương Minh mang tương chính mình hôm qua luyện công tình huống nói liên miên nói cho Tán Nghi Sinh, không dám có chút bỏ sót. Chính mình còn chỉ cái này tiện nghi sư phụ chỉ điểm đường sáng đây.

Nên nói đến hắn tu tập là Ngự Huyền Ky cho hắn (Cửu Dương Thần Công) lúc,

Tán Nghi Sinh sắc mặt khẽ nhúc nhích, trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc, tiếp theo khôi phục như thường, thần sắc bất động, phảng phất cái gì cũng không có xảy ra.

Trong chớp nhoáng này biến hóa, cũng không có trốn qua đã sớm sáng tỏ con mắt. Các loại Vương Dương Minh nói xong, đã sớm sáng tỏ lo lắng nói: "Viện Trưởng, tiểu sư đệ tu hành (Cửu Dương Thần Công) sẽ không có vấn đề gì a?"

Tán Nghi Sinh trầm ngâm một cái chớp mắt, cười nói: "Có thể có vấn đề gì. Cái này (Cửu Dương Thần Công) là thế gian đỉnh phong công pháp một trong, Ngự Huyền Ky tuy nhiên tu hành hai mươi mấy năm, cũng đủ để cùng đương thời Nhất Lưu Cao Thủ phân cao thấp."

Hắn chỉ Vương Dương Minh cười mắng: "Thằng nhãi con, ta hôm qua cho người đi Tàng Thư Các tìm chút Huyền Môn Chính Tông Nội Công Tâm Pháp đến luyện, không muốn người thế mà lấy tới (Cửu Dương Thần Công) cái này Tâm Pháp ngược lại cũng coi là Huyền Môn Chính Tông, nhưng là cũng Phi Chủ Lưu, nó là tương đối đặc thù một loại."

Trong lúc nhất thời sư huynh đệ hai người đều vênh tai tới nghe, Tán Nghi Sinh chậm rãi nói đến:

"(Cửu Dương Thần Công) nguyên là vô số năm trước cái kia Đẩu Tử Tăng từ Phật Pháp bên trong ngộ ra thần thông, tuyệt không phải hư ảo yêu tà, mà chính là quang minh chính đại đã đến. Nhưng là, thế gian công pháp, phần lớn là Âm Dương cũng tu, đang thu nạp Thiên Địa Nguyên Khí lúc, đem Âm Khí Dương Khí một mạch toàn bộ hấp thu đến thể nội, sau đó tiến hành luyện hóa chứa đựng. Mà cái này Cửu Dương Thần Công, bởi vì bất chú Kim Cương Hàng Ma không biết sợ khí khái, cho nên nó hấp thu, chỉ là Thiên Địa Nguyên Khí Trung Dương khí, lại đem Âm Khí vứt bỏ không muốn. Cho nên, luyện thành nội công này về sau, nội lực Chỉ Dương Chỉ Cương, quang minh chính đại, căn cơ vững chắc vô cùng, nội lực hùng hồn vô cùng."

Vương Dương Minh nghe vậy tâm thần bất định: "Chỉ luyện Dương Khí, không luyện Âm Khí, hội có vấn đề sao?"

Tán Nghi Sinh ngữ khí thông dong bình tĩnh: "Đối với chính người thường mà nói, nếu như Dương Khí qua thịnh, Âm Khí không đủ, thời gian dài tất nhiên hai mươi bốn mạch thụ Chân Khí đốt bị thương nổi khổ; nếu như chỉ luyện Âm Khí không luyện Dương Khí, thì hai mươi bốn mạch giống như hàn băng; chỉ có Âm Dương đồng tiến, giao dung phối hợp về sau, mới có thể miễn trừ loại thống khổ này, nhưng lại cũng ít thuần túy đặc chất, nội lực uy lực hội giảm mạnh."

Sư huynh đệ hai người đồng thời "A" một tiếng, đã sớm sáng tỏ giữa lông mày sâu nhàu, trước đó chưa từng có trịnh trọng, khẩn cấp hỏi: "Tiểu sư đệ kia làm sao bây giờ? Nếu như hắn tiếp tục luyện tiếp, thế tất sẽ tới đốt bị thương kinh mạch cấp độ."

Nhìn thần sắc hắn, tựa hồ Vương Dương Minh thống khổ cũng là hắn thống khổ, cảm động lấy.

Tán Nghi Sinh lắc đầu bật cười: "Lão đại, người cái này thiên sinh trạch tâm nhân hậu, thật sự là thế gian ít có. Yên tâm đi, người tiểu sư đệ trên người có một cái kinh thiên động địa đại bí mật, ta không thể cùng người bên ngoài nói chỉ, nhưng là đối người ta là yên tâm, ta có thể nói cho người, người lại nhất định phải đối tất cả mọi người giữ bí mật. Nếu không người tiểu sư đệ sợ nguy hiểm đến tính mạng."

Đã sớm sáng tỏ nghe vậy lập tức vươn tay ra, chỉ thiên trang nghiêm phát thệ: "Ta đã sớm sáng tỏ nhất định từ thủ tiểu sư đệ bí mật, nếu như ta tiết lộ ra ngoài, để cho ta Chân Khí tan hết, trở thành phế nhân."

Vương Dương Minh cảm động, vội vàng kéo hắn nói: "Đại Sư Huynh, nhanh đừng như vậy. Ta tin được người. Ta chỉ tiết lộ cho người đi, trong cơ thể ta, cũng không có kinh mạch."

"Trưởng Tôn Vô Kỵ?" Đã sớm sáng tỏ một mặt kinh ngạc, ghen hờn nhìn trần trời.

Tán Nghi Sinh gật đầu: "Đây chính là ta vì cái gì không thể để người khác biết người tiểu sư đệ thể nội tình huống. Người tiểu sư đệ liền cùng Trưởng Tôn Vô Kỵ, trời sinh không có kinh mạch, cho nên hắn tu luyện bất luận cái gì nội công, tiến cảnh đều sẽ mười phần nhanh, bởi vì hắn không nhận kinh mạch hạn chế. Tu luyện cái này (Cửu Dương Thần Công) cũng giống như vậy, hắn không có kinh mạch, liền sẽ không thụ kinh mạch đốt bị thương nổi khổ,

nhieu lắm là cũng là hòa khí lớn chút, uống nhiều một chút cây kim ngân trà cũng chính là."

Lão đầu nhi này thế mà ở cái này trong lúc mấu chốt còn có tâm tình nói đùa!

Vương Dương Minh nhất thời tức giận: "Người lão nhân này, tính mạng của ta du quan sự tình, người thế mà dùng để nói cười."

Tán Nghi Sinh cũng cười mắng: "Thằng nhãi con, ta nói đùa người hẳn là vui vẻ mới đúng, nếu như người thực biết luyện xảy ra vấn đề gì, ta hiện tại liền không tâm tình đùa giỡn với người."

Hai người sớm thành thói quen nói như thế, đã sớm sáng tỏ ở một bên yên lặng yên lặng. Hẳn như là lúc trước Tô Mộc, cũng đối dạng này Viện Trưởng tiếp nhận vô năng, hơi miệng mở rộng, một bộ gặp Quý bộ đáng.

Ồ! Luôn luôn Phương Chính bảo thủ Viện Trưởng thế mà cũng sẽ nói đùa người, cũng sẽ cùng người mắng nhau cười uống, xem ra tiểu sư đệ thật sự là Tán Nghi Sinh vô cùng âu yếm Tiểu Đồ Đệ, mới có thể đối với hẳn như thế không giống bình thường. Coi như xem ở Viện Trưởng đối với mình dạy bảo chi ân bên trên, cũng chắc chắn phải thật tốt trông nom tiểu sư đệ. Đã sớm sáng tỏ âm thầm suy nghĩ.

Tán Nghi Sinh mi dài hơi nhú, chuyện Du nhưng chuyển hướng: "Ngư Huyền Ky tập luyện công phu này, chắc hẳn đã nhiều năm chịu đủ kinh mạch đốt bị thương nỗi khổ, ba năm trước đây nâng đến ta trong viện nháo sự, không phải vì muốn so với ta Võ, mà chính là muốn mượn luận võ tên, để cho ta thu nâng làm đồ, đến lúc đó lại hướng ta thỉnh giáo như thế nào hóa giải nâng sở thụ thống khổ. Chỉ là nhân lực có khi hết sạch, ta cũng không có cách nào cải biến Cửu Dương Thần Công bên trong cổ hữu tai hại. Nâng lần này tâm tư, nhất định nhưng là muốn uống phí."

Đã sớm sáng tỏ hành sự vững vàng, cân nhắc vấn đề từ trước đến nay chu toàn, nghe được Tán Nghi Sinh một phen giải thích, vẫn lo lắng: "Thế nhưng là nếu như tiếp tục tu tập Cửu Dương Thần Công, trong thân thể Dương Khí chắc chắn sẽ càng ngày càng thịnh, Ngư Huyền Ky như đến lúc đó phát hiện tiểu sư đệ cũng không dị dạng, trong lòng chắc chắn hoài nghi là Viện Trưởng ngài xuất thủ tương trợ. Đến lúc đó nâng dùng vũ lực ép buộc tiểu sư đệ, hoặc là lấy tiểu sư đệ vì bức hiếp đến áp chế ngài, vậy làm sao bây giờ?"

Tán Nghi Sinh cười một cái, khẽ vuốt cằm "Ba năm trước đây ta liền tự mình khuyên qua nâng, đình chỉ tu tập Cửu Dương Thần Công, ngược lại đi sửa tập Âm Dương tịnh tế công pháp, liền có thể giải trừ thống khổ. Ta âm thầm từng điều tra, nâng trong ba năm này công không có chút nào tiến cảnh, chắc hẳn xác thực không tiếp tục tiếp tục tu luyện Cửu Dương Thần Công. Nhưng là lão đại người nói đúng, Ngư Huyền Ky không phải ta trong viện người, tâm tư chưa hẳn lương thiện, không thể không phòng."

Hắn hơi suy nghĩ, đứng dậy lật móc ra một cái hắc sắc cúc áo, đưa cho Vương Dương Minh.

Đã sớm sáng tỏ thấy một lần vật này, nhẹ nhàng hô một tiếng: "Ngay cả mệnh nữ?" Trong giọng nói nói không nên lời kinh ngạc, tựa hồ cái đồ chơi này mười phần trân quý.

Vương Dương Minh tiếp nhận, trong tay cúc áo ô mông mông tuy nhiên lớn chừng bằng móng tay, tròn vo, Black dóc sức dóc sức, nhìn tới nghĩa không ánh sáng, không chút nào lộ ra kỳ dị, thấy thế nào cũng không giống là kiện bảo vật bộ đáng.

"Ngay cả mệnh nữ là rất trân quý pháp khí, nó có thể đem hai người Thần Hồn tương liên, chỉ cần trong tay có ngay cả mệnh tay cầm người đem cúc áo bóp nát, cùng hẳn Thần Hồn kết nối một người khác liền có thể lập tức tri giác," Tán Nghi Sinh trân trọng bàn giao: "Như gặp được sinh tử Đại Nan, người liền bóp nát cái này mai ngay cả mệnh tay cầm, vì sự liên có thể trong nháy mắt đến bên cạnh người."

Nguyên lai là như thế kiện bảo vật!

Vương Dương Minh đơn giản vui vẻ ra mặt, con mắt nhảy lại nhảy, sáng lóng lánh: "Sự phụ sự phụ, tốt như vậy đồ, vật còn có hay không, cho thêm ta chút cho thêm ta chút."

Tán Nghi Sinh phát tay áo gỗ đầu hẳn: "Người coi đây là hàng thông thường sao? Nhiều một cái cũng không có."

Đã sớm sáng tỏ có biết nội tình, từ bàn giải thả: "Ngay cả mệnh nữ chế tác công nghệ sớm đã thất truyền, hiện trên thế gian hiện có tuy nhiên mười cái, mà lại đều bị Các Tông Phái Sơn Môn cẩn thận bảo quản, ai cũng không biết cái này mười cái ngay cả mệnh tay cầm đến tại trong tay ai. Nếu không phải Viện Trưởng hôm nay xuất ra một cái đến, ta cũng không biết chúng ta Quốc Tử Giám còn có loại vật này."

"Đây là ta trước kia du lịch lúc ngẫu nhiên đoạt được. Hiện nay trong tay cũng cứ như vậy một cái. Cho nên người nhớ kỹ, nhất định là muốn gặp nguy cơ sinh tử lúc mới dùng nó, không lại chính là lãng phí thể gian này Trần Bảo", Tán Nghi Sinh lại gỗ vừa gỗ Vương Dương Minh đầu, dặn dò.

Vương Dương Minh vui tươi hơn hờ gật đầu.

Đem cái này mai cúc áo trân trọng đặt ở chính mình thiếp thân trong túi áo, tâm muốn sau khi trở về nhất định phải muốn một biện pháp tốt, đem cái này mai cúc áo thích đáng để đặt, đã phải bảo đảm tùy thời có thể dùng, lại phải bảo đảm tuyệt đối an toàn, không bị người phát hiện.

Chương 21: Luyện không .:

Tán Nghi Sinh lưu lại đã sớm sáng tỏ cùng một chỗ tham tường ba ngàn Đạo Tàng, chúc Vương Dương Minh qua Tầng Thứ Các tìm một số thể dùng võ Kỹ Pháp cửa, Cửu Dương Thần Công Chí Dương Chí Cường, Vũ Kỹ cần cùng nội công xứng đôi, cũng phải đi mạnh mà hữu lực đường đi mới tốt.

Qua hướng Tầng Thứ Các trên đường, đi ngang qua Tiền Viện, chính trông thấy Tô Mộc đang cúi đầu ôm một đồng đồ vật rầu rĩ đi qua, Vương Dương Minh tiến lên hô: "Mười Nhị Sư Tỷ, làm gì qua nhà?"

Tô Mộc tức giận nguyền hấn một cái, nói: "Đến hậu sơn Tư Quá Nhai. Ngươi làm gì?"

Vương Dương Minh cái này mới nhìn rõ trong tay đối phương ôm đều là chút đệm chăn, quần áo, lương khô những vật này, âm thầm buồn bã than mình thật sự là rui ro, hết chuyện để nói, hôm qua bởi vì hai nhân khẩu lưỡi chỉ tranh, Tán Nghi Sinh phạt Tô Mộc đến hậu sơn Điện Bích Tư Quá, trong nội tâm nâng tất là tức giận, hôm nay hảo chết không chết vừa đụng phải, liền tiếp xúc nằng chỗ đau.

Nói đến, trong chuyện này vô luận như thế nào chính mình cũng là chiếm tiện nghi một phương, mà lại đối phương cũng là nữ hài tử, vạn không thể lại mở tội nhân nhà, liền cười lấy lòng nói: "Hôm qua sự tình thật là xin lỗi sư tỷ. Bằng không, ta qua tìm Viện Trưởng van nài, người cũng không cần đến hậu sơn?"

"Muốn ngươi xen vào việc của người khác!" Tô Mộc đưa lên Đại Bạch Nhãn, lạnh lùng ném câu nói tiếp theo, phối hợp hướng hậu sơn qua.

Vương Dương Minh bất đắc dĩ cười khổ, lúng túng sờ mũi một cái tiếp tục hướng Tầng Thứ Các đi đến.

Hiện tại là sớm khóa thời gian, đại bộ phận học sinh đều phân tán tại mỗi cái trong phòng học nghe giảng bài, đến đây đọc sách học sinh chỉ thừa thớt hơn mười, to như vậy Tầng Thứ Các lộ ra phá lệ khoảng không. Tán Nghi Sinh cũng không có cho Vương Dương Minh an bài bất luận cái gì chương trình học, mà chính là đồng ý hẳn có thể căn cứ từ chính mình hứng thú tùy tiện các nơi Dự Thính, lúc đầu Dự Thính chương trình học cũng là Quốc Tử Giám nhất đại truyền thống, không có Giáo Sư hội tiến hành ngăn cản.

Vương Dương Minh ánh mắt tại trước đài đi một vòng, đang trực quả nhiên không phải Ngự Huyền Kỳ, mà là cái trung niên nam quản lý nhân viên, lạnh lùng sơ nhạt, kiệm lời ít nói, Vương Dương Minh cũng vô ý nhiều lời, tiếp nhận sách bài, liền xoay người đi hướng lầu hai tìm kiếm thể dụng pháp môn.

Lầu hai giá sách bày đầy đủ loại thể dùng Kỹ Pháp, thô sơ giản lược nhìn sang, đại khái có quyền pháp, Chi Pháp, Thối Pháp, chương pháp. Quyền pháp có La Hán Quyền, Phục Hồ Quyền, Bá Vương Quyền, Vịnh Xuân Quyền, Thái Cực Quyền... Chi Pháp có Niêm Hoa Chi, Thoreau chi, Nhất Dương Chi, treo lơ lửng giữa trời chi... Thối Pháp có Phù Phong chân, lá rụng chân, bảy Thập Nhị Lộ Đàm Thối, liên tục xuyên tâm thối... Chương pháp có Thiên Diệp Chương, Đại Phong Văn chương, Tâm Ấn chương... Vương Dương Minh nhìn đầu đầu lớn hơn, chọn tới chọn qua, đông nhìn tây nhìn, thực sự không quyết định chắc chắn được, cũng không biết nên lựa chọn loại nào Kỹ Pháp, vẫn là nói hẳn là đem sở hữu Kỹ Pháp đều học một chút, dù sao nghệ nhiều không ép thân thể không phải sao?

Chọn chọn lựa lựa, đại khái tuyển mười mấy loại có vẻ như có thể cùng Cửu Dương Thần Công xứng đôi Kỹ Pháp, ôm một chồng sách phí sức hướng đi gần cửa sổ bàn đọc sách, nghĩ đến trước cần thận nghiên cứu một phen mới quyết định không muộn.

Cao chổng sách tịch ngăn trở ánh mắt,

Đội đến gần, hẳn mới phát hiện, ba mặt hồ quang, màn cửa nửa cuốn, đối diện đã ngồi một cái Thanh Sam nữ tử.

Nữ tử này ước chừng chừng hai mươi, tướng mạo bình thường, trước người mở ra một Bản Tự Thiếp, nàng lẳng lẳng nâng bút vẽ, bên môi cười yếu ớt sinh má lúm đồng tiền, tựa hồ thiên nhiên có một loại yên tĩnh khí chất.

Vương Dương Minh không muốn quấy rầy, nhẹ nhàng ngồi xuống.

Nữ tử cảm giác được đối diện có người, ngừng bút ngẩng đầu, khoe miệng phun ra một đóa thanh đạm mỉm cười: "Có chuyện gì sao?"

Vương Dương Minh giật mình một chút, lại bị nàng bắt chợt tới đặt câu hỏi làm cho có chút khản trương: "Thật xin lỗi thật xin lỗi, nhao nhao đến ngươi, ta đang muốn tọa hạ đọc sách."

Nữ tử lắc đầu ra hiệu không ngại, quay đầu trông thấy Vương Dương Minh chọn đến này thật dày một chồng thư tịch: "Ngô, (La Hán Quyền (Vịnh Xuân Quyền (Thái Cực Quyền (treo lơ lửng giữa trời chi (Nhất Dương Chi (Phù Phong chân (Đại Phong Văn chân)...) Nàng ở trên bàn sách gõ gõ bút, cau lại lên lông mày, một mặt kinh ngạc: "Ngươi chọn lựa nhiều như vậy sách?"

Vương Dương Minh một mặt xấu hổ, đem Tán Nghi Sinh bàn giao nói cho nàng nghe.

Nữ tử kinh ngạc che miệng: "Nguyên lai ngươi chính là tiểu sư đệ!"

"Ta nổi danh như vậy sao?" Vương Dương Minh cười khổ.

Nữ tử bình thần tự nhiên cười một tiếng: "Viện Trưởng cao đồ, đương nhiên là toàn viện nổi danh." Nàng nhẹ nhàng đặt bút, đứng dậy, ngòi bút mực nước vẽ ra trên không trung một đường cong tròn, tích tấp rơi vào vẽ mặt giấy, vậy mà hoàn mỹ vô khuyết bù đắp tối hậu một chữ thiếu này một điểm. "Ta gọi từng túy hoạ, tiểu sư đệ, ngươi phải gọi ta Tam Sư Tỷ."

Lần này đến phiên Vương Dương Minh che miệng kinh ngạc, đuổi bận bịu cúi người hành lễ: "Nguyên lai Tam Sư Tỷ! Thế mà tùy tiện dạo chơi Tàng Thư Các liền gặp được người."

Từng túy hoạ khoát tay ra hiệu hẳn không cần đa lễ, ánh mắt bên trong hiện lên mỉm cười: "Tiểu sư đệ, ngươi vừa mới nói, không biết chính mình hẳn là tu tập loại kia võ công?"

"Chính là", Vương Dương Minh gật gật đầu: "Sư phụ nói, ta tu tập là Chí Cương Chí Dương Cửu Dương Thần Công, thế dùng thuật cũng nhất định phải cùng nội công xứng đôi."

Từng túy hoạ cười yếu ớt: "Này không khó tìm, ngươi đi theo ta." Nói xong mang theo hân hướng giá sách chỗ sâu đi đến, đi đến hàng cuối cùng, từ đó quét ra một bản mỏng sách mỏng "Ngươi nhìn bản này như thế nào?"

Wương Dương Minh hai tay nâng qua xem xét, Phong Diện vài cái chữ to:

(Hàng Long Thập Bát Chương)!

Wương Dương Minh hoàn toàn choáng, trong nháy mắt, kiếp trước đã từng nhìn qua những Trung Anh đó hùng nhân vật hình tượng tại trong đầu hẳn hiện ra đến: Tiêu Phong, Hồng Thất Công, Quách Tĩnh...

Chính mình vừa học một thanh Trương Vô Kỵ, đây cũng là muốn đi Thiên Long cùng Xạ Điều nội dung cốt truyện sao?

Từng túy hoạ ở một bên giới thiệu: "Hàng Long Thập Bát Chương là thể gian nổi danh võ học, cũng không phải là bất truyền chi bí, tu tập rất nhiều người, nhưng là dễ học khó tinh. Này môn Ngoại Công, tới tới lui lui cũng là Thập Bát Lộ chương pháp, khắc địch chế thắng hoàn toàn dựa vào là nội lực thâm hậu kéo theo, luyện tới chỗ cao thâm, có Hàng Long Phục Hồ, Thiên Quân Ích Dịch chi uy. Tiểu sư đệ ngươi dò xét sơ bộ võ học, học cái này đơn giản mình Hàng Long Chương chính là phù hợp nhất quá."

Wương Dương Minh đã sớm bị Hàng Long Thập Bát Chương tên tuổi hàng phục, nơi nào còn có do dự, từ đáy lòng nói cảm ơn: "Tam Sư Tỷ, đa tạ ngươi, ta liền luyện bộ chương pháp này, hẳn là vô cùng tốt!"

Cảm ơn từng túy hoạ, Vương Dương Minh không muốn quấy rầy nàng vẽ, liền ôm sách lẳng lẳng trở lại túc xá.

Đã sớm sáng tỏ xác nhận còn tại cùng Tấn Nghi Sinh cùng nhau nghiên cứu này ba ngàn Đạo Tàng, xem chừng nhất thời bán hội là về không được.

Hắn ngồi xếp bằng ngồi ở trên giường, đem (Hàng Long Thập Bát Chương) mở ra thô sơ giản lược lật một lần, phát hiện môn võ công này cũng không có điểm đặc biệt, mười tám bộ chương pháp cũng rất đơn giản, cũng không phức tạp.

Nhưng là trong sách đã nói rõ, chương pháp uy lực hoàn toàn ở vào trong lực thâm hậu trình độ, về phần luyện đến lô hỏa thuần thanh chỗ, ngộ tính cao mình người đã có thể nhảy ra Thập Bát Chương phạm trù, tự hành diễn hóa xuất mười chín chương, 20 chương thậm chí một trăm chương, đều xem cả nhân tạo hóa.

Đã như vậy, hẳn cũng không nóng nảy tu hành Hàng Long Chương, ngâm lại, vẫn là mở ra (Cửu Dương Thần Công) ngồi xếp bằng, lẳng yên niệm khẩu quyết, chuẩn bị tu tập nội công.

Ai ngờ vừa mới động niệm, Thiên Địa Nguyên Khí giống như từ trong ngủ mê bị tỉnh lại, hoạt bát bát giạt nảy mình không ngừng hướng trong thân thể của hắn chạy tới, tốc độ so tới hôm qua lại nhanh mấy lần.

Không biết đi qua bao lâu, Vương Dương Minh đột nhiên tâm hữu sở động, cảm giác cái trán thái dương huyết bỗng nhiên nhảy một cái, hình như có tảng vọt cảm giác, đồng thời trong đan điền tựa hồ có một cỗ khí tức không nhả ra không thoát mái, hẳn hé miệng, một cách tự nhiên đem này khí tức phun ra, không muốn này khí tức đã hùng hồn lại kéo dài, đi qua hẳn cổ họng lúc chấn động dây thanh, thế mà mang ra không tự giác thét dài.

Tiếng gào thật lâu không ngừng, thẳng rít gào ăn xong bữa cơm mới ngừng. Vương Dương Minh ngừng thở, ngăn cách Chân Khí tiến vào, trong lòng âm thầm nghĩ hoặc không thôi, căn cứ trong sách chứa đựng, tu tập Cửu Dương Thần Công, nếu như tiến cảnh thuận lợi, có thể lấy tại tháng ba nội tu thành đệ nhất trọng, đến lúc đó trong đan điền Chân Khí toát lên, đi qua thét dài giải quyết mà ra.

Chính mình tuy nhiên tu tập một ngày đêm, làm sao lại sẽ tới đạt cảnh giới này? Chẳng lẽ chính mình luyện không đúng?

Suy nghĩ bên trong mở mắt ra, lúc này mới phát hiện bên người thỉnh thoảng đứng đấy Tấn Nghi Sinh cùng đã sớm sáng tỏ, cũng không biết đứng bao lâu. Hắn vội vàng đứng lên: "Sư phụ, Đại Sư Huynh, các người lúc nào đến?"

Đã sớm sáng tỏ mỉm cười: "Ta cùng Viện Trưởng chính trong phòng đọc sách, chợt nghe nơi này có tiếng thét dài, lường trước là ngươi, liền tranh thủ thời gian tới xem một chút. Chẳng lẽ ngươi đã luyện công có thành tựu? Không tự giác ầm ĩ thét dài, thế nhưng là nội công đã nhập môn biểu hiện."

Vương Dương Minh ổn định tâm thần, về mặt vô cùng nghi hoặc: "Ta chính là vì thế không hiểu. Cửu Dương Thần Công chứa đựng, nếu như tu luyện thuận lợi, trong vòng ba tháng có thể lấy luyện thành đệ nhất trọng, đạt tới âm ỉ thét dài cảnh giới. Nhưng là ta mới tu luyện một ngày, làm sao lại đã dạng này? Có thể hay không có vấn đề gì?"

"Tiền cảnh qua nhanh, ngược lại cũng chưa hẳn là chuyện tốt, Viện Trưởng, ngài nhìn có thể hay không có vấn đề gì?" Một lời nói nói đến đã sớm sáng tỏ cũng đi theo lo lắng, hai người cùng nhau nhìn về phía Tấn Nghi Sinh.

Tấn Nghi Sinh thần sắc bình tĩnh: "Có thể có vấn đề gì. Thân thể của hân vốn là cùng người bên ngoài khác biệt, tu tập nội công tốc độ tự nhiên muốn mau hơn rất nhiều. Lại nói cái này Cửu Dương Thần Công nguyên bản là Huyền Môn Chính Tông bên trong dị loại, tu đi thần tốc, hân một ngày đêm ở giữa luyện thành đệ nhất trọng, cũng không kỳ quái. 13, người vờ tay ra để ta xem một chút."

Vương Dương Minh đuổi vội vờ tay ra qua, Tấn Nghi Sinh Chân Khí từ hân Huyền Quan nhập thể, dò xét một phen trong cơ thể hân tình huống, lại cau mày nói: "Chân Khí lỏng lẻo, không có ngưng tụ thành thực chất, người là thể nào luyện?"

"Cái gì ngưng tụ thành thực chất? Ta chính là cảm ứng được Thiên Địa Nguyên Khí, sau đó đem nó đạo nhập thể nội, nó liền sẽ tự động tiến vào đan điền trữ tồn, cứ như vậy luyện." Vương Dương Minh như lọt vào trong sương mù, hoàn toàn không hiểu.

Tấn Nghi Sinh nhíu chặt lông mày: "Người không có ngưng luyện?"

Ban đầu đến Thiên Địa Nguyên Khí tiến vào thân thể biến thành chân khí, đây chỉ là bước đầu tiên, dạng này Chân Khí mặc dù nhưng đã có thể vì người sở dụng, nhưng bởi vì mật độ rất thấp, lấy khí hình thể hình dáng xuất hiện, rất chiếm thể tích, Nhân Đan ruộng tuy nhiên có thể dung nạp phi thường có thể nhìn số lượng Chân Khí, nhưng cũng có hạn mức cao nhất, Chân Khí mật độ càng thấp, chiếm dụng đan điền thể tích lại càng lớn, hạn mức cao nhất cũng lại càng nhỏ.

Đồng thời bởi vì mật độ thấp, Chân Khí ra bên ngoài chuyển vận lúc uy lực cũng lại càng nhỏ. Như Vương Dương Minh như vậy, tuy nhiên Chân Khí đầy tràn đan điền, lại thiếu một cái ngưng kết quá trình, Chân Khí tan rã, chánh thức dùng trong thực chiến cũng không thể đối với địch nhân tạo thành nhiều đại uy hiếp.

Đã sớm sáng tỏ cũng theo đó chán nản: "Tiểu sư đệ, nguyên lai người không có đi qua bước thứ hai quá trình a. Khó trách người tu luyện như thể thần tốc, chỉ thu nạp chứa đựng mà không ngưng luyện, xác thực tiết kiệm không ít thời gian, nhưng là như thể này tu luyện là không có tác dụng gì."

Luyện nửa ngày nguyên lai là luyện không a...

Vương Dương Minh vỗ ngực, một bộ choáng váng bộ dáng, khổ mặt giải thích: "Ta nào biết được còn có ngưng luyện một bước này. Các người lại cũng không cho ta giảng."

Tấn Nghi Sinh trừng hân nửa ngày: "Bại hoại tiểu tử, loại chuyện này, là người người đều biết thường thức. Ta nghĩ người dù cho không biết, chính mình cũng sẽ qua Tăng Thư Các tìm mấy quyền nhập môn thư tịch đến tra ra." Lại điểm điểm đầu hân, oán hận nói: "Nào nghĩ tới người lại là thật không biết."

"Tốt a." Đối mặt một mặt mờ mịt uể oải Vương Dương Minh, Tấn Nghi Sinh bắt đầu đi: "Người bây giờ bắt đầu ngưng luyện chính mình đã có Chân Khí, về sau lại tu hành lúc, cũng phải một bên thu nạp một bên ngưng luyện. Ngưng luyện quá trình cũng rất đơn giản, thời động ý niệm trong đan điền sinh ra áp lực, đem Chân Khí ép tới kỹ càng, chỉ người cố gắng lớn nhất, càng thực càng tốt."

Vương Dương Minh không vui một trận, đành phải hậm hực đáp ứng.

Trước khi đi, Tấn Nghi Sinh không yên lòng trịnh trọng căn dặn: "Con đường tu luyện, đến trăm ổn căn cơ, người bây giờ thì tương đương với tại đặt nền móng, cơ sở đánh cho càng vững chắc, tương lai sử dụng Chân Khí đến liền càng thuận tay. Không được ham hố liều lĩnh, không phải vậy, người Chân Khí cũng là cái thùng rỗng."

Đi qua Tấn Nghi Sinh một phen chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nghiêm túc dạy bảo, Vương Dương Minh rốt cuộc để ý hiểu biết, âm thầm bình phục tâm tình, bắt đầu ném thử ngưng luyện Chân Khí.

Thử một lần phía dưới, mới phát hiện tình huống đúng như Tấn Nghi Sinh nói tới ——

Trong đan điền nguyên bản tản mạn Chân Khí chậm rãi ba động, mang theo vài phần bất an rung chuyển, tại hân tăng áp lực phía dưới dần dần ngưng tụ thành có như thực chất trạng thái dịch, nhưng là cái này ngưng luyện quá trình xa so với thu nạp quá trình gian nan rất nhiều, Vương Dương Minh một mặt đầu đầy mồ hôi, dùng hai ba canh giờ, cũng bắt quá đem một ngày đêm ở giữa thu nạp Thiên Địa Nguyên Khí ngưng luyện ra một nửa, những này bị ngưng luyện Nguyên Khí bị hân càng ép càng chặt, càng ép càng thực, tới hậu ngưng tụ thành một giọt kim sắc trạng thái dịch giọt nước, quay tròn tại phía trên đan điền xoay tròn.

Đồng dạng, bởi vì Chân Khí bị ngưng luyện về sau đan điền không rất nhiều, Cửu Dương Thần Công quá trình tu luyện tương đương với lui một bước, đệ nhất trọng còn còn lâu mới có được luyện thành.

Vương Dương Minh chui chui một đầu mồ hôi, cũng không cảm thấy nhụt chí, tâm hân biết rõ, dù vậy, chính mình tu luyện tốc độ cũng là tương nhanh hơn thường nhân rất nhiều.

Hân cũng thể mới biết, thì ra là thể nhiều Chân Khí mới có thể bị ngưng luyện thành một giọt, mà đan điền khoáng đạt vô biên, một người có lẽ cuối cùng

cả đời cũng không có khả năng đem trong đan điền Chân Khí trữ đầy, chẳng trách hồ Tân Nghi Sinh thường xuyên cảm khái nhân lực có khi hết sạch a.

Bạn đang đọc truyện *Dương Minh Kỹ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Gỗ mục quá thay :.

Ăn cơm xong, Vương Dương Minh qua Diễn Võ Trường.

Quốc Tử Giám thiết lập Diễn Võ Trường, dùng cho cho các học sinh tu tập thể dùng thuật. Cái này Diễn Võ Trường thực tế là cái bên ngoài khu vực, dùng vôi phấn xây thành một cây số tuần chạy cự li dài nói, đường băng chung quanh cây xanh thấp thoáng, bên trong thì là mảnh đất trống lớn, bày đặt tay, đồng cát các loại dùng một lát Khí Cù, còn có Thập Bát Loại Bình Khí, để dùng cho học sinh rèn luyện khí lực mà luyện kỹ xảo.

Vương Dương Minh lần nữa kinh ngạc, cái này không phải liền là kiếp trước trong trường học thao trường a!

Giữa sân có một ít học sinh đang hô hô hát hát, còn có một số học sinh tại vòng quanh đường băng chạy như bay, thực sự để hắn cảm giác vô cùng thân thiết.

Phụ cận ban đêm gió mát phất qua mặt người, để cho người ta tinh thần chấn động. Vương Dương Minh dò xét một vòng, đi thẳng tới một chỗ đồng cát trước, triển khai tư thế, dựa theo chính mình ban ngày đoán Hàng Long Thập Bát Chương chương pháp điểm chính, dự định trước từ đệ nhất chương luyện lên —— Kháng Long Hữu Hối.

Cái này Kháng Long Hữu Hối, chỉ là ngồi xồm ngựa tốt bước, sau đó vô cùng đơn giản nhất chương ra ngoài. Nhưng mà một chương này lại không phải dùng hết toàn lực đánh ra qua liền có thể, coi trọng Thu Phát tùy Tâm, ba phần lực tại địch mà bảy phần lực tại chính mình, cái gọi là có hồi hận, cũng là ý này, nhất định phải tùy thời có thể lấy ăn năn.

Vương Dương Minh hiểu được đạo lý này, chánh thức làm, lại không phải tùy tiện liền có thể làm được.

Hắn thử một chương võ ra ngoài, mượn Cửu Dương Thần Công nội lực, đồng cát bị đánh đến phốc phốc có tiếng, trước sau đong đưa, nhưng là một chương này ra ngoài lực nhiều, giữ lại lực ít, mất cái này chương pháp tinh túy. Hắn lại thử ra nhất chương, lần này ra ngoài lực ít, giữ lại lực lại nhiều, đồng cát không nhúc nhích tí nào.

Ba ba ba, lòng bàn tay đánh về phía đồng cát, mang theo gió nhẹ, giờ lên hạt bụi.

Hắn lập đi lập lại nghiên cứu ra mấy trăm chương, có thể nhưng thủy chung bắt không được cái kia hồi hận chữ ảo nghĩa, không khỏi sầu mi khổ kiếm.

Mấy trăm dưới lòng bàn tay qua, trong đan điền thật vất vả ngưng kết Chân Khí đều bị hắn dùng không sai biệt lắm.

"Gỗ mục quá thay!" Một thanh âm đột ngột vang lên.

Vương Dương Minh giật mình, quay đầu nhìn lại, sau lưng đang đứng một vị tóc bạc lão nhân, một thân vàng nhạt Đạo Bào rửa đến trắng bạch, trên chân tơ trụ không có mặc Bít tất, lê lấy Ma Bô giày, một mặt khinh thường, tiếng hừ lạnh nhìn lấy hắn.

Vương Dương Minh không rõ ràng cho lắm, khom người hỏi: "Lão tiên sinh là nói ta sao?"

Lão nhân lại hừ: "Trước mặt còn có người khác sao?"

Vương Dương Minh bị nghẹn một chút, gặp lão nhân âm không Âm Dương không dương, trong lòng có chút xấu hổ, nhưng là lại phỏng đoán đối phương có lẽ thật có thể nói ra điểm môn đạo, đến chỉ điểm chính mình, liền thử dò xét nói: "Tiên sinh lấy gì dạy ta?"

Nửa ngày tức giận trừng hắn: "Người là Tân Nghi Sinh đồ đệ, ta cũng không có tư cách dạy người, chỉ là nhìn người ở chỗ này lập đi lập lại luyện một chiêu Kháng Long Hữu Hối, nhìn tâm lý bị đè nén, hảo hảo một chiêu Kháng Long Hữu Hối, bị người làm thành Mãng Xà xuất động."

Cho dù Vương Dương Minh tính khí cho dù tốt, luyện nửa ngày Kháng Long Hữu Hối,

Lại bị người nói thành Mãng Xà xuất động, trong lòng cũng được không bị đè nén, ngoài miệng chỉ nói: "Lão tiên sinh nói đúng, ta xác thực không có luyện tốt một chiêu này Kháng Long Hữu Hối. Không bằng lão tiên sinh cho ta biểu diễn một lượt như thế nào tu tập một chiêu này?"

Lão nhân liếc mắt nhìn từ trên xuống dưới dò xét hần một phen, ngược lại nghiêm túc gật đầu, nói ra: "Cũng tốt, ta liền giúp Tán Nghi Sinh dạy một chút hần cái này không ra gì đồ đệ. Ngươi tránh ra." Hần thẳng đi đến đồng cát trước, hai chân bày một cái bất định bất bất tạo hình, nói với Vương Dương Minh: "Ngươi xem trọng, ta liền làm một lần."

Wương Dương Minh trừng to mắt đi xem, chỉ gặp lão nhân vô cùng nhanh chóng nhất chưởng đưa ra, trong lòng bàn tay ẩn có phong lôi chi thanh, một chưởng này vô cùng thực sự đánh tới đồng cát phía trên, đồng cát... Không nhúc nhích tí nào.

Wương Dương Minh một mặt im lặng.

Khoác lác thời đại phát a? Cái này tính là gì a? Xuất thủ ngược lại là trận thế rất lớn, nhưng mà không có hiệu quả chút nào a!

Sau một khắc, hần kinh ngạc há to mồm.

Chỉ gặp đồng cát bên trên cứng rắn chất vôi vốc chính lấy mắt trần có thể thấy tốc độ từng tia từng sợi vỡ ra, vỡ thành ngàn mảnh vạn mảnh, nhưng mà lại thủy chung lẫn nhau tương liên, chính thế tạo hình vẫn như cũ hoàn hảo... Một cái vết thương chồng chất đồng cát.

Đúng có gió thổi qua, trong khoảnh khắc, toàn bộ đồng cát ầm vang mà tán, vôi vốc xen lẫn hạt cát xoay quanh phi vũ, nhìn thật kỹ, nguyên bản đồng cát bên trong thô hạt hạt cát, cũng tận số bị một chưởng này uy lực chấn động thành vỡ nát cát mịn, bay là tả.

Phong nhẹ cuốn lên tán toái vôi vốc cùng nhỏ bé hạt cát, mang theo găm nhẹ âm thanh kêu nhỏ cướp xa.

Nguyên bản cực đại một cái đồng cát, hiện tại chỉ còn lại có một cây trụ lụi dây thừng, phí công treo ở nơi đó, trời giạt từ từ.

Wương Dương Minh tròn mắt hốc mồm, nghĩ đến chính mình bắt đầu này mấy trăm chưởng, thật là không một xứng với "Kháng Long Hữu Hối" mấy chữ, trung thành thần phục: "Đa tạ lão tiên sinh chỉ giáo, lão tiên sinh thần kỹ kinh người, tiểu tử bội phục cực kỳ."

Lão nhân mặt không biểu tình: "Kháng Long Hữu Hối, xuất chưởng thời điểm muốn tại ở sâu trong nội tâm nghĩ đến ý hối hận, nhưng mà nếu như ngay từ đầu liền tồn lấy ý hối hận, này xuất chưởng làm sao có thể đem hết toàn lực? Quan trọng chỗ ở chỗ xuất chưởng trên đường phải tùy thời có giữ lại, bảo đảm tùy thời có thể thu hồi, mà ở chưởng lực vừa tiếp xúc đối phương thời điểm, mới đưa toàn bộ khí lực lấy sét đánh không kịp bưng tai chỉ thế đưa ra ngoài. Đơn giản như vậy đạo lý, ngươi thế mà luyện mấy trăm chưởng đều không có ngộ ra tới. Ta liền dạy ngươi đến nơi đây, đằng sau xem chính ngươi tạo hóa." Dứt lời hần lại lắc đầu, không chút lưu tình trào hước, "Gỗ mục không điều khắc được, gỗ mục không điều khắc được."

Wương Dương Minh trong lòng có chút hiểu được, biết lão nhân nói cực có lý, trong lòng cảm kích, nhưng mà hần trời sinh tính cực kỳ cao ngạo, nghe gỗ mục vẫn là không thích, chỉ tại nguyên chỗ phụng phịu, nhìn lấy lão nhân sắp đi ra, ngẹn nửa ngày, đành phải cứng cổ, ngạnh sinh sinh gạt ra một câu: "Xin hỏi lão tiên sinh Danh Hứa?"

Lão nhân dừng thân lại quay đầu trừng hần: "Làm sao? Không phục? Còn muốn trở về bẩm báo Tán Nghi Sinh để hần tới tìm ta Lão Đầu Nhi phiên phúc?"

Wương Dương Minh xấu hổ chấp tay: "Không dám không dám, chỉ là cái này đồng cát bị lão tiên sinh cho đánh không có. Nếu là dạy trụ cột chỗ hỏi tới, học sinh cũng nên có cái ứng đối, cho dù dạy trụ cột chỗ để cho ta bồi thường tiền, ta phải biết ta là thay vị nào đức cao vọng trọng tiền bối trả tiền a?" Hần cố ý đem đức cao vọng trọng bốn chữ tăng thêm âm.

Lão nhân chỗ nào không rõ ý hần, lông mày nhướn lên: "Ta lão đầu làm ngươi tiền bối là đủ, lại không gọi được đức cao vọng trọng. Lão hủ Quảng Lăng tử, ngươi để dạy trụ cột chỗ một mực tới tìm ta."

Wương Dương Minh bừng tỉnh đại ngộ, nguyên lai lão nhân này cũng là trong viện Đại Giáo tập Quảng Lăng tử. Nhìn niên kỷ của hần, chỉ sợ so Tán Nghi Sinh lớn hơn rất nhiều, luận tư lịch so với hần Lão, nhưng là bài danh cùng địa vị lại tại hần phía dưới. Chẳng lẽ Quảng Lăng tử trong lòng không cam lòng, cùng Tán Nghi Sinh giao tình không hòa thuận, cho nên đem bất mãn đều phát tiết tại Tán Nghi Sinh tân thu đồ đệ bên trên?

Nhưng mà trong viện cũng không truyền Văn viện trưởng cùng Đại Giáo tập không hợp nhau a.

Hần chính suy nghĩ chiều hốt, nhưng lại nghe Quảng Lăng tử âm hiểm buồn bực lượn lờ nói: "Ta này tiểu đồ nhi năm đó luyện chiêu này Kháng Long Hữu Hối, tuy nhiên ra ba chưởng, liền đã lĩnh ngộ bên trong tính yếu."

Wương Dương Minh thượng hạ hai vòng răng giao thoa lấy mài mài, lúc này mới ngộ Quảng Lăng tử vì sao muốn tìm hần để gây sự, cảm tình bởi vì chính mình duyên cớ, Tô Mộc bị Tán Nghi Sinh đuổi đến hậu sơn Tư Quả Nhai diện bích qua, sự phụ năng đến thay năng tìm lại mặt mũi đến!

Nhưng là Tô Mộc chuyện kia, xác thực cũng có hần không đúng, lập tức chặn lại nói: "Học sinh lỗ mãng, hại mười Nhị Sư Tỷ đến hậu sơn. Ta ngày mai liền đến hậu sơn nhìn năng."

Quảng Lăng tử từ chối cho ý kiến, tiếp tục đi về phía trước, đi ra hai bước, nhàn nhạt thanh âm từ trong gió bay tới: "Ta này đồ nhi, thích ăn nhất thịt kho tàu."

Chương 23: Tư Quá Nhai :.

Sắc trời đã tối, Vương Dương Minh trở lại tức xá, đã sớm sáng tỏ đã trở về, hai người trò chuyện một hồi, Vương Dương Minh hỏi đã sớm sáng tỏ lĩnh hội ba ngàn Đạo Tăng tiến triển như thế nào, đã sớm sáng tỏ nói đã có một ít tiến triển, nhưng mà Viện Trưởng vẫn là ngại chậm một chút.

Vương Dương Minh nhớ tới buổi chiều Quảng Lăng từ nói chuyện, hướng hần nghe ngóng: "Mười Nhị Sư Tỷ thích ăn thịt kho tàu sao?"

Đã sớm sáng tỏ ngạc nhiên nói: "Người cũng biết? Người cùng mười Nhị sư muội đã gặp mặt?"

Vương Dương Minh liền đem chính mình mới tới Quốc Từ Giám lúc cùng Tô Mộc khúc mắc giảng cùng hần nghe, còn nói tại diễn võ trường đụng phải Quảng Lăng từ một chuyện.

Chỉ nghe đã sớm sáng tỏ cười nói: "Tại người trước khi đến, mười Nhị sư muội nguyên là chúng ta mấy cái Trung Niên linh nhỏ nhất, lại là Gangnam Hào Môn Tô gia trên tay thiên kim, từ nhỏ ngàn sủng vạn sủng, bảo bối, tính khí ngược lại là coi là thật không nhỏ. Nhưng là tiểu sư muội thiên tư Thượng Giai, ngộ tính đến, lại cẩn thận chăm chỉ, tuổi còn nhỏ lại ở nội công cùng Ngoại Công tu tập bên trên có tương đương tạo nghệ, năng cùng ta đều là bài tại Quảng Lăng Từ Sư cha môn hạ, sư phụ cũng là cực kỳ đau sủng. Lần này nàng bị phạt đến hậu sơn Tư Quá Nhai, sư phụ chắc hẳn đau lòng, cho nên đêm nay mới có thể bắt người xuất khí."

Vương Dương Minh phản nài: "Không phải liền là đến hậu sơn hỏi lỗi sao? Về phần đau lòng như vậy a."

"Người còn không biết Quốc Từ Giám Tư Quá Nhai là chuyện gì đây đi, " đã sớm sáng tỏ gấp hần một mặt mê mang, đành phải hướng hần giải thích.

Nguyên lai Thư Viện hậu sơn chưa khai phát, nhiều Phi Cầm Tẩu Thú, Thiên Địa Nguyên Khí hơn xa Tiên Viện đầy đủ, bản thân là luyện công cực nơi đến tốt đẹp. Nhưng hậu sơn bên trong có một chỗ thiên nhiên hình thành cấm địa, cũng là Tư Quá Nhai, nguyên là cầm tù phạm có trọng thiếu sót lớn đệ tử ngục giam, về sau Đại Hạ Triều thành lập, Quốc Từ Giám không còn bảo lưu một mình giam giữ phạm nhân quyền lực, trong viện đệ tử như có vi phạm Pháp Lệnh, cùng Thứ Dân cùng tội, giao cho Hình Bộ chương quản. Cái này hậu sơn Tư Quá Nhai liền để đó không dùng xuống tới, vèn vèn làm xử phạt phạm sai lầm đệ tử Điện Bích Tư Quá chỗ. Nhưng là Quốc Từ Giám ngàn năm lịch sử, năm đó ở nơi đây giam giữ chỉ từ tù phạm cũng có không ít, oán khí cực nặng, âm phong trận trận, hoàn cảnh vô cùng ác liệt.

Sắc mặt hần hơi hơi tối sầm lại, tiếp tục nói: "Ta từng có một lần vô ý bước chân, âm phong kia hết sức Tà Dị, thổi tới lại như Đạo Phủ gia thân, âm hàn dị thường. Trong đó tư vị, chỉ có đi qua người tài năng cảm thụ."

Vương Dương Minh nghe ở đây, hít sâu một hơi. Đây Tư Quá Nhai, nghe giản làm cho người ta không rét mà run, mười Nhị Sư Tỷ lại chung quy là cái kiêu kiêu nữ. Nói đến việc này cũng cùng mình thoát không can hệ, như vậy trừng phạt, tựa hồ có chút quá nghiêm khắc hà khắc, trong lòng của hần quả thực băn khoăn a.

Áo mỏng tóc mai đen Hồng Y Thiếu Nữ, mỹ lệ mà quật cường, tại thẩu xương âm phong bên trong độc lập với lòng lộng đỉnh núi... Trong đầu đột nhiên hiện hiện hình ảnh, để hần có trong nháy mắt phân thân...

Ngày thứ hai trời còn chưa sáng, hần liền sớm tỉnh lại. Tu tập một phen Cửu Dương Thần Công về sau, liền chạy qua căn tin, đánh tràn đầy một hộp thịt kho tàu, lại thêm một hộp thơm ngào ngạt cơm trắng,

Sợ đồ ăn hôi mát, lấy vải dày gói kỹ lưỡng, lưng tại sau lưng, mặc vào dễ dàng cho leo núi bỏ sát người viện phục, liền một đường khê hát hướng về Tư Quá Nhai mà đi.

Thật dài Sơn Đạo uốn uốn lượn diên, ở trước mắt chuyển cái ngoặt, kéo dài mà đi.

Đi qua đường rẽ, trước mắt rộng mở trong sáng ——

Dưới bầu trời, ngạo nghễ đứng vững năm tòa cao ngạo tuyệt lập Đá Hoa Cương sơn phong, Ngũ Phong cũng nhàu, Bích Lập Thiên Nhận, cơ hồ chín mươi độ góc vuông, đỉnh núi Vân khói lượn lờ, ẩn có phi điều lướt qua. Vương Dương Minh biết đây chính là hậu sơn Ngũ Lão phong, mà Tư Quá Nhai liền ở giữa tối cao này một tòa giữa sườn núi.

Trung Phong dưới chân, Vương Dương Minh chăm chú trên thân bao vải cùng y phục, cảm chặt gấp ghềnh vách đá, bắt đầu đi lên leo lên. Kiếp trước mình tới vùng ngoại thành kiểm ăn, thật cũng không thiếu leo núi, nhưng là những Sơn Đò đó là gò đất nhỏ, cùng trước mắt loại này Tuyết Bích cần bản không cách nào so sánh được. Cũng may Vương Dương Minh những ngày qua đến nay không ít Đoán Luyện Thân Thể, thêm nữa tu tập Cửu Dương Thần Công, thể nội tích sức lực đạo đầy đủ, một đường bò lên còn có thể chèo chống.

Hần hồng học leo đến giữa sườn núi, phát hiện một đạo xiềng xích, vịn đi lên, là một chỗ Sạn Đạo.

Sạn Đạo cuối cùng, một khối nổi lên thạch trên ngọn dùi dây nhỏ hệ một khối Mộc Bài, gió lạnh trợn trợn, Mộc Bài tả hữu lắc lư, đập tại trên vách đá, rung động đùng đùng.

Trên viết năm cái chữ lớn: Phía trên Tư Quả Nhai.

Vương Dương Minh biết mình tìm tới chỗ, ngửa đầu giật ra cuống họng kêu lên: "Mười Nhị Sư Tỷ?"

... Không người trả lời.

Hắn ngừng một lát, tiếp tục hô: "Tô Mộc tỷ tỷ?"

... Vẫn là không người trả lời.

Hắn cảm thấy lão đại thật mất mặt, lên tiếng hét lớn: "Tô Mộc! Tô Tô! Tiểu Tô tô! Tô Tô Tô Tô!"

Phía trên một chỗ truyền tới Tô Mộc tức hồng hồng thanh âm: "Được được được, sợ ngại. Ngươi người này làm sao như thế phiền, ngại lên đây đi, ta ở chỗ này."

Vương Dương Minh ngẩng đầu hướng lên phía trên nhìn lại, tai nghe đến giống như có tiếng gió phản phật, lẫn nhau xé rách, trong mắt lại Vân che sương mù quần, nhìn không rõ ràng. Trong lòng của hắn run lên, giữ vững tinh thần, thủ trái lấy vách đá nhô lên chỗ, tìm đúng điểm dừng chân, chậm rãi hướng lên trên qua.

Xoa liệt! Cái này Tư Quả Nhai quả thật không phải là người gốc địa phương!

Leo lên lộ trình cũng không tính dài, có thể bốn phía phong thanh ầm ầm gào thét, mang đến trận trận thấu xương âm hàn, hắn cơ hồ vận khởi hơn phân nửa nội lực, mới lấy khắc chế tay run chân rung động, phí sức leo đi lên.

Bên trên đến đỉnh núi, trước mặt hiện ra một cái sơn động, này sơn động thâm thúy mà hẹp dài, động khẩu lại sâu hơn chỗ vì bao quát, hình thành một cái còi hình, bên ngoài âm phong không hề có kỳ tiến quân thần tốc, thêm nữa ở vào Sơn Âm, không thấy ánh sáng mặt trời, trong động âm phong càng dữ dội hơn, lạnh lẽo thấu xương, đơn giản như cạo xương loại bỏ thịt. Tô Mộc kêu ừng ực một cái nữ hài tử, tại cái này trong động thụ cái này âm phong nổi khổ, thật sự là làm khó nằng.

Trong động trên bàn đá để đó một chiếc khí tử phong đăng, mặt đất một trái cuốn một cái, góc tường mấy bộ y phục, mấy khối lương khô, ngoài ra hoàn toàn không có rườm rà. Mà Tô Mộc đang ngồi ở trái lên ngăn ngại.

Vương Dương Minh cười đùa tí tưng đi vào, lấy lòng nói: "Mười Nhị Sư Tỷ, ta tới thăm ngại tới rồi."

Tô Mộc giương mắt, tức giận nói: "Đi ra đi ra, ngại vừa mới hồ ngôn loạn ngữ cái gì, cái gì Tiểu Tô Tô Tô, không ghét tâm."

Vương Dương Minh cười hi hi nói: "Một Ngày không gặp như cách Ba Năm, mười Nhị Sư Tỷ, ta thế nhưng là phí tốt Đại Lực Khí mới lên tới."

Tô Mộc bĩu môi, lập tức bác bỏ qua: "Ngày hôm trước ngại cũng là phí tốt Đại Lực Khí mới khiến cho ta bị phạt tới nơi này."

Vương Dương Minh chen chớp mắt, một bộ thần thần bí bí bộ dáng: "Đi qua, đi qua, không đề cập tới không đề cập tới. Ngươi nhìn ta mang cho ngại cái gì tới." Nói đem sau lưng công bao vải lấy xuống, mang sang hộp cơm mở ra, thịt kho tàu còn có chút nóng khí, không được Phiêu Hương.

Tô Mộc nhăn tình sáng lên, sau đó lại nguýt hắn một cái, quay đầu khẽ nói: "Ta không ăn."

Vương Dương Minh cười làm lành: "Là Đại Giáo tập Quảng Lăng tử tiên sinh nắm ta cho ngại đưa ra, tiên sinh phía trước viện có thể là nhớ ngại muốn gặp đây."

Tô Mộc trong động thăm thăm qua hơn một ngày, chợt nghe đến sư phụ tên, nước mắt trong nháy mắt tại trong hốc mắt đảo quanh.

Lại nghĩ lại, đã có tâm đưa tới thực vật là sư phụ, không phải trước mặt cái này tên đáng ghét, cái kia coi như ăn, cũng không tính chính mình tha thứ hắn a? Nghĩ đến liền có chút nhịn không được, lệch trước mặt chén này thịt kho tàu Phì Gầy đều đều, xem xét cũng là cực kỳ mỹ vị.

Nàng làm bộ dụi mắt, đem khăn lau lau muốn trượt xuống nước mắt vô trở về, thở phì phò nói: "Ít đến. Nếu là sư phụ cho ta, đồ, vật ngại để xuống đi, ngại có thể đi, ta không muốn nhìn thấy ngại."

Nghe xong cũng là đang giận.

Vương Dương Minh ngoan ngoãn đem hộp cơm buông xuống, chính mình lại không rời đi: "Quảng Lăng tử tiên sinh nói, muốn ta nhìn ngại từng miếng từng miếng đem thịt đều ăn xong, mới có thể rời đi."

Tô Mộc khó thở, dậm chân mắng: "Ngươi có hết hay không, ta cũng không phải ba tuổi tiểu hài tử, còn muốn người nhìn lấy ăn cơm!"

Vương Dương Minh nghiêng đầu, phảng phất không nhìn thấy nàng tức hồng hồng bộ dáng, chỉ chỉ non nớt thịt kho tàu, cười cợt nói: "Mười Nhị Sư Tỷ,

ngươi đừng có gấp máng ta, mau ăn đi, ngươi nhìn cái này thịt mỡ mềm mại dính miệng, thịt nạc không cùi có nhai kình", hẳn chắc chắc có già vờ già vịt lại thán hai tiếng: "Lại không ăn thịt liền mất a, mắt coi như phát tanh."

Tô Mộc đã hai ngày không đứng đắn ăn cơm, nằng lúc ấy giận dùng dùng lên núi đến, chỉ thuận tay mang mấy khối lương khô, chính mình lại từ trước đến nay kén ăn, nhìn lấy cứng rắn lương khô liền cảm giác không có chút nào khẩu vị, khó mà nuốt xuống, là lấy một mực chịu đựng bụng đói, chuẩn bị đợi cho thực sự không chịu nổi đói lúc lại gặm mấy ngum đệm bụng a.

Giờ phút này trông thấy thịt kho tàu tại trước mặt, tai nghe Vương Dương Minh nói đến tâm lý Tham Trùng bỏ loạn, chỗ nào còn nhịn được? Cũng không để ý Vương Dương Minh ở một bên, chính mình bụng hộp cơm lên đến ào ào ăn sáng khoái.

Ăn vào một nửa, nhớ tới như vậy động tác quá bất nhã xem, Tô Mộc con ngươi đi dạo, hơi hơi bên trên nhắc đi xem Vương Dương Minh, gấp hẳn quả nhiên chính cười nhìn lấy chính mình, nhất thời một trận ảo não, lập tức ngồi thẳng, bày làm ra một bộ nhai kỹ nuốt chậm văn nhã bộ dáng, chỉ là khoe miệng còn có cái nhỏ hạt cơm nhai tại điệu vô dương oai đây.

Gặp nằng cái mỹ mạo nữ hài nhi như thế tướng ăn, Vương Dương Minh nhịn không được trộm để, đột nhiên cảm giác được người tiểu sư tỷ này cũng thật đáng yêu.

Đãi nằng ăn xong liền nhịn không được đùa nằng nói: "Ngươi là đói cực kì, vẫn là bình thường liền cái này tướng ăn? Đại Sư Huỳnh cũng là cái này tướng ăn, chẳng lẽ đây là Quảng Lăng Từ Sư đòi bỏ sự tình, đều dạy cho hai ngươi?"

Tô Mộc ăn đến vừa lòng thỏa ý, nguyên bản tâm tình tốt chuyển, nghe nói như thế lại tức giận lên đầu lên, đem hộp cơm hung hăng vứt xuống đất, chỉ hấn Khí Đạo: "Ngươi chế giễu ta liền thôi, làm gì chế giễu sư phụ ta cùng Đại Sư Huỳnh?"

Vương Dương Minh tự biết thất ngôn, chặn lại nói xin lỗi, đem chính mình ngày hôm trước tại trong phòng ăn cùng Đại Sư Huỳnh trận đấu ăn cơm sự tình cùng với nằng giảng, sinh động như thật, đơn giản nói một chút sách, Tô Mộc cho dù tại nổi nóng, cũng không nhịn được "Phốc phốc" cười ra tiếng.

Vương Dương Minh nhìn nằng nguôi giận, cẩn thận từng li từng tí tiến lên trước nói: "Mười Nhị Sư Tỷ, ngươi bị phạt chuyện này, đúng là ta không đúng, ta biết sai. Ngươi cho ta một cơ hội, đền bù xuống ngươi thôi?"

"Ân, vậy cũng tốt xử lý, ta đại nhân không chấp tiểu nhân", Tô Mộc mở to mắt nhìn nằng liếc một chút, đem tư thái làm được cực sung túc, nửa ngày mới đi dạo con ngươi nói: "Như vậy đi, ta ở chỗ này còn muốn đợi mười ba ngày, trong mười ba ngày này ngươi mỗi ngày đến cho ta đưa một lần cơm, mỗi lần cũng phải có thịt kho tàu, không tính làm khó ngươi đi. Chỉ cần cái này mười ba ngày đi qua, hai ta ân oán xóa bỏ."

Vương Dương Minh liên tục gật đầu đáp ứng: "Dễ nói dễ nói. Chỉ là sư tỷ, thịt kho tàu mỡ quá nhiều, ngươi mỗi ngày đều ăn, làm khó ngươi làm sao một điểm không dài béo, vẫn là gầy như vậy?"

Tô Mộc rất không cao hứng trừng trở về: "Ta trời sinh liền không dài thịt, ngươi làm khó dễ được ta?"

Vương Dương Minh chán nản, nghĩ lại chính mình đường đường năm thước Nam Nhi, làm gì cùng với nằng so đo. Liền nhìn chung quanh một chút, nói sang chuyện khác: "Sư tỷ, ngươi trong này vách tường, đều học được cái gì? Đợi ra ngoài thời điểm, sư phụ ta muốn kiểm tra dạy ngươi đây."

Tô Mộc nghe lời này trăm mặc không nói, nằng biết rõ Tân Nghi Sinh bảo nằng nơi này chỗ hời hợt, cũng là vì nằng tốt, nơi đây âm phong không dứt, lạnh lẽo thấu xương, chính dễ dàng kích người vận khởi toàn thân nội lực chống đỡ, nằng gần đây tu tập quá nhanh, chân khí trong cơ thể hơi có bất ổn, xác thực cần phải thật tốt cùng cô một phen.

Chỉ là nằng hai ngày này đã lên núi, sự tình gì đều không làm, liền là đang nghĩ Vương Dương Minh đủ loại chỗ xấu, tự mình một người nói một mình, sớm đem hấn máng ngàn vạn lần, dư thời gian cũng là ngủ say một trận, còn nhỏ gần như giọt nước mắt, nơi nào có công phu qua hời hợt, chớ nói chi là tinh tiến tu hành. Sau mười ba ngày Tân Nghi Sinh liền muốn khảo giác nằng, đây vốn là một cái vô cùng tốt thỉnh giáo cơ hội, thế nhưng là nếu như mình đến lúc đó không có chút nào bổ ích, Tân Nghi Sinh khẳng định phải đối nằng thất vọng, nghĩ tới đây không khỏi âm thầm phát sầu.

Vương Dương Minh nhìn nằng thần sắc, trong lòng biết nằng cái này nghĩ quá nửa không có cái gì thành quả, thử dò xét nói: "Nếu không ta đem ta Tân Học đồ, vật cùng ngươi xác minh xác minh, có lẽ có thể dẫn dắt ngươi?"

Tô Mộc xem hấn, khoe miệng Kiều Kiều: "Hai mươi bốn mạch Nhất Mạch không thông đần độn, còn có thể học vật gì tốt. Còn muốn tới giúp ta, ít đến."

Vương Dương Minh cũng không cùng nằng so đo: "Ta gần nhất Tân Học Cửu Dương Thần Công cùng Hàng Long Thập Bát Chương đây. Ngươi có muốn nhìn một chút hay không?"

Tô Mộc lúc đầu khinh thường, nào biết nghe hấn kiều nói này, ngược lại là kích thích lòng hiếu kỳ: "Cửu Dương Thần Công là Ngự Huyền Kỳ Lão Sư bất truyền chi bí, làm sao cho ngươi? Hàng Long Thập Bát Chương lại có cái gì tốt nhìn, ta đều luyện qua."

Vương Dương Minh ngang đầu, Nhất Phái tự đắc nói: "Ta tại sao có thể có, này không cần ngươi quản. Ngươi liền nói ngươi muốn nhìn không muốn xem đi!"

Tô Mộc nhìn thần sắc hấn không giống già mạo, vênh lên quyết miệng, ra vẻ rộng lượng gật đầu: "Tốt a, Hàng Long Thập Bát Chương liền không nhìn, không có gì mới mẻ đồ chơi. Ngươi liền đem Cửu Dương Thần Công luyện một chút cho ta xem một chút, coi như sư tỷ ta lòng từ bi chỉ điểm một chút ngươi."

Bạn đang đọc truyện *Dương Minh Kỳ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Khiêu Nhai 18 Chưởng .:

Vương Dương Minh khoanh chân ngồi xuống, đem Cửu Dương Thần Công khẩu quyết vận khởi, bắt đầu cảm thụ trong trời đất Nguyên Khí.

Hậu sơn bên trong Thiên Địa Nguyên Khí mùi phần đầy đủ, cốt lõi làm hậu núi nguyên bản là trong kinh một chỗ phong thủy bảo địa, Quốc Tử Giám sở dĩ xây ở chỗ này, vốn cũng là lưu giữ mọn hậu sơn Thiên Địa Nguyên Khí trợ trong viện đệ tử tu hành ý nghĩ.

Vương Dương Minh thể nội không có chút nào kinh mạch hạn chế, Cửu Dương Thần Công lại là thể gian nội công tu hành Dị Số, hần cái này Nhất Vận công, chỉ gặp Thiên Địa Nguyên Khí như là như điên hướng hần quanh người tụ đến, Tô Mộc mắt thường cơ hồ có thể trông thấy Thiên Địa Nguyên Khí Vận Hành Quỹ Tích, dường như tại đỉnh đầu hần hình thành một cái xoay tròn cấp tốc vòng xoáy, kìm lòng không được có chút động dung, âm thầm cảm thán đây là cái gì môn đạo, thể mà có thể lấy khủng bố như thể tốc độ hấp thu giữa thiên địa Nguyên Khí.

Vương Dương Minh vận công càng ngày càng thuận tay, trong lúc nhất thời cũng không đoái hoài tới luyện hóa, chỉ lo đem Thiên Địa Nguyên Khí hút nhập thể nội, Thiên Địa Nguyên Khí hội tụ tốc độ càng lúc càng nhanh, theo giữa thiên địa nóng rực khí tức không ngừng tràn vào, hần hai gò má bắt đầu hiện ra không bình thường hồng sắc, đó là nóng rực khí lưu lên cao hần nhiệt độ cơ thể chỗ đến, một hồi sẽ qua, hần đỉnh đầu bắt đầu mờ mịt ra màu trắng hơi nước, hơi nước như là một chú hương ngưng tụ không tan, lượn lờ mà lên, dù cho âm gió thổi qua, cũng không thể để hơi nước có chỗ chệch hướng.

Tô Mộc hải nhiên, nàng từ tu hành đến nay, chưa thấy qua có người lấy nhanh chóng như vậy độ hấp thu Thiên Địa Nguyên Khí, nếu như lấy cái tốc độ này tiến hành tiếp, Vương Dương Minh có thể hay không bạo thể mà chết?

Nàng sợ xảy ra chuyện, vội vàng hét lại Vương Dương Minh: "Nín hoi!"

Vương Dương Minh theo lời dừng lại hô hấp, tán hành công, hỏi: "Làm sao?"

Tô Mộc bên cạnh đối diện xem hiếm lạ nhìn thấy hần: "Trước ngươi cũng như thể luyện? Viện Trùng không nói có gì không ổn?"

Hai người có dán chút gần, nữ hài nhi điểm điểm khí tức đập vào mặt, Vương Dương Minh bên tai có chút đỏ, chỉ là lắc đầu.

Tô Mộc giữa lông mày hơi hơi một đám: "Nội công tu hành, coi trọng tiến hành theo chất lượng. Ngươi như vậy tiến bộ dừng mãi, tốc độ cố nhiên là cực nhanh, thể nhưng là nếu như một mực tiếp tục như thế, trong thân thể kinh mạch khẳng định hội không chịu nổi Chân Khí áp phạt, bạo thể mà chết là sớm muộn sự tình", lại nguyệt hần một cái: "Viện Trùng sao có thể cho phép ngươi dùng nguy hiểm như thể phương pháp tu hành, ngươi có thể không phải mình vụng trộm luyện đi!"

Vương Dương Minh cười ngượng ngùng: "Sự tỷ yên tâm, ta nào dám dùng loại chuyện này nói đùa. Sự phụ nói, ta thể chất đặc thù, liền phải tu hành như vậy." Hần nhớ kỹ Tân Nghi Sinh lời nói, cũng không dám đem chính mình không có kinh mạch sự tình nói cho Tô Mộc, chuyện này là hần bí mật lớn nhất, trừ sự phụ cùng đã sớm sáng tỏ bên ngoài, không thể có người thứ ba biết.

Tô Mộc nhìn hần không giống nói dối, đành phải bỏ xuống trong lòng nghi hoặc: "Xem ra ngươi cái này Cửu Dương Thần Công quả thật có chút môn đạo, chẳng trách hồ Ngự Huyền Kỳ Lão Sư tuổi còn trẻ liền có thể cùng sự phụ ta bất phân thắng bại."

"Như vậy sự tỷ,

Ta cái này Cửu Dương Thần Công đối ngươi tu hành có cái gì trợ giúp không, ngươi có muốn hay không cùng một chỗ học?"

Tô Mộc hướng hần nỗ hạ miệng, một bộ lười nhác nói tiếp bộ dáng.

Chính mình tu luyện công pháp không thể so với Cửu Dương Thần Công kém, làm gì bỏ gần cầu xa xa.

Tiếp lấy nàng lại phạm lên sâu đến, chính mình nguyên bản cũng không có trông cậy vào tên ngu ngốc này tiểu sư đệ có thể cho mình cái gì trên tu hành trợ giúp, thể nhưng là mười ba ngày thoáng qua liền đi qua, mình tới lúc ứng đối ra sao Tân Nghi Sinh khảo giác đây. Lại nghĩ lại, nhìn tiểu sư đệ tu hành tốc độ, trừ Cửu Dương Thần Công đặc dị bên ngoài, bản thân hần tư chất tu hành cũng không thể khinh thường, xem ra dần dần hai chữ là vô luận như thể nào không thể lại gần ở trên đầu của hần.

Ân, cũng không đúng, không chừng tiểu sư đệ cũng là cái dần dần, mà chính là Viện Trùng tuệ nhãn cao siêu, biến phế thành bảo. . .

Vương Dương Minh nhìn nàng nhũ mây nhăn trán, nhẹ giọng hỏi: "Sư tỷ, người nhìn ta cái này Cửu Dương Thần Công phải chăng luyện được?"

Tô Mộc tâm tư không ở chỗ này chỗ, sao cũng được tùy ý đáp: "Tiền cảnh thần tốc, đương nhiên luyện được."

Vương Dương Minh lại thận trọng nói: "Thế nhưng là ta chỉ lo hấp thu Thiên Địa Nguyên Khí, lại không kịp ngưng luyện nó, chuyên tâm ngưng luyện lại quá chậm, người có thể có biện pháp gì tốt tăng tốc cái này ngưng luyện tốc độ?"

Tô Mộc nguyên bản còn đang suy nghĩ chính mình ứng đối ra sao khảo giác sự tình, nghe được hần câu nói này, giật mình bừng tỉnh: "Ta liền biết người không có an cái gì hảo tâm nghĩ. Vô duyên im lặng đến luyện công cho ta nhìn, ta còn tưởng rằng thật sự là muốn giúp ta bồi ích, nguyên lai là chính mình tu hành gặp được nan đề, đi cầu dạy ta."

Vương Dương Minh không nghĩ tới Tô Mộc như thế thông tuệ cơ linh, liếc mắt liền nhìn ra tâm hần nghĩ, hần cũng không thấy đến xấu hổ, ngược lại thần nhiên nói: "Sư tỷ quả nhiên tuệ nhãn, người liền xem ở sư đệ sơ học võ công phân thượng, thông cảm thì cái, dạy một chút ta như thế nào nhanh chóng ngưng luyện Chân Khí a?"

Tô Mộc mới không cần lý, chuyển thân thể đưa lưng về phía hần: "Viện Trường tại Tu Hành Giới pháp môn không gì không biết, người làm gì không đi hỏi hần, coi như không được, Đại Sư Huynh cũng là Tu Hành Giới ngàn năm khó gặp thiên tài, người đi hỏi hần cũng tốt hơn hỏi ta cái tiểu nha đầu này." Cự tuyệt dứt khoát.

Vương Dương Minh chuyển đến trước mặt nàng, trông mong nhìn lấy nàng.

Tán Nghi Sinh tổng nói với hần luyện công không thể gấp nóng nảy, nhất định phải tiến hành theo chất lượng, nếu như cảm vấn đề này đến hỏi hần, khẳng định phải chịu một trận tốt mắng. Đã sớm sáng tỏ đối Tán Nghi Sinh tôn thờ, Tán Nghi Sinh lời nói hần làm sao dám không nghe. Rơi vào đường cùng, chính mình chỉ có thể đi cầu Tô Mộc.

Tô Mộc bắt vì sở động, liếc nhìn hần một cái, giống như cười mà không phải cười: "Sở hữu tốc thành pháp môn đều là Hạ Thừa, người vấn đề này là không có cách nào giải quyết, người đừng có hy vọng đi. Hảo hảo ngưng luyện người Chân Khí qua."

Vương Dương Minh còn không hết hi vọng, mặt dày mảy dạn nói: "Thật không có khác biện pháp a, tốt a, vậy ta liền đi, ai, sư đệ ta lòng như tro nguội, ngày mai khẳng định không thể tới cho người đưa thịt kho tàu, Hậu Thiên cũng không được, ngày kia cũng không được nha ~~~ "

Tô Mộc nghe xong thịt kho tàu không, nhất thời xù lông, nhảy dựng lên Khí Đạo: "Người xấu liền là người xấu, căn bản không thể trông cậy vào! Mới vừa nói hảo hảo, cho ta đưa com là vì đền bù tổn thất người đối ta làm chuyện xấu, bây giờ nghe nói ta không có biện pháp giúp người, lập tức liền không đáp ứng đưa com, người tại sao có thể dạng này!"

Nói nói nhìn thấy góc tường này mấy khối lương khô, nhất thời buồn từ tâm đến, chẳng lẽ vừa ăn một bữa tốt, đảo mắt lại muốn cùng khô cần lương khô làm bạn sao! Nàng vừa tức vừa gấp, đen bóng đôi mắt sáng lóng lánh mang nước mắt, giống con thụ ủy khuất Tiểu Thổ Tử.

A! Nữ nhân thật sự là khó đối phó!

Vương Dương Minh nhìn nàng trong nháy mắt lại xảy ra khí, đơn giản một trán bao, Phu Tử nói thế nào, duy nữ tử cùng tiểu nhân khó nuôi vậy! Vội vàng sờ sờ cằm, ranh mãnh nói: "Sư tỷ, người cũng không thể bại hoại ta trong sạch, ta đối với người làm chuyện xấu xa gì."

Tô Mộc tự biết thất ngôn, đỏ mặt dậm chân: "Lười nhắc cùng người đông dài, người đi mau."

Vương Dương Minh đem hộp com thu thập sạch sẽ lưng tốt, một bước ba dao động hướng động đi ra ngoài, Tô Mộc nghĩ đến ngày mai lại không có com ăn, trong lòng đau khổ khó đề nén, nghẹn rất lâu nước mắt rớt cuộc che không được, từng khóa cộp cộp rơi xuống, không đầy một lát, váy dò liền bị ướt nhẹp một mảnh nhỏ.

Mất thấy Vương Dương Minh đi đến vách đá, lại công thân thể đối sau lưng hô: "Mười Nhị Sư Tỷ, ngày mai Buổi sáng, vẫn là cái này canh giờ, chờ ta đưa tới thịt kho tàu!" Dứt lời thả người nhảy lên, trực tiếp từ sườn núi miệng hướng phía dưới nhảy đi xuống.

Tô Mộc nhìn thấy hần như vậy động tác, quá sợ hãi, hô: "Người không muốn sống!" Đồng thời chột lách người đến sườn núi miệng, muốn cứu hần. Chỉ gặp Vương Dương Minh như là điều đứt dây rơi xuống, lại liền tại cách đất còn có ba trượng thời điểm, hô to một tiếng: "Kháng Long Hữu Hối!"

Đồng thời, hai tay bỗng nhiên hướng mặt đất đánh tới, bản thân hần nội lực đã có chút cạn, lại thêm vừa mới tại Tô Mộc trước mặt vận hành Cửu Dương Thần Công lại thu nạp không ít, một chương này mang theo hần hơn phân nửa chương lực đánh đi ra, kích thích mặt đất mãnh liệt Lực Phản Tác Dụng, khí lưu bỗng nhiên bốc lên, đem hần phi tốc hạ lạc thân hình chậm ở, Vương Dương Minh rơi xuống đất trong nháy mắt lăn mình một cái, tháo bỏ xuống còn lại hạ xuống lực đạo, tiêu sái hướng lên trên phương sườn núi miệng trợn mắt hốc mồm Tô Mộc phát phát tay, chậm rãi lác xa.

Tô Mộc nước mắt còn tại trong hốc mắt đảo quanh, ngốc ngơ ngác nhìn Vương Dương Minh đi xa thân ảnh, nhớ hần vừa mới bảo ngày mai sẽ còn cho mình đến đưa com, trong lòng không biết là khí vẫn là vui, nửa ngày, một chân đem trên mặt đất Tiểu Thạch Đầu đá xuống qua, miệng vênh lên lên cao: "Đàn đệ! Ai bảo người Hàng Long Thập Bát Chương là dùng đến nhảy núi!"

Mà Vương Dương Minh sớm đã đi xa, nghe không được nàng thanh âm.

Bạn đang đọc truyện *Dương Minh Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Mập mạp, Hầu Tử cùng Hoa Si - mê gái (trai) :.

Buổi chiều lại qua Diễn Võ Trường.

Hôm qua bị Quảng Lăng tử đánh không có đồng cát lại thay đổi mới, còn phụ một tờ giấy, cấp trên viết: "Đồng học, mời bảo vệ Giáo Học đồ dùng. Nếu như đồng cát không thể thỏa mãn người, mời qua Thiết Sa túi luyện tập khu."

Vương Dương Minh xem trọng cười, đem tờ giấy hái, tiếp tục luyện hấn Kháng Long Hữu Hối.

Có hôm qua Quảng Lăng tử dạy bảo, cái này Kháng Long Hữu Hối hôm nay ngược lại là luyện được một chút ý tứ, hấn theo Quảng Lăng tử nói, xuất thủ thời điểm có lưu bảy phần lực tại thể nội, chỉ dùng ba phần lực, chờ đến song chưởng tiếp xúc bao cát thời điểm, lại đem toàn bộ lực đạo đều trong nháy mắt quán thấu ra ngoài, bởi vì thể nội không có kinh mạch, Chân Khí trong nháy mắt chuyển vận thời điểm cũng không có hạn mức cao nhất, nhất chưởng ra ngoài, trong đan điền tồn trữ Chân Khí liền đều bài xuất qua ——

Chỉ nghe một tiếng ầm vang tiếng vang, bao cát vỡ thành từng mảnh vụn, thô cát đầy trời lộn xộn bay. Vương Dương Minh bị chính mình một chưởng này dọa cho Bạch Kiềm, mặc dù không có hôm qua Quảng Lăng tử một chưởng kia tiêu sái tự nhiên, nhưng là mình một chưởng này trên khí thế lại là không thua bao nhiêu. Chỉ là... Vừa mới thay xong Tân Sa túi lại bị báo hỏng.

Hấn tả hữu ngó ngó, phát hiện cũng không có người chú ý hấn nơi này, làm bộ bình tĩnh vùng trộm chạy đi, tìm Thiết Sa túi qua.

Nhưng mà Thiết Sa túi tuy có, Chân Khí lại không đáng kể, hấn thử ra lại chưởng, lại phát hiện trong đan điền rỗng tuếch, này một giọt thật vất vả mới ngưng tụ ra dịch thái chân khí cũng theo hấn vừa rồi một chưởng kia toàn bộ tiêu hao hết.

Bản thân cái này cũng là hấn loại này không có kinh mạch đặc dị thể chất tai hại, không có kinh mạch, trong nháy mắt chuyển vận Chân Khí liền không có hạn chế, hoàn toàn có khả năng trong nháy mắt đem sở hữu Chân Khí đều dùng hết, hết sạch sức lực. Mà nếu như là một cái bên trong có kinh mạch người bình thường, liền không có vấn đề này, kinh mạch trong nháy mắt chuyển vận Chân Khí số lượng hữu hạn, vô luận như thế nào không có khả năng đem thể nội tồn trữ Chân Khí tại một lần tiến công bên trong toàn bộ dùng xong.

Lúc đó, Vương Dương Minh nhưng lại không biết, chính mình trong chớp nhoáng này ý nghĩ, thể mà thành tựu hấn sau này danh chấn Thiên Hạ một chiêu tuyệt học. Đường nhiên, hiện tại hấn vẫn chỉ là cái tiểu nhân vật, người khác hiện tại Nhất Mạch không thông củi mục, ở thể giới phong vân nhân vật phổ bên trong, không có chút nào đưa thân ở bên trong khả năng.

Lúc đó ngày đó, tiểu nhân vật này chính vò đầu bứt tai, một mặt sầu khổ, phát sầu chân khí tiêu hao quá nhanh, tiêu xài không còn nhưng làm sao bây giờ đây.

Đã không có Chân Khí, này cũng không bằng luyện một chút chiêu thức tốt.

Dựa theo Hàng Long Thập Bát Chưởng thư tịch bên trên ghi chép, Vương Dương Minh bắt đầu lên luyện chiêu thứ hai Thương Long xuất động, tiếp lấy chiêu thứ ba Kiến Long Tại Dã, chiêu thứ tư Thần Long Bãi Vĩ, chiêu thứ năm Long Chiến Vu Dã, thẳng đến Đệ Thập Bát chiêu Phi Long Tại Thiên, nước chảy mây trôi từng cái sử xuất, tiêu sái tự nhiên, không có chút nào ngăn trở. Giờ mới hiểu được Tam Sư Tỷ từng tuý hoạ đối Hàng Long Thập Bát Chưởng đánh giá: Hàng Long Thập Bát Chưởng dễ học khó tinh, học đến mức nào hoàn toàn nhìn cá nhân tu vi.

Thế gian này hội Hàng Long Thập Bát Chưởng người nhiều vô số kể, nhưng mà chánh thức đưa nó luyện đến chí cao cảnh giới lại có thể có mấy người đâu? Minh bây giờ tuy nhiên học được toàn bộ chiêu số,

Nhưng nếu như chân chính dùng đến trong thực chiến, chỉ sợ căn bản không phải người khác đối thủ, càng không nói đến Đại Sư Huỳnh hoặc là Nhị Sư Huỳnh loại kia căn cơ vững chắc, Đạo Pháp hay thay đổi cao thủ.

"Tiểu sư đệ!" Màn đêm buông xuống, Vương Dương Minh từ Diễn Võ Trường đi ra, đêm đầu đi tới chính là Nhị Sư Huỳnh Chu Cương Liệt, cười tùm tùm cùng hấn chào hỏi.

"Nhị Sư Huỳnh," Vương Dương Minh cũng nói một tiếng, hai người sóng vai mà đi, Chu Cương Liệt quay đầu liếc hấn một cái, đột nhiên nói: "Tiểu sư đệ thể nội Dương Khí tràn đầy, chẳng lẽ tại tu hành Cửu Dương Thân Công?"

Vương Dương Minh gật đầu, hấn biết vị này Nhị Sư Huỳnh tu luyện là Thiên Tử Vọng Khí Thuật, nhưng là giờ phút này mới biết được môn công phu này thần kỳ như thế, thể mà có thể sử dụng nhìn bằng mắt thường đến người bên ngoài Chân Khí.

Thiên Tử Vọng Khí, Đàm Tiểu Sát Nhân, quả nhiên danh bất hư truyền! Nếu như mình có thể liếc một chút thấy rõ đối phương Chân Khí thuộc tính, thậm chí là Vận Hành Lộ Tuyến, như vậy chỉ cần mình thích đáng ứng đối, nhất định có thể đủ đứng ở thế bất bại, thậm chí có thể nhất kích tất sát.

Lại nghe Chu Cương Liệt nói: "Tiểu sư đệ ngươi quả nhiên thiên phú dị bẩm, lúc này mới hai ngày công phu, cư nhưng đã sơ khuy vỡ đạo Môn Kinh, ta nhìn ngươi tu hành đã có căn cơ, mấy ngày nữa chỉ sợ liền muốn âm ỉ thét dài."

Vương Dương Minh gãi gãi đầu, có chút xấu hổ: "Ta đã rít gào qua." Liền đem chính mình chỉ lo hấp thu Thiên Địa Nguyên Khí mà không để ý ngưng luyện Chân Khí sự tình nói với Chu Cương Liệt, đùa đối phương một trận cười ha ha: "Thế gian giống ngươi như vậy tu hành, chỉ sợ ít có. Thú vị thú vị."

"Nhị Sư Huynh, ngươi liền đừng chê cười ta", Vương Dương Minh nghĩ đến việc này, liền cảm giác trong lòng buồn bực: "Ngươi có biết có biện pháp nào có thể càng nhanh ngưng luyện Chân Khí?"

Chu Cương Liệt nghe hắn hỏi như thế, cau mày nói: "Tiểu sư đệ, ta biết ngươi tu hành sốt ruột. Nhưng là loại chuyện này, thật sự là không có cách nào. Ngưng luyện Chân Khí bản thân liền là tu hành nhập môn một đạo trọng yếu cửa khẩu, thậm chí so hấp thu Thiên Địa Nguyên Khí hơi trọng yếu hơn, trên đời này nào có cái gì đường tắt có thể đi, cái gọi là đường tắt, đều là Tà Lộ. Ta nhìn ngươi liền từ từ sẽ đến đi, ngươi bây giờ tốc độ này đã là thế gian ít có."

Tuy nhiên sớm có đoán trước, Vương Dương Minh vẫn là không nhịn được lộ ra vẻ thất vọng, trong lòng cũng mới Chân Tuyệt suy nghĩ, cảm ơn Chu Cương Liệt, chính mình hướng căn tin đi đến.

Chu Cương Liệt cùng hắn phân biệt, đi ra mấy bước, bỗng đi về tới, vỗ vỗ bả vai hắn nói: "Thế gian có nghe đồn, nói Gangnam Tô gia, cũng chính là mười Nhị sư muội nhà, Tô Truyền có một loại phương pháp, có thể nhanh chóng ngưng luyện Chân Khí, nhưng là không biết thực hư. Ta nhìn mười Nhị sư muội nhập môn đến nay tuy nhiên hai ba năm, cũng đã đến nội công tu tập có phần cảnh giới cao, chỉ sợ cái này nghe đồn là thật, ngươi có rảnh có thể hướng nàng thỉnh giáo. Chỉ là nếu quả thật có cái này biện pháp, hẳn là Tô gia trân trọng quý giá pháp môn, có thể hay không giao cho ngoại nhân, liền không được biết."

Vương Dương Minh đại hỉ, nghĩ thầm chính mình đánh bậy đánh bạ, thế mà thật đúng là hỏi đối với người. Chỉ là Tô Mộc bên kia hẳn Buổi sáng liền nói bóng nói gió qua, rõ ràng Tô Mộc cũng không muốn trợ giúp chính mình.

Nhưng là không có cách, tu hành là hắn một thế này lớn nhất chuyện trọng yếu, không thể chậm trễ, Thuyết Bất Đắc, ngày mai đành phải cầm thịt kho tàu làm mồi dụ, lại đi dẫn dụ cô nàng kia một lần.

Sau khi ăn xong trở lại tức xá lại ngưng luyện một phen Chân Khí. Vương Dương Minh nội thị một phen, phát hiện mình trong đan điền giọt kia chất lỏng màu vàng óng trở nên hơi lớn hơn một chút, cũng không biết theo tốc độ này, giọt này dịch thể khi nào mới có thể biến thành Ưông Dương Đại Hải.

Bỗng nhiên, "Băng" một tiếng vang thật lớn, cắt ngang hắn suy nghĩ, ngoài phòng có tiếng hoan hô mơ hồ truyền đến, hắn đi ra cửa qua, chỉ gặp trong bầu trời đêm đột nhiên chui lên một chùm hỏa lưu tinh, tại đến Thương Khung đỉnh điểm thời điểm đột nhiên vỡ ra, biến thành một đóa cực đại pháo hoa, kim quang chớp động, lưu loát mà xuống, toàn bộ Trường An Thành đều bao phủ tại cái này điểm điểm kim quang bên trong. Vây xem học sinh thấy cảnh này, đều là phát ra một trận hưng phấn reo hò.

Vương Dương Minh tiện tay kéo qua một học sinh, ngạc nhiên nói: "Đồng học, trong thành hôm nay tại sao lại thả pháo hoa?"

Bị hắn kéo qua cái kia Tiểu Mập Mập đang xem nôi kinh, bị hắn quấy rầy có phần không kiên nhẫn: "Trong thành Trường An thông lệ, hàng năm Trung Thu sẽ thả pháo hoa chúc mừng. Hôm nay là Trung Thu a, Lão Đệ, ngươi qua choáng thời gian?"

Vương Dương Minh lúc này mới nhớ tới, chính mình xuyên qua tới thời điểm, đại khái là Mùa thu vừa qua hơn nửa, cẩn thận tính toán, hôm nay cũng không phải Trung Thu Tiết a.

Nguyên lai đã nhiều ngày trôi qua a, "Ngẩng đầu nhìn trăng sáng, cúi đầu nhớ cố hương", hắn nhìn lên trời một bên Minh Nguyệt, chợt nhớ tới câu thơ này, tư niệm, mê mông, mờ mịt, đủ loại tâm tình vô pháp kiềm chế, Tề đều xông lên đầu, nhất thời lại có chút si.

"Uy uy cho ăn", này Tiểu Mập Mập nhìn hắn mê mẩn mênh mông, thọc một chút bả vai hắn, hỏi: "Lão Đệ, ngươi ở Thiên Tự gặp số một?"

Vương Dương Minh nhất thời hoàn hồn, xuân đau thu buồn tình cảm biểu đạt chợt bị đánh gãy, một bộ tức giận bộ dáng: "Đúng vậy a, làm sao?"

Đối phương đại hỉ: "Tiểu sư đệ, nguyên lai là ngươi nha, ta cuối cùng nhìn thấy ngươi."

Vương Dương Minh hiếu kỳ, trong lòng thầm nghĩ, ngươi là cái nào căn đầu to hành?

Người kia sinh được hơi mập, nhìn lấy tuổi không lớn lắm, trên mặt vậy mấy khóa đáng yêu Tiểu Tước ban, hắn bỗng nhiên vỗ vỗ Vương Dương Minh bả vai: "Hạnh ngộ hạnh ngộ, ta gọi vương Phán Phán, ở trong viện xếp hạng Đệ Thập, ngươi có thể gọi ta Thập sư huynh."

Ngay tại hai người hàn huyên thời điểm, trên bầu trời lại có mấy đóa pháo hoa nổ tung. Vương Phán Phán nói giỡn nói: "Tiểu sư đệ, đêm nay trong thành còn có hoa Đăng Hội đâu, như thế nào, muốn hay không theo sư huynh cùng đi xem nhìn, so hiện tại còn náo nhiệt đâu!"

Vương Dương Minh ngẫm lại, chính mình đêm nay cũng không có gì an bài, mà lại từ khi đi vào Trường An về sau, chỉ là sơ đến ngày đó cười ngựa xem hoa nhìn một chút, thật đúng là không có đi ra ngoài chơi qua, lập tức bị câu lên hứng thú, gật đầu đồng ý

Vương Phán Phán đối bên cạnh khác một cái tuổi trẻ nam hài nói một tiếng, nam hài kia vội vàng vàng chạy tới, cái này nhân sinh đến nhỏ gầy, cùng cái Hầu Tử, đi đến vương Phán Phán bên người, nói: "Mập mập, cái gì vậy?"

"Nói đừng gọi ta mập mập, người cái thối Hầu Tử", vương Phán Phán tăng háng một cái, "Tới tới tới, giới thiệu cho người một chút, đây là Viện Trưởng mới thu đệ tử, tiểu sư đệ Vương Dương Minh."

Được gọi là Hầu Tử gầy Tiểu Nam Hài vội vàng cùng Vương Dương Minh chào, nói ra: "Tiểu sư đệ, hạnh ngộ hạnh ngộ, ta là Hideyoshi."

Hideyoshi? Hầu Tử? Vương Dương Minh khẽ giật mình.

Vương Phán Phán ở một bên giới thiệu: "Hideyoshi là Nhật Bản nhân sĩ, từ nhỏ ở Trung Thổ lớn lên, hần ở trong viện xếp hạng mười một, bởi vì sinh nhỏ gầy, cho nên chúng ta đều gọi hần Hầu Tử."

Vương Dương Minh mỉm cười gật đầu, cùng Hideyoshi gặp qua lễ.

Vương Phán Phán nói: "Còn kém một cái, chúng ta cùng đi gọi."

Vương Dương Minh không biết hần muốn đi kêu người nào, theo lấy bọn hần cùng một chỗ hướng túc xá chỗ sâu đi đến, đi không mấy bước, liền dừng bước lại. Trước mắt túc xá cùng hần không khác, chỉ ở cửa túc xá trước loại rất nhiều Hoa Thảo, mặc dù đã là Mùa thu, trước cửa vẫn như cũ phương hoa không ngừng, mùi thơm ngát thấm vào ruột gan.

Vương Phán Phán thần sắc cổ quái, giật nhẹ Hideyoshi nói: "Người kêu một tiếng nàng."

Hideyoshi bều môi: "Chính người làm gì không gọi."

Vương Phán Phán giận: "Để cho người kêu người tự, nhanh lên!"

Vương Dương Minh nhìn hần nhăn nhó thần sắc, tâm lý vui mừng, đại khái đoán được trong nội viện này ở nữ hài chỉ sợ là vương Phán Phán người trong lòng, chỉ nghe Hideyoshi mở ra cuồng hống quát: "Hoa Si - mê gái (trai), mau ra đây, đi xem Hoa Đăng."

Vương Dương Minh nghĩ thầm trong phòng là ai, làm sao được gọi là Hoa Si - mê gái (trai)? Chẳng lẽ là cái ưa thích lưu luyện sơn phấn chồng? Chỉ là nhìn vương Phán Phán này nhăn nhó thần sắc, trong phòng ở nên cô gái mới đúng.

Hideyoshi gấp sắc mặt hần cổ quái, lờng trước hần để ý tới sai, cười cùng hần giải thích. Nguyên lai cái này phòng là Tô Mộc cùng Trầm Thanh lông mày túc xá, Trầm Thanh lông mày ở trong viện xếp hạng Đệ Cửu, bởi vì đặc biệt ưa thích nuôi Hoa Hoa Thảo Thảo, cho nên đến cái Hoa Si - mê gái (trai) ngoại hiệu.

Trong phòng người nghe được bên ngoài kêu gọi, một tiếng cọt kẹt mở cửa, một người dáng dấp nhã nhặn thanh tú nữ hài đi tới, nhìn lấy mười sáu mười bảy tuổi, đang cùng vương Phán Phán tuổi tác tương đương: "Nhìn Hoa Đăng? Muốn như vậy, mười Nhị sư muội lại không tại, ta không cùng các người cùng đi." Nàng nhìn thấy Vương Dương Minh là cái sinh mặt, lập tức Hướng Tú cất hỏi: "Hần là ai?"

Vương Dương Minh tự giới thiệu một phen, không muốn cô bé kia lập tức đột nhiên biến sắc nói: "Nguyên lai là người! Cũng là người làm hại ta mười Nhị sư muội qua Diện Bích Tư Quả!"

Bạn đang đọc truyện *Dương Minh Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Độc :.

Vương Dương Minh gặp Trầm Thanh lông mày nổi lên, vội vàng giải thích: "Hiểu lầm hiểu lầm, ta vào ban ngày đã đến hậu sơn Tư Quả Nhai bên trên cùng mười Nhị Sư Tỷ hóa thù thành bạn, chúng ta còn nói tốt ngày mai ta đi cấp nàng đưa cơm đây."

Trầm Thanh lông mày che miệng: "Ai nha, mười Nhị sư muội chỉ đem mấy khối lương khô, nàng khẳng định không nguyện ý ăn."

"Đúng vậy a, ta hôm nay đi lên thời điểm, thấy được nàng đói gầy như que củi, nếu không phải ta mang đến chén kia thịt kho tàu, mười Nhị Sư Tỷ liền phải chết đói tại hậu sơn."

Trầm Thanh lông mày khoét hần liếc một chút, nói ra: "Còn không đều là người hại. Ngày mai ta cùng người cùng một chỗ!"

Vương Dương Minh vội vàng đáp ứng, hai lần đặt trước tốt thời gian, hẹn xong cùng đi.

Một bên Hideyoshi đã sớm các loại không kiên nhẫn, vội vã thúc giục đi mau, vương Phán Phán cũng ở một bên cổ vũ: "Đi thôi đi thôi, mà lại ta nghe nói năm nay có rất nhiều đùng kỳ hoa dị thảo khuôn mẫu làm ra Hoa Đăng đây."

Trần Thanh lòng mảy nghe được kỳ hoa dị thảo khuôn mẫu Hoa Đăng, nhãn tình sáng lên, rốt cục vui vẻ đồng ý: "Tốt lắm, cùng đi cùng đi."

Tứ Nhân Tổ thành tiểu đội, cùng một chỗ hướng viện đi ra ngoài.

Đội trở ra cửa, mới phát hiện trên đường cái người người nhón nháo, vô cùng náo nhiệt. Trong thành Trường An có mấy vạn người ở lại, đêm nay Kim Ngõ không khói, cơ hồ muôn người đều đổ xô ra đường, đều đến xem hoa này đèn náo nhiệt.

Đầy thành Hoa Đăng, điểm điểm như huỳnh, tỏa ra ánh sáng lung linh, để cho người ta không kịp nhìn. Mấy người một đường đi dạo, ven đường bán quả vật, chơi Tập Kỳ, hát kịch đèn chiếu, không phải trường hợp cá biệt, Vương Dương Minh nhìn trông mắt đều nhanh đến rơi xuống, nghĩ thầm cái này Trường An vì Thiên Hạ Hùng Thành, quả nhiên danh bất hư truyền.

Bốn người trên đường vừa đi vừa nghỉ, dừng tới thú vị đồ chơi nhỏ không khỏi ngừng chân nhìn lên một cái, lại một đường nói giỡn, mười phần nhẹ nhõm vui sướng. Đang cao hứng lúc, đám người chợt một trận chen chúc, Vương Dương Minh cầm giữ không được, bị dòng người đẩy cướp lấy hướng về phía trước, không bao lâu liền cùng ba người hấn tẩu tán.

Hắn cũng không nóng nảy, nghĩ đến xem trước một chút cái này trên đường náo nhiệt, đội chút nữa lại đi tìm bọn họ ba người không muộn, huống hồ tất cả mọi người nhận biết về viện đường, chẳng lẽ thật có thể làm mất không thành.

Ngay vào lúc này, có người chen cộ đến sau lưng, ngay sau đó phía sau lưng mát lạnh —— tựa hồ thứ gì chống đỡ đến hấn áo chèn!

Vương Dương Minh lập tức cảm thấy không đúng, vội vàng mãnh liệt vừa đề khí, chân khí trong cơ thể lưu chuyển, mượn nội lực thả người nhảy một cái, nhảy ra hơn một trượng, rơi vào bên đường một chỗ trên mái hiên, quay đầu đi xem, phát hiện phía sau người kia cũng đi theo nhảy lên, mang trên mặt đầu đường mua được diễn viên hí khúc mặt nạ, trong tay nắm lấy một thanh sáng loáng dao găm, dao găm bên trên hiện ra Lam Quang, rõ ràng là Ngâm độc.

Vương Dương Minh tâm lý đột nhiên xiết chặt, cừu gia? ! Người này là thế nào cái chuyện? Chính mình vừa tới cái thế giới này không bao lâu, không có kết cái gì cừu gia a?

Trước mắt cái nào cho phép hắn suy nghĩ nhiều, mắt nhìn đối phương nắm chặt dao găm liền nhào tới, trong điện quang hóa thạch, bận bịu một cái lại lư đã cón tránh thoát qua, xoay người mà lên về sau,

Thấy rõ đối phương đường đi, song chưởng vừa nhắc, tay trái ngăn cách hấn dao găm, tay phải hô nhất chưởng Kháng Long Hữu Hối, mang theo dồi dào Chân Khí muốn chụp về phía đối phương ở ngực.

Đối phương kinh hãi ồ một tiếng, trông không một cái tay cũng là một chưởng vỗ đến, hai chưởng tương đối, bành một tiếng, Vương Dương Minh cảm thấy ở ngực một trận bốc lên, cơ hồ há mồm muốn ới, bận bịu soạt soạt soạt lui lại mấy bước, tan mất đối phương chưởng lực. Người kia lại bình chân như vại, chỉ lay một cái thân thể, lại chào đón.

Vượt qua đến nay lần thứ nhất cùng người đối đầu Vương Dương Minh, dù sao kinh nghiệm không đủ, mắt nhìn đối phương dao găm Như Ảnh Tùy Hình, biết hơi không cẩn thận, hôm nay liền muốn nằm tại chỗ này.

Mẹ con chim! Trong lòng của hắn giận mắng một tiếng, lớn không đánh nhau chết sống!

Ngay sau đó tâm lý quét ngang, dũng khí tăng lên, vận khí quán chú toàn thân, ổn định Hạ Bàn, cắn chặt hàm răng, hai tay hung hăng đánh ra qua.

Một chưởng này ngưng tụ chính mình mấy ngày qua ngưng luyện toàn bộ Chân Khí, tự nhiên không thể coi thường, chưởng thế ở trên cao nhìn xuống, lấy Đoạn Thủy phá núi chỉ thế hướng đối phương vào đầu chém xuống, chính là một chiêu "Kiến Long Tại Dã".

Đối phương trước đó cùng hắn đối diện nhất chưởng, có phần không đề bụng, một tay xuất chưởng, liền muốn tiếp được hấn song chưởng. Hai người lòng bàn tay vừa mới đụng vào nhau, người kia liền động tác trì trệ, chỉ cảm thấy một cỗ cự lực từ lòng bàn tay truyền đến, lực lượng chi cường hoành bạo lệ lại xông đến kinh mạch đứt thành từng khúc, oanh một tiếng từ thủ chưởng dọc theo cánh tay thẳng đến nơi bả vai nổ tung vô số huyết hoa, mà chính mình cũng lập tức bị thẳng tắp đánh bay ra ngoài, nện ở phòng cách vách trên đỉnh, mất nổi đom đóm, đau nhức đến cơ hồ tắt thở qua, chỉ không ngừng ngã trên mặt đất kêu rên.

Vương Dương Minh đơn giản đại hi! Lần thứ nhất đối địch, lại đánh đối phương như thế, trong lòng không khỏi hơi đắc ý, lảng lảng phảng phất thành cao thủ một đời! Đương nhiên, hắn cũng biết nhờ có đối thủ nhẹ địch, chỉ lấy đơn chưởng tới đón, nếu không kết quả như thế nào, cũng chưa biết chừng.

Đang muốn thừa thắng truy kích, ép hỏi chủ sử sau màn, đã thấy một cái khác mang theo diễn viên hí khúc người đeo mặt nạ không biết từ chỗ nào nhảy thân thể mà lên, đem người kia kéo, rõ ràng chính là một đám.

Vương Dương Minh thần sắc xiết chặt, sợ đối phương mới tới người này tiến lên tiến công, không biết đối phương mạnh như gì, vội vàng triển khai tư thế, trận địa sẵn sàng đón quân địch, trong lòng bóp đem mồ hôi lạnh.

Chỉ nghe cái này thụ thương người đối với mình đồng bạn thấp giọng nói: "Tin tức có sai! Hắn đã có Ngũ Phẩm trở lên nội lực, kéo hồ!" Mới tới người kia nghe vậy ồ một tiếng, tiếp theo vịn đồng bạn đứng dậy, lại không chút nào dừng lại, tại nóc nhà mấy cái xuyên qua, cấp tốc trốn xa, trong khoảnh khắc nhìn không thấy thân ảnh.

Vương Dương Minh đang muốn co căng đuổi theo, nhắc lên nội lực, lại phát hiện trong đan điền trống rỗng, thế mới biết chính mình vừa rồi một chương kia đã dùng xong toàn bộ nội lực, hiện nay tự thân tình huống có thể nói nguy hiểm vô cùng, nếu như còn có người đến đánh lén, chính mình hẳn phải chết không nghi ngờ!

Lúc này không dám loạn động, có thể cũng không dám lưu tại nguyên chỗ. Cũng may vừa mới phen này đối chương đã kinh động bên người người đi đường, ồn ào bên trong, đã kinh động chính mình đồng bạn. Chỉ gặp vương Phán Phán ba người từ nơi không xa chạy tới, một mặt lo lắng, đối Vương Dương Minh nói: "Tiểu sư đệ ngươi không sao chứ!"

"Không ngại", Vương Dương Minh từ nóc nhà nhảy xuống, khoát tay một cái nói: "Đừng rêu rao. Chúng ta rời đi nơi này."

Trong lòng của hắn vẫn còn nghi hoặc, chẳng biết tại sao sẽ có người muốn lấy tính mạng mình. Nhưng là trước mắt ba người này cũng không biết bao nhiêu, hắn hỏi thăm bọn họ một phen, cũng nói không nên lời cái nguyên do, chuyện này xem ra cần phải qua báo cáo Tân Nghi Sinh sau lại làm định đoạt. Ra việc này, ba người cũng không thấy Hoa Đăng tâm tình, đồng loạt bảo vệ lấy hướng Quốc Tử Giám phương hướng đi.

Vừa đi ra một con đường, Trầm Thanh lông mày kéo lại bọn họ, ngón tay một bên nói: "Nơi đó có người!"

Mấy người quay đầu nhìn lại, phía bên phải ngõ hẻm nhỏ mặt đất tựa hồ nằm một cô gái, thân thể mặc quần trắng, không nhúc nhích, Vương Dương Minh vốn không muốn phức tạp, cái này trước mắt, ai biết đối phương lại là cái gì Yêu Ma Quỷ Quái, không chừng là cái bẫy rập đâu?

Nhưng là vương Phán Phán, Hideyoshi cùng Trầm Thanh lông mày đều là tâm địa thiện lương hạng người, tại Quốc Tử Giám tiếp nhận giáo dục cũng là cứu khốn phò nguy, trừ Cường phù Nhược, ba người kiên trì muốn đi qua nhìn một chút, Vương Dương Minh không có cách, lúc này cũng không dám tách ra khỏi bọn họ, ba người này đã là Giáo Tập cao đồ, chắc hẳn vẫn có chút thủ đoạn, chính mình đi theo đám bọn hắn so với chính mình lẻ loi một mình tương đối coi như càng có bảo hộ một điểm, đành phải đi theo đám bọn hắn cùng đi.

Góc tường chỗ bóng tối, cô bé kia cúi mặt nằm trên mặt đất không nhúc nhích, góc áo điểm điểm vết máu, tựa hồ là chết. Vương Phán Phán gan lớn chút, chậm rãi đi qua, dùng mũi chân nhẹ nhàng đá đá một cái: "Uy, người có khỏe không?", chỉ nghe truyền đến như có như không một tiếng hừ hừ, vương Phán Phán vui vẻ nói: "Còn sống!"

Mấy người đem cô bé kia nhẹ nhàng lật quay tới, cô bé này sinh ngược lại là đẹp mắt, chi là Thanh Tú hai đầu lông mày lại phảng phất lông một tầng xám xanh, môi màu tóc Tử, mắt mắt nhắm chặt, lông mi dài hơi hơi rung động, tựa hồ tại chịu đựng cực lớn thống khổ. Trầm Thanh lông mày nhẹ nhàng đẩy nàng nói: "Cô nương, người làm sao?"

Nữ hài nỗ lực mở miệng, thanh âm thỉnh thoảng: "Mặt nạ... Dao găm đâm... Có độc..." Vương Dương Minh nghe rõ ràng, chẳng lẽ cô bé này cũng là bị vừa mới này hai cái mạng mặt nạ thích khách ám toán? Nếu thật là dạng này, như vậy cô bé này có lẽ biết hai người kia ám toán mình nguyên nhân. Hắn vừa nghĩ vào đề đến gần chút, lúc này mới chợt hiểu nhìn thấy nữ hài phía bên phải trên bờ vai có cái đáng sợ vết thương, vết thương rất sâu, cơ hồ có thể thấy được bạch cốt, máu tươi từ trần ra vân da chỗ cuộn cuộn chảy ra, mà này máu, đúng là hắc sắc!

Bạn đang đọc truyện *Dương Minh Ký Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Không ràng buộc hiến máu :.

Vương Dương Minh thấy thế không dám tiếp tục chần chờ, mau đem nữ hài cổng lên đến, đối dư ba có người nói: "Vết thương có độc, tranh thủ thời gian về trong nội viện."

Ba người nào dám trì hoãn, lập tức Vương Dương Minh cũng thiếu nữ, ba người phía trước sau mở đường bảo vệ, một đường hô to gọi nhỏ hướng Quốc Tử Giám tiến đến. Vương Dương Minh cảm giác được trên lưng thiếu nữ hô hấp đứt quãng, thân thể cũng càng ngày càng lạnh, nhiệt độ cơ thể rõ ràng đang cấp tốc xói mòn, sợ một hồi sẽ qua liền muốn độc phát bất trị, chết tại trên lưng mình, cước bộ càng phát ra tăng tốc, cũng may Quốc Tử Giám cũng không quá xa, ba người một trận phi nước đại, một lát tức đến.

Cửa hôm nay đang trực là nhỏ quách tử, trông thấy ba người vội vàng hấp tấp chạy tới, tiến lên luôn miệng hỏi: "Cửu tiểu thư, mười tiên sinh, mười một tiên sinh, mười Tam tiên sinh, làm sao làm sao?"

"Mạng người quan trọng, người mau cùng trong nội viện thông báo!"

"Có người trọng thương, đề hiểu Y Đạo cao thủ mau chạy tới!"

Mấy người nào có ở không nói tí mĩ, đẩy hẳn ra vào cửa liền hô to gọi nhỏ, kinh động Tiền Viện mấy tên Giáo Tập, Vương Dương Minh đem nữ hài thả nằm tại cửa ra vào, đối hạng tới Giáo Tập thì lễ hỏi: "Xin hỏi vị nào Lão Sư hiểu được y thuật?"

Có một vị bao quát mặt Đại Nhĩ nam Giáo Tập đi tới: "Ta tới."

"Sư phụ, ngài tại liên tốt!" Trầm Thanh lông mày đại hi.

Nguyên lai Trầm Thanh lông mày sư phụ quyết gỗ đầu là trong viện nổi danh Y Đạo cao thủ, người này trước kia từng ở tiền triều trong cung khi Thủ Tịch Thái Y, về sau Đại Thương Triều bị tiêu diệt, Đại Hạ Triều thành lập, hẳn hướng về phía Tân Nghi Sinh tên tuổi, từ trong cung muốn lưu hẳn tiếp tục làm Thái Y thỉnh cầu, đi theo Tân Nghi Sinh đến Quốc Tử Giám, những năm này tinh nghiên y thuật cùng thảo dược. Trầm Thanh lông mày yêu thích kỳ hoa dị thảo đam mê, cũng là bị hẳn hun đúc đi ra.

Quyết gỗ đầu không rảnh để ý tới Trầm Thanh lông mày lời nói, cúi người đi xem nữ hài trên vai vết thương, hỏi thăm dao găm bộ dáng, lại bắt mạch, chỉ một dụng liền buông tay, vô cùng nhanh chóng Địa Vận khí phong bế mấy chỗ kinh mạch, chiều này vô cùng thần hiệu, nữ hài đầu vai vết thương lại thời gian dần qua cầm máu, tiếp lấy hẳn một bên sai sử Vương Dương Minh đem nữ hài nhì ôm qua Thư Viện khách phòng, một bên liền thanh mệnh Trầm Thanh lông mày đi lấy đậu áo, Cam Thảo cùng cây kim ngân pha nấu, nhân lúc còn nóng đưa tới.

Trầm Thanh lông mày ứng thanh mà đi. Cái này một chút thời gian, Tân Nghi Sinh đã bị kinh động, hất lên áo ngủ liền theo tới khách phòng, nhú mày hỏi: "Làm sao?"

Vương Dương Minh mang tương đêm nay chuyện phát sinh giản lược báo cáo, quyết gỗ đầu lời ít mà ý nhiều bổ sung một câu: "Mạn Đà La, nặng thì chí tử, nhẹ thì gây ảo ảnh." Ngừng một lát, lại nói: "Vừa rồi ta cho nàng bắt mạch, mạch vi muốn tuyệt, dương hơi thở vền vền một đường vẫn còn tồn tại, có thể thấy được trúng độc đã lâu, nếu dùng thuốc về sau, có lắm tám mồ hôi ra lại xích mạch lên, liền có thể trông thấy sinh cơ."

Đội nữ hài uống qua thuốc, hỗn loạn nằm ở trên giường, quyết gỗ đầu lại lấy thuốc nước xoa tại vết thương chung quanh, giải trừ kinh mạch phong ấn đảm nhiệm tiếp tục đổ máu. Tuy nhiên một nén nhang về sau, chỉ thấy máu đen dần dần chảy hết, lại chảy ra đều là chút đỏ tươi huyết dịch,

Nữ hài gặp chút mồ hôi, mạch tượng trầm ổn chút, người cũng dần dần an ổn, tựa hồ đã là thiếp đi.

Quyết gỗ đầu lúc này mới thở phào, tiếp tục che lại nữ hài kinh mạch, nói: "Độc tố đã thanh, nhưng là nàng mất máu quá nhiều, hiện tại ở vào trạng thái hôn mê. Cần truyền máu."

Vương Dương Minh âm thầm lấy làm kỳ, nghĩ thầm cái thế giới này thế mà cũng có truyền máu loại thủ đoạn này, thế nhưng là mọi người nhóm máu khác biệt, lung tung truyền máu là muốn chết người, chẳng lẽ cái thế giới này mọi người đã phát hiện nhóm máu huyền bí? (Bách Khoa Toàn Thư) bên trong có nâng lên, nhóm máu trắc định cần phức tạp kháng thể thí nghiệm cùng Hóa Học thuốc thử, đồng thời còn phải có rất dụng cụ tinh vi cùng thiết bị mới được, thấy thế nào trong thế giới này đều cũng không có điều kiện này mới đúng.

Chỉ gặp quyết gỗ đầu từ chính mình trong hòm thuốc lật ra một cái tinh xảo hộp gỗ nhỏ, mở ra bên trong là một tảng hơi mờ tấm lụa, xóc lên tấm lụa bên trong bao lấy là vài miếng hơi mỏng màu vàng nhạt trang giấy. Quyết gỗ đầu trấn trọng nhẹ nhàng về lên một mảnh giấy, phóng tới nữ hài trên vết thương, trang giấy nhiễm phải huyết dịch về sau chậm rãi biến thành lam sắc.

Vương Dương Minh xem trọng kỳ, âm thầm phỏng đoán đây cũng là giấy thử một loại đồ vật, đối khác biệt huyết dịch loại hình hội có khác biệt phản ứng, nhờ vào đó để phán đoán người bị thương nhóm máu.

Quả nhiên nghe được quyết gỗ đầu nói: "Là Át loại máu. Các người ai là Át loại máu?"

Mọi người nhao nhao lắc đầu, quyết gỗ đầu nhìn về phía Vương Dương Minh, vừa mới chỉ có hẳn không nói gì, Vương Dương Minh gặp hẳn xem ra tựa như thực đáp: "Ta cũng không biết mình là cái gì nhóm máu."

Quyết gỗ đầu trong lòng kỳ quái: Người huyết dịch chia làm Giáp Ất Bính Đinh bốn chủng loại hình, Triều Đình Hộ Bộ tại mỗi một cái tân sinh trẻ sơ sinh khi sinh ra không lâu về sau đều sẽ làm nhóm máu trắc thí, cũng đăng ký tại Hộ Bộ trên hồ sơ. Vương Dương Minh không biết mình nhóm máu, chẳng lẽ hẳn là Con riêng, phụ mẫu không dám đi Hộ Bộ đăng ký?

Tân Nghi Sinh cũng không có nói cho người khác biết Vương Dương Minh thân thể lai lịch, cho nên hẳn tự nhiên cũng không biết. Nhưng khi hạ cũng không đoái hoài tới những này, quyết gỗ đầu tiến lên một bước, đối mặt với Vương Dương Minh, dùng không dung tiếng chất vấn âm nói ra: "Ta cho người nghiệm cái máu."

Dứt lời không đợi hẳn đồng ý, đã bắt hẳn lại tay trái, mau lẹ dùng tiểu đao đem ngón tay hẳn cắt mở ra một lỗ hồng, máu tươi nhỏ tại mới giấy thử bên trên, giấy thử trong nháy mắt biến thành lam sắc. Vương Dương Minh còn không có kịp phản ứng, đây hết thấy đã kết thúc, hẳn chỉ lo lắng hô một câu đau, nhưng là cũng không ai để ý đến hẳn.

Quyết gỗ đầu vui vẻ nói: "Là Át loại máu. Tiểu cô nương, tính người may mắn." Hẳn vỗ vỗ Vương Dương Minh bả vai nói: "13 đúng không? Người theo ta đi lấy máu."

Vương Dương Minh bắt đầu cười khổ nói: "Hiển máu không phải là tự nguyện a."

Tán Nghi Sinh ho nhẹ một tiếng, giáo dục đồ đệ mình: "Cứu một mạng người hơn xây tháp 7 tầng tháp, 13, tùy người Sư Thúc qua."

Vương Dương Minh nội tâm ai oán một tiếng, đành phải theo quyết gỗ đầu qua.

Hiển máu quá trình rất đơn giản, Vương Dương Minh sợ hãi thán phục tại cái thế giới này y học cư nhưng đã phát triển đến trình độ này, thua liền huyết kỹ thuật đều đã bị người nắm giữ: Quyết gỗ đầu dùng dao nhỏ tại hân phần tay cắt cái lỗ hồng, sau đó dùng nội lực thâm hậu đem huyết dịch từ trong mạch máu hút lấy ra, cùng sử dụng nội lực bao trùm không cho huyết dịch vậy xuống, sau đó tại Bích Lạc cổ tay trên động mạch cũng cắt một cái lỗ hồng, dùng nội lực trực tiếp đem huyết dịch đè ép nhập nữ hải thể nội.

Vương Dương Minh rất là thán phục, nguyên lai nội lực còn có thể có tác dụng kỳ diệu như thế, khó trách (Thiên Địa Nguyên Khí nguồn gốc thì) bên trong nói nhân loại nếu như muốn thu hoạch được cao hơn hình thái sinh tồn phương thức, liền muốn nhờ tại Thiên Địa Nguyên Khí tu luyện nội lực, trước mắt liền là sống sờ sờ dùng võ học thay thế khoa học ví dụ chứng minh a.

Theo Vương Dương Minh thể nội một bộ phận huyết dịch bị đi vào nữ hải thể nội, nữ hải nguyên bản sắc mặt tái nhợt dần dần có chút hồng nhuận phơn phớt, không bao lâu, liền ưm một tiếng, đầu đầy mồ hôi lạnh, nhũ mào giây dựa một chút, tựa hồ nỗ lực muốn thoát khỏi đáng sợ ác mộng.

Quyết gỗ đầu lúc này đã rời đi, quanh hân xem người cũng đều tán, trong phòng chỉ còn Tán Nghi Sinh, Vương Dương Minh, Trầm Thanh lông mày, Hideyoshi, vương Phán Phán mấy người. Trầm Thanh lông mày nhìn nữ hải nhi một mặt thống khổ, bận bịu đi đến ngồi tại cạnh giường, vuốt nằng cái trán, ôn nhu nhẹ nhàng trấn an. Nữ hải nhi đầu hướng trong lòng bàn tay chấp chấp, dần dần an tĩnh lại, chốc lát nữa, rốt cục ung dung tĩnh lại.

Bạn đang đọc truyện *Dương Minh Kỳ Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: · Mưu Ni châu ·.

Mới đầu có chút hoảng hốt, hai mắt hơi giật mình kinh ngạc, tựa hồ còn không có hiểu rõ tình huống, dần dần ánh mắt từ mờ mịt chuyển thành kinh hãi, co lại thành nho nhỏ một đoàn, đề phòng chăm chăm lấy trước mắt mấy người. Tán Nghi Sinh đi đến nữ hải trước mặt, cúi người, dùng hết lượng ôn nhu ngữ khí nói ra: "Người không cần sợ. Nơi này là Quốc Tử Giám, ta là Viện Trưởng Tán Nghi Sinh, người cảm giác khỏe chưa?"

Nữ hải nhi trốn về sau tránh, xúc động miệng vết thương không khỏi phát ra một tiếng nhẹ tê, cắn môi, môi sắc trắng bệch, cho thấy là đau nhức gấp. Vừa rồi ngất đi cũng không cảm thấy, hiện tại tỉnh lại, liền bắt đầu cảm nhận được vết thương đau đớn.

Tán Nghi Sinh vươn tay ra, tại trước người nàng nhẹ nhàng điểm một cái, một luồng kinh phong bắn ra, nội lực thấu thể mà vào, nữ hải nhi chỉ cảm thấy trên thân đầy ánh sáng, một dòng nước ấm ở trong cơ thể mình lưu chuyển, phảng phất mặt trời gay gắt tuyệt tan, đau đớn nhất thời giảm bớt, ấm áp dễ chịu giống như là chạy cái tắm nước nóng, không khỏi hướng hân đáp lại cảm kích ánh mắt, hơi hơi nhếch miệng.

Vương Dương Minh ở bên cạnh nhìn rõ ràng, âm thầm cảm thán sư phụ chiêu này cách không vận khí so vừa mới quyết gỗ đầu thủ pháp có thể cao minh nhiều.

Tán Nghi Sinh tiếp tục hỏi nàng nói: "Tiểu cô nương, người tên là gì, vì sao lại trên đường bị người phục kích?"

Nữ hải nhắm mắt lại, cực lực nhớ lại vừa rồi chuyện phát sinh, lông mi run rẩy, phảng phất lòng còn sợ hãi. Nàng thở dốc nửa ngày, mới miễn cưỡng nói: "Ta gọi Bích Lạc, là Bắc Hải người, một tháng trước theo Cha Mẹ từ Bắc Hải đi vào Kinh Đô, những người kia một mực đang đuổi giết chúng ta. Chúng ta một đường che dấu hành tung, đem bọn hân lừa qua qua, thể nhưng là đến Trường An, rốt cục bị bọn họ phát hiện, cha ta mẹ ta đều bị bọn họ giết chết ô ô ô..." Nàng nói đến thương tâm, nhẹn không được che mặt sụt sùi khóc, hai vai run rẩy, nước mắt như là cắt đứt quan hệ Châu Tử từ giữa kẽ tay rơi xuống, khóc đến dừng đều ngăn không được.

Trầm Thanh lông mày bận bịu đập bả vai nàng, nhẹ giọng an ủi.

Tán Nghi Sinh nhíu mày, cô bé này phụ mẫu hân là kết lợi hại cừu gia, xem ra đêm nay đâm bị thương người nàng cũng là truy sát cha mẹ của nàng đám người này, chỉ là những người vì đó cái gì muốn đối cùng cô gái này một chút quan hệ không có Vương Dương Minh ra tay?

Hân các loại nữ hải khóc một hồi, tâm tình hơi bình phục một số, tiếp tục hỏi: "Người có biết bọn họ tại sao phải truy sát cha mẹ người?"

Nữ hải chảy nước mắt mê vờng lác đầu: "Ta không biết. Bọn họ cũng không nói cho ta, chỉ là tại vài ngày trước, phụ thân bỗng nhiên cho ta một vật, để cho ta cần phải hảo hảo bảo quản, phụ thân nói hân cùng nương sau khi chết, ta muốn dẫn lấy vật này nghĩ biện pháp sống sót, ngàn vạn không thể bị cừu

gia phát hiện."

Tán Nghi Sinh nghe được vấn đề quan trọng, lưỡng lự trước thứ này tất lại chính là những người kia truy sát cô bé này phụ mẫu nguyên nhân, nhủ thầm hỏi: "Là cái gì, có thể hay không để cho ta xem"

Nữ hài nhân nước mắt nghẹn ngào nói: "Là một hạt châu, phụ thân nói là rất vật trân quý, để cho ta nhất định phải giữ gìn kỹ." Nói đưa tay qua trong lồng ngực của mình móc sò,

Chỉ là nặng trọng thương bất lực, tay vô luận như thế nào không nhắc lên nổi, Tán Nghi Sinh là đạo đức quân tử, không tiện đưa tay đến một cô gái trong quần áo qua, đối một bên Trầm Thanh lông mày hơi hơi ra hiệu, Trầm Thanh lông mày đưa tay từ nữ hài trong quần áo, móc ra một khóa hạt châu màu phấn hồng.

Tán Nghi Sinh tiếp nhận Châu Tử, chỉ nhìn một chút, liền kinh ngạc nói: "Muru Ni châu?"

Ngừng một lát, lại một mặt bình tĩnh đại ngộ: "Cha ngươi thế nhưng là người xưng Bách Thảo Dược Tiên Bích Ngọc sống, mẹ ngươi là người xưng Diệu Thủ Nhân Tâm trắng Tương điều?"

Nữ hài trầm thấp ứng một tiếng: "Làm sao ngươi biết cha mẹ ta tên?"

Tán Nghi Sinh cảm thán nói: "Cha mẹ ngươi là bác Hải thần y, nghe đồn Muru Ni châu, cũng là hai người cùng một chỗ luyện chế ra đến, ngậm vào trong miệng có thể khắc chế Thiên Hạ hết thầy độc dược, là bảo vật vô giá. Những này tặc nhân truy sát cha mẹ ngươi, đại khái cũng là muốn cướp đoạt viên này Muru Ni châu. Chỉ là tặc nhân sơ ý chủ quan, đưa ngươi đâm choáng về sau không có cẩn thận lục soát thân ngươi, lại hoặc là bọn họ không kịp soát người, ngươi liền bị đồ đệ của ta phát hiện, bọn họ không dám dẫm thảo kinh xà, cho nên bỏ chạy, ngươi mới lấy lấy bảo trụ cái khóa hạt châu này."

"Cha Mẹ... Cha Mẹ tại sao phải đem cái khóa hạt châu này nhìn so sinh mệnh còn trọng yếu hơn, " nữ hài nói lời này lúc, thân thể đều đang run rẩy, nghĩ đến phụ mẫu vì hạt châu này bị tặc nhân Độc Thủ, nhất thời buồn chạy lên não, lại ô khóc lên, nghẹn ngào không thành tiếng: "Ta... Ta cũng không biết cái khóa hạt châu này có chỗ lợi gì, bọn họ cũng không có nói qua, chỉ là để cho ta hảo hảo bảo quản, thế nhưng là bọn họ lại bởi vậy mất mạng. Vì cái gì không đem Châu Tử cho những người xấu kia, hư hỏng như vậy người liền sẽ không giết bọn hắn... Ô ô ô..."

Tán Nghi Sinh nhẹ lời an ủi nàng vài câu, dặn dò nàng nghỉ ngơi thật tốt, bót đau buồn đi. Liền chào hỏi trong phòng mấy người đều theo chính mình cùng nhau đi ra cửa, để nữ hài nhi chính mình chậm rãi bình phục tâm tình.

Quốc Tử Giám mặc dù chỉ là một sở học viện, nhưng là trong viện cao thủ như mây, cho nên mấy người cũng không lo lắng nữ hài vấn đề an toàn, nhao nhao an ủi vài câu, nhẹ đóng lại cửa rồi đi.

Hơn người tất cả đều tán đi, Tán Nghi Sinh lại mang theo đã sớm sáng tỏ cùng Vương Dương Minh đi vào nhà mình. Tiến trong phòng mình, hắn để cho hai người ngồi xuống, suy nghĩ một chút, giữa lông mày mấy phần nghi hoặc, trầm ngâm nói: "Việc này ta còn có một chỗ không rõ."

Đại khái là không ràng buộc hiển máu quá nhiều, Vương Dương Minh trong đầu mông mông, đều nhanh chuyển bất động, dùng một hồi lâu mới lý giải Tán Nghi Sinh ý tứ. Đã sớm sáng tỏ thần trí thư thái, nghe vậy giữa lông mày nhăn lại, toát ra vẻ không hiểu: "Viện Trường thế nhưng là không nghĩ ra vì cái gì những sát thủ kia hội nhắm chuẩn tiêu sư đệ?"

Tán Nghi Sinh đầu ngón tay khẽ chọc mặt bàn: "Những sát thủ này là vì Muru Ni châu mà đến, cùng ngươi tiêu sư đệ cũng không có cái gì liên quan, nhưng là ta nghe ngươi tiêu sư đệ miêu tả, những người này thừa dịp loạn ra tay, rõ ràng là hướng về phía ngươi tiêu sư đệ tới. Đây cũng là vì cái gì đây?"

Vương Dương Minh vốn tại ngờ ngợ ngạc ngạc, lúc này nghe hai người đang đàm luận việc của mình, nhất thời một cái cơ linh, nghĩ đến này mặt nạ sát thủ Nhị Nhân Tổ đối thoại, vội nói: "Cái kia mang mặt nạ cùng ta đối nhất chương, bị ta đánh thành trọng thương, nói một câu: Tình báo có sai, hắn đã là Ngũ Phẩm mức độ, sau đó liền rút lui. Sư phụ, cái gì là Ngũ Phẩm?"

Tán Nghi Sinh còn chưa trả lời, đã sớm sáng tỏ lại cả kinh nói: "Tiêu sư đệ ngươi lại có Ngũ Phẩm mức độ?"

Tán Nghi Sinh lắc đầu, ngón tay đánh Vương Dương Minh trán một cái: "Chính hắn đánh bại đánh bại nghiên cứu ra một điểm nhỏ thông minh, ý vào chính mình không có kinh mạch, đem trong vòng vài ngày tích súc nội lực nhất chương toàn đánh ra qua, một chương này Chân Khí hùng hậu, đáng tiếc hắn còn không có Luyện Tinh quen, không phải vậy tại chỗ liền sẽ đem cái kia thích khách chụp chết."

Vương Dương Minh kinh ngạc nhìn mình sư phụ: "Làm sao ngươi biết? Ngươi thấy tận mắt?"

Tán Nghi Sinh mặc hắn nhìn nửa ngày, chỉ chỉ đầu mình, thần nhiên nói: "Ta dùng đoán."

Vương Dương Minh cảm thấy hiếu kỳ: "Ngày đến tốt cùng cái gì là Ngũ Phẩm?"

Đã sớm sáng tỏ nhìn hắn xác thực không biết, một bên giải thích nói: "Phẩm là thế gian đối người tu hành thủy chuẩn làm phân cấp. Từ vừa tới chín, phẩm cấp càng cao, người này Võ Đạo Tu Vi cũng liền càng mạnh. Ngũ Phẩm đã có thể được xưng là tu luyện có thành tựu, tại ngươi cái tuổi này đạt tới Ngũ Phẩm, đó là tương đương hiếm thấy sự tình."

Vương Dương Minh đắc chí vừa lòng, cơ hồ muốn chống nạnh ngửa mặt lên trời cười to: "Nguyên lai ta quả thật là một thiên tài!"

"Thiên tài cái rắm!" Tán Nghi Sinh cười mắng: "Cái kia thích khách là không có nhô ra ngươi hư thực, cho là ngươi tiện tay nhất chương đều có uy lực

như thế, đem người định giá Ngũ Phẩm, nếu như hấn lá gan đủ lớn, đi lên nữa thử người một lần, liền sẽ phát hiện người trong đàn điền đã rỗng tuếch, mặc kệ hấn xâm lược."

Đã sớm sáng tỏ cười nói tiếp: "Nhưng là cái này một hơi đem sở hữu Chân Khí đánh ra qua pháp môn, Thiên Hạ cũng chỉ có tiểu sư đệ có thể sử dụng, lại thêm cương mãnh không đức Hàng Long Thập Bát Chương, tiểu sư đệ, biện pháp này như có thể thích đáng sử dụng, vẫn có thể xem là là một chiêu ra bất ngờ thắng bại tay đây."

Vương Dương Minh bị hấn nói hai mắt phát sáng, chính là tâm động, lại nghe Tán Nghi Sinh ở bên xi khê một tiếng: "Cái này biện pháp chỉ có thể Nhất Chiêu Chế Địch, nếu như thất bại, đến lúc đó người Chân Khí dùng hết, hạ tràng thế tất thảm Hề Hề."

Vương Dương Minh bị hấn một đầu nước lạnh dội xuống, nhất thời nhụt chí, chỉ xám xịt trầm mặc không nói.

Tán Nghi Sinh trầm ngâm nửa ngày, lại nói: "Xem ra ám sát Bích Lạc tiểu cô nương người đứng là hướng về phía Mưu Ni châu đến, nhưng là ám sát người người là chạy người đến, cái này đều không có sai, tổng hợp lời nói, cái này hai nhóm thích khách hấn không phải là một nhóm người. Còn mặt nạ vì cái gì ——"

Hấn chậm rãi lắc đầu: "Cái này ta cũng không biết, vì kế hoạch hôm nay, đành phải để người cùng Bích Lạc đều tạm thời đợi ở trong viện, không muốn ra khỏi cửa, chờ đi qua một trận này nhìn phải chăng có cái gì tiến triển. Ta đã phái người qua thông báo kinh Đô Chi Huy ti, Trường An Thành đã giới nghiêm, những thích khách đó là ra không thành. Ngày mai bắt đầu toàn thành hội triển khai loại bỏ, như có thể bắt lấy hung thủ, này liền có thể biết rõ nói ra chân tướng."

Đã sớm sáng tỏ cùng Vương Dương Minh đều là gật đầu nói phải, sắc trời không còn sớm, hai người riêng phần mình cáo biệt Tán Nghi Sinh đi về nghỉ.

Chờ bọn hấn sau khi đi, Tán Nghi Sinh lại tại trước bàn đứng thẳng hồi lâu, sắc mặt âm đạm khó phân biệt, thật lâu, thật dài thở dài, tự nhủ: "Bách Độc Bất Xâm, các người tin tức ngược lại là linh thông."

Bỗng nhiên, hấn một cái lắc mình xuất hiện ở ngoài cửa, ngẩng đầu nhìn về phía tây tối như mực bầu trời, trên trán lướt qua một chút giận dữ, hung ác tiếng nói: "Tà Ma Ngoại Đạo, thế mà còn dám lưu tại Trường An, thật đem ta Quốc Tử Giám không coi là gì a? Cút cho ta!" Lời còn chưa dứt, một cỗ vô hình kinh phong từ trong miệng hấn bắn ra, như là Thương Long gầm thét hướng tây Phương Thiên không mà đi.

Cái này hét lớn một tiếng không biết lấy cái gì thần thông phát ra, thế mà ở bên cạnh hấn cũng cuốn lên một trận cuồng phong, thổi đến tóc điên cuồng Loạn Vũ, sấn thác hấn cao lớn thân hình, phảng phất Thần Ma hiện thế.

Kinh phong từ trong thành Trường An nhà dân đỉnh đầu lướt qua, cũng không khí tốc độ cao ma sát, mang theo ù ù tiếng vang, có người từ trong mộng bị bừng tỉnh, tò mò lầm bầm một câu: "Đánh như thế nào rồi?" Lại tiếp tục ngủ thật say.

Trường An Thành tây, đen nhánh trên bầu trời, một cái đang cười gió mà đi hắc ảnh, biến mất tại thiên không màu đen nhánh bên trong, gần như không thể biện.

Đột nhiên, thân ảnh bỗng nhiên một hồi, phảng phất bị thứ gì cho nặng nề mà đánh rơi, kêu thảm một tiếng, chán nản quẳng xuống đất, oa phun ra một ngụm lớn máu tươi, trong bóng tối lập tức hiện ra mấy cái như quỷ mị bóng người, đem hấn đỡ dậy, bên trong một bóng người lo lắng mà hỏi thăm: "Tổng Chủ, người không sao chứ?"

Được gọi là Tổng Chủ người khoát khoát tay, muốn hít sâu một hơi bình phục Nội Tức, làm dịu vừa bị thương nặng, không muốn một thanh Chân Khí thế mà đề lên không nổi, oa một tiếng lại là một ngụm máu tươi, phun ra cái này miệng tụ huyết về sau, Tạng Phủ ở giữa vừa rồi khá hơn một chút.

Hấn ngẩng đầu nhìn Thành Đông phương hướng, nghiêng lợi nói: "Tốt một cái Tán Nghi Sinh, hảo thủ đoạn, tốt! Tốt!" Nói liên tục gần như chữ "hảo", trên trán nói không nên lời ngoan lệ cũng không cam lòng.

Vừa mới đặt câu hỏi người kia sợ hãi mà kinh hãi: "Là Tán Nghi Sinh xuất thủ?"

Được gọi là Tổng Chủ người kia gật gật đầu, trên mặt vẻ oán độc rất nặng: "Chủ quan, không nghĩ tới lão gia hỏa này võ công đã đến loại cảnh giới này, lại có thể cảm ứng được ta vị trí, bị hấn một cái Sư Tử Hồng cho trọng thương. Cách xa như vậy còn có mạnh như vậy uy lực, cái này thiên hạ đệ nhất tên tuổi thật đúng là không phải nói không. Sự tình có không giai, Mưu Ni châu không muốn, chúng ta hiện tại liền rút lui."

Thủ hạ có chút chần chờ, hỏi: "Cái kia Bách Độc Bất Xâm tiểu gia hỏa, chúng ta cũng không cần?"

"Lưu được núi xanh, không sợ không có củi đốt. Trong vòng ba năm ta nội thương cũng không thể phục hồi, nhưng ta Bách Độc Thủ Môn đến sớm muộn cũng sẽ tìm về cái này tràng tử, đi thôi." Được gọi là Tổng Chủ người trong mắt tình quang lóe lên, không chút do dự, mang theo dưới tay mình biến mất ở trong màn đêm.

Bóng đêm như nước, bọn họ phảng phất cho tới bây giờ chưa từng xuất hiện.

Chương 29: Nấu nước Đại Thủy ẩm :.

Hôm sau, đưa thịt tiểu phân đội đang bò núi.

Vốn là Vương Dương Minh công việc của một người động, hiện tại biến thành bốn người được, Trầm Thanh lông mày nóng lòng nhất, hôm nay sáng sớm liền đánh tốt thịt kho tàu, cách cách phá cửa gọi sáng sớm, vương Phán Phán giấu trong lòng đối Trầm Thanh lông mày điểm tiểu tâm tư kia, biểu thị đồng môn tình thâm cũng muốn đi; Hideyoshi —— Hideyoshi ngáp một cái, hần thuần là bị vương Phán Phán sinh kéo tới.

Vách núi dốc đứng, Vương Dương Minh đi qua hiển máu quá nhiều, khí huyết có thua thiệt, tay chân phù phiếm đến kịch liệt, bò một đoạn nhỏ liền thở hồng hộc, mười phần miễn cưỡng.

"Tiểu sư đệ, ngươi đã hoàn hảo?" Mấy người lo âu hỏi.

"Không, không có việc gì", Vương Dương Minh thở mạnh.

Trầm Thanh lông mày thấy thế, quay đầu đối leo nhanh nhất vương Phán Phán nói: "Mập mập, ba người chúng ta bên trong ngươi thể lực tốt nhất, ngươi đem tiểu sư đệ lưng lên đi."

Vương Phán Phán không thích nhất người khác nói hần béo, nhưng là Trầm Thanh lông mày phân phó hần nào dám không nghe, lập tức đề khí thả người trượt xuống đến một đoạn, đến Vương Dương Minh bên người, duỗi ra đơn tay nắm lấy tay phải hần, kêu một tiếng: "Lên!"

Vương Dương Minh không tự chủ được bị hần kéo qua qua, công ở trên lưng.

"Tiểu sư đệ, ngươi có thể nắm chặt", vương Phán Phán hữu tâm tại Trầm Thanh lông mày trước mặt khoe khoang, thanh quát một tiếng, vận khởi toàn thân Nội Tức, sử xuất mười hai phần khí lực, hô hô hô trèo lên trên, lập tức siêu dư hai người một mạng lớn.

Hần càng bò càng mạnh hơn, giống một cái Đại Tinh Tinh tại trên vách đá dựng đứng đi dạo xê dịch, phi tốc hướng lên.

Chỉ là cái này có thể khổ Vương Dương Minh, hần bị dọa cho phát sợ, chỉ đến sát sao ôm lấy vương Phán Phán, sợ mình sợ ý một chút bị cái này lỗ mạng gia hỏa cho té xuống, vậy liền chết quá không đáng.

Thời gian đốt hết một nén hương, ba người đã đến cầu tàu.

Trầm Thanh lông mày nhìn vương Phán Phán một đường bò lên tuy nhiên tốc độ cực nhanh, nhưng cũng tiêu hao đến kịch liệt, cái trán ra không ít mồ hôi, liền gọi hần nghỉ ngơi một chút, lấy ra tùy thân mang theo khăn tay, cho hần chà chà mồ hôi, vương Phán Phán từ thăm mền Trầm Thanh lông mày bắt đầu nơi nào có qua dải ngọc như vậy, cả người từ đầu đến chân đều xộp giòn, ngóc đứng tại toét miệng nguyên địa một cử động nhỏ cũng không dám.

Trầm Thanh lông mày vừa lau một bên ngạc nhiên nói: "Làm sao ta lau cho ngươi mồ hôi, ngươi ngược lại xuất mồ hôi càng nhiều."

Hideyoshi ở một bên nháy mắt ra hiệu, Vương Dương Minh cảm thấy nhất động, cũng là mỉm cười. Hần tuy nhiên tuổi còn nhỏ, tính cách lại so với bình thường hài tử thành thực, trong lòng biết vương Phán Phán cái này nhân tâm nghĩ đồ thuần, không chút tâm cơ nào, là cái thực tình có thể kết giao bằng hữu, chỉ là không biết Trầm Thanh lông mày đối với hần đến là hữu ý vô ý, nếu như vô ý, vậy hần về sau có thể thiếu không thương tâm khổ sở, ruột gan đứt từng khúc, sau này mình có cơ hội ngược lại là có thể thăm dò thăm dò Trầm Thanh lông mày, cũng coi như giúp hần một chút.

Bốn người tiếp tục một đường bò lên trên đỉnh núi, Tô Mộc nghe được lộn xộn tiếng bước chân, đã sớm ra đón, kinh ngạc nói: "Làm sao mấy người các ngươi đều đến?"

Vương Dương Minh cười nói: "Tự nhiên là cho ngươi đưa thịt tới."

"

Tô Mộc cùng Trầm Thanh lông mày ở tại cùng một cái túc xá, cảm tình vô cùng tốt, nàng vừa ăn mấy người đưa ra thịt kho tàu, vừa nghe Trầm Thanh lông mày líu ríu giảng thuật tối hôm qua sự tình, khi nghe nói Vương Dương Minh cùng cái kia thần bí thích khách đối nhất chương về sau đem đối phương đánh bay ra ngoài lúc, trong lòng kinh ngạc, cũng không biết tiểu tử này đã có như thể tiến cảnh, lại nghe được Vương Dương Minh vì cứu Bích Lạc hiển không ít máu, vuốt cằm nói: "Nhìn không ra ngươi cũng có chút lương tâm, trước kia thật đúng là trách oan ngươi."

Quốc Tử Giám bên trong luôn luôn lo liệu trừ Cường phù Nhược, hiệp nghĩa can đảm truyền thống. Tô Mộc từ nhỏ thụ cũng là như vậy giáo dục, cho nên đối Vương Dương Minh loại này giúp người làm niềm vui tinh thần mười phần tôn sùng, trong lòng đối với hần ác cảm tiêu mất không ít.

Nàng lại đi nhìn Vương Dương Minh lúc, cảm thấy gia hỏa này mặt mày cũng không có nguyên lai như vậy để cho người ta chán ghét. Nghĩ lại lại nghĩ tới

hai người bắt đầu thấy lúc, Vương Dương Minh cố nhiên thái độ ác liệt, thế nhưng là cứu căn bản, còn là mình không tin hẳn là Viện Trưởng đồ đệ trước đây, đối với hắn nói lời ác độc trước đây, vừa nghĩ như thế, ngược lại cảm thấy mình trước đó đối Vương Dương Minh nghiêng rằng nghiêng lợi thống hận chưa chắc là lẽ thẳng khí hùng, không khỏi có một chút tâm hồng.

Vương Dương Minh còn chưa từ thờ hồng học trong trạng thái khôi phục lại, Tô Mộc gặp hắn Huyết Khí hao tổn quá lợi hại, nhàu hạ mi đầu: "Người đã hôm nay thân thể khó chịu, liền không nên lại đến bờ cái này hậu sơn, nếu là thật làm ra cái nguy hiểm tính mạng đến, tán Viện Trưởng còn không phải tức chết."

Vương Dương Minh khoát khoát tay ra hiệu không ngại: "Hôm qua nói xong đưa cơm cho người, vô luận như thế nào không thể lỡ hẹn không phải."

Tô Mộc cũng không nghĩ tới Vương Dương Minh lại là như thế nói lời giữ lời người, hảo cảm lại nhiều một tầng.

Vương Dương Minh thở dốc một hồi, cảm thấy hơi tốt một chút, hướng bốn có người nói: "Các người trước trò chuyện, nơi này Thiên Địa Nguyên Khí dồi dào, ta tranh thủ thời gian tu luyện một hồi nội công, nói không chừng đối khí huyết có chỗ tốt."

Bốn người tự đi nói chuyện phiếm, Vương Dương Minh ngồi tại động khẩu, vận khởi Cửu Dương Thần Công pháp môn, bắt đầu hoàn toàn như trước đây hấp thu Thiên Địa Nguyên Khí. Nhắc tới cũng kỳ quái, giờ phút này hắn hấp thu Thiên Địa Nguyên Khí tốc độ nhưng lại xa xa không có hôm qua nhanh như vậy.

Hắn dưới đây phỏng đoán, chân khí trong cơ thể càng đục dầy, thu nạp Thiên Địa Nguyên Khí tốc độ cũng liền càng nhanh, như vậy cũng tốt so dùng tiền vốn đi kiếm lợi tức, tiền vốn càng nhiều, lợi tức cũng liền đến càng nhiều càng nhanh. Nhưng là hắn bây giờ trong Đan Điền rồng tuếch, trước đó góp nhặt nội lực đều bị ngày hôm qua nhất chương đem thả rồi, cho nên thu nạp Thiên Địa Nguyên Khí tốc độ ngược lại trở nên chậm.

Nhưng là Cửu Dương Thần Công dù sao cũng là nội công bên trong Dịch Số, trong cơ thể hắn lại không có kinh mạch hạn chế, không chờ một lúc, hắn quanh người liền bắt đầu điên cuồng hội tụ Thiên Địa Nguyên Khí. Hậu sơn Thiên Địa Nguyên Khí mười phần dồi dào, Vương Dương Minh hấp thu quên cả trời đất, cảm giác mình liền như là một cái mười phần khôn khéo Thương Nhân, tại lài mẹ đẻ lài con lần lài mẹ đẻ lài con. Bất tri bất giác, đã đem Chân Khí thu nạp đến hôm qua đồng dạng mức độ.

Hắn lại suy nghĩ nơi này Thiên Địa Nguyên Khí như thế đầy đủ, chính mình không bằng thừa dịp cơ hội tranh thủ thời gian hấp thu, sau khi trở về sẽ chậm chậm luyện hóa, thế là không làm ngừng, tiếp tục tiến bộ dừng mãi.

Tô Mộc sớm đã cơm nước xong xuôi, cùng dư ba người trò chuyện một hồi, thấy sắc trời đã gần đến giữa trưa, liền bắt đầu đuổi người, để tránh chậm trễ mọi người buổi chiều việc học.

Trầm Thanh lòng mảy ba người xác thực buổi chiều đều còn muốn đi học tập trong thư viện thông biết chương trình học, dựa theo Quốc Tử Giám quy định, tuy nhiên Hữu Giáo Vô Loại, học sinh có thể tự do lựa chọn bọn họ cảm thấy hứng thú chương trình học, nhưng là có một ít thông biết chương trình học lại là tất cả mọi người muốn học tập, bao quát Văn Học, Toán Học, Lý Học các loại. Tấn Nghi Sinh cho rằng những này học vấn tuy nhiên không có quan hệ gì với võ đạo, lại là người trẻ tuổi đứng ở cái thế giới này chỗ thiết yếu tri thức, bởi vì quy định này Quốc Tử Giám bên trong sở hữu tại tịch học sinh đều là cần công.

Thông biết chương trình học mỗi nửa năm tiến hành một lần tổng hợp khảo thí, không thông qua còn muốn sửa tu. Vương Dương Minh mới vào Quốc Tử Giám, Tấn Nghi Sinh cho là hắn với cái thế giới này còn không quá thích ứng, không nên quá sớm bảo hắn học tập thông biết chương trình học, cho nên tạm thời không có cho hắn sắp xếp khóa, dự định một hai tháng sau lại để hắn qua chậm rãi học tập cái thế giới này tương quan tri thức.

Trầm Thanh lòng mảy ba người cùng Tô Mộc cáo biệt, muốn kéo lấy Vương Dương Minh cùng rời đi, Tô Mộc lại nói: "Hậu sơn Thiên Địa Nguyên Khí dồi dào, tiểu sư đệ chính ở nội công nhập môn thời điểm, tại cái này tu hành đối với hắn rất có chỗ tốt, các người đi trước, hắn lưu lại, ta ở chỗ này nhìn lấy hắn."

Trầm Thanh lòng mảy do dự: "Thế nhưng là hắn Huyết Khí hao tổn, thể lực không được, đợi chút nữa hắn làm sao xuống núi đâu?"

Tô Mộc khoát khoát tay, nói: "Yên tâm đi, ta tiễn hắn xuống dưới, chỉ tiễn hắn đến chân núi ta liền trở lại, không tính hồng diện bích quy củ."

Trầm Thanh lòng mảy lúc này mới yên tâm, đi theo hắn hai người cùng một chỗ xuống núi.

Tô Mộc nhìn Vương Dương Minh dụng công chính cần, không dám đánh nhiễu, ngồi tại bên cạnh hắn thổi gió núi nghĩ đến chính mình tâm sự.

Lại có ngày 12 liền muốn trở lại Tiền Viện tiếp nhận Tấn Nghi Sinh chỉ điểm, nhưng là trước mắt chính mình tu hành còn không có tìm được đột phá khẩu, thực sự không biết nên làm sao bây giờ. Nàng nghĩ một lát, cũng nghĩ không ra cái biện pháp, dứt khoát không nghĩ, quay đầu đi xem Vương Dương Minh.

Lúc này thái dương đã nhanh muốn đến trên nóc, Vương Dương Minh nhập định đã có hai canh giờ, dần dần tiến vào Vật Ngã Lưỡng Vong cảnh giới, đỉnh đầu hắn lần nữa có hơi nước bay lên, lần này hơi nước so với một lần trước càng trắng kiện chút, thẳng tắp hướng tăng lên qua.

Tô Mộc đây là lần thứ hai nhìn thấy cảnh tượng này, sớm đã không thấy kinh ngạc, tâm đạo hắn cái dạng này thật là sống Thoát Thoát cực giống một cái đang nấu nước Đại Thủy âm, nghĩ tới đây không khỏi "Phốc phốc" cười ra tiếng.

Tiểu sư đệ cái này thu nạp Thiên Địa Nguyên Khí tốc độ là chính mình trước đây chưa từng gặp, xác thực có thể được xưng là thiên phú dị bẩm, nếu như có thể một mực như thế tiến xuống dưới, tương lai hắn thành tựu chỉ sợ còn muốn trên mình, chỉ là không biết có thể hay không siêu việt Đại Sư

Huynh?

Nhưng mà nàng lập tức lắc đầu, tự nhủ khẳng định nói: "Đại Sư Huynh kinh điểm mới tuyệt, là giữa thiên địa Dịch Số, tương lai chỉ sợ sẽ so tán Viên Trường còn muốn lợi hại hơn, cuối cùng là không thể nào siêu việt hẳn."

Bạn đang đọc truyện *Dương Minh Kỳ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Vương Dương Minh đảm đương :.

Vương Dương Minh tuy nhiên tâm địa Không Minh, Vật Ngã Lưỡng Vong, nhưng cũng hết sức tai thính mắt tinh, nghe được câu này, thu Cửu Dương Thần Công, từ từ mở mắt, hiểu kỳ nói: "Người nói ai không có khả năng siêu việt Đại Sư Huynh?"

Tô Mộc vừa rồi nói một mình, quên Vương Dương Minh còn ở bên người, quăn nói: "Nghe lên người khác nói chuyện."

Vương Dương Minh đùa nàng: "Ta ngay tại bên cạnh người, chính người muốn nói chuyện, sao có thể nói là ta nghe lên?"

"Mặc kệ, cũng là nghe lên."

Vương Dương Minh vừa bực mình vừa buồn cười, biết nàng lớn tính tiểu thư lại phạm: "Tốt a, coi như ta là nghe lên tốt, nhưng là cũng nghe được một nửa, tâm lý ngứa, người liền nói cho ta nghe nha, ai không có khả năng siêu việt Đại Sư Huynh?"

Tô Mộc quệt mồ hôi: "Ai đều khó có khả năng siêu việt Đại Sư Huynh!"

"Xác thực", Vương Dương Minh tán đồng gật đầu: "Đại Sư Huynh là thể gian độc nhất vô nhị thiên tài, xác thực không người nào có thể siêu việt."

"A?" Tô Mộc hiểu kỳ: "Người vì cái gì cho rằng như vậy? Người rất hiểu biết Đại Sư Huynh?"

Vương Dương Minh lại lắc đầu: "Ta cùng Đại Sư Huynh tiếp xúc thời gian rất ngắn, chưa nói tới hiểu biết, nhưng là ta từ gặp hắn lần đầu tiên bắt đầu liền rất ưa thích hắn, hắn thật giống như Mùa xuân gió mát, có thể ấm áp bên người mỗi người. Đại Sư Huynh đối xử mọi người chân thành, lòng dạ rộng lớn, nhất định có thể đạt tới Cực Cao Cảnh Giới, thành tựu một phen đại sự."

Tô Mộc nhất thời đại sinh tri kỷ cảm giác, liền thanh phụ họa.

Vương Dương Minh lại hỏi: "Người vì sao cảm thấy không có người có thể siêu việt Đại Sư Huynh?"

Tô Mộc lúc này bởi vì cùng hắn đồng dạng sùng bái Đại Sư Huynh quan hệ, đối với hắn cảm nhận lại đỡ một ít, giải thích nói: "Ta cùng Đại Sư Huynh đều là Quảng Lăng Từ Sư cha đồ đệ, tại người trước khi đến, Đại Sư Huynh là ta trong thư viện tuổi tác lớn nhất Thân Truyền Đệ Tử, ta là tuổi tác nhỏ nhất, lại bởi vì đều là Quảng Lăng Từ Sư cha đồ đệ, cho nên Đại Sư Huynh thương yêu nhất ta. Ta tại Quốc Tử Giám học võ công, trên thực tế đều là Đại Sư Huynh chỉ điểm, nói hắn mới là sư phụ ta, không có chút nào giống quá phận."

Hắn cho ta giảng giải võ công, luôn luôn nội dung sâu sắc, lời lẽ dễ hiểu, nói cực dễ dàng lĩnh hội, nhưng lại đánh trúng yếu điểm. Mà Đại Sư Huynh bản thân tu vi, từ lâu đến thâm bất khả trắc cảnh giới, khả năng ngay cả Quảng Lăng Từ Sư cha cũng đã bị hắn siêu việt, tất cả mọi người suy đoán nói, Quốc Tử Giám bên trong trừ Tán Nghi Sinh Viện Trưởng bên ngoài, thực lấy Đại Sư Huynh võ công là cao nhất. Ta vẫn cảm thấy, Đại Sư Huynh như thể nhân vật, mới hắn là khi tán Viên Trường đồ đệ."

"Cho nên người từ biết ta là Tán Nghi Sinh đồ đệ bắt đầu liền đối ta hoành nhiên lông mày dựng thẳng bối mốt thiếu sót?"

Tô Mộc gật gật đầu, thẳng thắn thừa nhận sự thật này, nói ra: "Người tuy nhiên cũng có chút thiên phú, nhưng là Đại Sư Huynh thiên phú là người bình thường căn bản là không có cách bằng được, tương lai người có thể sẽ có rất không dậy nổi thành tựu, có thể sẽ so ta còn lợi hại hơn nhiều, nhưng người cuối cùng không có khả năng siêu việt Đại Sư Huynh."

Vương Dương Minh mười phần tán đồng Tô Mộc đối Đại Sư Huynh tôn sùng đầy đủ ý nghĩ,

Càng đối nàng tự nhận tương lai không phải mình đối thủ thuyết pháp rất cảm thấy vui vẻ, nhưng là thiếu niên tính cách, làm sao có thể tán đồng người khác cho là mình so một người nào đó kém

Ngay sau đó liền có chút không phục giải thích: "Người làm sao lại như vậy vững tin ta đuổi không kịp Đại Sư Huynh?"

Tô Mộc lắc đầu nói: "Người không biết Đại Sư Huỳnh năm đó là tu hành như thế nào."

Nói đứng dậy, chậm rãi nói: "Người biết thế gian đối với một người võ đạo thực lực đánh giá, là dùng phẩm cấp tới phân chia à?"

Vương Dương Minh gật gù đầu: "Biết, từ nhất phẩm đến Cửu Phẩm nha."

"Vâng. Giống như người như vậy tu hành, đã là ít có tốc độ, đoán chừng lại có tầm vài ngày, người liền có thể đột phá nhất phẩm đại quan, chính thức bước vào tu hành cảnh cửa. Nhưng là người biết Đại Sư Huỳnh năm đó đột phá nhất phẩm, dùng bao lâu?"

Vương Dương Minh nghĩ thầm Đại Sư Huỳnh loại kia thiên phú, nhất định là dùng rất thời gian ngắn ở giữa đã đột phá nhất phẩm, nhưng là như vậy có cái gì không dậy nổi.

Tô Mộc chậm rãi nói ra: "Đại Sư Huỳnh đột phá nhất phẩm, dùng mười năm."

"Người là bắt ta làm trò cười à, " Vương Dương Minh mặt mũi tràn đầy không tin, cũng là hai mươi bốn mạch chi thông ba bốn mạch đản độn, một trong thời gian hai năm cũng có thể đột phá nhất phẩm, Đại Sư Huỳnh kinh tài tuyệt diệu, làm sao có thể dùng mười năm lâu như vậy!

Tô Mộc cũng nói: "Ta lần thứ nhất biết chuyện này thời điểm cũng không thể tin được, tưởng rằng lời đồn, liền chạy đi hướng Đại Sư Huỳnh tự mình chứng thực, hần nói cho ta biết là thật."

Vương Dương Minh buồn bực nói: "Cái này sao có thể."

"Người đừng có gấp, nghe ta nói. Về sau ta nghe Quảng Lăng Tử Sư cha nói, Đại Sư Huỳnh mười tuổi bái hần làm thầy, là toàn viện cái thứ nhất Nhập Môn Đề Tử. Quảng Lăng Tử Sư đòi bỏ đến đối với hần kỳ vọng, thế nhưng là Đại Sư Huỳnh nhập môn về sau, mỗi ngày thích nhất qua trong Tàng Thư các đọc sách, gần như năm trôi qua, Tàng Thư Các sách cơ hồ bị hần nhìn lướt.

Hần đọc sách rất tạp, Thiên Văn Tinh Tượng y thuật xem bói Cầm Kỳ Thư Họa cái gì đều nhìn, đương nhiên cũng nhìn võ học sách, nhưng là cứ như vậy, Đại Sư Huỳnh từ nhập môn bắt đầu tu hành, thẳng đến mười năm, hần đều còn không có bước vào nhất phẩm đại quan. Quảng Lăng Tử Sư cha phi thường không hiểu, hần tự tin tự mình nhìn Nhân Cục chuẩn, Đại Sư Huỳnh khẳng định thiên phú hơn người, nhưng là cũng là không nghĩ ra vì cái gì Đại Sư Huỳnh ngay cả nhất phẩm Quan Khẩu đều chậm chạp bước không đi vào. Quảng Lăng Tử Sư cha qua tìm Viện Trưởng thỉnh giáo, Viện Trưởng chỉ nói tám chữ:

Hậu tích bạc phát, nước chảy thành sông."

Vương Dương Minh trong lòng hơi động, Tấn Nghi Sinh dạy mình tu hành thời điểm liền trân trọng nói qua cái này tám chữ, nguyên lai cái này tám chữ vốn là Tấn Nghi Sinh đối đã sớm sáng tỏ lời bình.

"Về sau có một ngày, Đại Sư Huỳnh đem trong Tàng Thư các sách đều nhìn lướt, năm đó hần hai mươi tuổi, sau đó hần chạy tới cùng Quảng Lăng Tử Sư cha nói, hần rốt cục nghĩ rõ ràng tu hành đạo lý. Quảng Lăng Tử Sư cha cho là mình tên đồ đệ này đọc sách nhìn góc, không biết như thế nào cho phải, Đại Sư Huỳnh cũng không nhiều lời, từ biệt sư phụ đến hậu sơn.

Ngày thứ hai, hậu sơn một trận mãnh liệt Nguyên Khí ba động, Quảng Lăng Tử Sư cha đi thăm dò nhìn, phát hiện Đại Sư Huỳnh mỉm cười từ sau núi đi về tới, đã bước vào nhất phẩm Quan Khẩu. Lại về sau, toàn bộ Tu Hành Giới đều không thể tin được sự tình phát sinh..."

Vương Dương Minh biết cố sự đến quan trọng địa phương, không khỏi vểnh tai, tiếp tục nghe tiếp. Tô Mộc cảm khái vạn phần nói ra: "Bước vào nhất phẩm về sau, Đại Sư Huỳnh liền đã xảy ra là không thể ngăn cản, một năm sau bước vào Nhị Phẩm, nửa năm sau tấn cấp Tam Phẩm, qua ba tháng tấn cấp Tứ Phẩm, qua nửa tháng tấn cấp Ngũ Phẩm, tiếp qua hai mươi ngày tấn cấp Lục Phẩm, tiếp lấy qua mười ngày tấn cấp Thất Phẩm, lại qua năm ngày tấn cấp Bát Phẩm, mà tổng bát phẩm đến cuối cùng bước vào Cửu Phẩm đại quan, hần chỉ dùng một buổi tối."

Vương Dương Minh nghe được ghen hòng nhìn trần trối, không dám chút nào tin tưởng cái này là chân thật tồn tại sự tình. Phải biết một người tu tập võ đạo, thường thường là trước dễ sau khó, một người luyện đến Ngũ Phẩm, khả năng cần thời gian mười năm, nhưng là Ngũ Phẩm sau này mỗi tăng lên một phẩm thứ, đều cần nỗ lực cố gắng gấp bội cùng thời gian, có người nghèo cả đời, cũng vô pháp hoàn thành tổng bát phẩm đến Cửu Phẩm chuyển biến, mà Đại Sư Huỳnh lại là càng tu luyện càng nhanh, đây quả thực là trái với thường thức a!

"Đại Sư Huỳnh hoàn thành tấn cấp Cửu Phẩm chuyển biến, cũng liền mang ý nghĩa hần tại võ đạo con đường tu hành bên trên đã đi ra rất rất xa, bây giờ hần đã tại Cửu Phẩm Quan Khẩu bên trên bồi hồi nhiều năm, không biết khi nào liền sẽ đột phá Cửu Phẩm, trở thành cả thế gian đều chú ý cao thủ."

Vương Dương Minh ngạc nhiên nói: "Cửu Phẩm phía trên còn có phẩm bậc?"

Tô Mộc gật đầu: "Cửu Phẩm phía trên đã không thể dùng phẩm bậc phân chia."

Nguyên lai thế gian này võ học tầng thứ, Cửu Phẩm trở lên cao thủ đã hiếm thấy trên đời, Quốc Tử Giám tự tập Thiên Hạ cao thủ, trong viện cũng bắt quá năm sáu cái đột phá Cửu Phẩm cao thủ. Giống Quảng Lăng tử như thế đột phá cửu phẩm thượng hạn lại được mà chưa xa, liền được xưng làm Tổng Sư, mà giống Tấn Nghi Sinh như thế đã không biết tại Cửu Phẩm phía trên đi ra bao xa người, liền được xưng là Đại Tổng Sư.

Vương Dương Minh ngẫm lại, nói ra: "Nhưng là nhân loại luôn luôn muốn tiến về phía trước bước, nay chỉ thắng xưa kia, tất như trước chỉ thắng cổ, nhân loại bước vào Cửu Phẩm trở lên cường giả hội càng ngày càng nhiều, đến lúc đó thế gian khẳng định sẽ đối với Cửu Phẩm trở lên cảnh giới lại tiến hành

chia nhỏ."

Tô Mộc lắc đầu, cũng không đồng ý hẳn quan điểm: "Không biết vì cái gì, một số trong truyền thuyết tuyệt thế cao thủ tổng là sinh hoạt tại Viễn Cổ Thời Đại, phảng phất đó là một cái anh hùng xuất hiện ló ló thời đại, giống Đẩu Tửu Tăng, Cửu Ma Trí, Kiền Đạt Bà, Khẩn Na La, đều là trong truyền thuyết Bất Thế Cao Thủ, cho dù là Ma Giáo Đại Ma Đầu Trường Tôn Vô Kỵ, cũng đã là hơn ngàn năm trước nhân vật, nhân loại tại tiến bộ, nhưng là nhân loại Võ Đạo Tu Vi lại một mực đang lui bước. Không có ai biết đây là vì cái gì."

Vương Dương Minh phản bác: "Thế nhưng là sự phụ chính mệnh đã nói với ta, hẳn đã siêu việt Trường Tôn Vô Kỵ."

Tô Mộc nhân tình sáng lên, nói ra: "Viện Trường chính mệnh nói, này nhất định là thật, nghĩ không ra tán Viện Trường đã đạt tới cảnh giới như thế. Chỉ là Viện Trường đã là trên phiên đại lục này vài chục năm nay Dịch Số, giống hần dạng này cao thủ, dù sao chỉ là ví dụ, tổng thể đến xem, cao thủ chính thể mức độ đang giảm xuống, đây là không tranh sự thật."

Vương Dương Minh đón đến, có chút hiếu kỳ hỏi Tô Mộc nói: "Vậy người bây giờ lại là gần như phẩm đâu?"

Võ công phẩm cấp loại chuyện này, ngược lại không có gì tốt xấu điểm, Tô Mộc cười nói: "Ta so Đại Sư Huỳnh tư chất kém xa, tu luyện tới hiện tại, cũng bất quá là Ngũ Phẩm nhiều một chút."

Vương Dương Minh âm thầm lưu tâm, chính mình toàn lực ứng phó, có thể có Ngũ Phẩm lực công kích, như vậy chỉ cần thời cơ thoả đáng, không chừng mình có thể cùng Tô Mộc cứng rắn liều một lần mà không rơi vào thế hạ phong. Nghĩ như vậy, không khỏi lực có đắc ý.

Thế nhưng là Tô Mộc cùng mình tuổi tác tương tự, năng nội lực là thật sự Ngũ Phẩm cảnh giới, cũng không giống như chính mình dạng này, chỉ có thể xuất thủ một lần, tiếp lấy liền không thể tiếp tục được nữa. Chính mình cách Tô Mộc đều còn kém xa lắm, huống chi là Đại Sư Huỳnh cao như vậy tay. Nghĩ tới đây, lại không khỏi âm thầm thở dài một hơi.

Gặp hần tâm tình tựa hồ có chút sa sút, Tô Mộc tiếp tục hướng đám Lãnh Đạo tử: "Lần này người dù sao cũng nên tin tưởng, người vô luận như thế nào cũng không có khả năng siêu việt Đại Sư Huỳnh a?"

Vương Dương Minh cổ họng động một chút, đuôi lông mày cũng đi theo nhăn lại đến, hần trầm mặc không nói, cũng không trả lời nàng vấn đề. Thẳng qua một hồi lâu, mới nhưng nhìn lại đi qua, thanh âm nhẹ nhàng, nụ cười bằng phẳng: "Cũng nên hết sức không phải sao?"

Xác thực, Đại Sư Huỳnh kinh tài tuyệt diệu, hần từ nhất phẩm đến Cửu Phẩm quá trình tu luyện, là không thể phục chế truyền kỳ, mình vô luận như thế nào cũng làm không được như hần như vậy.

Nhưng hần còn rất dài đường rất dài muốn đi, tương lai có lẽ có một ngày, có như vậy một chút cực nhỏ khả năng, mình sẽ ở võ đạo trên thực lực siêu việt Đại Sư Huỳnh, siêu việt Tán Nghi Sinh, thậm chí siêu việt này một nhóm lớn trong truyền thuyết nhân vật, trở thành dưới vùng trời sao này tối cường giả.

Sinh ra ti tiện, thấp như hạt bụi, đó là hần đời trước, ngàn ngui mười lăm năm nhân sinh, cũng là hần chấp niệm.

Mà nhân sinh, nói đến bất quá là sinh tử sớm đã hạn định bộ phim.

Còn sống gian nan như vậy, chết đi lại dễ dàng như vậy. Còn sống thời điểm không kiếm cớ, nỗ lực mạnh lên, đây cũng là Vương Dương Minh duy nhất có thể làm, là hần ẩn nấp, nhỏ bé, đứng Tại Tuyền bên trên đám đương.

Bạn đang đọc truyện *Dương Minh Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Phù Phong bày liễu :.

Lại là một trận âm phong thổi qua, nhấc lên Tô Mộc mái tóc, nàng vô ý thức ôm chặt chính mình bả vai, cảm thấy có chút lạnh, Vương Dương Minh Cửu Dương Thần Công hộ thể, tại lạnh lẽo sớm đã chẳng sợ hãi, nhìn thấy Tô Mộc bộ dáng, không khỏi có chút đau lòng, vội vàng kéo nàng đứng lên nói: "Đi vào đi, nơi này mát."

Tô Mộc thuận theo theo sát hần đến gần sơn động, bỗng nhiên không có dấu hiệu nào mở miệng nói: "Tô gia cũng không có nhanh chóng ngưng luyện Chân Khí bí quyết."

Vương Dương Minh lảng một chút: "Đột nhiên nói cái này làm gì."

Tô Mộc nhìn lấy hần mình mất sáng, cảm thấy mình không cần thiết hướng hần giấu diếm gia tộc này thấy trần trọng bí mật, liền thành tâm thành ý nói: "Ta biết ngươi phi thường muốn tu được, phi thường muốn tiến đến càng nhanh, ta không biết ngươi vì cái gì gấp gấp như vậy, nhưng là ta quả thật rất muốn giúp ngươi, chỉ là Tô gia, xác thực không có loại kia pháp môn. Đây bất quá là trên giang hồ một cái buồn cười lời đồn."

Vương Dương Minh gật đầu nói: "Ta tin tưởng ngươi."

Tô Mộc có chút ngoài ý muốn Vương Dương Minh liền dễ dàng như vậy tin tưởng mình, nàng ngược lại càng muốn đem hơn chân tướng giải thích cho hần nghe, nhưng còn chưa mở miệng, liền bị Vương Dương Minh đưa tay cắt ngang, chỉ nghe hần nói: "Ta ở sâu trong nội tâm, thực mười phần muốn cùng ngươi làm bằng hữu, chánh thức bằng hữu, cho nên ta không muốn ép buộc ngươi nói ra có thể là Tô gia chuyện cơ mật, như thế liền vi phạm làm bằng hữu đạo lý."

Tô Mộc ngỡ ngàng nhìn trước mắt người này, nhìn lấy hần cười yếu ớt con ngươi, trong lòng có một chút bối rối, tựa hồ hôm nay chính mình mới vừa mới quen biết hần, tựa hồ trong ấn tượng cái kia hần hoàn toàn là một người khác.

Nhìn lấy Tô Mộc một bộ ngốc ngây ngốc bộ dáng, Vương Dương Minh dựa nghiêng ở trên bàn đá, phát ra trầm thấp vui vẻ tiếng cười: "Ta muốn trở nên mạnh hơn, càng nhanh càng tốt, nhưng ta không thể lợi dụng bằng hữu đạt tới ta mục đích." đột nhiên lại cười đùa tí tưng nói: "Có phải hay không cảm thấy thực ta mới là cái chánh thức chính nhân quân tử đâu? Có phải hay không phá vỡ ta tại trong lòng ngươi hình tượng đâu?"

Lần này trêu chọc rước lấy Tô Mộc hung hăng trừng một cái, tiếng cười lập tức trở nên càng lớn chút.

"Ngươi trong lòng ta a ——" Tô Mộc ánh mắt lưu chuyển, cười mỉm chế nhạo nói: "Ngươi trong lòng ta, mãi mãi cũng là cái vô lại."

Vương Dương Minh không để ý, nói ra: "Vậy ta coi như một cái Chí Tôn vô lại tốt."

Hần nhìn sắc trời đã gần đến buổi chiều, chính mình còn phải chạy về trong viện Diễn Võ Trường đi tu luyện Hàng Long Thập Bát Chương, lập tức hướng Tô Mộc cáo biệt, Tô Mộc lo lắng hần Huyết Khí hao tổn, khí lực không đủ, không đồng ý hần đơn độc xuống núi.

Vương Dương Minh không muốn ở trước mặt nàng yếu thế, vốn muốn cự tuyệt. Nhưng là hần hơi vừa dùng lực, cảm thấy tay chân vẫn còn có chút run rẩy, cái này Tư Quả Nhai thượng hạ vạn phần dốc đứng, dung không được một điểm sơ sẩy, vì an toàn, đành phải đáp ứng từ Tô Mộc đưa chính mình xuống núi.

Hai người đi đến bên ngoài sơn động rìa vách núi, Tô Mộc nhẹ nhàng nâng hần dưới nách, nói một tiếng "Đi!", tiếp lấy đề khí nhảy lên,

Mang theo Vương Dương Minh liền nhảy xuống vách núi.

Vương Dương Minh chính mình hôm qua vừa nhảy qua một lần sườn núi, biết Tô Mộc thực lực hơn mình xa, đương nhiên không thể nào lo lắng, hần chỉ là hiếu kỳ Tô Mộc khinh công là như thế nào con đường.

Chỉ gặp Tô Mộc một thanh Chân Khí ngâm tại trong lồng ngực, ngưng tụ không tan, thân thể liền như là cực nhẹ vũ mao trôi lơ lửng trên không trung, thế mà không rơi đi xuống, liền dõi lấy Vương Dương Minh thân thể cũng bị ngưng trệ trên không trung, tựa hồ thời không tại thời khắc này đình chỉ. Tô Mộc nhẹ nhàng thở ra một điểm khí tức, hai người liền chậm rãi hạ xuống một điểm, hai người trên không trung phiêu phiêu荡荡, chợt có phi điều suu một tiếng đi qua bên cạnh hai người, chim đã bay xa, hai người mới hạ xuống mấy tấc, được không thần kỳ. Thẳng đến Tô Mộc hoàn toàn thở ra chiếc kia Chân Khí, hai người đã ổn ổn đương đương đứng tại chân núi.

Vương Dương Minh đối nàng khinh công rất là tán thưởng, nói ra: "Ngươi biện pháp này thật có chút môn đạo, đây là cái gì khinh công?"

Tô Mộc đáp: "Đây là ta gia truyền khinh công, gọi là Phù Phong bày liễu."

Vương Dương Minh nghĩ đến vừa mới hai người trên không trung phiêu phiêu荡荡 bộ dáng, Phù Phong bày liễu cái tên này lên coi là thật chuẩn xác, nghĩ lại chính mình nội công tu tập là Cửu Dương Thần Công, Ngoại Công tu tập Hàng Long Thập Bát Chương, nhưng là khinh công lại còn không có nghĩ kỹ nên luyện loại nào, mặc dù nói tương lai có thiên hạ đệ nhất khinh công Thừa Phong Đạo Hải tùy thời chờ đợi mình đi học, thế nhưng là vậy cũng muốn chờ đợi mình võ công đến Cực Cao Cảnh Giới mới được.

Trước lúc này chẳng lẽ mình chỉ bằng lấy Lực Tác Dụng cùng Lực Phản Tác Dụng xông xáo giang hồ sao? Không ổn không ổn, xem ra cái này tu tập khinh công sự tình cũng phải nhanh một chút đưa vào danh sách quan trọng.

Có Bảo Sơn ở trước mắt, làm sao có thể tùy tiện tay không mà quay về? Vương Dương Minh mượn hai người quan hệ có chút cứu vãn, mặt dày mày dạn hỏi Tô Mộc nói: "Phù Phong bày liễu cái này khinh công thực ngu, mười Nhị Sư Tỷ ngươi có thể dạy dỗ ta sao?"

Tô Mộc đôi mi thanh tú nhăn lại, trầm ngâm nói: "Khinh công vì thể dùng, nội công làm căn bản, ta cái này Phù Phong bày liễu nhất định phải lấy gia truyền Nội Công Tâm Pháp làm căn cơ, nhưng là trong nhà của ta nghiêm lệnh, nội công là Tuyệt Mật, không thể ngoại truyền..."

Vương Dương Minh không đợi nàng nói xong, đã cắt đứt nàng câu chuyện: "Coi ta chưa nói qua. Ta sẽ không làm ngươi khó xử."

Tô Mộc trong lòng có chút áy náy, vốn định lại nói cái gì, nhưng là thấy Vương Dương Minh không chút phật lòng, cũng liền không nói thêm gì nữa, miễn cho càng lộ vẻ tận lực.

Hai người tại chân núi cáo biệt, Vương Dương Minh nhìn nàng đề khí nhảy lên, tung bay lung lay thẳng lên hơn một trượng, hai chân ở trên vách núi nhẹ nhàng điểm một cái, mượn cơ hội hít sâu một hơi, lại thẳng lên hơn một trượng, như thể lập đi lập lại treo lên, đục không phí sức. Trong lòng của hắn được không hâm mộ, ngăn người mê mẩn mà nhìn xem Tô Mộc tăng lên nhẹ nhàng thân ảnh, thẳng đến nhìn không thấy, mới một bước ba dao động hướng phía trước viện đi đến.

Tiền Viện mười phần yên tĩnh, lúc này chính là buổi chiều khóa thời gian, học sinh đều tại trên lớp học, trong viện cũng không có mấy cái người rảnh rỗi. Vương Dương Minh khí huyết không đủ, có chút mệt mỏi, cũng liền một đường nhìn hoa nhìn cỏ, chậm rãi tản bộ.

Chính đi tới, đối diện một cái cao lớn nam tử cùng hắn gặp thoáng qua, lại đột nhiên gọi lại hắn.

Vương Dương Minh quay đầu nhìn lại, nhận ra là tới hôm qua gặp qua quyết gỗ đầu Giáo Tập, quyết gỗ đầu gặp hắn khí tức ngăn ngừi, hỏi: "13, người chuyện gì xảy ra?"

Vừa nói vừa nhìn kỹ hắn sắc mặt nói: "Tối hôm qua người mất máu không ít, bây giờ Huyết Khí có thua thiệt, sắc mặt Thiếu Hoa, tuy nhiên người trẻ tuổi Huyết Khí tràn đầy, rất nhanh liền có thể khôi phục. Như có khó chịu, có thể ăn nhiều một chút gan heo Bồ Huyết."

Vương Dương Minh thầm nghĩ cái gọi là Bệnh nghề nghiệp đại khái là như thế, cái này quyết gỗ đầu Giáo Tập gặp người đều sẽ thói quen qua quan sát khí sắc, quả nhiên rất có chức nghiệp thầy thuốc Thao Thủ.

Vương Dương Minh khom người cảm ơn, thuận miệng hỏi: "Lão Sư đây là nơi nào đi?"

"Ta muốn đi nhìn một cái Bích Lạc tiểu cô nương kia, nhìn nàng khôi phục được như thế nào."

Vương Dương Minh nhớ tới tới hôm qua Bích Lạc thăm Hề Hề bộ dáng, không khỏi thở dài một tiếng. Chính hắn làm người hai đời, cho tới bây giờ chưa từng cảm thụ phụ mẫu chi ái, bây giờ gặp Bích Lạc đột nhiên ở giữa đánh mất song thân, trong lòng không khỏi dâng lên một tia cùng chung chí hướng chi ý.

Quyết gỗ đầu nhìn hắn thần sắc, cười chào hỏi: "Cùng đi đi. Vạn nhất tiểu cô nương như cũ Huyết Khí suy yếu, còn muốn người máu đến cứu mạng mới được."

Vương Dương Minh a một tiếng sau nhảy một bước, liên tục khoát tay: "Ta cứ như vậy điểm huyết, lại hiển nhiên muốn không! Nhiều hồ quá thay, không nhiều vậy!"

Quyết gỗ đầu chỗ nào để ý đến hắn, một thanh ngăn chặn hắn liền hướng Bích Lạc chỗ ở qua. Hai người coi là Bích Lạc còn tại mê man, nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ra, đã thấy Trầm Thanh lông mày chính trong phòng nói chuyện với Bích Lạc, Trầm Thanh lông mày ngồi tại cạnh giường, Bích Lạc nghiêng người dựa vào sự cây lưng, nhìn lấy khí sắc đỡ một ít, nhưng mà trên mặt nước mắt loang lổ, hai con mắt sưng đỏ nhĩ, cũng không biết là khóc bao lâu.

Vương Dương Minh một kỳ: "Cửu sư tỷ, người tại sao lại ở chỗ này?"

Trầm Thanh lông mày đứng dậy cung kính quyết đầu gỗ đầu hành lễ, quyết gỗ đầu khẽ vuốt cằm.

Nàng lúc này mới quay đầu giải thích nói: "Ta từ sau núi tới, vốn muốn đi đi học, nhớ tới Bích Lạc còn ở nơi này, liền tới xem một chút nàng. Lớp học bên kia ta ủy thác vương Phán Phán giúp ta làm bút ký, mập mạp hắn là sẽ không khiến ta thất vọng."

Vương Dương Minh cười hắc hắc.

Đương nhiên sẽ không để cho người thất vọng, tiểu tử này hiện tại khẳng định là trước đó chưa từng có nghiêm túc nghe giảng bài làm bút ký, sợ lộn một chữ đây.

Bạn đang đọc truyện *Dương Minh Kỳ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Đồng Bệnh Tương Liên .:

Lúc nói chuyện, quyết gỗ đầu đã đi đến trước giường ngồi xuống, hỏi Bích Lạc nói: "Người cảm giác như thế nào?"

Bích Lạc nói giọng khàn khàn: "Cảm thấy khá hơn chút. Đa Tạ Tiên Sinh ân cứu mạng." Nói liền muốn trên giường xoay người quỳ gối, quyết gỗ đầu bèn bịt miệng nàng: "Không cần đa lễ như vậy, trị bệnh cứu người nguyên là ta chỗ chức trách. Nếu như nói cảm tạ, "hắn một tay chỉ Vương Dương Minh:

"Tiểu tử này xả thân hiến máu, người không bằng tạ hân."

Trầm Thanh lông mày cùng Bích Lạc nói chuyện trời đất đời, đã đem tới hôm qua Vương Dương Minh cho Bích Lạc hiến máu sự tình đều nói với nàng, Bích Lạc trong lòng biết chính mình đầu này mạng nhỏ có thể bảo trụ, nhờ có Vương Dương Minh huyết dịch. Nàng ăn nhờ ở đậu, không dám chậm trễ chút nào, bận bịu muốn đổi Vương Dương Minh hành lễ, Vương Dương Minh chỗ nào chịu thụ nàng cúi đầu, tiến lên một thanh đỡ lấy, nói: "Nhanh khác như thế, ta cũng là cô nhi, chúng ta hai bên cùng ủng hộ, vốn là nên."

Lời này nói chưa dứt lời, vừa nói ra nhất thời lại dẫn động Bích Lạc chuyện thương tâm, dẫn tới một trận nghẹn ngào, thanh âm khàn giọng, nghe vào hết sức đáng thương.

Vương Dương Minh vỗ ót một cái, chính mình mắt máu về sau nào tử cũng không hiệu nghiệm, loại lời này sao có thể tại Bích Lạc trước mặt nói. Trầm Thanh lông mày trách cứ phết hần liếc một chút, thừa dịp quyết gỗ đầu tiên lên cho Bích Lạc bắt mạch thời điểm, kéo qua Vương Dương Minh đến, nói nhỏ: "Đã khóc một ngày một đêm, người còn tới nói loại lời này. Lại khóc xuống dưới thân thể khẳng định phải đổ, dù có Tiên Đan Linh Dược, cũng trị không hết tâm bệnh."

Vương Dương Minh vốn là hối hận, bị nàng trách cứ một trận, càng là một mặt hổ thẹn, xấu hổ vô cùng.

Hai người nói chuyện lúc, quyết gỗ đầu đã bắt mạch hoàn tất, đối ba có người nói: "Độc tố đã thanh trừ, vết thương cũng bắt đầu khép lại, không có cái gì trở ngại, nhưng là thân thể suy yếu, cần phải thật tốt điều dưỡng. Xanh lông mày, người đợi chút nữa cùng ta về Dược Phòng, ta mở bổ dưỡng đơn thuốc, người đem thuốc bắt Tê đưa tới cho Bích Lạc pha phục."

Trầm Thanh lông mày vội vàng đáp ứng, quyết gỗ đầu lại quay đầu đối Bích Lạc hòa thanh nói: "Tiểu cô nương, ta đã cùng tán Viện Trưởng thương nghị thỏa đáng, người ngay tại Quốc Tử Giám bên trong ở lại, cái gì đều không cần lo lắng, ở chỗ này không ai có thể uy hiếp người an toàn. Hướng người không thể giấu, người đến còn có thể truy, ta biết người thương tâm phụ mẫu cái chết, nhưng là người chết không có thể sống lại, người phải thật tốt sống sót mới là đúng lý. Nếu như tiếp tục thương tâm tích tụ, ta dù có thông Thiên Y Thuật, cũng vô pháp cứu người."

Bích Lạc nức nở gật đầu không nói. Quyết gỗ đầu cũng không nói thêm lời, mệnh Trầm Thanh lông mày cùng chính mình về đi lấy thuốc. Vương Dương Minh chính muốn đi theo hai người cùng đi, Trầm Thanh lông mày lại ngăn trở hân, làm cái nhan sắc: "Tâm bệnh còn cần Tâm Dược y, tiểu sư đệ, nhìn người." Dứt lời còn nặng nề bóp quyền, làm cổ lên thủ thế.

Vương Dương Minh đành phải lưu lại, có chút lúng túng ngồi ở giường trước, bởi vì không quen, cũng không biết nên nói cái gì mới tốt, ngẫm lại, có vẻ như chỉ có thể lấy tự giới thiệu mở đầu, tại là có chút lúng túng nói: "Bích Lạc cô nương, cái kia, người khả năng còn không quen biết ta, ta gọi Vương Dương Minh,

Là Tán Nghi Sinh Viện Trưởng đồ đệ, ở trong viện trong hàng đệ tử xếp hạng 13, bọn họ đều gọi ta 13."

Bích Lạc tuy nhiên thương tâm, dù sao biết Vương Dương Minh là nàng ân nhân cứu mạng, bận bịu vuốt cằm nói: "Mười Tam tiên sinh."

Vương Dương Minh khoát tay: "Tiên sinh cái gì, đều là người khác lấy lòng ta, ta tuy nhiên một cái lỗ mũi thiếu niên, người không cần dạng này gọi ta, người gọi ta 13 là được rồi."

Bích Lạc yên lặng một khắc, ngôn ngữ cực nghiêm túc: "Tiên sinh đối Bích Lạc có ân cứu mạng, Bích Lạc đương nhiên muốn đối tiên sinh cung kính."

Vương Dương Minh cúi đầu, gặp Bích Lạc lộ ở bên ngoài cổ tay gầy gò mảnh gọt, bày biện ra hơi mờ màu xanh trắng, phảng phất nhẹ nhàng bẻ một phát liền có thể ách đoạn; lại nhìn nàng tuy nhiên ứng đối vừa vặn, nhưng mà hai mắt sưng đỏ, trên mặt sần khổ thần sắc lại rõ ràng bất quá, xem ra điểm đạm đáng yêu, không khỏi trong lòng một trận buồn vô cớ.

Mình cùng Bích Lạc đều là cô nhi, nhưng mình dù sao đã thành thói quen dạng này sinh hoạt, hiện tại lại có Quốc Tử Giám cùng Tán Nghi Sinh làm chỗ dựa, mà Bích Lạc phụ mẫu mới tang, không chỗ nương tựa, chính là trong đời gian nan nhất thời điểm, không khỏi trong lòng chua chua, dâng lên một cỗ Đồng Bệnh Tương Liên chi ý, âm thầm quyết tâm nói: Ta nhất định phải làm cho người đi ra mảnh này bóng mờ mới được.

Quyết tâm cố định, khẩu tài thể mà cũng liền cho đứng lên: "Bích Lạc, ta cho người kể chuyện xưa nghe có được hay không?"

Bích Lạc chỉ nhẹ nhàng ứng một tiếng, thanh âm rất thấp. Nàng vốn không có cái gì tâm tình nghe cổ sự, nhưng thấy đối phương đã nói như vậy, nàng cũng không tiện cự tuyệt.

Ước chừng quá lâu chưa có trở về ức, Vương Dương Minh suy nghĩ hơi chậm một chút chậm, ánh mắt cũng có một chút phiêu hốt, một hồi lâu chậm rãi mở miệng, trong giọng nói mang theo khó tả chua xót: "Có một thiếu niên, tại lúc mới sinh ra liền thành cô nhi, không biết cha mẹ của hân là ai, vì sao lại không muốn hân. Hân bị một nhà cô nhi thu nhận chỗ thu lưu, thật vất vả dài đến bảy tám tuổi, cô nhi chỗ nhưng bởi vì không có tiền duy trì đóng cửa.

Hân thành phiêu đảng tại trong thành thị Du Hồn, mỗi ngày bươi đồng rác kiếm ăn, ăn người ta ném đi canh thừa thịt nguội, mới không còn chết đói. Nhưng mà như vậy dạng sinh hoạt, đều không thể thuận lợi duy trì, trên đường có rất nhiều khát cái, đoạt hân cơm, niên kỷ của hân nhỏ, đánh không lại những người kia, đành phải chuyển sang nơi khác qua tìm đồ ăn."

Nói đến đây, hân trầm mặc một hồi, tựa hồ có chút nói không được.

Bích Lạc chậm rãi giương mắt, dài tiếp rung động run lên, kinh ngạc nhìn hân.

Vương Dương Minh nhắm mắt bình phục một hạ cảm xúc, tiếp tục nói: "Về sau hẳn phát hiện một kiện rất thú vị sự tình, cũng là sách, hẳn đặc biệt ưa thích sách, lại mua không nổi sách, càng không kham nổi Tư Thục, đành phải khắp nơi cợ sách nhìn. Vì thế hẳn chịu qua không ít khinh thường, nhưng là hẳn không quan tâm, chỉ cần có thể đọc sách, hẳn đã cảm thấy sinh hoạt vẫn là có thể qua xuống dưới."

Lại về sau, bỗng nhiên có một ngày, hẳn bị Thiên Hạ Đệ Nhất Cao Thủ chọn trúng, thu làm đồ đệ, biến thành thể mệnh người bên trong Quốc Tử Giám mười Tam tiên sinh, tựa hồ nhân sinh từ đó không còn có bất kỳ gian nan hiểm trở gì, người khác nhắc lên hẳn đến, đều là đầy bụng cực kỳ hâm mộ. Nhưng là người biết không?" Vương Dương Minh ngừng một cái chớp mắt, yên lặng nhìn lấy Bích Lạc, gần từng chữ một: "Chỉ có hẳn tự mình biết, nếu như hẳn sớm bị còn nhỏ những khó khăn đó đánh sập, hẳn liền không sống tới đựng phải Thiên Hạ Đệ Nhất Cao Thủ ngày đó."

Bích Lạc lúc đầu cho là hẳn giảng là nghe tới cổ sự, đợi càng về sau đã ần ần cảm thấy cái này thực là Vương Dương Minh thân thể, đãi hẳn nói ra Quốc Tử Giám, Thiên Hạ Đệ Nhất Cao Thủ thời điểm, rốt cục xác nhận Vương Dương Minh cũng là đang giảng chính mình.

Tĩnh lại trong khoảng thời gian này, không biết được bao nhiêu người khuyên an ủi qua chính mình, những lời kia đủ thấy chân thành, nhưng thủy chung không có cách nào nghe vào. Thẳng đến nghe được Vương Dương Minh một trận này thành thật với nhau, nghĩ đến năm đó còn là cái nhỏ nhỏ hài đồng hẳn, tiếp nhận so với chính mình còn nhiều hơn thống khổ, mà làm tự an ủi mình, vậy mà đem những vết thương này xé rách cho mình nhìn, Bích Lạc chỉ cảm thấy trong lòng mạch đập ầm ập, lại chua chua, gần như tắt tiếng, một hồi lâu mới hoảng hốt lâm bầm nói: "Mười Tam tiên sinh, người chịu khổ."

Vương Dương Minh lại chặn đứng câu chuyện cắt ngang nằng: "Ta giảng cổ sự này, không phải muốn người đồng tình ta, an ủi ta, mà là muốn cho người biết, người tất tự phục vụ, sau đó Thiên Trợ chi. Bất cứ lúc nào, cũng đừng từ bỏ sống sót hi vọng. Đi qua đủ loại, chỉ cần giết không chết người, liền sẽ để người càng cường đại. Tựa như cái kia năm đó gãy dựa tại bên bờ sinh tử Tiểu Nam Hải, bây giờ hẳn vẫn như cũ không dám có chỗ buông lỏng, thẳng đến trên cái thế giới này lại không có bất kỳ cái gì sự tình có thể uy hiếp hẳn. Người nếu như mình không thể mạnh lên, làm sao có thể đủ bảo vệ mình, làm sao có thể đủ tự tay mình giết cừu địch cho cha người nương báo thù?"

Hắn biểu lộ cảm xúc, ngữ khí chân thành tha thiết mà buồn vô cớ.

Bích Lạc kinh ngạc nhìn Vương Dương Minh, trong lòng giống như có điều ngộ ra, nửa ngày, xóa đi trên má nước mắt, nói giọng khàn khàn: "Cảm ơn mười Tam tiên sinh dạy bảo, Bích Lạc hiểu."

Vương Dương Minh gấp trên mặt nằng đau khổ chỉ sắc đại giảm, biết mình lời nói này đã thật sâu cắm rễ trong lòng nằng, lúc này mới thở một hơi dài nhẹ nhõm, ôn nhu an ủi: "Về sau đừng gọi ta mười Tam tiên sinh. Cùng là Thiên Nhai Luân Lạc Nhân, gấp lại làm gì từng quen biết, về sau người tự ta Tiểu Vương đi."

Bích Lạc kinh ngạc mà nhìn xem hẳn: "Tiểu Vương Bát?"

"Không là tiểu vương tám, là tiểu vương!" Vương Dương Minh dương giả tức giận.

Bích Lạc nhin không được khoe miệng phun ra cười yếu ớt: "Tiểu Vương xưng hô thế này cũng quá không tôn trọng. Người đã không muốn ta bảo người mười Tam tiên sinh, ta liền gọi người Dương Minh ca ca đi."

"Cũng tốt", Vương Dương Minh ánh mắt ầm ập, mang theo vô tận thương tiếc chi ý: "Ta ở chỗ này không có cái gì thân nhân, từ nay về sau, ta liền coi người là ta Thân Muội Tử."

Hai người nhìn nhau cười một tiếng, hết thấy đều không nói bên trong

Bạn đang đọc truyện *Dương Minh Kỳ Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Kịch thấu không phải tốt ..

Lúc này Trầm Thanh lông mày đã trở về, mang nhất đại bao Dược Thảo, đều là một số người tham gia, Đương Quy, Hà Thủ Ô các loại Bổ Khí dược tài. Vương Dương Minh gấp Trầm Thanh lông mày muốn trong phòng nấu thuốc, tâm đạo có nằng ở đây, chính mình không cần lưu lại nữa chiếu khán, thế là hướng Bích Lạc cáo từ, trở lại tức xá, đã sớm sáng tỏ vẫn như cũ không tại.

Đã sớm sáng tỏ trên danh nghĩa là trong viện đệ tử, trên thực tế còn kiêm dạy bảo Phổ Thông Học Sinh bộ phận chức trách, lại thêm còn phải bồi Viện Trưởng nghiên cứu Đạo Tàng, cho nên cực ít đội tại tức xá.

Vương Dương Minh khoanh chân ngồi ở trên giường ngưng luyện nửa ngày Chân Khí, dốc hết sức bình sinh mới đưa chính mình Buổi sáng tại hậu sơn thu nạp Chân Khí đều ngưng luyện thành dịch thể, cuối cùng là sửa về hôm qua một chương võ roi những cái kia, thậm chí còn hơn.

Cái này ngưng luyện Chân Khí nhất là hao phí tinh thần, không giống thu nạp Chân Khí dễ dàng như vậy, mà chính là mỗi thời mỗi khắc đều muốn hết sức chăm chú, hơi không cẩn thận liền phí công nhọc sức. Vương Dương Minh hành công mấy canh giờ, liền cảm giác mệt mỏi đến không được, biết mình hôm nay đã đến cực hạn, không nên lại tiến hành tiếp. Lập tức hồi tâm thần, trong phòng dạo bước.

Hắn muốn đi ngoài viện nhìn xem, qua Kinh Đô đi đi, thế nhưng là tối hôm qua tao ngộ ám sát về sau, Tấn Nghi Sinh vì hấn an toàn đã đem hấn cầm tù. Vương Dương Minh biết Tấn Nghi Sinh là muốn tốt cho mình, tại không có tra rõ ràng đối phương vì cái gì ám sát chính mình trước đó, ở tại Quốc Tử Giám là an toàn nhất biện pháp, nhưng là loại ngày này thật là nhàm chán cực độ.

Hắn chống cằm ngồi tại trước bàn, buồn bực ngăn ngấm, suy nghĩ lấy chính mình có thể tìm chút gì việc vui giết thời gian. Đột nhiên nhớ tới ngày hôm trước Đại Sư Huỳnh đã từng đề cập với chính mình lên, trong thế giới này lớn nhất để bán một quyển sách là Tiền Triều Đại Tài Nữ Trác Văn Quân viết (hai kinh Tập Ký quyển sách này trong Tàng Thư các là có, trong lúc rảnh rỗi, không bằng mượn đến xem.

Lúc này liền chạy tới mượn đọc, nâng một bản (hai kinh tập ký » trở về phòng nghiên.

Trong quyển sách này lấy độc lập chương tiết hình thức giảng thuật Tiền Triều trong phổ xá cái này đến cái khác chơi vui cổ sự, nhưng là tổng tới nói không có gì hơn tại tuyên dương", phụ lòng đều là sách người" cái này chủ đề, vậy đại khái cùng Trác Văn Quân bị Tư Mã Tương Như vứt bỏ kinh lịch mười phần có quan hệ, chỉ là loại này Đoan Thiên nhỏ tập, chỉ là từng bước từng bước tiểu cổ sự, tình tiết ở giữa cũng không liên tục, thêm nữa mỗi cái cổ sự độ dài ngắn nhỏ, đối với nhân vật tạo nên Bút Mặc hữu hạn, chưa nói tới cỡ nào hình tượng sinh động, cuối cùng vẫn chỉ là ở vào văn tiểu phẩm phạm trù, ở kiếp trước cái này nhiều lắm là xem như hơi.

Xem ra trên cái thế giới này tuy nhiên Văn Học phát triển đã có không ngắn lịch sử, xuất hiện Kinh điển, Lịch sử, Chư tử, Văn tập phân chia, nhưng còn chưa có xuất hiện loại này trọng yếu Văn Học thể loại. Phải biết, , riêng là Trường Thiên xuất hiện cùng phát triển, là trong văn học trình bìa, cái thế giới này còn chưa có xuất hiện Trường Thiên, chứng minh Văn Học xa xa còn không có đạt tới chính mình kiếp trước như vậy độ cao.

Chờ chút, Vương Dương Minh trong lòng thoáng qua một cái ý niệm trong đầu —— nếu như cái thế giới này còn chưa có xuất hiện Trường Thiên, như vậy, nếu như chính mình viết ra một bản,

Có thể hay không ở cái thế giới này nhắc lên một trận oanh động đâu?

Tào Tuyết Cần còn không có lừa đâu? La Quán Trung còn không có lừa đâu? Thi Nại Am còn không có lừa đâu? Ta muốn lừa!

Hắn khó mà ức chế nội tâm kích động, lập đi lập lại tính toán: Muốn chính mình bỗng dưng qua viết một bản đến, không có này cái thời gian cũng không có bản sự kia. Thế nhưng là, hấn có kiếp trước tại Thư Điểm cộ sách nhìn kinh lịch, nhiều như vậy sách, dù là tùy tiện rút ra ra cái gì một bản, phóng tới trên cái thế giới này đều là trước đó chưa từng có mới sự vật.

Chỉ là, từ chỗ nào một bản bắt đầu viết đâu?

Cái thế giới này nhân loại không có phát triển ra độc lập kiện toàn khoa học hệ thống, phần lớn người đều tin tưởng thế giới là từ thần sáng tạo, thế giới tồn tại cao cao tại thượng thần, sở hữu Tu Hành Giả dùng hết cả đời khí lực qua tu hành, truy cầu cũng bắt quá là đột phá người hạn chế, đạt tới Thần Cảnh giới, truy cầu Trường Sinh Bất Lão.

Như vậy, nếu như mình viết một bản Thần Quái, có thể hay không bị cái thế giới này mọi người cuồng nhiệt truy phùng đâu? Thần Ma Chí Quái, đây là ý kiến hay, cái nào một bản đâu?

Wương Dương Minh ngón tay vô ý thức gõ bìa sách, vừa muốn bắt đầu lại từ đầu thuận thuận mạch suy nghĩ, trong đầu bỗng nhiên lướt qua một tia sáng

(Tây Du Ký)!

Trung Quốc cổ đại Thần Ma Chí Quái Tồi Cao Phong, không có cái nào một bản ở cái này Đề Tài bên trên so với nó càng tốt hơn! Mà lại bởi vì yêu thích, quyển sách này hấn nhìn mấy lần, sớm đã khắc thật sâu khắc ở trong đầu, cơ bản đều có thể từ đầu chí cuối gán vác, dù cho tồn tại cá biệt sơ hở, cũng sẽ không ảnh hưởng quá nhiều.

Cái kia còn do dự cái gì, nói làm liền làm a!

Từ đã sớm sáng tỏ trong ngăn kéo lật ra giấy bút, dựa vào chính mình kiếp trước ấn tượng, Vương Dương Minh bắt đầu mỗi chữ mỗi câu thuật lại cái kia nổi tiếng cổ sự: Con khỉ kia, cái kia heo, hòa thượng kia, con ngựa kia, đầu kia vĩnh viễn không nhìn thấy cuối cùng Tây Hành đường, cái kia trong lòng Vĩnh Bất Túc Diệt mạng tưởng...

Hắn viết hưng khởi, bất tri bất giác đến đêm khuya còn vẫn không biết.

Đã sớm sáng tỏ lúc trở về, hấn đang hết sức chăm chú vui đầu múa bút thành văn, hoàn toàn đắm chìm trong thế giới của mình bên trong, căn bản không có phát hiện có người tiến đến. Đã sớm sáng tỏ từ mờ tiến đến trước mặt qua, chỉ nhìn trên giấy viết:

"Tốt Hầu Vương, nhảy đến đầu cầu, làm một cái bé Thủy Pháp, vắn về quyết, dốc sức chui vào sóng bên trong, tách ra Thủy Lộ, kính nhập Nhật Bản biển. Chính hành ở giữa, chợt thấy một cái Tuần Hải Dạ Xoa, ngăn trở hỏi: "Này đầy nước đến, ra sao Thần Thánh? Nói rõ, tốt thông báo nghênh đón." Ngộ Không nói: "Ta chính là Hoa Quả Sơn trời sinh Thánh Nhân Tôn Ngộ Không, là người Lão Long Vương lân cận, vì sao không biết? ...

Long Vương chỉ định nói: "Này tòa ánh sáng là được." Ngộ Không vén áo tiến lên, sờ một thanh, chính là một cây cột sắt từ, ước chừng đầu đến thô, hai trượng có dư dài. Hết sức hai tay qua lổ đi nhỏ: "Quá thô quá dài chút! Lại ngắn mảnh chút mới có thể dùng." Nói xong, này bảo bối liền ngắn vài thước, mảnh một hạng. Ngộ Không lại điên khê vấp nói: "Lại mảnh chút càng tốt hơn!" ...

Không bao lâu, Chung Cổ vang chỗ, quả nhiên kinh động này ba Hải Long Vương, giầy lát đi vào, đồng loạt ở bên ngoài sẽ, Ngao Khâm nói: "Đại ca, có rất gấp sự tình, nổi trống đục chuông?" ...

Ngộ Không đem Kim Quan, Kim Giáp, Vân giày này mặc sẵn sàng, phát động Như Ý Bông, một đường đánh đi ra, đối chúng Long Đạo: "Ồ ào! Ôn ào!" Tứ Hải Long Vương rất là bất bình, một bên thương nghị tiến về ngoài tầu không đề." ...

Đã sớm sáng tỏ thấy đần độn u mê: "Đây là chỉ cái gì Hầu Tử lợi hại như vậy? Thành tinh sao? Cái này lại là cái gì binh khí, một vạn ba ngàn năm trăm cân, cũng là thần tiên cũng cảm không được a, còn có thể lớn có thể nhỏ? Tiểu sư đệ, ngươi tại nói bừa loạn tạo thứ gì?"

Vương Dương Minh bị hấn tại bên tai bên trên thanh âm nói chuyện bưng tỉnh, vội vàng ném bút, quỳnh nói: "Đại Sư Huynh ngươi lúc nào trở về?"

Đã sớm sáng tỏ có chút tức giận: "Tiểu sư đệ, Đồng Hải Long Vương là phạm gian nổi danh thần tiên, hương hỏa cực vượng, rất thụ người nhóm thờ phụng, ngươi vì sao đem hấn viết không chịu được như thế, nếu như truyền đi, mọi người sẽ cảm thấy ngươi sách này là yêu tà một loại! Còn có, Đồng Hải Long Vương gọi là Ngao Quảng sao? Ngươi nghe ai nói?"

Vương Dương Minh đi vào cái thế giới này về sau, tiền tiền hậu hậu cũng là hiểu biết trong thế giới này đối với thần tiên đủ loại truyền thuyết. Trải qua hấn tổng kết, người ở đây sùng bái thần tiên cùng tiền thế mọi người sùng bái thần tiên kém không nhiều lắm, cái gì Ngọc Hoàng Đại Đế, Vương Mẫu Nương Nương, Tài Thần, Thủy Thần, Hòa Thần, mao thần các loại, kiếp trước có một thế này đều có.

Nói đến cái này cũng không kỳ quái, dựa theo Bách Khoa Toàn Thư giải thích, mọi người đối Tự Nhiên Lực Lượng không có thể hiểu được, bởi vậy Sáng Tạo Thần Tiên đến phân quản những này hiện tượng tự nhiên, thông qua sùng bái thần tiên tới thờ đồ lấy được được tự nhiên phù hộ. Kiếp trước người Trung Quốc nhóm Tế Tự Long Vương cầu Mưa, Cơ Đốc Giáo tín ngưỡng Thượng Đế chuộc tội, Châu Phi nguyên thủy bộ lạc người sùng bái Nguyên Thủy Thần Minh để cầu thu hoạch được càng nhiều con mồi, đều là nguyên nhân này. Người ở thế giới này nhóm cũng có cầu Mưa nhu cầu, cũng có phát tài nhu cầu, cho nên những này thần tiên đều đối ứng tồn tại.

Kỳ quái là những này thần tiên hết thảy chỉ có chức vụ mà không có tên, mọi người xưng Ngọc Hoàng Đại Đế là trời đế, cũng không biết hấn tính danh, Tài Thần, Táo Thần các loại cũng đều không có tên, điều này cũng làm cho hấn có chút kỳ quái, cho nên đã sớm sáng tỏ mới hỏi hấn Long Vương tên tại sao là Ngao Quảng, bởi vì ở cái thế giới này, Long Vương là không có có danh tự.

Vương Dương Minh nhìn đã sớm sáng tỏ nói nghiêm trọng, không khỏi bật cười: "Đại Sư Huynh ngươi cũng quá cẩn thận, bắt quá chỉ là tiện tay viết viết xong chơi."

Đã sớm sáng tỏ đưa tay: "Ngươi viết bao nhiêu chữ? Đem bản thảo lấy tới cho ta xem một chút."

Vương Dương Minh vốn không muốn cho hấn nhìn, dù sao vừa mới mở đầu, nếu như đã sớm sáng tỏ xem hết nói sách này một chút ý tứ không, chính mình như thế nào còn có động lực tiếp tục sao chép xuống dưới, nhưng là nghĩ lại, đã sớm sáng tỏ là mình ở cái thế giới này tin tưởng nhất người, kiểm tra duyệt sách vô số, nếu như hấn sau khi xem xong nói không có ý gì, vậy mình cũng liền sớm làm từ bỏ đến, nếu như Đại Sư Huynh nói xong nhìn, vậy liền chứng minh chính mình cái này (Tây Du Ký) có làm đầu.

Thế là đem Thư Cáo đưa tới, đã sớm sáng tỏ cũng không ngồi tạm, liền đứng đấy nhìn, không lâu sau, đã xem hết viết ra ba chương, sắc mặt thần sắc mười phần cổ quái, nửa ngày rốt cục tán thán nói: "Tiểu sư đệ ngươi cái này bản thảo mặc dù mới chỉ mở đầu, nhưng là đã là có thần kỳ mỹ lệ, tung hoành ngang dọc từ, ta lúc mới nhìn cảm thấy ngươi chữ bói thần tiên, đại nghịch bất đạo, lúc này xem ra lại cảm thấy ngươi viết tựa hồ không phải thần tiên, mà chính là đem thần tiên xem như người thường đến viết, thần tiên cũng có dục vọng, cũng có tư tâm, cũng có Thất Tình Lục Dục, đây thật là phát tiền nhân không dám phát chi nghĩ. Tiểu sư đệ, ngươi rất có tài."

Vương Dương Minh nghe hấn khích lệ chính mình, nghĩ thầm mình bây giờ là Ngộ Thừa Ân lão tiên sinh gia tri quái vật, đương nhiên không phải do ngươi không bội phục, đồng thời cũng cảm thán tại Đại Sư Huynh mắt sáng như đuốc, mới nhìn cái mở đầu, liền đã thế ngộ ra Ngộ lão tiên sinh viết thần như viết người thâm ý, lập tức hỏi: "Ngươi cảm thấy vật này có hay không làm đầu?"

Đã sớm sáng tỏ không hiểu: "Cái gì làm đầu?"

Trả lời hấn là Vương Dương Minh cười thần bí: "Đương nhiên là ấn thành tập, Xuất Bản phát hành a!"

Đã sớm sáng tỏ cũng sờ nửa ngày, lắc đầu bật cười: "Tiểu sư đệ ngươi là thiếu tiền dùng à, ta chỗ này còn có mấy lượng bạc, trước cho ngươi làm lấy."

"Sư huynh chớ nào, ta chính là muốn biết thứ này sẽ có hay không có người muốn nhìn", Vương Dương Minh về rất nghiêm túc: "Nếu như có thể tập kết tập trên thế gian phát hành, ta sẽ rất có cảm giác thành công. Cảm giác thành tựu, hiểu không?"

Đã sớm sáng tỏ còn bản khoản con khi kia đâu, không để ý đến Vương Dương Minh, suy nghĩ tỉ mỉ một lát, nghiêng đầu ném ra ngoài một câu: "Vậy ngươi nói cho ta biết trước con khi này về sau như thế nào? Ta mới có thể phán đoán ngươi cái này bản thảo có tiền đồ hay không, sẽ có hay không có người thích xem"

Vương Dương Minh khinh bỉ liếc hấn một cái: "Kịch thấu không phải tốt."

Bạn đang đọc truyện *Dương Minh Ký Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Sáng Tác trợ lý :

Đã sớm sáng tỏ nhìn dự không ra đằng sau nội dung cốt truyện, vòng vòng miệng lắc đầu cười nói: "Người viết cái này ta muốn nhất định sẽ có rất nhiều người thích nhìn, chỉ cần vượt qua ban đầu đôi Thần Linh cổ hữu sùng bái cảm giác, liền nhất định sẽ cảm thấy người cái này bản thảo rất thú vị, chơi rất vui. Nhưng là, người chuẩn bị viết bao nhiêu chữ đâu?"

Vương Dương Minh đánh giá sờ một chút: "Đến một trăm vạn chữ đi."

Đã sớm sáng tỏ kinh ngạc một cái chớp mắt: "Một trăm vạn chữ? Ta chưa bao giờ thấy qua dài như vậy bài văn, người cái này cố sự ở giữa tình tiết là một mực ăn khớp đứng lên sao?"

Vương Dương Minh gật đầu nói: "Đây là một cái rất dài rất dài cố sự, con khi này hội một mực xâu mặc cố sự này thủy chung."

Một câu lần nữa nhắc lên đã sớm sáng tỏ hứng thú, ánh mắt lấp lánh nhìn thấy Vương Dương Minh, chờ đợi đoạn dưới.

Vương Dương Minh tiếp tục nói: "Ta quản loại này Văn Thể gọi. Nhà người lưu, đóng xuất phát từ bại quan, đường phố đàm ngô hẻm ngõ, tin đồn chi tạo. Loại này đối su tập đến tài liệu tiền hành tân trang, biến thành chính mình bài văn đồ, vật, chính là."

"?" Đã sớm sáng tỏ như có điều suy nghĩ gật gật đầu: "Người đã ưa thích viết, liền viết, đây là không có vấn đề, nhưng là tuyệt đối không nên bởi vì cái này chậm trễ tu hành. Tuy nói Đại Đạo 3000, đều là thuận tiện pháp môn, nhưng là người làm Viện Trưởng Thân Truyền Đệ Tử, võ công tu hành mới là người an thân lập mệnh căn bản."

Vương Dương Minh gật đầu thụ giáo: "Ta đề ý tới. Chỉ là viết chữ dù sao quá chậm, không biết có biện pháp nào có thể viết càng nhanh một chút."

Đã sớm sáng tỏ ngẫm lại, cho đề nghị: "Trong viện có chút học sinh xuất thân bản hàn, thường xuyên sẽ đi trong viện tìm chút việc vặt vãnh tới làm, trong nội viện cho bọn hắn tiền công. Nếu như người nguyện ý lời nói, có thể gọi mấy cái viết chữ nhanh học sinh đến, miệng người thuật, bọn họ viết, mấy người luân phiên, dạng này phân công sẽ không quá mệt mỏi, viết đương nhiên càng nhanh."

Vương Dương Minh nghĩ thầm chính mình còn không có Văn Hào thân phận, cũng đã bắt đầu Văn Hào Sáng Tác phương thức, đều mời Sáng Tác trợ lý. Nhưng là hắn nghĩ lại nghĩ đến một chuyện, vừa khổ mặt: "Ta một phân tiền đều không có, làm sao cho những học sinh kia giao tiền công?"

Đã sớm sáng tỏ từ trong ngực móc ra gần như thỏi bạc, đưa qua: "Trên người của ta có chút, cũng không có gì cần dùng gấp, liền tặng cho người đi mời viết thay học sinh đi."

Vương Dương Minh nhìn đã sớm sáng tỏ nhiệt tình như vậy trợ giúp chính mình, trong lòng cảm động tốt đỉnh, cái gì là tốt sư huynh, đây chính là Trung Quốc tốt sư huynh a!

Hắn đem bạc nhận lấy, lời thề son sắt nói: "Nếu như cái này có thể thành công, kiếm tiền đến ta phân người một nửa!"

Đã sớm sáng tỏ lắc đầu, chậm rãi nói: "Tiền tài là vật ngoài thân, không muốn xoắn xuýt tại kiếm tiền, người chỉ phải thật tốt viết, là được rồi."

Vương Dương Minh gật đầu xác nhận, tuy nhiên đã sớm sáng tỏ cho cho phép, nhưng là hắn dù sao cũng là thế gian này lớn nhất nhân vật đứng đầu, hắn thường thức (Tây Du Ký không có nghĩa là hắn Phổ Biến Đại Chúng cũng sẽ thích (Tây Du Ký

Vẫn là trước viết lại nói a!

Ngày thứ hai, đã sớm sáng tỏ thụ Vương Dương Minh ủy thác, đang cấp trong viện phổ thông đệ tử giảng bài thời điểm, nói mười Tam tiên sinh cần mấy cái viết chữ lại tốt lại nhanh người giúp hắn làm việc, mỗi ngày đúng hạn thân cho thù lao, bên trong mấy cái gia cảnh bản hàn học sinh mười phần nô nức tấp nập, lúc ấy liền báo danh.

Vương Dương Minh tại tức xá chờ lấy, quả nhiên Đại Sư Huynh bên kia tan học, bên này liền có ba một học sinh chạy tới, Vương Dương Minh cùng đối phương chào, cười tùm tùm hỏi: "Các người tên gọi là gì?"

Bên trong một cái vóc người cao gầy, nói ra: "Hồi mười Tam tiên sinh lời nói, ta gọi tào đình, " hắn lại chỉ chỉ bên người hai cái dáng người hơi thấp bé nói: "Bọn họ là ta đồng hương, vị này là Robben, vị kia là thi ngan bụng." Hai vị khác cũng đều phân biệt lên cùng Vương Dương Minh chào, Vương Dương

Minh hỏi: "Các ngươi là đồng hương? Người ở nơi nào?"

Tào đình trả lời: "Học sinh là người Sơn Tây. Không đối gạt mười Tam tiên sinh, Sơn Tây mấy năm này gặp đại hạn hán, Triều Đình tuy nhiên phái bạc Chấn Tai, lại hạt cát trong sa mạc, học sinh gia hương chạy nạn người càng ngày càng nhiều. Học sinh ba người nếu như không phải may mắn tiến Quốc Tử Giám, lúc này khả năng đã trôi dạt khắp nơi."

Vương Dương Minh gật gù đầu, tâm lý đối ba người không lý do cùng tình, hẳn kiếp trước cũng là người nghèo, nghèo nhất nghèo nhất loại người kia, từ tâm lý trên mặt cảm tình tới nói cùng nhà nghèo hài tử có thiên nhiên tương thông.

Hắn đem ý nghĩ của mình cùng ba người giảng, ba sắc mặt người nhẹ nhõm, tâm đạo bất quá chỉ là cái chép sách công tác, ngược lại là dễ làm.

Trong ba người lấy Tào đình tuổi tác lớn nhất, tâm trí thành thực nhất, cân nhắc cũng nhiều nhất, hắn cẩn thận hỏi ý kiến nói: "Không đối gạt tiên sinh, ba người chúng ta chịu khổ là ăn đến, tuyệt đối sẽ không chậm trễ trước sinh sự tình, chỉ là không biết tiên sinh có thể cho chúng ta mấy phần tiền công? Học sinh tại Quốc Tử Giám áo cơm không lo, thế nhưng là thân nhân trong nhà mỗi tháng đều chờ đợi chúng ta kiếm tiền gửi về, không phải vậy chỉ có thể chờ đợi lấy chết đói, không phải chúng ta đem tiền coi trọng muốn, thật sự là không có cách nào."

Vương Dương Minh gật đầu, tỏ ra là đã hiểu: "Mỗi người các ngươi viết nửa canh giờ, ba người thay phiên viết, chung một cái nửa canh giờ, mỗi người một điểm bạc."

Tào đình ba người nhất thời mặt lộ vẻ vui mừng.

Phải biết, trên thế giới này, một điểm bạc đã đầy đủ người một nhà ăn một bữa cơm no, mỗi ngày một điểm, một tháng cũng là ba lượng, cái này tại nhà nghèo khổ xem ra tuyệt đối là nhất bút không ít thu nhập. Tào đình nhân châu xoay động, bận bịu còn nói thêm: "Tiên sinh có thể để cho chúng ta mỗi người mỗi ngày viết nửa canh giờ, cho chúng ta ba phần bạc?"

Vương Dương Minh buông tay cười khổ: "Tào huynh, ta biết các ngươi thiếu tiền, nhưng là ta mỗi ngày còn muốn tu luyện, còn phải xem sách, mỗi người các ngươi viết ba canh giờ, tại ta chỗ này chính là muốn chín canh giờ, ta nào có nhiều thời gian như vậy đây."

Tào đình nghĩ thầm mình quả thật là không có cân nhắc đến vấn đề này, nhưng là mỗi ngày có thể kiếm lời một điểm bạc đã là trên trời rơi xuống đến chuyện tốt, lập tức không nói thêm gì nữa.

Vương Dương Minh ngừng lại, lại nói: "Như vậy đi, ta cũng là cùng khổ xuất thân, không đối gạt ba vị, ta cái này tập, là một cái thật dài cổ sự, chuẩn bị viết đến nhất định số lượng từ về sau liền lấy đến Kinh Đô Thư Cục qua, xem bọn hắn phải chăng có ý hướng Xuất Bản, nếu như Xuất Bản về sau, ta liền có nhuận bút, các ngươi ba vị thay ta viết thay, cái này nhuận bút các ngươi tự nhiên có phần, đến lúc đó ta mỗi người cho các ngươi nhất định nhuận bút, các ngươi nhìn có thể chứ?"

Cái thế giới này còn không có Xuất Bản, nhuận bút những này khái niệm, Tào đình ba người nghe được không hiểu ra sao, nhưng lại cũng nghe rõ vị này mười Tam tiên sinh đầy bụng hùng tâm cùng đối với mình ba người chiếu cố chi tình. Lập tức lòng tràn đầy vui vẻ đáp ứng, cái này lập tức bắt đầu làm việc.

Vương Dương Minh thoát khỏi viết chữ buồn rầu, bắt đầu miệng nói khoa tay, ba người hắn liền phân biệt phụ trách ghi chép, ba người này dám đến nhận lời mời phân công tác này, bản thân tố chất xác thực quá cứng, viết ra chữ viết tinh tế xinh đẹp, mà tốc độ thể mà cũng có thể đuổi theo.

Cứ như vậy viết một cái nửa canh giờ, đều đã mệt mỏi cổ tay tê dại, Vương Dương Minh cũng nói khô cả họng, cuống họng bốc khói, cũng đã vừa viết đến hồi 13 "Hâm Hồ Huyệt Kim Tinh Giải Ách Song Xoa Linh bá khám lưu tăng".

Bạn đang đọc truyện *Dương Minh Kỳ Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Tây Du Ký, nói chuyện giống đánh rắn :.

Tào đình dùng lực xoa đau nhức cổ tay, tò mò hỏi Vương Dương Minh: "Mười Tam tiên sinh, cái con khỉ này đến lai lịch gì, sao có thể có lớn như vậy thần thông?"

Vương Dương Minh nói ra: "Ta nói thời điểm ngươi không phải đều nghe sao? Cái con khỉ này là một khối Nữ Oa Bỏ Thiên lúc vứt bỏ trong viên đá dựng dục ra đến, lại hấp thu không biết bao nhiêu năm Thiên Địa Tinh Hoa, đương nhiên không phải tầm thường."

Tào đình gật đầu: "Nói như vậy cũng là, nếu như là một người hấp thu vài ức năm Thiên Địa Tinh Hoa, hẳn năng lượng cũng khẳng định hội lớn đến không

thể tướng tượng."

Vương Dương Minh nghe hần lời nói, trong lòng nếu có điều động, chính mình kiếp trước nhìn Tây Du Ký, có thể chưa từng có nghĩ tới cái con khi này lúc mới sinh ra cũng là mang theo vô số năm Thiên Địa Nguyên Khí tích lũy đọng tới.

Một bên khác Robben xen vào nói: "Ta nhìn thế thì chưa chắc, người nhìn này Hầu Tử xuất sinh về sau qua xông Thủy Liêm Động thời điểm, cũng không có thể hiện ra cái gì đặc biệt khác biệt, chứng minh hấp thu Thiên Địa Tinh Hoa là thai nghén nó tảng đá kia mà không phải nó, ta nhìn nó là từ cái kia Bồ Đề Tổ Sư chỗ học mấy năm bản sự về sau, mới có khi Tề Thiên Đại Thánh thân thông."

Tào đình lập tức phản bác: "Cái này đủ để chứng minh Tiểu La người vừa mới cũng không có dụng tâm sao chép mười Tam tiên sinh nói chuyện, người nhìn, cái con khi này lúc sinh ra đòi đòi liên mục đích vận hai đạo kim quang, bay thẳng Đâu Ngu, cả kinh Ngọc Hoàng Đại Đế đều phải Thiên Lý Nhân Thuận Phong Nhi đến xem tra, chứng minh cái con khi này trời sinh liền ẩn chứa vô số Thiên Địa Nguyên Khí, chỉ là về sau Nguyên Khí bị giấu ở thể nội. Ta cảm thấy này Bồ Đề Tổ Sư chỉ là dạy nó như thế nào chính xác lợi dụng thể nội tiềm tàng Thiên Địa Nguyên Khí mà thôi."

Hai người tranh luận cả trời đất, thi ngạn quả thực là cái tương đối trăm mặt, cũng không có tham dự. Vương Dương Minh ở một bên buồn cười, tâm đạo Tây Du Ký không hổ là tại chính mình kiếp trước được tôn sùng là Tứ Đại Danh Trứ Vĩ Đại Tác Phẩm, trước mắt hai cái này Văn Sao Công vừa chép mười về, cũng đã bắt đầu tranh luận, nếu như đem toàn bộ Tây Du Ký lời đồn đến thế gian qua, không biết có bao nhiêu người muốn đổi bộ tác phẩm này xoi mói.

Hai người kia tranh nửa ngày, cũng riêng phần mình một mỗi, phân biệt đi tìm kiếm nước trà. Tào đình rót một miệng lớn Trà lạnh, quay người hỏi Vương Dương Minh nói: "Sách này là tiên sinh viết, tiên sinh khi có thể giải ta hai người nghi hoặc, xin hỏi cái con khi này đến là trời sinh liền lợi hại như vậy đâu, vẫn là từ Bồ Đề Tổ Sư nơi đó học nghệ về sau mới biến đến kịch liệt đâu?"

Vương Dương Minh ngây người, hần chỉ lo xem nào nhiệt, căn bản quên chính mình trong mắt bọn hần là quyển sách này, hần giải thích tự nhiên có quyền uy tính, vội vàng cười ha ha, không bình luận: "Nhân giả kiến nhân trí giả kiến trí, ta viết sách này bản ý chính là muốn người qua thảo luận, thực chính ta nội tâm cũng không có cái gì xác định đáp án."

Vương Dương Minh một phen nói vậy, có vẻ như cao thâm mặt trắng đáp án ngược lại là đem ba người cho hù dọa, tràng diện yên lặng tĩnh một cái chớp mắt.

Chờ một lúc, tào đình lại hỏi: "Tiên sinh, này Định Hải Thần Châm là pháp bảo gì?"

Vương Dương Minh nói: "Trong sách không phải bàn giao a,

Định Hải Thần Châm, lại gọi Như Ý Kim Cô Bông, là Thượng Cổ một vị gọi là vũ nhân loại Thống Trị Giả dùng để đo Giang Hà Hồ Hải sâu cạn xta-tô."

Tào đình nghi hoặc: "Thế nhưng là vũ bất quá là nhân loại, vì cái gì hần một cây xta-tô có thể cùng Thiên Đình bên trong các loại Tiên gia bình khí đối kháng?"

Bên cạnh Robben vừa mới ngay tại cùng tào đình tranh luận, giờ phút này lại lên tranh luận tâm, khiêu mi hét lên: "Tiên sinh đây là muốn nói nhân loại sáng mắt chế tạo bình khí có thể cùng Tiên Nhân bình khí tranh phong, nhân loại chỉ cần có đầy đủ thời gian, sớm tới có thể tiến hóa đến cùng thần tiên tranh cái cao thấp."

Vương Dương Minh tâm lý có thể chưa từng có nghĩ như vậy qua, nhưng là nghe được Robben giải thích, tự mình ngã cũng mượn sườn núi xuống lừa: "Nhân giả kiến nhân trí giả kiến trí, nhân giả kiến nhân trí giả kiến trí a, các người nhiều thảo luận một chút là tốt, đối ta tiếp xuống Sáng Tác mạch suy nghĩ cũng rất có ích lợi."

Tào đình cùng Robben tranh luận một hồi, lại nghĩ tới một vấn đề, hỏi Vương Dương Minh nói: "Này Bồ Đề Tổ Sư động bên trên viết mấy chữ, có chút kỳ quái, cái gì gọi là Linh Thai Phương Thốn Sơn, Tà Nguyệt Tam Tinh Động đâu?"

Người cái chết sách cái nào đến nhiều vấn đề như vậy!

Vương Dương Minh đang chuẩn bị lại tìm cái lý do hồ lung qua, lại nghe được Robben ở bên xi khẽ một tiếng, tràn đầy khinh thường: "Người ngay cả cái này đều không rõ. Linh Đài cũng là nhân tâm, lòng người nói là tâm chỉ là lòng người đại địa phương. Tà Nguyệt Tam Tinh là cái chữ mê, mê cũng là tâm, hai câu này nói đúng là Bồ Đề Tổ Sư là ở tại Thiên Hạ Nhân Tâm bên trong, cho nên Bồ Đề Tổ Sư cũng không phải là một cái chân thực tồn tại nhân vật, hần chỉ là Tôn Ngộ Không tâm lý một cái Hư Hóa Lão Sư."

Tào đình nghe hần tiếp lời, nhất thời mờ biện: "Người cái này nói không khỏi Thái Huyền, như người nói như vậy, này Tôn Ngộ Không chẳng lẽ là mình Khai Ngộ, vô sự tự thông học được bảy mươi hai loại biến hóa cùng Cân Đầu Ván? Hai cái này cao thâm khó lường nói pháp lại làm sao có thể là Tự Học có thể học được, không thông, không thông." Hần quay đầu nhìn mười Tam tiên sinh, chờ mong hần giải đáp.

Vương Dương Minh tức hần hần, nhện không được mắng: "Hai người cũng là đến thay ta chép sách, làm gì muốn so ta còn sâu còn xa! Lại loạn phát hỏi chụp các người tiền công!"

Tào đình cùng Robben lúc này mới đình chỉ không ngừng suy nghĩ. Vương Dương Minh trong lòng thực cũng tới thăm bội phục hai người, kiếp trước có câu nói, gọi "Nhìn Tây Du Ký, nói chuyện giống đánh rắm", Tây Du Ký bên trong bản thân liền tồn tại rất nhiều trước sau mâu thuẫn địa phương, cho nên rất nhiều người nói Ngộ Thừa Ân không cách nào không chế bộ tác phẩm này, lưu lại rất nhiều lỗ thủng, một số người khác thì nói Ngộ Thừa Ân những này chỗ mâu thuẫn đều là có thâm ý, cần mọi người qua cẩn thận trải nghiệm.

Những tranh luận này mấy ngàn năm đều không có đỉnh chỉ, mà dưới mắt hai người này chỉ bằng lấy hần miệng nói mười vị trí đầu về cũng đã bắt đầu tranh luận, đồng thời tranh luận nội dung đã tiếp xúc đến kiếp trước những Tây Du Ký đó hiểu biết chuyên gia liên quan đến lĩnh vực, điều này không khỏi làm Vương Dương Minh cũng có chút bội phục hai người này tài hoa.

Một mực yên lặng không nói thì ngan bụng chợt mở miệng nói: "Các ngươi hai cái không khỏi nghĩ quá nhiều. Sách này mới chỉ viết mười vị trí đầu về, tiên sinh mạch suy nghĩ cũng còn không có hoàn toàn xác định, tự nhiên là tiên sinh về sau viết như thế nào, sách này vừa ý nghĩ cũng liền tương ứng làm sao biến. Các ngươi hai cái hiện tại coi như tranh cãi ngất trời, còn không phải tiên sinh một cái tâm ý biến hóa các ngươi liền toàn bộ đoán sai? Cho nên a ——" hần ngừng một lát, tổng kết nói: "Hai người tựa như cái kia đáng thương Tôn Hầu Tử, mà tiên sinh coi như cái kia nhất chương đem các ngươi đặt ở Ngũ Hành Sơn hạ Như Lai Phật Tổ."

Dur hai người bao quát Vương Dương Minh ở bên trong nghe xong lời này, đều cười ha ha, khen lớn lời này có lý.

Vương Dương Minh uống một ngụm trà nước, nhìn lấy ba người hợp lực viết ra nhất đại chồng sách bản thảo, nhìn nhìn lại đang xoa đầu nhức cổ tay ba người, từ trong ngực móc ra một thỏi bạc, nói ra: "Cái này là các ngươi ba ngày tiền công, ta trước dự chi cho các ngươi. Xuất viện về sau chính mình đổi thành Bạc vụn, ta liền mặc kệ, mỗi người ba phần ba ly."

Tào đình nhú mày, có chút không được tự nhiên: "Tiên sinh vì sao cho thêm ba ly? Không phải là yêu chúng ta cùng khổ?"

Vương Dương Minh biết người nghèo cũng là có lòng tự trọng, sợ bọn họ sinh ra ý nghĩ khác, vội vàng nói: "Nhiều này ba ly cũng là tiền công, ta muốn các ngươi giúp ta cái chuyện nhỏ. Ta bây giờ bị tấn Viện Trường hạ Cẩm Túc Lệnh, không thể xuất viện môn, các ngươi chia ra ra ngoài, đem chúng ta viết xong bản thảo đưa đến Kinh Đô mấy cái sách lớn cục, xem bọn hần có hay không mục đích ra vốn tập, hôm nay liền đi, ta chờ các ngươi tin tức."

Tào đình ba người đáp ứng, tại Vương Dương Minh chỗ uống miếng nước, thăm giọng nói, liền đứng dậy cáo từ không đề cập tới.

Bạn đang đọc truyện *Dương Minh Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Năng Lượng Thủ Hằng Định Luật :.

Không bao lâu, Vương Dương Minh tân bộ đến căn tin, đóng gói đồ ăn, chuẩn bị qua tìm Tô Mộc. Đi qua một ngày nghỉ ngơi, hần tình trạng cơ thể đã so với hôm qua tốt hơn nhiều, một đường đi đi nghỉ ngơi một chút leo đến trước sơn động, đang muốn la lên Tô Mộc, lại nghe được trong sơn động truyền đến kiếm khí tung hoành tiếng rít.

Hần không biết chuyện gì xảy ra, lặng lẽ ngang nhiên xông qua, phát hiện là Tô Mộc đang luyện kiếm, nhìn nàng xuất thủ tấn mãnh vô cùng lại không chút nào chường pháp, kiếm khí bốn phía tràn ngập lại hết sức tán loạn, giờ phút này nhất định là tâm tình phi thường không tốt, mà ở nàng giống như điên trạng thái dưới, chỗ thi ra kiếm khí cư nhiên như thế sắc bén dọa người, Vương Dương Minh trên mặt hiển hiện hướng về chi sắc, nguyên lai đây chính là thật Chính Ngũ Phẩm thực lực, chính mình so với nàng thật sự là kém quá xa.

Tuy nhiên Tô Mộc kiếm khí bắn ra bốn phía, lại cuối cùng nội lực có khi hết sạch, chậm động tác chậm chậm chạp chút, kiếm khí cũng không bằng lúc trước sắc bén, thẳng đến tới hậu thờ hồng học ngồi xuống, cũng không điều tức, chỉ là ngơ ngác nhìn trước mặt trong sơn động vách tường, vách trong tại nàng vừa mới sắc bén kiếm khí tàn phá dưới, sớm đã trở nên vết thương chằng chịt.

Vương Dương Minh nhẹ chân nhẹ tay đi vào, đột nhiên tại nàng vai vỗ một cái, Tô Mộc đột nhiên bừng tỉnh, trường kiếm bán năng tiện tay vung lên, ánh mắt đi theo trường kiếm đi, phát hiện kiếm khí chỉ lại là Vương Dương Minh, trong lòng hù nhảy một cái, vội vàng thu kiếm, lại cuối cùng vẫn là trễ một bước, kiếm khí đã chạy đổi phương qua.

Vương Dương Minh cũng là giật mình, bán năng vận khởi song chưởng hướng đánh tới kiếm khí đánh tới, ra cảm chính là một chiêu Kháng Long Hữu Hối. Cũng may kiếm khí đã là nỏ mạnh hết đà, chưởng lực lại là mới sinh lực quân, vừa đỡ được. Vương Dương Minh thở dài một hơi, đã sớm bị hoảng sợ ra cả người toát mồ hôi lạnh.

Lại nghe được Tô Mộc lớn tiếng nói: "Ngươi là sống dính nhau sao! Vừa mới nếu không phải ta thu nhanh, ngươi bây giờ đã bị chém thành hai đoạn ngươi có biết hay không!" Người luyện võ, lâu dài đang huấn luyện chính mình thực chiến kỹ năng, bình thường đối với đánh lên đều có bán năng phản ứng, bởi vậy Tô Mộc Sinh khí (tức giận) Vương Dương Minh đột nhiên đụng nàng, suýt nữa hại nàng thu lại không được tay.

Vương Dương Minh không ngờ nàng hội phát lớn như vậy lửa, nhưng mà biết nàng dù sao cũng là lo lắng cho mình an nguy, cũng không tức giận, chỉ đem công đồ ăn lấy xuống, giọng điệu lại cười nói: "Ta Đại Tiểu Thư, ngươi đừng nóng giận, kém chút bị chém thành hai đoạn là ta cũng không phải ngươi. Mau lại đây ăn cơm, mắt liền không thể ăn."

Tô Mộc vẫn như cũ không thể há miệng, nói ra: "Không ăn!"

Vương Dương Minh con người đảo một vòng, cười xấu xa nói: "Thật không ăn?"

Tô Mộc đầu lĩnh trật đi qua, phần nộ nói: "Không ăn cũng là không ăn, người người này làm sao nói nhảm nhiều như vậy!"

Vương Dương Minh cũng không tức giận, phối hợp di vui mừng mở ra một phần hộp cơm, bắt đầu nhai kỹ nuốt chậm bắt đầu ăn, còn cố ý phát ra chắc chắc thanh âm, phảng phất cái này thịt kho tàu là Thiên Hạ vô thượng mỹ vị.

Tô Mộc quệt miệng mãi mãi rằng.

Nàng nay đã đói, lại đặc biệt thích ăn thịt kho tàu,

Đơn giản không ngày nào không có, nhìn hân ăn như thế thơm ngọt, chỗ nào còn nhịn được. Chỉ là mình vừa mới nói không ăn, không tốt lật lọng. Chỉ là, chỉ là, trong nội tâm nàng mặc niệm lấy, người cái này Thiên Sát tiểu tử, thật sự là khắp nơi cùng ta đối nghịch!

Lệch ở thời điểm này, Đỗ Tử không tự chủ ục ục kêu một tiếng. Tô Mộc lớn quýnh, Vương Dương Minh trong lúc nhất thời dở khóc dở cười, lần nữa thả mềm tư thái, ôn nhu nói: "Voi ai không qua được cũng không thể cùng chính mình Đỗ Tử không qua được, người ăn chút đi, ta không biết cười lời nói người."

Tô Mộc lúc này mới cắn môi nhẹ nhàng xoay đầu lại: "Người coi thật không biết cười lời nói ta?"

Vương Dương Minh chỉ thiên thể chính mình nói tuyệt đối là nói thật, Tô Mộc lúc này mới bĩu môi nói: "Vậy ta liền ăn, người nếu là dám cười ta, " nàng ánh mắt bỗng nhiên trở nên ngoan lệ: "Ta nhất định dùng mười thành kiếm khí đem người chém thành ngu ngốc!"

Vương Dương Minh tranh thủ thời gian cười làm lành: "Nào dám đắc tội Tô đại tiểu thư."

Nghe được Tô đại tiểu thư xưng hô, Tô Mộc hơi có chút ngây người, dường như nói một mình lại như là nhớ lại: "Từ khi từ biệt phụ mẫu đến Kinh Đô, đã thật lâu không có người xưng hô như vậy qua ta."

Nàng khi còn bé tại Gangnam Tô gia lớn lên, Tô gia là Nam Phương số một Đại Tộc, tài lực hùng hậu, cũng nhiều có làm quan hạng người, Tô Mộc là Dương Đại Gia Chủ cô con gái duy nhất, năng trong tay tròn mắt giống như, Gangnam một vùng từ trên xuống dưới ai gặp lúc ấy Tô Mộc đều muốn xưng hô một tiếng Đại Tiểu Thư, thẳng đến nàng tám tuổi lúc đến về đến trong nhà tiền chủ hiền tài, lấy Hiếu Liêm thân phận nhập Quốc Tử Giám, lại về sau bái nhập Đại Giáo tập Quảng Lăng từ môn hạ, mọi người lợi dụng mười Nhị Tiểu Thư hô chi, Đại tiểu thư này xưng hô, nàng xác thực có mấy năm không nghe thấy qua. Giờ phút này chợt vừa nghe đến, không khỏi câu lên người đối diện bên trong vô hạn tư niệm, cũng không biết phụ mẫu hiện tại trôi qua có được hay không, có hay không thường xuyên tưởng niệm chính mình.

Vương Dương Minh đối Gangnam Tô gia cũng Vô Giải, nhìn Tô Mộc thanh mắt mông lung, tựa hồ lâm vào đang đuổi ức bên trong, lập tức hiếu kỳ hỏi: "Người nhà người đối người chắc là vô cùng tốt."

Tô Mộc tâm lý một trận buồn vô cớ, vừa ăn vừa nói: "Đương nhiên là vô cùng tốt, ta tại Gangnam thời tiết, mỗi người đối ta đều là cung cung kính kính, trưởng bối đối ta càng là yêu thương phải phép, không phải nói miệng, nếu như tại Tô gia, giống như người khi phụ ta như vậy người, không cần ta lên tiếng, trong nhà họ vệ gia đình sớm đem người đánh chết."

Vương Dương Minh le lưỡi: "Nào dám tại Tô đại tiểu thư trước mặt ra vẻ ta đây, tại hạ hiện tại không phải cũng đối người tất cung tất kính sao?"

Tô Mộc liếc mắt sắc giọng: "Không biết là ai vừa mới kém chút mất mạng tại ta dưới kiếm, là ai mấy ngày trước đây còn tại quanh co lòng vòng địa đồ mưu ta Tô gia Nội Công Tâm Pháp."

Vương Dương Minh thờ dãi: "Người không phải đã nói người nhà cũng không có có thể nhanh chóng ngưng luyện Chân Khí Tâm Pháp a, đã không, ta còn mưu đồ cái gì."

Tô Mộc lại chậm rãi nói: "Người nói loại kia Tâm Pháp đúng là không có. Nhưng là Tô gia phú giáp Gangnam, vì an thân lập mệnh, trong tộc đệ tử cũng nhiều học võ, trừ không thể ngoại truyền Võ Học Gia Truyền bên ngoài, ngược lại là vô vết rất nhiều hân trân quý Bí Tích, nếu như người muốn học, ta có thể đi giúp người tìm đến. Chỉ là Quốc Tử Giám bản thân liền là Thiên Hạ võ học hội tụ chi địa, tán Viên Trường lại là cao như vậy tay, Tô gia những Võ Công Tâm Pháp đó là nhập không người pháp nhân."

Vương Dương Minh không muốn trong vấn đề này nhiều xoắn xuýt, chuyển đề tài hỏi nàng bé quan mấy ngày có cái gì bổ ích.

Lời này lại là vừa vặn hỏi tại Tô Mộc sâu chỗ, Vương Dương Minh trước khi đến, nàng trong sơn động lớn phát cáu, vì chính là nghĩ không ra biện pháp gì tốt có thể làm cho mình tu hành tại mười mấy ngày nay bên trong tiến thêm một bước, chỉ là lác đác thờ dãi.

Vương Dương Minh ngừng lại, đột nhiên nói: "Ta tại Tàng Thư Các mượn một quyển sách, gọi là (Thiên Địa Nguyên Khí nguồn gốc thi người xem qua quyển sách này không?"

Tô Mộc kinh ngạc: "Người mượn quyển sách này làm gì. Sách này ta tuy nhiên chưa có xem, nhưng cũng biết trong sách nói tới chỉ là Thiên Địa Nguyên Khí chân tướng, xem như cơ sở vật, nhưng là đối với tu hành lại không có cái gì thực đang trợ giúp. Thiên Địa Nguyên Khí tính chất cùng vận hành quy

luật, thể nhân đã sớm nắm giữ, quyền sách kia nói trúng viết thực sự cũng không có gì một cách lạ kỳ phương, hướng chỉ nó cũng không phải là Tu Hành Pháp Môn, chỉ là Học Thuật Tinh miêu tả, Gà mò đồ vật bình thường, ăn vào vô vị, bỏ thì lại tiếc."

Vương Dương Minh lại không tán thành nàng thuyết pháp, giải thích nói: "Ta nhìn kỹ trong sách nội dung, phát hiện khả năng này cũng không am hiểu vô đạo tu hành, lại cứu cả đời đều đang nghiên cứu Thiên Địa Nguyên Khí. Bởi vì cái gọi là thuật nghiệp có chuyên công, hẳn nghiên cứu cả đời này, nhất định là phát hiện người bình thường phát hiện không đồ, vật. Người biết không, trong sách nói một câu nói như vậy: Thiên Địa Nguyên Khí không thể gia tăng cũng không thể giảm bớt, không thể bị tiêu diệt cũng không thể bị bỗng dưng sáng tạo."

Tô Mộc cau mày: "Thiên Địa Nguyên Khí vô cùng vô tận, gia tăng giảm bớt đối với chúng ta tu hành lại có ảnh hưởng gì? Lời này cho dù là thật, cũng không có tác dụng gì."

Thế gian đại đa số người đều cùng Tô Mộc ý nghĩ giống nhau, đối tại Thiên Địa Nguyên Khí tổng lượng cũng không quan tâm, cái này rất giống Số Học trong cực hạn lý luận, đã Thiên Địa Nguyên Khí số lượng là vô cùng vô tận, như vậy nó nhiều hay là ít, lại có quan hệ gì?

Nhưng là Vương Dương Minh lại không nghĩ như vậy, hẳn theo vừa mới dòng suy nghĩ nói tiếp: "Đã Thiên Địa Nguyên Khí tổng lượng nhất định, cái này tổng lượng liền nhất định là cái cố định giá trị, không thể nào là vô cùng vô tận."

Tô Mộc phản bác: "Cho dù là cố định giá trị, thì tính sao. Nếu như cái này giá trị lớn đến chúng ta vô pháp tính toán, đó cùng vô cùng vô tận cũng không có khác nhau."

Vương Dương Minh khoát tay, từ từ nói đến: "Người không nên gấp, nghe ta nói tiếp. Người biết, chúng ta trong thân thể chứa đựng Thiên Địa Nguyên Khí, đưa nó ngưng luyện thành chân khí bản thân, tại đối địch tác chiến Trung Tướng Chân Khí thông qua cụ thể Vũ Kỳ thả ra ngoài, đặt tới đã thương người hiệu quả. Chân Khí quán thấu tại trên người địch nhân, quá trình này cũng liền kết thúc, chúng ta chân khí trong cơ thể có chỗ giảm bớt, chỉ có thông qua lần tiếp theo thu nạp Thiên Địa Nguyên Khí bổ sung tiêu hao Chân Khí, đây là người người đều biết quá trình. Nhưng là, những cái kia bị dùng xong Chân Khí, đi nơi nào?"

Tô Mộc tuy nhiên tu hành thời gian đã không ngắn, lại thủy chung không có suy nghĩ qua Vương Dương Minh nói vấn đề này, dưới cái nhìn của nàng, Chân Khí từ Thiên Địa Nguyên Khí mà đến, tiêu hao hết về sau lại thông qua Thiên Địa Nguyên Khí bổ sung, đó là thế gian sở hữu Tu Hành Giả đều biết đạo lý, về phần cái này tiêu hao hết Chân Khí đi nơi nào, lại có ai hội quan tâm đây.

Nàng suy nghĩ một phen, nói: "Chân Khí nếu là dùng để đánh người, tự nhiên là tiến vào thân thể địch nhân."

Vương Dương Minh phản bác: "Không đúng, nếu quả thật khí tiến vào thân thể địch nhân, này nên tại địch nhân trong kinh mạch du tẩu, địch nhân nếu như vận khởi nội công, liền sẽ cảm ứng được những này ngoại lai Chân Khí, đưa chúng nó làm vì Thiên Địa Nguyên Khí trực tiếp chứa đựng tiến chính mình đan điền. Thế nhưng là ngăn năm dĩ hàng, người nghe qua người nào bị đánh về sau có thể đem địch nhân đánh chân khí của hắn để bản thân sử dụng, nếu như đạo lý này thành lập, chẳng phải là bị đánh càng nhiều nội lực cũng càng sâu dày?"

Tô Mộc ngẫm lại, cảm thấy Vương Dương Minh cái này đặt câu hỏi rất có đạo lý, lại suy đoán nói: "Đã Chân Khí không có tiến vào thân thể địch nhân, cái kia chính là tiêu tán trong không khí."

"Chính là như thế này. Ta cũng là như vậy nghĩ. Chân Khí tác dụng tại trên người địch nhân, đem trọng thương về sau, không có tiến vào thân thể địch nhân, mà chính là tự động tiêu tán tại thiên địa bên trong, một lần nữa chuyển hóa làm Thiên Địa Nguyên Khí, dạng này mới có thể bảo chứng Thiên Địa Nguyên Khí tổng lượng một mực là cố định, không có gia tăng cũng không có giảm bớt. Nói đến, thật giản là Thiên Địa Nguyên Khí một loại khác biểu hiện hình thức, Thiên Địa Nguyên Khí sẽ không bị sáng tạo cũng sẽ không tiêu diệt, ta quán cái này gọi là Năng Lượng Thủ Hằng Định Luật."

Bạn đang đọc truyện *Dương Minh Kỳ Convert* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Thu về nan đề .:

"Năng Lượng Thủ Hằng Định Luật?" Tô Mộc nghe Vương Dương Minh trong miệng toát ra cái này cổ quái từ ngữ, ngẫm lại cau mày nói: "Ta thừa nhận người nói hẳn là đúng, thế nhưng là cái này Năng Lượng Thủ Hằng Định Luật đối với chúng ta tu hành lại có cái gì trợ giúp?"

Vương Dương Minh chậm rãi giải thích: "Thiên Địa Nguyên Khí liền là một loại năng lượng, khi nó bị người dùng Chân Khí đánh ra tiêu tán tại Thiên Địa Nguyên Khí bên trong lúc, trong thân thể năng lượng liền giảm bớt, mà những năng lượng này là người tân tân khổ khổ thông qua nội công tu luyện tích lũy, bất quá là một lần tiến công, vất vả góp nhặt năng lượng liền biến mất, còn phải thông qua đại lượng tu luyện lại đi tích lũy, thực đang lãng phí. Nếu như sắp xếp ra ngoài thân thể Chân Khí còn có thể thu hồi lại, không chính là có thể giảm giảm rất nhiều lãng phí, đề cao thật lớn tu luyện nội công hiệu suất?"

Tô Mộc thoát đầu nghe hần nói có chút đạo lý, còn tưởng rằng hần sẽ nói ra cái gì khác sâu lý luận đến, không muốn hần nói là cái này, lập tức Ha-Ha mà cười, ngay cả trong miệng còn đều kém chút phun ra ngoài, nói ra: "Ta cho là ngươi muốn nói gì đâu, phương pháp này xác thực có thể đề cao tu luyện nội công hiệu suất, giảm bớt thời gian tu luyện, thế nhưng là cái này là căn bản làm không được a. Chân Khí sắp xếp ra ngoài thân thể trong nháy mắt liền biến thành Thiên Địa Nguyên Khí, làm sao có thể bị thu hồi đến, cho dù là muốn thu hồi lại, cũng vẫn là thông qua tính toán tu tập, còn phải một lần nữa ngưng luyện, cho nên ngươi thuyết pháp này không cách nào thực hiện ngươi cái ngu ngốc."

Vương Dương Minh xem thường, chỉ cười nhạt một tiếng, ánh mắt giọng điệu một mảnh thành khẩn: "Ta đã thử qua, phương pháp này là có thể thực hiện."

Tô Mộc cho là hần đang nói giỡn, nhưng nhìn hần bộ dáng lại không giống như là nói giỡn, biểu lộ hết sức nghiêm túc nghiêm túc, lập tức không hiểu hỏi: "Thật?"

Vương Dương Minh cũng không trả lời, mà chính là duỗi ra bàn tay của mình, đem Chân Khí chậm rãi vận tới bàn tay bên trên, nhẹ nhàng ra nhát chuông, có Chân Khí chậm rãi bài xuất đến, tiếp lấy hần chợt xui Tâm Pháp, đem bài xuất chỉ lực biến thành hút vào chỉ lực, chỉ gặp những vốn đó đến trồn ra phía ngoài Dật Khí lưu liền một lần nữa hút trở về, chỉ là quá trình này mười phần chậm chạp, cũng không thể nào nhanh chóng, đợi bài xuất chuông lực hoàn toàn hút trở về lúc, thẳng tắp đã qua nửa nén hương thời gian.

Tô Mộc hơi miệng mở rộng, có chút giật mình: "Nguyên lai thật có thể dạng này? Ngươi hút trở về Chân Khí không cần một lần nữa ngưng luyện?"

Vương Dương Minh gật đầu nói: "Hút trở về Chân Khí không cần một lần nữa ngưng luyện liền có thể biến thành ngưng luyện sau trạng thái, chỉ là dù sao bỏ trồn tốc độ quá nhanh, ta không có cách nào toàn bộ đưa nó hút trở về, chỉ có thể hút về một hai phần mười."

Tô Mộc suy tư một trận, mê hoặc lắc đầu: "Mặc dù nhưng phương pháp này tiền nhân chưa từng có nghĩ tới, xem như ngươi sáng kiến, thế nhưng là theo ta thấy đến, ngươi biện pháp này nhất định phải chỉ có thể ở Chân Khí chậm rãi bài xuất tình huống dưới mới có thể có hiệu quả, nếu như là trong quá trình chiến đấu, mỗi người chỗ truy cầu là chân khí bài xuất thời điểm càng nhanh càng mãnh liệt mới tốt, dạng này mới có thể tạo được đầy đủ Lực sát thương, cái kia thật khí bỏ trồn tốc độ lại so với ngươi vừa rồi khi đó nhanh vô số lần,

Nơi nào có thời gian hút trở về?"

Vương Dương Minh hơi nhíu hạ lông mày, nói đến chân tâm thực ý: "Đây chính là ta hiện tại gặp được vấn đề lớn nhất. Cho nên hy vọng có thể cùng sư tỷ ngươi cùng nhau nghiên cứu vấn đề này, nếu như chúng ta có thể tìm tới biện pháp giải quyết, thì tương đương với..."

Hần không có nói tiếp, Tô Mộc cũng hiểu được ý hần, nếu như cái này bị cho rằng vô pháp giải quyết vấn đề thật có thể bị hai bọn họ giải quyết, thì tương đương với vì Tu Hành Giới lập xuống đại công, hai người bọn họ tự nhiên cũng sẽ trở thành Tu Hành Giới trong lịch sử đại danh鼎鼎 nhân vật.

Tô Mộc chính mình thử một chút, chậm rãi đem Chân Khí vận ra ngoài thân thể lại nghĩ biện pháp đem nó hút trở về, phát hiện xác thực như Vương Dương Minh nói, bị hút về Chân Khí không cần lần nữa ngưng luyện, nhưng khi nàng ý đồ bình ổn hút về Chân Khí lúc, Chân Khí bỏ trồn quá nhanh, căn bản không kịp hút về bao nhiêu.

Mà nếu dùng sức mạnh lớn nhất qua hút về Chân Khí, thu hồi xác thực nhanh, nhưng bởi vì hấp lực quá lớn, bị bài xuất Chân Khí như là thiết chùy đánh trở về, như là chính mình thụ ngoại lực đập nện, lập tức vội vàng điều hoà khí tức, lắc đầu nói: "Không được. Hấp lực Tiểu Chân khí thu không trở lại, hấp lực lớn lại tương đương với lấy chính mình lực lượng đánh mất một quyền của mình, biện pháp này không được."

Nàng đứng trước vấn đề lại là Vương Dương Minh đã sớm thí nghiệm qua, hần ngược lại cũng không cảm thấy bao nhiêu thất vọng, chỉ nói: "Nếu như cái này biện pháp dễ dàng như vậy liền có thể bị hai người chúng ta nghĩ ra được, cái này liền không tính là gì Tu Hành Giới Đại Sự Kiện. Không nên gấp gáp, chúng ta cùng một chỗ tham tường."

Tô Mộc có chút do dự: "Tiểu sư đệ, ngươi ý tưởng này tuy tốt, chỉ sợ tại đạo lý bên trên liền không làm được. Nhìn đến Thiên Địa Nguyên Khí là Hạo Thiên ban cho nhân loại lễ vật, chúng ta không thể quá tham lam. Giống ngươi ý tưởng như vậy, bản thân liền là làm trái Thiên Đạo, đi không thông."

Vương Dương Minh từ Tầng Thứ Các nhìn thấy quyền sách này lên, liền có cái mơ hồ sơ giản lược ý nghĩ, trong khoảng thời gian này tinh tế suy nghĩ nhiều lần thí nghiệm, tâm lý một mực không bỏ xuống được. Chỉ là hần cũng biết cái thế giới này người đối thiên đạo loại này huyền hoặc khó hiểu đồ, vật có một loại bản sinh sung bái, lập tức không tốt phản bác, chỉ là trầm mặc.

Chờ một lúc, hần ngừng đầu lên nói: "Nếu có một loại pháp môn, có thể trực tiếp hấp thụ người khác ngưng luyện tại chân khí trong cơ thể, nhảy qua ngưng luyện quá trình này, có tính không làm trái Thiên Đạo đâu?"

Tô Mộc giật mình không nhỏ, gặp Vương Dương Minh không giống nói đùa, thanh sắc câu lệ trách mắng: "Ngươi từ làm sao biết phương pháp này?"

Vương Dương Minh không nghĩ nàng thần sắc nghiêm túc như vậy, lo sợ nói: "Ta là mình nghĩ đến, có vấn đề gì không sư tỷ?"

Tô Mộc khẩu khí ôn hòa lại, Nhất Phái chân thành nói: "Về sau loại ý nghĩ này nói cũng không thể nói, muốn cũng không thể muốn! Ngươi nói cái pháp môn này, là Ma Tộc đường đi."

Vương Dương Minh tự nhiên biết cái thế giới này mọi người đối Ma Tộc hai chữ ghét cay ghét đắng, nhưng mà hần nghĩ không ra là, chính mình coi là từ xưa tới nay chưa từng có ai có thể nghĩ đến biện pháp, thế mà sớm đã bị Ma Tộc nghĩ ra được, thực chính mình vẫn là từ tiền thế Vô Hiệp bên trong Bắc Minh Thần Công, Hấp Tinh Đại Pháp một loại vô công lên lĩnh cảm, xem ra cái này người trong Ma tộc, tuy nhiên hành sự tà ác, nào từ lại thật là dễ

dùng.

Tô Mộc tiếp tục nói: "Nghe đồn Ma Tộc có một loại gọi là Bách Xuyên hợp dòng công pháp, cũng là người nói cái này đường đi, đem người khác tân tân khổ khổ ngưng tụ Chân Khí trộm được, để bản thân sử dụng, phương pháp này thương Thiên hại Lý, cùng thiên đạo bất hòa, chúng ta người trong chính đạo không có khả năng đi sửa tập. Tiểu sư đệ, người đối với tu hành biết không nhiều, Viện Trưởng đoán chừng cũng không có hảo hảo giải thích cho người, nhưng là người nhớ kỹ, hết thảy tốc thành pháp môn, đều là Ma Tộc nghĩ ra được, chúng ta không thể luyện."

Vương Dương Minh đành phải gật đầu ứng một tiếng: "Không nói cái này. Nhưng là ta từ đầu đến cuối đều cảm thấy đem chính mình sắp xếp ra ngoài thân thể Chân Khí thu hồi lại, là có thể thực hiện."

Tô Mộc nhìn hần bướng bỉnh, cũng nói không nên lời cái gì phản đối lời nói đến, đành phải tiếp tục cùng hần cùng nhau nghiên cứu, hai người thương lượng nửa ngày, Tô Mộc tổng kết nói: "Chúng ta vừa mới thí nghiệm đã nói rõ Chân Khí sắp xếp ra ngoài thân thể sau là có thể thu hồi, chỉ là như thế nào có thể đem nhanh chóng bài xuất Chân Khí lấy đồng dạng nhanh chóng phương thức thu hồi, là một cái khó mà vượt qua chướng ngại, ta nhìn quan trọng ở chỗ lấy một loại nào đó phương pháp đem Chân Khí nhanh chóng thu hồi, đồng thời tránh cho bị chính mình hút trở về Chân Khí gây thương tích."

Vương Dương Minh cau mày ngẫm lại, gật đầu biểu thị tán đồng, biết sư tỷ cùng mình đã chạm đến vấn đề này bên trong mấu chốt nhất một vòng, nói ra: "Đây cũng không phải là sốt ruột liền có thể giải quyết vấn đề. Sư tỷ, ta vẫn phải xuống núi, hôm nay tu luyện vẫn chưa hoàn thành. Người ở chỗ này suy nghĩ kỹ một chút, ta trở về cũng chậm chậm nghĩ, chúng ta ngày mai lại đụng đầu nhìn riêng phần mình có hay không tiến triển."

Tô Mộc cong cong mặt mày, xem như ứng.

Lúc gần đi tiễn hần đến núi cửa động, nhìn hần lại vừa tung người nhảy xuống vách núi, trước khi rơi xuống đất bỗng nhiên hướng mặt đất vỗ một chưởng làm dịu hạ xuống lực đạo, dùng loại này kinh hãi thể tục phương pháp xuống núi, tự nhủ: "Viện Trưởng thu như thể một cái tràn ngập kỳ tư diệu tướng đồ đệ, thật không biết là ta Quốc Tử Giám may mắn vẫn là tai ương, tiểu sư đệ, người cũng không thể đi Nhập Ma Đạo, nếu như... Nếu quả thật có một ngày người đi nhầm đường ——"

Nàng ngẩng đầu nhìn trên trời mây trắng, hồi lâu chưa từng động đậy, nửa ngày, rù xuống đôi mắt, thầm nghĩ trong lòng: "Nếu quả thật có một ngày như vậy, ta không thể làm gì khác hơn là ra tay giết người, không, có lẽ đến lúc đó ta đã đánh không lại người, nhưng ta nhất định dùng tính mạng mình cùng người tốt nhất đánh một trận, dù là bị người giết, cũng muốn ngăn cản người!" Thần sắc bị vân vụ che lấp, mơ hồ âm đạm khó phân biệt.

Bạn đang đọc truyện *Dương Minh Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: Huyệt đạo (thượng) :.

Vương Dương Minh tất nhiên là không biết Tô Mộc phen này tự nói.

Muốn đi đến túc xá lúc, đối diện một cái Bạch Y thân ảnh chính ôm thứ gì đi tới. Thân ảnh kia cách hần còn có xa mấy chục mét đã nhìn thấy hần, tiến lên phía trước nói: "Dương Minh ca ca, ta chính là đang tìm người."

Người tới chính là Bích Lạc, hai tay ôm cái hộp đựng thức ăn ở trước ngực đi được cổ hết sức.

Vương Dương Minh đi qua tiếp nhận hộp cơm, có chút lo lắng nói: "Thân thể người còn chưa rất tốt, làm sao lại đi ra đi loạn, thờ hồng học, vạn nhất xảy ra vấn đề gì nhưng làm sao bây giờ."

Bích Lạc trong tay không có hộp cơm, thoải mái mà ra một hơi, nói: "Ta đã không có việc gì, quyết gỡ đầu tiên sinh nói ta trong phòng đợi quá lâu đối thân thể cũng không dễ, không bằng đi ra đi đi. Ta nghĩ đến trong lúc rảnh rỗi, liền tới nhìn người một chút. Thuận tiện ta làm một điểm đồ ăn, mang cho người Thường Thường."

Nói liền xóc lên nắp hộp, một cỗ hương khí tốc thẳng vào mặt, bên trong là một nồi ngon canh gà, Minh Hoàng mở bỏ son tại canh trên nước nổi lơ lửng, nhìn lấy cứ như vậy mê người, cho dù hần vừa mới dùng qua Com trưa, người được mùi vị này cũng không khỏi đến thêm ăn nhỏ dãi, tán thán nói: "Đây là người làm? Thật tốt thủ nghệ."

Bích Lạc cho hần tán thưởng, nguyên bản đau khổ mặt mày có chút hơi chậm: "Nhanh lên trở về phòng uống lúc còn nóng, ta cùng người cùng đi."

Vương Dương Minh cùng với nàng cùng đi về túc xá, từ trong ngăn tủ tìm ra hai cái bát, nói: "Người cũng tới một bát, ta một người uống không xong cái này rất nhiều." Bích Lạc liền cũng theo lời xới một bát.

Canh gà chịu đến vừa đúng, mềm nhu hơi ngọt. Vương Dương Minh một hơi uống ba chén lớn, thỏa mãn bôi lau miệng, nói: "Ta xác thực uống không xuống."

Canh gà còn thừa lại không ít, Bích Lạc tự giác đem bát đĩa đều thu, đem hộp com một lần nữa đắp kín: "Ngươi thả đứng lên, xế chiều đi căn tin hâm nóng, còn có thể lại uống một hồi."

Vương Dương Minh đáp ứng, nói với nàng: "Bích Lạc, ngươi không cần khách khí như vậy, ngược lại làm ta rất không có ý tứ, thân thể ta đã không ngại."

"Cái này không tính là gì. Ta nhìn ngươi luyện công vất vả, nghĩ đến cho ngươi bồi bổ cũng là có chỗ tốt." Bích Lạc đuỗi vôi vàng lắc đầu, sáng chói sáng mắt Âm Nhất dưới.

Vương Dương Minh nhìn lấy Bích Lạc, gặp nàng tuy nhiên khí sắc như cũ có thua thiệt, sắc mặt có chút tối chìm, nhưng trong mắt so ngày hôm trước đã đa tạ thần thái, xem ra nghĩ thông suốt tâm sự về sau, tinh thần cũng đi theo trở nên sức khỏe dồi dào. Hắn đời Bích Lạc hoan hỉ, không tự giác liền mỉm cười.

Phát giác được ánh mắt của hắn, Bích Lạc hơi nghi hoặc một chút hết lần này tới lần khác đầu: "Dương Minh ca ca, ngươi cười cái gì?"

Vương Dương Minh nhẹ lời cười nói: "Ta cảm thấy ngươi tuy nhiên gầy chút, nhưng thực là cái rất mỹ nữ hài tử."

Bích Lạc cho hắn tán dương, đỏ mặt lên, có chút ngượng ngùng cúi đầu không dám cùng hắn đối mặt.

Vương Dương Minh sợ nàng hiểu sai, vôi vàng đổi chủ đề nói lên dừng đến: "Ta gần nhất tại tinh tiến tu hành, có một số việc không nghĩ ra, rất là phát sầu."

"

Bích Lạc ngẩng đầu liếc hắn một cái, cắn môi nói ra: "Ngươi có khó khăn gì, không ngại cùng ta nói một chút, ta tuy nhiên không biết võ công, có lẽ có thể giúp ngươi cùng một chỗ tham mưu." Thanh âm nói chuyện nhỏ hơn giống con muỗi hừ hừ, rõ ràng còn tại thẹn thùng.

Vương Dương Minh mặt lộ vẻ cổ quái, thầm nghĩ ngươi không hiểu tu hành nhưng như thế nào giúp ta tham mưu?

Nhưng là chẳng biết tại sao, hắn cũng không muốn giấu diếm lên trước mặt cái này đơn thuần tiểu cô nương, lập tức đem chính mình nghi hoặc cùng với nàng nói một cách đơn giản một chút, đơn giản cũng là hai vấn đề, như thế nào nhanh chóng ngưng luyện Chân Khí, như thế nào đem sắp xếp ra ngoài thân thể Chân Khí thu hồi.

Bích Lạc con mắt tròn trũng lên, nghe hắn nói xong chính mình đứng trước vấn đề sau hiểu kỳ nói: "Đem Chân Khí sắp xếp ra ngoài thân thể phương pháp ta xác thực chưa nghe nói qua, nhưng là nhanh chóng ngưng luyện Chân Khí phương pháp ta lại biết, cái này là rất khó sự tình sao?"

Vương Dương Minh há to mồm, một bộ không thể tin bộ dáng.

Bích Lạc hơi trầm ngâm, nói: "Dương Minh ca ca, ngươi có biết phụ thân tại thế thời điểm liền đã nói với ta, hắn sớm liền phát hiện như thế nào nhanh chóng ngưng luyện Chân Khí pháp môn."

Vương Dương Minh nghi hoặc: "Có thể là phụ thân ngươi cũng sẽ không tu hành a?"

Bích Lạc phụ thân là Bắc Hải Danh Y Bách Thảo Dược Tiên Bích Ngọc sống, người này y thuật có một không hai Bắc Hải, lại là chưa bao giờ tu hành, bằng không thì cũng sẽ không bị cừu gia truy sát đến Kinh Đô đến mà cuối cùng không có bảo trụ thân gia tánh mạng.

Bích Lạc nhớ tới phụ thân, không khỏi có chút khổ sở, nàng ổn định một phen tâm tình, nói ra: "Phụ thân tuy không có tu hành, lại tinh nghiên y thuật, hắn cùng ta nương cùng nhau nghiên cứu nhân thể đủ loại huyền bí, phát hiện một số tiền nhân không có phát hiện đồ vật. Nhưng là Cha Mẹ đối với tu hành không có chút nào hứng thú, cho nên chỉ là đem những này phát hiện viết thành một bản Sổ Tay, nhưng vô dụng nó đến giúp đỡ tu hành, bọn họ hứng thú chỉ là trị bệnh cứu người, không phải luyện võ giết người. Nhưng là phụ thân đã từng chính miệng đề cập qua, hắn cảm thấy thể nhân nghi ngại nội công phương thức hiệu suất cực thấp, lãng phí cực lớn, hắn phát hiện càng thêm có hiệu suất pháp môn lại không nguyện ý để thế người biết."

Vương Dương Minh nghe nàng nói chuyện, xoát một chút đứng lên, trên mặt không hiện, nội tâm lại sớm đã nhắc lên sóng to gió lớn.

Hắn biết Bách Thảo Dược Tiên Bích Ngọc sống cùng Diệu Thủ Nhân Tâm trắng Trùng trùng điều tinh nghiên y thuật, lại không nghĩ tới hai người đã nghiên cứu y thuật liền tất nhiên người nghiên cứu thể, đối với kinh mạch nghiên cứu chỉ sợ là thể gian ít có xâm nhập, nếu quả thật bị bọn họ phát hiện cái gì huyền bí có thể dùng để trợ giúp tu hành, tựa hồ cũng là rất có thể sự tình, nghĩ tới đây hắn ánh mắt đều trở nên nóng bỏng, đựng tới hỏi: "Cha ngươi có đã nói với ngươi làm sao nhanh chóng ngưng luyện Chân Khí sao?"

Bích Lạc nhìn thấy trong mắt của hắn tựa hồ có vô hạn khát vọng, hai mắt sáng lóng lánh nháy cũng không nháy mắt, giống con khát vọng thịt xương Tiểu Cầu nhi, muốn cười đến không được, vẫn là nhịn xuống, kéo xuống hắn vạt áo, ra hiệu hắn ngồi xuống, nói: "Phụ thân cái gì cũng không nguyện ý nói cho ta biết, không muốn để cho ta liên lụy đến những chuyện này bên trong đến, nhưng là quyển kia Sổ Tay, là hắn cùng nương tâm huyết, ta một mực mang theo trên người." Dứt lời từ trong ngực móc ra một bản hơi mỏng sách nhỏ đến đưa cho Vương Dương Minh.

Sổ Tay hết thấy mười mấy trang, là dùng vô cùng tốt lụa mỏng chế, bên trên dùng cực nhỏ bút họa Mãn Nhân thể hình vẽ, bên trong một bức nhân thể

toàn thân đồ cang tường tận, đồ trên người thể mỗi cái bộ vị điểm đầy hắc sắc nhỏ chút, bên cạnh chủ lít nha lít nhít chữ nhỏ, định thần nhìn lại, chữ nhỏ viết là: Thiên Trì huyết, Bách Hội Huyết, Dương Minh huyết, Kiên Tĩnh huyết, huyết Thần Khuyết...

Vương Dương Minh quá sợ hãi, những này, nguyên lai là nhân thể Huyết Vị Đồ!

Hắn biết, trong cái thế giới này y học hệ thống bên trong, đã phát hiện nhân thể Ngũ Tạng cùng kinh mạch, nhưng là cũng không có phát hiện huyết đạo, đây vốn là thế này y học kém xa ở kiếp trước y học mức độ cao thể hiện.

Nhưng là, không nghĩ tới Bách Thảo Dược Tiên Bích Ngọc sống cùng Diệu Thủ Nhân Tâm trắng Tương điều hai vị Y Đạo mọi người, đã phát hiện huyết đạo tồn tại, nếu như chuyện này lan truyền ra ngoài, chắc chắn là Y Học Giới một Đại Sự Kiện, thậm chí đem có thể có thể thay đổi toàn bộ y học lịch sử, chỉ là không biết ra tại nguyên nhân gì, hai người đối huyết đạo phát hiện giữ kín không nói ra.

Vương Dương Minh gặp này, hơi nghi hoặc một chút: "Cha mẹ ngoại phát hiện nhân thể có huyết đạo tồn tại, vì cái gì không đối ngoại giới công bố đâu?"

Bích Lạc lắc đầu: "Phụ thân nói qua, thể nhân càng coi trọng là võ học mà không phải y học, nếu như huyết đạo Học Thuyết vì thể nhân biết, chỉ sợ y học tiến bộ còn không có thực hiện, võ học thủ đoạn liền đã đột nhiên tăng mạnh, giết người phương thức cũng biến thành càng nhiều hơn dạng, phụ thân không nguyện ý nhìn thấy dạng này biến hóa, cho nên hắn thẳng đến qua đời cũng không có đem phát hiện này nói cho ngoại nhân."

Bạn đang đọc truyện *Dương Minh Kỳ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Huyết đạo (hạ) :.

Vương Dương Minh trong lòng cảm thán Bích Lạc phụ mẫu dừng cảm tức trí, lại đột nhiên nghĩ đến một chuyện không ổn, nói ra: "Vậy ngoại bây giờ đem bản này vô cùng trân quý Thư Sách giao cho ta, chẳng lẽ không sợ cha mẹ ngoại thương tâm sao?"

Bích Lạc kinh ngạc nhìn hắn, nghĩ một lát, chậm rãi nói: "Thế gian hết thảy cũng nên chậm rãi tiến bộ. Huyết đạo tồn tại, dù cho phụ thân không nói, tương lai cũng chắc chắn sẽ có người khác phát hiện, chỉ là sớm cùng muộn khác nhau a. Liền nói Quốc Tử Giám bên trong quyết gỗ đầu tiên sinh, hắn y thuật cũng không so phụ thân kém, khó đảm bảo hắn mấy năm sau hoặc là mười mấy năm sau liền sẽ phát hiện huyết đạo tồn tại. Ta nghĩ, nếu như nhất định phải đi qua ta miệng đem truyền đi, ta tình nguyện truyền cho Dương Minh ca ca, bởi vì ta tin tưởng ngoại, ngoại là ta ở trên đời này duy nhất tin được người."

Vương Dương Minh trong lòng cảm động, cảm thật chặt Bích Lạc tay, thành khẩn nói lời cảm tạ: "Cám ơn ngoại, Bích Lạc."

Bích Lạc bị hắn nắm chặt hai tay, trên mặt lướt qua một tia đỏ bừng, không dám động dấy. Vương Dương Minh cũng phát giác chính mình thất thố, vội vàng thu tay lại, diệt tiếng nói: "Thật xin lỗi thật xin lỗi, tâm tình ta kích động chút."

Bích Lạc sợ hắn xấu hổ, ngừng hắn nói: "Không ý kiến, Dương Minh ca ca. Không bằng ta hiện nay sẽ nói cho ngoại biết ta biết rõ liên quan tới huyết đạo sự tình."

Vương Dương Minh vội vàng gật đầu, Bích Lạc liền đem phụ thân nàng từng cùng nàng giảng thuật lời nói chậm rãi nói đến: Đã phát hiện huyết đạo có hơn một trăm cái, khả năng còn có rất nhiều còn chưa phát hiện. Huyết đạo tồn tại ở người mặt ngoài thân thể, so kinh mạch muốn cạn, là nhân thể trừ kinh mạch bên ngoài tiếp xúc Thiên Địa Nguyên Khí một cái khác đường tắt. Đồng thời huyết đạo liên quan đến nhân khí máu, nếu như cái nào đó huyết đạo bị ngăn trở, thân thể người cũng sẽ thụ ảnh hưởng. So như thần cung huyết, tại rốn vị trí, nếu như cái này huyết đạo lọt vào trọng kích, người hội đau không nói nổi, nếu như cái này huyết đạo bị cảm lạnh, người hội Tiêu Chảy thậm chí tử vong. Lại có thái dương huyết, là đầu người bên trên Yếu Huyết, nếu như lọt vào trọng kích, người hội hôn mê thậm chí tử vong. Còn có Bách Hội Huyết, càng là thân người bên trên vô cùng trọng yếu huyết vị, nếu như nhận trọng kích, người sẽ lập tức tử vong...

Nàng thao thao bất tuyệt giảng nửa ngày, Vương Dương Minh đưa nàng giảng cùng mình tại Bách Khoa Toàn Thư trông được đến liên quan tới Trung Y bên trong huyết đạo giải thích từng cái so với, phát hiện Bích Lạc nói tới tới không mưu mà hợp.

Nhưng là trong lòng của hắn có một chuyện không hiểu, đợi Bích Lạc giảng xong sau hỏi: "Thế nhưng là huyết đạo cùng tu hành lại có quan hệ gì đâu?"

Phải biết kiếp trước Trung Y, nói là như thế nào Dưỡng Thân Kiện Thể, cái gọi là nội công đã sớm bị chứng minh là hư giả hoặc là bị khen đại đồng tây. Nhưng là cái thế giới này cùng kiếp trước khác biệt, trên thế giới này, nội công là thật sự rõ ràng tồn tại lấy, đây có phải hay không nói rõ cái thế giới này mọi người tại Sinh Lý cấu tạo bên trên cùng kiếp trước những người kia cũng không giống nhau đâu?

Bích Lạc nói: "Dựa theo phụ thân ý tứ, đã huyết đạo cũng có thể làm người cùng Thiên Địa Nguyên Khí tiếp xúc đường tắt, Nhân Vũ Đạo Tu được liền

không chỉ kinh mạch, đan điền, hô hấp thở nạp cái này một loại đường tắt.

Huyệt đạo cũng có thể trực tiếp thu nạp Thiên Địa Nguyên Khí. Mà huyệt đạo thông lộ muốn xa so với kinh mạch hẹp, bên trong áp lực so kinh mạch phải lớn nhiều, cho nên Thiên Địa Nguyên Khí thông qua huyệt đạo nhập thể, bản thân liền sẽ tồn tại một cái bị đè ép quá trình, ở trong quá trình này tự động hoàn thành ngưng luyện. Dương Minh ca ca, ta biết rõ cũng là nhiều như vậy, đây chính là phụ thân nói nhanh chóng ngưng luyện Chân Khí pháp môn."

Vương Dương Minh phảng phất cảm thấy mình đối với tu hành nhận biết bị một lần nữa phá vỡ một lần, cũng may hắn vốn tới tiếp xúc thời gian tu hành liền ngắn, ngược lại là phi thường dễ dàng liền tiếp nhận loại thuyết pháp này, nếu như đối lại là Đại Sư Huỳnh hoặc là Tô Mộc, thậm chí là Tán Nghi Sinh ở chỗ này, chỉ sợ nhất thời bán hội cũng không thể tiếp nhận.

Vương Dương Minh suy nghĩ một lát, cảm thấy Bích Lạc nói phương pháp này là có thể thực hiện, nhưng là trong lòng của hắn còn có một cái nghi vấn, hỏi: "Huyệt đạo thông lộ muốn xa so với kinh mạch hẹp, áp lực lớn, như vậy Thiên Địa Nguyên Khí cũng liền không như vậy dễ dàng đi vào, tại đi vào thời điểm cũng lại bởi vì bị đè ép sinh ra đối kháng lực lượng, loại lực lượng này tác dụng tại thân thể người bên trên, chỉ sợ người hội hết sức thống khổ a?"

Bích Lạc lắc đầu, nói ra: "Phụ thân chưa từng có tu hành qua, ta cũng không có, cho nên dùng loại phương pháp này tu hành đến hợp là cái dạng gì, ai cũng không biết. Dương Minh ca ca, nếu như người cảm thấy có phong hiểm, chúng ta vẫn là không nên mạo hiểm đi con đường này, còn muốn khác biện pháp đi."

Vương Dương Minh khó khăn nhìn thấy một tia hi vọng, chỗ nào nguyện ý dễ dàng buông tha, miệng nói: "Không thử một chút làm sao biết."

Lập tức liền trên giường khoanh chân ngồi xuống, ý đồ qua cảm thụ trên người mình rất nhiều huyệt đạo. Bắt đầu cũng không có cảm giác gì, nhưng khi hắn đem Chân Khí du tẩu toàn thân thời điểm, phát hiện khi chân khí đi qua bên ngoài thân, cuối cùng sẽ đọng phải đủ loại rất nhỏ tắc, loại này tắc cảm giác quá mức bé nhỏ, nếu không phải hắn lưu ý ở đây, cơ hồ không phát hiện được.

Hắn đem những tắc điểm cùng Sở Tay bên trên đánh dấu huyệt đạo vị trí tinh tế so sánh, phát hiện những ngăn trở đó nhét địa phương đúng là hân thân thể bên trên từng bước từng bước huyệt đạo!

Tìm tới huyệt đạo vị trí, phía dưới sự tình liền dễ làm, hân vận khởi Cửu Dương Thần Công, thử qua thu nạp giữa thiên địa Nguyên Khí, không phải dùng hô hấp thở nạp biện pháp, mà chính là ý đồ dùng trên thân một cái kia cái điểm tới hấp thu.

Bắt đầu phương pháp này cũng không có hiệu dụng, những huyệt đạo đó chỗ tổng giống như là được một tầng bình chướng, khí trời Nguyên Khí tả xung hữu đột, thủy chung không được môn mà vào.

Vương Dương Minh cũng không nóng nảy, lần lượt thử nghiệm, thủy chung mỗi cái huyệt đạo chỗ đập vào xay nghiền không ngừng.

Đột nhiên, trong lòng hân vui vẻ.

Những ngăn trở đó nhét điểm lại thật bị chân khí của hân đập vào mở một cái khe hở lớn nhỏ đường đi, trong trời đất nóng rực khí tức từng tia từng sợi theo trên thân mấy cái Đại Huyệt chui vào!

Hắn thử dùng càng nhiều điểm tới hấp thu Thiên Địa Nguyên Khí, chậm rãi thông suốt điểm càng ngày càng nhiều, khe hở cũng càng lúc càng lớn, thật giống như trên người hân những huyệt đạo đó vốn là dập tắt ngọn nến, chân khí của hân liền giống như Hóa Miêu đem bọn nó từng bước từng bước đều thấp sáng.

Nhưng là theo Thiên Địa Nguyên Khí tiến vào, làn da mặt những huyệt đạo đó phồng vô cùng, bắt đầu còn không rõ lộ ra, một đoạn thời gian về sau lại là càng phát ra kịch liệt, hân chịu đựng kịch liệt đau nhức, cảm thụ được tiến vào thể Nguyên Khí, phát hiện những Nguyên Khí đó thật không có đi qua ngưng luyện quá trình, liền trực tiếp tiến vào đan điền trở thành trạng thái dịch tồn tại!

Phương pháp quả nhiên hữu hiệu!

Ngay sau đó tiếp tục hấp thu, mà đau đớn cũng thủy chung tại có thể đủ trong phạm vi chịu đựng. Hân đang đắc ý với mình phát hiện mới pháp môn, lại nghe được đứng ở bên cạnh Bích Lạc phát ra một tiếng kinh hô:

Hắn bận bịu dừng lại, hỏi chuyện gì, chỉ gặp Bích Lạc chỉ mình, một mặt thất kinh:

"Dương Minh ca ca, người mau nhìn trên người người, tất cả đều là máu!"

Chương 40: Thế :.

Nghe được Bích Lạc kinh hô, Vương Dương Minh vội cúi đầu nhìn lại, thỉnh linh phát hiện máu tươi sớm đã nhuộm đỏ hần viện phục, trên mặt trên đầu cũng có máu chảy dưới.

Hắn giật mình, bận bịu bỏ đi áo mặc, chỉ gấp quanh thân trên da từ trong lỗ chân lông chảy ra vô số tơ máu, hình thành cái này đến cái khác Huyết Châu tử, theo hắn động tác, tại trên da uồn lượn chảy xuôi.

Vương Dương Minh gặp này, cũng là không kinh hoàng, ngược lại bình tĩnh trở lại: "Khó trách vừa mới bắt đầu liền phòng khó nhin, xem ra là lỗ chân lông đổ máu duyên có." Bích Lạc gặp thần sắc hắn như thường, hơi yên tâm chút, nhưng vẫn là thúc hắn tranh thủ thời gian xử lý vết thương.

Vương Dương Minh tìm đến khăn mặt ướt nhẹ lau đi vết máu, lại đem nhuộm máu viện phục cởi ra ném ở trong thùng gỗ lưu lại chờ sau đó thanh tẩy, khác tìm một thân sạch sẽ viện phục thay đổi, cũng may vết thương tuy nhiều, lại cực nhỏ nhỏ, chỉ chốc lát sau liền đều cầm máu.

Bích Lạc tại hắn thay quần áo lúc sau đã tránh ra ngoài, chờ chuẩn bị cho tốt mới đi tới, ân cần nói: "Dương Minh ca ca, vừa mới là chuyện gì xảy ra? Nếu như cái này biện pháp không làm được, chúng ta còn muốn khác biện pháp, người tuyệt đối không nên mạo hiểm."

Vương Dương Minh nhìn nàng thần sắc ân cần, trong lòng có chút cảm động: "Không sao. Chỉ là thí nghiệm một chút phụ thân người nói cái kia pháp môn, ngược lại là xác thực hữu hiệu, có thể đem Chân Khí tự động ngưng luyện. Nhưng tựa như ta vừa mới nói, huyết đạo thông lộ rất hẹp, Thiên Địa Nguyên Khí ở chính giữa mạnh mẽ đâm tới, sinh ra vô số vết thương. Cho nên dùng cái này biện pháp tất nhiên sẽ dẫn đến trên thân ba vạn sáu ngàn cái lỗ chân lông đồng thời chảy máu, nhưng là vết thương này rất nhỏ, cho nên lập tức hội khỏi hẳn. Nếu như phối hợp Chi Huyết Dược cao, liền không sao."

Bích Lạc lo lắng nói: "Thế nhưng là mỗi lần đều phải đổ máu, dạng này cũng không phải là cách pháp."

Vương Dương Minh mỉm cười lắc đầu: "Có thể nhanh chóng ngưng luyện Chân Khí, là bao nhiêu người tha thiết ước mơ sự tình, thụ điểm ấy khổ đây tính toán là cái gì. Bích Lạc, thật cảm ơn người, để cho ta giải quyết lớn như vậy nan đề."

Bích Lạc lại chỉ là lo lắng hắn dùng này phương pháp luyện công xảy ra cái gì đường rẽ, Vương Dương Minh trấn an nói: "Yên tâm đi, ta tâm lý nắm chắc." Bích Lạc gặp hắn kiên trì, đành phải không lại nói cái gì.

Vương Dương Minh lại nghĩ tới một chuyện, vội nói: "Cái này huyết đạo Hấp Khí biện pháp là phụ thân người phát hiện. Nói đến huyết đạo tồn tại nhất định sớm tới bị thể nhân phát hiện, nhưng là ta ý nghĩ cùng phụ thân người, không muốn hiện tại liền để thể người biết huyết đạo tồn tại, không phải vậy ai biết những tu hành đó bên trong người hội cảm phát hiện này đi làm cái gì. Cho nên, chuyện này, chỉ có Người biết Ta biết, người khác ai đều không thể biết, người có thể đáp ứng ta sao?"

Lời này nghe bằng phẳng, thực cũng có chút khác tâm tư:

Hắn đến mười lăm tuổi mới sơ khuy vô học Môn Kính, so với trên đời này một số Thiên Tài Thiếu Niên bản thân liền lạc hậu một bước dài, bây giờ chính mình phát hiện nhanh chóng ngưng luyện Chân Khí biện pháp, tự nhiên muốn buồn bực thanh âm phát đại tài.

Nếu để cho người khác biết nguyên lai còn có tốt như vậy biện pháp,

Những người kia khẳng định cũng sẽ dựa theo này tu hành, chính mình ưu thế liền không có, vậy mình năm nào tháng nào có thể trở thành Thiên Hạ có ít cao thủ. Chỉ là ý định này, lại không tiện nói ra miệng.

Bích Lạc tất nhiên là không biết trong lòng của hắn những này cong cong quán, nghe vậy miệng đầy đáp ứng: "Lẽ ra như thế. Dương Minh ca ca yên tâm, ta cho dù chết cũng sẽ không nói ra ngoài."

Vương Dương Minh nhất chương vỗ nhẹ vào nàng trên ót, tức giận nói: "Không muốn há miệng liền chết a sống a, nhiều điểm xấu. Ta tin được người, thật giống như người tin được ta, hiểu không?"

Bích Lạc nghe hắn lời nói, không khỏi hơi hé miệng, nhất thời có chút si.

Hai người lại trò chuyện một hồi, Vương Dương Minh nhớ tới nay trời còn chưa có qua Diễn Võ Trường, liền nói với Bích Lạc để cho nàng đi về nghỉ, chính mình qua Diễn Võ Trường luyện tập. Bích Lạc biết hắn nhất tâm muốn sớm ngày trở thành cao thủ, nào dám chậm trễ hắn, lập tức cùng hắn cùng ra ngoài, hai người tại chỗ đường rẽ tạm biệt.

...

Vương Dương Minh tại diễn võ trường Trung Tướng Hàng Long Thập Bát Chương tới tới lui lui luyện mấy lần, đang dùng Tâm Thể ngộ, bỗng nhiên hơi có cảm giác, tựa hồ phía sau mình đột nhiên xuất hiện cái bóng người.

Hắn tuy nhiên tập võ thời gian không dài, linh giác khò, nhưng phản ứng vẫn rất nhanh, bận bịu quay đầu nhìn lại, phát hiện từng nói mình "Gỗ mục không điều khắc được" Đại Giáo tập Quảng Lăng tử chính là một mặt nghiêm túc đứng sau lưng hắn.

Quảng Lăng từ chẳng biết tại sao luôn luôn thích mặc cái Đạo Bào, tuyết tóc trắng bị xấn thành cái Đạo Sĩ búi tóc, sắc mặt hồng nhuận phon phớt đến không giống thường nhân, Vương Dương Minh biết đây là nội lực đã đạt tới phong quang Tể Nguyệt cảnh giới biểu hiện. Không khỏi âm thầm lo sợ, không biết lão đầu nhi này hôm nay là không phải lại muốn dạy huấn chính mình một phen.

Quảng Lăng từ nhìn hẩn phát hiện mình, nhẹ nhàng tăng hắng một cái, nói ra: "Người cái này Hàng Long Thập Bát Chương đã sơ có chút bộ dáng, nhưng là tiền cảnh vẫn là quá chậm."

Vương Dương Minh từ lần trước bị hẩn sau khi nói qua, một mực có chút sợ hãi trong cái sân này Đại Giáo tập, đối phương bồi phạt lại cao, thực lực lại mạnh, chính mình vô luận xem ở Tấn Nghi Sinh trên mặt mũi vẫn là cùng đã sớm sáng tỏ, Tô Mộc về mặt tình cảm cũng không thể đối với hẩn có chút bất kính, đành phải cung kính trả lời: "Học sinh tôi dạ."

Quảng Lăng từ tiếng hừ lạnh: "Ở trước mặt ta không cần bày bộ kia khiêm tốn bộ dáng." Dứt lời phối hợp đi đến bao cát trước, hai chân bắt đỉnh bắt bát đứng thẳng, nói ra: "Lão đầu từ tuổi tác lớn, người nói Lão Nhi không lấy gân cốt vì có thể, ban đầu vốn không nên tùy tiện động dùng quyền cước. Nhưng nhìn tại người mấy ngày nay thường cho mười hai đưa com, cũng coi như tận tâm, ta cũng không cần nội lực, chỉ diễn một lần Hàng Long Thập Bát Chương chiêu thức cho người xem, về phần người có thể lĩnh ngộ bao nhiêu, hoàn toàn nhìn người tạo hóa."

Vương Dương Minh biết lão nhân này mặt lạnh tim nóng, trên thực tế là muốn chỉ điểm mình võ công, lập tức khom người né qua một bên, hết sức chăm chú mà nhìn xem Quảng Lăng từ hai tay, chờ đợi hẩn ra chiêu.

Quảng Lăng từ hít sâu một hơi, nói ra: "Người thấy rõ ràng, ta chỉ đánh một lần."

Hai tay bỗng nhiên như là lôi điện xẹt qua chân trời hướng bao cát đầy đi, mặc dù không có dùng mấy may nội lực, nhưng gặp hẩn xuất thủ cương mãnh sắc bén, không gì không phá, ánh sáng phản khí thể này, cũng đủ để được xưng tụng "Hàng Long", chính là Hàng Long Thập Bát Chương thức mở đầu —— Kháng Long Hữu Hối.

Vương Dương Minh không chớp mắt nhìn hẩn từng chiêu một địa sứ xuống dưới, tuy nhiên lão nhân này chưa dùng tới nội lực, lại phẳng phất vẫn đứng ở cái thế giới này tuyệt đỉnh bên trên từ trên cao nhìn xuống xuất chương, không muốn cái này vô cùng đơn giản Hàng Long Thập Bát Chương, tại Quảng Lăng từ thủ hạ lại có như vậy uy lực.

Chỉ mấy hơi công phu, Quảng Lăng từ đã đem Thập Bát Lộ chương pháp làm một lần, hẩn như chậm thực nhanh thu tư thế, đứng tại chỗ, hỏi: "Người có thể thấy rõ ràng?"

Vương Dương Minh chỉ tiết đáp: "Học sinh ngu xuẩn, tiên sinh chương pháp quá nhanh, học sinh chỉ nhìn đến ba bốn thành." Nhưng mà cho dù cái này ba bốn thành, cũng đã để hẩn được lợi rất nhiều.

Quảng Lăng từ lại hừ một tiếng, không mặn không nhạt nói: "Lần trước nói người gỗ mục không điều khắc được, chỉ sợ trong lòng người chưa hẩn Phục Khí. Nhưng là người luyện cái này Hàng Long Thập Bát Chương, đúng là còn không có Khai Khiếu."

Vương Dương Minh không biết hẩn nói ra khiếu đến là chỉ cái gì, không dám ngông cuồng đáp lời, sợ lại lấy được một hồi thuyết giáo.

Quảng Lăng từ gặp hẩn không dám phản bác, nhưng liệu hẩn chưa hẩn vui lòng phục tùng, nói ra: "Ta muốn người nhìn ta đánh cái này Hàng Long Thập Bát Chương, không phải để người nhìn ta chiêu thức. Bộ chương pháp này chiêu thức thường thường không có gì lạ, có cái gì tốt nhìn, cho dù ta chìm đắm bên trong mấy chục năm, chiêu thức sớm đã đến lô hỏa thuần thanh cảnh giới, nhưng đó là ta kinh nghiệm, người cho dù đem ta một chiêu một thức toàn thấy rõ ràng, cũng chưa chắc có thể lập tức trông bầu về gạo, đem chiêu thức luyện đến ta cảnh giới này."

Vương Dương Minh nghe hẩn nói xác thực có đạo lý, lập tức gật đầu nói: "Tiên sinh nói là."

Quảng Lăng từ cũng không để ý hẩn lấy lòng, mang theo ân ý chậm rãi nói: "Ta để người nhìn, là ta thể."

Bạn đang đọc truyện *Dương Minh Kỳ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Tân tấn Quốc Tử Giám thứ nhất Ăn hàng :.

"Thế?" Vương Dương Minh có chút hiểu được, giống như có chút hiểu, lại hình như hoàn toàn không có minh bạch. Nhất thời bất không được quan trọng này một điểm, nửa vội, rất không thoải mái.

"Võ Học Chi Đạo, một tại thực, một tại thể. Thực là thực lực, thể là khí thể. Thực là năm này tháng nọ tích lũy, không thể tức thành, cái này mạnh cầu không được. Thể lại là có thể cấp tốc nắm giữ, nếu như một mình người thể có thể giống như Thiên Quân Vạn Mã, ở trên cao nhìn xuống, lời kéo khắp nơi, thẳng tiến không lùi, cho dù đối thủ thực lực cao hơn người rất nhiều, chưa hẳn có thể chiếm được người thượng phong."

Là! Vương Dương Minh trong lòng giật mình, chỉ cảm thấy phát hiện một cái mới thiên địa!

Là, hai người so đấu, thực lực mặc dù là mấu chốt thắng bại, thể nhưng cũng là không thể coi thường một mặt, trước đó chính mình luyện võ từ không nghĩ tới đoạn mấu chốt này, lúc này minh bạch đạo lý này, nhất thời đối Hàng Long Thập Bát Chương đến tốt cùng nên như thế nào vận dụng lực có điều ngộ ra.

"Cái này Hàng Long Chương, bản thân liền là coi trọng nhất thể một môn võ công. Cao thủ so đấu, cuối cùng nhìn là khí thể, Hiệp Lộ Tương Phùng Dừng Giã Thẳng." Quảng Lăng từ lo lắng nói.

"Mặc dù ngàn vạn người ta cũng hướng vậy." Vương Dương Minh tiếp lời nói.

Quảng Lăng từ hơi kinh ngạc liếc nhìn một cái, nói ra: "Tiểu tử cũng là không tính quá đần."

Hắn một lần nữa buộc hai tay, chuẩn bị rời đi. Đi ra ngoài hai bước, lại quay người trở về nói: "Người bây giờ mỗi ngày đều đánh như thế nào chịu khí lực?"

Vương Dương Minh thành thật trả lời nói: "Mỗi ngày tới đây trong diễn võ trường đánh bao cát, giữa trưa đến hậu sơn cho sư tỷ đưa cơm lúc leo núi."

Quảng Lăng từ lúc đầu nói: "Tuy nhiên trên đời này người đều đem nội công tu hành làm luyện thể cơ sở, nhưng ta cho rằng rèn luyện thể năng là quan trọng hơn phương diện. Phải biết, thân thể người, bắp thịt cùng cốt cách lực lượng, mới là mãi mãi cũng đáng tin, nội lực cơ bản trọng yếu, nhưng là nếu như một ngày nào đó, người nội lực đột nhiên rời bỏ người, hoặc là làm người trong đối chiến nội lực hao hết một khắc này, người liền khoanh tay chịu chết?"

Vương Dương Minh cũng là lần đầu tiên nghe được có người đem rèn luyện thể năng đề cao đến cao như vậy tầng thứ bên trên, bận bịu thỉnh giáo: "Tiên sinh lấy gì dạy ta?"

Quảng Lăng Từ Tương nhìn từ đầu đến chân dò xét một phen, khiêu mi nói: "Ta lúc tuổi còn trẻ, mỗi ngày muốn chạy ba mươi dặm, làm một ngàn cái chống đẩy, về sau lớn tuổi, lười nhác động, hiện tại giảm đến mỗi ngày Thập Lý, làm hai trăm cái chống đẩy. Đã sớm sáng tỏ tiểu tử kia bại hoại, không chịu cố gắng, chỉ chịu mỗi ngày hai mươi dặm, năm trăm cái chống đẩy. Mười hai nhà đầu kia thì càng lại càng không cần phải nói, từ nhỏ nuông chiều từ bé, chịu không nổi phần này vất vả. Ta không yêu cầu, chính bọn hắn không nguyện ý luyện, ta cũng chẳng muốn quản, về phần người, ta thì càng không xen vào. Mỗi người muốn lấy được đến bao lớn thành tựu, liền phải bỏ ra bao lớn nỗ lực, lười biếng là không thành, chính người nhìn lấy xử lý đi."

Quảng Lăng từ cái này Luyện Thể Chi Pháp, nguyên bản là lấy siêu việt nhân thể cực hạn phương thức đến đoán luyện khí lực, chỗ nào là người bình thường có thể thừa nhận được.

Còn nữa, trên đời này võ học Đại Tông, nhiều cho rằng nội lực tu luyện so thể lực đoán luyện muốn hơi trọng yếu hơn, cần biết nội lực thâm hậu Nhất Trọng, uy lực liền đại nhất trọng, thể lực cho dù tốt, cũng bất quá khí lực lớn một chút, tốc độ nhanh một chút điểm, xa không có nội lực đối thực lực tăng phúc đến nhiều. Cho nên cho dù là Quảng Lăng từ ái đồ đã sớm sáng tỏ cùng Tô Mộc, đối cái này Luyện Thể Chi Pháp đều có phần xem thường, càng không nói đến hơn người.

Vương Dương Minh đưa mắt nhìn Quảng Lăng từ khoan thai đi xa, đơn giản bội phục sát đất, lúc tuổi còn trẻ mỗi ngày ba mươi dặm, một ngàn cái chống đẩy, đây mà vẫn còn là người ư. Hắn nhất thời lòng háo thắng lên, âm thầm nghĩ tới: Chính mình vạn không thể ngay cả hắn cũng không bằng.

Một cái nước bọt một cái đinh, hắn Vương Dương Minh nói được thì làm được!

Ngay sau đó vứt bỏ Thiết Sa túi, trên đường chạy chạy bộ đại quân.

Dù là những ngày này thường xuyên Đoán Luyện Thân Thể, cái này ba mươi dặm xuống tới cũng đi nửa cái mạng, chạy xong tới hậu một dặm, tâm nhảy nhót muốn tại trong lồng ngực nổ tung, lá phổi cũng giống Phá Phong rung lên mạng hồng học, hai cái đùi càng là ê ẩm sưng chết lặng, khó mà chống đỡ được.

Hắn lại không dám dừng lại, Bách Khoa Toàn Thư bên trong nói, rất nhiều người đều là tại vận động dữ dội bên trong đột nhiên ngừng dẫn đến đột tử, chính mình cũng không dám dấn dẫm u mê, thể là chậm rãi tại trên đường chạy đi hai vòng, cảm thấy Nhịp tim đập trở nên bằng phẳng, cái này mới đi vào bên trong vòng, tìm người thiếu địa phương bắt đầu tập chống đẩy - hít đất.

"... 997! 998! 999! 1000!"

Vương Dương Minh giãy dụa lấy từ dưới đất bò dậy, nguyên bản nằm sấp địa phương đã bị hắn mồ hôi nhỏ ra đến cái hình người. Xoay người đặt mông ngồi dưới đất, thở dốc nửa ngày, trong lòng thâm nghĩ lão đầu kia chẳng lẽ lừa gạt chính mình, ba mươi dặm, 1000 cái chống đẩy, loại huấn luyện này lượng, người nào có thể trường kỳ kiên trì?

Hắn lại không biết, nếu như không phải Phong Tà Pháp Ấn mang theo, hắn căn bản không có khả năng hoàn thành loại cường độ này huấn luyện. Tán Nghi Sinh tại lần đầu gặp hắn thời điểm, vận dụng bảy thành nội lực vì hắn thi triển Phong Tà Pháp Ấn, đem trong cơ thể hắn u ám khí tức toàn bộ trấn áp để phòng ngừa hắn bạo tẩu. Cái này Phong Tà Pháp Ấn là huyền diệu khó giải thích phong ấn, bổ sung đem toàn thân hắn Cơ Nhục cốt cách toàn bộ gây

dừng lại tác dụng, tương đương với Tán Nghi Sinh vì hấn Tẩy Kinh Phật Tùy một lần, trong lúc vô hình làm hấn thân thể tổ chất vượt xa người bình thường.

Sắc trời sắp muộn, hấn trong bụng cực đói, giữa trưa ăn thịt kho tàu cùng uống ba chén lớn canh gà chắc hấn đều đã sớm bị tiêu hao sạch sẽ, lập tức bỏ người lên giấy dựa lấy hướng căn tin chuyển qua. Vừa đi vừa nghĩ lấy, lấy Đại Giáo tập thân phận, nên sẽ không tới lừa gạt chính mình, xem ra hấn lúc tuổi còn trẻ cũng là như thế huấn luyện.

Mẹ! Vương Dương Minh âm thầm nắm chặt quyền đầu, ngay cả Quảng Lăng tử cái lão nhân này đều chăm chỉ như vậy, chính mình cũng không thể cam chịu thua kém người ta! Ngày mai bắt đầu, mỗi ngày đều muốn như thế luyện! Không đúng, phải thêm lượng! Nhất định phải siêu việt người!

Đi đến căn tin thời điểm, đã sớm sáng tỏ trùng hợp cũng tại, đánh tốt cơm đang chuẩn bị bắt đầu ăn. Quả nhiên không có gì bất ngờ xảy ra, chung quanh lại hạng đầy chuẩn bị thường thức dùng cơm đồng học.

Đã sớm sáng tỏ liếc nhìn hấn, vui vẻ nói: "Tiểu sư đệ, bên này, cùng nhau ăn cơm a!"

Vương Dương Minh hận không thể có một cái lỗ để cho mình chui vào, đại sư huynh này chính mình mọi thứ đều ưa thích, cũng là không yêu cùng hấn cùng nhau ăn cơm, quá mất mặt!

Sớm có nô nức tập nập học sinh qua cho Vương Dương Minh đánh bảy tám phần đồ ăn, mấy cái khác tới giữ chặt hấn nói: "Mười Tam tiên sinh, người mau qua tới, chúng ta đều chờ không nổi!"

Vương Dương Minh trong lòng thầm mắng, trên mặt lại không tốt có cái gì phần nộ thần sắc, đành phải từ mọi người, đi đến đã sớm sáng tỏ đối diện ngồi xuống: "Đại Sư Huynh, hôm nay chỉ sợ người không phải đối thủ của ta, ta có thể là vừa vận chạy ba mươi dặm, lại làm một ngàn cái chông đẩy. Hiện tại ta ngay cả nguyên một con trâu đều ăn được."

Đã sớm sáng tỏ vừa nghe là biết: "Người không phải là gặp qua Quảng Lăng Tử Sư cha a?"

Vương Dương Minh gật đầu thừa nhận: "Đại Sư Huynh, Đại Giáo tập chẳng lẽ lừa ta? Hấn lúc tuổi còn trẻ thật là như thế này luyện sao?"

Đã sớm sáng tỏ bắt đầu dĩ thời dài: "Sư phụ luyện võ mạch suy nghĩ cùng người khác đều không quá đồng dạng, hấn một mực kiên trì thân thể đoán luyện thật sự khí đoán luyện còn trọng yếu hơn. Chỉ là hấn yêu cầu huấn luyện lượng, thường nhân căn bản là không có cách chịu đựng, ta mới nhập môn lúc bị hấn buộc luyện mấy năm, về sau nội công Khai Khiếu về sau cái này Thể Năng Huấn Luyện liền chậm rãi trầm tĩnh lại, thật sự là thụ chẳng nhiều cái tội."

Vương Dương Minh đối đã sớm sáng tỏ phản nản cũng không thêm để ý, chỉ cần biết rằng Đại Giáo tập xác thực không phải gạt hấn liền tốt. Chỉ phải hữu dụng, hấn liền nguyện ý đi thử xem.

Nhìn lấy đầy bàn đồ ăn, hấn thử dò xét nói: "Hôm nay chúng ta ăn chậm một chút?"

Đã sớm sáng tỏ lại nói: "Ăn cơm không, nhất định phải nhanh, mới ăn thoải mái. Nhai kỹ nuốt chậm, không phải chúng ta người luyện võ phong cách. Tiểu sư đệ, ta cần phải thúc đẩy, người không muốn lạc hậu nha!" Dứt lời đã bắt đầu động thủ, Phong Quyền Tàn Vân, chung quanh lập tức bộc phát ra một trận nhiệt liệt tiếng vỗ tay.

Vương Dương Minh thờ dài, bản thân trong bụng tựa như cơ trong lửa đốt, đã sớm sáng tỏ ăn như gió cuốn bộ dáng càng thêm kích thích hấn muốn ăn, lập tức cũng không hề bận tâm cái gì, buông ra cái bụng ăn uống thả cửa.

Hấn hôm nay vận động quá lượng, tự nhiên trạng thái kỳ quái, ăn tám phần đồ ăn còn không cảm thấy no bụng, nhìn bên kia đã sớm sáng tỏ đã kết thúc chiến đấu, mới ăn bảy phần cơm, lập tức cười nhạo nói: "Đại Sư Huynh, hôm nay người kiên quyết không phải đối thủ của ta."

Tối hậu... Tại đã sớm sáng tỏ cùng chung quanh đồng học trọn mắt hốc mồm bên trong, Vương Dương Minh ăn mười phần đồ ăn, lúc này mới hài lòng đánh ợ no nê.

Bốn phía một mảnh lặng ngắt như tờ, thẳng đến hấn một tiếng này ợ một cái, mọi người mới nhao nhao bùng tỉnh, đột nhiên bộc phát ra tiếng sấm rền vang tiếng vỗ tay, mọi người nhao nhao thờ dài hôm nay thật sự là lại một lần nữa mở rộng tầm mắt, mười Tam tiên sinh Thanh xuất Vu Lam mà Thăng Vu Lam, đã siêu việt đã sớm sáng tỏ trở thành Quốc Tử Giám bên trong đệ nhất đại ăn hàng.

Vương Dương Minh đối bên người đồng học ôm quyền chấp tay, cảm tạ bọn họ mua cơm chỉ đức, cùng đã sớm sáng tỏ cùng nhau đứng dậy, hai người lẫn nhau đỡ lấy (ăn quá nhiều đi không được) hướng tức xá chuyển tới.

Bạn đang đọc truyện *Dương Minh Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Ai động ta 0 khoa toàn thư? .:

Hai người trên đường nói chút nhàn thoại, đã sớm sáng tỏ hỏi thăm một phen Vương Dương Minh tu hành, biết được hần tiến cảnh thần tốc, trong lòng cao hứng dùm cho hần. Mà chính hần vội vàng cho viện Trung Học Sinh đi học, thuận tiện tiến chính mình tu hành, về phần này ba ngàn Đạo Tăng, trước mắt có thể xem hiểu cũng chỉ có thể, vô pháp tiến thêm một bước, cái gọi là dục tốc bất đạt, hần cùng Tán Nghi Sinh đều đã nghiên cứu những năm này, biết loại sự tình này gặp không được.

Đi tới đi tới, đã sớm sáng tỏ đột nhiên nói ra: "Tán Viện Trưởng hôm nay tiến Cung qua, lúc trở về sắc mặt không phải rất dễ nhìn."

Vương Dương Minh tâm lý hơi hồi hộp một chút, nói ra: "Cùng Hoàng Thượng không cùng?"

Đã sớm sáng tỏ nghiêm túc ngắt lại, khó hiểu nói: "Không cùng cũng không về phần, Hoàng Thượng năm đó cùng tán Viện Trưởng cùng một chỗ đánh xuống Thiên Hạ, phần tình nghĩa này trên thế gian là Dĩ Sở, Viện Trưởng công thành danh toại về sau một mực đang Quốc Tử Giám nghiên cứu Đạo Tăng, Hoàng Thượng đối Viện Trưởng không có chút nào nghi kỵ, chỉ là không biết Viện Trưởng hôm nay tiến Cung là vì cái gì, sau khi trở về bên trong gian phòng của mình phát một trận tính khí, nghe hầu hạ hần Gã sai vật nói, ngay cả xura nay yêu quý lý thủy tinh đều cho quăng."

Tán Nghi Sinh cao thâm như vậy khó lường người thế mà cũng sẽ bị khí quăng cái chén, xem ra trong cung chỉ sợ gặp được rất nổi giận sự tình. Nhưng là loại chuyện này Vương Dương Minh chính mình cũng không tiện đến hỏi, chỉ có thể chờ đợi phù hợp thời cơ nói bóng nói gió.

Chỉ là, chẳng lẽ là bởi vì chính mình?

Còn nhớ kỹ mới tới Trường An thời điểm, Hoàng Đế liền từng để cho Tán Nghi Sinh mang theo chính mình vào cung Điện Thánh, bị Tán Nghi Sinh cự tuyệt. Nhưng nghĩ lại lại nghĩ, chính mình tuy nhiên một cái không quan trọng gì tiểu gia hỏa, làm sao có thể nhắm trúng hai cái đại nhân vật tranh chấp?

Trong này có lẽ có ít ẩn tình, hần chỉ là nghi hoặc một chút, cũng không suy nghĩ nhiều, những ý niệm này tại trong đầu đi một vòng, cũng liền để xuống.

Trở về xông cái tắm nước nóng, hiểu biết bụng trường cảm giác, liền mở cửa sổ từ, ngồi tại ghế mây bên trong thổi gió đêm.

Đã sớm sáng tỏ đuổi người một cái, chạy đến Vương Dương Minh bên tai thấp giọng nói: "Hôm nay nhưng có học sinh tới nơi này trả lại người nhận lời mời cái kia chép sách công tác?"

Vương Dương Minh chấp tay cảm tạ: "Đại Sư Huỳnh người lực thu hút kinh người, Buổi sáng tào đình, Robben cùng thi ngân bụng ba người liền đến, chúng ta cùng một chỗ viết mười về."

"Mười về? Nhiều như vậy!" Đã sớm sáng tỏ đã là mặt mày hớn hở: "Mau đem tới cho ta xem một chút!"

Vương Dương Minh phiết qua mặt, cự tuyệt hần thỉnh cầu: "Đại Sư Huỳnh, cái này bản thảo ta còn chuẩn bị Xuất Bản, người cái này sớm đều cho nhìn, người lại đi ra tuyên dương tuyên dương, ta sách này liền không có người nguyện ý mua."

Đã sớm sáng tỏ gấp hần bắt vì sở động, lại vội vàng chạy đến một bên khác, Khí Đạo: "Ta không phải loại kia lắm mồm người, người yên tâm, ta chỉ chính mình nhìn, tuyệt đối sẽ không đối người bên ngoài thổ lộ một chữ. Lại nói, người này tài chính khởi động đều vẫn là ta cho người, ta tốt xấu cũng coi như cái Hữu Công Chi Thần đi, cho ta xem một chút chúng ta cộng đồng thành quả, chẳng lẽ không phải hần là?"

Vương Dương Minh khước mắt Ma Quỷ.

Cái này đã sớm sáng tỏ miệng thật sự là một điểm không tha người, một cái "Chúng ta" đem hần muốn nhìn bản thảo việc này làm thuận lý thành chương. Đành phải từ trong ngăn tủ xuất ra ban ngày chỉnh lý tốt Thư Cáo đưa tới, đã sớm sáng tỏ dưới ánh đèn thấy mặt mày hớn hở, không thiếu được lại hỏi Vương Dương Minh tốt nhiều tốt nhiều liên quan tới Tây Du Ký vấn đề, hần cũng chỉ đành thuận miệng ứng phó, lời mở đầu không đáp sau ngữ, khiến cho đã sớm sáng tỏ vô đầu bút tại, mặt mũi tràn đầy nghi hoặc cùng hưng phấn, liền đến hỏi ý phía dưới nội dung cốt truyện.

Vương Dương Minh kiên quyết không chịu, nói đùa, Tân Thư vừa mở đầu tại sao có thể kịch thấu về sau nội dung cốt truyện, bằng không mới mẻ cảm giác nơi nào đến a, chỉ là cuối cùng không muốn thương tổn vị này từ trung phần tâm, cười cười an ủi: "Người yên tâm, chờ 100 về đều ra xong, cả bộ về sau người nghi hoặc liền đều giải quyết dễ dàng."

Vừa nói như vậy ngược lại càng kích thích đã sớm sáng tỏ lòng hiếu kỳ, hần không thể hiện tại liền buộc Vương Dương Minh đem sau 90 cái lại thuật đi ra. Vương Dương Minh chỗ nào chịu lên khi, chết sống coi như cái cửa miệng hồ lô.

Đã sớm sáng tỏ bắt đắc dĩ, chính mình thờ phỉ phở ra ngoài tân bộ.

...

Vương Dương Minh đợi đã sớm sáng tỏ đi, Tướng Môn khóa trái, rón rén mở ra Giá sách, xuất ra bộ kia Bách Khoa Toàn Thư.

Từ khi tới thế giới này về sau, hần liền không có lại nhìn qua những sách này, một là bởi vì tới này về sau mười phần bận rộn, mỗi ngày đều đang nghiên cứu tu hành sự tình, hai là đối bộ này theo chính mình vượt qua mà đến Bách Khoa Toàn Thư, nội tâm của hần luôn có một loại vung đi không được nghỉ

hoặc:

Vì cái gì chính mình vượt qua thời điểm cái gì đều không mang tới, liền y phục đều hư không tiêu thất, bộ này Bách Khoa Toàn Thư nhưng thủy chung làm bạn tại bên cạnh mình? Chẳng lẽ những sách này cũng không phải là phổ thông thư tịch?

Nghĩ như vậy, liền vô ý thức không muốn dựa vào gần mấy bản này sách, mà chính là một mục khóa tại trong giá sách.

Hắn đem Bách Khoa Toàn Thư bao lưng tại sau lưng, mở cửa phòng, thả người nhảy lên, rón rén bên trên túc xá nóc phòng.

Cái này nóc phòng là cái Tiểu Bình đài, không giống với Nam Phương nước mưa nhiều, vì thoát nước thuận tiện mà xây đỉnh nhọn, Bắc Phương nóc nhà thường thường đều là bình, Bắc Phương nước mưa ít, đỉnh bằng, lại thêm ông thoát nước nói, chứa nước càng thêm thuận tiện.

Trong bình đài ở giữa có cái ghế nằm, là đã sớm sáng tỏ đặt mua, vì là đêm hè hóng mát thời điểm có thể tới nơi này tiêu khiển một chút, Vương Dương Minh hướng trên ghế nằm một nằm, đem sách thả ở bên người mặt đất, tiện tay nắm lên một bản Bách Khoa Toàn Thư, mở ra lật xem.

Sách này sau khi xuyên việt không có gì khác thường, vẫn là cùng nguyên lai, cũ nát da, kém in ấn, hơi có chút dán dầu chữ, bên trong nội dung đã sớm nhớ kỹ trong lòng, nhìn lấy những này liền để hắn nhớ tới kiếp trước chính mình tiết kiệm tiền mua sách này lúc vất vả, nhớ tới kiếp trước những cực nhọc đó chưa cùng khó xử, lại nghĩ tới giờ này ngày này mình đã vượt qua kiếp trước nghĩ cũng không dám nghĩ sinh hoạt, thật sự là phảng phất giống như cách một thế hệ.

A không, cũng là cách một thế hệ.

Hắn thỏa mãn thở dài một hơi, lại lấy ra một bản, tiện tay lật qua, nhưng không ngờ trước mắt tựa hồ có khối hắc sắc vết bản chợt lóe lên, hơi nghi hoặc một chút tìm kiếm đến này một tờ, mượn trong trời ánh trắng nhìn kỹ, lúc này mới phát hiện trong sách có mấy trang biên giới đều nhiễm phải một số hắc sắc dấu vết.

Kỳ quái, đây là cái gì? Trước kia tựa như là không có a?

Vương Dương Minh sờ sờ, có chút phát cứng rắn, trên tay cũng theo đó dính vào một số bột phấn. Để tay tại dưới mũi cẩn thận ngửi ngửi, một cổ nhàn nhạt mùi máu tươi mơ hồ truyền đến —— đây là máu!

Vương Dương Minh cảnh giới chỉ tâm nổi lên, hắn tinh tường nhớ kỹ, chính mình kiếp trước mua quyển sách này thời điểm liền cẩn thận đã kiểm tra, tuyệt đối là không có máu.

Mà từ vượt qua về sau, hắn chưa từng có lấy ra qua, vết máu này đương nhiên cũng không phải mình thu được qua. Chẳng lẽ, là có người thừa dịp chính mình không chú ý, đã từng vụng trộm đem sách lấy ra nhìn?

Hắn cái thứ nhất hoài nghi là đã sớm sáng tỏ, sách đặt ở túc xá, đã sớm sáng tỏ cùng chính mình ngủ cùng chỗ, là thuận tiện nhất gây án người.

Nhưng là nghĩ lại lại lập tức phủ định ý nghĩ này, đã sớm sáng tỏ phong quang Tế Nguyệt, nhất là bằng phẳng lỗi lạc, tuyệt đối không phải là làm loại này trộm đạo sự tình người. Nếu như hắn muốn thấy mình Quỷ Tử, khẳng định hội quang minh chính đại đề cập với chính mình yêu cầu, nếu như mình không đáp ứng, hắn cũng sẽ coi như thôi. Vạn không phải là hắn.

Cái thứ hai hoài nghi là Tán Nghi Sinh, hắn biết mình là vượt qua, cũng biết cái này Bách Khoa Toàn Thư là mình mang theo trong người đồ, vật, chính mình còn đã từng đã nói với hắn "Sách tại người tại" lời nói, Tán Nghi Sinh xác thực biểu lộ qua muốn nhìn một chút một bộ này sách ý nghĩ, lại bị chính mình cự tuyệt, có lẽ hắn không cam tâm, vụng trộm đến xem sách này cũng là có khả năng?

Nhưng là suy nghĩ kỹ một chút, tựa hồ ý nghĩ này cũng không thành lập, lấy Tán Nghi Sinh gần như có thể Thông Thần bản sự, muốn xem sách, quả thực là lấy đồ trong túi, chính mình làm sao có thể đủ phát hiện, không nói tới ở trong sách lưu lại dấu vết loại này sơ sẩy.

Hắn ở đâu, liền càng không khả năng.

Hắn càng nghĩ, không được hiểu biết, đành phải đem 20 quyển sách một lần nữa bọc lại, tại trên nóc nhà nhìn một lát mặt trăng, cảm thấy suy nghĩ vấn đề này cực kỳ không thú vị, không bằng yên lặng nhìn biển, có lẽ qua ít ngày tự nhiên là biết.

Rón rén về phòng, một lần nữa đem Bách Khoa Toàn Thư cất kỹ, nằm ở giường đầu sắp xếp như ý ngày mai muốn làm sự tình —— đầu tiên muốn chép sách, sau đó qua đưa com thuận tiện nghiên cứu Chân Khí chảy trở về biện pháp, tiếp lấy qua Diễn Võ Trường luyện tập chương pháp cùng đoán luyện thể năng, ban đêm nếu như vô sự có thể tu tập nội lực, chỉ là tuyệt đối không thể tại túc xá tu tập, nếu để cho Đại Sư Huỳnh phát hiện mình luyện tập nội công thời điểm toàn thân ba vạn sáu ngàn cái lỗ chân lông đi ra máu, còn không hù chết hắn cái ai ya.

Cái này dùng quanh thân huyết đạo hấp thu Thiên Địa Nguyên Khí bản sự, là trước mắt chính mình bí mật lớn nhất, so không có kinh mạch chuyện này càng bí mật, tuyệt đối không thể nói với bất kỳ ai, Tán Nghi Sinh, đã sớm sáng tỏ, Tô Mộc đều không được.

Chương 43: Trăm hay không bằng tay quen :.

Ngày thứ hai tỉnh lại sắc trời đã sáng rõ, bởi vì hôm qua liều lượng cao Thể Năng Huấn Luyện, thân thể mệt mỏi đến không được, một đêm mộng đẹp, ngày cả đã sớm sáng tỏ tới hôm qua lúc nào trở về sáng nay lại khi nào thì đi cũng không biết.

Vương Dương Minh hơi động một chút, chỉ cảm thấy bắp thịt toàn thân chưa đau dữ dội, giùng giàng rửa mặt, lại làm một chút kéo duỗi vận động, lúc này mới cảm giác hồi phục chút khí lực.

Nói đến cũng là kỳ quái, hôm qua làm nhiều như vậy vận động, hôm nay vừa cảm giác dậy ngược lại tinh thần sức khỏe dồi dào, hẳn suy đoán đây là hôm qua dùng huyết đạo hấp thu Thiên Địa Nguyên Khí dẫn đến nội công so với ban đầu thâm hậu được nhiều hiệu quả, nội lực sâu, tinh thần tự nhiên tràn đầy.

Không bao lâu, tào đình ba người liền đến, bốn người liền Trà xanh lại viết mười bốn về Tây Du Ký, hai mươi bảy về xuống tới nói ít cũng có mười mấy vạn chữ. Bốn người viết xong mười bốn về liền dừng tay, vừa nghỉ ngơi một bên nói chuyện phiếm, Vương Dương Minh đem ba người hôm nay tiền công thanh toán tiền, liền hỏi tào đình nói: "Hôm qua nhờ các người qua trong kinh đô Thư Cục hỏi một chút Xuất Bản sự tình, có đầu mối chưa?"

Tào đình bận bịu hỏi báo: "Ngược lại là có mấy nhà Thư Cục có ý hướng, chỉ là dựa theo Thư Cục thông lệ, đều là phải chờ đến toàn thư sửa bản thảo về sau mới đưa đi in, vì là sợ lười biếng hoặc là tài sáng tạo khô kiệt, vạn nhất nếu là ngừng bút không viết, Thư Cục chỉ xuất nửa bộ bản thảo vậy liền thua thiệt, tin dự cũng sẽ thụ tổn hại."

Vương Dương Minh nhưng cười nói: "Đây là lo lắng thái giám"

Tào đình ba người nghe không hiểu hẳn lời nói, hỏi: "Tiên sinh vì sao nói đến thái giám?"

Vương Dương Minh ranh mãnh nói: "Thái giám a, dĩ nhiên chính là, phía dưới không có."

Ba người ngẫm hiểu, ồ ào mà cười.

Vương Dương Minh lại nói: "Lúc trước cùng các người đã thông báo, muốn cùng đối phương cam đoan bản thảo là có cam đoan, tuyệt đối sẽ không quịt canh, điểm này các người cùng đối phương cường điệu không có?"

"Nói", tào đình ứng thanh, nói bổ sung: "Chúng ta còn theo ngài ý tứ cùng đối phương lộ ra đây là Tân Nghi Sinh Viện Trường Thân Truyền Đế Từ mới viết sách, có thể dùng tân Viện Trường danh nghĩa cam đoan sẽ không quịt canh. Những cái kia nhỏ chút Thư Cục dù sao bá lực kém một chút, không dám tiếp nhận, ngược lại là Kinh Đô nổi danh Tân Hoa Thư Cục nói có thể Xuất Bản, nhưng là bọn họ yêu cầu bán đứt Bản Quyền, một lần thanh toán tiền 1000 lạng bạc."

Bán đứt?

Vương Dương Minh nhíu chặt lông mày, bán đứt Bản Quyền, đây chẳng phải là nói sách này bất luận bán cho dù tốt, ta đoạt được cũng bắt quá 1000 lạng bạc?

"Đám này Gian Thương!" Hẳn tức giận.

Tào đình ba người gặp Vương Dương Minh miệng nói như thế, nhìn không được trừng to mắt, mặt lộ vẻ vẻ cổ quái, dám dùng 1000 lạng bạc đi mua đoạn một quyển sách, đã là không được đại thủ bút, nhưng ai biết mười Tam tiên sinh cũng không hài lòng?

Phải biết cái thế giới này vẫn nhân Tài Từ viết sách, bản thân cũng không phải là hướng về phía đi kiếm tiền, đều là vì Dương Danh, Tân Hoa Thư Cục là Kinh Đô thậm chí cả nước nổi danh Thư Thương, bọn họ nguyện ý Xuất Bản, đã là rất nhiều văn nhân tha thiết ước mơ sự tình,

Đối phương chỉ sợ vẫn là xem ở Tân Nghi Sinh Viện Trường tên tuổi bên trên, mới nguyện ý giao 1000 lạng bạc, mà mười Tam tiên sinh lại còn nói đối phương là Gian Thương, mười Tam tiên sinh thật sự là tốt đại phách lực.

Vương Dương Minh nghiêng đầu ngẫm lại, đối tào đình nói: "Tào huynh, hôm nay vẫn là làm phiền người lại đi một chuyến Tân Hoa Thư Cục, nói rõ với đối phương một chút, Bản Quyền duy nhất một lần bán đứt sự tình, ta không đồng ý, nhưng là ta có thể đồng ý bọn họ trước miễn phí Xuất Bản, không hỏi bọn họ đòi tiền, Xuất Bản về sau nhìn tiêu thụ tình huống, 10 vạn chữ một bản bản in, mỗi vốn theo lợi nhuận ta rút ra ba phần mười nhuận bút, hỏi bọn họ có thể hay không đồng ý."

Tào đình có phần có chút khó khăn: "Ta qua đi một chuyến ngược lại không tính là gì, chỉ là hôm qua Thư Cục trước đài Chương Quý đã đề cập với ta, muốn mười Tam tiên sinh ngài tự mình đi qua một chuyến gặp mặt nói chuyện. Ta dù sao chỉ là cái người trung gian, phân lượng không có nặng như vậy."

Vương Dương Minh cười khỏ, nếu là hẳn có thể ra viện này, đã sớm chính mình qua, đây không phải Tân Nghi Sinh không nhường ra môn a.

Hơi suy nghĩ một chút, nhân tiện nói: "Như vậy đi, ta viết một phong thư, người mang cho Chương Quý, cho thấy ta thành ý, lại đem ta vừa rồi những lời kia truyền đạt cho hẳn."

Ngay sau đó hẳn trải rộng ra giấy, viết một phong thư, cái thế giới này viết chữ dùng là một loại bút đầu cứng, cán bút là dùng Không Tâm Trúc tử chế, bút tâm thì là rút vào quả dâu chất lỏng, viết ra chữ là màu tím sậm thậm chí có chút biến thành màu đen nhan sắc, Vương Dương Minh kiếp trước dùng Bút bi thói quen, đối loại này bút ngược lại là có thể nắm giữ, tốt ở cái thế giới này không phải dùng Bút Long, không phải vậy ánh sáng luyện Bút Long chữ cũng cần chút thời gian.

Đầu tiên là lấy lòng, tán dương đối phương nhân giới khoáng đạt, lý niệm vượt mức quy định, biểu đạt kính nể chí tình, sau đó mà nói rõ mình muốn tập Xuất Bản cảm nhận bút ý nghĩ, đoạn kết cường điệu miêu tả một phen hợp tác thành ý vân vân.

Đội viết xong tin, giao cho ba người cực kỳ đưa ra ngoài cửa, đã nhanh muốn giữa trưa. Tiếp tục làm căn tin đóng gói hai phần cơm, một đường hướng hậu sơn qua.

Dễ dàng leo lên núi eo, đi vào sơn động, Tô Mộc đang khoanh chân vận khí, hẳn lẳng lặng chờ một lát. Đội Tô Mộc hành công kết thúc, mở mắt ra trông thấy hẳn, cũng không có ngoài ý muốn: "Người nhưng thật ra vô cùng đúng giờ."

Vương Dương Minh cười cười, đem hộp cơm đưa tới, nói ra: "Cùng nhau ăn cơm."

Hai người phảng phất tri giao nhiều năm Lão Hữu, không có chút nào xấu hổ cùng xa lạ, Tô Mộc vừa ăn vừa nói: "Hôm qua người nói cái kia Chân Khí thu về biện pháp, ta muốn một đêm, hôm nay đứng lên lại thử một lần, phát hiện một cái loại khả năng tính."

Vương Dương Minh ồ một tiếng: "Thật đúng là bị người muốn ra biện pháp đến? Người không phải nói ta ý nghĩ từ trên lý luận không làm được sao?"

"Ta chỉ là đổi một loại biện pháp, mục đích cũng không phải vì có thể chân chính thu về Chân Khí, mà chính là vì giảm bớt không tất yếu lãng phí. Đi, ta luyện cho người xem", dứt lời liền muốn lôi kéo Vương Dương Minh biểu thị một phen.

Nàng vốn là người nóng tính, Vương Dương Minh lại là đối tu luyện si mê phi thường, lập tức hai người ngay cả cơm cũng không ăn, ném đĩa liền hướng động khẩu đi đến.

Tô Mộc tìm bình ổn địa phương đứng vững, khoa tay nói: "Người nhìn, ta hiện tại xuất chương, " dứt lời nhanh chóng mà hướng giữa không trung đánh ra nhất chương, trong lòng bàn tay Chân Khí gào thét mà ra.

Vương Dương Minh tại nàng nói chuyện thời điểm, sớm đã hết sức chăm chú mà nhìn chăm chăm vào nàng động tác, nhưng gặp nàng nhất chương đánh ra, lại không chưa phát hiện cái gì khác biệt, đang muốn đặt câu hỏi, đột nhiên cảm giác được một chương này có chút dị thường.

Hắn bận bịu nhắm mắt lại, dụng tâm qua cảm thụ Tô Mộc trong lòng bàn tay gào thét mà ra Chân Khí, rốt cục cảm ứng được những này Chân Khí từng tia từng tia tiêu tán quỹ tích.

Nguyên lai Chân Khí lý thể về sau cũng không phải là toàn bộ đánh hướng về phía trước, mà chính là có một bộ phận dán bàn tay nàng biên giới chia hai cổ, hướng hai bên lưu động, tiếp theo dọc theo Tô Mộc thủ chương, cánh tay, thân thể vận hành, cuối cùng hai luồng chân khí giao hội tại Tô Mộc phía sau lưng, bị một cổ hấp lực chậm rãi hút về Tô Mộc thân thể.

Vương Dương Minh ngạc nhiên nói: "Đây là cái gì môn đạo?"

Tô Mộc mỉm cười: "Chân Khí lý thể, tám chín phần mười dùng để công kích đối phương, còn lại một hai chia thì theo ta mặt ngoài thân thể hình thành một cái mạch kín, ta đem thân thể của mình tưởng tượng thành một trương vận sức chờ phát động căng dây cung, đánh ra một chương kia là dây cung, dùng là Trương Lực, phía sau thì là cánh cung, dùng là hấp lực, Trương Lực dùng để đánh người, hấp lực đem chảy trở về Chân Khí hút về, ở trong quá trình này, chung quanh thân thể liền hình thành một tầng nhân nhật Chân Khí tuần hoàn, cái này tuần hoàn hình thành một đạo vô hình bình chương, có nhất định tác dụng bảo vệ. Ta quản cái này gọi là Cung Huyền Kinh."

Vương Dương Minh nghiêng đầu nghe được thú vị, hơi có chút nóng lòng muốn thử.

Ngay sau đó cũng không trì hoãn, lập tức thử một lần, quả thật như Tô Mộc nói, mặc dù nhưng phương pháp này không thể nhận về quá nhiều Chân Khí, nhưng cũng nhưng có hiệu chậm lại Chân Khí xói mòn, đồng thời đưa đến nhất định tác dụng bảo vệ.

Đương nhiên, bởi vì tại bên ngoài thân hình thành mạch kín Chân Khí chỉ là một bộ phận rất nhỏ, tầng này tác dụng bảo vệ liền mười phần hữu hạn, nhưng là cái này bảo hộ lại cực kỳ trọng yếu, bởi vì nguyên bản tại công kích thời điểm, trong nháy mắt đó thân thể là hoàn toàn không có phòng ngự, mà toàn lực phòng ngự thời điểm lại không cách nào công kích, Công & Thủ luôn luôn tồn tại nhất định chuyển đổi thời gian.

Tô Mộc phương pháp này, nếu như vận dụng thỏa đáng, có thể tại công kích thời điểm đồng thời chiếu cố phòng thủ. Tương lai Chân Khí càng ngày càng thâm hậu, có thể dùng để phòng thủ Chân Khí cũng liền càng ngày càng nhiều, dù là chỉ là một hai phần mười số lượng, tóm lại cũng sẽ càng ngày càng có thể nhìn, phòng ngự hiệu quả cũng liền càng ngày càng mạnh.

Chỉ là, chia một bộ phận Chân Khí dùng để phòng thủ, công kích kia Chân Khí số lượng liền tương ứng giảm bớt, tất nhiên dẫn đến công kích hiệu quả suy giảm, từ mà đối công kích tạo thành ảnh hưởng.

Tô Mộc cũng cân nhắc đến vấn đề này: "Xác thực như thế, phòng thủ hiệu quả tốt, công kích hiệu quả liền muốn hạ thấp. Cho nên, phân phối công kích cùng phòng thủ Chân Khí tỉ lệ liền mười phần trọng yếu." Liếc nhìn hần một cái, lại bổ sung vài câu: "Ta thí nghiệm về sau phát hiện, công kích dùng tám phần thật khí, phòng thủ dùng hai điểm Chân Khí, có thể lấy được tốt nhất hiệu quả. Đồng thời, tăng cường Chân Khí chuyển vận độ tinh khiết cũng là quan trọng, đồng dạng tám phần thật khí dùng cho công kích, nếu quả thật khí hỗn tạp tàn mạn, công kích hiệu quả liền kém một chút, nhưng là nếu quả thật khí bản thân mười phần thuần túy, tám điểm công kích cũng có thể đưa đến mười phần đáng sợ hiệu quả."

Vương Dương Minh như có điều suy nghĩ: "Cho nên hiện tại nhiệm vụ, cũng là thói luyện chính mình Chân Khí, để nó trở nên càng thuần túy, càng mạnh mẽ hơn."

Tô Mộc hai mắt cong cong, so sánh vài ngày trước mặt ủ mây chau, đã là nhẹ nhõm rất nhiều: "Đúng là như thế, mặc dù nhưng quá trình này sẽ rất vất vả, nhưng là như là đã tìm tới phương hướng, ta liền không sợ khổ không sợ mệt mỏi. Còn có chính là muốn lặp đi lặp lại huấn luyện, để thân thể của mình một cách tự nhiên thói quen lúc công kích đợi chia một bộ phận Chân Khí dùng cho hình thành phòng thủ mạch kín, nếu không mỗi lần xuất thủ còn muốn nghĩ đến hai phần tám điểm đạo lý qua phân phối Chân Khí, tâm thần liền sẽ phân tán, cái này trong thực chiến là rất nguy hiểm sự tình."

Nói tóm lại, thói quen thành tự nhiên, quen tay hay việc Nhĩ.

Vương Dương Minh không khỏi nhớ tới kiếp trước nhìn qua này bộ Manga, cái kia mập mạp Bạch Hồ Tử Lão Đầu đối cái kia tóc đỏ Đan Tế Bào thiếu niên nói ra: "Đề thân thể qua chậm rãi thích ứng cái này tiết tấu, dùng thân thể qua trí nhớ người ném rồ tư thế..."

Hắn chậm rãi bước đi thông thả về sơn động, bụng hộp com lên không quan tâm đào mấy ngum. Trong đầu chợt mà bốc lên một cái không rõ đầu đuôi tràng cảnh đến:

Một đám Sư Đệ Sư Muội nhóm đem hần bao bọc vây quanh, một mặt khâm phục sùng bái: Sư huynh sư huynh, người là làm sao làm được lợi hại như vậy?

Bị người chen chúc chính mình Bạch Y Tự Tuyết, phong tư lồi lạc, một bộ đắc đạo cao nhân hình, nửa ngày, khẽ nhả ra một câu:

"Ta cũng không khác, trăm hay không bằng tay quen".

Ha ha ha! Cái này bức Trang cho max điểm!

Bạn đang đọc truyện *Dương Minh Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44: Học kiếm :.

Vương Dương Minh ảo tưởng Địa Nhiệt máu sôi trào, nội tâm có chút ít kích động.

Đột nhiên bên tai truyền đến Tô Mộc êm tai thanh âm: "Đợi ăn xong cơm, chúng ta liền riêng phần mình tu tập đi".

"Há, a, tốt", Vương Dương Minh vội vàng Tĩnh Thần, âm thầm chùi chùi cũng không tồn tại nước bọt.

Hai người không cần phải nhiều lời nữa, sau khi ăn xong Tô Mộc tự đi huấn luyện Chân Khí chảy trở về, Vương Dương Minh thì tại động khẩu khoanh chân ngồi xuống, vận khởi Cửu Dương Thần Công hấp thu giữa thiên địa Nguyên Khí.

Cái này hậu sơn Thiên Địa Nguyên Khí hơn xa Tiền Viện đầy đủ, Vương Dương Minh thích nhất ở chỗ này luyện công, Tô Mộc ở bên, hắn không dám sử dụng huyết đạo hấp thu Nguyên Khí, sợ nằng nhìn thấy toàn thân mình bốc lên máu hội hoảng sợ gần chết, dứt khoát trực tiếp xem nhẹ ngưng luyện Chân Khí quá trình này, một mực đem bỏ lớn Thiên Địa Nguyên Khí chứa đựng đến thể nội, về phần ngưng luyện, trở về lại làm cũng không muộn.

Hơn một canh giờ chớp mắt là qua, Vương Dương Minh phát giác thể nội đã chứa đựng tương đương số lượng Thiên Địa Nguyên Khí, trong đan điền tạp tán Chân Khí đã gần max trị số, biết tại không có đi qua ngưng luyện tình huống dưới, đan điền đã bị Chân Khí lấp đầy, mà những này lấp đầy Chân Khí đi qua tình luyện về sau, bất quá là một giọt dịch thái chân khí mà thôi.

Hắn thu công pháp, mở mắt ra, phát hiện Tô Mộc cũng tại tĩnh tọa, liền không nói gì, chỉ yên lặng đứng ở một bên. Trong lúc vô tình vừa nghiêng đầu, nhìn thấy Tô Mộc bên người để đó nàng bội kiếm, rón rén đi qua đem kiếm cầm lên, lại trở lại động khẩu rút ra trường kiếm, thử so một tư thế.

Vương Dương Minh từ khi tu hành võ đạo bắt đầu, Ngoại Công tu luyện là Hàng Long Thập Bát Chương, nội công là tiến cảnh thần tốc Cửu Dương

Thần Công, nhưng là trừ cái đó ra, kinh công chưa tu tập, hẳn tất cả kiếm pháp, đao pháp, Côn Pháp các loại đều còn không có bước chân.

Kinh công tạm thời không có diện mạo, Tô Mộc Phù Phong bày liễu hẩn vô pháp học được, còn muốn khác biện pháp chính là. Nhưng là hẩn vài ngày trước liền nghĩ muốn học tập một môn binh khí, chỉ là Thập Bát Loại Binh Khí lại thêm các loại ly kỳ cổ quái Phi Chủ Lưu Ngoại Môn binh khí, mỗi một loại đều có thể dùng để giết địch, chính mình đến tốt cùng nên dùng loại nào binh khí, thật là khó mà quyết đoán.

Quốc Tử Giám có ích nhiều nhất là kiếm, nói chung bởi vì kiếm là quân tử chi binh, thể nhân tôn trọng Tu thân Tề gia Trị quốc Bình thiên hạ, toan tính liền là trở thành một cái quang minh lỗi lạc quân tử, tự nhiên tại trên binh khí thiên vị kiếm. Chỉ là kiếm là dùng đến đâm, không phải dùng để chém giết, tại đơn đả độc đấu bên trong rất hữu dụng, cũng rất khó đưa đến phiên thương tổn tác dụng, cần nhắc đến tương lai không chừng gặp được lấy một địch nhiều thời điểm, dùng kiếm không khỏi ăn thiệt thòi.

Trước mắt Tô Mộc chuỗi kiếm này càng đem ám sát tinh tú hiện ra đến phát huy vô cùng tinh tế, toàn thân hàn quang, thân kiếm nhỏ hẹp, nếu như dùng để chém giết, tướng không tin được mấy lần giao phong liền sẽ đứt gãy, kiếm này chỉ thích hợp xuất quỷ nhập thần tại trên người đối phương đâm ra mấy cái trí mạng lỗ thủng nhỏ.

Vương Dương Minh cầm kiếm tùy tiện múa mấy lần, hẩn không có học qua kiếm pháp, cái này mấy lần cũng chính là tiện tay khoa tay, chưa nói tới cái gì phương pháp, thân kiếm hẹp dài, mang theo phong thanh, lập tức bùng tình đang tĩnh tọa Tô Mộc.

Nàng mở mắt trông thấy Vương Dương Minh đang cầm chính mình kiếm mù khoa tay, bữu môi nói: "Không cáo mà mượn là vì trộm, ngươi vì cái gì trộm ta bội kiếm?"

Vương Dương Minh gặp nàng có chút trách cứ chi ý, sờ lên cảm nhìn qua vách đá, rõ ràng là tâm hồng bộ dáng: "Nhìn sư tỷ ngươi đùa nghịch kiếm đẹp mắt, trong nội tâm của ta cũng kìm nén không được, mới bắt ngươi kiếm đến xem nha, hẹp hòi đi a, trả lại ngươi tốt." Nói xong đem kiếm còn vào vỏ bên trong, vứt cho Tô Mộc.

Tô Mộc vững vàng tiếp nhận, mặt mày giãn ra cười mờ: "Ngươi mới là đùa nghịch tiện. Muốn học kiếm pháp liền nói rõ, cái này cũng không phải cái gì lén lút sự tình." Nàng gọn gàng rút ra Bảo Kiếm, xấn cái xinh đẹp kiếm hoa: "Ta tại kiếm pháp một đạo chưa nói tới kiến thức rộng rãi, nhưng cũng hội mười mấy loại đương thời nổi danh kiếm pháp, ngươi muốn học, ta có thể dạy ngươi nha!"

Vương Dương Minh vui trực nhan mờ, ừi vừa chấp tay: "Ngươi trước đùa nghịch đến xem, ta nhìn ngươi kiếm pháp muốn được vẫn là muốn không được."

Tô Mộc nguyệt hẩn một cái: "Bại hoại tiểu tử." Nhưng trong lòng lưu giữ thích lên mặt dạy đời suy nghĩ, thực nàng lần này có thể phát hiện Chân Khí chảy trở về pháp môn, nói đến còn muốn đa tạ Vương Dương Minh dẫn dắt, nàng từ nhỏ cao ngạo, không nguyện ý nhất cũng là nợ nhân tình chia, lần này Vương Dương Minh tuy nhiên không biết hữu tâm vẫn là vô tâm giúp mình, nàng tự nhiên cũng muốn có qua có lại, cũng giúp Vương Dương Minh một tay.

Thế là cũng mặc kệ Vương Dương Minh thái độ như thế nào, triển khai tư thế nói: "Ta liền diễn gần như đường kiếm pháp cho ngươi nhìn một cái, xem trọng, đây là Thái Ất Phân Quang Kiếm!"

Nói xong Nhất Kiếm đâm ra, không đợi chiêu thức làm đủ, Túc Hạ nhẹ nhàng, nhanh chóng đổi được bên cạnh một chỗ, mau lẹ vô cùng đâm ra một kiếm khác, trong nháy mắt, dưới chân lại cướp được một vị trí khác, lại đâm ra Nhất Kiếm, xoát xoát xoát gần như dưới kiếm đến, vị trí cũng biến lại biến, cả người tựa hồ tại hữu hạn trong không gian thuận đi, bóng người kiếm ảnh mơ hồ không rõ, hoà lẫn, lơ lửng, quả thực là rung động lòng người.

Vương Dương Minh cẩn thận quan sát, phát hiện nàng dưới chân tựa hồ tán mạn, thực là một cái tinh vi trận pháp, một bộ kiếm pháp làm xong, trong sơn động bị nàng mang theo Phong lại còn không có ngừng. Tô Mộc cầm kiếm mà đứng, nói không nên lời tiêu sái tự nhiên.

Vương Dương Minh "Đập" một chút hai chường hồ kích, khen: "Hảo Kiếm Pháp, tốt Bộ Pháp! Cái này kiếm pháp xuất ra, sớm bảo đối thủ hoa mắt, nhất định là muốn bị ngươi phiêu hốt khó lường Nhất Kiếm đâm chết."

Tô Mộc có chút kinh ngạc mà nhìn xem hẩn, nghĩ không ra tiểu tử này nhãn quang không tệ, lại liếc một chút nhìn ra cái này kiếm pháp nơi mấu chốt.

Nguyên lai cái này Thái Ất Phân Quang Kiếm, trọng điểm cũng là ở chỗ Bộ Pháp mà không phải kiếm pháp, Túc Hạ thực sự là Cừu Cung Bát Quái Trận, dùng phiêu hốt tẩu vị mê hoặc đối thủ, Phân Quang hai chữ, nói cũng là để đối thủ bởi vì kiếm quang mà phân thân.

Cái này kiếm pháp vốn là Tiền Triều Danh Môn Đại Phái Thiên Cơ Cung bất truyền chi bí, Thiên Cơ Cung tinh nghiên Thuật Số, sáng tạo chế vô công nhiều cùng Số Học có quan hệ, cái này Thái Ất Phân Quang Kiếm dựa vào cũng là tính toán bản sự, có thể coi là chuẩn mực nhân vị trí cùng vị trí của mình, mười phần hao tổn trí nhớ. Nhưng là sau khi luyện thành lại có Quỷ Thần khó lường hiệu quả. Tiền Triều bị tiêu diệt về sau, Thiên Cơ Cung không chịu thụ Đại Hạ Triều quản thúc, bị Triều Đình tiêu diệt toàn bộ, cái này Thái Ất Phân Quang Kiếm cũng dần dần thất truyền, không muốn người biết.

Gangnam tông gia năm đó hao hết trắc trở, lấy trọng kim từ Thiên Cơ Cung còn sót lại ẩn thế một cái vị đệ tử trong tay mua xuống bản này sớm đã không thấy ở thế Kiếm Phổ, sau lại truyền cho Tô Mộc. Nói đến, cái này kiếm pháp thực sự được xưng tụng là quý giá, Tô Mộc nguyện ý đem kiếm pháp dạy cho Vương Dương Minh, đủ thấy nàng thành ý.

"Ngươi nhãn quang cũng không tệ" Tô Mộc thiếu thiếu mỉa, chúi chúi mũi kiếm: "Ta được đến cái này kiếm pháp mười phần không dễ dàng, thế nào tiểu sư đệ, ngươi có học hay không?"

"Nhãn quang được không cùng kiếm pháp tốt. Sư tỷ Hảo Kiếm Pháp." Vương Dương Minh cười hắc hắc: "Ta Số Học luôn luôn không có gì Thiên Phú,

khó mà tính toán mình bạch vị trí xu thế, cái này kiếm pháp xem chừng là học không tốt. Sư tỷ, đổi một cái đi."

Tô Mộc cũng là không để bụng, hơi trầm ngâm nói: "Vậy ngươi lại nhìn ta danh hoa mỹ nhân kiếm!"

Ngay sau đó lại sử xuất một bộ kiếm pháp, lần này Kiếm Ý biến đổi, kiếm như tên hoa đua nở, phức tạp đẹp mắt, người như lịch đại mỹ nhân, yếu điệu phong vận. Tô Mộc vốn là sinh mỹ mạo, lại có ý bất chúc Lịch Triều Lịch Đại bên trong những tuyệt thế mỹ nữ đó, hoặc uống rượu, hoặc thưởng trà, hoặc dốc sức điệp, nhìn Vương Dương Minh xuân tâm dập dờn, kém chút si ngốc chảy xuống nước bọt tó.

Tô Mộc một bộ kiếm pháp làm xong, trông thấy Vương Dương Minh mê đắm ánh mắt, dùng chuôi kiếm gõ hán trán một cái: "Ngốc đầu nga, ngươi nhìn cái gì đấy!"

Vương Dương Minh bị nằng từ YY bên trong tỉnh lại, lúng túng nói: "Sư tỷ ngươi đây là kiếm pháp vẫn là Mị Công, nhìn ta xuân tâm đều động!"

Tô Mộc buồn cười: "Danh hoa mỹ nhân kiếm bản thân liền là muốn bất chúc mỹ nữ tư thái, đặt ra bộ kiếm pháp kia là Tiền Triều một vị người xưng Thiên Hạ Đệ Nhị kiếm nhân vật, hán phong lưu phóng khoáng, nhìn hết Thiên Hạ mỹ nữ, sắp đến lúc tuổi già sáng chế bộ kiếm pháp kia đến, hán kiếm pháp là xem mỹ nữ, ta là nữ tử, tự nhiên mà vậy đem hán Kiếm Ý hóa thành mô phỏng mỹ nữ, ngươi là nam tử, như nguyên học cái này kiếm pháp, tự nhiên là lần nữa đem kiếm ý hóa thành xem mỹ nữ, như thế nào, có thể trúng ngươi ý?"

Danh hoa mỹ nhân kiếm ở tiền triều là đại danh đỉnh đỉnh kiếm pháp, Gangnam Tô gia cũng là phí thật lớn tâm lực mới đưa kiếm này phổ làm ra. Vương Dương Minh nếu như nguyên học, cũng là chiếm hết tiện nghi.

Nhưng là hán lại lần nữa lớn lắc đầu: "Không được không được, hoa tiền nguyệt hạ, anh anh em em, không có nam tử khí khái, muốn ra cái này kiếm pháp thiên hạ kia kiếm thứ hai, chỉ sợ là cái lão sắc quỷ. Không học, không học."

Tô Mộc im lặng, đành phải nhẫn nại tính tình lại làm gần như bộ kiếm pháp, mỗi một bộ đều là có lai lịch lớn, nếu như phóng tới gian ngoài cũng sẽ là vô số người tranh đoạt đồ tốt, lại đều bị Vương Dương Minh từng cái cự tuyệt.

Tô Mộc không có tính nhẫn nại, Khí Đạo: "Ngươi cái này cũng không học, vậy cũng không học, ngươi là đến tiêu khiển ta sao!"

Vương Dương Minh tự nhiên không phải đến tiêu khiển nằng, hán có chính mình một phen ý nghĩ, giải thích nói: "Sư tỷ, những này kiếm pháp đều quá mềm nhũn, nam tử hán đại trượng phu, sinh giữa thiên địa, đỉnh thiên lập địa mới là Chân Hán Tử, học liền muốn học cương mãnh sắc bén, không gì không phá kiếm pháp!"

Tô Mộc bị hán ngôn ngữ chấn động một chút, cẩn thận muốn nửa ngày, bỗng nhiên thở dài một tiếng: "Kiếm là binh bên trong quân tử, quân tử coi trọng ôn nhuận như ngọc, không phải Lực Sĩ Bá Vương, kiếm cũng không phải trường thương Đại Kích, nơi nào sẽ có ngươi nói cương mãnh sắc bén, không gì không phá kiếm pháp đấy. Ta nhìn ngươi vẫn là đi trong Tầng Thụ các tìm Bá Vương Thương, Lôi Chấn cần một loại binh khí dụng pháp đến xem, những cái kia ngược lại đều là ngươi nói cái này đường đi."

Bá Vương Thương... Lôi Chấn cần...

Vương Dương Minh rầu rĩ, nhỏ giọng thăm thi: "Thương có dài một trượng, mang theo không tiện, Lôi Chấn cần dài xấu, dùng không vui..."

Tô Mộc nghe hán lời này, nhất thời mặt đen, khí vốn định mắng hán, đột nhiên nghĩ đến một chuyện, nghiêm mặt nói: "Ta ngược lại thật ra nhớ tới, Tứ Sư Huỳnh trong tay có một bản Kiếm Phổ, bên trong nói ra loại kiếm pháp kia sau khi luyện thành một người có thể địch ngàn vạn, chỉ là Tứ Sư Huỳnh nhìn về sau cảm thấy Kiếm Phổ bên trong lời nói thật sự là lời nói vô căn cứ, cho nên chính hán cũng không có đi luyện. Ngươi không bằng đi hỏi một chút Tứ Sư Huỳnh?"

"Tứ Sư Huỳnh?" Vương Dương Minh nhập viện những ngày gần đây, chỉ lo tu tập, còn chưa thấy qua Tứ Sư Huỳnh, không khỏi có chút hiếu kỳ, Tô Mộc gặp hán một mặt ngây thơ, đành phải cùng hán giải thích.

Tứ Sư Huỳnh họ Trần tên Phách trước, cùng Ngũ Sư Huỳnh Lữ Phụng Tiên đều là trong viện Tam Giáo tập Tiêu Dao Tử thu hai cái đồ đệ, Tiêu Dao Tử công phu thuần đi Dương Cương bá đạo một đường, Trần Bá Tiên cùng Lữ Phụng Tiên nhận hán y bát, võ công cũng đều là cương mãnh một đạo. Vương Dương Minh tu hành Cửu Dương Thần Công, vốn nên học cương mãnh công phu, qua tìm hán hai lĩnh giáo, chính là thích hợp.

Về phần Kiếm Phổ, thì là Trần Bá Tiên ngẫu nhiên đạt được, Tô Mộc cũng chỉ ngẫu nhiên nghe hán nói qua đầy miệng, cụ thể tình huống như thế nào cũng không hiểu biết.

Hai người này ở trong viện kiêm chức binh khí chế tạo, hiện nay hán là ngay tại binh khí phòng bên trong, lúc này đi tìm vừa vặn.

Bạn đang đọc truyện *Dương Minh Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45: Trọng Kiếm (thượng) :.

Bình khí phường, Quốc Tử Giám bên trong một cái kỳ quái chỗ.

Quốc Tử Giám bên trong nguyên bản cũng vô bình khí phường, Tân Nghi Sinh trở thành Viện Trưởng về sau, cân nhắc đến học sinh luyện võ cần Ưu Lương bình khí làm phụ trợ, có thể trong kinh Lò Rèn thường thường gian xảo, nhìn học sinh dễ bị lừa liền theo thứ tự hàng nhái, giá cao bán ra thấp kém đao kiếm bình khí, mà trừ giống Tô Mộc dạng này thế gia tử đệ bên ngoài, các học sinh phần lớn trong tay cũng không dư dả, trăm cay nghìn đắng tích lũy tiền chế tạo một thanh bình khí, Lò Rèn còn muốn tại những này tiền mồ hôi nước mắt bên trên làm văn chương. Tân Nghi Sinh tức không nhịn nổi, liền hướng trong cung xin kinh phí, tại trong thư viện mở bình khí phường, chuyên vì học sinh chế tạo định chế bình khí chi dụng.

Nhưng là chế tạo bình khí cần đủ loại tài liệu trân quý, những này phí dụng không có khả năng toàn bộ dựa vào kinh phí ủng hộ, thêm nữa hiệp dùng võ mà phạm cấm, trong cung chung quy là đối với học sinh đeo bình khí một chuyện có lo lắng, bởi vậy chỉ cung cấp kinh phí mở bình khí phường, lại muốn học sinh tự hành phụ trách chế tạo phí dụng.

Tân Nghi Sinh không tốt quá mức cường cầu, liền muốn cầu bình khí phường chỉ lấy lấy học sinh thành bản phí, nếu như muốn chế tạo đặc thù bình khí, thì nhất định phải từ bản thân tự hành cung cấp nhu cầu nguyên liệu. Dù là như thế, cũng đã để các học sinh phi thường hài lòng, dù sao bình khí này phường già trẻ không gạt, so bên ngoài những hắc tâm Lò Rèn không biết tốt bao nhiêu.

Vương Dương Minh đuổi tới bình khí phường, cửa chính sắp xếp trường xà đội, đều là đến chế tạo bình khí học sinh, hồi hả, vô cùng náo nhiệt.

Hắn xuyên qua xếp hàng các học sinh trực tiếp hướng trong phòng đi đến, có ngay thẳng học sinh giữ chặt hắn: "Người này làm sao chen ngang!" Vương Dương Minh vội vàng giải thích chính mình chỉ là tìm người, lại có một ít tại căn tin gặp qua hắn học sinh khuyên nhủ ngay thẳng học sinh nói: "Đây là trong viện mười Tam tiên sinh, chắc là đến có khác sự tình."

Đi qua hai lần cùng đã sớm sáng tỏ tại căn tin ăn cơm sự tình, Vương Dương Minh tại Quốc Tử Giám sớm đã thành danh người, các học sinh biết được thân phận của hắn sau không nói thêm lời, cười toe toét nhường ra một con đường tới.

Vương Dương Minh vừa đẩy cửa phòng ra, liền cảm giác một cỗ sóng nhiệt đập vào mặt, trong phòng Thủy Khí bốc hơi, thấy không rõ sự vật, nhiệt độ cao tới đáng sợ, chẳng được bao lâu liền miệng đắng lưỡi khô, cái trán sinh mồ hôi.

Gian phòng chính bên trong một cái Đại Lô, trong lò tia lửa văng khắp nơi, một cái giống như cột điện hán tử đang lộ một bên đỉnh đỉnh đang đang rên giữa bình khí, trong tay thiết chùy nói ít cũng có bốn năm mươi cân, lại bị hắn vận như đồ chơi, vung đến múa qua, mười phần thuận tay, người này vung vẩy đầu búa thủ pháp mười phần thủ vị, phẳng phát có một loại nào đó thần kỳ vận luật, đỉnh đỉnh đỉnh đốt, để nghe êm tai.

Một cái khác vô cùng cường tráng hán tử đang kéo động Phong Tương cho trong lò thêm lửa, này Phong Tương cực đại vô cùng, thường nhân chỉ sợ căn bản kéo không nhúc nhích, hán tử kia lại dùng cả hai tay, kéo đến mười phần nhẹ nhõm, mỗi một kéo động, trong lò Hỏa Miêu liền luôn lên rất cao, người này một bên kéo ông bề một bên thêm Than củi, nhìn lấy rất nhẹ nhàng tùy ý.

Hai người cũng đều lấy thân trên, lộ ra một thân nổi cục mạnh mẽ Cơ Nhục, Vương Dương Minh lường trước hai người này chính là Tứ Sư Huynh cùng Ngũ Sư Huynh,

Nhưng là không biết rõ cụ thể cái nào là cái nào, liền nguyên lãnh lấy tiến lên chào nói: "Hai vị sư huynh vất vả, tại hạ là 13, đến đây tiếp."

Hai người nghe được Vương Dương Minh thanh âm, cũng không có dừng lại trong tay Hoạt Kế, khua tay đầu búa, giọng lão đại: "Nguyên lai là tiểu sư đệ..." Đỉnh đỉnh đỉnh đốt, "Làm sao có thời gian đến bình khí phường chơi đùa..." Đỉnh đỉnh đỉnh đốt, "Ta là Lão Tứ Trần Bá Tiên..." Đỉnh đỉnh đỉnh đốt, "Nhưng là muốn chế tạo cái gì bình khí?" Đỉnh đỉnh đỉnh đốt...

Kéo ông bề ngẩng đầu nhìn Vương Dương Minh, cũng nói: "Ta là Lão Ngũ Lữ Phụng Tiên..." Hồng học "Người muốn rèn đúc bình khí tự nhiên có thể..." Hồng học, "Chúng ta sư huynh đệ khẳng định cho người dùng lớn nhất tài liệu tốt..." Hồng học, "Chỉ là bên ngoài nhiều người nhìn như vậy, người tốt lại đi cái hình thức cũng phải sắp xếp cái đội..." Hồng học, "Không phải vậy hai ta không tốt hướng viện Trung Học Sinh bàn giao..." Hồng học...

Vương Dương Minh liên tục khoát tay, nói ngay vào điểm chính: "Hai vị sư huynh hiểu lầm, ta không phải đến chế tạo bình khí, ta là nghe nói Tứ Sư Huynh trên tay có một bản kỳ quái Kiếm Phổ, chuyên tới để lĩnh giáo."

Trần Bá Tiên ngạc nhiên nói: "Cái gì Kiếm Phổ để tiểu sư đệ đề ý như vậy?" Đỉnh đỉnh đỉnh đốt...

Vương Dương Minh liền đem sự tình từ đầu chí cuối nói, nói rõ chính mình muốn mượn quyền kia kỳ quái Kiếm Phổ nhìn qua, nhìn đối với mình có hay không trợ giúp.

Trần Bá Tiên dùng tay bên trong Hoạt Kế, hắn không hề rèn sắt, Lữ Phụng Tiên Phong Tương cũng liền không có đất dụng võ, liền cũng dùng tay bên trong động tác, trong phòng đột nhiên an tĩnh lại, thật đúng là để cho người ta có chút không quen.

Trần Bá Tiên gãi gãi đầu: "Quyền kia Kiếm Phổ, kỳ quái, ta cảm thấy bên trong nói pháp căn bản cùng thế gian này lẽ thường bất hòa, cho nên một mực không có để ở trong lòng, hiện tại đoán chừng nằm đang ở trong phòng ta không biết một góc nào đó, phải trở về hảo hảo tìm xem mới được." Hắn hơi

trầm ngâm, quay đầu đối Lữ Phụng Tiên nói: "Lão Ngũ, hôm nay trước hết thu quán đi, đem bên ngoài học sinh yêu cầu đều nhớ kỹ, ngày mai lại mở công, chúng ta trở về cho tiểu sư đệ tìm xem Kiếm Phổ."

"Thế nhưng là bên ngoài nhiều như vậy học sinh..." Lữ Phụng Tiên có chút do dự.

"Này, " Trần Bá Tiên không để ý, ném thiết chùy đứng dậy: "Tiểu sư đệ là chúng ta sư đệ, không thể so với bên ngoài những học sinh kia phải thân cận? Chế tạo binh khí ban đầu vốn cũng không gấp tại nhất thời, để bọn hắn ngày mai muộn chút thời gian đến, chúng ta ngày mai tăng ca làm, luôn có thể đem bọn hắn muốn cái gì đều bổ sung."

Ngay sau đó hai người cầm giấy bút ra ngoài, đem xếp hàng học sinh chế tạo yêu cầu đều nhớ kỹ, liền phân phát mọi người. Vương Dương Minh biết được chính mình lần này quấy rầy khẳng định sẽ để cho hai vị sư huynh ngày mai tăng giờ làm việc, trong lòng cực kỳ băn khoăn, Trần Bá Tiên dày đặc thủ chương vỗ hân vai: "Những cái kia đều là chuyện nhỏ, không cần để ở trong lòng."

Ba người thu thập một phen, hướng Trần Lữ hai người tức xá đi đến. Vương Dương Minh lòng đầy nghi hoặc, vừa đi một bên khó hiểu nói: "Hai người các ngươi mỗi ngày bề bộn nhiều việc binh khí phường bên trong sự vụ, đâu còn có thời gian tu hành?"

Trần Bá Tiên nói: "Tiểu sư đệ ngươi có chỗ không biết, chế tạo binh khí cũng là tu hành một loại phương thức. Ngươi nhìn, cái này sinh lô nhóm lửa, rèn luyện binh khí, đều cần dồi dào thể lực, ta hai người cái này một thân trắng kiện bắp thịt, đều là tại binh khí kia phường bên trong ma luyện ra tới."

Wang Dương Minh nhìn lấy hai người một thân khủng bố Cơ Nhục Khô, không khỏi âm thầm gật đầu.

Lữ Phụng Tiên cũng nói: "Binh khí phường bên trong nhiệt độ cao khó nhịn, ta hai người ở chính giữa ở lại, bản thân cũng là với nội lực rèn luyện, nếu như không phải nội lực ngày càng tinh thâm, chúng ta cũng thụ chẳng nhiều trong phòng nhiệt độ cao. Loại này bị động tu hành, so với chủ động tu hành hiệu quả còn tốt hơn, bởi vì loại này tu hành, người trộm không được lừa!"

Trần Bá Tiên cũng ở một bên phụ họa: "Có thể không đúng là như thế! Mà lại ta hai người trời sinh ưa thích chế tạo, đây là hứng thú yêu thích, thế gian cái nào còn có chuyện gì so làm mình thích sự tinh càng để cho mình cao hứng?"

Ba người nói chuyện ở giữa đến hai người tức xá, Lữ Phụng Tiên chào hỏi Vương Dương Minh tọa hạ uống trà, Trần Bá Tiên tự đi lục tung tìm kiếm. Tốt nhất một lúc, hắn mới từ trong tủ chén lật ra một bản tro bụi dốc sức dốc sức sách đến, đưa qua nói: "Cũng là bản này."

Bạn đang đọc truyện *Dương Minh Kỳ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46: Trọng Kiếm (hạ) :.

Rất cũ kỹ một quyển sách, ngay cả phong bì đều không có, trang chân hơi hơi nhếch lên, nhìn lại phổ thông bất quá.

Trần Bá Tiên ở bên nhớ lại: "Sách này đến cổ quái, là ta một cái một năm qua bên ngoài tìm kiếm Tinh Kim thời điểm đoạt được. Ngươi biết, muốn rèn đúc bên trên binh khí tốt, liền cần bên trên tài liệu tốt, cái này Tinh Kim là một loại tài liệu quý hiếm, ta qua các nơi Danh Sơn Đại Xuyên bên trong tìm kiếm, một lần nào đó liền tiến một tòa Tây Bắc không biết tên Hoang Sơn, tại này lòng núi trong đất, phát hiện một ngôi mộ hoang."

"Hoang Phần?" Vương Dương Minh tưởng tượng thấy Hoang Sơn bên trong có tòa vô danh phần mộ, hình tượng này chỉ là ngấm lại đã cảm thấy âm trầm đáng sợ, cũng chính là Tử Sư Huynh như vậy kẻ tài cao gan cũng lớn nhân vật, mới có thể trấn định như thế tự nhiên.

"Cũng không!" Trần Bá Tiên vỗ đùi: "Tiểu sư đệ ta cho ngươi biết, này Hoang Phần có thể hết sức kỳ quái, không có lập bia, lại cắm đầy rách tung toé Tàn Kiếm, trước mộ phần có khối bàn đá, bàn đá bên trên khắc Kiếm Trùng hai chữ, bàn đá phía dưới liền đề ép cái này cuốn sách bại hoại."

Kiếm Trùng? Cái này trong mộ chôn, chỉ sợ là vị cao thủ sử dụng kiếm đi. Vương Dương Minh âm thầm phỏng đoán.

Trần Bá Tiên nói đến đây, ừng ực ừng ực uống một tách trà lớn nước, trên mặt hiển hiện một tầng vẻ nghi hoặc: "Sách này bị ta tìm được về sau, lật ra nhìn một lần, phát hiện trong sách nói tới tựa hồ rất có đạo lý, nhưng lại mười phần hoang đường. Tiểu sư đệ, ngươi đoán làm gì?"

Trần Bá Tiên hiển nhiên không có muốn hỏi ý hắn, cho nên vừa nói xong, chính mình liền cho đáp án:

"Trong sách nói, cái này trong mộ chôn nhân sinh trước phát minh một bộ kiếm pháp, lấy kiếm pháp này hoành hành thiên hạ, không gì không phá, cương mãnh sắc bén, dưới kiếm không có vừa cùng chi tướng, chỉ là về sau người này phảng phất tạo ngộ cái gì không lớn bằng ý sự tình, đem kiếm vứt bỏ tại Thâm Cốc, vốn định đem kiếm phổ cùng nhau hủy đi, lại nghĩ đến hậu thế có lẽ người hữu duyên có thể phát hiện bản này Kiếm Phổ, từ đó đem chính

mình bộ này thế gian độc nhất vô nhị kiếm pháp truyền xuống, bởi vậy không có hủy đi Kiếm Phổ, mà chính là dặn dò chính mình hạ nhân đem kiếm phổ chôn ở chính mình trước mộ phần, chờ đợi người hữu duyên đạt được."

Chỉ là, tiểu sư đệ người nghĩ, kiếm là mảnh Trường Bình Khí, kiếm kỵ nhất cũng là cùng người cứng đối cứng, dùng kiếm giết địch, coi trọng là một kích tất trúng, ám sát cường địch, làm sao có thể có một loại kiếm pháp là cương mãnh sắc bén, không gì không phá? Cho dù lại sắc bén kiếm pháp, cũng câu tại kiếm bản thân Tiên Thiên điều kiện hạn chế, vô pháp làm đến loại cảnh giới này. Nhưng là người này đem kiếm pháp điểm chính ghi lại ở trong quyển sách này, viết kiếm pháp lại là thật sự tồn tại, mà lại cái này kiếm pháp mười phần đơn giản, tới tới lui lui cứ như vậy Cừ Kiếm, ta nghĩ mãi mà không rõ là, cái này Cừ Kiếm như thế nào liền có thể tung hoành thiên hạ, như thế nào liền có thể không gì không phá?"

Một bên Lữ Phụng Tiên kết luận: "Ta nhìn hoặc là cái kia người chết có lòng huyền hư, hoặc là chính là chúng ta cũng không phải là người hữu duyên, cho nên linh hội không thấu người này kiếm pháp."

Vương Dương Minh từ nghe được Kiếm Trùng hai chữ này về sau, trong lòng liền nhớ lại kiếp trước nhìn Vô Hiệp nhìn thấy vị kia vô địch khắp thiên hạ tiền bối —— muốn tìm bại một lần mà không được Kiếm Ma Độc Cô Cầu Bại.

Hắn nghĩ đến Độc Cô Cầu Bại kiếm pháp, còn có đến Độc Cô Cầu Bại Chân Truyền Thần Điều Đại Hiệp Dương Quá, thử dò xét nói: "Nếu như thanh kiếm kia là mười phần nặng nề, mười phần cự đại một thanh kiếm đâu?"

Hai người không hiểu ý: "Kiếm lại chìm vừa trầm đi nơi nào?"

Vương Dương Minh lấy tay khoa tay một chút, giải thích nói: "Tỉ như kiếm này nếu có nặng hơn 100 cân đâu?"

Trần Bá Tiên một miệng trà không có đình chỉ, phốc phun ra ngoài: "Nặng hơn 100 cân, đây không phải là kiếm, đó là Thanh Long Yển Nguyệt Dao A ha ha ha."

Vương Dương Minh lại không để ý tới hắn chế giễu, nói liên tục mang khoa tay: "Nếu kiếm này là dùng cực kỳ nặng tài liệu chế thành, cũng không khai phong, chỉ bằng mượn tự thân trọng lượng cùng đối thủ binh khí cứng đối cứng đâu?"

Trần Bá Tiên do dự một chút: "Người nói Huyền Thiết?"

"Nếu như kiếm này có thể có dài sáu thước, một thước bao quát, nửa thước dày, toàn thân từ Huyền Thiết chế thành..." Lữ Phụng Tiên đánh giá sờ một chút, chen miệng nói: "Vậy cái này kiếm trọng lượng hẳn là sẽ tại trăm cân thượng hạ. Chỉ là như vậy kiếm, người bình thường nâng đều nâng không nổi đến, lại như thế nào cầm nó đâm người?"

"Nếu không phải dùng đâm, là dùng đập? Dùng nện? Dùng vùng mạnh đâu?"

Lữ Phụng Tiên không khỏi vênh lên lời: "Đó còn là kiếm a? Đây hẳn là một cái Thiêu Hỏa Côn."

Trần Bá Tiên ngược lại là nhớ tới đến, sách này bên trong giảng chín đường kiếm pháp, chỉ có một đường là dùng đâm, dư gần như đường lại thật sự là dùng đập, dùng nện, dùng vùng mạnh.

Hắn như có điều suy nghĩ: "Tiểu sư đệ, có lẽ sự thật đúng như người nói như vậy. Thế nhưng là nếu thật sự là dùng dạng này một thanh kiếm, này dùng kiếm người, cần phải có bao lớn khí lực?"

"Nếu cái này người nội lực đầy đủ thâm hậu, Tỉ Lực đủ cường đại, dùng thâm hậu như thế nội lực cùng khủng bố như thế Tỉ Lực làm như thế nặng nề kiếm, vậy hẳn kiếm pháp..."

Trần Bá Tiên tưởng tượng nửa khắc, buồn vô cớ thán phục nói: "Nếu thật có dạng này người tồn tại, vậy hẳn kiếm pháp nhất định là cương mãnh sắc bén, không gì không phá, Thiên Quân Ích Dịch, Quỷ Khốc Thần Hào!"

Vương Dương Minh vỗ tay cười nói: "Đúng là như thế!"

Trần Bá Tiên liền nói ngay: "Tiểu sư đệ, xem ra người mới là vị tiền bối kia nói tới người hữu duyên, quyển sách này người cầm lấy đi xem đi."

Vương Dương Minh mỉm cười tiếp nhận, vừa trầm ngâm một khắc, mới có chút xấu hổ nói: "Thế nhưng là chỉ có quyển sách này là vô dụng, còn cần như thế một thanh kiếm. Hai vị sư huynh, có thể giúp ta chế tạo một thanh như thế kiếm sao?"

Trần Bá Tiên ngừng lại, chế tạo công nghệ ngược lại không là vấn đề, mấu chốt là tài liệu, Huyền Thiết loại vật này, thế gian khó tìm, nếu như là một trăm cân Huyền Thiết, cái kia không biết muốn tìm tới năm nào tháng nào mới có thể gom góp, nếu qua trên thị trường mua, này càng là giá trên trời, liền lắc đầu nói thẳng rất khó.

Vương Dương Minh còn không hết hi vọng: "Cũng không phải không phải muốn Huyền Thiết, chỉ cần tài liệu đầy đủ kiên cố đầy đủ nặng nề là đủ."

Lữ Phụng Tiên nghe lời này hai mắt sáng lên: "Có lẽ có thể dùng thanh đồng, chỉ là còn muốn thêm điểm khác kim loại mới được." Trần Bá Tiên hưng phấn gật đầu: "Đáng giá thử một lần!"

Ba người lập tức liền thảo luận, tới hậu định ra dùng thanh đồng làm vật liệu chính, cân nhắc đến thanh đồng độ cứng hữu hạn, sợ là binh khí này còn không có nện vào trên thân người khác, trước bị người khác lợi khí gạt đi một khối, còn phải lại thêm điểm Tinh Cương đi vào, tăng cường thanh đồng độ

cứng, thanh đồng hòa với Tinh Cương, đồ tốt khuôn đúc là được, cũng không phiền phức.

Thật tâm thanh đồng so thép tôi muốn trọng rất nhiều, chế tạo dạng này một thanh thanh đồng Đại Kiếm đi ra, mặc dù không có một trăm cân, 50 cân cũng là khẳng định có.

Cũng không biết vung mạnh không vung đến!

Vương Dương Minh hướng hai người chấp tay: "Hai vị sư huynh, chế tạo thanh này thanh đồng Đại Kiếm sự tình, còn cần các người lao tâm lao lực. Tiêu đệ không thể báo đáp, chỉ có thể ở đây cảm ơn. Các người nhìn cần bao nhiêu tài liệu, lúc nào có thể xuất hàng?"

Trần Bá Tiên cười nói: "Thanh đồng cùng Tinh Cương trong viện có đầy đủ dự trữ, không cần người cung cấp tài liệu, nhưng là trong viện quy củ, cần giao nạp Thủ Công phí cùng tài liệu phí, hai ta miễn phí giúp người chế tạo, tay này công phí cũng không cần, nhưng là tài liệu phí là nhất định phải giao, 50 cân thanh đồng, liền theo năm mươi lượng đi! Về phần kỳ hạn công trình, ta muốn một ngày hẳn là đủ."

"Tiêu đệ hiện tại được xưng tụng là người không có đồng nào..." Vương Dương Minh lược xấu hổ.

"Ha-Ha, không ngại sự tình" Trần Bá Tiên vung tay lên, "Chúng ta cho người ký sổ. Chờ người có tiền lại đưa trước, dù sao người là Viện Trưởng đồ đệ, không sợ người không giao tiền đi đường."

Vương Dương Minh từ sẽ không cự tuyệt hẳn hảo ý, ba người nhìn nhau cười to, tiếng cười thoải mái phóng khoáng.

Bạn đang đọc truyện *Dương Minh Kỳ Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47: Thứ nhất trọng :.

Từ biệt Trần Bá Tiên cùng Lữ Phụng Tiên hai người, sắc trời không còn sớm, Vương Dương Minh đến Diễn Võ Trường liêu mạng già lại chạy 30 km làm một ngàn cái chống đẩy, trở lại tức xá lúc đã tinh trạng kiệt sức, đặt mông nằm ở trên giường, lại không muốn lại cử động đánh.

Hết lần này tới lần khác lúc này nghe được có người gõ cửa, giấy dựa lấy mở cửa, đứng ngoài cửa Bích Lạc, đang bụng hộp cơm rục rề nhìn lấy hắn: "Dương Minh ca ca, ta hôm nay tìm chút rau dại, qua căn tin mượn Đại Sư Phụ nôi xào chút thức ăn, người mau tới Thường Thường."

Vương Dương Minh cái nào có ý tốt tổng ăn Bích Lạc thiên vị, hưởng hồ căn tin đồ ăn đã thật tốt, có thể ăn đến dạng này cơm tập thể hẳn đã rất thỏa mãn.

Hắn đang muốn từ chối nhã nhận, đã thấy Bích Lạc đầy mắt chờ mong thần sắc, lòng trước nàng bây giờ tuy nhiên không hề bị bi thiết thiết, cuối cùng vẫn là yếu ớt, đã nàng như thể thân cận chính mình, chính mình vẫn là Dasom lấy nàng một điểm thật tốt. Hai người thân thể gần , khiến cho hắn không khỏi có chút thương tiếc trước mắt cái này gầy yếu tiểu cô nương.

Hắn thành ý nói một tiếng tạ, Phong Quyển Tàn Vân đem hai mặn hai chay bốn dạng đồ ăn, cũng Thang Hòa Mãn Thầu ăn sạch sẽ.

Bích Lạc nhìn hắn ăn đến vui vẻ, tâm lý vui sướng che đầy đều không thể che hết.

Nhìn nửa ngày, cúi đầu nói khẽ: "Ta không thích nghiên cứu y thuật, phụ mẫu dạy ta cũng không chịu học, liền là ưa thích làm đồ ăn, đem phụ thân trân tàng được tài đều dùng đến nghiên cứu như thế nào khi Hương Liệu, vài lần gây phụ thân cực kỳ khổ sở." Nói đến đây trong lời nói một trận âm đạm.

Vương Dương Minh bận bịu đổi chủ đề: "Này Trầm Thanh lông mày nuôi những Hoa Hoa Thảo Thảo đó cần phải không may."

Bích Lạc nhẹ nhàng cười một tiếng, rơi ở trong mắt Vương Dương Minh lại hết sức động lòng người, nguyên lai tiểu cô nương này cười lộ lên tốt như vậy nhìn.

Hai người ngồi chơi một hồi, Đại Sư Huynh còn chưa có trở lại, Vương Dương Minh liền muốn lấy xin nhờ Bích Lạc giúp mình giữ cửa, tranh thủ thời gian dùng huyết đạo pháp môn luyện một hồi nội công. Bích Lạc tất nhiên là gật đầu đáp ứng, Tương Môn khẽ che, mình ngồi ở ngoài cửa trông coi.

Vương Dương Minh không có lo lắng, bỏ đi Ngoại Y, liền trên giường khoanh chân ngồi xuống, vận khởi Cửu Dương Thần Công, dùng quanh thân huyết đạo qua cảm thụ giữa thiên địa Nguyên Khí, mười phần thuận lợi Địa Tiên nhập trạng thái nhập định. Bích Lạc trong lúc rảnh rỗi, cầm viết thành Tây Du Ký Thư Cáo lật xem, cũng là hơi cảm thấy đến thú vị.

Hai người các bận bịu các, bắt tri bắt giác một canh giờ đã qua. Bỗng nhiên, hết dài một tiếng truyền đến, tiếng gào xa xăm, âm thanh như rỗng găm, Bích Lạc giật mình, vội vàng đẩy cửa đi xem, lúc này Vương Dương Minh chưa mặc Ngoại Y, lấy thân trên, nàng bán năng muốn ngăn trở con mắt, nhưng mà tâm lo Vương Dương Minh tình huống, lập tức cũng không đoái hoài tới những này nam nữ lớn phòng.

Tiếng gào chính là tới từ ngòi xếp bằng Vương Dương Minh, chỉ là hấn hai mắt nhắm nghiền, dường như cũng không tự biết.

Bích Lạc không biết hấn làm sao, lại sợ tiếng gào dẫn tới người khác, Vương Dương Minh trước đó đã thông báo, không thể để cho bất luận kẻ nào phát hiện hấn đang dùng huyết đạo hấp thu Thiên Địa Nguyên Khí, liền vội vàng chạy lên qua, muốn qua che miệng ngăn trở hấn phát ra tiếng. Ai ngờ tay vừa mới đụng phải miệng một bên,

Lại cảm giác được từ hấn trên người chột mà tuôn ra một cỗ lực lượng khổng lồ, chính chính kích ở trên người nàng, một chút liền đem nàng đập bay ra ngoài!

Vương Dương Minh lúc đầu Thần Du Vật Ngoại, đột nhiên lòng có cảm giác, nhin không được âm ỉ thét dài, âm thầm mừng rỡ chính mình nội lực rốt cục một lần nữa bước vào đệ nhất phẩm cảnh giới. Hấn cái này vừa kêu, không phải chính mình có thể khống chế, nhưng là biết đây là hiện tượng bình thường, bởi vậy cũng không đi cưỡng ép ngăn cản.

Chỉ là, bỗng nhiên ở giữa, hấn chỉ cảm thấy trong thân thể mất tự nhiên tuôn ra một cỗ đại lực, tựa hồ đem thứ gì phá tan. Dưới sự kinh hãi bận bịu mở mắt ra, đã thấy Bích Lạc chính nhắm mắt lại ngã oặt tại trước người mình, sớm đã ngất đi

Cái này giật mình không thể coi thường, Vương Dương Minh vội vàng thu công, dùng kiếp trước tại Bách Khoa Toàn Thư bên trong gấp qua cấp cứu pháp môn, dùng lực qua bóp người nàng bên trong, ước chừng bóp mấy lần, Bích Lạc ưm một tiếng ung dung tỉnh lại. Vương Dương Minh sốt ruột liền thanh hỏi: "Làm sao?"

Bích Lạc Định Thần hồi tưởng một chút, hữu khí vô lực nói: "Người vừa mới thét dài đứng lên, ta qua che người miệng, không biết chuyện gì xảy ra, bị người đập bay ra ngoài..."

Vương Dương Minh nhưng, trong bí tịch nói đệ nhất trọng sau khi luyện thành, Cửu Dương Chân Khí tự động tại toàn thân du tẩu, có thể hình thành một đạo phòng ngự bình chương, nếu như gặp phải ngoại lực đánh bất ngờ, liền sẽ tự động sinh ra kháng lực. Xem ra chính mình xác nhận luyện thành đệ nhất trọng, mà Bích Lạc vừa mới hấn là bị Hộ Thể Chân Khí đem phá ra.

Nghĩ đến đây chỗ, không khỏi âm đạo may mắn, Cửu Dương Thần Công Hộ Thể Chân Khí gặp mạnh thì mạnh, nếu như đối phương là dùng nội lực đánh lên hấn, sở thụ phản phệ nhất định cực kỳ mãnh liệt, cũng may Bích Lạc cũng không Nội Công Tu Vi, cho nên thụ phản kích cũng liền không lợi hại lắm.

Nhất thời tâm lý vừa áy náy vừa lo lắng, liên tục tạ lỗi, muốn dẫn lấy Bích Lạc đi tìm quyết gỗ dầu tiên sinh, mặc dù vấn đề cũng không lớn, nhưng vẫn là nhìn xem mới yên tâm, không nên để lại hạ cái gì nội thương mới tốt.

Bích Lạc lại nói không vội, từ trong ngực móc ra một bình thuốc đến, nói khẽ: "Đây là ta hồi quyết gỗ dầu tiên sinh muốn ngoại thương thuốc, thoa lên người cầm máu, người nhanh đi đem trên thân huyết tẩy chỉ toàn xoa thuốc."

Vương Dương Minh lúc này mới phát hiện quanh thân lỗ chân lông sớm đã bị tơ máu thấm đầy, cảm kích nàng tâm tư chu đáo, đi ra ngoài cạo rửa một phen, thoa lên được cao.

Quyết gỗ dầu nghiên cứu chế tạo được cao há là phạm phạm, bôi tại trên da mát lạnh sáng khoái, không mất một lúc, những cái kia mảnh vết thương nhỏ liền cầm máu, rốt cuộc nhìn không thấy.

Đội Vương Dương Minh mặc quần áo từ tế, vịn Bích Lạc, hai người liền cùng ra ngoài hướng quyết gỗ dầu chỗ mà đi.

...

Trên đường, ngẫu nhiên gặp đang đi đạo Nhị Sư Huỳnh Chu Cương Liệt.

Chu Cương Liệt nhìn thấy hai người mười phần hoan hỉ, chỉ nhìn một chút Vương Dương Minh liền do trung tán thán nói: "Tiểu sư đệ cực kỳ đến, lúc này mới mấy ngày thể mà liền luyện thành đệ nhất trọng Cửu Dương Thần Công. Chúc mừng người chính thức tiến vào nhất phẩm!"

Vương Dương Minh biết hấn người mang Thiên Tử Vọng Khí Thuật tuyệt kỹ, có thể xem thấu hấn giờ phút này tu vi, lập tức khiêm tốn nói: "Nhị Sư Huỳnh đối ta trợ giúp rất nhiều, cảm kích đã đến!"

Chu Cương Liệt cười ha ha: "Cùng ta không nên khách khí." Tiếp theo nhìn về phía Bích Lạc, quan sát một lát, cau mày nói: "Bích Lạc làm sao thụ thương?"

Vương Dương Minh thể mới biết hiểu Chu Cương Liệt thể mà ngay cả trong đám người thương tổn cũng thấy được, trong lòng vui vẻ, đang muốn hỏi.

Tại nghe đến Chu Cương Liệt đã mở miệng: "Thật không có trở ngại, chỉ là trong lòng ngực bể một hơi, tích tụ không ra. Chuyện gì xảy ra, là bị người dùng nội lực kích thương sao? Các người gặp được địch nhân?" Hấn biết Vương Dương Minh cùng Bích Lạc trước mấy ngày mới mới vừa ở ngoài viện bị không rõ thân phận người áo đen tập kích, sợ bọn họ lại gặp được trước mấy ngày cừu gia.

Vương Dương Minh nhìn xem Bích Lạc, nói: "Không phải, ta nội công đệ nhất trọng vừa mới luyện thành, hình thành Hộ Thể Chân Khí, Bích Lạc chạm thử ta, không biết tại sao lại bị Chân Khí cho thương tổn, đang muốn mang nàng qua quyết gỗ đầu tiên sinh nơi đó nhìn xem."

Chu Cương Liệt chắc chắn có tiếng: "Thì ra là thế. Cửu Dương Thần Công thật sự là Thần Diệu, Hộ Thể Chân Khí bá đạo như vậy. Cũng may Bích Lạc không có gì nội lực, không phải vậy sở thụ phản kích nhất định cực kỳ mãnh liệt."

Dứt lời, hắn lại nhắc nhở một câu: "Quyết gỗ đầu tiên sinh khăng định lười nhác nhìn loại này vết thương nhỏ, ta nhìn ngươi còn là mình cho Bích Lạc trị một chút đi."

Nói liền biểu thị một phen thôi cung hoạt huyết chỉ pháp, thực cũng mười phần đơn giản, cũng là chậm rãi đem Chân Khí đưa vào đối phương kinh mạch bên trong, đẩy Chân Khí tại toàn thân du tẩu, đem nguyên lai tích tụ chiếc kia Bể Khí tan đi là đủ.

Vương Dương Minh theo nếp mà làm, thời gian qua một lát, Bích Lạc liền cảm giác trong lồng ngực buông lỏng, này cổ lồng buồn bức cảm giác lập tức biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, Toàn Thân Kinh Mạch phảng phất tắm rửa tại trong nước nóng, mười phần ấm áp dễ chịu.

Chu Cương Liệt cười nói: "Phải chăng cảm thấy toàn thân ấm áp? Tiểu sư đệ Cửu Dương Chân Khí là thể gian Dị Số, Chí Dương Chí Cương, đối với người bình thường thân thể có nói không nên lời chỗ tốt, Bích Lạc ngươi lần này thể nhưng là nhân họa đắc phúc đây."

Vương Dương Minh cùng Bích Lạc cảm thấy Đại Định, cảm ơn Chu Cương Liệt, lại cùng hắn trò chuyện nửa ngày, mới cáo biệt hắn, đem Bích Lạc đưa quay về chỗ ở, Chu Cương Liệt thì tiếp tục giống như thần tiên tung bay lung lay lác lác qua.

Bạn đang đọc truyện *Dương Minh Kỳ Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Ngự Huyền Kỳ nổi lên :.

Tiểu Kính Hồ ở vào khách phòng đến học sinh túc xá trên đường, bởi vì mặt hồ tròn nhẵn như gương mà tên, cùng Tăng Thư Các bờ Kim Ba hồ hoà lẫn, cùng là các học sinh thích nhất lưu luyến chỗ.

Trung Thu về sau, trời tối càng ngày càng sớm, còn chưa tới giờ Thìn trong thư viện liền đen kịt. Vào ban ngày ồn ào náo nhiệt Tiểu Kính Hồ bờ bốn bề vắng lặng, chỉ còn lại um tùm hoa lá cùng sung nấn nhiều chất lỏng trái cây tranh điểm. Ngẫu nhiên một cái Tiểu Trùng huơ một tiếng từ cỏ đầu vượt qua, nhảy nhót hai lần, liền biến mất ở trong bụi cỏ không thấy.

Vương Dương Minh đứng tại ven hồ, đã hơn nửa canh giờ.

"Cũng không biết luyện thành Cửu Phẩm cần phải bao lâu..." Hắn đem Bích Lạc đưa quay về chỗ ở, một đường đi bộ về chính mình túc xá, vừa vịn đi ngang qua Tiểu Kính Hồ, liền đứng ở ven hồ ngắm phong cảnh, thuận tiện ngắm lại tâm sự. Sau khi xuyên việt, lớn nhất tâm sự cũng là tu hành. Tuy nhiên luyện thành đệ nhất phẩm không có hao phí bao nhiêu thời gian, nhưng càng về sau càng là không dễ, trong lòng vẫn là có chút không có.

"Hừ, còn không có học được đi liền muốn chạy à?" Sau lưng bỗng nhiên truyền tới một có chút thanh âm quen thuộc.

Vương Dương Minh không có nghĩ rằng có người sau lưng, nghiêm túc bị giật mình, nhìn lại, nhất thời một trận phiền muộn, ghen ngào kêu lên: "Là người!".

Trong thanh âm cũng không biết là kinh ngạc nhiều một ít, vẫn là sợ hãi nhiều một ít.

Có ít người người càng là không muốn gặp, nàng càng là phải chạy đến trước mắt người đến thoát tồn tại cảm giác, cùng hắn nói chuyện người này có thể không phải liền là một thân Khoan Bảo Đại Tự Ngự Huyền Kỳ.

Ám trầm trong đêm tối, người kia giống như cười mà không phải cười, trắng nõn bóng loáng da thịt, uyển chuyển mê người đáng người, cho dù ở cái này nặng nề trong hoàng hôn cũng không giảm chút nào phong tư. Chỉ là cái này hứng thú ánh mắt, giống như là đang đánh giá một cái trong lòng buồn ngủ chìm.

Thật là khiến người chán ghét biểu lộ a!

Vương Dương Minh chấp tay, quay đầu, quay người muốn trượt.

Ngự Huyền Kỳ không nói hai lời, "Hồ —— "

Nhất chương đánh tới!

Một chương này khí thế hung hung, ra bắt ngờ, Vương Dương Minh nửa vịn lấy thân thể căn bản không kịp phản ứng. Trong chớp mắt thủ chương cứ thế trước người, hất một tiếng kinh hô, đã là làm tốt ngành kháng chuẩn bị, lại phát hiện đối phương thủ chương vừa tiếp xúc thân thể của mình liền thu hồi, tựa hồ cũng không có dùng khí lực gì.

Tiếp theo, lại là hừ lạnh một tiếng truyền đến: "Cửu Dương Thần Công đệ nhất trọng, Hộ Thể Chân Khí đã thành. Tiến cảnh thần tốc a."

Vương Dương Minh mới phản ứng được, nguyên lai vừa mới một chương kia cũng không phải là muốn thương tổn hắn, mà chính là vì thăm dò chính mình phải chăng có Hộ Thể Chân Khí. Xem ra đã sớm sáng tỏ sở liệu không sai, nữ nhân này quả thật là nghĩ đến lợi dụng hắn đến giải quyết Cửu Dương Thần Công tai hại.

"Cá, Ngư lão sư, người làm cái gì vậy?" Hắn gạt ra một mặt mờ mịt biểu lộ.

Ngư Huyền Ky lại chỉ yên lặng nhìn lấy hắn, nửa ngày không có động tác, cũng không nói gì.

Vương Dương Minh trong lòng báo động đại động, tựa hồ huyết dịch khắp người đều nhảy nhót đứng lên kêu gào —— nguy hiểm! Nhanh rồi! Có thể chân lại giống dẫn thủy lợi,

Một bước cũng không bước ra qua, chỉ cảm thấy toàn thân đều tại nàng bao phủ phía dưới, chính mình vô luận hướng phương hướng nào chạy trốn đều không thể chạy ra nàng chương không phạm vi.

Chẳng lẽ đây chính là Quảng Lăng tử Giáo Tập nói tới thế?

Ngư Huyền Ky thể thật thật đáng sợ!

Nửa ngày, đối diện nữ nhân rốt cục nhàn nhạt mở miệng: "Tâm sự đi, ta cho người Cửu Dương Thần Công đã hoàn hảo làm?"

Vương Dương Minh hạ quyết tâm muốn cùng nàng lá mặt lá trái, tự nhiên gạt đầu nói: "Hết sức tốt lắm, cảm tạ Ngư lão sư đề cử, cái này Cửu Dương Thần Công thật sự là rất thích hợp ta!"

"Vậy người luyện lâu như vậy, có hay không cảm thấy cái gì dị thường a?"

Hắn tiếp tục giả vờ ngốc: "Có cái gì dị thường? Ta luyện thẳng thuận lợi a."

Ngư Huyền Ky vận lòng mảy: "Liền không có cảm thấy có cái gì không thoải mái địa phương?"

Vương Dương Minh làm bộ suy tư, chờ một lúc, phương chân chờ nói ra: "Ngược lại là có một chút."

"Ồ?" Ngư Huyền Ky quả thật đến hứng thú, xích lại gần chút: "Điểm nào nhất?"

"Àn, có đôi khi sẽ cảm thấy trong thân thể kinh mạch có chút nóng rực, ngẫu nhiên sẽ còn đau nhức, phảng phất... Phảng phất có ngọn lửa nhỏ tại đốt ta kinh mạch." Hắn tận lực phỏng đoán miêu tả ra Cửu Dương Chân Khí đốt bị thương kinh mạch cảm giác, hi vọng đối phương sẽ không hoài nghi.

Ngư Huyền Ky lập tức trong mắt tỏa ánh sáng, nói ra: "Người cũng cảm nhận được? Vậy người có hay không tìm sư phụ người hỏi một chút?"

Quả nhiên!

Rốt cục hỏi chính đề lên!

Vương Dương Minh nội tâm hơi hồi hộp một chút, một bên suy tư trả lời như thế nào, một bên đem tay phải hững hờ địa lý ổng tay áo.

Ổng tay áo bên trong tường kếp, tới gần cổ tay vị trí, có một khóa không đáng chú ý cúc áo, là hắn trước mấy ngày một châm một đường một mực khe hở đi lên, tựa như cái thêm ra đến dự bị cúc áo, không chút nào dễ thấy.

Nhưng là chỉ có hắn tự mình biết, đó là trên thế giới cận tồn mười khóa bảo mệnh pháp khí —— ngay cả mệnh tay cầm.

Tay phải hắn chậm rãi dừng lại, nắm ngay cả mệnh tay cầm, biểu lộ thành khẩn hồi đáp: "Ta qua tìm sư phụ hỏi, hắn nói hắn cũng không biết, nói ta khả năng hỏa khí quá lớn, để cho ta uống nhiều một chút cây kim ngân trà."

Ngư Huyền Ky nghe vậy lập tức giận dữ: "Đánh rắm! Cây kim ngân trà là cái quý gì!"

Vương Dương Minh dương giả vô tội: "Thế nhưng là sư phụ cũng là nói như vậy, có lẽ niên kỷ của hắn quá lớn, lão hồ đồ?"

Ngư Huyền Ky hơi hơi thượng thiêu đôi mắt nheo lại, nhìn chăm chăm mà nhìn chăm chăm vào hắn, tựa hồ muốn từ hắn trên mặt nhìn ra thật giả tới. Vì không lộ hăm, Vương Dương Minh cũng liền xụ mặt nghiêm túc cùng với nàng đối mặt.

Lần này làm cho Ngự Huyền Ky ngược lại là có chút hồ đồ, nàng biết Tấn Nghi Sinh thường xuyên nói ra một số nhìn như không khỏi diệu kì thực cao thâm mạt trắc lời nói, chỉ là cái này cây kim ngân trà là chuyện gì xảy ra, chẳng lẽ chính mình trải qua thời gian dài không có thể giải quyết vấn đề, thật chỉ là uống chút cây kim ngân trà liền có thể giải quyết?

Vương Dương Minh nhìn nàng lâm vào trầm tư, hơi hơi thở dài khẩu khí, căng cứng tiếng lòng cũng không dám buông lỏng, cũng không biết Ngự Huyền Ky đến có hay không bị hấn lần này ngôn từ hồ lộng qua. Suy nghĩ nửa ngày, quyết tâm lớn mật đánh cược một lần, tiếp tục làm sâu sắc vô tội hình tượng: "Ngự lão sư, làm sao người biết sự luyện công của ta có không thoải mái?"

Ngự Huyền Ky suy nghĩ bị hấn cắt ngang, có chút tức giận lườm hấn một cái: "Người thật sự cho rằng Cửu Dương Thần Công là Tàng Thư Các loại địa phương kia có thể có văn thư lưu trữ sao?"

Nàng ánh mắt nghi ngờ tại Vương Dương Minh trên thân bình tĩnh, tiểu tử này là Tấn Nghi Sinh đệ tử, ản lý thuyết hấn là thiên tư hơn người, thông tuệ dị thường mới đúng, đầu gì, cũng không nên là cái đần độn đi. Chỉ là trước mặt tiểu tử này, một mặt mờ mịt ngày thơ bộ dáng lại không giống làm bộ, cũng không biết là thật ngốc hay là giả ngốc, thật sự là gọi người nhìn không thấu.

"A? Không phải Tàng Thư Các? Có thể, nhưng khi đó cũng là người từ Tàng Thư Các cho mượn đến cho ta a." Vương Dương Minh trừng to mắt, lấp bắp hỏi.

Ngự Huyền Ky quặm mặt lại: "Đần độn, đó là chính ta Tu Hành Công Pháp!"

Vương Dương Minh búng tỉnh đại ngộ, nói ra: "Nguyên lai là Ngự lão sư bắt truyền chi bí! Đa tạ Ngự lão sư!" Dứt lời liền tục khom người nói tạ. Lại như nhớ tới cái gì, có chút không hiểu đứng ngồi dậy, nhíu mày về trông đi qua: "Ngự lão sư tại sao phải đem quyển sách này cho ta đâu?"

Ngự Huyền Ky hít sâu một hơi, đơn giản không muốn nói chuyện: "Ta nhìn tư chất người hơn người, muốn cho người truyền ta y bát, không được sao?"

Vương Dương Minh muốn nói lại thôi: "Thế nhưng là ta đã bái Tấn Nghi Sinh Viện Trưởng vì sư, không thể lại bái người làm thầy."

Ngự Huyền Ky lười nhác lại cùng hấn đông dài, khoát tay một cái nói: "Ta cũng không hứng thú thu người làm đồ đệ. Người tiếp tục luyện thật giỏi đi, có cái gì không hiểu có thể tới hỏi ta, cũng có thể đi hỏi một chút Tấn Nghi Sinh." Trong nội tâm nàng vội vã muốn trở về tra ra cây kim ngân trà sự tình, vô ý cùng Vương Dương Minh dây dưa.

Vương Dương Minh ước gì nàng nói như vậy, vội vàng mừng rỡ khom người: "Đa tạ Ngự lão sư tặng sách chi đức, ta nhất định luyện thật giỏi, không cô phụ Ngự lão sư hi vọng!"

Ngự Huyền Ky thuận miệng nói: "Ta đối với người cũng không có kỳ vọng gì." Chần chờ một chút, lại nói: "Nếu như người ngày nào cảm thấy phòng cảm giác càng ngày càng lợi hại, chính mình nhanh thụ không, Tấn Nghi Sinh lại không có biện pháp giúp người giải quyết vấn đề này lời nói, người cũng đừng luyện, quyển sách kia người liền ném đi."

A? Như thế vượt quá Vương Dương Minh ngoài ý muốn, hấn một mặt hiếu kỳ: "Vì cái gì không luyện đâu?"

"Môn võ công này không phải người nào đều có thể luyện, luyện đến không luyện được cũng không cần luyện, nào có nói nhảm nhiều như vậy tốt giằng đi!"

Lời còn chưa dứt, nàng khẽ vỗ tay áo, thân ảnh chìm vào đêm tối, đã là rời đi.

Vương Dương Minh mắt nhìn lấy cái này tới lui như quỷ mị Ngự lão sư, nửa ngày chưa kịp phản ứng, cũng không biết đãi nàng sau khi trở về phát hiện cây kim ngân vô hiệu có thể như thế nào cho phải, đến lúc đó có thể không dễ dàng như vậy hồ lộng qua đi. Nghĩ như vậy, hấn chỉ cảm thấy đầu vô cùng đau đớn, tay phải buông ra ống tay áo, nâng trán thở dài.

Cùng vị này Ngự lão sư liên hệ, thật sự là hao tổn hao tổn tâm thần sự tình đâu!

Tuy nhiên nói đến, nàng còn cố ý nhắc nhở chính mình, thủ đoạn tuy nhiên không đủ ánh sáng, thế nhưng không tính hắc tâm đến a? Có lẽ nàng thật chỉ là muốn chỉ các loại biện pháp đi giải quyết Cửu Dương Thần Công tai hại mà thôi?

Nhìn như vậy đến, có lẽ về sau không cần như vậy phòng bị nàng. Thậm chí, nếu như mình biết phương pháp giải quyết, khẳng định cũng sẽ nói cho nàng, cũng miễn nàng lại thụ phần này bị bóng nổi khổ. Thế nhưng là, ngay cả Tấn Nghi Sinh đều giải quyết không vấn đề, chính mình lại như thế nào giải quyết đây.

Bạn đang đọc truyện *Dương Minh Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Truy càn đại sư hơn huynh :.

Trở lại tức xá lúc, đã sớm sáng tỏ đã trở về, đang xem trên mặt bàn Thư Cảo, nhìn thấy Vương Dương Minh trở về, bỗng nhiên bỗng nhiên vỗ bàn một cái, nổi giận đùng đùng quát: "Tức chết ta!"

Vương Dương Minh bị hấn giạt mình, đây là nổi điên làm gì đâu, luôn luôn ôn nhuận như ngọc người làm sao đột nhiên lớn như vậy tính khí? Hấn chính đang nghỉ ngơi, lại nghe đã sớm sáng tỏ đem cái bàn đập vang động trời: "Cái này Đường Tăng thật quá đáng giận, thế mà đem Tôn Ngộ Không cho khu trục đi! Nhục nhục phạm thai, không biết tốt xấu!"

Vương Dương Minh phản ứng một hồi, không khỏi bật cười, hấn hôm nay vừa viết đến "Thi Ma ba bộ phim Đường Tam Tạng Thánh Tăng hận trực Mỹ Hầu Vương", hấn lúc trước nhìn đoạn này thời điểm liền càng chán ghét Đường Tăng, lần này sao chép càng là tại Ngộ Thừa Ân trên cơ sở đem Đường Tăng viết khuôn mặt đáng ghét, một phen thêm mắm thêm muối phía dưới, lại đem Tôn Ngộ Không viết thành phảng phất nhận hết oan khuất Tiểu Tức Phụ, mà Đường Tăng cũng là cái kia lệch nghe thiên tín đáng hận Lão Gia. Không muốn Đại Sư Huynh nhìn quá mức đầu nhập, thế mà tức giận vì Tôn Ngộ Không mình bất bình.

Vương Dương Minh cười ha hả khuyên nhủ: "Hừ cầu nha, Đại Sư Huynh người không muốn như thế coi là thật, đằng sau ta sẽ cho Tôn Ngộ Không sửa lại án xử sai."

"Thật? Đại Sư Huynh cực kỳ hoan hỉ: "Người nhanh nói cho ta một chút, về sau như thế nào?"

Vương Dương Minh khoát khoát tay, cự tuyệt hấn thịnh tình: "Không thể nói cho người, không kịch thủy là cơ bản đạo đức."

Đại Sư Huynh gấp đến độ vô đầu bút tai, kéo lại hấn nói: "Tiểu sư đệ, người nếu là không nói cho ta biết đằng sau sự tình, ta đêm nay cũng đừng nghĩ ngủ!"

Vương Dương Minh nhìn không được Đại Sư Huynh dây dưa, trong lòng hơi động, nghĩ tới một chuyện đến, nói: "Vậy chúng ta trao đổi đi, ta cho người biết đằng sau Tôn Ngộ Không như thế nào trở về nội dung cốt truyện, người dạy ta một môn thượng thừa khinh công, như thế nào?"

Đã sớm sáng tỏ ngạc nhiên nói: "Làm sao tìm được ta học khinh công? Trong Tàng Thư các có là khinh công pháp môn a."

Vương Dương Minh gãi gãi đầu, cười hắc hắc nói: "Trong Tàng Thư các đồ vật, dù sao không bằng Đại Sư Huynh người tuyệt học thật sao. Người dạy ta một môn trong Tàng Thư các không có khinh công, có được hay không?"

Thực là hấn ngày hôm trước nhìn thấy Tô Mộc tại hậu sơn thi triển gia truyền khinh công Phù Phong bày liễu, trong lòng mười phần cực kỳ hâm mộ, chỉ là đó là Tô Mộc tuyệt học gia truyền, không tốt dạy hấn, hấn cũng không nguyện ý mất dầy mày dạn đi cầu. Cũng may phía đông không sáng phía tây sáng, Quốc Tử Giám bên trong còn có đã sớm sáng tỏ cao như vậy người, không tìm hấn thật sự là nhập Bảo Sơn mà tay không về.

Đã sớm sáng tỏ gặp Vương Dương Minh rất có thành ý, suy nghĩ một phen mới nói: "Thiên Hạ khinh công pháp môn rất nhiều, cao thâm nhất khi số Thừa Phong Đạo Hải, nhưng là người hiện nay Nội Công Tu Vi căn bản học không, cái này gấp không được. Hiện nay người muốn học một môn trong Tàng Thư các không

Thật rất khó, bởi vì ta Quốc Tử Giám trong Tàng Thư các cơ hồ bao quát Thiên Hạ các loại Chủ Lưu khinh công, trừ cái đó ra, đều là Các Môn phái bất truyền chi bí, nào có dễ dàng như vậy tìm đến."

Vương Dương Minh nghe hấn nói như thế, không khỏi có chút nhụt chí, nhưng lại nghe đã sớm sáng tỏ nói ra: "Có một môn khinh công, ngược lại là cực kỳ thượng thừa công phu, trong Tàng Thư các cũng không thu nhận sử dụng, chỉ là bắt đầu luyện có chút vất vả."

Vương Dương Minh nhất thời đến tinh thần, đã sớm sáng tỏ án lấy hấn ngồi xuống, nói ra: "Muốn học môn công phu này, đầu tiên người được rõ ràng cái gì là khinh công, tiểu sư đệ, không bằng người nói trước đi nói chuyện người đối khinh công lý giải."

Vương Dương Minh không biết hấn trong hồ lô bán cái loại thuốc gì, mập mờ hỏi đáp: "Khinh công a, có cái gì tốt giảng, cũng là để hành động càng thêm mau lẹ pháp môn a."

Đã sớm sáng tỏ lắc đầu nói: "Người hiểu như vậy, cũng không thể nói sai, lại không đủ nghiêm cẩn. Thực nghiêm ngặt trên ý nghĩa mà nói, khinh công chia làm hai loại. Một loại là để thân thể đột phá nguyên bản trọng lượng hạn chế, leo cao tụt thấp, trèo lên tường trèo núi, loại này khinh công, đơn giản khái quát đứng lên chính là, nhảy cao hơn. Ti như đương thời có một loại thân pháp, gọi là Thể Vân Tung, coi trọng là một thanh Chân Khí vận đủ, thân thể như yển tử vọt lên mây trượng, lại nhẹ nhàng linh hoạt rơi xuống, không kích thích mặt đất một điểm tro bụi, cũng là loại này khinh công đại biểu.

Một loại khác khinh công, thì là để thân thể có thể thừa nhận được lặn lội đường xa, đề cao người sức chịu đựng cùng tốc độ, dùng để thực hiện khoảng cách dài chuyển vị, ti như Bát Bộ Càn Sơn, mỗi bước ra một bước đều nắm chắc trượng, dùng để đi đường, nhất là thuận tiện.

Tán Viện Trưởng Thừa Phong Đạo Hải, kiêm hữu hai loại khinh công công năng, đã có thể dùng để tưng càn trăm trượng, lại có thể ngày đi nghìn dặm, mà lại tại hai cái này phương diện đều cơ hồ làm đến cực hạn, cho nên là thể gian chí cao vô thượng khinh công. Tiểu sư đệ, người muốn học đỉnh phong khinh công pháp môn, liền muốn đem hai điểm này làm đến cực hạn, ta chỗ này có một loại khinh công pháp môn, gọi là Càn Khôn Đại Na Di, tại hai phương diện này đều có thể luyện đến mười phần tinh thâm cấp độ."

Càn Khôn Đại Na Di?

Vương Dương Minh kém chút không có quất tới, vạn vạn không nghĩ đến trong cái thế giới này Càn Khôn Đại Na Di lại là kinh công. Trương Vô Kỵ luyện cả một đời Càn Khôn Đại Na Di, chẳng phải là luyện thành Thanh Dực Bức Vương Vi Nhất Tiểu?

Ngẫm lại lại hỏi: "Người sư huynh kia người vì sao nói môn kinh công này bắt đầu luyện sẽ rất vất vả?"

Đã sớm sáng tỏ gặp hán mười phần sót ruột ánh mắt, liền giải thích cặn kẽ. Nguyên lai Càn Khôn Đại Na Di với nội lực vận dụng cùng thân thể tổ chất đều có mười phần khắc nghiệt yêu cầu, cho nên bắt đầu luyện mười phần không dễ dàng. Đầu tiên, nội lực vận dụng phương diện, nhất định phải Thu Phát tùy Tâm, đem với nội lực không chế đề cao đến cực cao thủy chuẩn, tùy thời có thể làm được muốn ra mấy phần lực, liền ra mấy phần lực, muốn thu hồi mấy phần lực, liền có thể thu hồi mấy phần lực.

Thứ hai liền là đối với thân thể tổ chất yêu cầu, nhất định phải đem Cơ Nhục cốt cách thậm chí nội tạng đoán luyện đến như thép như sắt trình độ, nếu không không cách nào tiếp nhận Càn Khôn Đại Na Di cho thân thể mang đến gánh vác.

Vương Dương Minh giật mình: "Thế mà còn biết đối thân thể tạo thành gánh vác?"

Đã sớm sáng tỏ đối với hán phản ứng toàn không ngoài ý muốn: "Đương nhiên là có gánh vác, bất kỳ cái gì võ công đối thân thể đều là gánh vác, chỉ bất quá có nhỏ chút, có nhiều một ít. Người nhìn người Hàng Long Thập Bát Chương, nếu như nội lực vận dụng không đúng, đi lối rẽ từ, chẳng những không thể gây tổn thương cho địch, không chừng sẽ còn trước đề cho mình thụ nội thương, cái này không phải liền là gánh vác a."

Càn Khôn Đại Na Di cũng giống như vậy, môn tâm pháp này với nội lực vận dụng mười phần tinh tế tỉ mỉ, cho nên một khi không thể nghiêm ngặt hoàn thành Tâm Pháp yêu cầu, liền dễ dàng đi lối rẽ từ, để thân thể thụ thương. Nó cùng Hàng Long Thập Bát Chương cũng có chút khác biệt, Hàng Long Thập Bát Chương là dễ học khó tinh, Càn Khôn Đại Na Di lại là tại nhập môn giai đoạn liền đã đào thải toàn thể giới tuyệt đại đa số người."

A? Vương Dương Minh khổ mặt, khó học như vậy, chính mình có thể học được sao?

Đã sớm sáng tỏ gặp hán biểu lộ liền minh bạch hán ý nghĩ, cười mà nói: "Tiểu sư đệ người không muốn nhanh như vậy liền biết khó mà lui nha, người là tán Viên Trường duy nhất đệ tử, tự nhiên là thiên phú cực cao, chỉ cần người chịu cố gắng, tự nhiên không nói chơi. Tuy nói sư huynh của người ta không có luyện thành môn kinh công này, nhưng là ta nghĩ người là khẳng định có thể."

Vương Dương Minh ngạc nhiên: "Chính người cũng chưa luyện thành, còn tới dạy ta luyện, sư huynh người không phải chuyên môn đến lừa ta đi."

Đã sớm sáng tỏ lúng túng ho khan vài tiếng, giải thích nói: "Ta tiếp xúc đến Càn Khôn Đại Na Di thời điểm, đã bắt đầu luyện Thừa Phong Đạo Hải, Thừa Phong Đạo Hải yêu cầu nội lực đầy đủ thâm hậu, chỉ cần thỏa mãn tiêu chuẩn này, cũng không thể nào phức tạp, Càn Khôn Đại Na Di lại yêu cầu các loại chi tiết thỏa mãn, ta như thế lười biếng người, đương nhiên không muốn đi từng chút từng chút rèn luyện nội lực cùng thân thể, mà lại Thừa Phong Đạo Hải mạnh hơn Càn Khôn Đại Na Di, cho nên ta liền không có học Càn Khôn Đại Na Di a."

Vương Dương Minh Khí Đạo: "Người đây là lấy mơ màng khiến người sáng tỏ!"

Đã sớm sáng tỏ nhìn tình sáng lên, nói ra: "Tiểu sư đệ người thật có học vấn, câu nói này nói thật xinh đẹp."

Vương Dương Minh bắt đắc dĩ: "Vậy ta ứng làm như thế nào luyện cái kia Càn Khôn Đại Na Di đâu?"

"Ngày mai bắt đầu, người trước rèn luyện chính mình đối với nội lực vận dụng, làm đến muốn ra ba phần lực, cũng là ba phần lực, nhiều một phần không được, thiếu một phần cũng không được, muốn ra ba phần nửa lực, cũng là ba phần nửa lực, nửa phần cũng không thể kém. Khi nào người có thể làm được tùy thời tùy chỗ tùy tâm sở dục muốn ra mấy phần lực liền ra mấy phần lực, nội lực của này coi như qua. Đồng thời người muốn bắt đầu rèn luyện thân thể của mình, ta nhìn người chừng nào thì có thể một hơi chân không dính nước đi ngang qua Tiểu Kính Hồ, thân thể của này cũng coi như qua."

"Chân không dính nước đi ngang qua Tiểu Kính Hồ?" Vương Dương Minh sắc mặt biến hóa: "Cái kia chính là trong truyền thuyết kinh công Thủy Thượng Phiêu a... Ta nếu có thể luyện đến cái này cảnh giới còn cần học cái gì Càn Khôn Đại Na Di."

Đã sớm sáng tỏ khẽ cười một tiếng: "Không muốn đối với mình yêu cầu thấp như vậy. Thủy Thượng Phiêu tính là gì, trên đời này có vô số người có thể Thủy Thượng Phiêu, thế nhưng là Càn Khôn Đại Na Di sau khi luyện thành, cho dù tại Đạo Sơn Hóa Hải, cũng có thể như giẫm trên đất bằng nhà."

Vương Dương Minh biết đã sớm sáng tỏ xưa nay không nói ngoa, hán đã nói như vậy, vậy đã nói rõ Càn Khôn Đại Na Di sau khi luyện thành thật có Đạo Sơn Hóa Hải như giẫm trên đất bằng bản sự, cái này không thua gì cho hán ăn Định Tâm Hoàn, lúc đầu bị thất bại tâm lại nóng bỏng, nếu như chính mình có thể luyện thành môn kinh công này, cái kia thiên hạ còn có chỗ nào đi không được.

Ngay sau đó đã bắt đầu trừ tính lên ngày mai như thế nào đoán luyện nội lực cùng thân thể một chuyện.

Đã sớm sáng tỏ gặp hán đã hỏi xong vấn đề, lại vẫn không trả lời chính mình vấn đề, một tay lấy chuẩn bị quay người đi ra Vương Dương Minh kéo về trước người mình, hai mắt lấp lánh nhìn lấy hán: "Tiểu sư đệ, người còn không có nói cho ta biết Tôn Ngộ Không về sau làm sao trở lại Đường Tăng bên người đây."

"Há, Tôn Ngộ Không a," Vương Dương Minh cái nào còn có tâm tư cùng hán nói đùa, phối hợp đi lên phía trước: "Đường Tăng bị yêu quái biến thành Lão Hồ, Tôn Ngộ Không bị Trư Bát Giới khuyên trở lại cứu hán, sau đó hai sư đồ liền và tốt."

Hắn như thế lời ít mà ý nhiều một câu, chẳng những không có giải quyết đã sớm sáng tỏ vấn đề, ngược lại kích thích hắn càng mạnh lòng hiếu kỳ:

"Yêu quái gì đem Đường Tăng biến thành Lão Hồ?"

Trư Bát Giới làm sao có thể khuyên đến động Tôn Ngộ Không?

Hai người bọn họ không phải luôn luôn không hợp nhau sao?

Ai, tiểu sư đệ ngươi không buồn ngủ, ngươi mau nói cho ta biết a..."

...

Bạn đang đọc truyện *Dương Minh Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50: Thương yêu .:

Vương Dương Minh tỉnh lại sau giấc ngủ, sắc trời vừa mới sáng lên, hắn ngồi dậy, đang muốn mặc quần áo, đột nhiên trông thấy Đại Sư Huỳnh chính ở bên cạnh trên giường khoanh chân ngồi, hai cái vành mắt biến thành màu đen, đỉnh lấy một đôi Mắt Gấu Mèo đang u oán nhìn lấy hắn.

Vương Dương Minh giật mình: "Đại Sư Huỳnh ngươi làm sao?"

Đã sớm sáng tỏ tức hồn hể, dùng sức đem đôi kia Mắt Gấu Mèo tiếp cận đến muốn cho hắn nhìn: "Còn không phải bị ngươi này Tây Du Ký cố sự câu, ngươi nhìn ta cái này mắt quang thâm! Ngươi ngược lại là thụ hương ngọt!"

Vương Dương Minh ngược lại không có nghĩ rằng đại sư này huỳnh truy đòi mới dục vọng thật đúng là không phải bình thường sót ruột, không khỏi nhớ tới kiếp trước qua một cái cố sự: Hồng Lâu Mộng tại trên phố lưu truyền thời điểm, có cái giàu nhà tiểu thư nhìn thấy bản sao, đến mê mẩn cho nên cơm nước không vào, thân thể dần dần đổ xuống dưới, cha vì đề nàng chuyển biến tốt đẹp, ngay trước nàng mặt đem Thư Cảo từng từ từng từ tiêu hủy, tốt không để cho nàng lại trầm mê ở này, không muốn tiểu thư gào khóc thảm thiết, rồi lệ nói: "Làm sao đốt giết ta bảo ngọc!" Đại Sư Huỳnh so với này giàu nhà tiểu thư, mặc dù có chút không bằng, tâm tình lại là a!

Vương Dương Minh đứng dậy mặc quần áo, nói: "Hôm nay đề tào đình, Robben bọn họ thêm tăng ca, viết nhiều mấy lần cho ngươi trở về nhìn. Ngươi vẫn là tranh thủ thời gian rồi giường cho mọi người giờ học đi thôi!"

Đại Sư Huỳnh nghe được lời này, từ trên giường nhảy lên một cái, nói: "Chuyện này là thật?"

Vương Dương Minh chỉ đành phải nói: "Coi là thật, coi là thật."

Đại Sư Huỳnh hoan thiên hi địa qua. Vương Dương Minh bắt đắc dĩ lắc đầu, rửa mặt xong sau, đổi thuận tiện phục trang, đón Đông Thăng Húc Nhật qua chạy bộ, chống đẩy qua.

Bởi vì nghĩ đến muốn luyện kình công, cho nên hôm nay chạy bộ liền phá lệ lưu tâm, dĩ vãng chạy bộ đều là từ từ sẽ đến, không cầu tốc độ, nhưng cầu có thể chạy xong. Nhưng là hiện tại còn chậm rãi sao có thể luyện thành kình công, hắn cần rằng đem tốc độ mở ra mười phần, chạy như điên.

Nhờ vào những ngày này đoán luyện, lại thêm Cửu Dương Thần Công bản thân có tâm bồ Tạng Phủ công hiệu, hắn Thân Thể Trạng Thái cùng trước kia không thể so sánh nói, cái này một mở rộng bước chân, tốc độ thật lướt nhanh như gió, Vương Dương Minh vừa chạy vừa âm thầm đắc ý: Ta tốc độ này, thả ở kiếp trước, làm gì cũng kém không nhiều có thể đuổi ngang Lưu Tường đi, thêm ít sức mạnh, vượt qua Bolt cũng là sớm muộn sự tình mà!

Nhưng là không gần như phút trôi qua, đã là thờ hồn hể, tốc độ dần dần chậm lại. Bực này phi nước đại, nhất là tiêu hao thể lực, nguyên bản liền khó mà bền bỉ, nhưng là Vương Dương Minh lệch không chịu thua, vận khởi Cửu Dương Thần Công đệ nhất trọng nội lực, dùng nội lực thay thế thể lực tiêu hao, tiếp tục chạy như điên, hắn cái này Nhất Vận làm nội lực, Cửu Dương Thần Công đại uy lực liền bắt đầu hiển hiện ra, chạy bộ tốc độ thể mà so với vừa nãy nhanh nhất thời điểm còn nhanh mấy phần.

Ước chừng một phần tư canh giờ,

Vương Dương Minh chạy xong ba mươi dặm, chậm rãi đi hai vòng điều đồng ý hô hấp, một vận nội lực, nhất thời nội tâm kinh hi, như thể phi nước đại một phen, nội lực vậy mà cũng không có tiêu hao bao nhiêu.

Đây cũng là Tấn Nghi Sinh ban đầu cùng hấn nói qua đạo lý: Nội lực là đánh lâu dài đầu căn bản, không có nội lực chèo chống, người sẽ rất nhanh mệt nhọc, trong đối chiến sẽ bị cấp tốc kéo đổ. Chính mình tuy nhiên nhất phẩm thực lực, bả vào nội lực chèo chống liền có thể phi nước đại ba mươi dặm, đồng thời nếu như mình nguyện ý, còn có thể tiếp tục chạy như điên xuống dưới, nếu như không có nội lực, loại chuyện này đơn giản vô pháp tưởng tượng.

Nhưng là nội lực đủ, thân thể lại không cách nào chèo chống, giờ phút này chỉ cảm thấy bắp thịt toàn thân đều xé rách đau đớn khó nhịn, đầu gối cùng mắt cá chân địa phương cũng đã sung huyết sưng đỏ đứng lên. Như vậy phi nước đại, bắp thịt cùng cốt cách chung quy là không chịu nổi gánh nặng, khó trách đã sớm sáng tỏ muốn chính mình đem thân thể luyện đến như vừa như sắt trình độ mới có thể lên luyện Càn Khôn Đại Na Di.

Hắn nằm xuống tập chống đẩy - hít đất, trong mắt một mảnh trầm tư: Tương lai luyện thành khinh công về sau, nếu như từ cao mười mấy mét địa phương nhảy vọt mà xuống, liền hiện tại thân thể này điều kiện, tuyệt đối là muốn rơi cái đứt gãy xương hạ tràng. Thế nhưng là như thế nào đề cao cường độ thân thể đâu, chỉ dựa vào mỗi ngày điên cuồng đoán luyện có thể làm sao?

Bả vào dạng này đoán luyện muốn đem thân thể luyện đến như vừa như sắt cảnh giới, tất nhiên là một cái cực quá trình khá dài, mình cũng không muốn như thế kiên nhẫn chờ đợi, nhất định phải nghĩ khác biện pháp.

1000 cái chống đẩy làm xong, thái dương đã rất cao, Vương Dương Minh trở lại tức xá cộ rửa một thanh, mặc quần áo từ tế đi ra, tào đình ba người đã đến. Lập tức bốn người tề tâm hiệp lực lại chép Hồi 15: Sách, thêm tiến về phía trước viết hai mươi bảy về, cả vốn Tây Du Ký đã bị hấn chép xong gần nửa, số lượng từ đã tương đương có thể nhìn. Vương Dương Minh nhấp hớp trà, hỏi tào đình: "Tân Hoa Thư Cục bên kia sự tình, tiến triển như thế nào?"

Tào đình bận bịu trả lời: "Bên kia Đại Chương Quỹ hôm qua nhìn ta mang đến ngài thân bút thư tín, lúc này bồi thường lời nói, nói đồng ý."

Do dự một chút, lại nói: "Đại Chương Quỹ đồng ý ngài nói ra bản in lẻ cảm nhuận bút biện pháp, thực là tại học sinh trong dự liệu, chỉ là học sinh không rõ, tiên sinh tại sao phải làm như thế, làm như vậy, thực là ăn thiệt thòi."

Vương Dương Minh hiểu kỳ, hỏi hấn vì sao nói như vậy.

Tào đình giải thích nói: "Ta Đại Hạ Triều Ân Thư, áp dụng là Hoạt Tự Ân Xoát, tại Đông Thắng Thần Châu, đây là tiên tiến nhất in ấn biện pháp, đồng thời cũng là ta hướng bí mật."

Nguyên lai Hoạt Tự Ân Xoát là Hạ Nhân phát minh, bởi vì Triều Đình nghiêm lệnh không được hướng dẫn ra ngoài truyền, loại kỹ thuật này cũng không bị ngoại tộc nắm giữ. Phía tây Người Hồ dùng vẫn là bản khắc in ấn, mỗi Nhất Hiệt Thư chỉ có thể khắc một khối bản in bằng đồng, một trang này ấn xong, bản in bằng đồng cũng liền phế, cho nên thành sách giá cả mười phần đắt đỏ. Phía bắc người Hung Nô đối sách loại vật này không có chút nào hứng thú, bọn họ Sử Thi đều là truyền miệng, cho dù ngẫu nhiên có ra sách nhu cầu, cũng là Nhân Công sao chép, vậy được vốn là cao hơn.

Tào đình tiếp tục nói: "Ta Đại Hạ Triều dùng Hoạt Tự Ân Xoát sách vở, chất lượng Ưu Lương, mà lại giá cả tiện nghi. Giống dễ bán (hai kinh Tập Ký toàn thư ba hơn trăm ngàn chữ, ấn thành một bản ước chừng là 200 trang, bán lời nói một quyển là một lượng bạc, Trung Thư cục cầm ngũ thành, cầm ngũ thành, bán đi một ngàn vốn, cũng là Thư Cục cùng đều cầm năm trăm lượng. Đáng tiếc Trác Văn Quân sớm đã qua đời, không phải vậy nàng khẳng định là muốn kiếm một món hời. Cái này ngũ thành, cũng liền bị Thư Cục cùng nhau kiếm lời qua."

Vương Dương Minh đối (hai kinh tập ký » có nghe thấy, nhớ tới Trác Văn Quân như thế tài hoa, lại sớm kết thúc sinh mệnh mình, Hồng Nhan vẫn tán, không khỏi thở dài một tiếng.

Tào đình tiếp tục chậm rãi mà nói: "Nhưng là (hai kinh tập ký » như thế dễ bán, hàng năm cho ăn bẻ bụng cũng chính là một ngàn vốn lượng tiêu thụ. Tiên sinh ngài (Tây Du Ký đương nhiên là cực hảo tác phẩm, thế nhưng là lượng tiêu thụ chưa hẳn có thể vượt qua (hai kinh Tập Ký giả thiết bán được tốt, hàng năm một ngàn vốn, mỗi vốn định giá một lượng, tiên sinh hàng năm có thể kiếm lời năm trăm lượng.

Nhưng là ngài phải biết, sách bán sau khi ra ngoài, cầm tới sách người có thể truyền đọc, kể đến sau chưa hẳn cần lại đi mua một bản Tân Thư, trên thực tế ta hướng văn nhân đều ưa thích mượn sách, mà không phải mua sách, bởi vì cái gọi là sách không phải mượn mà không thể vậy. Cho nên một ngàn vốn lượng tiêu thụ cơ hồ liền là cực hạn. Lúc trước Thư Cục đưa ra 1000 lượng duy nhất một lần bán đứt, thật sự là cho tiên sinh cực lớn mặt mũi, để ngài chiếm đủ tiện nghi, nếu như nhất định phải theo lượng tiêu thụ cảm nhuận bút lời nói, không biết mấy năm mới có thể cầm tới này 1000 lượng Ngân Tệ."

Cái này không nên a!

Vương Dương Minh trong lòng nghi hoặc, Hạ Triều nhân khẩu hưng vượng, ánh sáng trong thành Trường An liền có mấy vạn người nhiều, làm sao hàng năm còn bán không xong một ngàn vốn? Nghĩ như vậy, miệng bên trong liền hỏi ra.

Robben ở bên cạnh xen vào nói: "Người tuy nhiều, biết chữ không nhiều. Nhà nghèo hài tử từ nhỏ đã giúp đỡ làm việc nhà nông, buôn bán, biết chữ đối bọn hấn tới nói cũng chỗ vô dụng, cho nên bọn họ không có đọc sách nhu cầu. Phú Gia Tử Đệ cũng không quan tâm mua sách điểm này tiền, nhưng là giữa bọn họ với nhau ưa thích truyền đọc , bình thường đều là một người mua mười người nhìn. Cho nên mua sách nhu cầu cũng không phải rất lớn."

Vương Dương Minh thật không có liệu nghĩ đến cái này thế giới là loại tình huống này, hấn khẽ nhủ mày, như đang ngẫm nghĩ, một lát mới nói: "Vậy cũng mặc kệ. Lời đã nói ra, không có thu hồi đạo lý, vẫn là theo lượng tiêu thụ chia, dù sao mặc kệ kiếm lời bao nhiêu, đều là trắng kiếm lời, ta không tham lam."

Ngay sau đó liền để tào đình cầm đã viết ra trước bốn mươi hai thư trả lời bản thảo, hôm nay liền đưa đến Tân Hoa Thư Cục qua , ấn mười về một quyển khác bản, cái này bốn mươi hai về đã đầy đủ khác bản bốn sách. Đồng thời Vương Dương Minh nhắc nhở lần nữa tào đình muốn cùng đối phương

lập cái chữ theo, tương lai có bằng có chứng, cũng tốt đời tiền, không sợ đối phương quyết nợ.

Làm xong chép sách sự tình, thời gian đã gần đến buổi trưa, chính muốn ra cửa, Bích Lạc lại là tới.

Vương Dương Minh gấp nạng lại dẫn theo hộp cơm, cười nói: "Vắt và người lại nấu cơm cho ta." Mở ra hộp cơm xem xét, hôm nay đồ ăn càng phong phú, chắc là dùng một phen tâm tư. Hô: "Ta Na Tra cái này rất nhiều, đến, hai ta cùng một chỗ ăn."

Bích Lạc chối từ, nói trước khi đến đã ném qua

Vương Dương Minh nhìn lấy tràn đầy hộp cơm, muốn từ bản thân còn muốn đi cho Tô Mộc đưa cơm, không chút nghỉ ngơi nói: "Ta mang theo đến hậu sơn cùng Tô Mộc sư tỷ cùng một chỗ ăn đi, vừa vận nạng còn không có ăn cơm trưa."

Bích Lạc đi vào Quốc Tử Giám thời điểm, Tô Mộc đã tại hậu sơn Tư Quả Nhai, cho nên nạng cũng không biết Tô Mộc là ai, đợi Vương Dương Minh giải thích một phen, biết được Tô Mộc nguyên lai là Quốc Tử Giám bên trong xếp hạng mười hai báis sư đệ tử, vội nói: "Ta đi chung với người đi, ta còn chưa thấy qua mười Nhị Tiểu Thư, vừa vận qua tiếp."

Vương Dương Minh tâm tư mẫn cảm, vừa mới câu nói kia vừa vừa ra khỏi miệng, trong lòng cũng có chút hối hận, lo lắng Bích Lạc trong lòng không cao hứng, vội vàng giải thích nói: "Người vắt và nấu cơm, ban đầu không có cho người khác ăn đạo lý, thực ta ăn cũng là dính người quang. Chỉ là mười Nhị Sư Tỷ tại hậu sơn qua mười phần vắt và, nói đến nạng bị phạt qua Tư Quả Nhai diện bích, vẫn là ta sai lầm. Ta trong lòng có chút áy náy, mới nghĩ đến đem người nấu cơm đồ ăn phần cho nạng ăn, người sẽ không để tâm chứ?"

Bích Lạc không nghĩ tới Vương Dương Minh tâm tư tỉ mỉ, thế mà còn chuyên môn giải thích với nạng, kinh ngạc ngẩng đầu, đối diện bên trên hần có chút tâm thần bất định ánh mắt, trong lòng âm áp, vô tình cười cười: "Dương Minh ca ca coi ta là gì người, chẳng lẽ còn sẽ có dạng này tâm tư? Người nói như thế nào cũng là như thế nào, ta đều nghe người."

Lời này ngược lại để Vương Dương Minh trong lòng hưởng thụ, hần dù sao cũng là cái huyết khí phương cương nam hài, mắt thấy Bích Lạc mười phần thuận theo chính mình, tâm điểm này tiêu đắc ý dừng đề cập có bao nhiêu thoải mái.

Tô Mộc cùng chính mình cho tới bây giờ đều là ồn ào, không rơi vào thế hạ phong, đem hai cùng so sánh, vẫn là Bích Lạc càng có thể yêu một điểm. Mà lại Tô Mộc là cao quý Gangnam Tô gia Thiên Kim Tiểu Thư, tính khí không nhỏ, Bích Lạc lại gần đây phụ mẫu đều mất, lưu lạc tại Quốc Tử Giám, nào dám có cái gì tính khí, vừa nghĩ như thế, chợt cảm thấy đến Bích Lạc mười phần đáng thương, trong lòng càng là thương yêu.

Bạn đang đọc truyện *Dương Minh Kỳ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51: Tiểu thủ đoạn .:

Tô Mộc chỗ tại hậu sơn, leo lên mười phần phí sức, Bích Lạc không có có võ công, khó mà đi lên, Vương Dương Minh lúc đầu khuyên nạng không muốn đi theo qua, nhưng là Bích Lạc kiên trì qua tiếp, Vương Dương Minh ngược lại cũng không dễ từ chối, đành phải đưa nạng phụ sau lưng tự mình, cũng nạng đi lên.

Bích Lạc một đường nằm sấp sau lưng Vương Dương Minh, nghe hần hữu lực tiếng tim đập, nghe trên người hần truyền đến Nam Tử Khí Tức, Tâm Như hươu con xông loạn, đã sớm đỏ bừng mặt. Đợi bò đến sườn núi, bên trên cầu tàu, Vương Dương Minh đem Bích Lạc buông ra, thấy được nạng đỏ mặt đến giống như táo, kỳ quái nói: "Ta tốn sức bò lên, cũng còn không đỏ mặt thờ hồn hèn, người làm sao đỏ mặt thành cái dạng này? Không phải là thổi gió núi bị cảm lạnh phát sốt a?"

Nói đưa tay đi thử nạng trên trán nhiệt độ, Bích Lạc cùng hần tiếp xúc, trên mặt đỏ bừng càng sâu, bần bệu nói thác không có việc gì, Vương Dương Minh gấp nạng cũng không bị cảm lạnh dấu hiệu, cũng không hỏi nhiều, hai người cùng một chỗ hướng sơn động đi đến.

Còn chưa tới động khẩu, chỉ nghe thấy bên trong hô hô hát hát, Vương Dương Minh "A" một tiếng, cô nạng này lại đang luyện công đâu?

Đi đến động khẩu, quả không phải vậy, Tô Mộc đang tu luyện chuông pháp, một bộ nhẹ nhàng phiêu hốt chuông pháp sử xuất, hư hư thực thực tốt không đặc sắc. Vương Dương Minh âm thầm phỏng đoán, nếu như mình là Tô Mộc địch nhân, giờ phút này đối đầu nạng bộ này phức tạp chuông pháp, con mắt đều sớm hoa, đầu còn có thể cùng với nạng đối chuông, chỉ sợ đều không mò ra bàn tay nạng là từ đâu đánh tới.

Hần lại ngưng thần đi xem, phát hiện này chuông pháp tựa hồ cùng ngày thường khác biệt, nguyên lai từ Tô Mộc nghĩ rõ ràng Tướng Bộ phần thật khí chảy trở về hình thành bình chuông phương pháp về sau, vẫn ở độc lòng khổ luyện làm sao có thể đủ tùy tâm sở dục không chế Chân Khí hình thành bình chuông mà không cần cường tự suy nghĩ, nạng ngày nhớ đêm mong, ý rất thành, tới hôm qua trần trọc, đều không ngủ hơn mấy canh giờ.

Vương Dương Minh đến lúc đó, bộ này pháp môn đã có tiểu thành, xuất chương thời điểm tám điểm lực tại địch mà hai phần lực tại chính mình, lại không dùng sức mạnh tự đi nghĩ, thân thể liền hội một cách tự nhiên làm như thế, chầy trở về Chân Khí tại năng chung quanh thân thể vờn quanh, hình thành lấp kín Khí Tường, cho nên Vương Dương Minh mới phát giác được cùng ngày thường hơi có khác biệt.

Tô Mộc đang xuất chương, bỗng nhiên trông thấy cửa Vương Dương Minh, cũng không dừng lại, kêu một tiếng: "Tiểu sư đệ xem chương!" Hô một tiếng nhất chương liền hướng hấn đánh tới. Bích Lạc đứng sau lưng Vương Dương Minh, Tô Mộc cũng không trông thấy năng, năng lại trông thấy Tô Mộc động tác, nhất thời giật mình, tuy nhiên không có mình bạch chuyện gì xảy ra, thân thể lại hơi động một chút, đã là bản năng muốn phải chạy đến Vương Dương Minh trước người thay hấn chịu một chương này.

Vương Dương Minh phát giác Bích Lạc dị động, biết năng tâm tư, bận bịu nghiêng người ngăn trở năng, chính mình thì vận khởi song chương, đón Tô Mộc đi lên, trong miệng nói ra: "Sư tỷ thù hạ lưu tình, ta đến bồi ngươi luyện một chút." Dứt lời song chương bình ra, chính là Hàng Long Thập Bát Chương chương pháp.

Bích Lạc nghe được Vương Dương Minh lời nói, biết rõ hai bọn họ chỉ là luận bàn, lúc này mới khẽ thở phào, bỏ xuống trong lòng lo lắng.

Hai người lẩn lộn lộn đầu tại một chỗ,

Tô Mộc chương pháp cực nhanh, biến hoá thất thường, Vương Dương Minh chương pháp đơn giản, lại chương chương uy lực mười phần, lúc đầu hấn thấy không rõ Tô Mộc chương pháp đường đi, trong lòng khó tránh khỏi có chút sợ hãi, đợi đến nỗ lực chèo chống qua mấy hiệp về sau, phát hiện cái này chương pháp tuy nhiên xuất quỷ nhập thần, lại khắp nơi không rời đầu hấn bộ, ở ngực hai cái vị trí, mình muốn công kích cũng là hai địa phương này, nghĩ thông suốt điểm này, cảm thấy ngược lại không lại sợ hãi, một bên toàn bộ tinh thần bảo vệ đầu cùng ở ngực, một bên thì triển ra Đại Khai Đại Hợp Hàng Long Chương, hướng Tô Mộc toàn thân chỗ yếu đánh tới.

Đầu đến hơn hai mươi hiệp, Vương Dương Minh nhìn chuẩn một cái cơ hội, nhất chương khác ở Tô Mộc đầu vai, lại cảm thấy Tô Mộc vai tựa hồ có một cỗ khí lưu phun trào, đem hấn nguyên bản đưa ra đại bộ phận chương lực gỡ ở trên không chỗ, chỉ có một phần nhỏ chương lực đánh trúng.

Lúc này hấn chỉ lo tiến công đắc thủ, lại đề phòng sơ suất, cũng bị Tô Mộc nhất chương khác ở ở ngực, Cửu Dương Chân Khí tự động lưu chuyển, đem Tô Mộc chương lực phản kích một nửa trở về, một nửa khác lại cuối cùng không thể đều hóa giải, đánh vào ở ngực, hai người đều thối lui một bước, đứng vững hơi hơi thở dốc.

Một bên Bích Lạc đuổi bước lên phía trước đỡ lấy Vương Dương Minh, hỏi hấn có nặng lắm không, Vương Dương Minh lắc đầu ra hiệu không ngại.

Tô Mộc thu chương pháp, xoa xoa chính mình bả vai, trên mặt tươi cười rạng rỡ: "Tiểu sư đệ, chúng ta hôm qua muốn ra biện pháp, vừa mới ngươi cảm nhận được a? Ta Chân Khí bình chương có thể tại toàn thân du tẩu, tự động đẩy ra ngoại chương lực, mặc dù chỉ là một bộ phận, lại có thể giảm mạnh thương tổn."

Vương Dương Minh hoàn hồn, vỗ tay cười một tiếng, nói: "Chúc mừng sư tỷ, nếu như ngươi có thể tiếp tục Tinh Tu xuống dưới, chờ đến ngoại nội lực giống sư phụ như vậy thâm hậu lúc, ngoại hai phần Chân Khí hình thành bình chương, đủ để ngăn chặn Cửu Phẩm cao thủ toàn lực nhất kích."

"Thật có thể đem võ công luyện đến Viện Trường như vậy thủy chuẩn, còn cần những này Hoa Hoa môn đạo làm gì." Tô Mộc khẽ lắc đầu, tiếp theo kỳ quái nói: "Vừa mới ta một chương kia tuy nhiên chỉ làm ba phần lực, lại chân chân thực thực Địa Âm tại ngoại ở ngực, vì cái gì ngược lại ta cảm thấy một cỗ lực lượng phản kích lại, chấn động đến tay ta chương đau nhức, ngoại đây là cái gì môn đạo?"

Vương Dương Minh cười ha ha một tiếng: "Tiểu đệ Cửu Dương Thần Công đã luyện thành đệ nhất trọng, hình thành Hộ Thể Chân Khí."

Tô Mộc lập tức cực kỳ hâm mộ không thôi, không nghĩ tới Cửu Dương Thần Công quả nhiên đến, thế mà có thể hình thành Hộ Thể Chân Khí, cái này là bao nhiêu người tha thiết ước mơ đồ vật a! Càng không có nghĩ tới lúc này mới ngăn ngại không có mấy ngày, Vương Dương Minh liền đã luyện đến đệ nhất trọng, mới vừa rồi cùng chính mình đối chương lúc, hấn chương phong bằng bạc ngang dọc, ần ần Thể bất khả đáng, dường như có chút sờ đến "Thể" cánh cửa, chính mình năm đó cũng không có thần tốc như vậy, thiên phú như vậy linh tính, chẳng trách hấn ngày đó có thể bái nhập Viện Trường môn hạ.

Vương Dương Minh đem thân thể tránh ra, đem Bích Lạc hiển hiện ra, nói ra: "Sư tỷ, đây là Bích Lạc, là chúng ta Quốc Tử Giám khách nhân."

Tô Mộc ánh mắt rơi vào e lệ cúi đầu Bích Lạc trên thân, cười chào, nói: "Trầm Thanh lông mày trước đó đề cập với ta ngoại, tại Quốc Tử Giám qua còn thói quen đi, Vương Dương Minh gia hỏa này không có khi dễ ngoại đi."

Bích Lạc đuổi vội vàng lắc đầu: "Dương Minh ca ca đối với ta rất tốt, làm sao lại khi dễ ta."

Tô Mộc hoành Vương Dương Minh liếc một chút, lại nhẹ nhàng hừ một tiếng, hơi có chút nghiêng răng nghiêng lợi: "Ngoại làm cái gì gọi ca ca hấn, gia hỏa này, cũng là cái vô lại, ngoại không muốn cùng hấn đi quá gần, miễn cho hấn làm hư ngoại."

Vương Dương Minh bất đắc dĩ nói: "Ngoại cùng Bích Lạc mới lần thứ nhất gặp mặt, làm sao lại ở trước mặt nàng mang ra ta đài. Cổ lời nói được đúng a, duy nữ tử cùng tiểu nhân khó nuôi vậy."

Bích Lạc mở ra hộp cơm, cười vì hai người chằm chằm, ôn nhu cười nói: "Dương Minh ca ca lời này thế nhưng là đem ta cũng mang vào."

Tô Mộc trông thấy cơm canh như thế phong phú, cực kỳ băn khoăn, oán trách Vương Dương Minh nói: "Ngoại làm sao còn để Bích Lạc nấu cơm cho

ngươi, nàng cũng không phải ngươi Tiểu Nha Hoàn."

Bích Lạc vội vàng khoát tay nói là mình chủ động muốn làm.

Vương Dương Minh cũng không đáp lời, chỉ cười mỉm mà nhìn xem Tô Mộc, Tô Mộc bị hấn nhìn sợ hãi trong lòng, hừ hai tiếng liền không để ý đến hấn nữa.

Cơm tắt, Vương Dương Minh đem Tô Mộc kéo đến ngoài động đơn giản giải thích một phen, nâng lên Bích Lạc nhận định hấn đối với mình có ân cứu mạng, cho nên đối với mình ngoan ngoãn phục tùng. Tô Mộc vừa bức mình vừa buồn cười, nói: "Ngươi cái tên này chỗ nào tốt, thế mà thu như thế một trung tâm sáng Tiểu người hầu."

Vương Dương Minh nói ra: "Ta chỉ coi nàng là ta Thân Muội Tử, nhất định phải săn sóc nàng chu toàn."

Tô Mộc tuy nói ngữ khí không tốt, ở sâu trong nội tâm ngược lại là cảm thán cái này tiểu vô lại lương tâm cũng không tệ, nghe vậy có chút không được tự nhiên tăng hắng một cái, làm bộ hung tợn uy hiếp: "Ngươi nếu là dám khi dễ Bích Lạc, ta khẳng định không buông tha ngươi!" "

Vương Dương Minh làm bộ không nhìn thấy, nhìn chung quanh.

Chốc lát nữa, liền lôi kéo Tô Mộc nghiền cứu tiến một bước tu luyện Chân Khí chảy trở về pháp môn, mà Bích Lạc đối luyện Võ cũng không hứng thú, cái này Tư Quá Nhai trong sơn động lại âm hàn dị thường, nàng không có nội lực bằng thân, không dám ở bên trong mỗi mòn chờ đợi, liền chạy đến ngoài động ngắm phong cảnh.

Tô Mộc trước mắt đã có tiểu thành, nhưng nếu quả thật ứng dụng đến trong thực chiến, lại còn cần hao hao rèn luyện một phen, cái này ngược lại là gấp không được, ngày sau nhiều hơn luyện tập cũng chính là. Nghĩ lại nghĩ đến biện pháp này về đến là Vương Dương Minh nghĩ ra được, liền thúc giục hấn cũng luyện thật giỏi một luyện, có lẽ tương lai có thể cứu mạng đây.

Vương Dương Minh gật đầu nói phải, mặc dù mình tu hành Cửu Dương Thần Công, có Hộ Thể Chân Khí bảo hộ, nhưng là nếu có thể ở mặt ngoài thân thể lại thêm một tầng chảy trở về Chân Khí làm bình chương, cái kia chính là song bảo hiểm, địch nhân muốn kích thương chính mình liền khó càng thêm khó.

Tô Mộc đột nhiên nghĩ tới một chuyện, nói: "Danh Bất Chính tất ngôn không thuận, phương pháp kia là hai ta nghĩ ra được, là cái này thế gian đệ nhất lần xuất hiện võ công, cũng coi như cái sáng kiến, ta cảm thấy chúng ta hấn là cho cái này võ công làm cái tên rất hay, về sau lưu truyền Giang Hồ, cũng tốt để người ta biết."

Vương Dương Minh bị chọc cười, duỗi ra ngón tay hừ điểm nàng giữa lông mày: "Còn lưu truyền Giang Hồ, liền hai ta điểm ấy tiểu thông minh, phương pháp kia cũng chính là đầu cơ trục lợi, muốn hay không như thế nói khoác mà không biết ngượng."

Tô Mộc lật hấn một cái liếc mắt: "Như thế nào là tiểu thông minh. Ta cảm thấy môn võ công này đặc biệt không dậy nổi, tương lai khẳng định là có vô số người hội tu tập."

Vương Dương Minh nhìn nàng nghiêm túc thần sắc, chính mình cũng nghiêm túc, thần tình nghiêm túc nói: "Sự tỷ, có câu nói, không biết ngươi là có hay không thích nghe, nhưng ta vẫn là muốn nói cho ngươi. Ta muốn ra phương pháp này, bản thân là vì có thể đề ngươi cùng ta trong chiến đấu chiếm được địch nhân tiện nghi. Nếu trên thế giới người đều biết ngươi ta hội phương pháp này, thậm chí tất cả mọi người tập luyện phương pháp này, đối với võ học tới nói có nhiên là tốt sự tình, thế nhưng là đối hai ta chưa chắc là chuyện tốt, chúng ta liền vô pháp chiếm là đối thủ tiện nghi."

Tô Mộc tại Quốc Tử Giám tiếp nhận hun đúc, phạm là sự tình muốn đường đường chính chính, sự tình không gì không thể đối với người nói, chưa từng có giống Vương Dương Minh nghĩ như vậy hỏi đến đề, nàng bản năng cảm thấy dạng này cách nghĩ rất tự tư, nhưng lại nghĩ không ra cái gì phản bác lý do, "Thế nhưng là... Thế nhưng là..." Nói liên tục mấy cái thế nhưng là, lại nói không nên lời cái như thế về sau.

Vương Dương Minh giận dữ nói: "Ta biết ngươi ý nghĩ, ngươi cảm thấy võ học là người trong thiên hạ đồ vật, không nên tàng trữ. Thế nhưng là ngươi nhìn, Danh Môn Đại Phái đều có chính mình bất truyền chi bí, ngươi Tô gia không phải cũng có tuyệt học gia truyền sao? Nếu như dựa theo ngươi ý nghĩ, có phải hay không hấn là đem cái này tuyệt học gia truyền giao cho người giang hồ đi sửa tập?"

Tô Mộc bị hấn hỏi khó, không biết nên trả lời như thế nào. Vương Dương Minh nhìn nàng tựa hồ tâm động, tiếp tục khuyên: "Ta cảm thấy, chờ ngươi tương lai của ta thoát ải Giang Hồ lúc, hoặc là sắp chết già lúc, tìm cái truyền nhân đem môn võ công này dạy, về phần hấn sẽ hay không đem cái này võ công công khai, đó là hấn sự tình, không phải ngươi ta có thể quản được, cùng ngươi ta liền không quan hệ, ngươi nhìn dạng này vừa vặn rất tốt."

Tô Mộc ngẫm lại, cảm thấy mình vô pháp thuyết phục Vương Dương Minh, mà lại về cứu, môn võ công này sáng ý là Vương Dương Minh nghĩ ra được, hấn đối với cái này càng có quyền lên tiếng, đành phải gật đầu đồng ý. Nghĩ thông suốt sự tình, cũng liền sẽ không bao giờ lại xoắn xuýt, chỉ lờ mờ hấn một cái nói: "Vậy liền theo lời ngươi nói xử lý đi. nhưng là cái tên này, vẫn là muốn lên."

Vương Dương Minh buông tay, phiến toái như vậy, tùy tiện lên một cái thật sao.

Chỉ là, tiếp xuống Vương Dương Minh nghe Tô Mộc nói mấy cái tên về sau, nhất thời cảm thấy mình sắp nổi tên nhiệm vụ giao cho nàng thật sự là làm khó nàng, nha đầu này sức tưởng tượng thật dị thường bản cùng, nói tới nói lui cũng bắt quá là cái gì Hộ Thể Thần Công, hộ thể Đại Pháp, Chân Khí chảy trở về Đại Pháp, Chân Khí bình chương...

Cái này đều tên là gì, nghe cũng quá ngay thẳng!

Vương Dương Minh dừng lại, hỏi nàng: "Ta cùng Bích Lạc vừa mới đến núi cửa động lúc, ngươi cùng ta đối chưởng, dùng bộ kia chưởng pháp tên gọi là gì?"

"Ngũ La Khinh Yên chưởng."

"Ngươi nhìn, danh tự lên thật đẹp! Còn có ngươi gia truyền khinh công, gọi Phù Phong bày liễu, ngươi nhìn, thật đẹp! Còn có Thái Ất Phân Quang Kiếm, danh hoa mỹ nhân kiếm, đều rất đẹp, làm sao đến chúng ta tự sáng tạo võ công, cứ như vậy Tục Khí."

Tô Mộc bị hắn nói khó thở, híp nửa mắt ngửa đầu nhìn hắn: "Vậy ngươi đến!"

Vương Dương Minh nhún nhún vai: "Tiểu thủ đoạn! Tự tiểu thủ đoạn!"

Tô Mộc tốt xấu không có một ngụm máu phun ra, nói ra: "Tiểu thủ đoạn cái này phá tên, chỗ nào đẹp!"

Lại nghe Vương Dương Minh vô tình nhún nhún vai: "Hết thấy võ công, về kết, đều là thủ đoạn, mục đích là chiến thắng. Chúng ta môn võ công này, vì là từng chút từng chút tích lũy Chân Khí, không muốn lãng phí, tối hậu từng bước từng bước tới gần thắng lợi, không phải cái gì Tuyệt Thế Võ Học, cho nên, chỉ là một điểm tìm kiếm nghĩ cách thủ thắng tiểu thủ đoạn."

Tô Mộc quặm mặt lại Sinh khí (tức giận): "Tùy ngươi vậy, tiểu thủ đoạn liền tiểu thủ đoạn."

Từ đó, ngày sau hai người Danh Chân Giang Hồ một môn võ công tuyệt thế, cứ như vậy qua loa địa... Được gọi là tiểu thủ đoạn.

Bạn đang đọc truyện *Dương Minh Kỳ Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52: Ma Tộc Luyện Thể Chi Pháp :.

Vương Dương Minh muốn từ bản thân tu tập khinh công sự tình, liền hướng Tô Mộc thỉnh giáo, hắn tối hôm qua chỉ hướng đã sớm sáng tỏ hỏi thăm đại khái, cũng không có kỹ càng hỏi quá rõ ràng, lúc này vẫn là kiến thức nửa vời.

Tô Mộc nghe nói hắn muốn học Càn Khôn Đại Na Di, hơi sắc mặt thay đổi, sau đó gặp hắn ngay thơ bộ dáng, đón đến mới nói: "Càn Khôn Đại Na Di, cũng không phải là phổ thông khinh công, nó là một môn Thiên Hạ Kỳ Công."

Nguyên lai Càn Khôn Đại Na Di, tương truyền là Thiên Trúc Quốc Tăng Nhân tại Phật Học trong tu hành ngộ ra pháp môn. Chỗ thần kỳ ở chỗ điều động trong thân thể chất chứa cực Đại Tiềm Lực.

Thân thể người bên trong thường thường ẩn chứa phi thường to lớn năng lượng, nhưng bình thường lại không thể bị người sở dụng, chỉ có đến thời khắc mấu chốt mới có thể bạo phát đi ra, tỉ như tục ngữ từng nói "Một chồng liều mạng Vạn Phu Mặc Dịch", thân thể gây yếu người tại sống còn thời khắc lại có thể lực xách Thiên Quân, hiện đại khoa học cho rằng đây là adrenalin tác dụng, mà võ học bên trên cho rằng cái này là nhân thể bên trong tiềm tàng lực lượng, Càn Khôn Đại Na Di cũng là đem loại lực lượng này dẫn dụ đi ra, làm cho trở thành thái độ bình thường hóa lực lượng, có thể phục tùng Nhân Ý biết không chế mà động.

Luyện thành Càn Khôn Đại Na Di người, từng càng thời điểm có thể có mười trọng độ cao, chạy thời điểm có thể đuổi theo tuần mã, thật sự là cực kỳ trân quý pháp môn. Nhưng là, phổ thông nhân thân thể không có khả năng lâu dài tiếp nhận loại này lực lượng cường đại, cho nên cái này một pháp môn đối với người bình thường mà nói có thể nói mười phần hung hiểm, nếu như nội lực cùng thân thể cũng còn không có đạt tới tương ứng yêu cầu, mạnh luyện loại này Tâm Pháp không khác ba tuổi tiểu hài tử cứng rắn nặng nề ngăn cản chùy, thể tất đem chính mình nện óc vỡ toang.

Càng là muốn tùy thời động dùng lực lượng cường đại, liền càng cần rèn luyện chính mình nội lực cùng thân thể, cái này không cách nào tỉnh lược quá trình, cũng chính vì vậy, môn kỳ công này từ xưa đến nay liền không có bao nhiêu người có thể luyện thành.

Chỉ là, nên như thế nào rèn luyện chính mình, thật sớm ngày có thể thỏa mãn tu luyện Càn Khôn Đại Na Di điều kiện đâu?

Đã sớm sáng tỏ để hắn đầu tiên có thể làm được với nội lực tinh chuẩn khống chế, sử dụng nội lực thời điểm muốn làm đến muốn ra mấy phần lực, liền có thể ra mấy phần lực, không chút nào có thể kém, đồng thời muốn đoán luyện chính mình nhục thể, làm đến khi nào có thể một hơi chân không dính nước chạy qua Tiểu Kính Hồ, liền có thể tu luyện Càn Khôn Đại Na Di.

Chỉ là, cái này lại cần phải bao lâu đâu?

Tô Mộc nghe hẳn thuật lại đã sớm sáng tỏ lời nói, thần sắc cổ quái, muốn nói lại thôi, suy nghĩ nửa ngày sau mới nói: "Đại Sư Huỳnh nói cái này hai đầu, trong vòng ba năm ngươi cũng làm không được a!"

"Trong vòng ba năm đều làm không được?" Vương Dương Minh khó nén thất vọng.

"Đúng vậy a", nàng trọng trọng gật đầu: "Trước tiên nói nội lực khổng chế, tu luyện nội lực dễ dàng, muốn tinh chuẩn khổng chế nội lực lại cần thời gian dài khổ luyện. Cái này cần hai cái phương diện phối hợp, đầu tiên là ngươi có thể tinh tường cảm giác cũng tính toán ngươi trong đan điền có bao nhiêu Chân Khí, thứ hai là ngươi có thể không sai chút nào chuyển vận ngươi Chân Khí. Nghe tựa hồ không khó, thế nhưng là, ngươi bây giờ tu luyện Cửu Dương Thân Công đệ nhất trọng có thành tựu,

Ngươi biết mình đến tột cùng có bao nhiêu Chân Khí sao?"

Vương Dương Minh cảm giác một phen chính mình đan điền, có cái đại khái cảm giác, nhưng không cách nào quá cụ thể cảm giác. Chân Khí bản thân Hữu Hình Vô Chất, cũng không cách nào bị chính xác tính toán đồ, vật, muốn chính xác nắm giữ nó, lại nói nghe thì dễ!

Hắn cũng biết sự thật, liền không nói nhiều, ngược lại hỏi: "Thân thể kia tu luyện?"

"Thân thể tu luyện, là yêu cầu tiến hành theo chất lượng, trong vòng một ngày luyện thành Tứ Sư Huỳnh hoặc Ngũ Sư Huỳnh như thế Cơ Nhục Khối, là trái với tự nhiên, nếu như cứng rắn muốn cưỡng cầu như vậy, chỉ sẽ đem mình luyện thành phế nhân. Bởi vì ngươi bắt thịt cùng cốt cách không chịu đựng nổi như thế áp lực. Muốn luyện thành Đại Sư Huỳnh muốn cầu cảnh giới, người bình thường vô luận như thế nào đều cần ba năm công phu."

Vương Dương Minh trong đầu hiện ra Tứ Sư Huỳnh Trần Bá Tiên cùng Ngũ Sư Huỳnh Lữ Phụng Tiên thiên thần kia đáng người, muốn đem thân thể luyện đến như vậy cảnh giới, xác thực cần thời gian ba năm. Nhưng là cứ như vậy, ba năm về sau mới có thể bắt đầu luyện Căn Khôn Đại Na Di, này còn có ý nghĩa gì đâu, chính mình luôn không khả năng tại cái này trong vòng ba năm đều không tu tập khinh công đi.

Bỗng dưng, hắn nhớ tới Đại Giáo tập Quảng Lăng tử. Vội vàng hỏi Tô Mộc nói: "Nếu như giống sư phụ ngươi như thế Đoán Luyện Thân Thể đâu?"

Tô Mộc thần sắc cổ quái, kinh ngạc nói: "Ngươi cũng biết sư phụ ta cổ sự?"

Vương Dương Minh vẻ mặt đau khổ: "Một ngày ba mươi dặm, một ngàn cái chống đẩy. Thực không dám giấu giếm, từ lần trước Quảng Lăng tử Giáo Tập chỉ điểm về sau, ta mấy ngày nay đều là như thế đoán luyện."

Tô Mộc đứng dậy, từ trên xuống dưới dò xét hẳn, tựa hồ tại nhìn một kiện cực hiếm lạ sự vật, miệng bên trong chắc chắn có tiếng: "Sư phụ ta Tu Luyện Pháp Môn, không phải mỗi người đều có thể làm đến. Đại Sư Huỳnh nhân vật như vậy, năm đó cũng bị này biện pháp giày vò đến một tháng hạ không giường, tới hậu không thể không từ bỏ loại kia không phải người tra tấn. Ta liền lại càng không cần phải nói, một lần cũng không hoàn thành qua sư phụ muốn cầu huấn luyện lượng. Ngươi tiểu tử này có công năng đặc dị gì, thế mà có thể mỗi ngày kiên trì nổi?"

Nói đến đây cái, Vương Dương Minh thế nhưng là một bụng nước đắng: "Mỗi ngày huấn luyện xong sau cũng mệt mỏi thậm có được hay không, mà lại cực kỳ hao phí Chân Khí, dẫn đến về sau luyện Hàng Long Thập Bát Chương thời điểm thường thường Chân Khí không thuần."

Tô Mộc khiếp sợ nhìn lấy hắn: "Ngươi chạy xong ba mươi dặm, làm xong một ngàn cái chống đẩy về sau, thế mà còn có sức lực luyện Hàng Long Thập Bát Chương?"

Vương Dương Minh khục một chút, trong lòng tự nhủ trừ cái đó ra ta còn mỗi ngày viết sách, đến hậu sơn đưa cơm cho ngươi, cùng Đại Sư Huỳnh đàm Kinh luận Đạo đây.

Tô Mộc biết được hẳn cũng không có khoắc lác về sau, nhân tình sáng lên: "Xem ra ngươi là có tạo hóa, có lẽ không cần ba năm, liền có thể đem thân thể đoán luyện tới như thép như sắt, thỏa mãn tu luyện Căn Khôn Đại Na Di yêu cầu." Nàng nhìn Vương Dương Minh không hiểu thần sắc, hạ giọng nói: "Ngươi cũng đã biết, sư phụ ta nói tới Đoán Luyện Thân Thể công pháp, thực là tham khảo Ma Tộc nhân phương pháp."

Ma Tộc? !

Ma Tộc, lại là Ma Tộc!

Quảng Lăng tử Luyện Thể Chi Thuật, thế mà đến từ người người kêu đánh Ma Tộc!

Tô Mộc nhẹ giải thích rõ: "Ma Tộc người trời sinh liền so với người bình thường thân thể cường ngạnh hơn được nhiều, nhưng là Ma Tộc Nhân Khẩu không vượng, xa không có nhân tộc số lượng nhiều, cho nên vì có thể thực hiện một cái Ma Tộc chiến sĩ địch nổi mấy trăm người tộc binh lính mỏng tướng, Ma Tộc người từ thân thể điều kiện Tiên Thiên chiến thắng góc độ xuất phát, càng thêm chú trọng thân thể đoán luyện."

Ma Tộc binh lính huấn luyện thường ngày bài tập cũng là ba mươi dặm chạy việt dã cùng một ngàn cái chống đẩy. Hai lần Nhân Ma Đại Chiến, Nhân Tộc đỉnh tiêm cao thủ cũng không thua ở Ma Tộc, làm sao phổ thông binh sĩ căn bản không phải Ma Tộc Bách Chiến Tinh Binh đối thủ, thường thường một cái Ma Tộc binh lính liền có thể tùy tiện giết hại một trăm người tộc binh lính.

Quảng Lăng tử là tham gia qua lần thứ hai Nhân Ma Đại Chiến người, hắn có cảm giác tại Ma Tộc thân thể người cường ngạnh, học tập Ma Tộc người Đoán Luyện Thân Thể công pháp, tuy nhiên không thể đem thân thể trở nên cùng Ma Tộc người mạnh mẽ, lại mạnh hơn phổ thông nhân loại cứng rắn quá nhiều. Tại nhân loại Tu Luyện Giả bên trong, Quảng Lăng tử là một cái dị loại, hắn là trước từ thân thể rèn luyện thành liền tuyệt thế Ngoại Công, sau đó

Do Ngoại Nhập Nội luyện thành thâm hậu nội công.

Hai lần Thần Ma Đại Chiến, Vương Dương Minh nghe người khác cũng nói qua, biết đó là cái thế giới này trong lịch sử không được chiến tranh, so trước đó thế chính mình từ Bách Khoa Toàn Thư trông được đến hai lần thế giới đại chiến càng chỉ có hơn chứ không kém.

Lần thứ nhất Thần Ma Đại Chiến, Trương Tôn Vô Kỵ suất lĩnh Ma Tộc người một đường giết tới Nhân Tộc Đồ Thành Trường An, tối hậu Trương Tôn Vô Kỵ bởi vì Thiên Khiên mà chết, Nhân Tộc phản khôi toàn bộ lực lượng phản kích mới lấy gian nan thủ thắng, đem Ma Tộc xua đuổi đến Cực Bắc Chi Địa Thiên Khí núi.

Lần thứ hai Nhân Ma Đại Chiến tại vài thập niên trước, Ma Tộc xoắn xuýt Toàn Tộc nhân khẩu phát động xâm lược, thừa dịp Nhân Tộc mấy cái quốc gia bên trong lúc rối loạn tiến quân thần tốc, về sau nhân tộc bên trong Hồng Vũ Đại Đế cùng Tân Nghi Sinh hoành không xuất thế, một bên cùng hãn Quốc Gia chinh chiến, một bên bắc Kháng Ma tộc, Ma Tộc bên trong không có có thể cùng Tân Nghi Sinh địch nổi cao thủ, lúc này mới lần nữa bị đánh lui, quay về Thiên Khí núi khôi phục nguyên khí, nhưng là dù vậy, Nhân Tộc vẫn cũng không đủ lực lượng đem Ma Tộc toàn bộ tiêu diệt.

Nói đến, Tiền Triều Đại Thương xuống dốc cùng Ma Tộc xâm lấn có quan hệ rất lớn, mà Hồng Vũ Đại Đế sở dĩ có thể cấp tốc quét khôi, cùng hãn tại Kháng Ma đấu tranh bên trong tích lũy uy danh cũng kiếp trước liên quan.

Vương Dương Minh trầm tư không nói, như Tô Mộc nói, nếu như mình có thể kiên trì Quảng Lăng tử Giáo Tập nói tới Đoán Luyện Pháp môn, thích ứng loại cường độ này huấn luyện, như vậy thân thể biến thành như vừa như sắt chắc là sớm tới sự tình. Chỉ là hãn cũng biết con đường này gian nan dị thường, trừ Quảng Lăng tử, còn chưa nghe nói qua có ai thành công, chính mình khẳng định muốn làm thế này sao?

Chỉ là, hãn nhớ tới chính mình kiếp trước nhận qua đủ loại ủy khuất, còn muốn lên Quảng Lăng tử khí thế kia rộng rãi Hàng Long Thập Bát Chương, lại nghĩ tới đã sớm sáng tỏ cùng mình nói qua "Cần Khôn Đại Na Di" đủ loại diệu dụng, tâm lý lập đi lập lại cân nhắc, nửa ngày, ngẩng đầu lên, nhìn lấy Tô Mộc, trong mắt bắn ra dứt khoát kiên quyết hào quang, gần từng chữ một:

"Cho dù là luyện nát ta bắp thịt, luyện đoạn ta gân cốt, ta cũng phải như vậy luyện tiếp."

...

Tô Mộc không muốn hãn thế mà kiên quyết đến tận đây, trong lòng thật to kinh ngạc, ngược lại là vừa lúc đi tới Bích Lạc đã sớm biết Vương Dương Minh trong lòng chí hướng, đối với hãn lựa chọn cũng không thể nào ngoài ý muốn, dùng cổ vũ mắt chỉ nhìn Vương Dương Minh, ánh mắt bên trong tràn đầy kiên định ủng hộ.

Tô Mộc yên lặng nhìn lấy Vương Dương Minh, tâm lý một nghĩ kĩ: "Đã như vậy, ta liền giúp ngươi một tay." Nói từ thiếp thân nội y trong túi quần móc ra một bình sứ nhỏ đến: "Vật này, là thể gian vô cùng trân quý Linh Dược, ta tặng cho ngươi, hi vọng ngươi có thể sớm ngày thực hiện ngươi mộng tưởng."

Vương Dương Minh lại cũng không tiếp nhận, lắc đầu nói: "Vô Công Bất Thụ Lộc, vô duyên vô cớ sao có thể ham ngươi đồ, vật."

Tô Mộc liếc nhìn hãn một cái, cười nói: "Đừng khách khí, đây chính là Hối Linh tán."

Vương Dương Minh kinh hãi nhảy một cái, mình tại Tàng Thư Các đọc lướt qua mấy ngày, đã từng qua một số thư tịch, bên trong một bản giảng thế gian này Linh Dược, liền đề cập tới cái này Hối Linh tán, thứ này phối chế rất khó, thế gian khó tìm, công hiệu lại là Tẩy Kinh Phạt Tùy, khu trừ trong thân thể tạp chất.

Phàm là trẻ sơ sinh mới sinh, thể nội tự mang Tiên Thiên chi Khí, thân thể tinh khiết vô cùng, nhưng là từ ăn Ngũ Cốc về sau, thực vật Trọc Khí sẽ từ từ tiêu hao hết bẩm sinh Tiên Thiên Nguyên Khí, Hối Linh tán lại có thể đem cơ thể bên trong đến từ Ngũ Cốc Trọc Khí chậm rãi khu trừ, cuối cùng làm thân thể trở nên sạch sẽ thuần túy ban đầu bộ dáng.

Chỉ là bởi vì Trọc Khí cũng không ảnh hưởng Chân Khí cùng võ đạo tu luyện, cho nên cũng không có bao nhiêu người hao hết tâm lực qua vơ vét, mà trước mắt cái này bình nhỏ Đan Dược, đối với cấp bách cần tăng cường cường độ thân thể Vương Dương Minh tới nói không thể nghi ngờ là đưa Than khi có Tuyệt.

Nhưng Vương Dương Minh vẫn kiên trì không thu, từ chối nói: "Ta cũng không có gì có thể tặng trả lại cho ngươi đồ, vật, bắt ngươi Hối Linh tán ta hội ngày đêm bắt an."

Tô Mộc lại đem Hối Linh tán cứng rắn nhét vào trong tay hãn, nói ra: "Ngươi nếu là lòng mang bằng phẳng người, liền hào phóng nhận lấy. Cho dù thứ này lại trân quý, ta Tô gia cũng có mấy chục bình hàng tồn, ta từ nhỏ ăn cũng không biết mấy bình, thứ này đối ta sớm đã vô dụng, đối ngươi lại là mười phần hữu dụng. Chờ ngươi thật luyện thành Cần Khôn Đại Na Di, ta có là muốn ngươi hỗ trợ địa phương."

Vương Dương Minh nghe vậy, cũng đành phải cười hi hi nhận lấy, trêu ghẹo nói: "Ngươi nói như vậy ta cứ yên tâm. Chờ ta luyện thành Cần Khôn Đại Na Di, mặc kệ ngươi muốn leo núi vượt biển, ta đều công ngươi qua. Nhưng là ta nhưng nói xong, đến lúc đó ta chỉ thỏa mãn ngươi một cái tâm nguyện. Không phải vậy ngươi không về không đưa yêu cầu, ta coi như làm mua bán lỗ vốn."

"Tốt ngươi! Vừa mới cảm thấy ngươi lòng mang bằng phẳng, lúc này ngươi bản tính liền bại lộ. Thật sự là mặc kệ ngươi. Xéo đi nhanh lên đi, Đi đi đi." Tô Mộc nói liền đem Vương Dương Minh đẩy ra phía ngoài. Bích Lạc ở phía sau nhìn lấy hai người tranh cãi, trong lòng cảm thấy buồn cười, cũng cùng theo một lúc đi ra ngoài.

Vương Dương Minh bị đẩy ra mấy bước, vừa đi vừa kêu: "Còn có đây này còn có đây này, làm sao có thể làm đến chân không dính nước vượt ngang

Tiểu Kính Hồ đâu?"

Tô Mộc một bên đẩy hán vừa nói: "Ngươi tại trên chân trời hai thiếp bao cát, một cái 50 cân, lúc nào có thể mang theo cái này hai thiếp bao cát bước đi như bay nhảy lên ba trọng thời điểm, ngươi liền có thể đi ngang qua Tiểu Kính Hồ, Đi đi đi."

Vương Dương Minh không biết nàng là nhận thật vẫn còn cố ý trêu đùa hán, nhưng cũng lại bộ không ra lời gì đến, đành phải cùng Bích Lạc xuống núi.

Bạn đang đọc truyện *Dương Minh Kỳ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53: Tô Mộc tâm ý :.

Ngày thứ hai, Vương Dương Minh trước kia chạy đến Tứ Sư Huỳnh Ngũ Sư Huỳnh binh khí phòng, muốn nhìn một chút thanh đồng Trọng Kiếm chế tạo như thế nào.

Binh khí phòng bên trong vẫn như cũ là kín người hết chỗ, hai vị sư huynh đang toàn lực khôi công cho trong học viện đệ tử chế tạo binh khí. Vương Dương Minh ban đầu muốn hai vị sư huynh như thế bận rộn, chính mình cái kia thanh đồng Trọng Kiếm lại là cái tốn thời gian phí sức đồ, vật, chỉ sợ hai vị sư huynh hai ngày này không có lo lắng cho mình đúc kiếm.

Không muốn hai người nhìn thấy hán đến, vui mừng hơn hờ đón vào, Lữ Phụng Tiên từ trong góc nhấc lên một cái vàng óng ánh sự vật, đưa cho Vương Dương Minh nói: "Tiểu sư đệ, may mắn không làm nhục mệnh, hai ta mấy ngày nay tăng giờ làm việc, cuối cùng đem ngươi cái này cổ quái binh khí lấy ra."

Trần Bá Tiên cũng nói: "Thanh đồng thêm Tinh Thiết, đúc kim loại một đêm, cái đồ chơi này lại không có cách nào đánh, đành phải dùng Thiết Sa chậm rãi rèn luyện, cũng may lấy ra thanh kiếm này phẩm chất không tệ, không uổng phí chúng ta một phen công phu."

Vương Dương Minh tuy nhiên đã sớm chuẩn bị, biết thứ này tất nhiên cực nặng, vào tay vẫn là bị giật mình, thô sơ giản lược đoán chừng cái đồ chơi này có sáu mươi cân tả hữu, chính mình bắt được còn có thể, muốn múa đến tùy tâm sở dục, chỉ sợ tuyệt đối không thể.

Nhưng là thể lực vốn chính là mình lập tức liền muốn đoán luyện năng lực, này cũng không lo lắng, chỉ là cái đồ chơi này, đáng đáp cũng quá xấu chút

Trước mắt thứ này, cùng gọi là kiếm, không bằng gọi là Bồng Chùy, tròn vo một cây Đồng Trụ tử, cấp trên hơi nhỏ chút, hạ hơi thô chút, vốn nên là mũi kiếm địa phương, lại là cùn một cái bán cầu hình, mà vốn nên là chuôi kiếm địa phương, sơ lược có cái hình thức ban đầu, nhưng lại bị lít nha lít nhít quần vài vòng Ma Bô, làm nắm tay chi dụng.

Vương Dương Minh gãi gãi đầu: "Hai vị sư huynh vất vả, chỉ là cái này Bồng Chùy một vật, có thể để làm kiếm a?"

Lữ Phụng Tiên nghe hán nói đó là cái Bồng Chùy, sớm là cười đến ngửa tới ngửa lui, Trần Bá Tiên vẻ mặt đau khổ nói: "Tiểu sư đệ, ta cũng cảm thấy cái này không thể để cho làm kiếm, thế nhưng là, đây chính là dựa theo ngươi nói yêu cầu làm được a. Ngươi muốn luyện kiếm pháp, không phải dùng vung mạnh, dùng nện a?"

Vương Dương Minh không nói gì, nghĩ thâm thứ này chỉ có thể gọi là làm cự hình Thiêu Hỏa Côn, nhưng là hồi tưởng kiếp trước đoán (Thần Điều Hiệp Lữ) bên trong Dương Quá trong tay cái kia thanh Huyền Thiết Trọng Kiếm, có vẻ như không sai biệt lắm cũng chính là bộ dáng này.

Hán đem kiếm để ở một bên, chấp tay nói: "Đa tạ hai vị sư huynh, tiểu đệ cái này liền trở về luyện kiếm pháp đó, chỉ là có cái này thanh đồng thanh đồng, không phải là lục sắc kim loại sao?"

Trần Bá Tiên chỉ Thiêu Hỏa Côn kiên nhẫn giải thích: "Tiểu sư đệ có chỗ không biết, thanh đồng là một loại hợp kim, thời đại thượng cổ dùng để chế tạo binh khí cùng Tể Tự dụng cụ, hậu nhân từ trong đất đem nó móc ra thời điểm, nó sinh một tầng thanh sắc màu xanh đồng, lúc này mới bị gọi là thanh đồng. Về sau có Thiết Khí, thanh đồng bởi vì nặng nề lại không đủ sắc bén, sớm đã không dùng làm binh khí tài liệu. Trên thực tế vừa mới chế tạo ra đến thanh đồng, lại được gọi là Hoàng Đồng, là kim quang lóng lánh nhan sắc.

"

Vương Dương Minh thế mới biết vì sao chính mình căn này Bồng Chùy là kim sắc, nhan sắc vẫn còn đẹp nhất. Hán hướng Lữ Phụng Tiên đòi hỏi một bó dây thừng, dùng để đem Trọng Kiếm treo tại sau lưng, đang chuẩn bị đi, giây lát lại nghĩ tới một chuyện, hỏi: "Các ngươi nơi này có Thiết Sa túi sao?"

Lữ Phụng Tiên quay người vào bên trong phòng, một sẽ ra ngoài, trên tay nâng ba bộ Thiết Sa túi, nói ra: "Thứ này là rèn luyện khí lực thiết yếu, cái này ba bộ là ta trước kia dùng, theo thứ tự là mười cân, mười lăm cân cùng hai mươi lăm cân, người nhìn người muốn cái nào?"

Vương Dương Minh nhớ tới Tô Mộc lời nói, trả lời: "Cái này đều quá nhẹ chút, ta muốn 50 cân."

Lữ Phụng Tiên liú lười: "Một cái 50 cân? Hai cái chẳng phải là một trăm cân?"

Vương Dương Minh gật gật đầu, Trần Bá Tiên nghe được hai người đối thoại, hiếu kỳ nói: "Cho dù là ta cùng Phụng Tiên dạng này khí lực, mỗi ngày treo hai cái 50 cân Thiết Sa túi cũng không chịu đựng nổi, tiểu sư đệ người đây cũng là có cái gì ý tưởng đột phát? 50 cân bao cát quá nặng nề, cũng đừng thương tổn người gân cốt."

Vương Dương Minh khoát khoát tay nói không sao, nhìn hai vị sư huynh hồ nghi bộ dáng, đành phải lừa bọn họ nói đây là sư phụ Tân Nghi Sinh để cho mình mang. Tân Nghi Sinh tại toàn bộ Quốc Tử Giám giống như thần minh, hai vị sư huynh lại không hoài nghi, lập tức đem này ba bộ Thiết Sa trong túi Thiết Sa rót vào bên trong một bộ, đựng thành một đôi các 50 cân Thiết Sa túi.

Vương Dương Minh lần nữa hướng hai vị sư huynh cảm ơn, công thanh đồng Bồng Chùy, nghiêng cực đại hai cái Thiết Sa túi một bước một cái dấu chân trở về.

Đội đến ăn cơm trưa, nghỉ một hồi, hân liên tới đến trên diễn võ trường, cột lên Thiết Sa túi, trên lưng Trọng Kiếm, ý đồ hoàn thành này mỗi ngày ba mươi dặm huấn luyện, nhưng là vừa vận nỗ lực chạy ra mấy bước, liền cảm giác lại không đáng kể, cần biết đây chính là vô duyên vô cớ nhiều một trăm sáu mươi cân phụ trọng, dù hân những ngày này rèn luyện khí lực rất có tiến cảnh, nhưng cũng không cách nào thích ứng cái này một trăm sáu mươi cân phân lượng, còn nữa, nếu là vì Đoán Luyện Thân Thể, cái kia thật khí liên không thể dùng, nếu không như thế nào để thân thể đạt được đầy đủ đoán luyện?

Cái này a dựa vào một lời Huyết Dĩnh nỗ lực chạy vài dặm, tốc độ a so Ô Quy chỉ nhanh một điểm, về sau cũng chỉ có thể một bước nhỏ một bước nhỏ dịch chuyển về phía trước, người chung quanh đều vừa sợ vừa nghi mà nhìn xem hân, thực không biết cái này mười Tam tiên sinh lại tại làm cái gì mê hoặc.

Vương Dương Minh một đường vừa đi vừa nghỉ, ngừng ngừng đi đi, đợi cho ba mươi dặm đi qua, sắc trời sớm đã ngã về tây, hân đặt mông ngồi dưới đất, không thể dậy được nữa.

Nhưng mà Vương Dương Minh vốn là cái chết vận người, quyết định một sự kiện trâu chín con cũng kéo không trở lại, lại thêm cổ này không đựng nam tường không quay đầu lại mạnh mẽ. Trong kế hoạch một ngàn cái chống đẩy còn chưa làm, làm sao có thể cứ như vậy từ bỏ?

Thế là nghỉ thật lâu, hồi phục một số khí lực, lại công cái này nặng 160 cân lượng gượng chống làm một ngàn cái chống đẩy, ở giữa làm một hồi nghỉ một lát, đợi cho hoàn thành thời điểm, sáng sớm đã đen, tối thiu, trên diễn võ trường lại không có nửa cái bóng người.

Vương Dương Minh hai ba lần đem trên thân phụ trọng toàn rút lui, bỏ đi sớm bị mồ hôi ướt nhẹp vô số hồi Ngoại Y, ở trần thối hội mát lạnh Dạ Phong, lại khoan chân vận một hồi Chân Khí, cảm giác mệt nhọc diệt hết, lúc này mới đứng dậy, thử nhẹ nhàng nhảy một chút.

Lại không nghĩ cái này nhảy lên chừng một mét độ cao, cần biết đây là không có dùng khí lực gì, tùy tiện nhảy một chút mà thôi!

Hân nhất thời có chút hưng phấn, liền vững vàng thân thể, lực rút hai chân, hơi hơi trầm xuống, sau đó ra sức nhảy lên, lần này, thế mà vọt lên hơn một trượng!

Không nghĩ tới mang theo Thiết Sa túi chỉ luyện một ngày, cũng đã thu đến như vậy hiệu quả, Vương Dương Minh trong lòng vui vô cùng, lập tức công lên bao cát cùng Trọng Kiếm, khẽ hát về tức xá qua.

Tới tức xá, phát hiện đã sớm sáng tỏ đã trở về, trong phòng vẫn còn có một người là Bích Lạc, đang cùng nói chuyện phiếm. Vương Dương Minh cùng hai người chào hỏi, đã sớm sáng tỏ trách nói: "Người đi nơi nào, Bích Lạc chờ người một đêm."

Vương Dương Minh xin lỗi nói: "Ta qua Diễn Võ Trường rèn luyện khí lực qua, rỗng rã một cái buổi chiều thêm một buổi tối, lúc này mới vừa trở về." Bích Lạc cũng không thèm để ý, nói ra: "Dương Minh ca ca mới được Luyện Thể pháp môn, như thế cần cù cố gắng, nhiều chờ một lát cũng không phung phí."

Đã sớm sáng tỏ hiếu kỳ hỏi thăm hân là học phương pháp gì, biết được hân công một trăm sáu mươi cân phụ trọng chạy ba mươi dặm còn làm một ngàn cái chống đẩy về sau, con mắt trừng đến so Ngưu Nhân còn lớn hơn, tán thưởng cười nói: "Tiểu sư đệ người thật sự là không được, chỉ sợ Quảng Lăng Từ Sư cha cũng không có người như thế luyện qua!"

Lại thấy hân tuy nhiên mồ hôi đầm đìa lại ánh mắt hơi sáng sắc mặt hồng nhuận phon phớt, không có chút nào về mệt mỏi, đã sớm sáng tỏ vỗ tay cười một tiếng, trong mắt vô hạn khoái ý: "Không tệ không tệ, luyện lâu như vậy vẫn là khí tức đầy đủ, không loạn chút nào, tiểu sư đệ ta xem trọng người!"

Vương Dương Minh cười không nói.

Đang khi nói chuyện Bích Lạc đã dọn xong hộp cơm, Vương Dương Minh sớm đói đến Thần Quỷ không biết, lập tức Phong Quyển Tàn Vân quét sạch, Đại Sư Huynh nhìn hân tướng ăn, bái phục nói: "Tiểu sư đệ lúc mới tới, sức ăn hơi kém tại ta, về sau có thể cùng ta sánh vai cùng, lúc này mới hơn mười ngày quang cảnh, liền đã vượt xa quá ta, xem ra tương lai người thành tựu tất tại trên ta a!"

Vương Dương Minh nghĩ thầm nguyên lai Đại Sư Huỳnh bình luận một cá nhân thiên phú là thông qua nhìn lượng cơm ăn quyết định, mặc kệ hần, sau khi ăn cơm xong đi tắm, xuất ra Tô Mộc cho Hối Linh tán, muốn muốn thử một chút cái này Hối Linh tán hiệu dụng.

Bích Lạc vốn còn muốn tiếp tục lưu lại, làm sao Vương Dương Minh thúc giục nàng nhanh đi về nghỉ ngơi, Đại Sư Huỳnh cũng nói: "Hần muốn tu luyện, người ở chỗ này dẫn hần phân tâm, có ta bảo vệ ở bên, người không cần phải lo lắng." Nàng cũng chỉ đành hậm hực đi.

Vương Dương Minh đem Bình Sứ mở ra, lấy ra một hạt Hối Linh tán, há miệng liền muốn nuốt. Đã sớm sáng tỏ một tay lấy trong tay hần Hối Linh tán tím lầy, hỏi: "Tiểu sư muội không có dạy người làm sao phục dùng cái này Hối Linh tán?"

Vương Dương Minh lắc đầu, hần vừa rồi gặp cái này Bình Sứ bên trong đều là một hạt một hạt thuốc viên, chẳng lẽ không phải một ngày một hạt sao?

Đã sớm sáng tỏ biết rõ hần suy nghĩ, điểm điểm hần trán: "Hối Linh tán là khó được Linh Dược, nếu như mỗi ngày đều ăn một hạt, này thể gian này sớm đã không còn loại vật này."

Vương Dương Minh "A" một tiếng, lại khó hiểu nói: "Thế nhưng là Tô Mộc sư tỷ nói với ta trong nhà nàng có giấu mấy chục bình Hối Linh tán, nàng chính mình cũng không biết ăn qua bao nhiêu bình."

Đã sớm sáng tỏ khẽ cười một tiếng: "Xem ra tiểu sư muội vì để người an tâm tiếp nhận nàng quà tặng, đối người nói láo đây."

Vương Dương Minh vội hỏi nguyên do. Nguyên lai, cái này Hối Linh tán bên trong có một vị dược tài, chỉ sinh trưởng tại Thập Vạn Đại Sơn bên trong, gọi là Hối Linh cỏ. Cái này Hối Linh cỏ có thể hội tụ Thiên Địa Tinh Hoa, cực kỳ hi hữu, ước một ngàn năm mới trưởng thành một gốc, một gốc có thể làm thành 50 hoàn Hối Linh tán, cái này một bình bên trong không nhiều không ít vừa vặn 50 hoàn, chính là thể gian này chỉ có một bình. Đợi chút nữa một bình làm được, chỉ sợ là một ngàn năm về sau sự tình.

Vương Dương Minh trong lòng thật lâu không thể bình tĩnh, thế mới biết Tô Mộc vì trợ chính mình thành công làm ra như thế nào lấy hay bỏ, hần nhớ tới Tô Mộc lúc ấy móc ra bình thuốc này là từ chính mình thiếp thân nội y trong túi quần, nếu như không phải trân trọng đồ vật, lại như thế nào hội thiếp thân mà giấu.

Tô Mộc như thế tâm ý, chính mình cũng không thể cô phụ nàng mong đợi. Cái này Luyện Thể Chi Pháp siêu việt Quảng Lăng Tử Sư cha, chỉ cần có thể chịu đựng được, liền ngàn vạn không thể buông tha.

Vương Dương Minh bên này trình trọng âm thầm nắm tay, lại nghe được đã sớm sáng tỏ ở bên tai nói: "Hối Linh tán dược tính mười phần bá đạo, bằng không thì cũng không có này đoạt thiên địa tạo hóa chi công. Người cái này một hoàn, hần là chia một trăm lần phục dụng, mỗi ngày chỉ từ Dược Hoàn bên trên cạo xuống một chút xíu bột phấn đến, dùng nước tổng phục, nếu là một hoàn toàn bộ nuốt vào, không tới ba khắc liền sẽ bị bá đạo dược tính chơi chết."

Vương Dương Minh theo nếp hành động, không ra một khắc, cảm giác trong bụng quặn đau khó nhịn, vội vàng chạy đến WC qua, hôn thiên hắc địa giãy vò một khắc đồng hồ, bài xuất không ít đen sì hôi chua dầu trắng vật, đi ra lúc tự giác toàn thân thư sướng, thân thể nhẹ kiện, tựa hồ hai mắt nhìn càng thêm rõ ràng, hai lỗ tai cũng nghe được rõ ràng hơn, liền ngay cả da thịt cũng tựa hồ bóng loáng rất nhiều, thầm nghĩ kiếp trước nếu có Hối Linh tán loại vật này, những cái kia thích mỹ nữ hài chỉ sợ táng gia bại sản cũng phải làm ra một hoàn, cái đồ chơi này có thể so cái gì Estée Lauder, SK-II hữu hiệu nhiều.

Hần hài lòng gật đầu, suy đoán Hối Linh tán đã có hiệu quả dùng, khu trừ roi trong cơ thể mình một bộ phận Trọc Khí. Lập tức khoanh chân ngồi ở trên giường, vận hội Cửu Dương Thần Công.

Đợi đến trời tối người yên, trăng lên giữa trời thoi điểm, hần gặp Đại Sư Huỳnh tắm một cái ngủ, lại vụng trộm chạy đến nóc nhà trên bình đài cời sạch y phục, trần truồng lấy huyết đạo Hấp Khí chi pháp luyện hồi lâu, luyện thẳng đến toàn thân lỗ chân lông chảy máu, trong đan điền nhiều một giọt dịch thái chân khí sau lúc này mới coi như thôi, đem Chi Huyết Dược cao thoa khắp toàn thân, mới rút cục ngã đầu nằm ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Dương Minh Kỳ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Xuất quan khảo giáo :.

Giấc ngủ này liền ngủ đến mặt trời lên cao, đại khái là hôm qua luyện quá mức, thân thể quá mệt nhọc, cho nên ngủ được quá hương vị ngọt ngào. Đã sớm sáng tỏ chẳng biết đi đâu, Vương Dương Minh sau khi rửa mặt cột lên Thiết Sa túi, trên lưng Trọng Kiếm chậm rãi đi ra ngoài, theo thường lệ lại là trước đèn hậu son thăm hỏi Tô Mộc, phát hiện Tô Mộc tiểu thủ đoạn đã rất có thuần thực chí ý, trong lòng thay nàng hoan hỉ.

Từ khi tới hôm qua biết Hối Linh tán trần quý về sau, Vương Dương Minh trong lòng mười phần cảm kích, nhưng nghĩ đến nếu như lần nữa nói tạ, ngược lại sợ đối phương cảm thấy có thi ân chi ngại, dứt khoát không đề cập tới việc này, chỉ muốn về sau như có cơ hội hảo hảo báo đáp một phen mới là.

Tô Mộc nhìn hần quả nhiên như chính mình nói tới làm ra trăm cân chi trọng Thiết Sa túi, buồn cười sau khi lại là cảm thấy bội phục, chờ thấy cái kia Kỳ Môn Bình Khí, càng là cười nghiêng ngả.

Vương Dương Minh tốt không xấu hổ, vội vàng cáo từ xuống núi, về sau lại qua Diễn Võ Trường chơi ma quỷ huấn luyện, có hôm qua ma luyện, hôm nay liền hơi đỡ một ít, nhưng vẫn là mệt mỏi như chó chết mới hoàn thành nhiệm vụ.

Hần hiện tại lo lắng nhất là thời gian không đủ dùng, một ngày liền mười hai canh giờ, chính mình lại cố gắng như thế nào thu nhận công nhân cũng chính là cái này thật mười hai canh giờ, huống chi còn muốn chữa lại ăn cơm lúc ngủ ở giữa, nhất thời mình bạch một tắc Quang Âm một tắc vàng đạo lý, nghĩ thăm cổ nhân quả nhiên thật không lừa ta, chính mình nếu là một ngày có thể có hai mươi bốn canh giờ liền tốt! Nhưng cũng mình bạch đây bắt quá là si tâm vọng tưởng.

Buổi chiều cùng tào đình bọn họ chép mười mấy lần sách, nhìn thấy tào đình mang về Tân Hoa Thư Cục hợp đồng, ký tên nhấn thủ ấn, Nhất Thức hai phần, nắm tào đình mang về một phần cho Thư Cục lưu làm bằng chứng.

Tiếp lấy hần đột nhiên nghĩ tới một chuyện, đối tào đình bàn giao nói: "Ta có một cái yêu cầu, không biết Thư Cục có thể hay không thỏa mãn. Ta không muốn dùng tên thật bỏ ra quyền sách này, muốn dùng cái Bút Danh, tránh khỏi tương lai sách này lưu truyền thế gian, thế nhân nói ta phi báng Phật Đạo."

Tào đình ngẫm lại, có chút khó khăn nói: "Tiên sinh lo lắng quả thật không tệ. Chỉ là Thư Cục ra quyền sách này, lúc đầu có một bộ phận ý nghĩ cũng là mượn ngài là Tân Nghi Sinh Viện Trưởng đồ đệ, Quốc Tử Giám mười Tam tiên sinh lý do này, bây giờ phải dùng Bút Danh, chỉ sợ Thư Cục bên kia hội có ý kiến."

Vương Dương Minh cũng cảm thấy đây đúng là cái vấn đề, nhân tiện nói: "Vay dạng này đi, ta kiên trì dùng Bút Danh, nếu như sách bán không được khá, Thư Cục lỗ vốn, ta liền một phần tiền không muốn, lại bồi thường Thư Cục in ấn tổn thất, nếu như sách bán được tốt, Thư Cục có kiếm lời, liền phải hứa ta này ba phần nhuận bút."

Ngay sau đó hần thân bút tại hai phần trên hợp đồng thêm như vậy một đầu, cũng viết đến, chính mình sở dụng Bút Danh, tự "Ngô Thừa Ân".

Cái này thực là hần chính trực lương tâm ý nghĩ, (Tây Du Ký) ở kiếp trước là Ngô Thừa Ân tiên sinh chỗ lấy, ở cái thế giới này bị hần dùng để trước viết, tuy nhiên sẽ không người sẽ đến cáo xâm quyền, nhưng nội tâm vẫn mơ hồ áy náy, hy vọng có thể thay Ngô tiên sinh Dương Danh, mà không phải mình tu hú chiếm tổ chim khách.

Tào đình lĩnh mệnh mà đi, Vương Dương Minh không hề lo lắng việc này,

Biết luyện Cửu Dương Thần Công, lại biết luyện Hàng Long Thập Bát Chương, mắt nhìn sắc trời chưa thâm đen, lấy thanh đồng Trọng Kiếm, lên luyện này Hoang Sơn Hoang Phần trùng kiếm mộ tiên bối lưu lại cổ quái Kiếm Phổ.

Chỉ là hần tuy có Kiếm Phổ tương trợ, lại được kiếp trước đối bên trong nói tới Độc Cô Cửu Kiếm có chỗ hiểu biết, lại bị giới hạn chính mình hữu hạn thể lực, vô pháp đem này vô cùng đơn giản Cửu Kiếm thật đang sử xuất tới.

Dù cho hai tay sử xuất toàn lực, cũng có thể chậm rãi đem kiếm kia múa đứng lên, đâm thẳng vót ngang bỏ xuống thượng thiếu, cũng còn ra dáng, chỉ là tốc độ chậm rãi, dùng để đối địch đơn giản không dùng được. Hần cũng không nhụt chí, cứ như vậy chậm rãi vun mạnh đến đêm tối, kiên nhẫn một bên luyện kiếm pháp một bên thi tiểu thủ đoạn, thủy chung không chế hai phần Chân Khí dùng để ở xung quanh người tuần hoàn phòng thủ. Như thế luyện nửa ngày, tự giác thuần thục rất nhiều, trong lòng không khỏi thư sướng.

Ban đêm lại cùng Bích Lạc gặp nhau, hai người trốn đến Tiểu Kính Hồ bờ trong rừng trúc, Bích Lạc giúp hần canh chừng, hần thì thoát Ngoại Y dùng huyết đạo Hấp Khí chi pháp tiếp tục ngưng luyện Chân Khí.

Về sau mấy ngày vẫn là ngày ngày như thế, mấy ngày kế tiếp, Chân Khí dần dần dày, đã sờ đến Cửu Dương Thần Công Đệ Nhị Trọng cánh cửa, chỉ đợi Nhất cổ tác khí bước vào Nhị Phẩm cảnh giới; khí lực thể lực đều tăng vọt, thân thể cũng biến thành càng ngày càng Hùng Tráng, Cơ Nhục Khô mòm mòm ảo ảo có thể thấy được, coi bao cát lúc bốn tấc nhảy vọt giống như Viên Hầu, tung càng Nhất Trọng nửa độ cao không tốn sức chút nào, mà rơi xuống đất thời điểm nhẹ nhàng linh hoạt, kích không dậy nổi nửa điểm phong trần.

Thêm nữa mỗi ngày phục dụng một điểm Hối Linh tán, về sau đau bụng sắp xếp trực, càng cảm thấy thân thể nhẹ thể kiện, mà da thịt lại ản ản bày biện ra trong suốt ngọc nhuận quang trạch, không khỏi cảm thán Hối Linh tán thần kỳ.

Như thế như vậy mấy ngày sau, một ngày đột nhiên bị đã sớm sáng tỏ cáo tri: Tiểu sư muội đã xuất quan, liền tại diễn võ trường tiếp nhận Tân Nghi Sinh thí luyện, để hần tranh thủ thời gian cùng đi.

Vương Dương Minh cũng là đoán ra thời gian, biết Tô Mộc hôm nay xuất quan. Cho nên sớm cũng chuẩn bị sẵn sàng, mặc vào rộng thùng thình viện phục, đem một trăm cân Thiết Sa túi ản tại ống quần bên trong không làm người khác chú ý, lại đem thanh đồng Trọng Kiếm dùng Ma Bó bao chấp sau lưng, kêu lên Bích Lạc cùng một chỗ hướng Diễn Võ Trường qua.

Bọn họ đến lúc đó, trên diễn võ trường đã tụ tập không ít người, đều là Học Viện đệ tử, càng hiếm thấy hơn là trong viện chỗ xung mười ba vị tiên sinh bên trong Vị Ly mờ Quốc Tử Giám thể mà cũng đều đến: Đại Tiên Sinh đã sớm sáng tỏ, Nhị Tiên Sinh Chu Cương Liệt, Tam tiểu thư từng túy hoa, Tứ tiên sinh Trần Bá Tiên, Ngũ tiên sinh Lữ Phụng Tiên, Cửu tiểu thư Trầm Thanh lòng mây, mười tiên sinh vương Phán Phán, mười một tiên sinh Hideyoshi,

mười Nhị Tiểu Thư Tô Mộc, tăng thêm chính hần. Dư ba vị tiên sinh thì sớm đã tại Quốc Tử Giám học có sở thành sau rồi đi.

Diễn Võ Trường sườn đông chính tề bày võ cái bàn, bên trên đưa nước trà, chắc là làm thời an trí cho chư vị Giáo Tập ngồi. Vương Dương Minh trong đám người trông thấy Tô Mộc, chen đi qua võ võ bả vai nằng cười nói: "Người rốt cục xuất quan, thật đáng mừng."

Tô Mộc đợi chút nữa phải tiếp nhận Tân Nghi Sinh khảo nghiệm, vốn là khẩn trương không thôi, bị hần một câu làm cho càng là tim đập như trống châu, cau mày nói: "Không biết chúng ta muốn ra cái này tiểu thủ đoạn có thể hay không vào tới Viện Trường pháp nhãn."

Vương Dương Minh biết rõ nằng tâm thần bất định, hữu tâm an ủi, cố ý trêu đùa: "Tân Nhân Sự nghe Thiên Mệnh chứ sao. Nếu như lão đầu nhĩ kia chứng mắt chúng ta tiểu thủ đoạn, ta sẽ giúp người muốn Đại Thủ Đoạn, lớn Đại Thủ Đoạn, người không dậy nổi cũng là tại hậu sơn tiếp tục hồi lỗi lạc, có ta cho người mỗi ngày đưa thịt kho tàu người sợ cái gì."

Tô Mộc lớn mắt to trừng đi qua, miệng bên trong mắng: "Miệng quạ đen! Đi ra đi ra!" Như thế nháo trò, tâm tình ngược lại là buông lỏng chút.

Hai người đang ba hoa, thấy Đại Giáo tập Quảng Lăng từ lão đảo đi tới, hai người vội vàng chào, một cái miệng nói sư phụ, một cái miệng nói Đại Giáo tập.

Quảng Lăng từ trong mắt phảng phất không tồn tại Vương Dương Minh người này, khỏe mắt đều không cho hần, chỉ thấy Tô Mộc, hiền lành nói: "Đồ nhi, cái này nửa tháng nhưng có tiến thêm?" Vương Dương Minh có thể vạn không nghĩ tới Quảng Lăng từ thế mà còn có như thế hảo ngôn hảo ngữ thời điểm, cùng nói với hần lời nói lúc quả thực là tưởng như hai người.

Tô Mộc ngoan ngoãn đáp: "Đồ đệ tại hậu sơn hồi lỗi lạc, được mười Tam Sư Đệ dẫn dắt, ta hai người cùng một chỗ muốn ra một điểm nhỏ thủ đoạn."

Quảng Lăng từ lòng mày nhướn lên, lúc này mới nhìn một chút Vương Dương Minh, nói: "13 nhập môn mới mấy ngày, có thể cho người cái gì dẫn dắt? Người cũng không nên lừa gạt sư."

Tô Mộc nói: "Đồ đệ không dám giấu diếm, tiểu sư đệ dạy ta Chân Khí chảy trở về chi pháp, ta hai người nghiên cứu một ngày, lại luyện tập mười ngày, mới sáng chế chút tiểu thủ đoạn này."

Quảng Lăng từ nhàn nhạt "Ừ" một tiếng, nói: "Người mặc dù khiêm tốn, nhưng là vì sư nhìn người đối với mình bỏ ích có phần có tự tin, không tệ không tệ. 13 tuy nhiên ngu dốt, nhưng có phải thế không không còn gì khác."

Vương Dương Minh trong lòng oán thầm, trên mặt nào dám cùng hần mạnh miệng, đành phải cung kính thụ giáo.

Quảng Lăng từ lại hỏi: "Người cho mình muốn ra tay đoạn, lên cái tên là gì?"

Tô Mộc nói: "Đồ đệ mới vừa nói, tự làm tiểu thủ đoạn."

Quảng Lăng từ nghe xong liền dựng râu tròng mắt, hảo hảo pháp môn lấy cái gì quái tên, lập tức liền trắng Vương Dương Minh liếc một chút: "Cái này phá tên! Nhất định là 13 con trâu ngu này Mộc Mã lên!"

Vương Dương Minh đề mi thuận nhãn nói: "Đại Giáo tập giáo huấn là, tiểu tử không có gì tài văn chương, chỉ lên được như thế một cái phá tên." Trong lòng thâm nghĩ, người nếu là biết người đồ đệ nguyên bản đặt tên kêu cái gì Chân Khí chảy trở về Đại Pháp, chỉ sợ cũng sẽ gật gật đầu nói thẳng tên rất hay tên rất hay, thật sự là người khác biệt mệnh khác biệt a hử!

Quảng Lăng từ không hỏi thêm nữa, chỉ giao phó một câu đợi sẽ biểu hiện thật tốt, liền đi ngồi.

Chờ một lúc, Tân Nghi Sinh mang theo nhất bang Giáo Tập đi vào giữa sân, mọi người theo tự ngồi xuống. Vương Dương Minh từng cái vấn lễ, đứng tại Tân Nghi Sinh phải hậu phương.

Tân Nghi Sinh vào chỗ sau liền đối với đứng đấy Tô Mộc vẫy tay: "Mười hai, tiến lên đây."

Tô Mộc cung kính đi ra phía trước, đứng thẳng bất động, chờ đợi Tân Nghi Sinh tra hỏi.

"Mười hai, người cái này nửa tháng nhưng có Hà Tiến ích?"

Tô Mộc cúi người hành lễ: "Hồi bẩm Viện Trường, mười hai nửa tháng bên trong trải qua mười Tam Sư Đệ dẫn dắt, muốn ra một môn tiểu thủ đoạn." Nàng chính muốn nói ra tiểu thủ đoạn nội dung, lại bị Tân Nghi Sinh cắt ngang, vung tay lên ra hiệu bắt đầu: "Diễn tới nhìn một cái."

Tô Mộc không hiểu, Vương Dương Minh lại mơ hồ đoán được, xác nhận Tân Nghi Sinh cho rằng mọi người muốn ra Võ Công Chiêu Thức, nội lực pháp môn là mọi người chăm chỉ cùng Duyên Pháp, như chưa bản thân đồng ý, không tốt tự tiện khiến người khác biết, sư phụ dạy đồ đệ còn coi trọng Pháp Bất Truyền Lục Nhĩ, càng không cần nói cái này tiểu thủ đoạn là Tô Mộc tự sáng tạo, người bên ngoài càng không quyền lợi biết, cho nên không cho nàng nói tiếp.

Tô Mộc bày cái thức mở đầu, vận khởi gia truyền Ngũ La Kinh Yên chương, từng đạo từng đạo mở ra qua, có ích tiểu thủ đoạn đem Chân Khí phân thành 2:8, với mình quanh người hình thành mạch kín. Chân Khí Vô Hình Vô Chất, người bên ngoài đều nhìn không ra đến nàng tiểu thủ đoạn mê hoặc, chỉ cho là nàng là tự sáng tạo một bộ chương pháp đi ra, dưới mắt là đang thử diễn chương pháp.

Vương Dương Minh xem như tiểu thủ đoạn Người sáng lập một trong, tự nhiên biết nàng đang làm gì. Có mấy cái gặp qua Tô Mộc làm Ngũ La Khinh Yên chứng người lại âm thầm kỳ quái, mười Nhị Tiểu Thư làm cái gì vậy, bộ chương pháp này không phải nhà nàng truyền a? Chẳng lẽ nàng tại tuyệt học gia truyền có chỗ Sáng chế mới?

Tán Nghi Sinh con mắt hơi hơi sáng lên, chỉ nhìn nàng đánh gần như thức, liền kêu dừng nói: "Khoan đã." Tô Mộc nghe vậy thu chương mà đứng, chậm đội đoạn dưới.

Tán Nghi Sinh nhàn nhạt gật gật đầu, cười nói: "Không tệ. Nửa tháng bên trong có thể muốn ra loại thủ đoạn này, có thể thấy được ngươi đúng là dụng tâm. Ngươi không cần thử lại diễn, ta đã biết. Trận này thí luyện, tính ngươi thông qua."

Quảng Lăng tử tu vi cảnh giới mặc dù không có Tán Nghi Sinh cao thâm, nhưng cũng đã là nhân gian ít có cao thủ, Tán Nghi Sinh có thể rõ ràng cảm nhận được Tô Mộc quanh người Chân Khí chảy trở về, Quảng Lăng tử mặc dù không thể minh xác cảm giác, nhưng cũng ần ần có cảm giác, được nghe lại Tán Nghi Sinh đối Tô Mộc khẳng định, trong lòng mừng rỡ, nụ cười dừng đều ngăn không được.

Tô Mộc tâm lý cũng là vui vẻ, trên mặt mặt mày hớn hớn, long lanh rung động lòng người. Nàng vô ý thức ngẩng đầu liền hướng Tán Nghi Sinh sau lưng Vương Dương Minh nhìn lại, Vương Dương Minh cũng là thật tâm vì nàng cao hứng, chạm đến nàng ánh mắt, nhếch miệng lộ ra một cái to lớn nụ cười tới.

Hơn người lại như hòa thượng sờ mãi không thấy tóc, không biết Tán Nghi Sinh như thế nào liền để Tô Mộc thông qua thí luyện.

"Nhiều Tạ viện trưởng!" Tô Mộc mỉm cười, đang muốn khiêm tốn vài câu, lại nghe được Tán Nghi Sinh lại nói: "Thủ đoạn tuy tốt, lại không biết có thể hay không dùng cho thực chiến, như vậy đi, ta lựa người đến so với ngươi thử luận bàn, nhìn xem ngươi thủ đoạn này hiệu dụng như thế nào."

Nói liền nhìn về phía sau bản khoả, Vương Dương Minh âm đạo không tốt, thân thể hướng bên cạnh đã sớm sáng tỏ chỗ ấy chuyển chuyển, Tán Nghi Sinh liếc một chút nhìn thấy, đem yên lặng mà đứng Vương Dương Minh một thanh lời ra đến, trong miệng cười nói: "13, ngươi qua đây cùng sư tỷ của ngươi tỷ thí một trận, chạm đến là thôi, không muốn đã thương người."

Bạn đang đọc truyện *Dương Minh Kỳ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55: Tỷ thí 1 trận .:

Vương Dương Minh kiên trì đi lên phía trước, chính mình vẫn chưa tới Nhị Phẩm thực lực, muốn cùng chân chân chính chính có Ngũ Phẩm cảnh giới Tô Mộc đọ sức, xác định vững chắc thua đến vô cùng khó coi. Mà trước mắt bao người, cũng không có thể công nhiên chống đối chính mình sư phụ, lại không thể nhận sợ không thể so với, thật sự là phiền muộn.

Xem ra hôm nay chính mình nhất định là muốn mất mặt.

Tô Mộc lại nói: "Viện Trưởng Đại Nhân, mười hai chút tiểu thủ đoạn này, vốn chính là mười Tam Sư Đệ cùng ta cộng đồng tham tường đi ra, ta hội hán cũng đã biết, dạng này luận bàn, sợ là không có cách nào thể hiện ta tiểu thủ đoạn hiệu dụng." Vương Dương Minh vội vàng lớn một chút đầu, biểu thị nói với Tô Mộc pháp đồng ý đến không thể lại nhiều.

"Cái này cũng không sao, " Tán Nghi Sinh dò xét hán liếc một chút, cười nhạt nói: "13, ngươi đợi chút nữa không cho phép dùng các ngươi muốn ra cái kia tiểu thủ đoạn, chỉ bằng ngươi sở học của hán cùng sư tỷ của ngươi đọ sức."

Vương Dương Minh phản ứng đầu tiên là hít sâu một hơi.

Trong lòng của hán âm thầm kêu khổ, mình coi như tăng thêm tiểu thủ đoạn đều không phải là sư tỷ đối thủ, càng không nói đến tiểu thủ đoạn cũng không cho dùng. Nhưng là tên đã trên đây không phát không được, đây mình bức tức đành phải nghẹn ở trong miệng, ở trong lòng yên lặng chấp tay trước ngực, hi vọng đợi chút nữa không nên quá mất mặt. Tiếp lấy cùng Tô Mộc bái cái lên tay lễ, triển khai Hàng Long Thập Bát Chương trận thế.

Tô Mộc cũng bày ra Ngũ La Khinh Yên chương tư thế, Chân Khí chảy trở về toàn thân, hai người lẫn nhau nói một tiếng đa tạ, liền xuất chương đầu tại một chỗ.

Hai người lần này giao thủ, so với lần trước trong son động luận bàn chương pháp lại là có chỗ khác biệt, Tô Mộc cố nhiên treo lên mười hai phần tinh thần, Vương Dương Minh nhưng cũng chưa từng có nghiêm túc, phải biết cái này có thể hán đi vào cái thế giới này về sau tại trước mắt bao người trận chiến đầu tiên, dù là không thể thủ thắng, cũng không thể thua đến quá khó nhìn.

Tô Mộc biết hấn mãnh, cũng sợ hấn thua khó coi, mở đầu mấy chiêu còn khắp nơi cho dễ, về sau nhìn hấn Hàng Long Thập Bát Chương sớm đã thuần thực, khiến cho ra dáng, trong lòng đối với hấn trông nom chỉ tâm dần dần qua, mà Ngũ La Khinh Yên chương uy lực cũng chậm chậm sinh phát ra tới.

Vương Dương Minh mở đầu cũng là cẩn thận từng li từng tí, đợi đến gặp Tô Mộc tiến công cũng không thể nào nhanh chóng, trong lòng ý sợ hãi dần dần đánh tan, khổ luyện nửa tháng Hàng Long Thập Bát Chương đủ loại diệu dụng cũng bắt đầu phát huy ra.

Trong lúc nhất thời, giữa sân phong thanh hồ hồ rung động, chương phong giăng khắp nơi, thẳng người xem nhân quang hỗn loạn.

Hai người trận này hiểu chiến, sớm dần tới dưới đài học sinh xì xào bàn tán, có nói mười Nhị Tiểu Thư chương pháp giống như mặc hoa xếp liểu, thật sự là đẹp mắt; có nói mười Tam tiên sinh nhập môn mới nửa tháng, thế mà có thể đem Hàng Long Thập Bát Chương sử đến trình độ như vậy, quả thật thiên phú dị bẩm.

Đã sớm sáng tỏ nhìn lấy hai người luận võ, trong lòng cũng là tán thưởng không thôi, ám đạo tiểu sư đệ thiên túng kỳ tài, thật sự là đến, cái này Hàng Long Thập Bát Chương tinh túy, hấn đã.

Tán Nghi Sinh trên đài tinh táo quan sát, ban đầu còn không nói lời nào, đợi đến nhìn thấy Vương Dương Minh chương pháp đã ẩn ẩn có mặc dù ngàn vạn người ta tới vậy một điểm bộ dáng,

Quay đầu đối bên cạnh Quảng Lăng tử nói: "13 này hẳn được Đại Giáo tập chỉ điểm, thật sự là hấn tạo hóa."

Quảng Lăng tử cũng không đáp lời, chỉ gật gật đầu. Tán Nghi Sinh cũng không để bụng, tiếp tục xem hai người luận võ.

Ước chừng ba mươi hội hợp đi qua, hai người vẫn là cái lực lượng ngang nhau cục diện, Tô Mộc Ngũ La Khinh Yên chương tuy nhiên biến hoá thất thường, lại một điểm không chiếm được Vương Dương Minh khí thế hùng hồn Hàng Long Thập Bát Chương thượng phong, tiểu thủ đoạn tuy nhiên Thần Diệu, lại cũng không thể tùy tiện siêu việt Vương Dương Minh hộ thể Cửu Dương Chân Khí.

Tô Mộc trong lòng dần dần nôn nóng, có chút cảm giác khó chịu. Chính mình cần tu mười năm, thế mà còn thắng không được cái này vừa Nhập Môn Đệ Tử, nửa tháng trước đó chính mình còn chế giễu hấn căn bản chính là đần độn, bây giờ thế nhưng là khiêng đá nện chính mình chân, lập tức quyết tâm, thừa dịp Vương Dương Minh trở về thủ cơ hội nhảy ra ba bước, chân thành nói: "Tiểu sư đệ, chương pháp bên trên phân không ra cao thấp, ngươi lại lĩnh giáo ta kiếm pháp!" Dứt lời từ bên hông rút ra bội kiếm, dẫn cái Kiếm Quyết, chậm đợi Vương Dương Minh rút kiếm.

Vương Dương Minh biết Tô Mộc đã làm thật, nhưng là mình Trọng Kiếm chỉ thuật chưa thành, cũng không thể lấy kiếm pháp cùng nàng đối địch nắm chắc, đang chờ thời khắc, nghe được trên đài Tán Nghi Sinh nói ra: "13, sư tỷ của ngươi sở trường chính là kiếm pháp, ngươi cất không thể khinh thường, mau mau rút kiếm."

Vương Dương Minh đương nhiên biết điểm ấy, nhưng hấn cũng không có tiện tay bội kiếm a. Hấn chỉ chỉ phía sau Trọng Kiếm về mặt đau khổ nói: "Đệ tử còn không có luyện Hảo Kiếm Pháp, cũng dùng không được kiếm này."

Tán Nghi Sinh nghe vậy cao giọng cười một tiếng: "Nếu như thế, ngươi lại bắt ta kiếm qua so tay một chút." Cũng không thấy hấn động tác, chỉ nghe một tràng tiếng xé gió, hình như có lưu quang từ trong sân bay qua, sau một khắc Vương Dương Minh trong tay đã nắm một thanh kiếm. Kiếm kia tuy mờ : được một thân hạt bụi, như là sắt vụn không chút nào thu hút, lại làm cho giữa sân mọi người tất cả đều hoảng sợ nói: "Nghịch lân!" Chính là Tán Nghi Sinh làm bất ly thân bội kiếm nghịch lân.

Vương Dương Minh múa cái kiếm hoa, tâm đạo nghịch lân tuy nhiên bộ dáng không tốt, lại quả thực là danh chấn Thiên Hạ Bảo Kiếm, dùng cái này cùng Tô Mộc đối địch, chắc hấn có thể đang chán nhiep đối phương trên tâm lý chiếm được mấy phần tiện nghi, chỉ là mình trừ Trọng Kiếm Cửu Thức bên ngoài, cũng sẽ không hấn bất luận cái gì kiếm pháp, làm sao có thể cùng Tô Mộc đối địch đây.

Nhưng là dưới mắt đã không có thời gian nghĩ lại, nhớ lại mấy ngày trước đây Tô Mộc đã từng muốn dạy hấn dùng kiếm, cùng hấn biểu diễn qua gần như bộ kiếm pháp, lờ mờ còn có thể nhớ kỹ một số chiêu thức, đành phải trước hết cảm những chiêu thức này đối phó sử dụng. Lập tức kiếm hoa tàn mạn, hướng Tô Mộc công tới. Nhìn hấn tư thế nhần nhần nhỏ nhỏ, phảng phất là cái mỹ nhân múa kiếm tư thế, chỉ là hấn học cũng không giống, thân thể lại hùng tráng, nhìn đến kỳ quái, dờ dờ ương ương.

Tô Mộc đem Vương Dương Minh kiếm chiêu đón lấy, buồn bực nói: "Ngươi đây là cái gì kiếm pháp?" Vương Dương Minh một bên xuất kiếm vừa nói: "Danh hoa mỹ nhân kiếm a..."

Tô Mộc ghen hống nhìn trần trời, danh hoa mỹ nhân kiếm là cái dạng này? Đặt ra cái này kiếm pháp vị tiền bối kia nếu như biết Vương Dương Minh đem bộ kiếm pháp kia làm thành cái dạng này, đoán chừng muốn bị hấn khí sống tới lại tức chết trở về!

Giữa sân mọi người có nghe được hai người nói chuyện với nhau, nhao nhao nghị luận loại này cổ cổ quái quái kiếm pháp thế mà gọi dễ nghe như vậy tên, đã sớm sáng tỏ lại là biết hàng, cười nói: "Danh hoa mỹ nhân kiếm như thế phong lưu kiếm pháp, thế mà bị tiểu sư đệ làm thành cái dạng này."

Giữa sân Vương Dương Minh lại nỗ lực làm mấy chiêu, tuy nhiên khó coi, nhưng là tư thế cổ quái dẫn đến kiếm chiêu phiêu hốt, Tô Mộc thế mà cũng khó có thể phòng thủ, kiếm tha nghịch lân kiếm danh khí cực lớn, nàng không biết nghịch lân hư thực, bội kiếm cũng không dám nhẹ anh phong, thế mà cũng cho Vương Dương Minh chèo chống mấy cái vừa đi vừa về.

Nhưng là Tô Mộc sớm đã lưu giữ tốc chiến tốc thắng tâm tư, cái nào cho phép hấn làm càn, lập tức kiếm chiêu biến đổi, nói: "Tiểu sư đệ, để cho ta tới dạy một chút ngươi chánh thức danh hoa mỹ nhân kiếm!"

Nàng dáng người vốn là yếu điệu, Kiếm Ý dâng lên, có ý bắt chước Tiền Triều lịch đại mỹ nhân, say rượu hồn nhiên, dốc sức điệp nhẹ nhàng, nghe hoa kiều đẹp, nhất thời phong tư tuyệt đại, đẹp không sao tả xiết.

Quảng Lăng từ thấy tuổi già an lòng, chậm rãi lộ ra mỉm cười. Mọi người dưới đài nhao nhao thờ dài: "Nguyên lai đây mới là danh hoa mỹ nhân kiếm, Hảo Kiếm Pháp, Hảo Kiếm Pháp!"

Vương Dương Minh Mạo Bài danh hoa mỹ nhân kiếm vốn liền khiến cho miễn cưỡng, làm sao có thể là Tô Mộc chính quy kiếm pháp địch thủ, nhất thời cao thấp lập hiện, không ra ba chiêu đã dấu hiệu thất bại hiển thị rõ, muốn đòi Thái Ất Phân Quang Kiếm, làm sao kiếm pháp đó là muốn Bộ Pháp phối hợp, hấn nỗ lực bắt chước, tuy nhiên kiếm quang hắc hắc, lại khó mà phát huy Thái Ất Phân Quang Kiếm lần địch diệu dụng.

Tô Mộc ba chiêu buộc hấn lui lại ba bước, trong lòng tốt không đắc ý, nhìn hấn đòi Mạo Bài Thái Ất Phân Quang Kiếm, mang theo ý cười nói: "Ta đến dạy ngươi Chính Tông Thái Ất Phân Quang Kiếm!" Lập tức lại là đòi kiếm pháp, phối hợp Thái Ất Bát Quái Bộ, kiếm pháp lập lừng khó dò, thân hình toàn trường du tẩu, Vương Dương Minh đầu đầy mồ hôi, lại khó chèo chống, lại lắm thời đòi mấy loại Tô Mộc trước đó biểu diễn qua kiếm pháp, lại rõ ràng khó mà thủ thắng, ngay lúc sắp quăng kiếm nhận thua.

Đúng lúc này, Vương Dương Minh hét lớn một tiếng, nhảy lui lại Nhất Trọng, nói: "Khoan đã, kiếm này không hợp dùng, trên người của ta cũng không nhẹ tình, đòi ta chinh đồn một chút."

Tô Mộc không biết hấn trong hồ lô bán cái loại thuốc gì, cũng dừng tay, nhìn hấn muốn làm gì.

Vương Dương Minh đem kiếm cũng cầm, vron hướng Tân Nghi Sinh phương hướng, nói: "Kiếm này nặc dù lợi, không thừa dịp tay ta, mời sư phụ thu hồi".

Tân Nghi Sinh phỏng đoán hấn là muốn sử dụng chính mình mới chế tạo thanh kiếm kia, cũng không ngăn cản, đưa tay hướng hấn một chiêu, kinh phong chợt hiện. Vương Dương Minh chỉ cảm thấy trong tay không còn, kiếm kia tựa hồ bị dây nắm, hừ một tiếng trở lại Tân Nghi Sinh trong tay, trong đám người phát ra một trận tán thưởng: "Cách không Ngự Vật! Tân Viện Trường thần kỳ!"

Vương Dương Minh tâm đạo người lão đầu nhi này liền biết tại học sinh trước mặt đùa nghịch. Đã trả lại kiếm, liền đặt mông ngồi dưới đất, bắt đầu tháo giày.

Tô Mộc hiếu kỳ nói: "Ngươi làm gì?" Nhưng mà sau một khắc, nàng trừng to mắt, trong lòng kinh ngạc đến tột đỉnh, nguyên lai Vương Dương Minh trên hai chân, thế mà cột hai cái cực đại Thiết Sa túi!

Vương Dương Minh đem hai cái bao cát dỡ xuống, lại tiếp tục mặc giày, đứng dậy, đem bao cát ném qua một bên, bao cát trên mặt đất ném ra hai cái nhân nhật hồ, đủ thấy phân lượng chi trọng, trên mặt hấn thì hiện ra nhẹ nhõm thần sắc.

Cái này một động tác, lại là toàn trường phải sợ hãi.

Mười Tam tiên sinh thế mà một mực mang theo nặng như vậy Thiết Sa túi tại tỷ thí?

Vương Dương Minh không có ý tứ cười cười: "Mang thói quen, quên hái xuống, hiện tại nhẹ nhàng nhiều."

Dứt lời lại từ phía sau lưng lấy xuống thanh đồng Trọng Kiếm, hai tay đem kiếm cầm trong tay, nói: "Sư tỷ, ta thanh kiếm này trọng sáu mươi cân, cần vô thượng thể lực mới có thể vận dụng, nhưng ta khí lực chưa thành, không phát huy ra nó uy lực chân chính, hôm nay tạm thời nỗ lực thử một lần, mời người đa tạ."

Đứng ngoài quan sát mọi người thấy trong tay hấn thanh kiếm kia, căn bản cũng không có cái kiếm bộ dáng, phảng phất một cây cự hình Thiêu Hỏa Côn trực chỉ chân trời, sắc mặt cổ quái, hoặc ánh mắt tứ phương, hoặc ánh mắt giao lưu, hoặc xi xào bàn tán, mười Tam tiên sinh cái đồ chơi này cùng Bồng Chùy giống như, làm sao có thể khi kiếm đến dùng.

Tô Mộc lại một điểm chế giễu ý hấn đều không có, nháy mắt mấy cái, xinh đẹp lúm đồng tiền ẩn hiện: "Ta không biết ngươi cái này kiếm pháp uy lực bao nhiêu, nhưng ta muốn chính mình cũng không có tư cách đa tạ ngươi, bởi vì khả năng ta căn bản đánh không lại ngươi, tới đi tiểu sư đệ, để ta nhìn ngươi kiếm pháp!"

Bạn đang đọc truyện *Dương Minh Kỳ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Đế Vương tâm tư ..

Vương Dương Minh lại không đáp lời, hét lớn một tiếng, vận khởi toàn thân khí lực, đem kiếm kia xoay tròn nên đem tới. Cự kiếm mang theo phong thanh, hô hô dọa người, một cỗ mạnh mẽ chỉ ý, khí thế bàng bạc, hướng về Tô Mộc đập xuống giữa đầu.

Tô Mộc bị Kiếm Phong làm cho khí vì đó bế, trong lòng được không hài nhiên, tâm đạo kiếm này sao có đáng sợ như thế uy lực, làm khó tiểu sư đệ thể mà vận sử dụng được, xem ra hôm nay trận này luận võ, chính mình cũng phải chỉ xuất toàn lực.

Ngay sau đó nàng thả người vọt lên, chừng ba trượng độ cao, tránh thoát qua, chính là Tô Mộc gia truyền khinh công Phù Phong bày liễu, tiếp lấy thuận thế ở trên cao nhìn xuống đâm ra Nhất Kiếm, chính chỉ Vương Dương Minh ở ngực, kiếm pháp mau lẹ vô cùng, nói không nên lời Địa Linh động, nhưng lại không biết là cái nào một đường Danh Môn kiếm pháp.

Vương Dương Minh mắt thấy kiếm thứ nhất Vô Công, mà Tô Mộc phản công đến thật nhanh, đuổi vội vàng hai tay dùng lực đem kiếm nâng trước người.

Àm!

Chỉ nghe một tiếng vang giòn, Tô Mộc mũi kiếm đã đâm bên trên Thanh Đồng Kiếm thân thể.

Nguyên lai cái này Thanh Đồng Kiếm đã bao quát lại dài, lại cực kỳ nặng nề, tiến công lúc cố nhiên sát thương diện tích cực lớn, lúc phòng thủ cũng là cực thuận tiện, chỉ cần đem kiếm hướng trước người quét ngang, sở hữu yếu hại đều bị che chở tại thân kiếm về sau, cho nên Vương Dương Minh Trọng Kiếm Cửu Thức tới lui lui thực liên mấy chiêu như vậy, tiến thì vô cùng đơn giản đâm bổ gọt chặt, lui thì không có chút nào hoa xảo mang ra chặn phá, tuy nhiên đơn giản, lại cực kỳ hữu hiệu.

Tô Mộc thấy mình tình diệu phức tạp kiếm pháp thể mà bị Trọng Kiếm vô cùng đơn giản liên ngăn lại, không khỏi trong lòng khê nhích, nguyên lai Thiên Hạ thật có như thế tà môn kiếm pháp, mặc dù chỉ là đơn giản chặn lại, thể mà cần tận chính mình vô sở hậu chiêu. Tiểu sư đệ chỉ bằng một bản Cổ Kiếm tàn phổ, liền muốn ra chế tạo Trọng Kiếm xứng đôi chủ ý, cũng thật khó cho hắn.

Nàng lại không biết, Vương Dương Minh sở dĩ có thể tìm hiểu Trọng Kiếm chi pháp, hơn phân nửa vẫn là gần phía trước thế đối (Thần Điều Hiệp Lữ) thông thạo. Nàng gặp cái này Trọng Kiếm như thế nặng nề, mà Vương Dương Minh thể lực chưa thành, tiến thoái lúc khẳng định chậm chạp, lường trước chính mình bằng vào Khoái Kiếm tại mấy chục hội hợp sau có thể chiếm được hán thượng phong.

Lại không nghĩ Vương Dương Minh mấy ngày nay Thiết Sa túi khổ luyện chi công tại tỷ thí lần này bên trong cũng rốt cục hiển hiện ra, chỉ gặp hán tùy tiện nhảy lên, liền có xa hai, ba trượng, dễ dàng tránh đi Tô Mộc đủ loại diệu chiêu, thể nội Cửu Dương Chân Khí liên tục không ngừng cung ứng lấy chuyển vận, Kiếm Phong sắc bén, kiếm khí dọa người.

Tô Mộc sắc mặt trắng bệch, muốn tấn công căn bản bắt không đến hán nhược điểm, muốn phòng thủ, phương viên Nhất Trượng bên trong đều là Vương Dương Minh Trọng Kiếm tiến công phạm vi, chính mình cần xê dịch né tránh, mười phần phí sức.

Mà mãnh liệt kiếm khí bên trong, thiếu niên đối diện ngẩng đầu nhìn sang, giữa lông mày ẩn hàm phong mang, đen như mực trong hai con ngươi khí thế lãng nhiên, lại để cho nàng nhất thời mắt lom lom.

Quảng Lăng từ trên đài thấy khí muộn, lại lại nghe được Tân Nghi Sinh ung dung nói với mình: "Nguyên lai Đại Giáo tập đem chính mình Luyện Thể Chi Pháp cũng dạy 13, thật sự là đa tạ người."

Quảng Lăng từ tức giận "Hừ" một tiếng,

Này biện pháp nói nghe dễ dàng, có thể làm được lại có mấy cái. Tân Nghi Sinh tên đồ đệ này đàn là đàn chút, nhưng lại gốc đến đáng yêu, nào từ thẳng thắn, thật đi luyện, còn tự tiện tăng lớn phân lượng, thể mà không để cho hán thụ thương, cũng thật sự là mạng hán tốt.

Tân Nghi Sinh ở một bên cười ha hả nói: "Đại Giáo tập chắc hẳn có thể phỏng đoán đến, hán sở dĩ tiến cảnh như thế thần tốc, khẳng định là mười hai hỗ trợ."

Quảng Lăng từ bị hán điểm tỉnh, càng thêm phiền muộn, mười hai cái này Tiểu Hồ Đồ, trân quý như vậy đồ vật, thể mà tùy tiện liền cho người ta! Thật sự là phung phí của trời! Phung phí của trời! Tiểu tử này trước mắt ngày tháng tu luyện còn thấp, lại cho hán thời gian nửa năm, đãi hán rèn luyện khí lực có thành tựu, như thế xông xáo giang hồ, Thất Phẩm phía dưới có ai là đối thủ của hán?"

Chỉ tiếc chính mình này hai cái đồ đệ cũng không thể kế thừa y bát, bại hoại cực kì, không phải vậy cái này Luyện Thể Chi Thuật nhất định có thể để hai bọn họ tiến thêm một bước, mười hai coi như bỏ qua, lão đại nếu như có thể luyện thành, chắc hẳn sớm đã đột phá cửu phẩm thượng hạn.

Tân Nghi Sinh gặp hán thờ dài thờ ngắn, biết rõ ý nghĩ, khê cười một tiếng nói: "Mọi người có mọi người Duyên Pháp, lão đại không thích hợp người phương pháp kia." Quảng Lăng từ xem thường, Tân Nghi Sinh nói sang chuyện khác: "Đại Giáo tập có thể từng nhìn ra 13 cái này kiếm pháp lại lịch?"

Quảng Lăng từ xoẹt nhưng nói: "Hán cái này cũng gọi kiếm pháp? Lại chặt lại bỏ, lại vun mạnh lại nện, lặp đi lặp lại cứ như vậy mấy lần, nào có cái gì chương pháp?"

Tân Nghi Sinh chỉ hán đi xem Vương Dương Minh động tác: "Đại Đạo Chí Giản. Người kia năm đó cùng người đại chiến ba trăm hiệp, làm cho người quảng kiếm nhận thua, từ đó không cần tiếp tục kiếm, chẳng lẽ người đã không nhận ra hán kiếm pháp?"

Quảng Lăng từ nghe vậy, trong mắt tinh quang bạo phát: "Trọng Kiếm Vô Phong, Đại Xảo Bất Công? !" Hán nhìn kỹ vài lần giữa sân đang vận kiếm

Vương Dương Minh, không đúng, mặc dù có mấy phần giống như, nhưng này Nhân Kiếm pháp phảng phất Thiên Thần Hạ Phàm, Thần Phật khó cân, trước mắt Vương Dương Minh kiếm pháp là quá qua loa, không giống, không giống!

Tán Nghi Sinh lan can mà cười: "Hắn còn chưa đến tinh tú, chờ hắn luyện thể có thành tựu, nội công phá vỡ mà vào Cửu Phẩm chi cảnh, lại từ trong thực chiến lĩnh ngộ được tiến thối khắc địch đủ loại pháp môn, qua vu lưu giữ tinh, năm đó người kia kiếm pháp liền có thể lại hiện ra thế gian."

Quảng Lăng từ trầm mặc không nói, chốc lát nửa than thở một tiếng: "Không muốn người kia tuy nhiên thân tử, kiếm pháp lại lưu truyền tới nay, 13 là từ đâu học đến bộ kiếm pháp kia?"

Tán Nghi Sinh liền đem Trần Bá Tiên từ trong núi hoang tìm được Kiếm Phô, lại đem Kiếm Phô giao cho Vương Dương Minh, mà Vương Dương Minh từ Kiếm Phô bên trong ngộ ra kiếm pháp này cần dùng Trọng Kiếm, từ đó học thành kiếm pháp này sự tình nói cho hắn biết. Quảng Lăng từ gật đầu nhưng nói: "Duyên Pháp, Duyên Pháp. Người kia ở dưới suối vàng có biết, chắc hẳn có thể an tâm"

Tiếp theo hắn vừa nghi ngại: "Thế nhưng là người đã nói với ta, 13 cả cuộc đời này cũng không thể ra Trường An Thành, hắn lại đi nơi nào học được thực chiến kinh nghiệm quý báu?"

Tán Nghi Sinh thở phào một hơi: "Hoàng Thượng ngày trước triệu ta vào cung, nói gần đây mô phỏng ban bố ý chỉ, đề 13 tham quân, qua Tây Bắc đóng giữ."

Quảng Lăng từ nhíu chặt lông mày, nói: "Thân phận của hắn đặc thù, có thể nào rời đi Trường An! Hoàng thượng là hồ đồ sao? Liền xem như muốn xuất Trường An Thành, cũng nhất định phải người tùy thời ở bên trông nom, không phải vậy Ma Tộc đám kia dư nghiệt há có không đề mắt tới hắn đạo lý!"

Quảng Lăng từ Lão Nhi đi cay, trong lời nói đôi vậy Hoàng đế khác biệt không kính ý.

Tán Nghi Sinh nhíu nhíu mày: "Ma Tộc sớm đã nhìn chằm chằm hắn. Sớm tại ta dẫn hắn lúc trở về, liền cùng hắc bào đưa trước tay. Mấy ngày trước đây Trường An Phố đầu đám kia mang mặt nạ thích khách, là Bách Độc môn phái đến, mục đích cũng là hắn."

"Hắc bào lão già kia thế mà còn tại nhân thế?" Quảng Lăng từ ghen ngào.

"Mấy chục năm không thấy, hắn tu vi càng thêm đáng sợ, chính là ta cũng không dám nói tất thắng. Chỉ là đề hắn biết khó mà lui a."

Quảng Lăng từ trầm giọng nói: "Như thế vạn không thể để cho tiểu tử này ra Trường An, người ngày hôm trước tiến Cung Điện Thánh, chẳng lẽ không có hướng vậy Hoàng đế Lão Nhi nói rõ bên trong lợi hại?"

Tán Nghi Sinh ý vị không rõ giạt nhẹ khóe miệng.

Nửa ngày, mới chậm rãi nói: "Ta công cái này thiên hạ đệ nhất tên tuổi, sớm phạm hắn kiêng kỵ."

Tâm hắn biết rõ, Hoàng Đế mặc dù ngoài miệng không nói, trong lòng đối với cái này khó chịu lâu vậy. Lần này cần 13 tham quân, nguyên bản lưu giữ cũng là đề 13 thoát khỏi chính mình khống chế, tiến vào hắn khống chế phía dưới suy nghĩ, hắn đối mình đã không yên lòng. Chính mình nói cùng không nói, thì có ý nghĩa gì chứ?

Quảng Lăng từ thở phào nói: "Vậy cũng không thể tùy tiện khuất phục. Việc quan hệ thiên hạ thương sinh khí vận. Ta nói sớm đưa nhỏ này người không nên cứu, lúc ấy liền nên trực tiếp trừ hậu họa, làm sao người mềm lòng, đem hắn mang về."

Tán Nghi Sinh ngẩng đầu nhìn hướng lên bầu trời, chẳng biết lúc nào bỗng nhiên phiêu khỏi Tiểu Vũ, xối ở trên người ẩm ướt hồ hồ dính cách cách, để cho lòng người cũng không vui vẻ như vậy.

Hắn thở dài: "Thượng thiên có đức hiếu sinh, ta không thể tự tiện sát sinh. Ta đã hướng Hoàng thượng mời ý chỉ, lại cho mười ba hai tháng. Hai tháng về sau, hắn liền đi Gia Dự Quan đóng giữ."

Quảng Lăng từ ung dung thở dài, Tán Nghi Sinh cũng không nói thêm gì nữa.

Hai người trong lúc nói chuyện với nhau, giữa sân tỷ thí đã tiến vào gay cấn, Tô Mộc đã xem chính mình đủ loại thủ đoạn sử xuất, nhưng thủy chung không thể Nhất Chiêu Chế Địch, Vương Dương Minh Cửu Dương Chân Khí tuy nhiên sung túc, kiếm pháp cũng sắc bén cương mãnh, làm sao thể lực hữu hạn, vô pháp làm cho Tô Mộc nhận thua.

Hai người đã đấu hơn một trăm hợp, Chân Khí dần dần không thuận, đều là một đầu mồ hôi. Đúng lúc này, nghe được Tán Nghi Sinh nói ra: "Dừng tay đi."

Vương Dương Minh sớm ước gì tranh thủ thời gian thôi đấu, nghe được Tán Nghi Sinh lời nói vội vàng lui lại ra, cung cung kính kính đối Tô Mộc cúi khom người, nói: "Sư tỷ đa tạ."

Tô Mộc cũng dừng lại, sắc mặt phức tạp, nhất thời nói không ra lời, chỉ nắm vuốt Kiếm Nhất trận thở dốc.

Nửa ngày sau mới nói: "Tiểu sư đệ, chúc mừng người, người lấy không đủ Nhị Phẩm thực lực, cùng ta bất phân thắng bại, ta thực sự thay người cao hứng." Tuy là ngôn ngữ chân thành bằng phẳng, trong lòng tốt xấu có chút thất lạc.

Vương Dương Minh lại biết Tô Mộc thực lực chân thật xa không chỉ cái này, lấy Gangnam Tô gia chi giàu, cất giấu chi phong, Tô Mộc trên thân bảo mệnh khắc địch đồ chơi nói ít cũng phải có mười dạng tám dạng, ở đâu là chính mình loại này cùng tiểu tử có thể địch nổi.

Còn nữa, Tô Mộc là Ngũ Phẩm cảnh giới, Chân Khí so với chính mình sung túc không chỉ gấp mười lần, nếu như tái đầu mấy chục hội họp, chính mình Cửu Dương Chân Khí hao hết, khí lực cũng không, Tô Mộc vẫn còn có thể lăn lộn như vô sự, đến lúc đó thua nhất định là mình.

Tán Nghi Sinh đi xuống đài đến, vỗ vỗ hai người bả vai, một mặt vui mừng: "13 tiến cảnh không tệ, mười hai khổ tu có thành tựu, ta rất hài lòng. Hai người các ngươi về sau nhiều luận bàn, mới có thể đề cao mau mau. Hôm nay liền dừng ở đây đi."

Tiếp lấy hắn chuyển hướng dưới đài vô số học sinh, nói: "Ta Quốc Tử Giám là vì Đại Hạ bồi dưỡng nhân tài địa phương. Tương lai các ngươi đều là rường cột nước nhà. Mất top 12, 13 liền là tấm gương của các ngươi, các vị cần phải cần cù hướng lên, không muốn cô phụ Quốc Gia đối với các ngươi ơn tài bồi. Mặt khác a, võ đạo tu hành chỉ là tu hành một bộ phận, các ngươi cần không thể hoang phế hẳn việc học học tập."

Thanh âm to, xa xa truyền ra, giữa sân mọi người đều khom người thụ giáo.

Tán Nghi Sinh hướng hai người ngoắc nói: "Hai người các ngươi đi theo ta, ta có việc muốn bàn giao."

Bạn đang đọc truyện *Dương Minh Ký Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57: Mạnh hơn người :.

Tán Nghi Sinh dẫn hai người một đường đi đến trong phòng mình, tùy ý ngồi xuống, nói: "Mười hai, ngươi tiểu thủ đoạn phát tiền nhân chi không phát, muốn tiền nhân chi chưa nghĩ, quả thật làm cho ta lớn đại kinh hỉ."

Tô Mộc vội vàng trả lời: "Đây là mười Tam Sur Đệ nghĩ ra được chủ ý, đệ tử không dám giành công."

Tán Nghi Sinh nói: "13 tuy nhiên có kỳ tư diệu tượng, làm sao lấy chân khí của hắn không chế năng lực căn bản là không có cách làm đến chánh thức thực hiện Chân Khí chảy trở về, nếu không phải ngươi thay hắn đèn bù phương diện này không đủ, biện pháp này cũng không thể ra đời. Hai người các ngươi đều có công lao."

Ngược lại lại quay đầu đối Vương Dương Minh cười nhạt nói: "Ngươi đến ta Quốc Tử Giám bên trong bất quá nửa tháng, ngược lại thật là làm không ít chuyện."

Vương Dương Minh nhìn hắn biểu hiện trên mặt không âm không dương, không biết hắn nói tới cái này không ít chuyện là chuyện tốt hay chuyện xấu, chỉ ứng một tiếng, không dám tùy ý trả lời.

Tán Nghi Sinh biết hắn là cái khôn khéo, cười nói: "Không cần khẩn trương, ta nói ngươi làm không ít chuyện, này tất nhiên là sự tình tốt. Sau khi ngươi tới, trước luyện Cửu Dương Thần Công, lại luyện Trọng Kiếm Cửu Thức, còn muốn ra tiểu thủ đoạn, cứu Bích Lạc, hiện tại ngươi đã thành ta Quốc Tử Giám phong vân nhân vật."

Vương Dương Minh động động chân, tùy ý dựa vào ở trên tường, cười hắc hắc, nói: "Sur phụ ưu tú như vậy, đồ đệ không dám không nỗ lực."

Tán Nghi Sinh lại đột nhiên hừ một tiếng, nói: "Nhưng là ta lại không nghĩ rằng, ngươi mỗi ngày bận rộn như vậy, thế mà còn có thời gian viết sách đây. Văn Võ Song Toàn a ngươi."

Vương Dương Minh "A" một tiếng, nhất thời một trận tâm hổng, chuyện này làm sao cũng bị lão nhân này biết. Lão nhân này tại Quốc Tử Giám bên trong là có vô số tài mắt còn là thế nào, chính mình làm việc tình đều không thể gạt được cách khác mắt, chỉ là không biết hắn có biết hay không chính mình lấy huyết đạo Hấp Khí sự tình, nhìn hắn không có xách, tựa hồ không biết?

Ngay sau đó vội vàng giải thích nói: "Đó là đồ đệ một cái Văn Học mộng, sur phụ không phải nói không thể bỏ bê hẳn việc học học tập a, đồ đệ viết sách, cũng là vì học tập nha. Huống hồ ta đã cùng Thư Cục bên kia nói rõ, không thể bằng vào ta danh nghĩa Xuất Bản, mà chính là lấy Bút Danh được thế."

Lời nói được đường hoàng hết sức xinh đẹp, chỉ là ánh mắt lại né tránh.

Tô Mộc không biết Vương Dương Minh viết sách sự tình, nghe vậy có chút không khỏi diệu, lớn mắt to trừng đi qua: "Ngươi còn viết sách đâu? Ai nha thật sự là đại xuất ta ngoài ý liệu."

"(Tây Du Ký Ngô Thừa Ân. Ngươi sách này ta sơ lược nhìn qua, ngược lại cũng có chút ý tứ. Sách này hử Phật báng nói, tuy nhiên viết là Thần Ma Chí Quái, khó đảm bảo hữu tâm người sẽ dính dấp đến trên triều đình Đảng Phái đấu tranh, hết lần này tới lần khác ngươi cho mình nâng bút tên là Thừa Ân, là nói mình thụ nhận tại Hoàng Ân không dám lơ đãng ý tứ sao?" Tán Nghi Sinh biến sắc, có chút nghiêm túc.

Vương Dương Minh hù nhảy một cái, cuống quýt khoát tay: "Sư phụ anh minh. Đồ đệ chính là sợ sách này sẽ khiến một số hiểu lầm, cho nên mới nâng bút tên, vì liền là lúc sau vạn nhất có vấn đề gì,

Chúng ta Quốc Tử Giám có thể hái sạch sẽ."

"Ấu trĩ!" Tán Nghi Sinh gõ hán trán: "Muốn tra, thuận tiện rất, Triều Đình nhiều người như vậy, ngươi cho rằng đều là Người mù đây."

Vương Dương Minh ôm đầu tránh trái tránh phải: "Vậy làm sao bây giờ a sư phụ? Hợp đồng đều ký xong, nếu như bội ước, đồ đệ ta chính là đem chính mình bán cũng chưa đóng nổi này Tiền bồi thường hợp đồng đây."

"Cái này hồi tưởng lại ta là sư phụ ngươi?" Tán Nghi Sinh khúc lấy ngón tay một chút đập vào trên đầu của hắn: "Ngươi là đồ đệ của ta, ta sao có thể không giúp ngươi chớ. Yên tâm đi, tương lai nếu như có vấn đề gì, thật truy xét đến trên đầu ngươi, ta bỏ ra mặt thay ngươi giải thích."

Vương Dương Minh nhất thời vui vẻ, miệng bên trong bồi mật, diệt âm thanh tạ ơn sư phụ sư phụ thật tốt, ngươi nói như vậy ta cứ yên tâm, ngươi là Thiên Hạ Đệ Nhất Cao Thủ, thụ Đại Hạ vạn dân kính ngưỡng, lại là Hoàng Thượng tri giao trọng thần, nơi nào còn có ngươi không giải quyết được sự tình.

Lại nghe Tán Nghi Sinh lời nói xoay chuyển, hơi nghiêng xuống ba, con mắt nhắm lại nói: "Nhưng vì sư như thế vì ngươi lao tâm lao lực, dù sao cũng phải muốn chút bồi thường không phải. Ta nhìn ngươi này Thư Cáo tử đã viết đến hồi thứ sáu mươi, không biết phía sau là sao phát quang cảnh? Đường Tăng, Tôn Ngộ Không này bốn đến tột cùng tối hậu vào tay Chân Kinh không có? Thành Phật không có? Tình hình kinh tế của ngươi tồn cáo ở đâu? Nhanh mau đem tới để cho ta nhìn trước cho thỏa chí."

Vương Dương Minh nghĩ thầm ngươi cái Lão không nghĩ, ta còn tưởng rằng ngươi muốn làm gì, nguyên lai quần lớn như vậy một vòng đến chỗ của ta lừa gạt tồn cáo.

Liền lớn tiếng nói: "Lão Đầu Nhi, ngươi quá không biết xấu hổ! Ta còn thực sự cho là ngươi là thay ta suy nghĩ, không muốn ngươi chính là muốn gạt ta bán thảo! Minh bạch nói cho ngươi, ta đều là muốn một lần viết một lần, trong tay một điểm tồn cáo đều không có, ngươi muốn nhìn trước cho thỏa chí, không có cửa đâu. Kết cục ta còn chưa nghĩ ra đâu!"

Hai người la hét ầm ĩ một trận, Tô Mộc ở một bên nghe được thú vị, nghĩ thầm ngay cả Tán Nghi Sinh đều yêu thích không buông tay sách, khẳng định là vốn sách hay. Liền vội vàng chen vào nói hỏi: "Tiểu sư đệ, ngươi này sách Xuất Bản không có? Nếu như Xuất Bản ta đi mua một bản đến xem, nếu như không có Xuất Bản, ngươi đem hiện hữu Thủ Cáo cho ta nhìn, ta trả cho ngươi tiền."

Vương Dương Minh ngược lại là quên cái này tài đại khí thô hạ người, nghe vậy cười nói: "Thư Cục đã đáp ứng đưa đi in, chắc hẳn ngay tại hai ngày này, ngươi hôm nay liền đi Thư Cục nơi đó nhìn xem, có lẽ đã có đệ nhất vốn bản in lẻ."

Tán Nghi Sinh chờ hắn hai nói xong, tục còn nói thêm: "Để ngươi hai tới, thực là còn có hán sự tình."

Hai người vội vàng rửa tai lắng nghe, nhưng nghe được Tán Nghi Sinh nói: "Ngày hôm trước tiến Cung, đến Hoàng Thượng ý chỉ, hai tháng về sau, 13 liền muốn tham quân."

"Tham quân?" Vương Dương Minh không hiểu ra sao, không biết là chuyện gì xảy ra.

Tô Mộc cũng vẻ mặt vô cùng nghi hoặc, nên biết Quốc Tử Giám Trung Học Sinh tuy nhiên từ trước đến nay có tham quân truyền thống, nhưng là đây đều là mọi người tự nguyện đền đáp Quốc Gia, cũng không có cưỡng chế biện pháp. Lần này thế mà Hoàng Thượng tự mình hạ chỉ, cảm giác có chút quái dị.

Tán Nghi Sinh giải thích nói: "Thiên Hạ Thái Bình đã lâu, nhưng là xung quanh một mực rục rịch. Phía bắc người Hung Nô một mực chia thành tốp nhỏ cướp bóc đốt giết, phía tây Ngươi Hồ cũng thỉnh thoảng phạm ta biên cảnh, phía nam sở dân Kiều Dũng Thiện Chiến, lúc nào cũng có thể thừa dịp ta không sẵn sàng khâu biên, Tây Nam Thập Vạn Đại Sơn từ trước là Yêu Vật mọc thành bụi chi địa, ai biết lúc nào sẽ xuất hiện một cái Diệt Thế yêu nghiệt.

Về phần Ma Tộc, những năm này ẩn cư Thiên Khí núi, tuy nhiên không có động tĩnh gì, dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết bọn họ khẳng định tại trừ tính lấy Phục Quốc đại kế. Lại xa, hướng phía đông ở nước ngoài Đông Doanh, Đông Bắc cách biển Cao Ly, dư Tam Đại Bộ Châu không cũng biết chi địa, đều có không biết nguy hiểm.

Lớn Hạ Kiến Quốc mười một năm, dân tâm nghĩ an, thời gian dài không khỏi bỏ bê chuẩn bị chiến đấu. Hoàng Thượng lần này ý chỉ, là muốn 13 lấy Quốc Tử Giám Viện Trưởng đồ đệ danh nghĩa tham quân, qua Tây Bắc đóng giữ lịch luyện, đền đáp Triều Đình, lấy vì Thiên Hạ học sinh mẫu mực. Ta suy nghĩ thật lâu, cảm thấy cái này ngươi đoán luyện tính cách, trưởng thành lớn mạnh đều có chỗ tốt, bởi vậy liền đáp ứng."

Hắn lời tuy như thế, Vương Dương Minh lại mơ hồ cảm thấy không đúng, hắn nhớ kỹ ngày hôm trước Tán Nghi Sinh tiến Cung, sau khi trở về nhưng chính là quảng cái chén, có thể làm cho hắn phát lớn như vậy lửa, chứng minh hắn đối với mình tham quân một chuyện chỉ sợ cũng không đồng ý, chỉ là trở ngại Hoàng Đế quyền lực, không dám phản bác a.

Tán Nghi Sinh tiếp tục nói: "Đương nhiên, Hoàng Thượng đương nhiên sẽ không vì để người một người tham quân phí lớn như vậy khổ tâm, hai tháng về sau sau đó chỉ để Quốc Tử Giám bên trong vừa độ tuổi người tự nguyện tham quân, vì sự muốn trừ người phải đi bên ngoài, ta lại để cho mấy người cùng người cùng nhau qua Tây Bắc, các người ở bên kia lẫn nhau trông nom, ta càng thêm yên tâm." Dứt lời, đưa tay chỉ chỉ Tô Mộc: "Mười hai, người tính toán một cái đi."

Tô Mộc mặc dù sinh ở Đại Phú Chi Gia, thiên tính lại cần cù quật cường, cũng không cảm thấy tham gia quân ngũ là như thế nào vì chuyện khó, lại Đại Hạ Di Vũ Lập Quốc, Quốc Trung nữ tử cũng có tham gia quân ngũ truyền thống, không tồn tại cái gì Lễ Giáo lớn phòng, lập tức gật đầu đáp ứng.

Tán Nghi Sinh lại để cho Tô Mộc qua thông tri Lão Tử Trần Bá Tiên, Lão Ngũ Lữ Phụng Tiên, Lão Cửu Trảm Thanh lông mày, Lão Thập vương Phán Phán, mười một Hideyoshi năm người, đến lúc đó cùng nhau đi tới Tây Bắc tham quân. Tô Mộc lĩnh mệnh qua, Vương Dương Minh nhìn Tô Mộc đi, mới làm căn ngồi tại Tán Nghi Sinh đối diện, nói: "Lão Đầu Nhi, thực người không muốn để cho để ta đi."

Tán Nghi Sinh cười như không cười nhìn lấy hắn, nói: "Người là tại họa tính tình, dựa theo ta ngoài ý muốn nghĩ, vốn muốn cho người cả một đời đều chia ra Trường An Thành, tại ta dưới mí mắt hãy còn có thể bảo vệ được người." Lại thở dài, thanh âm thanh lãnh bình tĩnh: "Nhưng là chim chóc không bay xa chút, làm sao có thể bay cao chút, cho nên ta nghĩ đến người đi tham quân cũng tốt, có thể được thêm kiến thức."

Vương Dương Minh không biết hắn trong lời nói mấy phần thật mấy phần giả, không có lên tiếng.

Chờ một lúc, Tán Nghi Sinh lại nói: "Người từ đến chỗ của ta về sau, nhớ mãi không quên cũng là tu hành. Ta nhìn ra, người là thực sự muốn trở thành cao thủ. Ta rất tán thưởng người loại thái độ này, bây giờ nội công của người có Cửu Dương Thần Công làm căn cơ, Ngoại Công có Hàng Long Thập Bát Chương cùng tự sáng tạo Trọng Kiếm Cửu Thức, nghe nói người còn tại lấy Quảng Lăng từ Giáo Tập dạy người phương pháp rèn luyện khí lực, đồng thời hướng Đại sư huynh của người thỉnh giáo Càn Khôn Đại Na Di tu luyện phương pháp, gần nhất lại sáng chế tiểu thủ đoạn loại đồ chơi này, xem ra đúng là gấp đôi dụng tâm."

Vương Dương Minh cũng không phủ nhận, hắn ngẫm lại, ngẩng đầu lên, ánh mắt kiên định: "Ta đời này không cầu gì khác, chỉ muốn giống như người thành vì nhân gian mạnh nhất, không, ta muốn siêu việt người, trở thành mạnh hơn người tồn tại."

Bạn đang đọc truyện *Dương Minh Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 58: Đặc huấn .:

Tán Nghi Sinh đối với hắn trả lời từ chối cho ý kiến, chậm rãi nói: "Tư tâm mà nói, người là đồ đệ của ta, ta hẳn là hảo hảo dạy người. Nhưng là ta cuối cùng mười năm nghiên cứu ba ngàn Đạo Tàng, thủy chung không thể phá giải bên trong huyền bí, có việc này bận lòng, khó mà toàn bộ tinh thần dạy người, chỉ có thể để người chính mình đi tìm vừa ý công pháp đến luyện, người ngoài miệng không nói, trong lòng thực vẫn là oán niệm ta đi?"

"Bị người kiểu nói này, thật là có điểm oán niệm người."

Tán Nghi Sinh gặp hắn đáp cũng là lồi lạc, khẽ cười một tiếng, tiếp theo nghiêm nghị nói: "Hai tháng sau, người liền muốn qua Tây Bắc lịch luyện, đến lúc đó bên cạnh người không còn là đồng học, mà chính là Đại Hạ Triều binh lính cùng Người Hồ chiến sĩ, người có thể sẽ kinh lịch chém giết, kinh lịch âm tiển, những nguy hiểm này lúc nào cũng có thể sẽ để người mất mạng. Dưới mắt người bản sự còn chưa đủ lấy tự vệ. Ta là sư phụ người, người tại Tây Bắc nếu như mất mạng, ta khó từ tội trạng, dù là người ở trước mặt người ngoài ném ta Quốc Tử Giám mặt mũi, ta cũng từ chối không trách nhiệm, cho nên, hai tháng này, ta muốn đích thân dạy người, đối người tiến hành đặc huấn."

Vương Dương Minh nghe được lời này, nhìn không được hưng phấn kêu lên: "Người nói là thật? Hai tháng đặc huấn?" Cần biết rõ Tô Mộc đạt được Tán Nghi Sinh một phen lời bình, đều hưng phấn đến cùng nhặt một trăm vạn giống như, Vương Dương Minh thế nhưng là lập tức liền phải tiếp nhận Tán Nghi Sinh rỗng rã hai tháng đặc huấn, cái này là người khác tha thiết ước mơ cơ hội a!

Tán Nghi Sinh bắt đầu đi nói: "Người bộ dáng này, ngược lại có mấy phần giống người này thập nhất sư huynh Hideyoshi, Hầu Tử. Ta cái này đặc huấn, có thể là ma quỷ Địa Ngục thức, người đến lúc đó không muốn kêu cha gọi mẹ."

Vương Dương Minh nghĩ thầm tiểu gia ta mỗi ngày công một trăm sáu mươi cân phụ trọng chạy ba mươi dặm làm một ngàn cái chống đẩy, cái dạng gì gặp trắc trở ta còn không có trải qua, sợ người này đồ bỏ ma quỷ đặc huấn, cứ tới đi!

"Lão đầu tử, người hai tháng này đặc huấn, đến tội cùng có thể đạt tới hiệu quả gì?"

Tán Nghi Sinh cười ha hả nhìn lấy hắn, thấy hắn sợ hãi trong lòng, nửa ngày mới mở miệng: "Hai tháng, nếu như không thể để cho người học được Càn

Khôn Đại Na Di, ta cái này đặc huấn liền có thể nói thất bại."

"Hai tháng? Học được Càn Khôn Đại Na Di?" Vương Dương Minh mừng rỡ trong lòng quá đổi, phải biết, Tô Mộc thể nhưng là nói với hắn, lấy hắn hiện tại điều kiện, muốn phải học được Càn Khôn Đại Na Di phải mười năm mới được, Tân Nghi Sinh quả nhiên có thần thông như thế, có thể làm cho hắn trong hai tháng học được Càn Khôn Đại Na Di?

"Không nhiều không ít, cũng là hai tháng. Nhưng là nếu như ngươi kiên trì không xuống, tới hậu không thành công, không phải ta đặc huấn không được, mà chính là ngươi không được."

Wương Dương Minh vỗ bàn đứng dậy: "Cứ như vậy chắc chắn! Nam nhân, không thể nói không được!"

Ngày thứ hai, Vương Dương Minh sáng sớm dậy liền đuổi tới Diễn Võ Trường, hôm qua hắn cùng Tân Nghi Sinh ước định ở đây gặp nhau, bắt đầu trong vòng hai tháng đặc huấn. Hắn đến lúc đó, trên diễn võ trường chưa có bao nhiêu người, Tân Nghi Sinh cũng không tại, Vương Dương Minh nghĩ thầm chính mình có lẽ đến sớm. Trong lúc rảnh rỗi,

Liền trước cột lên Thiết Sa túi, trên lưng Trọng Kiếm bắt đầu chính mình thường ngày Thể Năng Huấn Luyện. Ba mươi dặm chạy qua, một ngàn cái chống đẩy làm xong, thái dương đã thẳng rất cao, Tân Nghi Sinh lại còn chưa có xuất hiện. Vương Dương Minh nghĩ thầm lão nhân này sẽ không ngủ qua đi, lại hoặc là lừa gạt chính mình?

Chính đang nghĩ ngợi tinh toạ, xa xa nhìn thấy Tân Nghi Sinh chấp tay sau lưng chậm rãi đi tới, sau lưng còn đi theo tất cả kính đã sớm sáng tỏ. Vương Dương Minh một chút nhảy dựng lên, chạy tiến lên, nói: "Lão đầu tử, ngươi đến trễ, để cho ta đợi thật lâu!"

Tân Nghi Sinh ngửa mặt lên trời cười ha ha, nói: "Vi sư tới hôm qua cùng Đại sư huynh của ngươi nghiên cứu ba ngàn Đạo Tàng đến đã khuya, sáng nay liền cái kia... Không thể đứng hạn đứng lên. Ngủ qua, ngủ qua."

Wương Dương Minh tức giận nói: "Ngày Đại Sư Huynh làm sao sáng nay liền đứng lên, còn qua cho học sinh giờ học đây. Ngươi chính là lười, cũng là lười!"

Đã sớm sáng tỏ sau lưng Tân Nghi Sinh vụng trộm cười, Tân Nghi Sinh nói: "Chớ nào, chớ nào. Đại sư huynh của ngươi là người trẻ tuổi, tinh lực dồi dào, ta lão đầu tử tuổi già sức yếu, ngủ thêm một lát nhĩ cảm giác lại thể nào, ngươi nhìn ngươi hô to gọi nhỏ, một điểm không hiểu Tôn Sư Trọng Đạo."

Wương Dương Minh lười nhác cùng hắn tranh chấp, hướng đã sớm sáng tỏ nói: "Đại Sư Huynh làm sao cũng cùng đi? Ngươi thông thả sao?"

Đã sớm sáng tỏ cười: "Tân Viện Trưởng sáng nay đến ta giáo khóa phòng học, nói cho ta biết muốn giúp ngươi tiến hành đặc huấn, đã ngừng ta khóa, ta liền theo Viện Trưởng cùng một chỗ tới."

Wương Dương Minh buồn bực: "Ngươi cũng phải giúp ta đặc huấn?"

Tân Nghi Sinh nói: "Ta thân là Nhất Viện chi trưởng, tự nhiên là bề bộn nhiều việc, nơi nào có thời gian mỗi ngày nhìn chăm chăm ngươi. Ta để Đại sư huynh của ngươi tới đợi được giám thị chi trách, Đại sư huynh của ngươi liền như là ta đích thân đến, hắn nói chuyện chính là ta nói, ngươi cần phải không thể vi phạm, nghe rõ sao?"

Đại Sư Huynh là Vương Dương Minh sùng bái chi cực nhân vật, hắn lời nói Vương Dương Minh vốn là cam tâm tình nguyện nghe, ngược lại cũng không cần Tân Nghi Sinh bàn giao. Lập tức Tân Nghi Sinh mệnh Vương Dương Minh thoát Ngoại Y, hoạt động gân cốt, nói ra: "Chúng ta bây giờ liền bắt đầu."

Wương Dương Minh thu liễm thần sắc, nghiêm túc nghe hắn bàn giao.

Tân Nghi Sinh ngửa đầu nhìn bầu trời, chậm rãi nói: "Hôm qua đã nói rõ với ngươi trắng, hai tháng này đặc huấn mục đích, là để ngươi học được Càn Khôn Đại Na Di. Nói đến, thể gian cũng không tốc thành pháp môn, ta lần này muốn ra mấy cái đặc huấn biện pháp, cũng là cưỡng ép nghịch thiên mà làm, bên trong vất vả hẳn là thường nhân không thể nhẫn nại. Trên đường ngươi nếu thật chịu đựng không được, liền không nên miễn cưỡng, miễn cho thương tổn ngươi căn bản, vậy liền được không bù mất."

Wương Dương Minh gật đầu, trả lời: "Thẳng nếu thật là chịu không được, ta tự nhiên sẽ nói. Nhưng chỉ cần ta có một hơi tại, ta liền sẽ không buông tha cho."

Tân Nghi Sinh từ chối cho ý kiến, tiếp tục nói: "Lần này đặc huấn, huấn luyện là ngươi ba cái phương diện năng lực —— thể lực, nội lực, Tinh Thần Lực."

Đóng võ đạo một đường, không có gì hơn cái này ba loại sức mạnh luyện tập, thể lực là gân cốt chi lực, nội lực là đan điền kinh mạch chi lực, hai thứ này Vương Dương Minh đều có chỗ tu tập, bao nhiêu cũng có chút tâm đắc. Cái này Tinh Thần Lực, lại là hẳn từ tu hành đến nay lần đầu tiên nghe nói. Tinh Thần Lực là thường nhân khó mà đoán luyện lực lượng, lại đối trước hai loại lực phát huy có cực kỳ trọng yếu ảnh hưởng, huyền diệu khó giải thích, không thể nói rõ. Nói đơn giản đến, Tinh Thần Lực, liền là linh hồn lực lượng, hoặc biểu hiện là ý chí, hoặc biểu hiện là chuyên chú, hoặc biểu hiện là khí tràng, tóm lại đầu đầu cũng có, lại khó mà cụ thể hình dung.

Tân Nghi Sinh tiếp tục nói: "Tuy là đặc huấn, thời gian khẩn trương, nhưng cũng không thể nóng vội. Dạng này, chúng ta tới trước huấn Luyện Thể Lực cùng nội lực." Dứt lời mệnh đã sớm sáng tỏ lấy ra một cái Lư Hương, một bộ hương dầy, một cái sứ bầu rượu, từng cái triển khai. Vương Dương Minh không biết mấy dạng này vật là chỗ ích lợi gì, chậm đợi lấy Tân Nghi Sinh phân phó.

Tán Nghi Sinh mệnh Vương Dương Minh cúi xuống Thiết Sa túi đến, cột vào trên hai tay, lại mệnh hấn đem hai tay lập tức, đem hai chân cùng vai rộng bằng nhau, mắt nhìn phía trước, đâm xuống mã bộ. Vương Dương Minh theo lời làm theo, nhưng cảm giác thường thường không có gì lạ một cái mã bộ, bởi vì trên tay trái hai cái hết sức trầm trọng Thiết Sa túi, trở nên mười phần vất vả, nhưng hấn mấy ngày huấn luyện có thành tựu, còn kiên trì được.

Đã sớm sáng tỏ điểm đường hương, cắm vào Lư Hương đặt ở hấn dưới mông, đầu nhang chính cách hấn cái mông không đủ ba cm xa. Tán Nghi Sinh lại mệnh hấn nhẹ nhàng nâng lên chân trái, hướng về phía trước bình thân, đem sứ bầu rượu đặt ở chân hấn trên lưng, nói: "Liên cái tư thế này, người trước kiên trì thời gian một nén nhang. Nếu như cái mông kề đến đầu nhang, hoặc là bầu rượu rơi xuống đất, lại hoặc là bao cát chạm đến mặt đất, đều tính người thất bại. Bắt đầu đi."

Vương Dương Minh chỉ có một chân, toàn thân trọng lượng đều tại cái này một chân bên trên, lại thêm còn phải bảo đảm bao cát lập tức, còn muốn chiều cổ cái chân còn lại Thượng Từ âm thăng bằng, không một lát nữa liền đã đầu đầy mồ hôi, khó lòng duy trì. Liên đang khổ cực ráng chịu đi thời điểm, lại nghe được Tán Nghi Sinh nói ra: "Hiện tại bắt đầu, người bình tâm tĩnh khí, vận khởi Cửu Dương Thần Công, hấp thu luyện hóa Thiên Địa Nguyên Khí."

Vương Dương Minh nghĩ thầm chính mình ánh sáng muốn duy trì cái tư thế này liền đã khó như lên trời, như thế nào còn có thể phân thân qua ngưng kết Thiên Địa Nguyên Khí? Nhưng là nếu biết đây là đặc huấn, khi nhưng đã lường trước đạo khẳng định là sẽ không như thế đơn giản, thế là miễn vì khó, vận khởi Cửu Dương Thần Công pháp môn, chậm rãi hấp thu Thiên Địa Nguyên Khí.

Tán Nghi Sinh nói: "Tốc độ chậm một chút, lại thêm nhanh."

Vương Dương Minh vô pháp, đành phải ghép thành lực khí toàn thân điều động Cửu Dương Thần Công, liều mạng hấp thu Thiên Địa Nguyên Khí, đồng thời còn muốn luyện hóa những này hỗn tạp Nguyên Khí, lập tức mồ hôi chảy như chú, toàn thân run rẩy. Hấn cắn chặt răng, liều mạng nghiền ép lấy bên trong thân thể của mình một chút xiu tiềm lực, khó khăn lắm chịu thời gian một nén nhang. Tán Nghi Sinh nói: "Khoan đã nghỉ." Đã sớm sáng tỏ rút lui hương dây bầu rượu bao cát, Vương Dương Minh đặt mông ngồi ngay đó, thở hổ hển, rốt cuộc không đứng dậy được.

Tán Nghi Sinh nói: "Cho người một khắc đồng hồ thời gian nghỉ ngơi, về sau lại như vừa rồi kiên trì một nén nhang."

Vương Dương Minh ngửa mặt lên trời thở dài, vội vàng nắm chặt thời gian khôi phục thể lực.

Như là luyện một hồi nghỉ một lát, điểm xong Tam Trụ Hương về sau, Vương Dương Minh không còn có thể lực tiếp tục, Tán Nghi Sinh nói: "Cái này khâu trước đến nơi đây, chúng ta tiến hành xuống một cái khâu."

Bạn đang đọc truyện *Dương Minh Kỳ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Bình Lương Hoàn :.

Vương Dương Minh chỉ có một chân, toàn thân trọng lượng đều tại cái này một chân bên trên, lại thêm còn phải bảo đảm bao cát lập tức, lại phải chiều cổ cái chân còn lại Thượng Từ âm thăng bằng, không một lát nữa liền đã đầu đầy mồ hôi, khó mà chống đỡ được.

Chính đang khổ cực ráng chịu đi thời điểm, lại nghe được Tán Nghi Sinh nói ra: "Hiện tại bắt đầu, người bình tâm tĩnh khí, vận khởi Cửu Dương Thần Công, hấp thu luyện hóa Thiên Địa Nguyên Khí."

Vương Dương Minh nhúc nhích, chính mình ánh sáng muốn duy trì cái tư thế này liền đã khó như lên trời, như thế nào còn có thể phân thân qua ngưng kết Thiên Địa Nguyên Khí? Nhưng là nếu biết đây là đặc huấn, đã nghĩ đến khẳng định là sẽ không như thế đơn giản, thế là miễn vì khó, vận khởi Cửu Dương Thần Công pháp môn, duy trì thăng bằng đồng thời, chậm rãi hấp thu Thiên Địa Nguyên Khí.

Tán Nghi Sinh ở một bên thúc giục: "Tốc độ chậm một chút, lại thêm nhanh."

Vương Dương Minh vô pháp, đành phải ghép thành lực khí toàn thân điều động Cửu Dương Thần Công, gia tốc hấp thu cũng luyện hóa những này hỗn tạp Nguyên Khí, càng phải chiều cổ bầu rượu bao cát cùng dưới mông hương dây, cơ hồ lập tức liền mồ hôi chảy như chú, toàn thân run rẩy, trên trán gân xanh một trống một trống, như muốn nhảy ra, mồ hôi trượt xuống ở trong mắt, chát chát chát chát đau nhức.

Hấn cắn chặt răng, gắt gao nắm chặt quyền đầu, nỗ lực điều hoà hô hấp, lại đem Hạ Bàn thả vững vàng chút, tâm lý không ngừng cho mình động viên, khó khăn lắm chịu thời gian một nén nhang.

Đợi Tán Nghi Sinh nói "Khoan đã nghỉ", đã sớm sáng tỏ rút lui hương dây bầu rượu bao cát, Vương Dương Minh trong nháy mắt đặt mông ngồi ngay đó, thở hổ hển, rốt cuộc không đứng dậy được.

Tán Nghi Sinh cười: "Cho ngươi một khắc đồng hồ thời gian nghỉ ngơi, về sau lại như vừa rồi kiên trì một nén nhang."

Vương Dương Minh ngửa mặt lên trời thở dài, vội vàng nắm chặt thời gian khôi phục thể lực.

Như là luyện một hồi nghỉ một lát, điểm xong Tam Trụ Hương về sau, Vương Dương Minh tình trạng kiệt sức, không còn có thể lực tiếp tục, chỉ ngồi liệt trên mặt đất, hô hô thở, mồ hôi thấm ướt áo, tích tập trên mặt đất, ẩn ẩn ướt một mảnh.

Tán Nghi Sinh nói: "Cái này khâu trước đến nơi đây, chúng ta tiến hành xuống một cái khâu."

Vương Dương Minh khóc không ra nước mắt, biến mất cái trán mồ hôi, nỗ lực đứng lên.

Kế tiếp khâu không biết lại là cái gì, chắc hẳn lại là gian nan chỉ cực huấn luyện, chính mình thân thể này không biết còn trải qua không trải qua được lại một phen gầy vò.

Lại nghe Tán Nghi Sinh nói: "Lần này tới huấn luyện ngươi thị lực cùng thính lực."

Đã sớm sáng tỏ từ sau lưng lấy ra một cái hộp đựng thức ăn, mở ra bên trong là nóng hôi hổi bánh bao, chính là căn tin có thụ học sinh yêu điểm tâm —— nhỏ lồng chung bao, tiếp lấy lại lấy ra một cái đồng tiền, kẹp trên ngón tay ở giữa.

Vương Dương Minh sáng sớm sau hoàn thành thường ngày Thể Năng Huấn Luyện, lại bị Tán Nghi Sinh luyện lâu như vậy, đã sớm đói, nhìn thấy bánh bao chỗ nào còn nhìn được, hai mắt tỏa ánh sáng, ừng ực nuốt ngậm nước bọt. Đưa tay liền muốn đi lấy.

Tán Nghi Sinh "Ba" đánh rụng tay hắn: "Cái này bánh bao cũng là ngươi Com trưa, nhưng là, cũng không dễ dàng như vậy để ngươi ăn."

"Chỉ chỉ đã sớm sáng tỏ: "Thấy không? Đại sư huynh của ngươi trong tay cầm một cái đồng tiền, hắn đem đồng tiền quăng lên trước đó, ngươi cần nhắm mắt, đợi đồng tiền xuất thủ thời điểm, ngươi có thể mở mắt, bằng con mắt nhìn thấy quỹ tích cùng lỗ tai nghe được phong thanh đem đồng tiền bắt lấy, nếu như tóm được, liền thưởng ngươi ăn một cái bánh bao, nếu như bắt không được, ngươi muốn cùng Đại sư huynh của ngươi đối chiến một trận, ngươi là tay không tác sát, Đại sư huynh của ngươi a, liền lấy ta cái này cây côn qua so với ngươi vẽ. Nếu như Đại sư huynh của ngươi Côn Tử đánh ngươi không đến, ngươi cũng có thể ăn cái bánh bao, nếu như Côn Tử đánh lấy ngươi, vậy ngươi vẫn là phải đi bắt đồng tiền."

Nói móc từ trong ngực ra một đoạn dài một thước Mộc Côn, đen nhánh không lấm thu hút, đưa cho đã sớm sáng tỏ, đã sớm sáng tỏ một mực cung kính tiếp nhận: "Đệ từ dùng tất định nhưng trả lại."

Tán Nghi Sinh khoát khoát tay, nói: "Không cần, cái này Côn Tử như vậy truyền cho ngươi đi."

Đã sớm sáng tỏ hớn hở ra mặt, tựa hồ đến cái gì không được sự vật, Vương Dương Minh nhìn kỳ quái, không biết Đại Sư Huynh làm sao như vậy cao hứng, chẳng phải một cây phá Côn Tử a.

Tán Nghi Sinh phân phó đã xong, đập vỗ một cái vạt áo, quay đầu rời đi: "Lão đại, 13, các ngươi ở chỗ này luyện đi, ta muốn đi ăn cơm trưa. Sau này mấy ngày nay, đều như thể luyện."

Vương Dương Minh tốt không tức giận, nguyên bản nói hai tháng tự mình đặc huấn làm sao lại một buổi sáng liền đánh cho ta phát, nghe ý tứ này mấy ngày sắp tới cũng sẽ không đến, lão già này, thật sự là khi dễ người. Nhưng là đã sớm sáng tỏ có thể bồi tiếp chính mình huấn luyện, đó cũng là cầu còn không được sự tình, lập tức cũng không tiện bỏ trí sự phụ không phải, liền cùng đã sớm sáng tỏ tiếp tục đặc huấn.

Hắn vốn cho rằng bắt đồng tiền loại chuyện này hẳn là rất là dễ dàng mới đúng, không muốn đã sớm sáng tỏ lực tay rất nhanh, chính mình vừa mở mắt ra, căn bản không kịp phản ứng đồng tiền liền đã bay không còn thấy bóng dáng tăm hơi, cái gì thị lực thính lực, đều căn bản không dùng được, nhiều lắm là cũng chính là liều mạng nhảy dựng lên đưa tay chụp một cái, trừ bắt một tay không khí, nơi nào có đồng tiền bóng dáng. Cái này bắt không thành, bánh bao tự nhiên là không có ăn, còn phải lĩnh thụ Đại Sư Huynh Côn Pháp.

Đã sớm sáng tỏ mỉm cười một cái: "Tiểu sư đệ, Thuyết Bát Đắc, hai ta đánh phải đánh một trận."

Vương Dương Minh biết mình mức độ so với đối phương kém không chỉ một sao nửa điểm, ngưng ngưng cười: "Đại Sư Huynh ngươi có thể ngàn vạn thủ hạ lưu tình, ngươi là Cửu Phẩm thực lực, ta mới không đến Nhị Phẩm, ngươi một côn này từ xuống tới, sơ lược trọng chút, có thể không liền đem ta nện thành thịt vụn."

Đã sớm sáng tỏ cười ha ha: "Ngươi cứ việc giải sầu, ta có chừng mực."

Nhưng mà chánh thức đưa trước tay, Vương Dương Minh mới biết được đã sớm sáng tỏ mặc dù có phân tặc, hẳn cái này Côn Tử cũng là tuyệt đối không tốt chịu. Tiệm tay Nhất Côn tựa như Thiên Ngoại bay tới, chính mình trước đó không có chút nào Dự Phán, muốn né tránh, làm sao thân thể phản ứng căn bản theo không kịp, rần rần chắc chắc trên đầu chịu Nhất Côn.

Cái này Côn Tử đen nhánh nhìn lấy không chút nào thu hút, thật đánh đến trên thân Khước Tà môn đau đớn, đơn giản tựa như một cổ điện lưu xông vào thân thể. Vương Dương Minh bị cái này bay tới Nhất Côn đánh cho tay chân nằm nhũn, suýt nữa ngã ngối trên mặt đất, còn không có đứng vững.

Lại vội vàng nhảy ra ý đồ tránh đi thứ hai côn, Đại Sư Huynh Côn Tử lại Như Ảnh Tùy Hình, lại là Thiên Ngoại Nhất Côn, hai côn, ba côn, ba ba ba ba, Vương Dương Minh bị nện đến choáng nặng, ngao ngao kêu thảm: "Côn Bổng tác dụng gì, đầu đầy bao lớn a..."

Đã sớm sáng tỏ một bên ra còn vừa nói: "Tiểu sư đệ không muốn nhụt chí, tranh thủ thời gian giữ vững tinh thần tiếp ta tiếp theo còn!" Ba ba ba ba ba...

Ba ba ba ba ba...

Bất đồng tiền —— bất không được, chịu Côn Tử —— trốn không thoát, lòng vòng như vậy lặp đi lặp lại, mắt thấy qua giữa trưa. Về sau chung quy là đã sớm sáng tỏ nhường, để Vương Dương Minh ăn vụng gần như cái bánh bao, này mới khiến hắn không đến mức đói xong chóng mặt.

Vương Dương Minh thờ hồn hển, đã sớm sáng tỏ lại lẫn lộn như vô sự, nói ra: "Viện Trường bàn giao, buổi chiều vẫn là muốn luyện con ngựa kia bước, người nghỉ ngơi nửa canh giờ, lại lấy Hối Linh tán đến phục, ta ở đây ăn gần như cái bánh bao quyền đương Com trưa."

Hồn loạn chịu về tức xá, đơn giản tắm một cái, lấy Hối Linh tán phục qua, như cũ đau bụng sắp xếp liền, nói cũng kỳ quái, cái này đầy người mệt nhọc tựa hồ cũng đi theo này trong bụng Trục Khí cùng một chỗ bài xuất, phản lại cảm thấy tinh thần nhanh nhẹn, tay chân linh hoạt. Hắn biết đã sớm sáng tỏ còn tại diễn võ trường chờ hắn, không dám trì hoãn, thay đổi một thân huấn luyện Trang lại tiếp tục trở lại Diễn Võ Trường.

Như thế lặp đi lặp lại.

Sư huynh đệ hai người đến trưa lại là một phen khổ huấn, thăng luyện Vương Dương Minh Tứ Chi Bách Hải bên trong rốt cuộc không còn chút sức nào, toàn thân hư thoát như là phê nhân, lúc này mới coi như thôi.

Đã sớm sáng tỏ một thanh kháng lên Vương Dương Minh, cứ như vậy qua đến căn tin. Vương Dương Minh gian nan lên tiếng: "Làm phiền Đại Sư Huynh đánh cho ta 20 phần đồ ăn..."

Đã sớm sáng tỏ rần rần chắc chắn cho hắn đánh 20 phần, đáng tiếc Vương Dương Minh thể xác tinh thần đều mệt, ngay cả động một chút khí lực đều không có, đưa cũng cảm không được, tay run dử dội hơn, ăn một miếng thẳng muốn vung nửa ngum đi ra. Đã sớm sáng tỏ nhìn hắn vất vả, đang muốn cho ăn cơm cho hắn, Vương Dương Minh liên tục khoát tay cự tuyệt: "Hai ta đều là hán tử, Đoạn Bối Sơn - Brokeback Mountain này một bộ là tuyệt đối không được."

Đã sớm sáng tỏ không hiểu ý, Vương Dương Minh bắt đắc dĩ nói: "Người vẫn là để Bích Lạc tới đi."

Bích Lạc lúc đến, nhìn thấy quang cảnh như vậy, đau lòng đến rơi lệ, ním môi khô sở nói: "Dương Minh ca ca, làm gì như thế tra tấn chính mình..."

Vương Dương Minh có thể không có chút nào giống khổ sở.

Hắn tuy nhiên về mặt hiển thị rõ, có thể đôi mắt xanh mát thấu triệt, đuôi lông mày khỏe mắt đều là ý cười: "Đây là ta Duyên Pháp, người bên ngoài muốn có được sư phụ cùng Đại Sư Huynh huấn luyện, đó là đập mấy trăm khẩu đầu đều cầu không được, ta may mắn như vậy, người nên thay ta hoan hi mới là."

Bích Lạc một bên nức nở gật đầu một bên cho hắn ăn cơm, Vương Dương Minh ai đến cũng không có cự tuyệt, đem cái này 20 phần toàn bộ thức ăn ăn, còn cảm thấy chưa đầy đủ, Nổ Nổ miệng ra hiệu lại cho mình đánh mấy phần.

Bích Lạc theo lời đang muốn đi, lại bị đã sớm sáng tỏ cản lại, nhử mày ngăn cản nói: "Người hôm nay ăn nhiều như vậy, đã là người độ lượng cực hạn, lại ăn người muốn nứt vỡ cái bụng, không có được hay không."

Vương Dương Minh cười khổ nói: "Có thể ta vẫn cảm thấy khí lực chưa hồi phục. Không ăn no ngày mai làm sao có sức lực huấn luyện?"

Đã sớm sáng tỏ trầm tư không nói, nửa ngày nói ra: "Nhìn tới vẫn là đến xin giúp đỡ tiểu sư muội. Người chờ một lát, ta qua tìm tiểu sư muội tới."

Đã sớm sáng tỏ tìm tới Tô Mộc thời điểm, nàng chính ở trong viện chậm rãi đi dạo, tại hậu sơn biệt khuất nửa tháng, khó khăn đến thoát lồng giam, tự nhiên muốn hảo hảo đi một chút đi dạo một vòng, bình thường nhìn chán phong cảnh hôm nay đều cảm thấy có một phen đặc biệt tự vị.

Mắt thấy đã sớm sáng tỏ đột nhiên xuất hiện tại bên cạnh mình, Tô Mộc ngạc nhiên nói: "Đại Sư Huynh làm sao gấp gáp như vậy? Thế nhưng là xảy ra chuyện gì?"

Đã sớm sáng tỏ không kịp nói chuyện, kéo lên nàng liền đi: "Người theo ta đi nhìn xem 13 người liền mình bạch."

Tô Mộc đi vào căn tin, hỏi rõ ràng tiền căn hậu quả, cảm thấy ngoài ý muốn: "Nói như vậy, thức ăn bình thường đã thỏa mãn không người năng lượng cần?"

Đã sớm sáng tỏ đòi Vương Dương Minh đáp: "Đúng vậy. cho nên ta nghĩ đến, đến hướng tiểu sư muội mượn Bình Lương Hoàn dùng một lát."

Tô Mộc giọng mang chán chờ: "Bình Lương Hoàn xác thực đối chứng, chỉ là thứ này ăn nhiều có trăm hại mà không một lợi, ta cảm thấy không phải vạn bất đắc dĩ, không muốn ăn thứ này."

Nguyên lai, tô gia con cháu đông đảo, bên trong có ít người tham quân đến đáp Quốc Gia, trên chiến trường tình huống thay đổi trong nháy mắt, thỉnh thoảng sẽ gặp được hết đạn cạn lương tuyệt cảnh, vì có thể làm cho tô gia con cháu càng nhiều sống sót, liền nghiên cứu ra một loại có thể làm thời thay thế thức ăn bình thường được vật, đặt tên gọi là Bình Lương Hoàn, ý tứ cũng là hưng binh tác chiến thời điểm làm lương khô ăn viên thuốc, bên trong

dùng là đủ loại giàu có nhiệt độ cao lượng thực vật tinh hoa áp súc mà thành, binh lính ăn một hạt Bình Lương Hoàn có thể cung ứng ba ngày ba đêm năng lượng tiêu hao."

Nhưng là thứ này dù sao cũng là cưỡng ép chế tác được, bên trong có một ít làm phụ liệu được vật cổ có độc, đối với người cơ thể có rất nhỏ thương tổn, nếu như phục dụng nhiều liền sẽ tạo thành không thể nghịch chuyển thương tổn, từ trường viễn đến xem đối với sinh mạng tồn tại nhất định uy hiếp. Chính vì vậy, không phải vạn bất đắc dĩ thời điểm tô gia con cháu cũng sẽ không phục dụng Bình Lương Hoàn, cũng chính bởi vì cái này tai hại, Tô gia cũng không có đem Bình Lương Hoàn cách điều chế hiến cho Triều Đình coi là hành quân chi dụng.

Vương Dương Minh chỉ nói không sao, nguyện ý thử một chút.

Tô Mộc trừng mắt: "Liền vì đặc huấn, ngay cả mệnh đều mặc kệ? Ta không đồng ý!"

Bích Lạc so Vương Dương Minh còn phải quan tâm thân thể của hắn, nghe vậy vành mắt vừa đỏ, vội vã khuyên hắn: "Chúng ta còn muốn khác biện pháp, cho dù không thể hoàn thành đặc huấn, chúng ta cũng không thể mặc kệ thân thể."

Đã sớm sáng tỏ lại ở một bên hát đệm: "Không sao. Bình Lương Hoàn tại người khác có hại, tại tiểu sư đệ lại vô hại."

Bạn đang đọc truyện *Dương Minh Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Tân Thư Đại Bán :.

Tô Mộc, Bích Lạc, Vương Dương Minh cũng kỳ quái mà nhìn xem hắn, không biết hắn có gì nói ra lời ấy, đã sớm sáng tỏ nhỏ giọng nói: "Nơi đây không phải nói chuyện chỗ, chúng ta trước quay về chỗ ở."

Ngay sau đó ba người nhìn Vương Dương Minh chậm rãi về tức xá, đã sớm sáng tỏ pha nước trà, mời mấy người ngồi xuống, chậm rãi nói: "Tiểu sư đệ trên người có cái bí mật, Viện Trưởng từng nói với ta chi, cũng để cho ta giữ bí mật, hôm nay nói cho các ngươi biết cũng tốt."

Vương Dương Minh nghe được lời này, lấy vì đại sư huynh muốn đem trong cơ thể mình không có kinh mạch sự tình nói cho Bích Lạc cùng Tô Mộc, nhưng là nghĩ lại, tựa hồ Đại Sư Huynh nói chuyện này ngay cả chính mình cũng không biết, xem ra không phải kinh mạch sự tình.

Quả nhiên, nghe đã sớm sáng tỏ nói ra: "Các ngươi còn nhớ rõ nửa tháng trước, tại Trường An Phố bên trên có thích khách áo đen sự tình sao?"

Vấn đề này mặc dù quá khứ nửa tháng, nhưng lúc ấy Vương Dương Minh cùng bên trong một người giao thủ số hợp, một lần ở vào Sinh Tử Chi Cảnh, mà Bích Lạc càng là bởi vậy thụ thương suýt nữa mất mạng, hai người tự nhiên trí nhớ khắc sâu.

"Về sau ta tự mình hướng Viện Trưởng thỉnh giáo, hắn nói đám kia thích khách hẳn là Bách Độc môn thủ hạ."

Bích Lạc cùng Vương Dương Minh cũng không biết Bách Độc môn là lai lịch gì, Tô Mộc lại nghe được kinh hãi: "Bách Độc môn? Làm sao bọn họ lại đột nhiên hiện thân Trung Nguyên?"

Nguyên lai cái này Bách Độc môn là Tây Nam Thập Vạn Đại Sơn bên trong một cái môn phái, từ trước đến nay bí ẩn không xuống núi bên trong, ngoại giới người cũng không biết người trong môn này số bao nhiêu, đều là thực lực gì, chỉ biết là bọn họ tinh nghiên được vật độc tính, lấy Độc Vật cùng Độc Công hành tẩu thiên hạ, làm cũng tận là chút bất nghĩa sự tình. Bởi vì danh tiếng thổi, lo lắng ngoại giới giao sát, cho nên ẩn phục Thập Vạn Đại Sơn bên trong ít có xuất thế, lần này thế mà đại an hành tẩu, còn an bài một trận ám sát, không thể không nói là cái Dị Số.

Đã sớm sáng tỏ giải thích: "Viện Trưởng ý tứ, cái này Bách Độc môn lần này tới đến Trung Nguyên, thậm chí bọn họ Môn Chủ đều đến, vì là tiểu sư đệ cùng Bích Lạc hai người."

Tô Mộc càng là kinh ngạc: "Ngay cả cho tới bây giờ chưa bước chân Trung Nguyên Bách Độc môn Môn Chủ đều tự mình đến?"

Đã sớm sáng tỏ khoát tay nói: "Không cần lo lắng, Bách Độc môn Môn Chủ đã bị tán Viện Trưởng gây thương tích, chắc hẳn trong vòng ba năm Nguyên Khí khó phục, sẽ không lại giầy Trung Nguyên." Nguyên lai hôm đó buổi chiều Tấn Nghi Sinh một tiếng Sư Tử Hống, cách xa nhau Thập Lý chấn thương người áo đen kia, cũng là Bách Độc môn Môn Chủ.

Đã sớm sáng tỏ tiếp tục nói: "Bách Độc môn sở dĩ để mắt tới hai người các ngươi, là bởi vì Bích Lạc trên người có một khóa Mưu Ni châu, là có thể tránh Bách Độc pháp bảo, đúng là hẳn Bách Độc môn khắc tinh, cho nên bọn họ muốn cướp cái khóa hạt châu này, để tránh rơi vào hắn trong tay người. Còn bọn họ để mắt tới tiểu sư đệ, thì là bởi vì tiểu sư đệ người trời sinh là Bách Độc Bất Xâm thân thể, bọn họ muốn bắt người trở về nghiên cứu."

Bách Độc Bất Xâm?

Vương Dương Minh không hiểu ra sao, không biết mình tại sao lại là Bách Độc Bất Xâm quái thai.

Thực thể gian này đủ loại độc được, tuy nhiên được tính các một, về kết,

Lại là nhằm vào người kinh mạch có tác dụng. Độc tính đi qua kinh mạch xâm vào thân thể nội tạng, phá hư nhân chủng loại Sinh Lý cơ năng, người vì vậy mà suy yếu hoặc tử vong, ban đầu con đường cũng là kinh mạch.

Vương Dương Minh thể nội nhưng không có kinh mạch, độc tố vô pháp đến môn mà vào, bởi vậy tạo nên hán Bách Độc Bất Xâm Dị Số. Chỉ là không có kinh mạch chuyện này, Tán Nghi Sinh bàn giao đã sớm sáng tỏ không thể để cho bất luận kẻ nào biết được, cho nên hán cũng vô pháp giải thích, đành phải nói cái này Bách Độc Bất Xâm là tiểu sư đệ trời sinh phúc duyên, cũng không có cái gì đạo lý tốt giảng.

Mọi người nghe được nơi đây, mới hiểu được nửa tháng trước Bách Độc môn tại sao lại an bài trận kia ám sát. Đương nhiên, tại Tán Nghi Sinh cường lực xuất thủ dưới, Bách Độc môn kế hoạch toàn bộ thất bại, đến cái bồi phu nhân lại gây binh hạ tràng.

Tô Mộc bưng tỉnh đại ngộ, nói: "Như thế nói đến, Bình Lương Hoàn đối thường thân thể người có thương tổn, đối tiểu sư đệ lại là không ngại?"

Đã sớm sáng tỏ gật đầu nói: "Chính là đạo lý này. Chỉ là tiểu sư đệ thân thể chỗ đặc thù, dù sao không tốt công khai nói ra, không phải vậy trên giang hồ những cái kia dùng độc môn phái đều sẽ để mất tới tiểu sư đệ, đến lúc đó liền không dễ thu thập."

Bích Lạc cùng Tô Mộc vội vàng đáp ứng, cam đoan chính mình nhất định sẽ ý kín. Vương Dương Minh lại không lo lắng, liền ăn thêm một viên tiếp theo Bình Lương Hoàn, cái đồ chơi này nhai đứng lên giòn, cũng không có cái gì vị đạo, tuyệt không ăn ngon, nhưng là nói cũng kỳ quái, ăn về sau chỉ quả nhiên tinh lực tràn ngập, lúc trước suy yếu quét sạch sành sanh, thật sự là đầy máu phục sinh.

Tô Mộc lại lấy sáu mươi mai Bình Lương Hoàn đưa qua, thứ này chẳng gì trân quý, bên người nàng có cái một trăm mai hàng tồn, trong nhà còn có thật nhiều.

Nhưng vẫn là dặn dò, tuy nhiên hán Bách Độc Bất Xâm, dù sao thứ này là khẩn cấp chi vật, vẫn là không muốn lâu dài ăn nó, cái này sáu mươi mai chỉ cung cấp đặc huấn chỉ dụng, đợi hai tháng về sau đặc huấn hoàn thành, vẫn là không cần ăn."

Vương Dương Minh gật đầu đáp ứng. Tô Mộc gặp nơi này không có nàng sự tình, liền cáo từ rời đi. Bích Lạc không nỡ đi, muốn bồi tiếp Vương Dương Minh. Đã sớm sáng tỏ mỉm cười, tự hành đi ra ngoài, nói muốn đi tìm Đại Giáo tập Nghiễm Lăng Từ mời ích tu hành.

Đã sớm sáng tỏ đi không bao lâu, liền có người gõ cửa, lại là thờ hồng học chạy tới Tào Triêm.

Vương Dương Minh hiểu kỳ nói: "Làm sao ngươi tới? Hôm qua không phải đã nói với ngươi, cái này hai tháng ta muốn đặc huấn, không có thời gian viết (Tây Du Ký) sao?"

Tào Triêm khí chưa thờ đều đặn, lão đảo tiến dụng vào trong phòng, cũng không rảnh để ý tới Bích Lạc, trước nắm lên trên bàn ấm trà, đổi miệng nốc ừng ực Nhất Hồ Trà lạnh, lúc này mới vỗ ngực một cái, nói ra: "Tiên sinh, ta là từ Thư Cục một đường nhỏ chạy tới."

Thư Cục cách nơi này có cách xa năm, sáu dặm gần, chuyện gì vội vã như thế, lại chạy như vậy nóng lòng.

Chẳng lẽ. . . Chính mình này bị quan phủ tra cấm?

Lại nghe được Tào Triêm nói ra: "Tiên sinh. . . Tiên sinh đại tài, này sách Đại Bán!"

Nguyên lai Tào Triêm ngày ở giữa đi qua Tân Hoa Thư Cục, nhìn tới cửa hồi hã chen thật nhiều người, sắp xếp lên liếc một chút không nhìn thấy đầu hàng dài, trong lòng của hán hiểu kỳ, liền đi ra phía trước hỏi bên trong một cái nhận biết học sinh nói: "Cái này là thế nào?"

Học sinh kia thấy là hán, cười nói: "Tào Công tin tức tốt không linh thông, gần đây trên phố nghe đồn, nói có một bản Kỳ Thư tại Tân Hoa Thư Cục phát hành, gọi là (Tây Du Ký trong kinh mấy cái Tài Tử sau khi xem, tất cả đều tán thưởng sách này đến Sáng Tác ý chính, chính là Thiên Cô đến nay không có chỉ Kỳ Thư, thế là trong kinh sách người tất cả đều chạy tới nơi này cầu mua một bản. Trước mắt cái này cảnh tượng, chính là mọi người đến xếp hàng mua sách."

"(Tây Du Ký)? !"

Học sinh kia liên tục gật đầu: "Nghe được nghe đồn nói, viết sách người kia tay không kiến tạo một cái kỳ quái thần thoại thế giới, đem Chư Thiên Thần Phật coi như thường nhân đến viết, bên trong nhân vật chính là chỉ thiên địa sinh sản Thạch Hào, bản sự thông thiên lại không phục Quân Giáo, Đại Náo Thiên Cung, không người nào có thể hàng phục. Cái này cổ sự, nghe liền đã nghiền a!"

Tào Triêm lúc này mới xác nhận cái này miệng người bên trong nói tới (Tây Du Ký) chính là mười Tam tiên sinh Vương Dương Minh để cho mình viết tay cũng Xuất Bản quyền sách kia, vội vàng hỏi nói: "Những năm qua trong kinh có sách để bán, cũng không có như vậy bận rộn quang cảnh. Cho dù là (hai kinh tạp ký » thủ phát, cũng không có dạng này khí phái. Hôm nay làm sao nhiều người như vậy đi cầu mua?"

Học sinh nói: "Tào Công có chỗ không biết, những năm qua như có sách hay, trong kinh sách người đều tốt truyền đọc, một quyển sách truyền mười

người, trăm người nhìn, mua liền không có nhiều như vậy. Nhưng là lần này quyền sách này, nghe nói mọi người nhìn sau đều cảm thấy mười phần đã nghiền, yêu thích không buông tay muốn trọng lần thứ hai, mà lại trước mắt chỉ phát hành đệ nhất vốn bản in lẻ, mới chỉ ra mười về, nghe nói muốn một tháng sau mới phát hành cuốn thứ hai, mọi người của mình mình quý, lại nghĩ đến nếu như cuốn thứ hai phát, chính mình thế tất yếu đối chiếu đệ nhất vốn nội dung cốt truyện tiếp tục xem tiếp đi, sợ đến lúc đó đệ nhất vốn còn tại trên tay người khác, chính mình đem phía trước nội dung cốt truyện quên, bởi vậy sách người đều nói cuốn sách này không cho bên ngoài mượn, ai phải tới thăm liền chính mình qua Tân Hoa Thư Cục mua qua, cho nên muốn đọc sách người vô pháp, đều chỉ được đến cái này Tân Hoa Thư Cục xếp hàng mua sách."

Tào Triêm hỏi rõ tình huống, lại chạy vào Thư Cục, Đại Chương Quỹ hướng hân mừng khắp không ngừng chấp tay: "Dương Minh tiên sinh đại tài, từ đó sách mấy ngày trước Xuất Bản về sau, không ra mười ngày quang cảnh, đã bán đi hơn một ngàn vốn, nhìn hôm nay cái dạng này, lại bán đi cái mấy ngàn vốn không chút nào là việc khó. Lão hủ làm nghề này nửa đời người, còn chưa từng thấy như thế dễ bán sách hay. Thật sự là không dạy nổi."

Tào Triêm lại không hoài nghi, lần nữa trình trọng bản giao Đại Chương Quỹ không được tiết lộ tên thật, chỉ nói là một cái gọi Ngô Thừa Ân sách người viết, người này trước mắt không tại Trường An, không biết ở nơi nào dạo chơi.

Đại Chương Quỹ xúc động đồng ý, Tào Triêm liền một đường chạy chậm chạy đến hướng Vương Dương Minh báo tin.

Vương Dương Minh nghe hân nói xong, cười ha ha, hân sớm biết sách này phải lớn bán, không muốn lượng tiêu thụ như vậy khả quan.

Trước mắt ra cái này sáu mươi về, đủ ra sáu bản bản in lẻ. Hân căn dặn Tào Triêm nói rõ với Chương Quỹ trắng, muốn kéo lại sách người khẩu vị, không thể một hơi đem cái này sáu bản đều ra, muốn tại mọi người chờ đến nóng lòng khó nhịn thời điểm ra một bản hiểu biết hiểu biết bọn họ đói khát, lại không thể một lần cho bọn hân cho ăn no. Đại Chương Quỹ là đạo này cao thủ, chắc hân cũng không cần hân dạy.

Tào Triêm đáp ứng, nhưng lại từ trong bao quần áo lấy ra mười thỏi bạc, mỗi thỏi là mười lượng nặng nề, đặt lên bàn nói: "Đây là Thư Cục căn cứ mấy ngày nay lượng tiêu thụ cho tiên sinh chia, tổng cộng là một trăm lượng. Về sau mỗi tháng căn cứ lượng tiêu thụ cho tiên sinh một lần chia, mời tiên sinh cất kỹ."

Bạn đang đọc truyện *Dương Minh Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 61: Gặp lại Ngư Huyền Kỳ :.

Vương Dương Minh chính nghèo đây, trông thấy trắng bóng bạc nhất thời trong lòng mừng rỡ, tâm đạo hiện thế Ngân Tệ tới cũng nhanh, thoải mái!

Ngắm lại, từ trên bàn cầm lấy ba thỏi bạc, hướng Tào Triêm nói: "Quyển sách này, người cùng Robben, Thi Ngạn Đoan ba vị xuất lực không ít, lúc ấy ta từng hứa hẹn, sách này nhuận bút các người đều có phần. Các người ba vị mỗi người mười lượng bạc, phiên người cho bọn hân hai vị đưa đi, ta liền không đi một chuyến."

Tào Triêm đuổi vội vàng khoát tay nói, Trục Đạo chính mình ba người chỉ là chép sách, sách này là tiên sinh thành quả, bọn họ như thế nào dám giành công. Chép sách tiền công đã sớm kết, những bạc này là tiên sinh nên được, bọn họ không thể cầm.

"Đề người cầm người liền cầm lấy, nói tốt có thể nào không tính!" Vương Dương Minh hồ sắc mặt, đem bạc nhét trong tay hân: "Tuyệt đối không nên khách khí với ta, đi thôi đi thôi, về sau nhanh nhẹn một điểm!"

Tào Triêm bắt đắc dĩ, đành phải cảm ơn, đi ra ngoài đi.

Bích Lạc ở một bên thấy buồn cười, nói ra: "Dương Minh ca ca cũng là không ái tài, cái này một trăm lượng mới vừa vận tới tay, còn không có che nóng hôi hên ra ngoài ba mươi lượng."

Vương Dương Minh cũng là cười mở: "Bạc đều là trắng kiếm lời, sao có thể lòng tham đây. Tào Triêm bọn họ ba vị đều là nhà cùng khổ, có cái này bạc có thể cho bọn hân cả nhà Lão Tiểu ăn gần như bữa cơm no, làm thân thể ấm áp, đó là ta Tích Đức Hành Thiện, ta không có chút nào giống đau lòng. Nói đến, năm đó viết sách này tài chính khởi động vẫn là Đại Sư Huỳnh cho, cái này cần chia hân là cho Đại Sư Huỳnh một phần mới là."

Bích Lạc che miệng cười rộ lên: "Nếu như ta nhớ không lầm, người tại Tứ Sư Huỳnh Ngũ Sư Huỳnh bên kia còn thiếu nợ đâu!"

Vương Dương Minh vỗ ót một cái, buồn nản nói: "Đúng, lần trước mời bọn họ giúp ta chế tạo Thanh Đồng Kiếm, còn kém bọn họ năm mươi lượng giá thành phí. Ai . . . Dạng này trong tay cũng chỉ còn lại có hai mươi lượng, chính mình vẫn phải sinh hoạt không phải, Đại Sư Huỳnh dù sao cũng là không thiếu tiền, cái kia phần ta vẫn là không cho hân, không có cách, ta hiện tại vẫn là cái người nghèo. . ."

Hai người ta chế cười một hồi, Vương Dương Minh gặp Đại Sư Huỳnh không tại, bốn phía không người quấy rầy, liền để Bích Lạc hỗ trợ canh chừng, chính hắn thì thoát Ngoại Y quần ngồi ở trên giường lên luyện huyết đạo Hấp Khí chỉ pháp.

Vào ban ngày lưu vô số mồ hôi, trên thân lỗ chân lông so bình thường càng thêm khai thông, hấp thu Thiên Địa Nguyên Khí tốc độ cũng liền càng nhanh, hắn đã luyện cá biệt canh giờ, thể nội dịch thái chân khí càng ngày càng nhiều, đối Chân Khí cảm ngộ cũng càng ngày càng rõ ràng, thẳng đến rốt cục đột nhiên nhin không được âm ỉ thét dài, ăn xong bữa cơm đều ngăn không được.

Hậu tích bạc phát, nước chảy thành sông, cái này Cửu Dương Thần Công Đệ Nhị Trọng, rốt cục thành!

Vương Dương Minh đầy mặt đáng tươi cười mở ra mặt.

"Đệ Nhị Trọng?" Bích Lạc vỗ tay, lòng tràn đầy hoan hỉ: "Giống như Dương Minh ca ca nhanh như vậy tu luyện tốc độ, chỉ sợ là tiền vô cổ nhân, hậu vô lai giả a?"

Vương Dương Minh cười cười, không có lên tiếng.

Nói đến, người bình thường từ số không phẩm bước vào Nhị Phẩm,

Nhanh thì một năm, chậm thì năm sáu năm, dạng này tính lời nói, mình quả thật là tu luyện thần tốc. Nhưng là nhớ tới đã sớm sáng tỏ năm đó đột phá phẩm cấp khoáng thể thần thoại, chính mình chút năng lực ấy đây tính toán là cái gì đây.

Nhưng, người không thể tự coi nhẹ mình, chính mình chỉ cần cần tu khổ luyện, thể tất có thể leo lên nhân gian tuyệt đỉnh, không thua tại Đại Sư Huỳnh đã sớm sáng tỏ.

Hắn âm thầm nội thị, phát hiện Cửu Dương Thần Công Đệ Nhị Trọng luyện thành, chân khí trong cơ thể đã có bằng bạc chỉ ý, lại tự động trong thân thể lập đi lập lại du tẩu, tư dưỡng Ngũ tạng Lục Phủ, nghĩ thầm Nhị Phẩm chỉ cảnh nguyên lai là như vậy. Nhân đạo sức người có hạn, hôm nay đột phá nhập Nhị Phẩm, không nên lại tiến bộ dừng mảnh, thế là thu công, mặc quần áo tử tế sau bồi tiếp Bích Lạc ở trong học viện tản bộ, hai người nhưng cảm giác bình an vui sướng, lại không cầu mong gì khác.

Chính đi dạo ở giữa, bỗng nhiên một đạo hắc ảnh hiện lên, Vương Dương Minh trong lòng báo động chợt hiện, vội vàng đem Bích Lạc kéo ra phía sau mình, cảm giác được phía trước có lực Phong đánh tới, ban ngày ở giữa khổ luyện thành quả rốt cục hiển hiện ra, trong đêm tối Thính Phong biện vị, vận khởi chưởng lực nhất chưởng nghênh đón, cùng đối diện đánh tới địch nhân rần rần chắc chắn đối nhất chưởng.

"Phanh" một tiếng vang trầm, hai người lòng bàn tay đụng vào nhau, lại lập tức tách ra.

Vương Dương Minh chỉ cảm thấy đối phương chưởng lực Bài Sơn Đảo Hải, chính mình khó mà chống cự, bận bịu lôi kéo Bích Lạc nhảy lùi lại ba trượng, tan mất chưởng lực, đối diện lại nhẹ nhàng "A" một tiếng, hắn nghe đến thanh âm đối phương, đã biết đối phương là ai, trong lòng âm thầm kêu khổ:

Cái này Nương Môn tại sao lại quần lên chính mình!

Quả nhiên đối phương từ trong bóng tối thân ảnh hiện ra, tư thái yếu điệu, thể trạng phong tao, không phải người kia xưng bốn canh giờ Ngự Huyền Kỳ lại là cái nào?

Ngự Huyền Kỳ nhìn lấy Vương Dương Minh, lạnh lùng nói: "Muốn không muốn ngươi luyện thành Cửu Dương Thần Công Đệ Nhị Trọng, lại có uy lực như thế, ta lấy ba phần chưởng lực cùng ngươi đối chưởng, ngươi thể mà có thể toàn thân trở ra."

Vương Dương Minh xấu hổ cười cười: "Đa tạ Ngự lão sư thủ hạ lưu tình, ngươi nếu là toàn lực nhất chưởng, ta hiện tại chỉ sợ kinh mạch đứt từng khúc mà chết."

Ngự Huyền Kỳ hơi hơi cau mày: "Ta bất quá là muốn thí luyện thí luyện ngươi, cùng ngươi lại không có huyết hải thâm cừu, làm gì muốn đưa ngươi vào chỗ chết?"

Vương Dương Minh cùng với nàng cười ha ha, lá mặt lá trái, lại lặng lẽ bờ môi hướng về phía Bích Lạc động động, im ắng ra hiệu: Nơi đây hung hiểm, nhanh tìm Viện Trưởng hoặc Đại Sư Huỳnh tới đây.

Bích Lạc hiểu nàng ý tứ, bứt ra liền đi.

Ngự Huyền Kỳ đưa tay ngăn lại: "Ta chính là hỏi ngươi mấy câu, không cần khẩn trương," nàng nhẹ giọng lên cái cằm, điểm điểm Bích Lạc: "Tiểu cô nương kia, ngươi liền thành thành thật thật tại đứng nơi đó, nếu như dám loạn động, ta nhất chưởng đề ngươi Hương Tiêu Ngọc Vãn."

Ngự khí bình thân, chỉ là càng nhạt, lại làm cho người càng cảm thấy nguy hiểm.

Vương Dương Minh không dám hành động thiếu suy nghĩ, đành phải giữ chặt Bích Lạc ngăn ở phía sau, một cái tay khác lại lặng lẽ sờ đến vạt áo bên trên.

Ngự Huyền Kỳ nhìn hai bọn họ bất động, vừa rồi tiếp tục nói: "Lần trước ta trở về uống không ít Kim Ngân Hoa trà, tuy nhiên hóa khí là hàng một số, nhưng là kinh mạch bên trong phòng vẫn là nửa phần chưa từng thanh trừ, ngươi tiểu gia hỏa này chẳng lẽ gạt ta?"

Vương Dương Minh trầm mặc một cái chớp mắt, tâm đạo ta đúng là lừa gạt người tới, nhưng là sao có thể để người biết.

"Lần trước người hỏi gấp, lại đi được nhanh, ta không có nói rõ với người, sư phụ ta nói với ta uống Kim Ngân Hoa trà trị ngọn không trị gốc, ta về sau Cửu Dương Thần Công càng luyện kinh mạch cũng là càng đau nhức, phổ thông Kim Ngân Hoa trà đã không có gì hiệu dụng. . ."

Một trận trầm mặc về sau, mắt thấy Ngự Huyền Ky có chút không kiên nhẫn, Vương Dương Minh tranh thủ thời gian lại mở miệng giải thích: "Gần nhất mấy ngày nay đều là đang quất quyết gỗ đầu Giáo Tập từ trên tuyết son hái tới vạn năm Tuyết Kim Ngân Hoa chế biến trà, sư phụ ta nói vạn năm Tuyết Kim Ngân Hoa tạm thời có thể áp chế thể nội nhiệt độc, nhưng là đợi đến Cửu Dương Thần Công luyện được cảnh giới cao hơn, vạn năm Tuyết Kim Ngân Hoa cũng liền vô dụng, hẳn nói đến lúc đó lại truyền ta mới khắc chế chi pháp."

Ngự Huyền Ky bán tín bán nghi, ngược mắt liếc hẳn một cái không nói chuyện.

Nàng biết trên đại tuyết son xác thực có một loại Kim Ngân Hoa dị chủng, nghe nói là sinh trưởng ở vạn năm băng tuyết phía trên, nhưng là lần trước bị tiểu tử này lừa qua một lần, khó đảm bảo lần này tiểu tử này không phải lại lừa gạt nàng.

Vương Dương Minh cười với nàng cười, nụ cười nhìn mười phần chân thành tha thiết.

Vụng trộm. . . Ý vị không rõ giật nhẹ khóe miệng.

Chờ ta Cửu Dương Thần Công luyện đến ngũ trọng trở lên, ta cũng không tin ta đối đầu người còn không có sức tự vệ.

Hừ, đến lúc đó người muốn ta kêu đánh kêu giết, ta cũng liền không sợ người.

Ngự Huyền Ky gặp rắc rối cuộc bộ hỏi không ra quan hệ đến, lời nói mang theo uy hiếp, hướng hẳn hung hăng nói: "Đừng tưởng rằng người võ công luyện tốt liền có thể đánh thắng ta, người coi như luyện thành Đệ Cửu Trọng, ta cũng giống vậy đánh cho người răng rơi đầy đất. Ta khuyên người vẫn là mau để cho Tán Nghi Sinh lão gia hỏa kia đem hoàn toàn thanh trừ nhiệt độc biện pháp truyền cho người, không phải vậy về sau người kinh mạch phong, Toàn Thân Kinh Mạch hủy hết thời điểm, coi như hối hận thì đã muộn."

Vương Dương Minh không dám nói nhiều, Ngự Huyền Ky cũng không nhiều lời, quay người rời đi, trước khi đi lại lại nghĩ tới một sự kiện, nói: "Người lần trước mượn quyển kia (Thiên Địa Nguyên Khí nguồn gốc thi) đã qua mượn đọc kỳ hạn, ngày mai đến Tàng Thư Các trả, không phải vậy trong nội viện chụp là ta tiền lương, bại hoại tiểu tử!"

Vương Dương Minh tranh thủ thời gian đáp ứng.

Khó khăn đưa đi tôn này Hung Thần, Bích Lạc lo lắng nói: "Dương Minh ca ca, người như thế nào gây cái này hung nữ nhân?"

Vương Dương Minh sơ lược cùng với nàng nhắc lên, nhưng biến mất bên trong thân thể của mình không có kinh mạch cho nên không nhận này nhiệt độc nổi khổ bí mật, chỉ nói mình trời sinh thân thể đặc thù, cũng không tu luyện Cửu Dương Thần Công tại họa ngầm.

Bích Lạc phát sầu: "Về sau nàng lại đến kiểm chuyện, này có thể như thế nào cho phải?"

Vương Dương Minh than thở một tiếng: "Ta cũng không biết, muốn khuyên nàng sớm làm từ bỏ luyện tập Cửu Dương Thần Công, thế nhưng là nàng khẳng định là sẽ không nghe."

Hai người bàng hoàng không mà tính, cũng không có tiếp tục đi dạo tâm tình. Vương Dương Minh đưa Bích Lạc về khách phòng, giao phó nàng ngày mai đem 5 mươi lượng bạc đưa đến bình khí phường bên trong cho Tứ Sư Huỳnh cùng Ngũ Sư Huỳnh, chính mình kính về túc xá không đề cập tới.

Bạn đang đọc truyện *Dương Minh Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Công địch tất cứu :.

Vương Dương Minh thời gian liền bận rộn như vậy đi qua.

Ban ngày đặc huấn, ban đêm lợi dụng huyết đạo hấp thu Thiên Địa Nguyên Khí, lại quất ra hai canh giờ luyện một chút Trọng Kiếm. Mỗi ngày đều thể xác tinh thần đều mệt, việc khác căn bản không rảnh quan tâm chuyện khác

Đừng nói, cái này đặc huấn quả nhiên rất có hiệu quả thực tế. Mấy ngày khổ luyện phía dưới, Vương Dương Minh ngồi trên ngựa cũng không tiếp tục là âm gánh, mà bất đồng tiền cũng không tốn sức chút nào, thân thể phản ứng tốc độ cũng mười ngày trước đã không thể so sánh nổi, về phần Triệu Văn Đạo Côn Tử, hẳn tuy nhiên không thể đều né tránh, cũng đã là mười côn bên trong có thể né tránh 5 côn, tranh thủ thời gian từ còn có thể phản kích một hai chiêu, tiến bộ thực sự không nhỏ.

Ba mươi ngày thoáng một cái đã qua.

Rốt cục tại ngày thứ ba mươi buổi chiều, hẳn khổ luyện phía dưới ngưng tụ Chân Khí lại Phá Quan miệng, Cửu Dương Thần Công tiến vào đệ tam trọng, mà chính hắn cũng rốt cục đột phá Tam Phẩm chi cảnh.

Ngày thứ ba mươi mốt, Vương Dương Minh như thường lệ đi vào Diễn Võ Trường, lại phát hiện Tán Nghi Sinh cùng Triệu Văn Đạo chính ở trong sân chờ hắn. Vương Dương Minh nộ tức tập nập tiến lên phía trước nói: "Sư phụ a sư phụ, cái gì làn gió thơm đem người thổi tới?"

Tán Nghi Sinh nhìn thân thể của hắn cường tráng linh hoạt, trong hai mắt tinh hoa lấp lóe, biết hẳn một tháng ở giữa xác thực không có lười biếng, tại võ đạo một đường lại có tinh tiến, trong lòng có chút hài lòng, nhưng là trên mặt vẫn là chế nhạo nói: "Nghe Đại sư huynh của người nói, người coi như có chút bổ ích, hôm nay tới khảo giác khảo giác người."

Triệu Văn Đạo cười nói: "Tiểu sư đệ nào chỉ là có sở tiến ích, cùng ba mươi ngày trước đã có khác nhau một trời một vực."

Vương Dương Minh khiêm tốn: "Đây đều là Đại Sư Huynh công lao."

Tán Nghi Sinh lại giáo huấn: "Ta chính là sợ người tự mãn, cho nên hôm nay tới đốc thúc thúc người. Lại có tâm một tháng, người liền muốn qua Tây Bắc đóng giữ. Phải biết đây cũng không phải là qua du sơn ngoạn thủy, là muốn chân chân chính chính trên chiến trường chém giết. Người Hồ binh mã Hùng Tráng, Vũ Kỳ thành thạo, giết người không tính toán, nếu như không thể dùng chỉ mười hai phần khí lực huấn luyện, đến lúc đó một cái sơ xuất, người cái này cái mạng nhỏ khó đảm bảo."

Vương Dương Minh nghe hắn nói nghiêm trọng, trong lòng không dám khinh thường, vội vàng mời Tán Nghi Sinh giờ học.

Tán Nghi Sinh đón đến, nói: "Ta nghe Đại sư huynh của người nói, người bây giờ thân thể phản ứng đã có chút mau lẹ, nội công cũng đã có phần dày, cái này rất tốt. Nhưng là muốn trên chiến trường còn sống sót, những này bản sự còn chưa đủ. Lúc nào có thể đem Đại sư huynh của người Côn Tử toàn bộ tránh đi, lúc nào đặc huấn mới tính thành công."

Vương Dương Minh buồn bực đầu không muốn nói chuyện: "Đại Sư Huynh Côn Tử Thần Diệu khó dò, đệ tử cảm thấy có thể né tránh một nửa Côn Tử đã là cực hạn, trong vòng mười năm nếu như có thể đạt tới toàn bộ tránh đi trình độ, ta đều cảm thấy mình là thành công."

Tán Nghi Sinh giận dữ nói: "Người tiểu tử này quá không có chí khí! Người tập võ, coi trọng là hội đương lăng tuyết đỉnh, nhất lãm chúng sơn tiểu (sẽ đứng trên đỉnh cao nhất, tầm mắt nhìn trọn những ngọn núi thấp)! Người còn không thành công, trước hết nửa đường bỏ cuộc, làm sao có thể thành công? Người cái này đầu gỗ, ta nói để người tránh đi Đại sư huynh của người Côn Tử, không nói để người chỉ dùng né tránh. Đại sư huynh của người Đạo Pháp vạn thiên,

Sớm đã thông hiểu đạo lý, người chính là luyện mười năm nữa, muốn chỉ bằng né tránh liền không chịu nổi Nhất Côn, đó cũng là vọng tưởng, chính là ta, muốn toàn bộ tránh ra hẳn Côn Bổng, cũng phải ra bảy phần lực mới được."

Vương Dương Minh kinh ngạc nói: "Thế nhưng là một tháng trước, không phải người nói để cho ta tránh ra Đại Sư Huynh Côn Bổng sao?"

Tán Nghi Sinh bị cái này sững sờ tiểu tử khí một đầu lửa, gõ hắn trán nói: "Ta chỉ nói để người tránh đi Đại sư huynh của người Côn Tử, lại không hạn định người muốn thế nào né tránh. Chẳng lẽ người sẽ không đoạt công, làm cho hắn vô pháp ra côn?"

Vương Dương Minh bị hắn nói gõ đến đầu từng chút từng chút, khó thở mắng: "Người nói nhẹ nhàng linh hoạt! Đại Sư Huynh võ công Thông Huyền, thân pháp nhanh tuyệt, ta sao có thể giành được hắn thượng phong, làm cho hắn ra không còn! Người đây không phải ăn nói suông lừa gạt ta a!"

Triệu Văn Đạo gặp một già một trẻ này làm cho náo nhiệt, cười bất đắc dĩ lắc đầu. Hắn từ tiến vào Quốc Tử Giám, vẫn cảm thấy Viện Trường là cái trước núi thái sơn sụp đổ mà sắc không thay đổi tính tình, không muốn từ khi tiểu sư đệ đến từ về sau, Viện Trường mấy ngày nay phát cáu lại so với qua lại vài chục năm đều nhiều. Tiểu sư đệ cũng thật sự là lợi hại, dám mặt đối mặt cùng tán Viện Trường cãi nhau.

Tán Nghi Sinh có thể lười nhác cùng hắn tranh cãi, nói ra: "Tán công địch chỗ tất cứu, địch liền không thể không cứu, đến lúc đó nơi nào còn có không công người?"

Vương Dương Minh giống như thể hồ quán đỉnh, tựa hồ bắt lấy cái gì minh ngộ, nhất thời kinh ngạc nhìn đứng tại chỗ không nói lời nào. Tán Nghi Sinh tha cho hắn nghĩ một lát, mới nói: "Như thế nào, muốn hiểu chưa?"

Vương Dương Minh đáp: "Sơ lược nghĩ rõ ràng một số, nhưng vẫn là không hiểu rõ lắm."

Tán Nghi Sinh nói: "Đã không hiểu rõ lắm, vậy liền đánh xong rồi nói. Lão đại, ra côn."

Triệu Văn Đạo nghe vậy, trong tay Côn Tử như là lôi điện xẹt qua chân trời liền đến Vương Dương Minh trước mắt, Vương Dương Minh không muốn hắn nói đánh là đánh, trong lúc tình thế cấp bách lực khí toàn thân bắn ra, nhảy lên tránh đi năm sáu trượng, hai tay từ sau lưng mau lẹ vỗ cùng rút ra thanh đồng Trọng Kiếm, Triệu Văn Đạo cũng không ngưng lại, Như Ảnh Tùy Hình công tới, Tán Nghi Sinh vừa đứng hét lớn một tiếng, nhắc nhở Vương

Dương Minh:

"Công địch tất cứu!"

Hắn không đợi nghĩ lại, mang tương thanh đồng Trọng Kiếm đánh tới hướng Triều Văn Đạo Thiên Linh, kiếm dài nửa trượng, mà Triều Văn Đạo Côn Tử chỉ có một thước, tại Côn Tử đụng phải Vương Dương Minh trước đó, Trọng Kiếm thế tất nện vào Triều Văn Đạo trên đầu.

Triều Văn Đạo mắt thấy mình ở thế yếu, vội vàng tránh ra Trọng Kiếm, đổi một cái xảo trá góc độ, Côn Tử vây quanh Vương Dương Minh sau lưng, Vương Dương Minh Tương Thanh đồng Trọng Kiếm hướng sau lưng một khung, rộng lớn thân kiếm bảo vệ phía sau lưng, Triều Văn Đạo vô pháp ra tay, lại vọt đến Vương Dương Minh trước người, Vương Dương Minh nhân thế vung Trọng Kiếm, đổi Triều Văn Đạo cổ luân quá qua.

Trọng Kiếm phạm vi công kích quá lớn, Vương Dương Minh chiếm cái này cái đại tiện nghi, làm cho Triều Văn Đạo vô pháp đắc thủ, hai người lần lần lộn lộn đấu hai mươi chiêu, Côn Tử thủy chung không thể rơi xuống Vương Dương Minh trên thân, nhưng là Triều Văn Đạo thân pháp nhanh tuyệt, gặp Vương Dương Minh có năng lực phản công, lúc đầu hắn còn không có chăm chỉ, 20 hợp về sau, thân pháp càng nhanh, đã là toàn lực hành động, Vương Dương Minh trong mắt chỉ gặp một điểm tàn ảnh, căn bản tìm không thấy Triều Văn Đạo cụ thể phương vị, đành phải phân khởi toàn bộ khí lực chăm chú phòng ngự, dù là như thế, ba mươi hợp sau hắn Trọng Kiếm đã theo không kịp Triều Văn Đạo tốc độ, ba ba ba ba chịu đếm không hết Côn Tử.

Lúc này nghe được Tán Nghi Sinh nói ra: "Khoan đã."

Triều Văn Đạo lập tức thu tay lại, Vương Dương Minh lại đã sớm bị đánh được, vẫn ở nơi đó múa kiếm không nghỉ. Tán Nghi Sinh cách không đuổi ra nhất chỉ, đầu ngón tay có lực Phong đánh vào Trọng Kiếm bên trên, Vương Dương Minh nhất thời chỉ cảm thấy một cổ đại lực đánh tới, Thanh Đồng Kiếm không cầm nổi, bị kích bay lên trời, trợn vện bay lên vài chục trượng, mới đập rơi trên mặt đất, chỉ còn lại tự thân hắn ta kinh ngạc nhìn đứng ngay tại chỗ.

Tán Nghi Sinh đôi mắt hơi ổn định tâm thần, mới vừa hỏi nói: "Như thế nào? Nhưng có ngộ?"

Vương Dương Minh buồn bực nói: "Cũng là mình bạch tiến công là tốt nhất phòng thủ đạo lý này, chỉ là, Đại Sư Huỳnh thân pháp quá nhanh, ta Trọng Kiếm quá nặng, mà con mắt căn bản theo không kịp tốc độ của hắn, đến cuối cùng vẫn là không phòng được hắn cũng công không được hắn. Vô Giải, Vô Giải."

Tán Nghi Sinh lắc đầu nói: "Ai muốn ngươi đi cùng hắn so nhanh. Toàn bộ nhân gian còn không có nhanh hơn hắn người." Triều Văn Đạo nghe nói như thế, đuổi vội vàng khom người nói: "Viện Trường quá khen, đệ tử không dám đương nổi."

Tán Nghi Sinh lại không để ý tới hắn, tiếp tục nói: "Ngươi đã biết Đại sư huynh của ngươi mục tiêu là ngươi, như vậy mặc kệ hắn tiến công như thế nào nhanh pháp, cuối cùng vẫn là sẽ rơi xuống trên người ngươi, ngươi chỉ cần cảm nhận được hắn muốn tiến công là ngươi địa phương nào, sớm ở chỗ đó phòng thủ kỹ, lại hoặc là đôi mắt gần thân ngươi lúc, đi sau mà tới trước công hắn tất cứu chỗ, hắn coi như lại nhanh, cũng phải bị ngươi nắm mũi dẫn đi."

Vương Dương Minh mặc dù có thể nghe rõ hắn chỗ giảng đạo lý, nhưng cũng biết đạo lý kia cho dù có thể thực hiện, cũng cần chính mình có thể đang nhìn lực bên trên có tiến bộ nhảy vọt sau mới có thể thực hiện, còn muốn đem chính mình cái này Trọng Kiếm vận dụng đến tùy tâm sở dục mới có thể muốn công liền công, muốn thủ liền thủ.

Tán Nghi Sinh mệnh hai người bọn họ lại thử đầu mấy lần, Vương Dương Minh ngược lại cũng không phải hoàn toàn không có tiến bộ, chậm rãi có thể giữ vững số lần càng ngày càng nhiều. Tán Nghi Sinh lại mượn cơ hội này mãnh quan sát kỹ Vương Dương Minh tại đối địch bên trong kinh nghiệm chỗ thiếu sót, cho hắn từng cái điểm ra.

Cứ như vậy một cái công một cái phòng một cái nhìn, trợn vện luyện đến giữa trưa, Vương Dương Minh mỗi một không chịu nổi, cần biết hắn thanh đồng Trọng Kiếm vốn là cực kỳ hao tổn thể lực, mà hắn hết sức chăm chú cùng Đại Sư Huỳnh độ sức càng là hao tổn hao tổn tâm thần, còn muốn từ tế nghe lấy Tán Nghi Sinh dạy bảo tiến hành lĩnh ngộ, cái này cho tới trưa tiêu hao không thể so với trước mấy ngày nhỏ.

Tán Nghi Sinh gặp hắn đã không đáng kể, dạy hai người thôi đấu, hắn kéo qua Triều Văn Đạo đến, nói ra: "Ngươi tiểu sư đệ võ công bên trong lỗ thủng, ngươi cũng nhìn đến không kém bao nhiêu đâu. Ngươi nói cho ta nghe một chút."

Bạn đang đọc truyện *Dương Minh Kỳ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 63: Toàn Năng Đại Sư Huỳnh :.

Triều Văn Đạo suy nghĩ nửa ngày, nói: "Tiểu sư đệ căn cơ quán lại rất vững vàng, nhưng mà dù sao thời gian còn thấp, ta nghĩ hắn lớn nhất lỗ thủng, hắn là

ứng biến không đủ nhanh."

Tán Nghi Sinh gật gật đầu, nói: "Hắn muốn qua Tây Bắc, trên chiến trường tình huống thay đổi trong nháy mắt, một cái không kịp phản ứng cũng là bị mất mạng hạ tràng. Cũng may hắn thời gian tu luyện không dài, còn không có hình thành cái gì không tốt thói quen, còn một tháng nữa thời gian, chắc hẳn còn kịp rèn luyện một phen hẳn Vũ Kỹ."

Vương Dương Minh nghe được rõ ràng, nhưng lại không biết Tán Nghi Sinh muốn sao sinh rèn luyện chính mình.

Lại nghe Tán Nghi Sinh lại nói: "Cái gọi là ứng biến, nói trắng ra bất quá là chiến đấu kinh nghiệm. Kinh nghiệm loại vật này, trừ thực chiến lại không khác phương pháp có thể đề cao."

Hắn hướng Vương Dương Minh vẫy tay, Vương Dương Minh đi đến bên cạnh hắn, nghe hắn như thế nào bảo cho biết.

Nghe được Tán Nghi Sinh nói: "Thiên Hạ võ học, trăm sông đổ về một biển, không có gì hơn cao hơn càng nhanh mạnh hơn, nhưng là thể dùng Kỹ Pháp, lại sai lệch quá nhiều. Ta nhìn tiếp xuống một tháng, liền để Đại sư huynh của người lấy thể gian các loại võ học từng cái cùng người so chiêu, để người biết được thể gian võ học phương pháp cùng đặc điểm, nếu như người cả một cái tháng đều không lười biếng, chắc hẳn sau ba mươi ngày vô luận đối mặt bất cứ địch nhân nào, người cũng sẽ không thúc thủ vô sách."

Vương Dương Minh nghe được kinh ngạc, quay đầu nhìn Triệu Văn Đạo, hỏi: "Đại Sư Huynh, thể gian võ học, người cũng hội làm?"

Triệu Văn Đạo khiêm tốn nói: "Đại Đạo 3000, chỗ nào có thể nói toàn đều biết. Ta chỉ là tại thể gian Chủ Lưu võ học đều có biết một hai mà thôi, càng không khả năng thông hiểu, chỉ có thể cầu giống như, đến để người cảm thụ một chút Các Môn Các Phái Vũ Kỹ hình dạng."

Tán Nghi Sinh lại nói: "Lão đại không cần khiêm tốn, người bên ngoài du lịch vô số, cùng Tam Giáo Cửu Lưu, Thập Phương yêu tà đều từng giao thủ qua, kiêm thà người tại trong Tầng Thử các duyệt lượt 10 vạn văn thư lưu trữ, Bắc Văn Cường Ký, thể gian này nếu bàn về sở học chi bác, trừ mấy cái kia không xuất thể Lão Quái Vật, chỉ sợ không người có thể vượt qua người."

Triệu Văn Đạo không dám phản bác Tán Nghi Sinh lời nói, nhưng trong lòng cảm thấy Tán Nghi Sinh cái này đánh giá thật là đem chính mình xem quá cao.

Ngay sau đó hai người nghỉ một lát, Triệu Văn Đạo lợi dụng thể gian đủ loại võ học cùng Vương Dương Minh đối chiến. Một ngày này chỉ làm cho hắn kiến thức chương pháp, tuần tự để hắn tiếp Triệu Văn Đạo sử xuất Phiến Thiên chương, Tâm Ấn chương, Đại Bi Chương, không khỏi chương, Hàn Băng Chương, Tam Hoa chương, Âm Nhiên Chương, Huyền Minh chương, Như Lai chương, Thiên Sơn Lục Dương Chương, Lạc Anh Thần Kiếm Chương...

Lăn lộn lộn nhiều như rừng để hắn kiến thức hơn một trăm loại chương pháp, thấy Vương Dương Minh mắt cũng hoa đầu cũng choáng, chương chương đến thịt, cũng không biết chịu bao nhiêu chương. Triệu Văn Đạo từng cái cùng hắn giải thích mỗi một loại chương pháp đặc điểm cùng bí quyết, để hắn hiểu được khắc chế pháp môn.

Tiếp lấy lại để cho hắn kiến thức chương pháp biến chủng, bao quát quyền pháp, Chi Pháp, Cầm Nã Thủ, giống Trường Quyền, Thốn Quyền, Vịnh Xuân Quyền, Không Minh Quyền, Hồ Hạc quyền, Ngũ Hành Quyền, Nghĩa Hòa Quyền, Đường Lang Quyền, mười bước quyền, Đại Tiểu Cầm Nã Thủ, Hồ Trảo Thủ, Long Trảo Thủ, Phân Căn Thác Cốt Thủ, khai bia phá thạch thủ, Nhất Dương Chỉ, Thoreau chỉ, đốt mộc chỉ, Kim Cương Chỉ, thần thông trong nháy mắt, Lục Mạch Thần Kiếm chỉ...

Một ngày xuống tới,

Triệu Văn Đạo làm hơn ba trăm loại chương pháp, quyền pháp, Chi Pháp, Vương Dương Minh cũng liền chịu hơn ba trăm ngừng lại đánh, trong lòng ai thần cái này so mấy ngày trước đây này tra tấn có thể thống khổ được nhiều.

Nhưng mà ngày thứ hai vẫn không yên tĩnh, lại để cho hắn kiến thức kiếm pháp cùng đao pháp, hết thấy Thiên Hạ người luyện võ, trong mười phần cũng có sáu ngừng là dùng đao và kiếm, cho nên kiếm pháp cùng đao pháp phức tạp, so với quyền pháp chương pháp chỉ có hơn chứ không kém.

Vương Dương Minh trong vòng một ngày kiến thức Thái Cực Kiếm, trừ tà kiếm, Bò Đề kiếm, Hàng Ma Kiếm, Tam Thập Tam Thiên kiếm, Truy Hồn Đao Mệnh Kiếm, Đạt Ma Kiếm, Vi Đà kiếm, Ngọc Nữ Tổ Tâm kiếm, Toàn Chân kiếm, Thần Môn Thập Tam Kiếm, tấn lôi kiếm, Nhiêu Chi Nhu Kiếm, Lưỡng Nghi Kiếm, Kim Xà Kiếm, Tùng Phong kiếm, Cuồng Phong Khoái Kiếm...

Đoạn Hồn Đao, đoạt mệnh đao, Lãnh Nguyệt Đao, tạt phong đao, Loạn Phi Phong đao, Viên Nguyệt Loan Đao, Đại Hoàn Đao, Hóa Diễm Đao, Thập Tự Đao, mê hoặc đao, Huyết Ma Đao, Thiên Nhai Minh Nguyệt Đao, Uyên Ương Đao, Kim Ô đao, Nam Sơn đao, Bắc Hải đao, Bát Quái Đao, Âm Dương đao, Hồ gia đao, Phách Quái Đao, Phản Thủ Đao, Tam Tài đao, Tứ Tượng đao, Ngũ Môn đao, Cửu Âm đao, Diệt Thế Tu La Đao...

Kiểm kiếm kinh hồn, đao đao Đao Phách, hù đến Vương Dương Minh nghe được đao kiếm tiếng xé gió liền muốn run rẩy.

Về sau mấy ngày là đủ loại Thối Pháp, Côn Pháp, Thương Pháp, Tiên Pháp... Trừ cái đó ra còn có Tam Tiết Côn, Lưỡng Nhận Đao, Tam Cổ Xoa, Phương Thiên Họa Kích, Phán Quan Bút, Lưu Tinh Chùy các loại Ngoại Môn Bình Khí, tóm lại cũng là đao, thương, kiếm, kích, câu, xiên, roi, gươm, chùy, qua, dăng, côn, giáo, bổng, người què, lưu tinh Thập Bát Loại Bình Khí, từng cái để Vương Dương Minh lĩnh giáo một lần.

Đợi đến sở hữu những này tất cả đều thử diễn về sau, đã là thứ hai tháng ngày thứ hai mươi. Vương Dương Minh lúc đầu mỗi qua một ngày, trong lòng đối Đại Sư Huynh sùng bái chỉ có tăng lên chứ không giảm đi, ám đạo thể gian vì sao lại có như thế kinh diễm mới Tuyệt Nhân vật, tựa hồ Thiên Hạ sở hữu võ học đều đã bị Đại Sư Huynh học được, tới về sau ngược lại chết lặng, thường thường lầm bầm: "Đại Sư Huynh người cũng không cần khoe

khoang, không phải liền là muốn đầu gối a, cầm lấy đi cầm lấy đi!"

Ngày thứ hai mươi bên trên, Tán Nghi Sinh lần nữa đến đây khảo giác, phát hiện cái này hai mươi ngày không có cô phụ Triều Văn Đạo khổ tâm, Vương Dương Minh tại đủ loại tấn công chỉ đạo đều có thể toàn thân trở ra, đối địch năng lực ứng biến có cự Đại Phi Địch, có chút hài lòng, nói ra: "Thiên Hạ võ học người đã lớn khái kiến thức một lần, nhưng xa xa không hề lớn công hoàn thành, người trong lúc rảnh rỗi thời điểm, trong lòng có thể thường thường suy nghĩ, làm sao có thể lại tinh tiến một bước, cái này lại không phải ta cùng Đại sư huynh của người có thể dạy người."

Wang Dương Minh cảm kích Đại Sư Huynh hai mươi ngày đến vất vả, khom người tới đất, bái tạ Đại Sư Huynh bồi luyện chi ân. Triều Văn Đạo vội vàng đem hán đồ dạy, lại nghe được Tán Nghi Sinh nói: "Cách người rời kinh còn có mười ngày, cái này trong vòng mười ngày chúng ta liền bắt đầu lên luyện này Càn Khôn Đại Na Di."

Wang Dương Minh kinh ngạc vạn phần: "Cái này liền có thể luyện Càn Khôn Đại Na Di?"

Tán Nghi Sinh bắt mắt nhìn hán chằm chằm: "Thế nào, người không tin ta? Nếu như còn không thể luyện này võ công, ta cái này năm mươi ngày đặc huấn người cho rằng là đang làm gì? Ta khổ cực như vậy lại là vì cái gì?"

Wang Dương Minh oán thầm nói, cũng không phải người vất vả, rõ ràng là Đại Sư Huynh vất vả. Nhưng mà tuyệt học đang ở trước mắt, chính mình cái này trong lúc mấu chốt có thể tuyệt đối không dám đắc tội hán.

Lại nghe Tán Nghi Sinh nói: "Càn Khôn Đại Na Di là thế gian nhất đẳng khó luyện võ công, nhưng mà khó xử cũng là không tại Thiên Phú Tư Chất bên trên, mà là tại thân thể trên điều kiện."

Wang Dương Minh rửa tai lắng nghe hán dạy bảo.

Nguyên lai, Càn Khôn Đại Na Di, sở cầu là điều động Nhân Thân Thể Nội cự đại tiềm năng, tới làm đến người bình thường dốc cả một đời chi lực cũng làm không được sự tình. Nếu như luyện thành, giờ tay nhắc chân đều có ngàn cân chi lực.

Nhưng là chính vì vậy, đem gánh nặng ngàn cân đặt ở một người bình thường trên thân, đừng nói để hán giờ lên, ép cũng đem hán đè chết. Cho nên nhưng nếu không có quá cứng thân thể điều kiện, luyện cái này võ công cũng là tự chịu diệt vong.

Ngoài ra, công phu này mười phần tinh diệu rất nhỏ, nội lực vận dụng nếu có nửa phần sai lầm, chính là cái đứt gân gãy xương hạ tràng.

Mà Vương Dương Minh đi qua cái này năm mươi ngày huấn luyện, tăng thêm Hối Linh tán diệu dụng, thân thể đã đầy đủ rắn chắc. Thông qua đủ loại khổ tu, đối nội ngoại lực khống chế cũng đã đạt tới tiêu chuẩn, về phần Tinh Thần Lực, đã có thể kiên trì qua cái này năm mươi ngày, ý hán chí, chuyên chú đều đã là người bình thường khó mà nhìn bóng lưng.

Cho nên, hôm nay liền có thể lên luyện Càn Khôn Đại Na Di!

Bạn đang đọc truyện *Dương Minh Kỳ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 64: Môn kia công phu .:

Wang Dương Minh nghe hán nói rõ trắng, lại nghĩ tới một chuyện, hỏi: "Ngài đối môn võ công này quen như vậy, chẳng lẽ ngài là biết môn võ công này?"

Tán Nghi Sinh mũi vênh lên trời, một mặt tàn mạn: "Tu vi võ học đến ta cảnh giới này, Nhất Pháp thông Vạn Pháp thông, hạ bút thành văn đều là tuyệt học, cần gì phải học Càn Khôn Đại Na Di."

Wang Dương Minh tâm đạo nguyên lai người cũng là sẽ không môn võ công này, chỉ toàn ở chỗ này hồ xuy đại khí. Đã thấy Triều Văn Đạo từ trong ngực lấy ra Càn Khôn Đại Na Di Tâm Pháp, nói: "Cái này Tâm Pháp đầy đủ trân quý, nhưng mà công lực không đến người luyện về sau lại di hoạn cả đời. Tiêu sư đệ, người nhất định đem cái này Tâm Pháp giữ gìn kỹ, không nên bị người khác trộm qua, người khác nếu như luyện được cái nguy hiểm tính mạng, uống phí gia tăng người Tội Nghiệt."

Wang Dương Minh tịnh trọng sự tình tiếp nhận Tâm Pháp, ngay tại Triều Văn Đạo trông nom hạ lên luyện. Tán Nghi Sinh thì lão đảo trở về.

Chánh thức bắt đầu luyện cái này võ công, Vương Dương Minh lại mới biết được vì sao trong thiên hạ ít có người luyện thành. Tựa như cái này đệ nhất trọng cảnh giới, liền yêu cầu người có thể phụ trọng trăm cân mà không phát giác gì, nếu như không phải là Vương Dương Minh hai tháng này ngày nửa Thiên phụ trọng một trăm sáu mươi cân điên cuồng Thể Năng Huấn Luyện, vô luận như thế nào cũng không đạt được yêu cầu này, người bình thường

càng thêm là si tâm vọng tưởng.

Đệ Nhị Trọng cảnh giới thì phải cầu người có thể chạy gấp vài dặm mà không chút nào thở hổn hển, đối với Vương Dương Minh tới nói cũng không tính là gì. Đệ tam trọng liên yêu cầu người có thể tung càn bay lên không trung năm trượng mà rơi xuống đất lông tóc không tổn hao gì, Vương Dương Minh tự nghĩ cũng có thể làm được đến. Đệ Tứ Trọng đi lên lại không phải hẳn bây giờ có thể làm đến, cho nên hẳn khổ luyện năm ngày, cũng chỉ luyện thành đệ tam trọng cảnh giới, Triều Văn Đạo mệnh lệnh hẳn không thể mạnh luyện, đợi cho thời gian lâu, gân cốt càng lớn mạnh lúc lại đi trùng kích cảnh giới cao hơn.

Dù là như thế, Vương Dương Minh tập luyện có thành tựu, lúc này sáu mươi cân thanh đồng Trọng Kiếm tại trên tay hẳn đã như là đồ chơi, quơ múa đều vừa lòng ứng tay, cái này Trọng Kiếm Cửu Thức, rốt cục xem như thành . Còn lui cao cúi thấp, xuyên tường càn hộ, đơn giản là như lấy đồ trong túi. Đến tận đây rồi cuộc minh bạch Triều Văn Đạo nói tới Đạo Sơn Hóa Hải như giẫm trên đất băng đến tột cùng là cảm giác gì, trong lòng nhẹ nhàng vui vẻ phi thường, vui vẻ vô cùng.

Ngày thứ sáu, Tán Nghi Sinh lần nữa đến đây nhìn hẳn luyện công thành quả, Vương Dương Minh ở trước mặt hẳn thật to huyền diệu một phen chính mình Càn Khôn Đại Na Di, lại bị Tán Nghi Sinh giáo huấn một trận, nói ra: "Võ Học Chi Đạo mãi mãi không kết thúc, người tài học bao nhiêu da lông, liền như vậy đấy. Tới tới tới, để Đại sư huynh của người cho người thêm gãi như côn điểm tỉnh người."

Vương Dương Minh vội vàng lẫn mất xa xa, sợ Đại Sư Huynh cây gậy kia không biết lại từ đâu phương đột nhiên đánh tới.

Sư đồ ba người đàm tiếu một hồi, Triều Văn Đạo nghĩ tới một chuyện: "Tiểu sư đệ, người mặc dù luyện Càn Khôn Đại Na Di có thành tựu, nhưng mà cái này võ công thực là tiêu hao người ngày bình thường điên cuồng huấn luyện tích lũy lực lượng. Cho nên người về sau muốn kiên trì huấn luyện đồng thời từng bước thêm lượng, như thế mới có thể tại thời khắc mấu chốt tùy tâm sở dục sử dụng cái này võ công. Không phải vậy người về sau lười biếng, thể nội tiềm lực dùng hết, đến lúc đó cái này võ công liền thành Vô Nguyên Chi Thủy,

Không sử dụng ra được."

Vương Dương Minh lại do dự nói: "Thế nhưng là ta qua Tây Bắc về sau, mỗi ngày bề bộn nhiều việc quân vụ, như thế nào có thời gian mỗi ngày liều lượng cao huấn luyện đâu?"

Tán Nghi Sinh nói: "Đứng đấy ngồi, đều là tu hành. Huấn luyện là tùy thời tùy chỗ có thể làm, còn nữa người cho rằng người là cái gì phẩm cấp quân quan, bất quá chỉ là cái phổ thông binh sĩ, mỗi ngày hành quân tác chiến, huấn luyện được cảm, bên nào đều là tại đoán luyện."

Vương Dương Minh khổ mặt: "Ta còn tưởng rằng là để cho ta đi làm tướng lĩnh đâu, nguyên lai chỉ là cái cỏ đầu binh."

Triều Văn Đạo cười nói: "Ngần kiến tha lâu cũng đầy tổ, người làm thật tốt, một ngày nào đó biết trở thành tướng quân."

Mất thấy sắc trời không còn sớm, Vương Dương Minh vốn muốn từ biệt hai người về túc xá tu luyện Nguyên Khí, lại nghe được Tán Nghi Sinh nói: "Hôm nay không vội đi. Mất thấy còn thừa thời gian không nhiều, mà người tiến cảnh cũng là thần tốc, ta nhìn ta có một môn bảo mệnh tuyệt học, có lẽ hôm nay có thể truyền cho người."

Vương Dương Minh vui mừng quá đỗi, nghĩ thầm chính mình bái lão nhân này vì sư về sau, các loại sở học đều là từ người khác nơi đó học được, truyền thuyết này bên trong Thiên Hạ Đệ Nhất Cao Thủ còn thật không có thật sự dạy qua chính mình công phu gì. Nghe hẳn trong lời nói ý tứ, hẳn muốn dạy mình là một môn chính hẳn đều phụng làm bảo mệnh tuyệt học Thần Diệu võ công, vậy làm sao có thể không cho Vương Dương Minh nóng lòng không đợi được.

Triều Văn Đạo lại mặt có thần sắc lo lắng, thử dò xét nói: "Viện Trướng nói, chẳng lẽ là môn kia công phu?"

Tán Nghi Sinh gật gật đầu, nói: "Không cần đoán, ta nói cũng là Bát Môn Độn Giáp."

Triều Văn Đạo lại gấp bận bịu chấp tay nói: "Viện Trướng, ta biết rõ người lo lắng tiểu sư đệ an nguy, nóng lòng để hẳn có được tại bất kỳ tình huống gì dưới đều có thể tự vệ thực lực. Thế nhưng là cái này Bát Môn Độn Giáp. . . Cái này Bát Môn Độn Giáp. . . Làm sao có thể là hẳn hiện tại liền có thể không chế?"

Vương Dương Minh không biết Triều Văn Đạo vì cái gì khẩn trương như vậy, đành phải thử dò xét nói: "Các người nói cái này cái gì Bát Môn Độn Giáp, là công phu gì, thật không tốt luyện sao?"

Triều Văn Đạo đang muốn giải thích, Tán Nghi Sinh lại khoát khoát tay, nói ra: "Lão đại, ta để giải thích." Hẳn nhìn lấy Vương Dương Minh, không nhanh không chậm, êm tai nói: "Bát Môn Độn Giáp, không thể để cho luyện tập, nó là Tiên Pháp."

"Cái gọi là Tiên Pháp, cũng là cao hơn Vũ Kỹ sâu năng lực, đã không phải là thường nhân có thể lý giải năng lực phạm trù. Có thể được gọi là Tiên Pháp, đều là rất kỳ diệu thủ đoạn. Tỉ như ta có một môn Tiên Pháp, gọi là Chi Xích Thiên Nhai, có thể tại trong nháy mắt vượt qua mấy ngàn dặm xa, đây là thể lên bất luận cái gì khinh công đều làm không được. Đương nhiên, Tiên Pháp tu tập có nghiêm ngặt điều kiện, nếu như điều kiện không đủ, liền vô luận như thế nào đều không luyện được. Thế gian có thể học được Chi Xích Thiên Nhai, theo ta được biết liền một mình ta, bởi vì chỉ có ta nội lực đầy đủ thâm hậu, có thể chèo chống loại này Tiên Pháp tiêu hao."

Vương Dương Minh nghe được Tiên Pháp lại là thần kỳ như thế thủ đoạn, trong lòng để nở hoa, vội vàng hỏi nói: "Đây Bát Môn Độn Giáp, lại là cái gì dạng Tiên Pháp?"

Ba trà có lời muốn giảng ~ cảm tạ Tinh Ngôn ssi từ ngọc cổ vũ ~ chỉ cần có một cái người ủng hộ, đã cảm thấy có tiếp tục động lực, cảm ơn, thực tình phi thường cảm tạ

Bạn đang đọc truyện *Dương Minh Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 65: Tiên Pháp · Bát Môn Độn Giáp :.

"Bát Môn Độn Giáp, là đem thân người thể làm một loại trận pháp, chia làm sinh mở thương tổn dừng đỗ cảnh kinh hãi chết Bát Môn, mỗi một cửa mở ra, đều có thể đem người thể lực cường ép tăng lên tới một loại đáng sợ cảnh giới, bởi vậy thu hoạch được thường nhân không thể tưởng tượng tốc độ, lực lượng, kỹ xảo. Nếu như trong đối chiến mở Bát Môn Độn Giáp, thì có thể không có gì bất lợi, tại tuyệt dưới đại đa số tình huống đều có thể miêu sát cùng cấp bậc đối thủ. Mà nếu Bát Môn toàn bộ triển khai, cả người biết tiến vào vô địch trạng thái, lên trời xuống đất, không gì làm không được, Thần Phật cũng không thể ngăn."

"Ngưu bức như vậy! Sư phụ nhanh dạy ta!"

Tán Nghi Sinh lại khoát khoát tay, để hấn không nên gấp gáp, tiếp tục nói: "Nhưng là càng cường đại năng lực, cần càng nhiều đại giới. Bát Môn Độn Giáp đại giới chính là, mỗi mở ra một môn, thể lực biết kịch liệt tiêu hao, thắng như không thể kịp thời kết thúc chiến đấu, đợi thể lực hao hết về sau, biết suy yếu bất lực, mặc người chém giết. Thậm chí, nếu như năng lực không đủ mà cường ép mở ra tầng cấp cao hơn môn, cực dễ dàng dẫn đến thân thể không chịu nổi gánh nặng, gân cốt đứt gãy, thậm chí đốt hết sinh mệnh. Bên trong tối hậu một môn thứ tám môn, tức thì bị gọi là Tử môn, ý tứ cũng là thứ tám cửa vừa mở ra, vô luận như thế nào, đều sẽ hấn phải chết không nghi ngờ."

"Hấn phải chết không nghi ngờ? Như thế nói đến, lão đầu nguoi cũng không có mở qua thứ tám môn?"

Tán Nghi Sinh lắc đầu nói: "Không có. Ta mở ra Đệ Thất môn, đã là thiên hạ vô địch. Còn nữa, nếu có người có thể làm cho ta mở thứ tám môn, như vậy ta muốn người này khẳng định cũng sẽ không sợ ta thứ tám môn, ta mở là chết, không ra cũng là chết, cũng không khác gì là."

Vương Dương Minh có chút hiểu được, nói: "Bởi vì cái này Tiên Pháp như vậy hung hiểm, cho nên Đại Sư Huỳnh mới khác nhau ý nguoi dạy ta?"

Triều Văn Đạo nói ra: "Đúng vậy. Tiểu sư đệ, thủ đoạn bảo mệnh còn nhiều, rất nhiều, Bát Môn Độn Giáp cũng không khá lắm lựa chọn."

Tán Nghi Sinh cũng không để ý đến hấn, chỉ thấy Vương Dương Minh nói: "Lời nói đều nói rõ với nguoi, cái này Bát Môn Độn Giáp chi trận, nguoi học vẫn là không học?"

Vương Dương Minh muốn một lát, kiên quyết nói: "Học, vì cái gì không học. Lão đầu tử nguoi dám dạy, tiểu gia ta tự nhiên dám học."

Tán Nghi Sinh cười ha ha, Vương Dương Minh cũng thoải mái cười to, hai người nhìn nhau, trong lòng rất có tìm được tri kỷ cảm giác, chỉ có Triều Văn Đạo không biết một già một trẻ này vì cái gì cười vui vẻ như vậy.

Ngay sau đó Tán Nghi Sinh truyền Vương Dương Minh Bát Môn Độn Giáp tu luyện chi pháp, Tán Nghi Sinh ngoài miệng mặc dù nói nhẹ nhàng linh hoạt, nhưng mà chánh thức Truyền Công lúc lại có chút cẩn thận, chỉ truyền Vương Dương Minh mở Top 3 môn phương pháp, theo như hấn nói, Vương Dương Minh hiện tại năng lực, cũng cũng đủ để mở ra Đệ Tam môn mà không bị phản phê, nếu như lại nhiều mở một môn, hơn phân nửa xương cốt liền muốn trước đoạn.

Vương Dương Minh dụng tâm học tập, ở sau đó trong năm ngày nỗ lực cùng cố lấy trước đó sở học, chậm đợi lấy Thánh Chi truyền đến một ngày. Mà rốt cục tại ngày thứ sáu mươi giờ Ngọ, trong cơ thể hấn tích súc Chân Khí tiến thêm được nữa, dùng một tháng thời gian bước vào Đệ Tứ phẩm cảnh giới.

Luyện võ đến tận đây, mới vừa có một số Đẳng Đường nhập áo cảm giác, nhưng mà Tán Nghi Sinh chỉ nói là hấn trước đường dài đằng đặc, tuyệt đối không nên tự mãn mới là.

Vương Dương Minh chỗ nào nghe lọt, nghĩ thầm chính mình kiếp trước biệt khuất vài chục năm, hôm nay thật vất vả có thể nho nhỏ hăng hái một chút, nguoi lão đầu tử cũng không cần đến để cho ta khó chịu.

...

Thứ sáu mươi một ngày, trong cung rốt cục truyền Thánh Chi đến, Tán Nghi Sinh mang theo nhất bang học sinh trước đây hiện trước điện bài hương án,

hơn người đầu quỹ xuống nghe chỉ, duy Tân Nghi Sinh một người bởi vì có Thánh Thượng nói rõ gặp vua không cần quỹ ân trạch mạng theo, chỉ khom người lắng nghe liền.

Vương Dương Minh cùng sau lưng hần, quỹ trên mặt đất, ngẩng đầu nhìn thấy hôm nay đến Truyền Chi là trước kia đã từng thấy qua nhờ Lý Công Công. Mấy tháng không thấy, cái này nhờ Lý Công Công trưởng thành chút, không hề giống như bắt đầu thấy lúc như vậy mặt mỏng, nhưng nghe hần tế thanh tế khí mở Thánh Chi thì thầm:

"Phụng Thiên Thừa Vận, Hoàng Đế chế nói: Cái Thiên hạ chi học tử, duy Quốc Tử Giám cầm nắm lớn nhất chính. Mà Thiên Hạ quân ngũ, quỹ sách Sinh Chi Đạo lý. Trẫm muốn kết quân, sĩ chi quan hệ hữu nghị, thông văn, Vô thời hạn giới, nay hiểu dụ Tân Nghi Sinh tiên sinh trở xuống, lấy Trần Bá Tiên, Lữ Phụng Tiên, Trầm Thanh long mây, vương Phán Phán, Hideyoshi, Tô Mộc, Vương Dương Minh bảy người chấp bút tông quân, nhập Tây Bắc Phá Lô quân dưới trưởng, lấy Quân Trang chi chính khí, ngự Ngoại Dịch chi yêu tà, dịch luyện tự thân, tác động Thiên Hạ. Sắc phong bảy người vì Bồi Nhung Phó Ủy, thưởng Tiền mười lượng, coi là tư nôi đồng. Ngay hôm đó lên đường, trợ trẫm Thú Biên. Giám bên trong có ý đi bộ đội người, có thể kính theo qua, đều có phần thưởng bèo bọt, vụ chia trẫm lo. Khâm Thử."

Vương Dương Minh nghe được rõ ràng, biết lúc trước Tân Nghi Sinh nói mình nhiều lắm là lấy tăng binh lính thân phận tông quân, mà Hoàng Đế Chiêu Thư bên trong cho mình phong cái Bồi Nhung Phó Ủy quan chức, hoặc nhiều hoặc ít nhìn vẫn là Tân Nghi Sinh mặt mũi. Cái này Bồi Nhung Phó Ủy là từ Cửu Phẩm Quân Hàm, tại Đại Hạ Triều Quân Hàm Thế Chế bên trong thực thấp nhất, nhưng tăng binh lính muốn muốn ngồi vị trí này, cũng không phải ba năm lịch luyện không thể. Huống hồ Hoàng Thượng một hoi phong bảy cái Bồi Nhung Phó Ủy, quân đội đối với cái này không có không dị nghị, có thể thấy được Hoàng Đế trong tay Quân Quyền nắm rất cực khổ, Thiên Hạ Bình Mã đều tại hần một người trong lòng bàn tay.

Mọi người nhao nhao tạ ơn, lập tức lĩnh thưởng kim. Vương Dương Minh đem thuộc về mình mười lượng vàng ôm vào trong lòng, cùng dư sáu người cùng một chỗ về riêng phần mình tức xá thu thập hành trang. Hoàng Đế nói rõ, hôm nay liền muốn lên đường, thu dọn đồ đạc liền thành việc cấp bách.

Vương Dương Minh chạy về tức xá, lại phát hiện Bích Lạc đang đợi hần. Mắt thấy nàng nước mắt rung rung, hai con mắt sưng như là hạnh nhân, biết nàng khẳng định là khóc hồi lâu, lập tức reu ghẹo nói: "Đây là nơi nào đến hai cái hạnh nhân, nhìn lấy như vậy ngon miệng?"

Bích Lạc nơi nào có tâm tình cùng hần reu ghẹo, khẩu khí mềm mại, giống như là muốn khóc: "Dương Minh ca ca hôm nay liền đi, Bích Lạc nhưng không được đi theo. Người chuyển đi này, khi nào mới có thể gặp nhau?"

Vương Dương Minh trong lòng sớm liền nghĩ đến tăng này, nhưng cũng không có biện pháp gì tốt, hần cùng Tô Mộc bảy người là Hoàng Đế hạ chỉ yêu cầu qua tông quân, là không thể không qua, Bích Lạc Kiều Kiều sợ hãi một cái tiểu cô nương, một không có Hoàng Đế ý chỉ, hai không có có võ công phòng thân, như thế nào qua đến Tây Bắc Phong Sa Chi địa. Minh tại Chiến Địa bên trong càng không có tinh lực hộ nàng chu toàn. Càng nghĩ, vẫn là đến làm cho nàng lưu tại Quốc Tử Giám, chính mình có khi nhân hạ Hồi Kinh nhìn nàng là được.

Ngay sau đó đành phải thoảng qua an ủi nàng, hứa hẹn nói mình một khi có nhân, liền Hồi Kinh đến xem nàng. Bích Lạc khổ sở trong lòng, cũng lại không nghĩ để Vương Dương Minh khó xử, lập tức giúp hần thu dọn đồ đạc, đánh thành một cái túi lớn, đặt lên bàn.

Hai người đang thu thập, đã nghe có người gõ cửa. Vương Dương Minh đi mở cửa, phát hiện là Tào Triêm, Robben, Thi Ngạn Đoan ba người. Vương Dương Minh kinh ngạc nói: "Ba người các ngươi làm sao tới?"

Tào Triêm ba người thì lễ nói: "Tốt dạy tiên sinh biết được, ngài này (Tây Du Ký) đã ra cuốn thứ ba bản in lẻ, bán được rất tốt. Trong kinh Sĩ Nhân đều đang hỏi thăm cái này Ngô Thừa Ân đến tốt cùng là thần thánh phương nào. Tân Hoa Thư Cục Đại Chương Quỹ là cái thủ tín người làm ăn, một mực không có đem tiên sinh tên tuổi nói ra. Cho nên, Ngô Thừa Ân hiện nay đã thành ta đại hạ quốc tối thần bí người."

Dứt lời từ trên vai gỡ hạ một bao quần áo, đặt lên bàn mở ra, là sáng loáng bạc, sáng rõ Vương Dương Minh con mắt đều hoa, nghe được Tào Triêm tiếp tục nói: "Đây là trước hai quyển sách công trạng, cuốn thứ ba bởi vì mới ra, chưa có doanh thu rõ ràng chi tiết. Ngài trước đây hai quyển hết thấy bán hơn ba ngàn vốn, Chương Quỹ theo lượng tiêu thụ lĩnh một ngàn lượng bạc cho ngài. Mỗi điểm điểm số, nhìn có thể từng kén."

Bạn đang đọc truyện *Dương Minh Kỳ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Lên đường .:

Vương Dương Minh lười nhác nhìn một chút, từ bạc bên trong tiện tay nắm, ước chừng một trăm lượng thượng hạ, đưa cho ba có người nói: "Ba người các ngươi chép sách vất vả, đây là ta trước đó hứa các ngươi nhuận bút, một mực cầm, chớ từ chối, nếu như cầm thấy ít, trên bàn những bạc này các ngươi tùy tiện cầm"

Ba người lại vạn không dám nhận, Robben nói: "Trước đó đã được tiên sinh cho mười lượng nhuận bút, Tiểu Khả một nhà hoan hỉ không hết, đều nói tiên

sinh là cái Tể Thế Bò Tát tâm địa. Bây giờ sao có thể còn dám ham hố?"

Vương Dương Minh lại nói: "Số tiền này các người lấy đi, ngược lại cũng không phải lấy không, ta có một chuyện nhỏ, lại muốn van các người ba vị."

Ba người vội vàng hỏi ra sao sự tình. Vương Dương Minh sờ trường nhất chỉ Bích Lạc nói: "Đây là ta một cái Tiểu Muội Tử, tên là làm Bích Lạc. Ta lần này Tây Khứ, trong lòng lớn nhất không yên lòng chính là nàng. Các người có thể thay ta trông nom nàng một hai, đừng để nàng bị người khi dễ?"

Bích Lạc gặp Vương Dương Minh thế mà còn nghĩ tới tìm người tới chiếu cố chính mình, trong lòng cảm động. Ba người kia gặp Bích Lạc yếu đuối, đều kích thích lòng thương hương tiếc ngọc, đương nhiên không có lỗi hồng đáp ứng.

Vương Dương Minh bàn giao Bích Lạc: "Ta sau khi đi, ba người này đều là đại ca ca người. Người có bất kỳ khó khăn, đều có thể tìm bọn hắn, tuyệt đối không nên tự mình một người gặp nạn."

Bích Lạc hốc mắt đỏ bừng, gả con mồ thóc giống như gạt đầu.

Vương Dương Minh xoa xoa nàng đỉnh đầu, bị hắn đụng một cái, má một bên rủ xuống gần như sợi tóc trôi giạt từ từ, mềm mại dịu dàng ngoan ngoãn xúc cảm, cũng như trước mặt nữ hài nhi, nhu thuận động lòng người, để cho người ta thương tiếc.

Lại từ trên bàn cầm lấy một trăm lạng bạc ròng, nhét vào Bích Lạc trong tay, trầm giọng nói: "Những bạc này, người cũng cầm lấy đi dùng, không muốn tiết kiệm. Chờ về sau mấy quyển nhuận bút đến, ta cũng để ba người bọn họ đều đưa đến người nơi này, từ người làm sao sử dụng."

Bích Lạc kiên quyết không chịu, Vương Dương Minh trêu ghẹo nói: "Coi như là ta gửi tại người nơi này. Người chính là ta ngân hàng, a không, Tiền Trang, hiểu không?"

"Ừm," Bích Lạc bắt đầu dĩ ứng thanh.

Vương Dương Minh đem còn lại tám trăm lạng bạc ròng cùng Hoàng Đế thưởng mười lượng vàng đều dùng bao phục bao, lưng ở trên lưng, lại lấy hành lý, từ bốn người bồi tiếp liền đi Quốc Tử Giám Cửa chính. Đợi cho lúc, dư người đã ở nơi đó các loại, nhưng gặp cửa ngừng lại bảy con tuần mã, đứng là bọn họ chuyển này qua Tây Bắc Cước Lực. Vương Dương Minh đem bao phục đều Trang lên lưng ngựa, cùng mọi người cộng đồng bãi biệt tiễn đưa học sinh, đang muốn chạy, chỉ thấy được Tân Nghi Sinh từ cửa đi tới, hướng hắn vẫy tay, nói: "13 tới."

Vương Dương Minh vội vàng đi ra phía trước, hỏi: "Sự phụ còn có cái gì phân phó?" Sắp chia tay sắp đến, liên xưng hô cũng bất tri bất giác cung kính rất nhiều.

Tân Nghi Sinh nói: "Lần này đi Tây Bắc, lường trước gian nan không ít. Người không có gì kinh nghiệm giang hồ, nếu như gặp được việc khó, phải tất yếu cùng chư vị Sư Huynh Sư Tỷ thương lượng. Không thể tự tiện chủ trương, vội vàng xao động mắng tiến, người có thể nghe được?"

Vương Dương Minh chấp tay thụ giáo,

Đối Tân Nghi Sinh khom người Tam Lễ, khê cong tới đất, tạ truyền nghề chỉ ân. Tân Nghi Sinh không tránh không né, thụ hắn ba bái, nói: "Người bái ta, ta thụ là chuyện đương nhiên. Nhưng là ta truyền cho người võ nghệ, ban đầu không có thi ân báo đáp tâm tư, sau này người có thể lại không tất bái ta."

Vương Dương Minh chậm rãi lắc đầu, nghiêm mặt nói: "Sự phụ, ta bái người, không phải vì cảm ơn người truyền nghề chỉ ân, mà là bởi vì người tốt với ta."

Hắn kiếp trước nhận hết khuất nhục, cuối cùng tạo thành một bộ có thù tất báo tính tình. Nếu là người bên ngoài đối với hắn đối xử lạnh nhạt, hắn nhất định phải hung hăng trừng trở về; nhưng nếu người bên ngoài đối với hắn tốt một điểm, hắn liền muốn mười phần phần trăm còn trở về. Tuy nhiên ngày bình thường cùng Tân Nghi Sinh vui cười giận mắng không hề có kỵ, nhưng nội tâm của hắn biết rõ, không phải Tân Nghi Sinh cứu hắn trở về cũng dần dần dạy bảo, hắn sớm đã chết ở trên thảo nguyên, nơi nào còn có hôm nay.

Trong lòng của hắn cảm niệm, lại chỉ là ba bái, cũng không nhiều lời.

Lúc này lại trông thấy trong viện Chư Giáo tập, chư học sinh chạy đến cùng bọn hắn bảy người cáo biệt. Nghiễm Lăng Từ lôi kéo Tô Mộc tay bàn giao dài ngắn, mười phần nổi buồn, Linh Hư Tử cùng Tiểu Dao Tử cũng lôi kéo riêng phần mình đồ đệ lưu luyến chia tay. Vương Dương Minh nhìn một cơ hội, tiến lên đối Nghiễm Lăng Từ chấp tay nói: "Đại Giáo tập, truyền nghề chỉ ân không dám quên. Xin ngài khá bảo trọng."

Nghiễm Lăng Từ hừ một tiếng, nói: "Người cũng không cần cảm ơn ta, đó là người Duyên Pháp." Lại chỉ Tô Mộc nói: "Ta cái này Tiểu Đồ Đệ sinh ra ở gia đình phú quý, chưa từng gặp qua khổ gì khó, lần này đi tây bắc qua, nếu như có khó khăn chỗ, người dám khoanh tay đứng nhìn, lão đầu ta biết, chắc chắn không buông tha người."

Vương Dương Minh vội vàng đáp ứng, nói ra: "Thập Nhị Sư Tỷ cùng ta là cực hảo bằng hữu, sao dám không tận tâm tận lực bảo vệ nàng chu toàn."

Nghiễm Lăng Từ hài lòng gật đầu, nói ra: "Lúc này mới đúng. Đi thôi!"

Vương Dương Minh lại cùng Triều Văn Đạo chấp tay cáo biệt, trong lòng hai người đều là phong quang Tể Nguyệt, từ không có cái gì tanh hôi ngôn ngữ. Triều Văn Đạo chỉ giao phó nói: "Tiểu sư đệ trong lòng thương niệm tình tiền, tự nhiên là chuyện tốt, nhưng là mọi thứ không thể nóng vội, nếu không muốn nhanh mà không đạt. Người tại Tây Bắc hảo hảo, Vi Huỳnh mấy tháng sau đi ra ngoài du lịch, chắc chắn qua Tây Bắc cùng người lời nói tự."

Vương Dương Minh vui vẻ nói: "Người có thể tới nhìn ta, đó là không thể tốt hơn. Ta tại Tây Bắc nhìn người."

Lại cùng Nhị Sư Huỳnh bộn người từng cái tạm biệt. Hiếm lạ là luôn luôn hiếm thấy Tam Sư Tỷ thể mà cũng tới, Vương Dương Minh cười nói: "Tiểu đệ có tài đức gì, ngay cả luôn luôn yêu tinh Tam Sư Tỷ cũng đến tiễn ta tới."

Từng túy hoạ mím cười nói: "Trong viện đều đau người người tiểu sư đệ này, ta cũng không dám roi người sau. Đợi ta tu hành phá bình cảnh, cũng tới Tây Bắc nhìn người."

Vương Dương Minh hoan hỉ đáp ứng, gặp nên tạm biệt người cũng đã sau khi từ biệt, liền cùng dư sáu người trở mình lên ngựa, chuẩn bị lên đường. Đúng lúc này, không trung một trận kinh phong, một cái mầm bóng người đã đến Vương Dương Minh trước người, hắn nghe được một trận làm cho người ý Loạn Thần Mê Hương gió thổi qua, đã biết người đến là ai, nhìn nàng khuôn mặt mỹ lệ, đáng người uyên chuyển, không phải Ngự Huyền Ky là ai.

Ngự Huyền Ky cười như không cười khẽ hất liếc một chút, nói: "Mười Tam tiên sinh có thể từng mang vạn năm Tuyết Kim Ngân Hoa lên đường?"

Vương Dương Minh không biết nàng có phải hay không phát giác vạn năm Tuyết Kim Ngân Hoa cũng vô dụng, vì vậy đến trào phúng hắn, đành phải xấu hổ đáp: "Mang là mang, chỉ sợ không có gì lớn hiệu dụng."

Tán Nghi Sinh nhìn lấy hai người, khẽ chau mày, lại cũng không nói gì.

Lại nghe Ngự Huyền Ky nói: "Lần này đi Núi cao đường xa, mười Tam tiên sinh vừa vận rất tốt sinh chiêu cô tốt chính mình."

Vương Dương Minh chấp tay nói: "Đa tạ Ngự lão sư, đệ tử tự nhiên hiểu được."

Ngự Huyền Ky lại xích lại gần trước người hắn, Vương Dương Minh ngồi ở trên ngựa, tự nhiên cao hơn nàng ra rất nhiều, mắt thấy nàng rộng thùng thình viện ăn vào, hai bờ phong đánh ngọc nhuận trắng nõn sáng rõ hoa mắt, trên mặt tốt không xấu hổ, lại nghe Ngự Huyền Ky dùng cực nhỏ thanh âm nói: "Còn nhiều thời gian, ban đêm tịch tịch thời điểm, cần phải có cái chuẩn bị, ở trong lòng gọi ta một tiếng, nói không chính xác ta tùy thời sẽ xuất hiện nha."

Vương Dương Minh chặn lại nói: "Ngự lão sư bận rộn như vậy, vẫn là đừng tới, học sinh chính mình sống qua đêm dài đằng đẵng tốt." Nghĩ thầm người nếu là đến, ta không cần thức đêm, ta muốn ngao ngao gọi.

Ngự Huyền Ky nếu không nói, trong mắt chậm rãi xẹt qua một tia âm đạm không rõ, đối hắn vũ mị cười một tiếng, phối hợp đi.

Vương Dương Minh quay người cửa đối diện trước đám người ôm quyền chấp tay nói: "Chúng ta lúc này đi." Dư sáu người cũng nhao nhao cáo biệt, lập tức trước cửa mọi người phát tay hướng bọn họ cáo biệt, bảy người vỗ ngựa mừng, bảy con tuần mã hí hi hí hí. hí. (ngựa) một trận gào rít, mở ra móng ngựa hướng tây mà đi.

Bích Lạc trong chúng nhân cùng một chỗ phát tay, sương mù mờ lung mắt to có chút luống cuống, thanh âm nhỏ như ruồi muỗi: "Khuyên quân càng chỉ một chén rượu, rời khỏi phía tây Dương Quan vô cơ người. Dương Minh ca ca, nhất định phải sớm đi trở về."

Dù sao Vương Dương Minh qua đến xa, như thế nào nghe được nàng vi ngôn hơi ngữ.

Mấy người đánh ngựa dần dần đi xa, Vương Dương Minh lại đột nhiên quay đầu, cho mọi người một cái rực rỡ nụ cười, duỗi ra hai ngón tay, so cái V thủ thế, một tia nắng thẳng tắp mà xuống, ở trên người hắn đánh lên chói sáng ánh sáng, vốn là trong đám người không chút nào đục lỗ phổ thông tướng mạo, giờ khắc này, nhưng thật giống như có cái gì từ thể nội tránh thoát mà ra, vỗ cánh bay ra ngoài.

Tán Nghi Sinh như vậy lạnh nhạt người đều không chịu được có chút ngây người, thật lâu, thờ dài một tiếng.

Có chút chim chóc là giam không được, bọn họ vũ mao quá sáng rõ.

...

Đây chính là: Thân thể bị tai vạ bất ngờ mặc Dị Giới, đến thụ tuyệt học từ đầu tới. Từ biệt cố nhân phó Biên Thùy, đại mặc Phong Tuyết khó tự tại. Dục Tri Hựu Sự như thế nào, mời xem Hạ Hồi Phân Giải.

Có chút chim chóc là giam không được, bọn họ vũ mao quá sáng rõ. Xuất từ (Shawshank Cứu Rỗi ba trà yêu nhất điện ảnh ~

Quyền thứ nhất xong!

Quyền kế tiếp cũng là chiến trường đi, cảm ơn thân môn ủng hộ cổ vũ! Ba trà biết tiếp tục cố gắng đấy ~!

Chương 1: Đại mạc bão cát .:

Thì duy tháng mười, đã là cuối mùa thu. Trường An chỗ Trung Nguyên Tây Bộ, ban đầu so sánh Nam Phương vì lạnh. Vương Dương Minh bảy người phục hướng tây qua, hàn ý liền càng nặng. Cũng may mấy người đều là có nội lực mang theo, nóng lạnh bất xâm, giống như Trần Bá Tiên, Lữ Phụng Tiên bực này càng là lâu dài chỉ mặc một bộ áo mỏng sống qua. Vương Dương Minh lại tỉnh quái, mặc một thân dày áo choàng ở trên người, cái này miễn bảo là trước khi đi Bích Lạc có ý cho hân khe hở, dùng tài liệu coi trọng, bông lót hoa đã dày đặc, Châm thêu càng là không biết phí bao nhiêu công phu. Vương Dương Minh đem thân thể che tại áo choàng bên trong, chỉ giục ngựa chậm rãi được lấy, lại đi xem này bốn phía cảnh sắc.

Mấy người ra Trường An, đã được bốn năm canh giờ, nhưng gặp bốn phía dần dần hoang vu, san sát đều là là liên miên chập trùng đồi núi nhỏ, trên núi Phong Diệp mở vừa vụn, đem khắp núi đều tô điểm thành vàng rực. Núi sắc đẹp mắt, nhìn lâu nhưng cũng khí muộn. Bảy người đều là nam nữ trẻ tuổi, liền thỉnh thoảng trêu chọc một hai, thương lượng tốc độ như vậy xuống dưới, có lẽ nửa tháng liền có thể đến Gia Dự Quan. Vương Dương Minh lại muốn từ bản thân mới tới thời điểm, đi theo Tán Nghi Sinh cưới ngựa từ Cư Dung Quan một đường chạy tới Trường An, đi cả ngày lẫn đêm, ngựa không dừng vó, lúc ấy trong lòng với cái thế giới này vẫn là tràn đầy vô tri cùng e ngại, bây giờ mình đã thói quen khi cái thế giới này người.

Nửa đường ăn chút lương khô, tiếp tục tiến lên. Ước chừng đi ra một trăm dặm lộ trình, mắt thấy sắc trời muốn Black, trong mấy người tuổi tác lớn nhất Trần Bá Tiên nhân tiện nói: "Không thể lại hướng phía trước đuổi, chúng ta tìm cái Dịch Trạm nghỉ trọ đi."

Bây trên thân người cũng là có triều đình phát cho đi bộ đội lệnh, dựa vào thứ này tìm được Triều Đình Dịch Trạm liền có thể mượn nghỉ ngơi. Nhưng là Tô Mộc sinh đến yêu kiều, biết Dịch Trạm gian phòng lại phá hư tọng, thường ngày chỉ cấp lui tới đi đường quân nhân sử dụng, những Quân Tốt đó đều là lỗ mãng hạng người, chỗ nào coi trọng điều kiện gì, nàng lại là trời sinh tính thích sạch sẽ, không muốn đi Dịch Trạm thụ này bản thù sai lầm. Tô Mộc nhân tiện nói: "Dịch Trạm bẩn chết, chúng ta làm gì thụ tội kia. Ta nhìn tìm tốt khách sạn ở lại tốt nhất, ta tới đỡ tiền phòng."

Nghe được có người vui lòng trả tiền, mấy người tự nhiên nguyên ý. Tìm cái người qua đường nghe ngóng, biết Tây Khứ Thập Lý có cái Duyệt Lai Khách Sạn, Tô Mộc cười nói: "Duyệt Lai Khách Sạn chi nhánh trải rộng Trung Nguyên, điều kiện đó là Nhất Lưu, chúng ta nhanh đi." Mấy người tranh thủ thời gian giục ngựa tiến về. Được không Thập Lý, quả nhiên gặp một khách sạn tại ven đường đứng vững, này khách sạn cũng không thể nào khi phải, lại dọn dẹp mười phần sạch sẽ. Vương Dương Minh trong lòng cười thầm: "Sớm nghe nói người cổ đại ở khách sạn không phải gọi Long Môn Khách Sạn liền kêu là Duyệt Lai Khách Sạn, hôm nay cuối cùng kiến thức, trong thế giới này thế mà cũng có Duyệt Lai Khách Sạn loại này đại lý cửa hàng." Mấy người xuống ngựa, sớm có Gã sai vật dắt ngựa qua chuồng ngựa nuôi nấng, Tô Mộc ném một thanh Vàng lá cho Gã sai vật làm khen thưởng, mừng đến này Gã sai vật không ngậm miệng được, tâm đạo mấy năm ở giữa cũng không gặp được một lần loại này hào khách, hôm nay thật không biết là cái gì tốt thời gian.

Mấy người cất bước tiến Đại Đường, có tiểu nhị chào đón hỏi: "Mấy vị là ăn cơm hay là ở trọ?"

Tô Mộc là xuất tiền, hơn người tự nhiên nhìn lấy nàng, chỉ nghe Tô Mộc nói: "Ăn cơm trước,

Sau ở trọ. Mời cho bên trên chút sở trường đồ ăn, không sợ nhiều, liền sợ thiếu. Lại cho bảy gian thượng phòng."

Tiểu nhị khổ sở nói: "Muốn nói ăn cơm, đó là không tiêu thuyết, nhỏ cái này cho ngài sửa trị trên một cái bàn hảo tửu tịch. Chỉ là gian phòng kia lại không trùng hợp, vừa tới hai vị khách nhân, đặt trước hai gian thượng phòng, nguyên bản tám gian thượng phòng, lần này chỉ còn lại có sáu gian thượng phòng có thể ở."

Tô Mộc nhú mày: "Như vậy, nhưng có bên trong phòng hoặc nhà dưới?"

Tiểu nhị đáp: "Không dối gạt khách nhân nói, phòng trên luôn luôn đặt trước ít, cho nên chuẩn bị cũng ít, tiêu điểm chung tám gian thượng phòng, lại nhiều một gian cũng không có. Còn bên trong phòng cùng nhà dưới, luôn luôn nóng này, hôm nay một gian còn thừa cũng không có."

Tô Mộc không biết nên an bài như thế nào, lại nghe được Trần Bá Tiên nói: "Không ngại, chỉ mở bảy gian thượng phòng là được, ta cùng Lão Ngũ luôn luôn là ở cùng nhau quen, ta hai người ở một gian."

Lữ Phụng Tiên gật đầu, Tô Mộc đành phải ứng bọn họ yêu cầu, mở bảy gian thượng phòng, trả hết Ngân Tệ. Mấy người tại quầy hàng chờ thời điểm, Vương Dương Minh nhìn thấy tiểu nhị dẫn có ngoài hai người đi lên lầu, nghĩ thầm hai người này hẳn là này hai cái đặt trước hai gian thượng phòng người. Sở dĩ Vương Dương Minh đối hai người này lưu tâm, là bởi vì hai người bọn họ mặc đến mức dị thường dày đặc, tuy nói đã là cuối mùa thu, rất có ý lạnh, thế nhưng là hai người này y phục dày đến ngay cả giới tính cũng nhìn không ra, mà lại trên đầu được thật dày da áo lông Cái mũ, nhìn lấy tựa hồ phi thường sợ lạnh. Vương Dương Minh trong lòng có chút nghi hoặc, lại cũng lười quản cái này rất nhiều nhân sự.

Mấy người trở về phòng của mình ở giữa bỏ đồ vật, liền xuống lầu tới dùng cơm, sớm có Gã sai vật chuẩn bị kỹ càng một bàn thịt rượu. Vương Dương Minh gặp thức ăn này tinh xảo, rất có phong vị, lập tức cùng sáu vị Sư Huynh Sư Tỷ thoải mái Ăn uống, nhưng trong lòng nhớ tới tại Quốc Tử Giám lúc Bích Lạc cho mình thiên vị, liền có chút quái niệm, không biết tiểu cô nương này qua đã hoàn hảo.

Chính trong lúc nói cười, Vương Dương Minh liếc mắt瞥瞥 gặp vừa rồi hai người kia từ trên lầu đi xuống, chọn trong góc một cái bàn nhỏ ăn cơm. Trầm Thanh lông mày nhìn hân nhìn chuyên tâm, hỏi: "13, người nhìn cái gì đấy?" Nàng thanh âm không nhỏ, gây nên hai người kia chú ý, bên trong một cái

quay đầu nhìn Vương Dương Minh liếc một chút, ánh mắt bên trong tất cả đều là cảnh giác. Vương Dương Minh sợ Trầm Thanh lòng mảy mả thảo kinh xà, chặn lại nói: "Không có nhìn cái gì, ăn cơm thật ngon."

Lúc này ngoài cửa một trận ồn ào, hình như có một đám khoái mã chạy tới, tới cửa, những lập tức đó nhi cùng kêu lên kêu to, tựa hồ bị người kéo lấy dây cương, tiếp lấy nghe được xuống ngựa thanh âm, liền gấp đi vào cửa mười mấy người mặc Hạ Triều Quân Trang phục sức binh lính, cầm đầu một cái dung mạo xinh đẹp, chỗ mặc quân phục cũng so người sau lưng lưng lấy không ít, chỉ gặp người kia thẳng đi đến quầy hàng, không chờ hần mở miệng, sau lưng tùy tùng binh lính liền reo lên: "Nhanh cho mở hai mươi gian phòng trên!"

Lão bản gặp những người này đến hung ác, trong lòng lo sợ, vội vàng đáp: "Quân Gia, không khéo, tiểu điểm hôm nay đầy ngập khách. Cũng là ngày thường không có khách lúc, tiểu điểm tổng cộng cũng không có hai mươi gian phòng trên."

Người cầm đầu kia nhiu mày, Cáp dưới thông báo ý, nói: "Lão già kia, chán sống lệch ra! Ngay cả đường đường tuyên tiết Giáo Úy Đỗ Trường Khánh Đỗ Trường quân mặt mũi cũng không cho. Đã không có có phòng trống, làm sao không đem khách nhân đều đuổi đi, đằng ra khỏi phòng đến cho chúng ta ở?"

Lão bản khổ sở nói: "Khách nhân đều là giao trả tiền, tiểu điểm trăm năm tín dự, như thế nào dám làm loại sự tình này. . ."

Tùy tùng không kiên nhẫn, đưa tay liền rút ra bên hông Mã Tấu, đe dọa: "Gia gia trong tay gia hòa, ngươi có nhận hay không đến? Mau mau qua đuổi người! Chọc giận ta lúc, để ngươi Thường Thường xuyên tìm tư vị!"

Lão bản về mặt đau khổ không biết làm sao, lại nghe được này cầm đầu Đỗ Trường Khánh nói: "Lão Dur, cũng là ngươi tính tình lớn nhất gấp." Tiếp lấy hần quay người Hướng Lão Bản nói: "Duyệt Lai Khách Sạn chỉ nhánh trái rộng Thiên Hạ, tín dự a, tự nhiên là đỉnh đỉnh trọng yếu. Ta nhìn cũng không cần để lão bản ngươi khổ xử, chúng ta tự mình động thủ. Không biết hôm nay đều là cái nào gần như vị khách nhân đặt trước phòng trên a, ta để thủ hạ ta nhóm qua thuyết phục thuyết phục." Hần trên miệng nói thuyết phục, bọn thủ hạ nhóm lại đều lộ ra binh khí, xem ra cái này khuyên, nhất định không phải tốt khuyên.

Lão bản tự nhiên đưa ánh mắt về phía góc tường hai người kia cùng chính đang đàm tiếu Vương Dương Minh một đoàn người. Này Đỗ Trường Khánh thấy được rõ ràng, đối với thủ hạ người vung tay lên, mấy người liền vây đến góc tường này bên cạnh hai người.

Hai người kia sớm nghe được bên này động tĩnh, trong mắt đề lộ ra nồng đậm cảnh giác. Bị Đỗ Trường Khánh gọi là Lão Dur thủ hạ đi ra phía trước, hát cái nặc nói: "Hai vị, chúng ta mấy cái đều là vì nước hiệu mệnh quân nhân, các ngươi hưởng thụ an bình, đều là chúng ta xuất sinh nhập tử kiếm về. Phiên phức dân xếp một hai, còn mời qua nơi khác ở trọ, đem bọn ngươi gian phòng nhường cho bọn ta đi. Đề Quân Gia nhóm cũng đều có thể nghỉ ngơi thật tốt."

Lại nghe được trong hai người một cái ôm quyền chấp tay, nói ra: "Lúc này đi." Ngừ khí cứng nhắc, tựa hồ bất thiện ngôn từ. Tiếp lấy hai người liền đứng dậy, chuẩn bị qua quầy hàng trả lại tiền. Đỗ Trường Khánh lại đưa tay ngăn lại hai người đường đi, tự tiểu phi tiểu nói: "Hai người các ngươi cũng không tránh khỏi quá dễ nói chuyện đi. Đáp ứng thật sự sáng khoái nhanh."

Vừa mới nói chuyện người kia lần nữa chấp tay, nói: "Mời gia đài giờ cao đánh khề."

Đỗ Trường Khánh lại không buông tay, tiếp tục nói: "Lúc này mới tháng mười, hai người các ngươi làm sao lại mặc cùng mười lạnh lẽo đông, không phải là sinh bệnh hủi bệnh, không dám gặp người, mới che như thế kín?"

Người kia nói: "Thân thể yếu, phòng sinh bệnh."

Đỗ Trường Khánh cười ha ha một tiếng, nói: "Ta đây lại hiếu kỳ, muốn nhìn các ngươi một chút đến là cái gì suy yếu bộ dáng. Dem Cái mũ hái xuống cho ta xem một chút!"

Hai người kia đứng tại chỗ bất động, Đỗ Trường Khánh vung tay lên, liền có thủ hạ người tiến lên vén hai người Cái mũ. Vừa rồi một mực không nói chuyện người kia động tác chậm chạp chút, chỉ gặp hần Cái mũ bị xốc hết lên, không khỏi phát ra một tràng thốt lên, giữa sân mọi người nghe được hần kinh hô, lại kinh ngạc so với hần còn sâu hơn, người này thanh âm thanh thúy mảnh mai, một đầu Thanh Ti bị vén lộ ra, đúng là nữ tử. Đỗ Trường Khánh cười lạnh một tiếng, nói: "Sớm biết hai người các ngươi không phải Hạ Nhân. Nói đi, các ngươi là Gian Tế vẫn là thích khách? Là cái nào phe thế lực phái tới qua Trường An?"

Nguyên lai nữ tử kia mũi cao thâm mục, con ngươi U Lam, liếc một chút liền nhìn ra được là cái Người Hồ nữ tử. Nữ tử kia từng sờ không dám đáp lại, nằng đồng bạn tuy nhiên phản kháng một phen, lại cũng không thể đào thoát mấy cái quân nhân tay chân, đem Cái mũ vén qua, người này đồng dạng cũng là mũi cao thâm mục mắt xanh, là cái Người Hồ hần từ không thể nghĩ ngờ.

Nam kia vội vàng khoát tay giải thích: "Chúng ta. . . Không phải người xấu, là Thương Nhân." Khó trách hần một nói rằng mười phần ngắn gọn, nguyên lai hần cũng không thể nào biết nói tiếng Hán.

Nữ tử kia gấp đến độ dậm chân, làm sao nằng tiếng Hán còn không bằng nam tử kia, chỉ ở nơi đó Y Y Nha Nha lại nói không nên lời mấy chữ.

Đỗ Trường Khánh cười lạnh nói: "Thương Nhân? Như vậy, hàng ở đâu? Buôn bán chứng minh lại ở đâu? Hai người các ngươi cũng không cần giấu diếm, ta liếc thấy được đi ra các ngươi là thoát tây người!"

Bạn đang đọc truyện *Dương Minh Kỳ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Lòng hiệp nghĩa .:

Nam tử kia nghe được thoát tây người Tam Tự, trong khoảnh khắc sắc mặt thay đổi, như cùng chết bụi. Nữ tử kia càng là sốt ruột, không biết nên như thế nào phân biệt.

Nguyên lai Tây Vực Thập Lục Quốc cùng Đại Hạ tuy có buôn bán, lại hạn chế rất nghiêm, muốn tại hai địa phương ở giữa buôn bán, chỉ cần xin lẫn nhau đều thừa nhận hành thương chứng minh. Từ khi Đại Hạ Lập Quốc, Tây Vực Chư Quốc mặt ngoài cùng Đại Hạ Chính Phủ thiết lập quan hệ ngoại giao, vụng trộm nhưng vẫn không có đoạn phá vỡ Đại Hạ ý nghĩ. Tây Vực có thật nhiều thám tử, giả tá buôn bán tên, lừa gạt đến chứng minh đến Trung Nguyên điều tra tin tức. Đại Hạ Chính Phủ vì phòng ngừa loại tình huống này, đối buôn bán chứng minh cấp cho mười phần khắc nghiệt. Những năm gần đây Tây Vực Chư Quốc thời gian không dễ chịu, thường có người chết đói khắp nơi trên đất thâm trạng, liền có một ít con dân vì sống sót, mạo hiểm Nhập cư trái phép Biên Giới tiến vào Đại Hạ Cường Vực bên trong, ẩn cư tại hoang dã hồi hương, vì là có thể khai khẩn vài mẫu hoang địa, không đến mức chết đói. Những người này bị Tây Vực Thập Lục Quốc Chính Phủ xưng là phản đồ, Đại Hạ Triều thi đem bọn hắn gọi là thoát tây người, hai phương diện đối đám người này đều là ghét cay ghét đắng, Đại Hạ có khi bắt được những này thoát tây người, thường thường nghiêm hình tra tấn một phen đạt được một chút tình báo sau liền đem bọn hắn điều về về Tây Vực, mà những người này trở lại quốc gia mình sau không một không bị bêu đầu thị chúng.

Liền nghe Đỗ Trường Khánh hô: "Chúng tướng sĩ nghe lệnh, cầm đôi cầu nam nữ này, áp tải Trường An chuyển giao Hình Bộ thụ thẩm!" Mọi người liền muốn động thủ.

Vương Dương Minh bên này đã sớm lưu tâm bên trên bọn họ bên kia động tĩnh. Hắn cũng không bị gì phản ứng. Tô Mộc là thiên hạ đệ nhất đẳng lòng hiệp nghĩa, mắt thấy hai người kia tuy là Người Hồ, chưa hẳn có tội tình gì qua, lại để cho bị tai bay vạ gió, nằng là cái nuông chiều tính cách, chỗ nào quản được cái này rất nhiều, lập tức trường kiếm ra khỏi vỏ, nhảy vào giữa sân, xoát xoát gần như kiếm liền đem đang muốn tiến lên gần như người quân sĩ bức cho trở về. Vương Dương Minh các loại sáu người mắt thấy Tô Mộc đã chọn khởi sự đoan, sợ nằng ăn thiệt thòi, vội vàng cũng đi ra phía trước chiếu ứng.

Đỗ Trường Khánh không muốn có người lại dám ngăn cản, dò xét mấy người một phen, quát hỏi: "Các người là ai, lại dám ngăn trở quân quan chấp pháp?"

Tô Mộc lời lẽ chính nghĩa nói: "Người chó này quân quan, không phân tốt xấu lại muốn bắt người. Thiên hạ này cũng là bởi vì có các người đám người này tại mới không được thái bình. Cô nãi nãi gặp chuyện bất bình rút đao tương trợ, cái này nhân sự vô luận như thế nào muốn xen vào."

Đỗ Trường Khánh cười lạnh một tiếng, nói: "Đang muốn bãi bình hai cái này Gian Tề lại đến tìm các người xúi quẩy, không nghĩ các người ngược lại chủ động đưa tới cửa, các người nghe rõ ràng, Bản Tướng là Triều Đình khâm phong tuyên tiết Giáo Úy, tên là Đỗ Trường Khánh, luôn luôn tại Sơn Tây đóng giữ, hôm nay về Trường An báo cáo công tác, trên đường gặp hai cái này Người Hồ Gian Tề, muốn đem bọn hắn áp tải qua thụ thẩm. Ta xem các người cũng là Đại Hạ con dân, các người tốt nhất ngoan ngoãn tránh ra, không phải vậy cùng hai người này liên lụy bên trên, bảo đảm quản các người thân bại danh liệt!"

Tô Mộc lẫn lộn không thêm để ý, hỏi sau lưng Trần Bá Tiên nói: "Ngũ Sư Huỳnh, tuyên tiết Giáo Úy là cái gì?"

Trần Bá Tiên Giàng Hồ lịch duyệt so dư sáu người đa tạ,

Nói: "Tuyên tiết Giáo Úy là Triều Đình Chính Bát Phẩm quan chức, thủ hạ tiết chế hơn trăm người."

Tô Mộc nghe xong hắn giải thích, khí thế không giảm trái lại còn tăng, mắng: "Đường đường Bát Phẩm quân quan, thế mà dưới ban ngày ban mặt cạy mạnh hành hung, khi dễ bách tính. Ta đánh người cái chà đạp công lương bại hoại!" Trường kiếm trong tay múa cái kiếm hoa, liền muốn đâm về Đỗ Trường Khánh.

Đỗ Trường Khánh hù nhảy một cái, vạn không nghĩ tới chính mình cho biết tên họ về sau đối phương thế mà hồn nhiên không sợ. Thực đừng nói là Chính Bát Phẩm, liền xem như Chính Tứ Phẩm quân nhân, tại Gangnam Tô gia trong mắt cũng không thể coi là cái gì, Tô Mộc trong nhà thân quyến không ít tại triều làm quan, làm đến chính quan lớn đều có một ít, nằng nơi nào sẽ sợ hãi những thứ này.

Mắt thấy Đỗ Trường Khánh liền phải tao ương, dưới tay hắn người đao ngược ứng cấp tốc, này được xưng là Lão Dư nâng đao kê vào Tô Mộc trường kiếm, quát: "Lại dám tập kích quân quan, phản các người! Các huynh đệ, nhóm người này tất nhiên cũng là Gian Tề, mọi người tiến lên cầm xuống!" Phía sau hắn hơn hai mươi người lập tức gờ lên binh khí, liền muốn ý vào nhiều người tiến lên chém giết.

Tô Mộc chính muốn xuất thủ, lại nghe được Vương Dương Minh thân nhiên nói: "Đám này Tap Ngư, lại dám đối Thập Nhị Sư Tỷ động thủ, sư tỷ không cần phí công, nhìn tiểu đệ thay người đuổi." Nguyên lai Vương Dương Minh từ trở ra Quốc Tử Giám đến, chưa cùng người giao thủ qua, Quốc Tử Giám

bên trong đều là mình sư phụ Sư Huỳnh Sư Tỷ, mọi người cùng hấn loạn vô đều là điểm đến là dừng, chưa bao giờ cùng hấn từng có chánh thức chiến đấu, hấn chính mượn cơ hội này thử một chút chính mình vô công đến tốt cùng uy lực như thế nào.

Tô Mộc gặp hấn nóng lòng muốn thử, lập tức tránh ra địa phương, dư mấy vị Sư Huỳnh Sư Tỷ đại khái cũng đều biết Vương Dương Minh bản sự, lườm trước hấn không đến mức ăn thiệt thòi, cũng hiểu được hấn muốn mài luyện công phu ý nghĩ, liền không lên trước hỗ trợ.

Vương Dương Minh từ sau lưng quát ra thanh đồng Trọng Kiếm, nhìn chuẩn đầu tại phía trước nhất một người, Trọng Kiếm như Giao Long từ chân trời đánh rơi, này người không biết đến kịch liệt, nâng đao qua cản, chỉ nghe một tiếng vang thật lớn, người kia cả người mang kiếm bị Vương Dương Minh ném ra mấy mét, lập tức phun một ngụm máu tươi ngắt đi. Bọn người người gặp Vương Dương Minh Trọng Kiếm hung ác như thế, trong lòng không khỏi lo sợ, nhưng lại không chịu nổi Đỗ Trường Khánh thúc giục, đành phải kiên trì tiến lên, bị Vương Dương Minh dùng ra Trọng Kiếm Cửu Thức, Nhất Kiếm đập bay một cái, trong chốc lát, liền bị hấn món ăn sạch sẽ.

Vương Dương Minh ngừng tay đến, mắt thấy giữa sân chỉ còn lại có Đỗ Trường Khánh cùng Lão Dư còn tại đứng đấy, không có tiến lên, hơn người sớm đã không có sức hoàn thủ, không khỏi lắc đầu nói: "Liền như vậy bực mủ công phu, thế mà cũng có thể làm ta Đại Hạ Triều quân nhân, khó trách Tây Bắc lâu dài bị Người Hồ khuấy rối."

Đỗ Trường Khánh tức giận đến mặt không còn chút máu, giận hung hăng nói: "Phản phản, các ngươi biết ta là ai không? Ta là Hình Bộ Đỗ Thượng sách..." Hấn cần nói tiếp, lại bị Lão Dư che miệng, Lão Dư nói nhỏ: "Công tử, mấy người kia không giống nhân vật tầm thường, không cần thiết cho Lão Thái Gia gây phiền toái, chúng ta hảo hán không ăn thiệt thòi trước mắt..."

Đỗ Trường Khánh nghe hấn lời nói, như cũ hung ác nói: "Các ngươi bày ra đại sự! Trở về chờ lấy quan phủ bắt các ngươi ngồi tù đi!" Âm thanh run rẩy, không biết là bị tức đến bất thiện, vẫn là ngoài mạnh trong yếu, lại nhìn một chút giữa sân bị đánh ngã thủ hạ, giận không chỗ phát tiết, mắng: "Đều là phê vật! Nhanh cút cho ta, mặt mặt xấu hổ!" Lập tức thở phì phò đi, những người kia thấy mình Thái Thủ đều xám xịt Địa Tàu, cũng không dám lại phách lối, dắt nhau rời đi khách sạn.

Vương Dương Minh thu kiếm, lại nghe được Tô Mộc nói: "Tiểu sư đệ, tại Quốc Tử Giám bên trong lúc, nhìn không ra công phu của ngươi như thế nào, hôm nay thấy một lần, mới biết được ngươi Trọng Kiếm vậy mà như thế khủng bố."

Vương Dương Minh cũng không biết mình Trọng Kiếm thế mà lợi hại như vậy, phổ thông quân nhân tại dưới tay hấn ngay cả một chiêu cũng đi bất quá, trong lòng hết sức hài lòng. Trầm Thanh lông mày dù sao gan nhỏ một chút, rụt rè nói: "Nhìn này Đỗ Trường Khánh tựa hồ bối cảnh quá sâu, hấn nói mình là cái gì Hình Bộ Đỗ Thượng sách người nào, không phải là Đỗ Thượng sách công tử? Chúng ta cũng không nên đồ nhất thời thông khoái, cho Học Viện chọc phiền toái gì."

Vương Phán Phán quan tâm nhất Trầm Thanh lông mày, nghe nàng nói như thế, cũng phụ họa nói: "Đúng vậy a, sợ người kia thật là có chút địa vị."

Tô Mộc lại nói: "Sợ cái gì. Liền xem như Đỗ Thượng sách đích thân đến, cũng không thể chơi cái này không nói đạo lý sự tình. Trong nhà của ta thúc thúc bá bá đều tại triều làm quan, hấn có gì mà sợ Thượng Thư đưa thư."

Hideyoshi gật gật đầu, nói: "Hôm nay chuyện này ta Quốc Tử Giám Trung Học Sinh vô luận như thế nào đều phải quản một chút, ta muốn nếu như là tán Viên Trường ở đây, cũng sẽ không dung túng những quân quan này đã thương người." Tất cả mọi người nghe được gật đầu, Tán Nghi Sinh trong lòng bọn họ cũng là Thiên Nhân, Quốc Tử Giám dạy hành hiệp trượng nghĩa tinh thần càng là xâm nhập trong lòng bọn họ.

Vương Dương Minh cũng không sợ phiền phức, chính mình khó khăn trọng sinh ở cái thế giới này, mục tiêu lớn nhất cũng là cũng không tiếp tục thụ bất luận kẻ nào khi dễ, dù là đối phương là Thiên Vương Lão Tử, thật muốn khi dễ đến trên đầu mình chính mình làm theo muốn đánh còn trở về. Hấn mới không muốn này rất nhiều.

Lại nghe Trần Bá Tiên nói: "Nhưng là hai người này thắng nếu thật là thoát tây người, Triều Đình có mệnh lệnh rõ ràng, thoát tây người muốn bị áp giải đến Binh Bộ thụ thẩm, chúng ta ngăn lại những quân nhân này, ngược lại là làm trái luật pháp."

Bạn đang đọc truyện *Dương Minh Kỳ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 3: Phong ba tái khởi :.

Những lời này mới đem mọi người tinh lực quay lại này hai cái nói bừa trên thân người. Tô Mộc nói: "Này Đỗ Trường Khánh chỉ là mong muốn đơn phương cho rằng bọn họ là thoát tây người, chính bọn hấn lại không thừa nhận, đối đãi chúng ta đến hỏi một chút."

Hai người kia đang run lấy bầy, đã thấy Tô Mộc đi đến trước mặt bọn hấn, hòa nhã nói: "Các ngươi không cần sợ hãi, những ác nhân đó quân quan đã bị

chúng ta đuổi đi. Các ngươi là ai? Từ đâu tới đây? Tới nơi này làm gì?"

Nữ tử kia bất thiện tiếng Hán, nam tử kia vẫn còn thuyết phục thuận, liền chấp tay nói: "Đa tạ các ngươi hỗ trợ. Chúng ta là Tinh Tuyệt Quốc Nhân, ta gọi Cổ Luân theo, nàng là muội tử ta gọi Cổ Lực Na Trát. Quê hương của chúng ta bị ôn dịch, thân nhân đều chết, hai chúng ta không muốn chết, cho nên chạy đến Trung Nguyên tới. Chúng ta không phải Gian Tê, chúng ta chỉ là không muốn chết mà thôi a!"

Trần Bá Tiên cau mày nói: "Các ngươi đi vào Trung Nguyên, có thể đã từng qua các ngươi Tinh Tuyệt nước cho phép? Lại có thể đã từng qua chúng ta Đại Hạ Biên Phòng quan duẫn hứ?"

Cổ Luân theo không nói lời nào, cúi đầu, Trần Bá Tiên âm đạo không ổn, thử dò xét nói: "Các ngươi là vọng tặc chạy đến đúng hay không?"

Cổ Luân theo bất đắc dĩ gật gật đầu: "Quốc gia chúng ta không cho phép chúng ta đào tẩu, ta cùng muội tử chỉ tốt thu dọn đồ đạc thừa dịp lúc ban đêm vọng tặc chạy đến. Các ngươi Biên Phòng cũng không để cho chúng ta tiến, chúng ta là hồi lộ Biên Phòng binh lính mới tiến vào."

Nguyên lai Tinh Tuyệt nước tuy nhỏ, lại am hiểu buôn bán, mỗi cái Tinh Tuyệt người đều là rất có sinh ý đầu não Thương Nhân. Cổ Luân theo cùng Cổ Lực Na Trát gia tộc ngay tại chỗ là có chút danh tiếng Hào Tộc, làm sao tránh không khỏi Thiên Tai ôn dịch, hai người thu dọn nhà bên trong sở hữu tài sản trốn đi, bởi vậy cũng không một Kim Ngân sử dụng, chỉ là hai người lưu lạc Tha Hương, cho dù có tiền, cũng không tránh khỏi khắp nơi bị người khi dễ vận mệnh. Cổ Luân theo sợ hai người diện mạo bị Đại Hạ quan binh nhận ra, lúc này mới mặc thật dày y phục, cầm Cái mũ che mặt, khắp nơi điệu thấp cẩn thận, không muốn vẫn là không thể gạt được Đỗ Trường Khánh. Lúc này mới có hôm nay tranh chấp.

Trần Bá Tiên thấy hai người đáng thương, trong lòng cũng là không đành lòng, nhưng mà như thế lại có một chuyện không ổn, hẳn quay người đối với mình Sư Đế Sư Muội nói: "Như thế nói đến, hai bọn họ thật sự là thoát tây người, chúng ta lần này thế nhưng là phạm luật lệ."

Tô Mộc cau mày nói: "Cho dù là thoát tây người, lại vì cái gì không chết không thể? Bọn họ chỉ là vì sống sót, chẳng lẽ có tội?"

Trần Bá Tiên mình cũng không cách nào thuyết phục chính mình, càng đừng đề cập thuyết phục Tô Mộc. Vương Dương Minh gặp sự tình đến đây hoàn cảnh, liền nói ra: "Chúng ta cũng đừng xoắn xuýt, sự tình đã làm xuống, muốn vẫn hồi cũng không có cách, lại nói chúng ta cũng không thể lấy mắt nhìn hai người bọn họ cứ như vậy không minh bạch bị giết. Ta nhìn, việc cấp bách, là mọi người ở chỗ này nghỉ một đêm, sáng mai để hai người bọn họ mau chóng rời đi nơi thị phi này, tìm không ai chỗ trốn đứng lên. Chúng ta a, cũng tiếp tục hướng Gia Dự Quan đi, khác lắm kỳ hạn. Kia cái gì Đỗ Trường Khánh, ta nhìn cũng chính là ngoài mạnh trong yếu,

Chưa hẳn dám đến làm phiền chúng ta. Nếu là hẳn có chút nào tử, trở về cũng sẽ tra rõ ràng chúng ta mảnh mới dám lại đến ồn ào. Ta cũng không tin bằng Quốc Tử Giám cùng Tô đại tiêu thư tên tuổi, còn hù không được một cái Bát Phẩm tuyên tiết Giáo Uy!"

Mọi người đều xưng phải, lập tức không quan tâm Cổ Luân theo hai người, như cũ ăn cơm uống rượu, no bụng đủ sau liền trở về phòng của mình nghỉ ngơi. Cổ Luân theo vốn định ra trọng kim cảm ơn mấy người, lại bị bọn họ ngăn lại, để hẳn giữ lại vòng vo ngày sau tốt hơn sống, về phần Cổ Luân theo hai người về sau như thế nào sống qua, bọn họ lại quan chẳng phải xa.

Ngày thứ hai, Vương Dương Minh bọn người sáng sớm sau rửa mặt một phen tức thu dọn đồ đạc đứng dậy, lúc này Cổ Luân theo hai người đã chẳng biết đi đâu, Vương Dương Minh hướng quầy hàng tiểu nhị nghe ngóng một tiếng, biết được hai người tại trời còn chưa sáng thời điểm liền rời đi. Vương Dương Minh lường trước hai người khẳng định là không dám mỗi mòn chờ đợi, vội đào mệnh qua. Lập tức mấy người cũng không dừng lại, lên ngựa chạy phía tây mà đi.

Một đường không nói chuyện, bảy người mỗi ngày ban ngày giục ngựa đi đường, trời tối tức tìm kiếm địa phương ngừng. Tô Mộc trong túi phong phú, mấy người ăn ở đều là thượng đẳng, ngược lại cũng không cảm thấy thế nào vất vả. Mấy ngày nay, ra Thiêm Tây khu vực, tiến vào Cam Túc cảnh nội, Gia Dự Quan đã thấy ở xa xa, mà ven đường thấy, đã là Hán Hồ tạp cư, không phân rõ rõ ràng giới hạn, nguyên lai Đại Hạ Triều Biên Phòng mặc dù nghiêm, làm sao Hán Hồ tạp cư là Tiền Triều bắt đầu liền đã phổ biến hiện tượng, ở tại Hán cảnh Người Hồ thường thường cùng Hạ Nhân thông hôn, sở sinh con gái đều theo Hán Tính, sinh hoạt hàng ngày cũng cùng Hạ Nhân không khác, Hạ Triều thừa nhận những người này là Hạ Nhân con dân, cũng tịnh không khu đuổi bọn hắn, chỉ là lấy các loại thủ đoạn nghiêm phòng bọn họ thông đồng với địch tặc mật mà thôi.

Chính đi ở giữa, lại nhìn thấy phía trước nửa dặm chỗ bụi mù cuộn cuộn, xen lẫn khóc rống thanh âm, mọi người không biết ra sao sự tình, lưu ý quan sát. Lại thấy phía trước bụi mù nổi lên bốn phía, là một đội quân phục Hạ Nhân binh sĩ, ước chừng ba mươi, năm mươi người, cưỡi ngựa tới, mã thất đằng sau lại đi theo một đội binh dân bộ dáng, có nam có nữ, quần áo không chỉnh tề, thậm chí còn có chưa tròn mười tuổi hài đồng, những binh dân này đều là Người Hồ hình dạng, bị dây gai trói hai tay, dây gai một chỗ khác lại hệ ở phía trước binh sĩ người cưỡi ngựa, bị lập tức kéo lấy lao đảo tiến lên, vừa rồi mấy người chỗ nghe được tiếng khóc rống âm cũng là những binh dân này phát ra. Những binh sĩ kia thỉnh thoảng hò hét, trong tay roi ngựa liền hướng binh dân trên thân vung đi, những binh dân đó bị đau, nhịn không được kêu rên lên tiếng, binh sĩ cười ha ha, có phần lấy thế làm vui.

Vương Dương Minh thấy nhứ này, không biết những này quân sĩ vì sao muốn ngược đãi binh dân, thế là hướng trong mấy người kinh nghiệm giang hồ rất phong phú Trần Bá Tiên nói: "Tứ Sư Huynh, người nhìn đây là cái gì tình huống?"

Trần Bá Tiên cũng sớm nhìn đến cổ quái, suy nghĩ một chút, nói: "Mukahi - trước kia cũng nghe người ta nói đến qua, ta hướng quân đội lấy chiến công luận phẩm cấp, muốn tấn thăng liền muốn lập xuống chiến công, nhưng là thái bình tuế nguyệt nào có nhiều như vậy trận chiến nhưng đánh, liền có ít người, trói Hán nói bừa dân, kéo đến trong quân doanh trảm thủ, lấy thủ cấp, láo xưng là Người Hồ Gian Tê, thân lĩnh chiến công. Bọn họ quan cái này gọi Đà Thảo Cốc."

Tô Mộc nghe hai bọn họ nói chuyện với nhau, cả giận nói: "Ban ngày ban mặt, ban ngày ban mặt, làm sao có thể làm dạng này sự tình! Chẳng lẽ Triều Đình liền mặc kệ sao?"

Trần Bá Tiên nói: "Loại chuyện này, đều là trộm đạo làm, thăng quan phát tài là người người có phần, Tây Bắc chỗ Thiên Viễn, cho nên tất cả đều dấu diếm, trong triều đình liền có người biết được tình huống, cũng đều bị những người này hối lộ, ai sẽ nhắc lên? Còn nữa, quân người sinh sống xác thực gian khổ, cho nên dù có những này trộm vật móc túi, mọi người cũng liền Mờ 1 mắt, Nhắm 1 mắt, huống hồ trên triều đình có chút Kích Tiến Phần Tử ước gì đem những này Hán Hồ tạp giao người đều giết sạch mới an tâm, bởi vì bọn hắn cảm thấy không phải chủng tộc ta, tâm tất dị."

Vương Dương Minh ung dung thờ dãi: "Tại bọn hắn mà nói là trộm vật móc túi, tại những bình dân này tới nói lại là Sinh Tử Đại Kiếp a..."

Tô Mộc nói: "Đã gặp được, không thể không quản." Lập tức không chú ý người ta ngăn cản, giục ngựa tiến lên ngăn lại binh sĩ đường đi, người khác gặp không cản được nằng, sợ nằng ăn thiệt thòi, cũng chỉ đành đều đuổi theo.

Dẫn đầu quân sĩ ước chừng trên dưới ba mươi tuổi, chính đang thương thức bọn thù hạ ngược đãi bình dân, vui mừng tự nhạc, đột nhiên phát hiện phía trước có người cản đường, trong lòng cảnh giác, quát hỏi: "Đại Hạ quân đội chấp hành quân vụ, các người là làm gì, dám đến chặn đường? Chẳng lẽ mật thám?"

Tô Mộc cười lạnh nói: "Bị người nói, tựa hồ khắp thiên hạ đều là mật thám. Chúng ta là tốt nghĩa người, nhận không ra người chịu khổ, chuyên tới để hỏi người hỏi một chút, phía sau người những người này, là phạm vương pháp vẫn là tiếp xúc luật lệ, vì sao như vậy đánh chửi?"

Này quân sĩ gặp bảy người này đều là tuổi trẻ hậu bối, giống như Vương Dương Minh, Trần Thanh lòng này càng là ngại thẹn chưa thoát, trong lòng sợ lược thả lỏng một ít cảnh giác, lười biếng nói: "Người lại có thời gian rồi để ý tới Quân Gia sự tình. Cũng được, nói cùng người nghe, đây đều là Tây Vực chạy trốn đến mật thám, các gia gia bắt bọn họ đứng lên, rút quân về doanh hỏi thăm trăm thù, mới giữ được ta Đại Hạ biên cảnh bình an, các người những này mao đầu tiểu tử mới có thể có thời gian thái bình qua."

Nhưng nghe được phía sau hắn một đám bình dân đều lớn tiếng kêu cứu nói: "Thiếu hiệp nhóm cứu mạng! Chúng ta là sống Hán bách tính, thế nào lại là mật thám!" Những người này tiếng Hán rõ ràng, trừ tướng mạo cùng Trung Nguyên Hạ Nhân khác biệt, cũng không thể nhìn ra cái gì phân biệt.

Tô Mộc nhân tiện nói: "Người nói bọn họ là mật thám, lại có chứng cứ gì. Còn nữa, phía sau người những cái kia còn nhỏ hài tử, mới bắt quá năm sáu tuổi, chẳng lẽ cũng là mật thám?"

Quân sĩ gặp những người này không bị lừa, lập tức cả giận nói: "Chúng ta chấp hành quân vụ, chỗ nào cần hướng các người giải thích! Nhanh mau tránh ra, nếu không cũng nhận các người là mật thám, cùng nhau bắt về làm!"

Tô Mộc gặp hắn tức hờn hờn, đã là kéo vạch da mặt, lập tức cũng không khách khí, nói: "Tốt, nói không thông đạo lý liền muốn hành hung thật sao? Ta lại cũng không sợ người, xem chiêu!" Liền rút ra bội kiếm, tại trên yên ngựa nhảy lên, thẳng đến đầu lĩnh kia quân sĩ.

Quân sĩ gặp nằng động thủ, hét lớn: "Phản! Các huynh đệ, cùng ta cầm!" Liền có chừa Hậu Quân Nhân Sách lập tức nghênh tiếp, cùng Tô Mộc đánh nhau.

Trần Bá Tiên gặp Tô Mộc tại đối phương lập tức nhảy lên, thân thể giống như sợi tơ phiêu phiêu dang dang, không so với phương ngồi ở trên ngựa ổn định, sợ Tô Mộc ăn thiệt thòi, muốn lên trước tương trợ. Vương Dương Minh lại sớm đoạt tại đầu hắn bên trong, gỡ xuống thanh đồng Trọng Kiếm, nhìn chuẩn một cái chính muốn tiến lên giúp công Tô Mộc binh lính Nhất Kiếm đập tới, trong tay người kia ngừng một thanh giáo, đang muốn trước công, trông thấy Vương Dương Minh Trọng Kiếm giống như Giao Long bay lên không trung đập tới, vội vàng làm đủ khí lực dựng lên giáo qua cản, lại bị Vương Dương Minh Nhất Kiếm đem giáo từ đó nện đứt, dư lực không ngừng, lại đem người này nện xuống lập tức qua, trọn vẹn ném ra Nhất Trọng có thừa. Dư binh lính gặp tất cả đều kinh hãi, ám đạo người trẻ tuổi kia tuy nhiên mười mấy tuổi niên kỷ, tại sao có thể có như thế Quái Lực.

Bạn đang đọc truyện *Dương Minh Kỳ Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Lính cần vụ Vương Dương Minh :.

Trần Bá Tiên mấy người cũng thấy kinh hãi, Lữ Phụng Tiên trầm nghĩ, chính mình ngày đó đến kiếm này phổ thời điểm, đánh chết cũng không nghĩ ra tiểu sư đệ thế mà có thể bằng vào kiếm này phổ luyện thành khủng bố như thế kiếm pháp. Vương Phán Phán thì âm thầm le lưỡi, tâm đạo về sau nếu như có người nhắm trúng tiểu sư đệ không cao hứng, một kiếm này đi qua ai có thể lưu lại toàn thân?

Những quân sĩ đó gặp Vương Dương Minh kiếm pháp lợi hại, đều đến hạ hân, làm cho Tô Mộc ném qua một bên mặc kệ, Tô Mộc chỉ cùng dẫn đầu này người quân sĩ triển đấu, áp lực nhất thời qua hơn phân nửa. Vương Dương Minh lại tại mấy chục người trong vây công bình chân như vại, ngồi ở trên ngựa bỏ ngang chém dọc, không ai có thể tiếp được hắn một chiêu nửa thức, tuy nhiên ăn xong bữa cơm, mười mấy cái quân sĩ sớm đã bị đánh ngã trên đất. Bên này Trần Bá Tiên mấy người dù vẫn ung dung, nhìn lấy Vương Dương Minh khoe khoang công phu.

Lúc này, Tô Mộc cũng Nhất Kiếm nằm ngang ở đầu lỉnh kia quân sĩ trên cổ, người kia không còn dám động, thở dốc nói: "Các người đến là lai lịch gì, không sợ xúc phạm vương pháp sao?"

Vương Dương Minh nghĩ thầm, lúc này hẳn là lập tức trung quy trung củ đáp bên trên một câu "Vương pháp, lão tử chính là vương pháp" mới tính hợp với tình hình, chỉ tiếc tự hành một chuyến này bảy người đều là tự cho là hiệp nghĩa chi sĩ, tuyệt đối nói không nên lời những lời này đến.

Lại nghe Tô Mộc đáp: "Ta cũng không sợ nói cho người, chúng ta đều là Kinh Đô Quốc Tử Giám học sinh, phụng Hoàng Mệnh đến Tây Bắc tham quân, không muốn còn chưa tới trụ sở chỉ thấy lấy như người loại này giết hại bách tính bại loại. Ta cũng không cùng người đồng dài, nhanh chóng đem những này người đều thả, chính người về trưởng quan nơi đó lỉnh tội nhận làm qua, nếu như về sau tái phạm, ta tìm được người lập tức dùng thanh kiếm này để người sô sách!"

Này quân sĩ nơi nào còn dám nói nhảm nữa, ra lệnh cho thủ hạ phóng thích mọi người, một đoàn người xám xịt đi.

Những binh dân đó gặp được cứu vớt, liền đến cùng nhau quỳ gối bảy nhân mã trước, bái tạ không thôi. Bảy người vội vàng xuống ngựa nâng, Trần Bá Tiên nói: "Các người không nên ở chỗ này lãng phí thời gian, chúng ta có thể cứu người nhóm lần này, lại không nhất định có thể cứu người nhóm lần tiếp theo, ta xem các người vẫn là mau trốn khó đi thôi."

Tô Mộc cau mày nói: "Nhưng lại làm cho bọn họ trốn chỗ nào qua đâu?"

Trần Bá Tiên cũng không biết nên làm cái gì, Vương Dương Minh suy nghĩ một phen, lại nói: "Dưới chân Thiên Tử, chắc hẳn loại này bản thủ sự tình ít một chút, ta xem bọn hắn vẫn là đi Trường An Thành tốt. Trường An Thành cư dân Vạn Hộ, bọn họ tùy tiện đang làm ăn gì cũng có thể nuôi sống chính mình."

Trong dân chúng có cái lão giả, tiến lên tạ ơn rồi nói ra: "Lão hủ tại trong thành Trường An có một môn thân thích, ta liền dẫn những này Hương Thân qua ném này thân thích, chúng ta tại Trường An Thành sống qua, phạm là có một miếng cơm ăn, không đến mức chết đói, cũng mạnh hơn hiện tại rất nhiều."

Ngay sau đó một đám bách tính kính nể Đông Phương mà đi, Tô Mộc gặp trên người bọn họ phần lớn có tổn thương, lại không có vòng vo lương khô, liền đem chính mình mang thương thuốc cùng bạc chia bọn họ một số, lại dẫn tới mọi người thiên ân vạn tạ. Vương Dương Minh ở một bên trên ghẹo nói: "Tô đại tiểu thư thật sự là Bồ Tát tâm địa, Bồ Tát thủ đoạn."

Tô Mộc lại lo lắng: "Ta trước kia tại Gangnam,

Về sau tại Trường An, chỉ biết là Thiên Hạ Thái Bình đã lâu, bách tính an cư lạc nghiệp, cho tới bây giờ không nghĩ tới nguyên lai ra Trường An chính là cảnh tượng bức này. Tiếp tục như vậy, ta Đại Hạ Thiên Hạ còn nói gì giang sơn vĩnh cửu."

Bảy người riêng phần mình không nói, yên lặng lên ngựa tiếp tục Tây Hành. Lúc đó tàn dương như huyết, đem mọi người bóng dáng thật dài bắn ra trên mặt đất.

Mọi người đêm đó lại tìm kiếm địa phương nghỉ một đêm, ngày thứ hai lên ngựa tiến lên, tại giữa trưa đến chuyến này điểm cuối, người xưng Tây Vực đệ nhất Hùng Quan Gia Dự Quan. Mấy người đi vào đưa Quân Bộ xuất cụ đi bộ đội lệnh, Nghiêm Minh Chính Thân, lập tức có binh lính dẫn lấy bọn hắn tiến về quân trụ cột chỗ báo đến.

Quân trụ cột chỗ nguyên bản chỉ có cái trực ban tiểu binh tại, gặp mấy người đi bộ đội lệnh, biết bảy người đều là Hoàng Đế hạ chỉ thân phong Bồi Nhung Phó Ủy, quan chức còn trên mình ti phía trên, vội vàng phái người đi mời quân trụ cột chỗ chủ quản. Chỉ chớp lát, liền gặp một viên hào hoa phong nhã quân nhân đi tới, hướng mấy người ôm quyền nói: "Mấy vị Quốc Tử Giám tinh anh Tài Tử, bi nhân là quân trụ cột chỗ chủ quản, Bồi Nhung Giáo Ủy Du Thần Chi, xin đợi nhiều ngày."

Mọi người nhao nhao cùng hắn chào, nguyên lai cái này Bồi Nhung Giáo Ủy là Thất Phẩm chức vị chính, so Vương Dương Minh bọn họ Bồi Nhung Phó Ủy cao hơn một cái cấp bậc. Cái gọi là quan hơn một cấp đề chet người, người này chủ quản Gia Dự Quan nhân sự điều động, mọi người không dám đối với hắn không tôn trọng.

Tự qua một phen lời khách sáo, Du Thần Chi nhân tiện nói: "Mấy ngày trước đã đến Triều Đình tin tức, biết mấy vị muốn tới, đã an bài chức vị đi hướng." Lập tức lấy giấy bổ nhiệm, thi thăm: "Điều Trần Bá Tiên, Lữ Phụng Tiên qua Tây Bắc một trăm dặm chỗ Tiên Phong Doanh huấn luyện, vương Phán Phán, Hideyoshi qua Tây Nam một trăm dặm chỗ Tiên Phong Doanh huấn luyện, Trầm Thanh long mảy, Tô Mộc qua Chính Tây Nữ Cường Nhân doanh huấn luyện, Vương Dương Minh tại Gia Dự Quan bản bộ huấn luyện."

Mấy người không biết những này Tiên Phong Doanh, Nữ Cường Nhân doanh đều là làm gì, nhao nhao lĩnh giáo, Du Thần Chi giải thích nói: "Tiên Phong Doanh là ta Tây Bắc đóng giữ quân tuyến ngoài cùng doanh địa, bình thường phụ trách tuần tra Chiến Địa, tìm hiểu tin tức, thời gian chiến tranh thì là ta phòng ngự đạo thứ nhất phòng tuyến, bởi vậy nhiệm vụ lớn nhất gian khổ, điều kiện cũng gian khổ nhất. Nữ Cường Nhân doanh thì là nữ tử Đặc Chủng doanh, chuyên môn bồi dưỡng nữ tính binh lính cùng gián điệp. Còn bản bộ, là tọa trấn hậu phương lớn sở chỉ huy, phụ trách phối hợp các doanh phòng ngự cùng chỉ huy điều động."

Mấy người đều không dị nghị, duy chỉ có Vương Dương Minh khò mặt nói: "Ta coi là đi vào Tây Bắc về sau có thể qua Tiên Tuyến giết mấy cái Người Hồ lập công, lại đem ta đặt ở bản bộ, làm sao có thể thỏa mãn ta giết địch báo quốc chí hướng. Qua một năm, mấy người bọn hắn đều tích công Thăng Chức, ta vẫn là cái hòa đầu bình, đến lúc đó để bọn hắn trò cười."

Du Thần Chi cười nói: "Quân nhân lấy phục tùng mệnh lệnh là thiên chức, vương Phó Ủy không nên ôm oán niệm. Còn nữa, bản bộ thực là Tây Bắc đóng giữ quân hạch tâm chỗ, người ở chỗ này huấn luyện, học là hành quân tác chiến sách lược, đây là so giết địch càng đồ trọng yếu, người hẳn là cao

hứng mới là."

Vương Dương Minh ngược lại không có kịp phản ứng hẳn nói vương Phó Ủy đứng là mình, đợi đến nghe rõ, cũng chỉ đành thụ giáo. Mấy người liền riêng phần mình khởi hành, từ mấy cái quân trụ cột ẩn sĩ binh dẫn qua các từ doanh địa đưa tin.

Du Thán Chi nhìn thấy mọi người đi, trong lòng suy nghĩ nói, Quốc Tử Giám đi ra đều là chút thư sinh, khí phách rất nặng, ở ta nơi này Tây Bắc Đại Mạc trong quân doanh có thể không gây chuyện liên là không tệ, còn có thể chỉ nhìn bọn họ có cái gì cống hiến, Thánh Thượng Thánh Tâm tuy tốt, muốn đề sách học sinh đều đến quân doanh lịch luyện, nhưng cũng muốn quá đơn giản. Đương nhiên lần này đại bất kính ngôn ngữ có thể không dám nói ra, chỉ trong lòng mình vụng trộm nói thầm liên.

Vương Dương Minh bị một sĩ binh dẫn tới Gia Dự Quan bán bộ, gặp bán này bộ ngược lại cũng không phải chuyên môn xây, Gia Dự Quan vốn là phiên sa mạc, về sau tây bắc biên phòng quân tại đất trống phía trên dựng lên Hùng Quan, Quan Nội bởi vì quân phòng cần, cũng là tụ tập một số Thương Hộ, nhưng đều là bán lương thảo, thức ăn, Tửu Thủy mua bán, tăng thêm toàn bộ Gia Dự Quan phòng quân cũng bắt quá năm vạn người dư, làm không dậy nổi cái gì đại sinh ý. Gia Dự Quan bán bộ ngay tại Quan Nội một chỗ không đáng chú ý nhà dân bên trong, Vương Dương Minh vào xem lúc, gặp bất quá là mấy chỗ nhà ngói, thăm nghĩ trong lòng đại danh đình đình tây bắc biên phòng quân tổng bộ ngay ở chỗ này, bên kia phòng quân Tổng Chỉ Huy không biết có phải hay không là cũng thường xuyên ở chỗ này.

Này dẫn đường binh sĩ đem hẳn giao cho bán bộ bên trong một vị phụ trách tiếp đãi quân nhân, liền cáo từ rời đi. Này quân nhân cùng Vương Dương Minh chào rồi nói ra: "Vương Phó Ủy, hạnh ngộ hạnh ngộ, bị nhân là Gia Dự Quan bán bộ cần vụ doanh chủ quản, Thất Phẩm Bồi Nhung Giáo Ủy Trang Tụ Hiền, về sau mọi người cùng nhau cộng sự, còn xin chiếu cố nhiều hơn."

Vương Dương Minh khách khí với hẳn vài câu, Trang Tụ Hiền liền dẫn hẳn qua doanh trại túc xá an trí đồ vật, Vương Dương Minh gặp cái này doanh trại cũng đơn sơ, chỉ là một gian nhà ngói, cũng may Vương Dương Minh một người đơn độc ở gian này, nghe Trang Tụ Hiền ý tứ, Thất Phẩm trở lên quân người tài năng ở riêng một phòng, phổ thông quân nhân đều là tám người một gian, Vương Dương Minh lại muốn như thế điểm cái phòng lại để cho ở tám người, cũng thật khó cho những quân nhân này.

Vương Dương Minh tha đồ tốt, Trang Tụ Hiền lại dẫn hẳn đến cần vụ doanh, hướng mấy cái lính cần vụ nói: "Vương Phó Ủy về sau ngay tại cần vụ doanh tạm giữ chức, là ta Phó Thủ, mấy người các người dụng tâm hầu hạ tốt." Vương Dương Minh vội vàng cùng mấy cái lính cần vụ khách khí nói không dám, mọi người như là huynh đệ ở chung liền. Lại hướng Trang Tụ Hiền hiếu kỳ hỏi: "Trang đại ca, không biết chúng ta cái này cần vụ doanh đều quản thứ gì?"

Trang Tụ Hiền giải thích nói: "Bán bộ hết thảy cần vụ đều là chúng ta quản, bưng trà đưa nước, chọn mua vật tư, Lão Tổng thường ngày sinh hoạt thường ngày, chúng ta đều phải chiếu cố tốt."

Vương Dương Minh a một tiếng, trong lòng chán thiên giá kêu khổ: Vốn trông cậy vào đến Tiền Tuyến giết địch, hiện nay ngược lại thành cái người hầu.

Bạn đang đọc truyện *Dương Minh Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Đạo Bản .:

Trang Tụ Hiền gặp hẳn đã dàn xếp, liền cáo từ rời đi, Vương Dương Minh lưu tại cần vụ trong doanh cùng mấy người lính giao lưu cảm tình, mấy người kia cũng là tinh quái rất, lâu dài hầu hạ Thượng Cấp, biết loại chuyện gì có thể hống người vui vẻ, liền nói Vương Dương Minh là Văn Võ Toàn Tài, tới nơi này là đại tài tiểu dụng, còn trông cậy vào vương Phó Ủy đa đa tài bồi chúng ta, nói Vương Dương Minh cũng là thoải mái một số.

Bên trong có cái tại cần vụ doanh làm nhiều năm lão binh, lại đem Vương Dương Minh kéo qua một bên, lặng lẽ nói: "Vương Phó Ủy, bán bộ thám cư hậu phương lớn, không cần đi phía trước tác chiến, là chỗ an toàn, cần vụ doanh cùng quân sự không liên quan, dụng tâm chăm chỉ cũng chính là. Cái này đều không cần bàn giao, chỉ một sự kiện, nhìn ngài lưu tâm."

Vương Dương Minh hiếu kỳ nói: "Ra sao sự tình?"

Này lão binh nói: "Ngài trước khi đến, cần vụ doanh cũng không Phó Chủ Quản, chúng ta nơi này có cái Cam Túc người địa phương, tại cần vụ doanh làm nhiều năm, luôn luôn đến Trang Chủ quản trọng dụng, tại bán bộ Thượng Cấp cũng có chút quan hệ, lúc đầu hẳn cho là mình năm nay liền muốn Thăng Chức trở thành Phó Chủ Quản, không muốn ngài đến lúc này, ngài là Hoàng Thượng khâm phong Thất Phẩm Phó Ủy, tự nhiên là để ngài khi cần vụ doanh Phó Thủ, người này lần này Thăng Chức vô vọng, chắc hẳn tâm lý lão đại không được tự nhiên, hẳn cũng không phải này lòng dạ rộng lớn hạng người, nếu có chút ma sát chỗ, ngài còn nhiều đảm đương, đặc tội việc khác nhỏ, đặc tội hẳn chỗ dựa, vậy ngài thời gian liền không dễ chịu."

Vương Dương Minh nghĩ thầm chính mình đi tới nơi này thế giới cũng có mấy tháng, vẫn là lần đầu đụng tới truyền thuyết này bên trong chỗ làm việc lục

đọc với nhau. Liền đáp: "Ta đề ý tới. Chỉ là lão ca có thể cáo ta một câu người này tên họ là gì, cái gì tướng mạo, ta cũng tốt có cái đề phòng."

Lão binh đang muốn trả lời, lại thấy ngoài cửa đi vào một người đến, này lão binh nói: "Không cần ta nói, chính chủ tới."

Vương Dương Minh ngưng thần đi xem, gặp tiến đến người kia hai mươi tuổi, năm thước thân cao, nhìn lấy có chút gầy, dáng dấp xấu xí, hai cái con ngươi từ trong hốc mắt đảo quanh, tròn trắng mắt nhiều, mắt Black ít, lưu hai túm Triều Thiên râu cá tre, nhìn lấy liền không như vậy hiền hòa.

Vương Dương Minh tiến lên chào nói: "Bỉ nhân Vương Dương Minh, bị điều tới nơi này làm Trang Tự Hiến Giáo Ủy Phó Thủ, đại ca chắc hẳn cũng là cần vụ doanh người, về sau còn xin chiếu cố nhiều hơn."

Người kia gặp Vương Dương Minh, cũng là khách khí, chấp tay nói: "Tiểu Khả họ Ưông, tên một chữ một cái thẳng chữ. Tại cần vụ trong doanh nhiều năm rồi, vương Phó Ủy sau này sẽ là chúng ta lên tì, mong rằng nhiều hơn điu đất chúng ta."

Hai người khách sáo một phen, này Ưông Trực liền đi tới giữa phòng, hướng mấy cái lính cần vụ nói: "Các người đều cần cù chăm chỉ chút, không muốn gọi vương Phó Ủy nói chúng ta lười biếng. Lão Trương Tiểu Lý, hôm nay Lão Tổng đồ ăn đều an bài thỏa? Lão Tổng giữa trưa liền trở lại, nếu như đồ ăn ăn đến không thích hợp, cẩn thận ta đào các người da! Lão Đặng Tiểu Hồ, hai người giữa trưa qua trên đường đem tháng sau lương thực đều mua, chọn tốt, giá cả giết thấp điểm, khác không đem Nhà Nước tiền khi tiền. Vậy ai, Tiểu Chu,

Người buổi chiều liền đem nước nóng nấu, ban đêm nhiều người như vậy muốn tắm rửa rửa chân, người nếu là chậm trễ, bọn họ mắng sắp nổi đến, ta có thể cứu không người."

Vương Dương Minh gặp hẳn không có quan chức mang theo, lại chỉ huy mọi người làm cái này làm này, mọi người một bộ giận mà không dám nói gì thần sắc, phỏng đoán đến người này sợ là vẫn luôn như thế làm mưa làm gió quen. Chỉ là người này không biết là lai lịch gì, Trang Tự Hiến chẳng lẽ không biết hẳn ngày thường hành động, thế mà cũng không dám quản.

Người kia đem sống bàn giao chắc chắn, quay người nói với Vương Dương Minh: "Vương Phó Ủy, người vừa tới, cần vụ trong doanh sự tình người cũng chưa quen thuộc, ta nhìn người còn là theo chân huynh đệ chúng ta nhìn nhiều nhìn, nhiều làm một chút, có chút kinh nghiệm lại phân phối chúng ta, hiện nay cái này chỉ huy mọi người làm việc sự tình, vẫn là ta trước trông coi."

Vương Dương Minh từ chối cho ý kiến, hướng hẳn chấp tay một cái, nói mình còn muốn qua chung quanh đi dạo, liền cáo từ rồi đi.

Người kia trông thấy Vương Dương Minh đi xa, lạnh hừ một tiếng nói: "Lông cũng còn không có dài đủ gia hỏa, dám cùng ta đấu? Hừ, lão tử làm không được Phó Ủy, cũng chỉ huy các người những người này, người liền xem như cái Phó Ủy, cũng đừng hòng đem ta đến kêu đi hét."

Vương Dương Minh đi trên đường, khắp nơi nhìn một cái nhìn xem, gặp Gia Dự Quan tuy nhỏ, lại ngay ngắn rõ ràng, trên đường bách tính hết lớn làm ăn, tới lui người đi đường không nhiều, ăn mặc ngược lại cũng còn chỉnh tề, lưỡng trước cái này Gia Dự Quan Tổng Binh là cái có đầu não có năng lực, rồi loạn bên trong có thể có dạng này yên ổn địa phương, bách tính chắc hẳn trong lòng cũng cao hứng. Chỉ là Gia Dự Quan bên trong cũng chưa chắc nửa cái Người Hồ, thấy tất cả đều là Hạ Nhân, chắc hẳn Gia Dự Quan là một tòa Quân Sự Yếu Tắc, không dám để cho Người Hồ thậm chí là Hồ Hán tạp cư hậu nhân tới nơi này mưu sinh sống.

Tiểu địa phương chỉ chốc lát liền đi dạo mấy lần, hẳn chính nhàm chán ở giữa, đi ngang qua một hiệu sách, gặp cửa treo cái bảng hiệu, viết "Hôm nay mới đến (Tây Du Ký sớm đến có muộn không)". Vương Dương Minh thấy lấy làm kỳ, vội vàng vào trong điểm, gặp Điểm Chủ đang phía sau quầy nằm sắp ngủ trưa. Vương Dương Minh tiến lên gõ gõ quầy hàng, Điểm Chủ bị đánh thức, còn buồn ngủ mà nhìn xem hẳn, nói: "Khách quan, mua rất sách?"

Vương Dương Minh chỉ chỉ cửa, nói: "Ta nhìn người cửa treo Khôi Bài Tử bán Tây Du Ký, xin hỏi người, là cái nào vốn Tây Du Ký?"

Điểm Chủ buồn cười nói: "Còn có cái nào vốn Tây Du Ký? Tự nhiên là Trường An Thành Ngô Thừa Ân tiên sinh viết quyền kia Tây Du Ký a."

Vương Dương Minh xác định cái này chính là mình viết quyền kia Tây Du Ký không thể nghi ngờ, liền hỏi: "Ta đánh Trường An đến, cũng nghe được này Ngô tiên sinh viết Tây Du Ký bán được rất tốt. Làm sao người cái này Tây Vực Biên Thùy tiểu điểm cũng có Tây Du Ký bán?"

Điểm Chủ ra hiệu hẳn im lặng, nhỏ giọng nói: "Không dối gạt khách quan nói, Ngô tiên sinh cùng ta là bạn tốt, hẳn tại Trường An Thành Tân Hoa Thư Cục ra này Tây Du Ký, thanh danh lan truyền lớn, ta nhìn hẳn bán được tốt, liền lấy nhân tình của hẳn, dạy hẳn cũng cho ta Bán Quyền, để cho ta tới ra mấy quyền bán một bán. Dưới mắt ta trong tiệm Tây Du Ký, đều là Ngô tiên sinh trao quyền qua, so này trong thành Trường An Xuất Bản Tây Du Ký, càng có khác biệt nha."

Vương Dương Minh trong lòng kinh ngạc, thầm nghĩ người và ta là hảo bằng hữu? Tiểu Gia nhận ra người là cái nào! Liền làm bộ hỏi: "Trong thành Trường An Tây Du Ký ta cũng nhìn qua, người lại đem người Tây Du Ký cầm đến cho ta xem một chút, ta ngược lại so ra hơn nhiều một chút có cái gì khác biệt."

Lão bản khoát tay nói: "Nào có nhìn không Thư Đạo lý. Bản Điểm chỉ cung cấp bán cùng thuê hai loại phục vụ, khách quan ngài tuyển một loại, trả tiền, ta mới dám cầm cho người xem."

"Không biết bán bán thế nào, thuê lại thế nào thuê?"

"Ta cái này Tây Du Ký, là ba mươi vị trí đầu hội họp đặt trước vốn, bán cũng là mười lượng bạc một bản, thuê cũng là một lượng bạc một ngày."

Vương Dương Minh nghĩ thầm ta cho tới bây giờ cũng không có để Thư Cục đi ra họp đặt trước vốn, người gian thương này, Đạo Bản lại dám bán mắc

như vậy. Nhưng là lại hữu tâm tìm hiểu ngọn ngành, liền móc ra một lượng bạc, nói: "Thuê một ngày tới nhìn một cái."

Lão bản liền từ trên giá sách rút ra một bản đi ra, Vương Dương Minh nhìn lên, gấp này sách đã bị lật cũ, tâm đạo chắc là trước đó đã có rất nhiều người mượn đọc qua, lão bản bằng vào cái này không biết đã kiếm lời bao nhiêu bạc. Vương Dương Minh tiếp nhận này sách, gấp phong bì viết (tự gia trân tàng thật bản không tóm gọn Tây Du Ký lật ra đến xem lúc, gấp này mực in có chút mờ hồ, chữ viết cũng có chút sai ầm, nhưng chính thể cũng là không ảnh hưởng duyệt. Hắn tiện tay lật ra một tờ, nhìn là Tôn Ngộ Không ba đánh Bạch Cốt Tinh này đoạn, gấp viết:

"Lại nói thường nói có nói: Núi cao tất có quái, linh tuần lại sinh tinh. Quả nhiên cái này trên núi có một cái yêu tinh, Tôn Đại Thánh qua lúc, kinh động này quái. Hắn trên đám mây - Up In The Air bên trong, đập trên âm phong, nhìn gặp trưởng lão ngồi dưới đất, liền không thắng vui vẻ nói: "Tạo hóa! Tạo hóa! Mấy năm người nhà Đồ Giảng Đông Thổ Đường hòa thượng lấy Đại Thừa, hắn vốn là Kim Thiên Tử hóa thân, Thập Thế tu hành ban đầu thế. Có người ăn hắn một miếng thịt, Trường Thọ Trường Sinh. Chính xác hôm nay đến." Này yêu tinh tiền lên liền muốn bắt hắn, ... Này Ngọc Tử buông xuống đỉnh ba, rờn rã áo cà sa, lúc lắc lung lay, sung làm cái nhả nhận khí tượng, một mực gặp đón lấy. Chính xác là nhìn từ xa chưa thực, gần nhìn rõ ràng, nữ tử kia sinh được: Băng Cơ gấu Ngọc Cốt, áo lĩnh lộ ngực. Liễu mi tích thủy lông mày, Hạnh Nhân tránh Eun-sung. Thán dạng cho dụng cụ xinh đẹp, thiên nhiên tính cách thanh. Thể giống như yến gấu liễu, tiếng như oanh chuyển Lâm. Nửa thà Hải Đường lồng Hiêu Nhật, mới mở Thục Dược làm xuân tinh. Bát Giới động tâm, tiền lên bắt lấy cô gái kia nói: "Nữ thí chủ nơi nào đi?" Nữ tử kia bị hắn một trào làm cho gân cốt bủn rủn, vô lực nói: "Đưa cơm qua trai tăng." Bát Giới liền bị ỏi nói: "Ta Tăng Nhân ngay ở chỗ này, lại không muốn người cầm cơm trai, muốn người bắt người trai." Nữ tử dọa đến hoa dung thất sắc, nói: "Như thế nào lại bắt người trai?" Bát Giới nhìn nàng này tư sắc, chỗ nào còn nhẫn chịu được, liền đem nữ tử trong tay đồ ăn ném xuống đất, đem này nữ ôm lấy, lần cận tìm cái rừng cây, kéo y phục làm này hoạt động, tốt không vui..."

Vương Dương Minh nhìn đến đây, chỗ nào còn nhịn được, đồ ập xuống liền đem sách nhét vào Chưởng Quỷ trên thân, mắng to: "Người cái vô lương gian thương! Ta cùng này Ngộ Thừa Ân tiên sinh cũng quen biết, hắn viết sách bản thảo vẫn là nắm ta chỉnh sửa, người Đạo Bản cũng liền thôi, làm sao dám như thế lần tâm, liền đem cái này một bộ Thiên Cô Dương Danh Tây Du Ký cho xuyên tạc thành tình sắc ! Nhìn ta đánh không chết người!"

Hắn là sẽ không bị hài hòa đi... Không thể nào... Ta rất chú ý tiêu chuẩn...

Một hơi đưa lên năm chương khao mọi người ~~~

Bạn đang đọc truyện *Dương Minh Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Chở củi :.

Lão bản vạn không nghĩ tới Vương Dương Minh biết nổi giận, xin khoan dung nói: "Tha mạng tha mạng! Thực là không biết tiên sinh cùng Ngộ Thừa Ân giao tình, không dám lỗ năng, không dám lỗ năng!"

Vương Dương Minh đề xuống nộ hóa, nhắc lên hắn cổ áo, quát hỏi: "Thành thật khai báo, người bản này loạn thất bát tao đồ, vật, là đầu đuôi câu chuyện ra sao!"

Lão bản đành phải chiêu nói: "Ta nghe người ta nói trong thành Trường An ra một bản Kỳ Thư, vô số người tranh nhau duyệt. Ta liền muốn lấy cũng từ đó mưu chút kinh doanh, liền nhờ người từ Trường An Thành mang về một bản, ta xem xét, viết đến tốt thì tốt, chỉ là ta cái này Tây Bắc Gia Dự Quan, quân nhân biết chữ không nhiều, nguyện ý nhìn loại này nghiêm túc sách thì càng không có mấy cái, ta liền nhờ mấy cái lợi bại Tú Tài, để bọn hắn cho đổi thành có loại kia tình tiết, cứ như vậy, những cái kia tham gia quân ngũ Đại Lão Thô tại cái này Tây Bắc lệch Hoang chi địa không có gì giải trí, liền lấy sách này đến tiêu khiển. Ta vốn đang chuẩn bị lại mời mấy cái Họa Sư, làm ra phối đồ bản tới, bất kỳ tiên sinh ngài hôm nay tới ta trong tiệm này, là ta dụng phải Sát Tinh, không dám làm, không dám làm!"

Vương Dương Minh hung ác nói: "Ta cũng không cần người làm sao chỉnh đổi, người liền đem người nơi này Đạo Bản Tây Du Ký tất cả đều tiêu hủy, tại cửa ra vào Thụ một thẻ bài, nói rõ trước người đều là một mình xuyên tạc Tây Du Ký, không có quan hệ gì với nguyên tác. Nếu như bị ta phát hiện người lại làm dạng này sự tình, chắc chắn không buông tha người."

Lão bản bắt đắc dĩ, vội vàng đáp ứng. Vương Dương Minh nói: "Người không muốn bại hoại, ngày mai ta còn tới người trong tiệm này nhìn!" Nói nắm lên quyền kia bị hắn ném Đạo Bản Tây Du Ký, thở phì phò đi.

Lão bản khổ mặt, lại không dám lộ ra, ô ghen ngào nuốt thút thút không đề cập tới.

Vương Dương Minh hỏi vốn bộ quân doanh, gặp bốn phía vô sự, cũng không người đến tìm hắn, hắn cũng liền lười nhác tìm người khác, chính mình buồn bực trong phòng này Đạo Bản Tây Du Ký, mấy cái kia lợi bại Tú Tài tuy nhiên không thể sát cử nhập sĩ, ngược lại cũng có chút Văn Bút, đem những cái kia hoàng đoạn từ viết có mấy phần hứng thú, Vương Dương Minh mới mười mấy tuổi, kiếp trước cũng không có trải qua cái gì chuyện nam nữ, cũng cho hắn nhìn cái mặt đồ tới mang tai.

Muốn từ bản thân ở tiền thế, tại Bách Khoa Toàn Thư trông được đến Trung Quốc cổ đại từng có qua rất nhiều cổ điển thanh sắc, bên trong nổi danh nhất, thuộc về (Kim Bình Mai hẳn vô duyên nhìn thấy Kim Bình Mai nguyên bản, lại lường trước cái này Kim Bình Mai bên trong tình sắc miêu tả, so với những này lại bại Tú Tài đến, chắc hẳn muốn vượt qua không biết gấp bao nhiêu lần. Nếu như chính mình có thể đem Kim Bình Mai phục viết ra, trên thế giới này phát biểu, này không thể nghi ngờ là một trận Hạch Bạo Tạc chấn động, chỉ tiếc chính mình chưa có xem Kim Bình Mai toàn văn, giấc mộng này khẳng định không cách nào thực hiện.

Hắn đem sách ném qua một bên, gấp không có chuyện gì có thể làm, liền luyện lên này Cửu Dương Thần Công. Hắn tự phá nhập Tứ Phẩm chi cảnh về sau, chân khí trong cơ thể mặc dù vẫn có tiến cảnh, lại chậm chạp trông không đến Ngũ Phẩm cảnh cửa. Nguyên lai Tứ Phẩm cùng Ngũ Phẩm ở giữa, là một cái cực lớn đường ranh giới, từ trước có thật nhiều Tu Luyện Giả, luyện đến Tứ Phẩm dễ dàng, muốn tấn thăng Ngũ Phẩm lại căn cơ duyên,

Có ít người cuối cùng cả đời cũng không thể lại tiến lên trước một bước. Vương Dương Minh mặc dù biết chính mình Cửu Dương Thần Công Thần Diệu khó tả, chắc hẳn sẽ không dừng bước tại Tứ Phẩm, nhưng là mấy ngày nay một mực kiên trì tu luyện, nhưng như cũ không thấy được Ngũ Phẩm bóng dáng, trong lòng không khỏi cũng có chút lo sợ.

Luyện nửa ngày, cảm thấy trong đan điền Chân Khí tràn đầy, phải cố gắng rèn luyện Chân Khí, về sau lại dùng huyết đạo chi pháp hấp thu Nguyên Khí, cái này trong phòng nhỏ trừ hắn ra lại không người thứ hai, hắn Tuồng Môn khóa trái cũng liền không sợ hơn người tới quấy rầy, cởi quần áo dùng huyết đạo chi pháp hấp thu hai canh giờ Thiên Địa Nguyên Khí, cảm thấy trong đan điền Chân Khí mười phần dày đặc, chính mình máu cũng lưu không ít, lại lưu chỉ sợ muốn suy yếu, thế là dừng lại, rửa sạch sẽ trên thân, sờ thuốc trị thương, lại ăn Hối Linh tán. Đây đều là hắn cho tới nay tại làm, mười phần quen thuộc. Hắn không mặc y phục, thấy sắc trời đêm Black, liền đi cần vụ trong doanh nhìn xem chính mình có thể có chuyện gì tốt làm.

Cần vụ trong doanh khí thế ngất trời, mỗi ngày đến cái này thời gian, bên ngoài làm nhiệm vụ binh lính đều trở về nghỉ ngơi, ăn cơm chiều, muốn tắm rửa đều là ở thời điểm này, cần vụ doanh cũng liền vô cùng bận rộn. Vương Dương Minh thấy mọi người chạy tới chạy lui không được yên tĩnh, hắn hữu tâm hỗ trợ, liền cùng ban ngày cái kia lão binh hỏi thăm có thể có gì cần chân chạy, lão binh nào dám để hắn cái này Thất Phẩm Phó Úy chân chạy, lại thấy hắn đúng là muốn làm sống, nhân tiện nói: "Trong hậu viện có như vậy mấy trăm cân mộc đầu, là dự trữ qua mùa đông lúc đốt, vẫn luôn không có tìm được nhân rồi chê củi, nếu như Phó Úy đại nhân không có chuyện gì, không bằng đi xem một chút đồng kia củi, nếu như bỏ đến, liền bỏ một số, như cảm thấy bỏ không được, liền que củi chỉnh lý một chút cũng là tốt."

Vương Dương Minh biết hắn sợ chính mình nhân khó chịu, lại không dám để cho mình qua hầu hạ người xảy ra chuyện gì, liền để cho mình đi làm cái này tuyệt đối sẽ không tại họa sự tình. Hắn ngược lại cũng vui vẻ, thế là về phía sau viện, nhìn thấy đầy viện chồng đều là củi lửa, Vương Dương Minh liú lười nói: "Mụ Mụ, thế này sao lại là mấy trăm cân củi, cái này cần có mấy vạn cân củi." Chắc hẳn những này củi là toàn bộ Gia Dự Quan bản bộ cả một cái Mùa đông muốn đốt, nấu nước, nấu cơm, nhóm lửa đều dựa vào nó, mấy vạn cân cũng không coi là nhiều.

Vương Dương Minh nghĩ thầm, liền dùng cái này củi luyện một chút đạo pháp cũng là tốt. Lập tức nhặt nhặt đất một thanh Sài Đao, lấy ra nhất đại khối củi đến, nhất đao đánh xuống, hắn khí lực đủ, này củi từ giữa đó ứng thanh mà đứt, không chút nào phí khí lực.

Thu đao mà đứng, âm thầm cân nhắc: Nhất Đao Lưỡng Đoạn, không tính bản sự, nếu như ta có thể đem cái này một khối củi chém thành 108 phần, mỗi bản đều như thế dài ngắn, đây mới là bản sự, thế là Tự Sướng bỏ lên củi đến, nhưng là nghĩ đến đơn giản, bắt đầu luyện nhưng không dễ dàng, hắn đi qua Tán Nghi Sinh cùng Triều Văn Đạo đặc huấn, nhân lực, Thủ Lực cũng không có vấn đề gì, muốn đem củi chém thành dài ngắn, lại phải dùng tâm mưu đồ, đao đao cẩn thận, dạng này bỏ ra một trăm linh bảy đao, củi lớn nhỏ dài ngắn cũng là kém gần giống nhau, chỉ là dù sao không phải chính xác đo đạc qua như vậy, hơi có một ít so le.

Hắn bỏ xong một cây, lại nghĩ tới, chậm như vậy chậm bỏ, coi như bỏ ra lớn nhỏ Mộc Khối, cũng không thể tính toán bản sự, cần không cần nghĩ liền nhanh chóng xuất đao, tùy tâm sở dục mỗi một đao đều chém thành dài ngắn, mới là thủ đoạn. Thế là lại từ từ luyện cái này tùy tâm sở dục đao pháp. Như là bỏ mấy chục cây, cũng là mệt mỏi con mắt đau nhức, trên tay tê dại, nghĩ thầm cái này cũng vẫn có thể xem là một cái đoán luyện thủ đoạn.

Hắn chính bỏ ra tâm, lại không phát hiện hậu viện đi vào một người đến, Vương Dương Minh đao pháp khiến cho hô hô Phong Khôi, may may không có lưu tâm người kia. Người kia đến gần đến đây, nhìn thấy Vương Dương Minh mỗi một đao bỏ ra, thế đại lực trầm, hình như có ngàn cân chi lực, mà rơi đao thời điểm gọn gàng mà linh hoạt, củi ứng thanh mà đứt, đều là bình thường lớn nhỏ, không khỏi lạ thường nói: "Hảo thủ đoạn, hảo thủ đoạn, chưa từng nhìn thấy."

Vương Dương Minh nghe được người kia nói, mới biết được có người đến trước người mình, hắn âm thầm cảnh giác nói: "Ta đi qua sư phụ cùng sư huynh đặc huấn, Thánh Lực sớm đã thông linh, người bình thường gần bên cạnh ta ba trượng tức có cảm giác, cái này người vô thanh vô tức đến bên cạnh ta, ta vậy mà cái gì cũng không biết, nếu như hắn là địch nhân, ta lúc này đáng chết. Không biết là cái lai lịch gì."

Ngay sau đó thu đao, quay người nhìn người kia, gặp hắn mặc một thân rộng rãi Bạch Bào, trên đầu kéo cái búi tóc, bốn mươi tuổi có hơn, một mặt phong sương chi sắc, hai mắt trầm tĩnh có thần, sắc mặt hơi hơi đỏ hồng, tựa hồ là lâu dài bên ngoài kinh lịch bão cát.

Vương Dương Minh chấp tay nói: "Tiểu tử vô tri, ở chỗ này chê củi làm vui, không muốn đánh nhiều các hạ, áy náy áy náy."

Người kia khoát tay một cái nói: "Không ngại, ta cũng là nghe được hậu viện có chê củi thanh âm, Thánh Phong âm thanh quá gấp, cảm thấy không giống người bình thường chê củi, bởi vậy tiến đến xem chừng. Tiểu huynh đệ, người đao pháp này rất nổi danh đường, không biết là lai lịch thế nào, có thể hay không chi giáo?"

Năm chương bạo phát hoàn tất ~~~~~ mời mọi người ủng hộ a ~~~~~ tám giờ tối còn có đôi mới một chương

Bạn đang đọc truyện *Dương Minh Kỳ Convert* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Lửa tham 1 đao (gửi lời chào Anh Hùng Chí ~) :.

Vương Dương Minh gặp hán nói chuyện, ần ần có thượng vị giả phong phạm, không biết hán là lai lịch gì, chỉ thật là thành thật đáp: "Học sinh cũng không biết cái gì đao pháp, chỉ là chế củi nhảm chán, cảm thấy nếu như có thể đem củi lửa bỏ một kích cỡ tương đương dài ngắn, tương đối thú vị, bởi vậy liền đi thử một chút."

Người kia nói: "Vì sao tự xưng học sinh? Ngươi là nơi nào học sinh, làm sao lại đến Gia Dự Quan quân doanh bản bộ?"

Vương Dương Minh trả lời: "Ta là Kinh Đô Quốc Tử Giám học sinh, đáng lên dự đến Gia Dự Quan lịch luyện."

Người kia bừng tỉnh đại ngộ: "Nguyên lai là ngươi, thế nhưng là Thất Phẩm Bồi Nhung Phó Úy Vương Dương Minh?"

Vương Dương Minh không nghĩ tới người này thế mà một thanh nói ra bản thân tên, hơi kinh ngạc, lập tức gạt đầu thừa nhận, người kia nói: "Ta nhìn ngươi đao pháp lại cũng có hứng thú, tưởng rằng cái gì không thấy thế gian đao pháp, không muốn lại là ngươi hạ bút thành văn tự sáng tạo. Chơi vui, chơi vui. Ngươi đem Sài Đao cho ta mượn, ta cũng tới bỏ một bỏ thử một chút."

Vương Dương Minh đảo ngược chuỗi đao đưa cho hán, người kia đem Sài Đao tiện tay múa cái Hoa nhi, liền hướng củi bỏ tới, hán động tác mười phần trôi chảy, còn như nước chảy mây trôi, không có chút nào dừng lại, khí lực chưa chắc bao lớn, lại khiến cho vừa đúng, chỉ nghe đọt đọt đọt đọt đọt đọt đọt đọt một trận vang, Mộc Khố trong khoảnh khắc đã bị đánh thành mấy chục đoạn, mỗi một đoạn đều là bình thường lớn nhỏ dài ngắn, người kia thu đao, cười nói: "Ta đao pháp này như thế nào?"

Vương Dương Minh bái phục: "Tiên sinh hán là cao thủ dùng đao, tiểu tử kém xa vậy!"

Người kia đem đao còn Vương Dương Minh, nói: "Đao pháp này chơi vui, nhưng cũng không có tác dụng gì. Trên chiến trường, nhất đao liền có thể giết địch, làm gì đem hán chặt bên trên 108 đao."

Vương Dương Minh lắc đầu nói: "Ta chỉ là cầu đoán luyện nhân lực, Tỉ Lực mà thôi, ngược lại không nghĩ tới dùng loại biện pháp này giết địch."

Người kia gật gù đầu: "Vậy ngươi luyện tiếp đi, ta không quấy rầy." Liền quay người muốn đi.

Vương Dương Minh nghĩ đến chính mình còn không biết đối phương tên họ, liền hỏi: "Tiên sinh đại danh? Tiểu tử còn không biết tiên sinh Danh Hủy."

Người kia nói: "Người giang hồ nói chuyện giang hồ, trên giang hồ gọi ta lửa tham nhất đao. Ngươi liền như thế xưng hô ta liền."

Vương Dương Minh nghe được hiểu kỳ, hỏi: "Vì sao là lửa tham nhất đao?"

Người kia vừa đi vừa từ tốn nói: "Cướp bóc như lửa, khát máu thành tham, giết người làm gì dùng đao thứ hai?"

Nói qua đến xa.

Vương Dương Minh đứng ngay tại chỗ, nghe hán nói, như có điều suy nghĩ, tâm đạo: "Hán nói nhất đao liền có thể giết địch, xem ra là cái thân kinh bách chiến binh lính, đúng vậy a, trên chiến trường, lại nơi nào có thời gian như là Giang Hồ quyết đấu chặt lên một trăm đao, có thể nhất đao giải quyết tự nhiên là nhất đao giải quyết. Người này nhất định là cái thiết huyết quân nhân không thể nghi ngờ." Mắt thấy người này chỉ nói cái ngoại hiệu, không nói Danh Hủy, chắc là không muốn để cho Vương Dương Minh biết tên hán. Lập tức âm thầm ghi lại lửa tham nhất đao danh hào, nghĩ đến ngày sau tìm người hỏi thăm một chút người này đường đi.

Hán lại bỏ mấy chục cây củi lửa, cảm giác đến phát chán, liền gom củi, tự đi trong phòng lấy Thiết Sa túi cùng Trọng Kiếm treo ở trên người, muốn đi Gia Dự Quan bên ngoài tiến hành mỗi ngày huấn luyện, đi đến Quan Khẩu lại bị phòng ngự binh lính ngăn lại, Vương Dương Minh xuất cụ chứng minh, binh sĩ kia nhưng cũng không cho đi, nói: "Vương Phó Úy thứ lỗi, tây bắc biên phòng Quân Quy chắc chắn, chỉ có ra ngoài giải quyết việc công mới có thể ra thành, nếu không không thể một mình xuất quan."

Vương Dương Minh bất đắc dĩ, đành phải trở về Gia Dự Quan, cũng may Quan Nội cũng tận là đất trống trải, hán liền chạy ba mươi dặm, lại làm một ngàn cái chổng đậy, không có cảm thấy mệt mỏi, lại dưới ánh trăng luyện tập quyền pháp, kiếm pháp, binh công, đợi đến trăng lên giữa trời thời điểm, hán mới trở về phòng, rửa mặt nằm ngủ không hề cập tới.

Liên tiếp hơn tháng, Vương Dương Minh tại quân vụ bên trên không có việc gì, mỗi ngày gặp Ưng Trực đối ban một tiểu binh đến kêu đi hết, tuy nhiên thô bạo, nhưng cũng an bài có trật tự, Vương Dương Minh nghĩ thầm như thế tốt lắm, chính mình vốn là không có làm quan dục vọng, tới đây cũng bắt

quá là vì lịch luyện, có thể không vì những này tục vụ quan tâm chính là cầu còn không được. Hắn mỗi ngày chỉ là Đoán Luyện Thân Thể, tu luyện nội lực, tuy nhiên nhìn không thấy Ngũ Phẩm Quan Khẩu, nhưng cũng mỗi ngày đều có tiến bộ. Chỉ là mình nhất tâm muốn tòng quân giết địch, không muốn tới Tây Bắc liền bị vây ở trung quân, thật là khiến nhân khí buồn bực. Không biết này mấy người đồng bọn đều qua như thế nào, bọn họ tại tiên phong doanh, chắc hẳn lúc này đều đã cùng địch nhân giao thủ qua. Hữu tâm muốn đi nhìn hắn mấy cái, lại không làm sao được mình không thể ra khỏi thành, thật sự là tọa khổn sầu thành.

Một ngày này sáng sớm, Vương Dương Minh đi vào cần vụ trong doanh dò xét, đụng phải Ưông Trực, lại nghe Ưông Trực nói: "Vương Phó Ủy, có cái sự tình cần ngài phê chuẩn."

Vương Dương Minh trong lòng hiếu kỳ, người trước mắt này từ khi chính mình đến từ sau làm sao có chuyện gì xin phép qua chính mình, hắn ước gì chính mình chẳng quan tâm đây. Lập tức liền hỏi: "Là chuyện gì?"

Ưông Trực nói: "Tây Bắc bên này luôn luôn không thiếu ăn thịt, nhưng thiếu Ăn chay, bởi vì nơi này địa phương phần lớn là Hoang Mạc, khó mà sinh Rau xanh. Các binh sĩ mỗi ngày huấn luyện vất vả, không ăn chút đồ ăn không đáng kể, đều là từ nội địa hướng nơi này vận đồ ăn, một cân dưa leo vận đến nơi đây liền muốn bán 5 tiền bạc, một cân Cải Trắng càng là bán được tám tiền. Trong quân một năm tiêu hao Rau xanh đến có mấy chục vạn cân, lãng phí Triều Đình đại lượng Lương Hưởng. Ta nay tìm được Quan Nội có khối Hà Cốc vùng đất ngập nước, nơi đó khí hậu rất tốt, địa phương có loại dân trồng rau dân, ta qua cùng bọn hắn thương nghị, có thể cung ứng chúng ta Rau xanh, hàng năm các loại Rau xanh có thể cho vạn cân, giá cả so Nội Địa vận đến chỉ có một nửa."

Vương Dương Minh gật đầu nói: "Đây là chuyện tốt a."

Ưông Trực nói: "Chỉ là thủ tục phương diện, cần chữ ký của ngài tán thành. Không phải vậy ta chính là tự tiện hành động, án quân pháp muốn hỏi cái sung quân."

Vương Dương Minh nói: "Chỉ cần Nguồn cung cấp không có vấn đề, đừng đem chúng tướng sĩ ăn cái nguy hiểm tính mạng, ta chỗ này là không có vấn đề, người cầm văn thư đến, ta ký tên."

Ưông Trực tựa hồ đã sớm chuẩn bị, liền từ trong túi lấy ra một tờ văn thư đến, Vương Dương Minh nhìn một phen, thật cũng không phát hiện vấn đề gì, chỉ là nhớ tới một chuyện, nói: "Phen này xuống tới, đến có cái mười mấy vạn lượng bạc ra tay đi? Chuyện lớn như vậy tình, có phải hay không đến cùng Trang Tự Hiến Giáo Ủy hội báo một chút?"

Ưông Trực ở bên cạnh đáp: "Từ trước đến nay cần vụ doanh hái mua đồ, không câu nệ mức lớn nhỏ, chỉ cần Phó Tổng Quản ký tên là được, không cần Tổng Quản ký tên." Vương Dương Minh vẫn chưa yên tâm, chặn đứng một cái chính muốn đi ra ngoài làm việc lão binh hỏi một phen, lão binh trả lời chắc chắn nói với Ưông Trực. Vương Dương Minh lại không hoài nghi, ngay tại văn thư bên trên ký tên, để Ưông Trực từ đi công việc.

Này lão binh gặp Ưông Trực đi, kéo qua Vương Dương Minh nói: "Phó Ủy đại nhân, ngài có thể lên hắn khi."

Kim Dung Phong Bút Cổ Long trôi qua, Giang Hồ chỉ có (Anh Hùng Chí). Ba trà thế nhưng là (Anh Hùng Chí) chết phần, cho nên lửa tham nhất đao xuất hiện tất cả mọi người có thể giải á. Nhưng là Dã Cầu vài chục năm đều không có bản hoàn tất, lưu lại vô số lo lắng, để ba trà vô đầu bút tại, đêm không thể say giấc. Đẳng sau Tần Trọng biển cũng sẽ xuất tràng, chỉ là này Tần Trọng biển không phải kia Tần Trọng Hải, cảnh còn người mất rồi..

Hôm nay liền đến nơi đây, viết xong một mối nha. . . Chu mặt lần nữa bạo phát a ~

Bạn đang đọc truyện *Dương Minh Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Nhân sinh thứ nhất bị bị hời lộ, chưa thoả mãn :.

Vương Dương Minh kinh ngạc nói: "Hết thầy đều theo trình tự đến, làm sao có thể nói lên khi?"

Này lão binh giải thích nói: "Cái này gọi là trung gian kiểm lời túi riêng. Từ trước đến nay chúng ta trong doanh ăn Rau xanh, đều là từ Thiểm Tây cảnh nội tới, Thiểm Tây bên kia cung ứng Rau xanh bách tính, đem nhà mình trồng ra đồ ăn theo giá thị trường bán cho Triều Đình, Triều Đình tái phát nhân lực vận đến Gia Dự Quan đến, tuy nhiên thành bản Quý, lại giải quyết Thiểm Tây Rau xanh nguồn tiêu thụ cùng một nhóm người sinh kế, tiền sinh chắc hẳn biết, Thiểm Tây lâu dài hạn hán không ngừng, nếu không phải có cái này sinh ý, trời dạt khắp nơi người chỉ sợ càng nhiều. Dưới mắt chính hắn tìm phụ cận Nguồn cung cấp, Thiểm Tây bên kia sinh ý thế tất bị hao tổn, mà hắn tìm cái này Nguồn cung cấp, tám chín phần mười là cùng hắn quen biết người làm, người nghĩ hắn cho người ta một cái hàng năm mười mấy vạn lượng đảm bảo thu hoạch dù hạn hay lụt sinh ý, người ta dám không hiểu kính hắn? Hắn từ đó

không biết muốn mò mấy vạn lượng chỗ tốt đây."

Vương Dương Minh nghe được nhủ mày, hối hận nói: "Ta nhưng lại không biết có cái này rất nhiều Huyền Cơ. Ta cái này đuổi kịp hần, đem này văn thư muốn trở về, vấn đề này coi như thôi đi."

Này lão binh đuổi vội vàng kéo hần, nói: "Phó Ủy đại nhân cắt không thể như này. Chúng ta trong quân doanh quy củ, Quân Lệnh Như Sơn, lờ ra tất thực hiện. Đã là người ký tên đồ, vật, người đoạn không thể đổi ý. Không phải vậy muốn hỏi người một cái tự ý làm chi tội đấy!"

Vương Dương Minh vội la lên: "Này làm sao cho phải, chẳng lẽ liền mất thấy hần trung gian kiểm lời túi riêng?"

Lão binh nói: "Cái này gọi không tin thẳng bên trong thẳng, cần phòng nhân bất nhân. Đại nhân nén giận đi, cái này Uông Trục trong quân đội cũng là có chỗ dựa, hần không sợ người, hần muốn người ký tên, đó là nể mặt người, hần nếu như không tìm người ký tên thẳng qua đem chuyện này xử lý, người nhưng cũng không làm sao được hần. Chỉ là đại nhân về sau dài cái tâm nhãn, khác lại vào bẫy chính là."

Vương Dương Minh lại nuốt không trôi một hơi này, phỉết lão binh, kính đuổi theo Uông Trục. Uông Trục chưa đi xa, bị hần bắt kịp, gấp thần sắc hần không ngờ, trong lòng đã đoán được mấy phần, nhưng vẫn là như vô sự mà hỏi thăm: "Vương đại nhân có việc?"

Vương Dương Minh nói: "Vừa mới chuyện này, ta ngẫm lại, cảm thấy có không ổn, người đem này văn thư cho ta, việc này bàn bạc kỹ hơn, ta phải đi hướng Trang đại nhân xin chỉ thị."

Uông Trục lại không chịu cho, nói ra: "Đại nhân, trong quân mọi chuyện đều là có lệ, loại này chọn mua sự tình, không cần qua Trang đại nhân tay, chỉ người ký tên tán thành là được. Đại nhân không muốn không phóng khoáng, Trang Tự Hiện đại nhân cũng là bề bộn nhiều việc, chúng ta đừng đi nhao nhao hần. Đại nhân có cái gì lo lắng, trực tiếp cùng ta nói rõ."

Vương Dương Minh nói: "Từ trước đến nay này Rau xanh đều là Thiểm Tây chở tới đây, Thiểm Tây mấy năm này bị hạn hán, ta Quốc Từ Giám bên trong liền có không ít học sinh là Thiểm Tây đến, nói cùng nạn dân thảm trạng, ai nghe đều không đành lòng. Cái này cung ứng tây bắc biên phòng Quân Dụng độ là Thiểm Tây trọng yếu tiền thu, hai người chúng ta bút lớn vung lên một cái liền đem cái này tiền thu qua, không biết Thiểm Tây lại phải nhiều ra bao nhiêu trôi dạt khắp nơi nạn dân, trách nhiệm này, chúng ta đảm đương không nổi."

Uông Trục lại lạnh lùng nói: "Đại nhân quả nhiên có Gia Quốc tình hoài,

Chỉ là đại nhân có nghĩ tới hay không, Triều Đình hàng năm hoa ketchup đến cung ứng quân đội chi tiêu, số tiền này chẳng lẽ không phải từ trên người bách tính đến? Chúng ta hiện nay có thể thay Triều Đình tình đại bút phí chuyên chở, chẳng lẽ không phải thay bách tính giảm sức ép?"

Vương Dương Minh nghe hần nói cũng là có lý, đành phải tiếp tục nói: "Người nói không sai, chính là bởi vì dạng này ta vừa mới đáp ứng người ký tên. Chỉ là còn có một chuyện, người tìm cái này Nguồn cung cấp, ở nơi nào, là lai lịch gì, cùng người là thế nào nói liên đầu? Người đem những chuyện này nói rõ ràng, ta mới dám để người yên tâm đi mua."

Uông Trục lại mặt lạnh sắc: "Đại nhân nói như vậy, chẳng lẽ là cảm thấy ta trung gian kiểm lời túi riêng, lấy việc công làm việc tư, ăn người ta tiền hoa hồng?"

Vương Dương Minh gấp hần đã kéo vạch da mặt, nhưng cũng không nhượng bộ, lời lẽ chính nghĩa nói: "Ta không có nói như vậy. Ta chỉ nói là, chúng ta cung ứng quân đội nhập hàng, hần là đem Nguồn cung cấp làm rõ ràng, không phải vậy xảy ra chuyện gì, người gánh chịu nổi, vẫn là ta gánh chịu nổi?"

Uông Trục gấp hần nói cũng là đạo lý rõ ràng, trong lòng thầm nghĩ cái này mao đầu tiểu tử tuy nhiên tuổi trẻ, não tử nhưng cũng rõ ràng, đành phải giải thích nói: "Con hàng này ngọn nguồn người phụ trách xác thực cùng ta là quen biết. Chính là bởi vì là quen biết, ta mới tin được hần, tin tưởng hần sẽ không làm giả. Đại nhân xin yên tâm, Cấp dưới chỉ là giải quyết việc chung, không dám ăn hần một phần tiền tiền hoa hồng, ta còn muốn chặt chẽ trông giữ, quyết không để hần ra cái gì cái xiên."

Vương Dương Minh gấp hần nói nghiêm túc, ngược lại cũng không để lại nói cái gì. Chỉ phải nói: "Có Uông ca lời nói này, ta cứ yên tâm. Như vậy đi, mười mấy vạn lượng sinh ý, chúng ta cũng không thể xem thường, Uông ca người đem văn thư cho ta, sẽ gọi người này quen biết đến trong quân doanh cùng ta gặp một lần, ta xem một chút hần phẩm hạnh như thế nào, ở trước mặt hỏi một chút hần, nếu như không có vấn đề gì, ta liền đem văn thư cho người, người cứ việc đi làm."

Uông Trục bắt đắc dĩ, đành phải đem văn thư trả lại hần, liền đi tìm hần này quen biết không đề cập tới.

Tối buổi chiều, Uông Trục quen biết liền đến, Vương Dương Minh ngay tại cần vụ trong doanh gặp người kia. Người kia sinh được phúc hậu, béo đến cơ hồ không dời nổi bước chân, một mặt dữ tợn, không biết ăn bao nhiêu đồ tốt mới cho tạo thành này tấm Tôn Vinh. Người kia gặp Vương Dương Minh liền muốn ngược lại dưới thân bái, hú đến Vương Dương Minh giật mình, vội vàng đỡ lấy nói: "Lão Huỳnh, người làm cái gì vậy."

Người kia nói: "Vương đại nhân, nhìn thấy thiên nhan, nhỏ có phúc ba đời."

Vương Dương Minh nói: "Người vẫn là đứng lên mà nói, người dạng này ta cũng rất mệt mỏi."

Người kia đành phải đứng thẳng, Vương Dương Minh liền hỏi hần, ở nơi nào nghề nghiệp, trông coi vài mẫu ruộng đất, đôi lần này sinh ý có thể có lòng tin. Người kia ứng đối cũng là vừa vặn, nói ra dưới tay mình có mấy ngàn mẫu ruộng tốt, có mấy ngàn cái nông dân hàng năm muốn cho hần giao tiền thuê, chỉ là khổ vì đồ, vật không có địa phương bán qua, lần này nếu như có thể trở thành quân đội ổn định nhà cung cấp hàng, hần những ruộng đất đó liền chánh thức phát huy được tác dụng, cũng coi là vì quốc gia xuất lực.

Vương Dương Minh gặp người này tuy nhiên đáng đáp không hiền hòa, làm việc nói chuyện ngược lại đều còn có thể, liền chuẩn hấn thỉnh cầu, nói về sau Tây Bắc quân hàng năm từ chỗ của hấn chọn mua một vạn cân Rau xanh, chỉ là nói rõ ràng, có quan hệ tốt, muốn mới mẻ, nếu như hấn dám dùng lần cho đủ số, lập tức liền hủy bỏ cùng hấn hợp đồng.

Người kia miệng đầy đáp ứng, Vương Dương Minh liền đưa hấn ra ngoài, người kia trước khi đi lại lặng lẽ hưởng Vương Dương Minh trong tay áo nhét Trương Đông tây, Vương Dương Minh rút ra, thấy là tấm ngân phiếu, chừng một vạn lượng nhiều, lập tức đem Ngân Phiếu nhét còn người kia, lớn tiếng nói: "Người người này, ta vừa cảm thấy người là chính trực có thể dựa vào, người làm sao lại dùng bài này. Ta muốn kiếm tiền, liền không đến cái này Tây Bắc tham gia quân ngũ. Người mau đem cái này Ngân Phiếu thu, trở về hảo hảo chỉnh bị hàng hóa, vẫn là câu nói kia, nếu rơi vào tay ta phát hiện người theo thứ tự hàng nhái, ta lập tức liền hủy bỏ người hợp đồng!"

Người kia không muốn vỗ mông ngựa tại đùi ngựa bên trên, hậm hực qua, trở ra cửa, Ưông Trục đi lên phía trước hỏi: "Lão Huỳnh, đàm như thế nào?"

Người kia nói: "Các người cái này vương Phó Ủy, tuy nhiên mười mấy tuổi niên kỷ, làm sao lại nghiêm túc như vậy. Tầm thường mao đầu tiểu tử gặp một vạn lượng Ngân Phiếu, hù đến xương cốt đều muốn xóp gòn. Hấn chẳng những không muốn, còn đem ta chửi mắng một trận."

Ưông Trục nói: "Hấn quả nhiên là cái không ái tài? Ngược lại thật sự là là hiếm lạ hiếm thấy."

Người kia nói: "Lão Huỳnh, phàm là không ái tài, nhất định là yêu sắc. Người nhìn ta nếu không tìm mấy cái phong tao Xương Nữ đến bồi cái này tiểu ca chơi gần như tức?"

Ưông Trục mắng: "Người gian thương này, vẫn là thiếu cho ta tại họa! Ta nhìn người này cũng không giống yêu sắc, chúng ta gần nhất vẫn là thành thật một chút, không nên bị hấn nắm được cán. Người hãy thành thật tạo điều kiện cho người hàng, đừng ngoáy quỷ. Liền xem như dạng này, ta cũng không có để người kiếm ít, người biết được đủ."

Người kia khổ mặt nói: "Nếu như ta tạo điều kiện cho các người Tây Bắc quân đều là hàng tốt, vậy ta muốn thua thiệt, còn nữa nói, ta những cái kia ruộng, cũng không đều là ruộng tốt, chỗ sinh cũng liền một phần mười là tốt, mặt khác chín phần mười là kém, người không cho ta giờ trò, ta ngay cả người con hàng này cũng cung cấp không lên, đến lúc đó không phải muốn hỏi ta một cái bội ước chi tội, ta chỗ nào gánh được trách nhiệm!"

Ưông Trục mắng: "Người người này, nói người thông minh, người lại ngu dốt. Người chỉ đem này một điểm hàng tốt cung cấp đến chúng ta cái này quân doanh bán bộ đến, đem này nhứt nhát hàng đều cung cấp hấn Phân Bộ qua, tổng bộ những đại lão này đều ăn được, Phân Bộ lại nào dám làm âm ỉ. Ta tại cần vụ doanh muốn nhúng tay vào cái này lương thảo phân phối, hai anh em ta nội ứng ngoại hợp, ai có thể nhìn ra manh mối?"

Người kia vui vẻ nói: "Có người lời nói này, ta cứ yên tâm, ta cái này liền trở về làm."

Ưông Trục gặp hấn co cẳng liền đi, lạnh lùng nói: "Lúc này đi?"

Người kia là cái tinh quái, sớm biết Ưông Trục có ý tứ gì, trong lòng tối chủ một câu cái này Lão Ô Quy, khẩu vị thật lớn, thế là lại quay trở lại thân thể đến, từ trong tay áo móc ra tấm kia bị Vương Dương Minh cự một vạn lượng Ngân Phiếu, nhét vào Ưông Trục trong tay áo, nói: "Đại nhân lần này ân tình, ta khẳng định là không dám quên, lần trước đã cho ngài hai vạn lượng, lần này ngài vừa cực khổ, ta thật là băn khoăn, điểm ấy vất vả tiền, ngài vui vẻ nhận, vui vẻ nhận."

Ưông Trục lúc này mới thu nạp ống tay áo, một chữ không phát Địa Tẩu. Người kia nhìn lấy hấn đi xa thân ảnh, đột nhiên hung hăng hướng mặt đất ói một hợp nước miếng, nhỏ giọng mắng: "Thứ gì!" Tiếp theo phui mông một cái, khó khăn dịch bước đi.

Bạn đang đọc truyện *Dương Minh Kỳ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Vạn Nhân Dịch .:

Lại nói Vương Dương Minh về chỗ mình ở, trong lòng vẫn cảm thấy không ổn, hấn biết Ưông Trục khẳng định không phải cái dễ sống chung nhân vật, mà cung hóa người kia cùng chính mình tuy nhiên vừa gặp mặt, liền dám cho mình nhét một vạn lượng Ngân Phiếu, cho Ưông Trục càng không biết nhét bao nhiêu. Chỉ là khổ với mình không có chứng cứ, vô pháp thẩm tra. Thầm nghĩ đợi đến hấn cung cấp đám kia hàng đến, chính mình chắc chắn phải thật tốt tra một chút, nếu quả thật có vấn đề, nhanh đi tìm Trang Tự Hiền báo cáo, không cần thiết ra cái đại sự gì.

Không có mấy ngày nữa, đám kia hàng liền vận đến, Vương Dương Minh gặp có mấy chục xe Rau xanh vận đến bán bộ, liền lần lượt đi mở ruộng kiểm tra, phát hiện Rau xanh cũng là đều mới mẻ, lập tức không nói gì, gọi cần vụ doanh người đều đem Rau xanh vận tiến lòng đất Kho Lạnh. Nguyên lai Tây Bắc đóng giữ quân vì có thể làm cho tướng sĩ ăn được mới mẻ Rau xanh, tại bán bộ trong hầm ngầm thả rất nhiều băng khối, dùng để lạnh đầu thức ăn,

hầm ngầm rất sâu, băng khối quanh năm không thay đổi, Rau xanh có thể thời gian dài.

Chiều hôm ấy, Vương Dương Minh lại qua trong viện chẻ củi, bỏ đến hưng khởi lúc, đem một đoạn củi ném trên không trung, chính mình nhảy lên một cái, trong tay Sài Dao như giống như dải lụa sử xuất, này củi liền ở không trung tứ tán bay tán loạn, bị cắt thành mấy chục đoạn một kích cỡ tương đương. Vương Dương Minh rơi xuống thân thể đến, tâm đạo, cái này so mấy ngày trước tinh tiến không ít. Nghe được có người vỗ tay, Vương Dương Minh quay đầu nhìn, gặp lại là hôm đó trung niên nam tử kia, vẫn như cũ xuyên thân Bạch Bào, hắn nói: "Mấy ngày không thấy, người cái này Chẻ Củi Dao Pháp ra dáng một số."

Vương Dương Minh tâm đạo ta đạo pháp này mặc dù bất thành phương pháp, lại cũng không trở thành được gọi là Chẻ Củi Dao Pháp như vậy khó nghe. Trên mặt lại không tiện nói gì, chấp tay nói: "Tiên bối lại tới, hạnh ngộ hạnh ngộ."

Người kia dò xét Vương Dương Minh một phen, nói: "Ta nhìn người thân pháp huyền diệu, khí lực kéo dài, chắc là qua được Danh Sư chỉ điểm"

Vương Dương Minh nói: "Gia sư là Quốc Tử Giám Viện Trưởng Tân Nghi Sinh."

Người kia bừng tỉnh đại ngộ nói: "Ta liền nói đâu, như người như vậy tuổi còn nhỏ, công phu có thể có dạng này tạo nghệ, Thiên Hạ trừ tán Viện Trưởng, nhưng cũng không ai có thể dạy dỗ tới."

Vương Dương Minh ngạc nhiên nói: "Tiên sinh cùng sư phụ ta nhận biết?"

Người kia nói: "Tán Viện Trưởng đại danh lại có người nào không biết. Ta lại không biết hắn, chỉ là như sấm bên tai mà thôi."

Vương Dương Minh buồn cười nói: "Cũng bắt quá là cái lão già nát rượu mà thôi."

Người kia ngạc nhiên nói: "Tán Viện Trưởng Quý vì Thiên Hạ Đệ Nhất Cao Thủ, làm sao cảm giác người đối với hắn ngược lại cũng không thể nào tôn trọng?"

Thế là Vương Dương Minh liền cùng hắn giảng chính mình cùng Tân Nghi Sinh thường xuyên cãi nhau cổ sự, người kia nghe được thần kỳ, cười nói: "Ta lại không biết tán Viện Trưởng nguyên lai là dạng này bản tính. Cái này muốn truyền đi, tuyệt đối sẽ trở thành phổ phùng bách tính đề tài nói chuyện."

Vương Dương Minh hỏi hắn nói: "Tiên sinh nói mình ngoại hiệu là lừa tham nhất đạo, học sinh mấy ngày nay cũng là hỏi qua mấy người, đều nói chưa từng nghe qua tiên sinh danh hào. Nghĩ là tiên sinh ít tại Giang Hồ du lịch?"

Người kia lại cười nói: "Vương Phó Ủy đây là cười ta lừa đời lấy tiếng.

Không nói gạt người, ta trên giang hồ đi lại là mười mấy năm trước sự tình, người giang hồ sớm đã quên ta ngoại hiệu. Hiện nay ta giống như người, đều là quân nhân."

Vương Dương Minh vội vàng hỏi nói: "Tiên sinh cũng là tây bắc biên phòng quân? Ta nhưng chưa từng thấy qua tiên sinh mặc quân phục."

Người kia nói: "Mặc vào Quân Trang liền là quân nhân, thoát Quân Trang a, vẫn là muốn qua người bình thường thời gian. Lại nói người không phải cũng không có mặc quân trang sao?"

Vương Dương Minh cười khổ nói: "Ta từ Quốc Tử Giám đến Tây Bắc, vẫn ở cần vụ doanh làm việc, cái này cần vụ doanh lại không dùng ra thành tác chiến, cũng không cần tìm hiểu tin tức, mỗi ngày cũng là Cùi Gạo Dầu Muối sự tình, mặc quân trang thì có ích lợi gì?"

Người kia gặp Vương Dương Minh thần sắc không ngờ, liền hỏi: "Nghe người ý tứ, người không muốn tại cần vụ doanh làm việc?"

Vương Dương Minh gặp người này một thân chính khí, trong lòng đối với hắn lên không ngờ vực tâm tư, thầm nghĩ, chính mình lần này ngôn ngữ, bị hắn nghe qua ngược lại cũng không ngại. Thực trong lòng của hắn khí muộn, khó được có người nguyện ý nghe hắn thổ lộ hết, lập tức liền nói ra: "Sư phụ ta gọi ta đến Tây Bắc, là muốn ta trên chiến trường ma luyện Vũ Kỹ, mau chóng đột phá Ngũ Phẩm cảnh giới. Cùng ta cùng nhau đến trả có sáu vị Sư Huynh Sư Tỷ, bọn họ đều tại tiên phong doanh, Nữ Cường Nhân doanh làm việc, chỉ có ta một cái, tại cần vụ doanh không lý tưởng. Tâm lý nói không oán hận, đó là giả."

Người kia nói: "Người Sư Huynh Sư Tỷ lại là cái nào?"

Vương Dương Minh liền đem Trần Bá Tiên, Lữ Phụng Tiên, vương Phán Phán, Hideyoshi, Trầm Thanh lông mày, Tô Mộc tên đều nói với hắn, người kia gật đầu nói: "Quả nhiên cùng người muốn. Những người kia hiện nay đều đã lập chiến công, chắc hẳn lần sau trong quân kiểm tra đánh giá lúc bọn họ liền muốn thăng chức vị chính."

Nguyên lai Trần Bá Tiên, Lữ Phụng Tiên hai người qua Tây Bắc Tiên Phong Doanh, này trong doanh đều là chút Bách Chiến chi binh, từ trước đến nay trùng sát tại tuyến đầu, hai người đều là Vô Song Mạnh Tướng, liền bị phái đi Tiên Tuyến thay phiên, hai người này đang đi tuần lúc tao ngộ tiểu cô Người Hồ Kỵ Binh, những kỵ binh kia thấy hai người lạc đàn, vốn nghĩ giết hai người trở về lĩnh công, lại bị hai người một phen ngược sát, đem này ba mươi mấy cái Hồ Binh đều chặt đầu, hai bọn họ ngược lại xách thủ cấp trở về, kinh động trưởng quan, đem hai người cực kỳ khích lệ một phen, liền lưu tại Tây Bắc Tiên Phong Doanh trọng dụng.

Vương Phán Phán cùng Hideyoshi hai người tại Tây Nam Tiên Phong Doanh, cũng cùng Người Hồ giao chiến mấy lần, hai người võ công so tầm thường binh lính cao hơn rất nhiều, mấy lần giao chiến xuống tới đều là đại hoạch toàn thắng, cũng rất được trưởng quan thưởng thức. Còn Tô Mộc cùng Trầm

Thanh long mây, tại Nữ Cường Nhân trong doanh huấn luyện về sau, liền phải đi Tiền Tuyến chấp hành tuần tra nhiệm vụ, hai người kẻ tài cao gan cũng lớn, nhìn thấu nói bừa không ít người Gian Tế mưu kế, cũng bị trùng điệp khích lệ.

Vương Dương Minh nghe được càng cho hơi vào hơn buồn bực, nói ra: "Mấy người bọn hắn đều tốt sinh khoái hoạt, lại cũng không tới nhìn nhìn một cái ta cái này tiểu đệ."

Người kia nói: "Bọn họ cả ngày đều tại đường ranh sinh tử sống qua, trong lòng có lẽ còn rất hâm mộ người tại bản bộ tiêu dao đây."

Vương Dương Minh lắc đầu nói: "Ta Quốc Tử Giám bên trong đều là như thế này không chịu ngồi yên người, bọn họ mới không nguyện ý đến chỗ của ta, tuổi sống buồn bực giết người."

Người kia nói: "Thiếu niên, ta minh bạch người tâm tư, nhưng ta khuyên người chớ có sốt ruột. Ta chỉ hỏi người, người cảm thấy một người Vũ Kỹ mạnh hơn, trên chiến trường, nhưng lại có thể giết bao nhiêu người?"

Vương Dương Minh nói: "Thằng nếu là ta sư phụ cao như vậy tay, khỏi xương bu đến, giết chết ngàn thanh cá nhân là không có vấn đề."

Người kia lại nói: "Thế nhưng là thế gian lại có mấy cái tán Viên Trường đâu? Nếu như ta có một loại pháp môn, có thể giết địch một vạn, 10 vạn, thậm chí trăm vạn, người nói so với Vũ Kỹ như thế nào?"

Vương Dương Minh nói: "Đó là đương nhiên so giết người Vũ Kỹ càng thêm trân quý."

Người kia nói: "Người tại bản bộ, so với ở tiền tuyến những Sư Huynh Sư Tỷ đó, lại càng dễ học được phương pháp này."

Vương Dương Minh nói: "Đó là cái gì pháp môn lợi hại như vậy?"

"Binh pháp."

Vương Dương Minh nghe được câu trả lời này, nội tâm không khỏi rộng mở trong sáng, nói ra: "Người nói có lý. Thiên Quân Vạn Mã, bài binh bố trận, nếu như hiểu được binh pháp, đó là ảnh hưởng chiến tranh thắng bại tay, thắng thì người sống ngàn vạn, phụ thì thương vong đông đảo, binh pháp đúng là so võ kỹ càng có thể giết địch biện pháp."

Người kia gặp Vương Dương Minh lĩnh ngộ rất là thấu triệt, trong lòng cũng hoan hỉ, nói: "Bản bộ chủ quản quân cơ, phối hợp các tiền phong doanh tác chiến, tại binh pháp một đạo tự nhiên muốn tinh thông. Cho nên, người tại bản bộ, so với bọn hắn tại tiền phong doanh, thực càng chiếm tiện nghi."

Vương Dương Minh lại nói: "Nhưng ta thân ở cần vụ doanh, lại không tham dự chiến sự thảo luận, làm sao có thể học được binh pháp?"

Người kia ngửa mặt lên trời cười to, nói ra: "Si Nhi, 3000 Thế Giới, chỉ Khai Phương liền pháp môn, người muốn học lúc, tự nhiên năng học được, chỉ nhìn người hữu tâm vẫn là vô ý."

Vương Dương Minh nhìn hắn nói chuyện đánh lời nói sắc bén, cần hỏi lại, đã thấy người kia quay người muốn đi, Vương Dương Minh vội vàng truy vấn: "Tiên sinh nói chuyện giọng mang thiên cơ, xin hỏi tiên sinh đến tốt cùng cao tính đại danh?"

Người kia lại không để ý tới hắn, thẳng qua.

Vương Dương Minh vô pháp, đành phải theo hắn qua. Nhưng trong lòng tốt không kỳ quái, thăm nghĩ người này hẳn là tây bắc biên phòng trong quân nhân vật trọng yếu, hẳn muốn ta đi học binh pháp, cố nhiên là có hảo ý, chỉ là mình muốn đi đâu học, chẳng lẽ lại qua nghe lên quân cơ hội nghị? Nếu rơi vào tay bất cái hiện hành, chính mình cho phán cái mạo xưng quân đều là nhẹ.

Hắn chậm rãi hướng về đi, lại lại đột nhiên nghĩ tới một chuyện, tâm đạo: "Ta đây chính là cười lừa tìm lừa, ta này Bách Khoa Toàn Thư bên trong không phải có thu nhận sử dụng (Tôn Tử Binh Pháp) a!

Cảm tạ Sơn Hải Chi Quang khen thưởng cùng ủng hộ ~ cảm tạ mọi người phiếu đề cử ~

Bạn đang đọc truyện *Dương Minh Kỳ Convert* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Nguyên lai là hấn :.

Hấn vội vàng trở lại chính mình tức xá, tìm ra Bách Khoa Toàn Thư, lật đến giới thiệu Tôn Tử Binh Pháp này một tờ, quả nhiên gặp có thu nhận sử dụng (Tôn Tử Binh Pháp). Hấn cái này Bách Khoa Toàn Thư có hơn một vạn trang, bên trong thu nhận sử dụng có rất nhiều trong thế giới kia nổi tiếng bên ngoài thư tịch, cái này (Tôn Tử Binh Pháp) toàn văn cũng bắt quá hơn sáu ngàn chữ, bởi vậy toàn bộ bị thu nhận tiến đến.

Vương Dương Minh liền đốt đèn, tại dưới đèn nhìn này (Tôn Tử Binh Pháp) gặp giới thiệu văn tắt bên trong nói nói: (Tôn Tử Binh Pháp) là Trung Quốc sớm nhất một bộ binh thư, từ trước có thụ tôn sùng, Nghiên Tập Giả xuất hiện lớp lớp. Theo (Hán Thư · Nghệ Văn Chí) ghi chép "Ngô tôn tôn tử tử binh pháp" tám mươi hai thiên, Tư Mã Thiên (sử ký » có ghi chép, (Tôn Vũ) lấy binh pháp gặp với Ngô Vương Hạp Lư. Hạp Lư nói: "Tư Chi 13 thiên, ta chỉ quan chi vậy , có thể thử nghiệm nhỏ siết binh ư?" (Tôn Tử Binh Pháp) được vinh dự "Binh học Thánh Điển" cùng "Cổ đại đệ nhất binh sách" . Nó tại nước ta cổ đại Hán Tộc quân sự học thuật cùng chiến tranh trong thực tiễn, đều lên qua cực trọng yếu chỉ đạo tác dụng.

Vương Dương Minh đi xem, gặp cái này binh pháp tổng cộng chia làm 13 thiên, theo thứ tự là (Thủy Kế thiên) (tác chiến thiên) (mưu công thiên) (quân hình thiên) (thực lực quân đội thiên) (hư thực thiên) (quân tranh thiên) (Cửu Biến thiên) (địa hình thiên) (Cửu Địa thiên) (hỏa công thiên) (Dụng Gian Thiên tuy nhiên lời ít mà ý nhiều, cũng đã đạo chỉ binh gia bí quyết, chẳng trách hồ mấy ngàn năm nay bị trở thành binh gia Thánh Kinh.

Vương Dương Minh liền từ thiên thứ nhất bắt đầu, gặp nói ra:

Binh giả, Quốc Chi Đại Sự, Tử Sinh chi địa, Tôn Vong Chi Đạo, không thể không có xem xét. Cho nên trải qua chi lấy 5 sự tình, trường học chi lấy kế mà Tác tính: Nhất viết nói, nhị viết Thiên, tam viết, tứ viết tướng, ngũ viết pháp. Đạo giả , khiến cho dân cùng bên trên đồng ý vậy. Cho nên có thể tới chết , có thể tới sinh, mà không sợ nguy. Thiên giả, Âm Dương, nóng lạnh, lúc chế. Địa giả, xa gần, hiểm dễ, phổ biến hẹp. Tử Sinh. Tướng Giả, trí, tín, nhân, dũng, nghiêm. Pháp giả, khúc chế, Quan Đạo, người dùng. Phàm này 5 người, Tương Mạc không nghe thấy, mà biết người thắng, người không biết không thắng. Cho nên trường học chi lấy kế mà Tác tính, nói: Người ai có đạo? Đem ai có có thể? Thiên địa ai đến? Pháp Lệnh ai được? Binh chúng ai mạnh? Binh Sĩ ai luyện? Thường phạt ai minh? Ta dùng cái này biết rõ thắng bại vậy. Đem nghe ta mà tính, dùng tất thắng, lưu chi; đem không nghe ta mà tính, dùng tất bại, qua chi. Kế lợi lấy nghe, chính là chi thể, lấy ta bên ngoài. Thế giả, bởi vì lợi mà chế quyền. Binh giả, Quỷ Đạo Dã. Có thể mà bày ra chi không thể, dùng mà bày ra chi không cần, gần mà bày ra xa, xa mà bày ra chi gần; lợi mà dụ chi, loạn mà lấy chi, thực mà chuẩn bị chi, mạnh mà tránh chi, giận mà cào chi, ti mà kiêu chi, dật mà cực khổ chi, thân mà cách chi. Công không chuẩn bị, ra bất ngờ. Nay binh gia chi thắng, không thể trước truyền. Phu chưa chiến mà miếu tính toán Thắng giả, đến tính toán nhiều vậy; chưa chiến mà miếu tính toán không thắng người, đến tính toán thiếu. Nhiều tính toán thắng, thiếu tính toán không thắng, huống hồ tại không đếm được hồ! Ta dùng cái này quan chi, thắng bại gặp vậy.

Vương Dương Minh thôi, nhắm mắt trầm tư, tâm đạo: Tôn Vũ sách này dạy binh pháp, khúc đạo đầu lại không nói binh pháp mà nói dụng binh tâm quan trọng.

Nguyên lai Binh giả là Hung Khí, Thánh Nhân bắt đắc dĩ mà dùng, có thể không đánh tự nhiên không đánh, vạn bất đắc dĩ mới chịu đánh, đánh cũng là không thể đuổi đánh tới cùng, đánh là vì không đánh. Nếu như đánh không tốt, liền muốn Vong Quốc Diệt Chủng. Những lời này liền đã nói ra dụng binh tinh túy: Công tâm là thượng sách, Phá Thành vì dưới. Có cái tiền đề này, mới bắt đầu giảng dùng ra sao binh tác chiến. Tôn Vũ thật không hồ là Quân Thần, lập tức nói ra dụng binh chân lý, chẳng trách hồ mấy ngàn năm nay mọi người đối Tôn Tử Binh Pháp tôn sùng đầy đủ.

Về phần về sau nói tới Binh giả Quỷ Đạo, đó là cụ thể dụng binh pháp môn, ngược lại là thể dùng kỹ. Hấn nhìn một hồi, vẫn chưa thỏa mãn, liền tiếp theo nhìn xuống, một đêm đem sáu ngàn chữ Tôn Tử Binh Pháp tất cả đều nhìn, mặc dù có chút linh ngộ, lại cảm thấy như vậy nghĩ viên vông, không thể rơi vào thực chỗ, đến trong thực chiến ứng dụng mới tốt, nhưng mà trước mắt nơi nào có cơ hội cho hấn đoán luyện qua.

Thế là ném Tôn Tử Binh Pháp không đề cập tới, chính mình đi ngủ dưới.

Mấy ngày nữa, Vương Dương Minh bỗng nhiên thu đến bên trên truyền lệnh, nói lên buổi trưa có cái quân cơ hội nghị, nghiên cứu tây bắc biên phòng quân bố phòng sách lược, đề Thất Phẩm trở lên quân quan đều qua nghe, cái này bên trong tự nhiên cũng bao quát Trang Tự Hiến cùng hấn. Trang Tự Hiến kỳ quái nói: "Thường ngày loại hội nghị này, chỉ là người liên quan qua, chúng ta cần vụ doanh luôn luôn là không lẫn vào, không biết lần này là vì cái gì, ngay cả người ta cũng ở chính giữa."

Vương Dương Minh thăm nghĩ việc này có thể hay không cùng này lửa tham nhất đao có quan hệ gì, nhưng mà quân cơ hội nghị là bản bộ Tối Cao Cơ Mật, người kia hấn không có loại này năng lượng mới đứng. Không làm sao được, đành phải cùng Trang Tự Hiến cùng đi.

Hai người đi đến quân cơ bộ lúc, gặp đã ngồi đầy người. Nay phòng không lớn lắm, dung không được cái này rất nhiều người, nguyên lai cái nhà này là cho quân cơ doanh làm quyết định biện pháp dùng, vốn chỉ là quân cơ doanh cùng mấy cái hạch tâm bộ môn dùng, chưa từng có sở hữu Thất Phẩm trở lên quân quan đều đến tình huống, cho nên phòng liền chen chúc. Hai người gặp đã không có địa phương ngồi, đành phải tìm một chỗ đứng đấy. Mấy vị quân đội Lão Đại đều ngồi, chỉ phía trên nhất này chỗ ngồi trống không, Vương Dương Minh lường trước vị trí kia là toàn bộ tây bắc biên phòng quân Tổng Soái ngồi, này Tổng Soái không biết là nhân vật nào, chính mình còn chưa từng nhìn thấy.

Đang suy nghĩ ở giữa, gặp đại môn mở, một người ngẩng đầu đi vào trong phòng, dừng dừng đi lên thủ trên chỗ ngồi ngồi xuống, người kia mặc một thân Quân Trang, hành tẩu lúc nhìn quanh sinh phong, chỗ qua người đều gọi hấn là Tổng Soái, Vương Dương Minh nhìn thấy hấn lúc đã sớm ngốc, nguyên lai người kia chính là mấy ngày trước cùng mình cùng một chỗ chế củ Bạch Bào Quái Nhân, lửa tham nhất đao!

Vương Dương Minh nhìn mắt tròn tròn, người kia bốn phía nhìn một chút, gặp hấn tại đám người đằng sau ngồi ngốc đứng đấy nhìn hấn, trong mắt lóe lên một vòng ý cười, tiếp theo nhân quang rời đi hấn, nhìn lấy cả phòng có người nói: "Chư vị, hôm nay gọi mọi người tới, là vì thảo luận quân cơ. Thường ngày loại hội nghị này, chỉ là người liên quan chờ thêm đến, nhưng là hôm nay nha, ta nghĩ đến chúng ta Gia Dư Quan bản bộ các doanh đều có người tài ba, Tăng Long Ngọa Hồ, không thể mai một mọi người tài hoa, thế là triệu tập Thất Phẩm trở lên sở hữu quân quan tới đây, cộng đồng thương nghị quân cơ, mọi người không muốn câu thúc."

Hắn ra tay có một người, lưng hùm vai gấu đáng người, Ác Lai gương mặt, nghĩ là Phó Tổng đẹp trai, người kia mới mở miệng, thanh âm như là sấm nổ, nhưng nghe được hắn nói ra: "Lão Tổng, luôn luôn không biết nguyên lai trong quân lại có cái này rất nhiều quân quan."

Người kia cười cười, nói ra: "Tần lão đại, người cùng hạ nhân giao lưu vẫn là quá ít. Ta Gia Dự Quan bản bộ chỉ là Thất Phẩm trở lên quan viên, liền có hơn ba mươi vị đây."

Được xưng là Tần lão đại người lúng túng nói: "Vẫn là Lão Tổng có bản lĩnh, ngay cả đầu người đều điểm rõ ràng như vậy."

Người kia nói với mọi người: "Chư vị, đang ngồi đều chưa hẳn cùng ta quen biết, khả năng có một ít tại Hậu Cần Bộ Môn cũng đều chưa thấy qua ta, ta tự giới thiệu mình một chút, Bản Soái Bá Nhan, là tây bắc biên phòng quân Tổng Soái, quan cư Tứ Phẩm trung Vũ Tướng quân."

Tần lão đại lại cười nói: "Người lão tổng còn cần tự giới thiệu, Tây Bắc trong quân cái nào không nhận ra người bá Nhan đại soái." Xem ra hai người quan hệ cá nhân rất tốt, trong lời nói không hề dè.

Bá Nhan nói: "Dưới mắt liền đến mời mọi người thảo luận Quân Cơ Đại Sự, mời quân cơ doanh các tướng sĩ lấy địa đồ tới."

Ngay sau đó có người lấy Tây Bắc khu vực phòng thủ đồ đến, cái này đồ dài rộng đều Nhất Trượng, trực tiếp phủ kín một cái bàn lớn, là dùng tinh tế bút than vẽ ra, đồ bên trên sa mạc, sông núi, Hà Lưu vừa nhìn thấy ngay, tất cả mọi người hạng tiến lên đây quan sát, Vương Dương Minh cũng áp sát tới cẩn thận quan sát. Bá Nhan hướng quân cơ doanh Cấp dưới nói: "Làm phiền người cùng mọi người nói một chút tình huống trước mắt."

Bạn đang đọc truyện *Dương Minh Kỳ Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Mọi nhử ..

Người kia liền lấy ra một cây thật dài mảnh Mộc Côn, tại đồ bên trên chỉ điểm: "Tây Bắc khu vực phòng thủ quân hạt Tây Bắc một nghìn dặm vuông khu vực, lấy Gia Dự Quan làm trung tâm hướng chung quanh các tân ra năm trăm dặm, Gia Dự Quan là bản bộ, quân cơ doanh, cần vụ doanh, Thiết Pháo doanh, Kiêu Kỳ Doanh, Thám Báo Doanh chỗ, hạ hạt một vạn nhân mã, Tây Bắc một trăm dặm là Tây Bắc doanh, Tây Nam một trăm dặm là Tây Nam doanh, các hạt một vạn nhân mã, bảo vệ bản bộ, cái này Chính Tây một trăm dặm là Nữ Cường Nhân doanh, hạt một vạn nhân mã, phụ trách điều tra tình báo, tuần tra Tiền Tuyến, Chính Đông một trăm dặm là Quan Nội doanh, hạt một vạn nhân mã, phụ trách bảo vệ hậu phương. Người Hồ thì phân tán tại các nơi, không có cố định tổ chức, nghe đồn bọn họ có cái bản bộ tại Kỳ Liên Sơn bên trong, nhưng là chúng ta thám báo mấy lần tiến về dò xét, cũng không có phát hiện tung tích."

Nghĩa rộng bên trên Người Hồ phiếm chỉ Tây Vực Thập Lục Quốc nhân dân. Nhưng hắn mười lăm nước còn cùng Hạ Quốc duy trì lấy mặt ngoài hòa bình, duy chỉ có cùng Hạ Quốc biên cảnh liền nhau Tỉnh Tuyết nước sớm đã cùng Hạ Quốc công khai tuyên chiến, bởi vậy hạ miệng người bên trong thói quen nói tới Người Hồ, bình thường chỉ là chỉ cùng Hạ Quốc biên cảnh liền nhau Tỉnh Tuyết người.

Bá Nhan gật gật đầu, lại hướng xuống thủ bộ kia Tổng Soái nói: "Tần lão đại, người cho mọi người nói một chút Người Hồ gần nhất động tĩnh."

Tần lão đại gọi là Tần Trọng biển, là trong quân từ tầng Quân Ngũ xuất thân một đường bằng quân công làm đến Phó Soái, từ trước đến nay là trong quân Đại Lão Thô đại biểu, nghe hắn thô tiếng nói: "Đám kia Hồ Man, gần nhất không thể nào yên tĩnh. Nãi nãi, trước một tháng có Người Hồ Du Kỳ quấy rối ta Tây Bắc doanh, bị ta doanh bên trong tướng sĩ phản khởi phản công giết hắn ba mươi mấy người, bọn họ rút đi, về sau lại chuyển đến quấy rối ta Tây Nam doanh, bị Tây Nam doanh cũng đánh lại, Chính Tây Nữ Cường Nhân doanh cũng cùng bọn hắn giao mấy lần tay, không biết đám này Tân Bình đến là nơi nào xuất hiện, chợt xuất hiện, bỗng không thấy, làm lớn nhà vội vã cuống cuống, tựa như là cùng Du Hồn nhĩ tác chiến."

Bá Nhan cau mày nói: "Thường ngày Người Hồ cũng quấy rối ta biên cảnh, không giống trước một tháng dạng này tập nập, đám này Người Hồ chẳng lẽ có âm mưu gì?"

Tần Trọng Hải Đạo: "Bọn họ nào từ đầu là trực lai trực khứ, có thể có âm mưu gì. Chỉ là không biết ai dạy bọn họ như thế một cái Du Kích chi pháp, không ngừng đến quấy rối chúng ta, cũng không thắng phiên."

Bá Nhan liền hướng chúng nhân nói: "Chư vị có cao kiến gì, không ngại nói nghe một chút."

Mọi người cũng không dám giảng, Bá Nhan gặp mọi người câu thúc, liền điểm danh nói: "Thám Báo Doanh, người cùng Người Hồ liên hệ nhiều nhất, người đến nói một chút." Thám Báo Doanh Tổng Quản mắt thấy tránh không khỏi, liền nói ra: "Theo tại hạ ý kiến, Người Hồ chỉ là nhất thời hưng khởi, đến đây quấy rối, muốn nhiều chúng ta tâm phiền, xem chúng ta có rảnh hư địa phương, bỏ bê phòng bị thời điểm, hắn liền muốn ra tay. Chúng ta chỉ lấy bất biến ứng vạn biến, làm tốt phòng ngự, đừng cho hắn có cơ hội để lợi dụng được. Đại Nguyên Soái anh minh thần võ, chúng tướng quan đồng lòng

dùng mệnh, sợ hấn làm sao." Lời nói này xinh đẹp, nhưng cũng tương đương không nói. Bá Nhan từ chối cho ý kiến, lại điểm mấy người,

Mấy người đều là bình thường lí do thoái thác, không có gì Tân Ý.

Bá Nhan thấy mọi người thảo luận không ra thứ gì, trông thấy Vương Dương Minh chính trong đám người trầm tư, nhân tiện nói: "Cần vụ doanh gần đây thế nhưng là đến cái vương Phó Ủy? Liền mời hấn nói một chút."

Vương Dương Minh chính mình kinh ngạc, không biết cái này Lão Tổng tại sao phải để cho mình phát biểu, người khác càng là kỳ quái, Vương Dương Minh bất quá là cái tông thất phẩm Bồi Nhung Phó Ủy, bọn họ còn cũng không lớn nhận biết, Tổng Soái thế mà làm cho ra Vương Dương Minh tên. Trang Tự Hiến trong lòng càng là kỳ quái, nghĩ thầm Lão Tổng cho dù hỏi ta cần vụ doanh, cũng nên hỏi trước ta cái này chính Tổng Quản, vì sao lại trực tiếp hỏi này Phó Tổng Quản.

Vương Dương Minh gặp không thể không nói, liền thận trọng nói: "Ta vừa mới người nghe chức cao gặp, cảm thấy mười phần có lý, chỉ là có một chuyện, mọi người tựa hồ không có chú ý tới."

Mọi người nghe hấn nói khác biệt, liền ngưng thần nghe hấn muốn nói gì.

Vương Dương Minh lấy hết dũng khí, tiếp tục nói: "Cái này mọi người không có chú ý tới địa phương, cũng là Người Hồ tiểu cổ binh mã nhiều một bên, điểm tựa hồ tìm cực chuẩn, đánh trước ta Tây Bắc doanh, lại đánh ta Tây Nam doanh, lại đánh ta Nữ Cường Nhân doanh, ba lần đều là thắng đến doanh địa, trung gian không có chút nào trì hoãn, đánh một trận sau không chút nào dừng lại liền đi, cũng không đau lòng thương vong bao nhiêu. Cái này rất kỳ quái. Hấn lấy trên dưới một trăm người binh lực đến đánh, tự nhiên biết đánh chúng ta bất quá, nhưng lại chạy đi tìm cái chết, mà lại chịu chết đường cũng mở đến rõ ràng. Cho nên, ta suy đoán, bọn họ là đang thử thăm dò."

Hấn nói nghiêm túc, lại rước lấy cười vang, Vương Dương Minh không rõ ràng cho lắm, lại nghe được Tần lão đại nói: "Tiểu tử này thật sự là nói thật. Người Hồ rõ ràng cũng là thăm dò, ba tuổi tiểu hài tử cũng nhìn ra được, còn cần người tới nói, ha ha ha ha."

Bá Nhan lại không cười, như trống châu lệ mà nhìn xem hấn, nói: "Người lại nói nói, như thế nào là thăm dò."

Vương Dương Minh nhìn thấy hấn ánh mắt, trong lòng hơi chần chẫn, tiếp tục nói: "Ta nhìn Người Hồ đường tấn công, là từ ngoài trăm dặm khởi xướng, nhưng là đó là chúng ta thám báo có thể tìm được lớn nhất cự ly xa, Người Hồ đại bản doanh khẳng định so cái này còn xa hơn, bọn họ vượt qua vài trăm dặm xa, lại tinh chuẩn tìm tới ba người chúng ta doanh địa, khởi xướng tính chất tự sát tập kích, cái này đã nói lên bọn họ đối với chúng ta bố phòng vị trí hết sức quen thuộc, thậm chí không bài trừ có người cho bọn hấn dẫn đường. Thứ hai, bọn họ phát động công kích, xông vào trong doanh giết người, nhưng lại cấp tốc bại trận mà đi, liền coi như chúng ta giết hấn ba mươi, năm mươi người, hấn luôn có mười, hai mươi người đào tẩu, những người này sau khi đi, liền đem binh lực chúng ta cùng bố trí mang về, bọn họ chịu chết, là vì điều tra chúng ta hư thực."

Mọi người nghe hấn giảng có lý, không hề cười hấn. Vương Dương Minh lòng tin tăng nhiều, tiếp tục nói: "Cho nên ta phỏng đoán, nếu như bọn họ những người kia hiện tại đã trốn về bản bộ lời nói, bọn họ bản bộ đã biết chúng ta phía trước Tam Đại doanh binh lực phối trí cùng bố phòng địa điểm, nếu như Người Hồ có thể tự tập được hai vạn binh lực, đối ba cái doanh địa từng cái đánh tan, chúng ta Tây Bắc quân bản bộ liền nguy ngập."

Bá Nhan gật gật đầu, hướng Tần lão đại nói: "Nói bừa người nhiều nhất có thể gom lại bao nhiêu binh lực?"

Tần lão đại tính toán một phen, nói: "Hai vạn binh lực là quyết định không, nhưng là nếu như tính luôn những cái kia chăn dê nuôi thả ngựa nói bừa dân, thêm chút huấn luyện, kiểm ra một chi một vạn năm ngàn người đội ngũ cũng không có vấn đề."

Bá Nhan nói: "Cho dù là một vạn năm ngàn người, Người Hồ từ nhỏ liền sinh trưởng tại trên lưng ngựa, kỹ thuật không phải chúng ta có thể so sánh với, bọn họ am hiểu Kỳ Xa, chủ yếu lấy kỵ binh làm chủ, chúng ta là Bộ Binh chiếm đa số, binh chủng bên trên chúng ta ăn thiệt thòi, bọn họ lại biết chúng ta bố phòng tình huống, nếu như cái này một vạn năm ngàn người đến công, chúng ta cũng khẳng định không chịu đựng nổi."

Hấn thấy mọi người nghe nghiêm túc, liền nghiêm túc nói: "Ta hôm nay gọi mọi người tới, chính là vì nói rõ tình huống này. Vương Phó Ủy nói rất đúng, chúng ta bố phòng đã bại lộ tại địch nhân dưới mí mắt. nếu như chúng ta không tranh thủ thời gian nghĩ biện pháp, chỉ sợ rất nhanh Người Hồ liền sẽ quy mô đến công. Đến lúc đó ta Tây Bắc quân xảy ra sự cố, Người Hồ phóng ngựa tiến quân thần tốc, cách Trường An cũng chỉ có bảy ngày khoảng cách."

Mọi người nghe hấn nói nghiêm túc, không dám tùy tiện nói chuyện. Bá Nhan nói: "Vương Phó Ủy, người mới vừa nói rõ tình huống, như vậy hiện nay người nói một chút, người có biện pháp nào."

Vương Dương Minh nói: "Ta cảm thấy trước mắt có hai chuyện phải nhanh một chút làm, đầu tiên là cải biến bố phòng, xáo trộn quan ngoại Tam Đại doanh phối trí, làm thời cải biến khu vực phòng thủ vị trí cùng khu vực phòng thủ nhân số, để Người Hồ trước đó điều tra đều mất đi hiệu lực. Thứ hai là phái thám báo toàn lực tìm kiếm địch nhân sào huyệt, tụ tập binh lực đem địch nhân nhất cử tiêu diệt, không muốn cùng hấn làm vô vụ dụ đầu."

Tần lão đại lại phản bác: "Người nói những này, nói dễ, làm lại khó. Cải biến Tam Đại doanh khu vực phòng thủ, muốn liên lụy đến vô số nhân viên điều động cùng công sự phòng ngự phá bỏ và xây lại, tìm kiếm địch nhân sào huyệt càng là chúng ta làm vài chục năm đều không làm thành sự tình. Cho nên, cái này hai đầu trong ngắn hạn đều không thể thực hiện."

Vương Dương Minh chỉ là ý nghĩ hảo huyền như vậy nghĩ, đợi nghe được Tần Trọng biển nói rõ bên trong khó xử, cũng chỉ có thể thúc thủ vô sách, lập tức không có ngôn ngữ.

Bá Nhan lại chậm rãi nói: "Vương Phó Ủy có thể có dạng này ứng đối, đã là không dễ dàng. Ta lại có một cái biện pháp, dễ dàng thực hiện, còn có thể đem Người Hồ đều tụ tập tới, một mẻ hốt gọn."

Tất cả mọi người nhìn lấy hần, không biết cái này lấy Trí Kế lấy xưng Tướng Quân có thể muốn ra biện pháp gì tốt. Lại nghe được Bá Nhan nói: "Ta đem lấy chính ta làm mồi nhử, dẫn tới Người Hồ dốc toàn bộ lực lượng, đến lúc đó tại Người Hồ vòng vây bên ngoài bố trí xuống chúng ta Thiên La Địa Võng, tại Người Hồ giết chết ta trước đó, các người giết chết Người Hồ, ta liền có thể sống sót, Người Hồ cũng có thể tiêu diệt."

Bạn đang đọc truyện *Dương Minh Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Làm ta thân binh :.

Mọi người lại không nghĩ rằng hần nói ra như thế cái chủ ý đến, đều quá sợ hãi nói: "Tuyệt đối không thể, đem quân thống lĩnh toàn bộ tây bắc biên phòng quân, làm sao có thể lấy thân thể mạo hiểm!"

Tần lão đại nói: "Lão Tổng, người ý tứ ta hiểu. Nhưng là cái này mồi nhử chưa hần muốn người tới làm, ta nhìn ta Lão Tần cũng chẳng có phân lượng, liền để ta đi làm mồi này, dẫn tới Người Hồ không thể so với người thiếu."

Bá Nhan lại lắc đầu nói: "Ta muốn dẫn tới, trừ Người Hồ chủ lực, còn có Người Hồ cái kia thần bí thống soái."

Tần lão đại cau mày nói: "Ba Ngạn ca-ra?"

Mọi người nghe được Ba Ngạn ca-ra tên, trên mặt tất cả đều hiện lên một vòng thần sắc lo lắng. Phảng phất danh tự có gì có thể sợ ma lực.

Bá Nhan gật đầu nói: "Đúng là hần. Ta không xuất hiện, hần là sẽ không xuất hiện. Đem hần giết, chúng ta có thể bảo đảm Đại Hạ biên giới tây bắc năm mươi năm không ngại."

Vương Dương Minh không biết Ba Ngạn ca-ra là ai, lặng lẽ hướng người bên cạnh nghe ngóng, thế mới biết người này là trong truyền thuyết Người Hồ quân đội thống soái, cực kỳ âm hiểm xảo trá, các loại Kỳ Chiêu diệu kế tầng tầng lớp lớp, Người Hồ vốn là nào từ ngay thẳng chúng tộc, lại bị cái kia thần kỳ khó lường binh pháp chỉ huy thành quỷ dị chi sư, nếu như có thể đem hần giết, Người Hồ tựa như mất đi đại não, nhất định không thể thành sự.

Chỉ là Ba Ngạn ca-ra luôn luôn thập phần thần bí, chỉ là trên phố nghe đồn Người Hồ bên trong có người như vậy, nhưng lại không biết tin tức thật giả, ngày xưa Hán Binh đã từng bắt được không ít Người Hồ trung hạ cấp quân quan, đều nói không biết người này có thật tồn tại hay không, bọn họ đều chưa thấy qua người này. Nhưng nhìn Người Hồ dụng binh phong cách, lại xác thực cùng vài thập niên trước khác biệt, bởi vậy Người Hồ Hạ Nhân đều suy đoán cái này Ba Ngạn ca-ra là chân chính tồn tại một người. Mà Ba Ngạn ca-ra cũng không phải là tên hần, là Người Hồ cho hần lên ngoại hiệu, ý là ma quỷ, cho dù Người Hồ chính mình, đối cái này thần bí thống soái cũng là vừa kính vừa sợ.

Bá Nhan hai tay hơi nâng, đề xuống mọi người nghị luận, chém đinh chặt sắt nói: "Quân Lệnh Như Sơn, không cần chần chờ. Ý ta đã quyết, ba ngày sau ta đem mang theo thân binh cận vệ xuất quan Sấn bản. Các người đem tin tức này lặng lẽ thả ra đi."

Mọi người gặp vô pháp khuyên can, cũng đành phải tâm sự nặng nề tán. Vương Dương Minh cũng đi theo Trang Tự Hiền muốn đi, lại bị Bá Nhan ngăn lại, Bá Nhan cười ha hả nhìn lấy Vương Dương Minh, nói: "Vương Phó Úy, hôm nay nói không tề, chắc hẳn trở về dụng công một phen?"

Vương Dương Minh lúng túng nói: "Lão Tổng ẩn tàng thật sâu, hạ quan đều cho lừa qua qua, vậy mà đoán không được Lão Tổng thân phận."

Trang Tự Hiền ở một bên bồi đứng đấy, nghe hai người nói chuyện, ngạc nhiên nói: "Tổng Soái cùng vương Phó Úy đã sớm nhận biết?"

Vương Dương Minh gián yếu nói một phen hai người tại hậu viện chẻ củi lúc quen biết kinh lịch, khiến cho Trang Tự Hiền được không phiền muộn, nghĩ thăm chính mình từ khi đi vào Tây Bắc Quân Thống chung cũng chưa từng thấy qua mấy lần Tổng Soái, nghĩ không ra Vương Dương Minh tiểu tử này vận khí tốt như vậy, chẻ củi đều có thể cùng Tổng Soái có tư nhân giao lưu, xem ra chính mình về sau không có việc gì cũng phải đi thêm chẻ củi mới được.

Lại nghe Bá Nhan nói: "Nếu như ta đối người nói rõ thân phận, người cũng không dám nói với ta lời nói thật. Không muốn câu thúc, về sau gặp ta lúc, vẫn là thường ngày như vậy, không cần khách khí."

Vương Dương Minh đuổi vội vàng hành lễ, nói thác không dám, Trang Tự Hiền ở một bên thấy ghen ghét, lại cũng không dám nói nhiều. Lại nghe Bá Nhan hỏi: "Ta nhìn người hôm nay nói đạo lý rõ ràng, không biết người trở về là thế nào cố gắng, trong nội tâm của ta rất là hiếu kỳ."

Vương Dương Minh chỉ tiết đáp chính mình sau khi trở về nhìn một thiên (Tôn Từ Binh Pháp có phần bị dẫn dắt. Bá Nhan lại không biết (Tôn Từ Binh Pháp) là cái gì, Vương Dương Minh liền đem (Tôn Từ Binh Pháp) bên trong một số nội dung gián yếu nói cùng Bá Nhan nghe. Bá Nhan nghe hần nói

dụng binh chỉ yếu ở chỗ "Hành quân như gió, bố trận như rừng. Xâm Lược Như Hòa, bất động như núi, khó biết rõ như âm, Động Như Lôi Đình", vui mừng quá đỗi, nói ra: "Hào binh pháp, hào binh pháp! Nếu như dụng binh thật có thể đạt tới loại cảnh giới này, trong thiên hạ có ai có thể là chúng ta Tây Bắc quân đối thủ!"

Vương Dương Minh nghĩ thầm đừng nói là người nghe giảng kích động, tưởng tượng này Nhật Bản Chiến Quốc niên đại Giáp Phỉ Chi Hồ Takeda Shingen nghe cái này vài câu, quy kết làm "Phong Lâm Hòa Sơn" bốn chữ Chân Ngôn, đều có thể dùng cái này ngang dọc Nhật Bản, (Tôn Tử Binh Pháp) há lại lừa đời lấy tiếng hạng người.

Bá Nhan dưới sự kích động, mang theo Vương Dương Minh tay, lại tiếp tục trở lại trên chỗ ngồi ngồi xuống, nói: "Ta nghe cái này vài câu, đã biết cái này binh pháp là thể gian vật khó được. Vương Phó Ủy, người cái này binh pháp chiếm được ở đâu?"

Vương Dương Minh nghĩ thầm ta cũng không thể nói cho người cái này binh pháp là ta vượt qua mạng tới, đành phải nói dối nói: "Cái này binh pháp là sư phụ ta Tán Nghi Sinh Du Lịch Thiên Hạ lúc ngẫu nhiên đoạt được, nghe nói là Thượng Cổ một vị gọi Tôn Vũ Binh Pháp nhà lưu lại, nhưng là sư phụ ta nhiều mặt khảo chứng, lại không thể thi ra Tôn Vũ đến tột cùng là ai."

Bá Nhan nói: "Tôn Vũ là ai cũng không khẩn yếu, khẩn yếu là hãn binh pháp. Vương Phó Ủy, ta có một chuyện nhờ người." Nói liền đứng lên, hướng Vương Dương Minh thật sâu cúi đầu.

Vương Dương Minh quá sợ hãi, vội vàng ngăn lại nói: "Tổng Soái làm cái gì vậy, có chuyện gì cứ nói đừng ngại, đừng như vậy, đây không phải chiết sát ta a."

Bá Nhan nói: "Ta hữu tâm đem cái này binh pháp chép lại, để cho ta Tây Bắc trong quân tướng lãnh nhân thủ một bản, cẩn thận nghiên cứu. Chỉ là cái này binh pháp là bản Viện Trường truyền cho người đồ, vật, sợ người có chút khó xử."

Vương Dương Minh lại lắc đầu nói: "Sư phụ ta cũng không thêm đề ý những này, ta thì càng không thêm đề ý, Lão đầu tướng muốn, cứ việc cầm đi. Ta trở về liền đem binh pháp sao chép một phần cho quân cơ bộ đưa đi."

Bá Nhan không muốn hãn đáp ứng sáng khoái như vậy, cao hứng nói: "Quốc Tử Giám bên trong người, quả nhiên là khí độ bất phàm. Bá Nhan ở đây đa tạ."

Trang Tự Hiền ở một bên nhìn liú lười, nghĩ thầm Vương Dương Minh người tiểu tử này không biết đi cái gì vận, thế mà có thể được Lão Tổng như thế có phần coi trọng. Người có này binh thư, làm sao không trước đến cho ta xem một chút, mình ngược lại là lén lén lút lút nhìn, tốt Lão Tổng thưởng thức. Hãn lại không nghĩ, này binh thư là Vương Dương Minh đồ, vật, cùng hãn lại có quan hệ gì.

Trang Tự Hiền nghiêng răng nghiêng lợi thời điểm, lại nghe Bá Nhan nói ra: "Vương Phó Ủy, người tại cần vụ trong doanh chắc hãn khí muộn, ta muốn cho người chuyển cái địa phương, người nói người muốn đi đâu cái trong doanh?"

Vương Dương Minh đại hỉ, nói ra: "Tùy tiện cái nào doanh, có thể trên chiến trường liền tốt."

Bá Nhan cười nói: "Ngày hôm trước ta cũng đã nói người ý tưởng này không đúng, trên chiến trường Vạn Nhân Dịch chiến sĩ không bằng binh pháp trên vạn người địch tướng quân. Ta vốn định điều người đi quân cơ doanh, chỉ là ở đó tuy nhiên có thể nghiên tập hành quân tác chiến chỉ đạo, lại mỗi ngày chỉ là khai hội, viết báo cáo, sợ người khí muộn, nghĩ tới nghĩ lui, có một chỗ rất thích hợp người, đã có thể học tập binh pháp, lại có thể trên chiến trường lịch luyện."

Vương Dương Minh nói: "Tổng Soái nói đi, để cho ta đi chỗ nào ta liền đi chỗ đó."

Bá Nhan nói: "Ta muốn người làm ta thân binh, đi theo tại ta tả hữu, ta xuất binh tác chiến thời điểm, người liền cùng ta đi ra chiến, trừ phụ trách ta an toàn bên ngoài, chỉ cần có cơ hội, ta cũng cho người đi trên trận giết địch."

Vương Dương Minh lập tức đáp ứng, không có chút nào dầy dụa dài dòng. Trang Tự Hiền vốn định đợi sau khi trở về nhìn một cơ hội tốt để sửa trị chính mình cái này Phó Thủ, vạn vạn không nghĩ đến Tổng Soái nặng như thế dùng người trẻ tuổi này, để hãn khi Tổng Soái thân binh, chính mình là muốn ra tay cả Vương Dương Minh nhưng cũng không có cách nào.

Bạn đang đọc truyện *Dương Minh Ký Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Thân Binh Doanh bên trong chỉ quái vật ..

(Chu mặt a, đêm nay ba canh, khao mọi người. Tuần này sáu chủ nhật nếu như không có vấn đề gì lớn lời nói, mỗi ngày sẽ có sáu chương đưa lên. Chúc thần ái đảm người Chu mặt vui sướng ~)

Sau khi trở về Vương Dương Minh liền đem Bách Khoa Toàn Thư mở ra, đem bên trong Tôn Tử Binh Pháp sao chép một phần, tìm người đưa đi quân cơ doanh. Buổi chiều thời gian, Trang Tự Hiền tự mình đến mời hắn, nói hắn lập tức liền muốn đi Tổng Soái nơi đó báo đến, bọn họ cần vụ doanh mấy người muốn cho hắn thiết yến vui vẻ đưa tiễn. Vương Dương Minh không tốt phạt hắn mặt mũi, đành phải đáp ứng.

Nói là thiết yến, Tây Bắc trong quân quân pháp rất nghiêm, cũng không dám phô trương, liền cần vụ trong doanh tiểu binh đốt mấy cái đồ ăn, tại Trang Tự Hiền trong phòng bày cái bàn ăn cơm. Vương Dương Minh ăn không quan tâm, Trang Tự Hiền Hoà Vang thắng lại không được mời rượu, khen Vương Dương Minh là thiếu niên anh tài, tuổi còn trẻ liền có này hành động, sớm tối là muốn thăng chức rất nhanh, đến lúc đó tuyệt đối không nên quên huynh đệ mấy cái.

Vương Dương Minh hanh hanh cấp cấp đáp ứng, uống không ít rượu, nhưng nội lực của hắn thâm hậu, cũng đồ không say không choáng. Cơm nước no nê, Trang Tự Hiền Hoà Vang đưa thắng hắn trở về phòng nghỉ ngơi, hai người này đã từ từ đi trở về, Trang Tự Hiền hỏi hột nói: "Vương Phó Úy thật không hổ là Quốc Tử Giám cao tài sinh, mới đến chúng ta nơi này một tháng, liền bị Lão Tổng chọn trúng điều qua Thân Binh Doanh. Chúng ta mấy ca trên mặt cũng có hào quang."

Uông Trục lại hắc hắc cười lạnh, nói: "Trang tổng quản ở trước mặt ta đừng bảo là cái này nghĩ một đằng nói một nẻo lời nói. Trong lòng ngươi ghen ghét được nhanh chết, khi ta không nhìn ra được?"

Trang Tự Hiền âm thanh lạnh lùng nói: "Lớn mặt! Ta gặp ngươi làm việc luôn luôn đắc lực, từ trước đến nay không thể nào quản ngươi, không muốn ngươi tính khí tăng trưởng, lại dám bố trí ta không phải!"

Uông Trục nói: "Trang tổng quản, ta chỉ là cái Tiểu Nhân Vật, trong lòng đối ngươi chỉ có kính sợ kính yêu, làm sao dám bố trí ngươi không phải. Ta chỉ là không vừa mắt, hắn Vương Dương Minh có bản lĩnh gì, miệng còn hôi sữa mao đầu tiểu tử, vậy mà cũng cười tại ngài trên đầu đi ị đi đái."

Trang Tự Hiền nghĩ đến Uông Trục sau lưng người kia, chuyển khẩu Phong, nói: "Lão Uông, ta không so được vương Phó Úy, càng không so được ngươi, các ngươi đều có bối cảnh chỗ dựa, ta Lão Trang là cái Bạch Đình, không nhẫn nhịn hắn, chẳng lẽ còn dám phản hắn?"

Uông Trục lại nói: "Trang tổng quản, ta cùng ngươi nhiều năm, cũng biết ngươi là thương cảm chúng ta Cấp dưới cấp trên tốt, ta không vừa mắt, muốn sửa trị cái này Vương Dương Minh một phen, để hắn thân bại danh liệt. Nhưng là, ta một người không thể thành sự, còn cần ngươi một chút sức lực. Ngươi liền cùng ta Lão Uông giao vốc, ta muốn làm hắn Vương Dương Minh, ngươi làm vẫn là không được!"

Trang Tự Hiền không biết Uông Trục cầm trong tay ở Vương Dương Minh nhược điểm gì, không dám tùy tiện đáp ứng. Uông Trục gặp hắn do dự, liền nói với hắn, như thế như thế, như vậy như vậy, Trang Tự Hiền khí Mê Tâm khiêu, hung hăng nói: "Ta họ Trang cũng không thể liền tốt như vậy sống chung, mẹ hắn, làm!"

Trong bóng tối truyền đến hai người trầm thấp lời nói, không biết mưu đồ bí mật như thế nào thủ đoạn.

Vương Dương Minh ngày thứ hai đứng lên,

Liền đi Thân Binh Doanh báo đến, gặp thân binh kia trong doanh đều là chút Hung Thần ác bá hạng người, có chút trên mặt mấy đạo dài vết sẹo, cơ hồ che lại mặt, có chút trên thân đều là vết thương, thậm chí tứ chi có tàn khuyết, từng cái nhìn lấy đều như là trong địa ngục leo ra ma quỷ, Vương Dương Minh ở chính giữa cũng có vẻ hạc giữa bầy gà. Vương Dương Minh lặng lẽ hỏi này phụ trách đăng ký quan viên nói: "Đây đều là Đại Soái thân binh? Làm sao đều bộ dạng như thế... Hung ác?"

Này quan viên thấp giọng nói: "Đại Soái nói muốn tuyển chọn mạnh nhất binh lính khi hắn thân binh, những người này đều là từ trên chiến trường trong núi thấy biển máu bỏ lại đến, mỗi cái trên tay đều có trên dưới một trăm cái nhân mạng, Đại Soái nói càng xấu xí hắn càng hoan hỉ, cho nên những người này đều bị làm đến cho Đại Soái đích thân binh."

Vương Dương Minh liú lười không nói, tâm đạo cái này Bá Nhan cũng là thật sự là hảo tâm thái, đối chính mình mỗi ngày bên người vây quanh như thế một đám hung thần ác sát, nửa đêm chỉ sợ thậm chí đi ngủ đều ngủ không ngon.

Vương Dương Minh thấy mọi người đều đang cố gắng đoán luyện, có luyện ụ đất từ, có luyện đấu sức, liền lại hỏi này quan viên nói: "Bọn họ thường ngày đều là như thế huấn luyện?"

Người kia nói: "Tầm thường thời điểm đều là như thế luyện, nhưng là hôm nay càng cần cù, bởi vì từ nay trở đi Đại Soái liền muốn ra khỏi thành Săn bắn, bọn họ mong chờ lấy muốn tại khu vực săn bắn bên trên vừa hiển thân thủ đây."

Vương Dương Minh nghĩ thầm Bá Nhan muốn ra khỏi thành làm mọi nhữ sự tình, tình hình thực tế chỉ có cùng ngày tại quân cơ trong doanh khai hội người mới biết, Bá Nhan chỉ cần Thám Báo Doanh lấy thích hợp phương thức tiết lộ cho địch người biết, nhưng lại không biết Thám Báo Doanh là thế nào làm, nhưng là những người trước mắt này đều không qua trận kia hội nghị, tự nhiên không biết, còn tưởng rằng Đại Soái chỉ là không có gì đặc biệt Săn bắn. Chỉ tiếc đến lúc đó đại gia hóa bị Người Hồ cho hạn, không biết có bao nhiêu người có thể còn sống trở về.

Hắn có lòng muốn nhắc nhở những người này, lại lại nghĩ tới quân kỷ như núi, nếu như chính mình một mình nói, cái kia chính là cái để lộ bí mật tội danh. Nghĩ như vậy đến, lại nhìn những hung thần ác sát đó hạng người, nhưng trong lòng cũng dâng lên chút áy náy: Những người này tuy nhiên hình dáng tướng mạo xấu xí, nhưng đều là vì quốc gia từ chiến không biết bao nhiêu hồi người, lần này bọn họ lại đem hăm sâu tuyệt cảnh mà không biết, chính mình mặc dù biết tình hình thực tế lại không thể nói cho bọn hắn, trong lòng thật không thoải mái.

Hắn đi ra phía trước, gặp có ba cái đang luyện ụ đất từ, này tăng nhìn lấy cực đại, cũng không biết cân lượng. Vương Dương Minh hữu tâm cùng bọn hắn bộ cái gần như, liền tiến lên hỏi: "Các vị đại ca, luyện khí lực đâu? Cái này tăng đa trọng a?"

Ba cái đều quay đầu nhìn hắn, bên trong một cái trên mặt có đạo dài sẹo, vết sẹo từ má trái gò má một mực ngay cả đến miệng mũi, toàn bộ đem tướng mạo cho phá, nhìn lấy Vương Dương Minh thô tiếng nói: "Một cái một trăm năm mươi cân. Hai cái ba trăm cân."

Vương Dương Minh lú lờ, nghĩ thâm cái này ụ đất từ nặng như vậy, ba người này thể mà cũng có thể bình chân như vại giờ lên, khí lực quả nhiên bất phàm. Hắn tiến lên phía trước nói: "Nhìn các vị đại ca đã luyện thú, ta cũng đi thử một chút."

Mặt kia bên trên mang sẹo nói: "Tiểu tử ngươi mới gần như năm tuổi, đừng sinh cường, thương tổn gân cốt thể nhưng là cả một đời sự tình."

Vương Dương Minh cười nói vô sự, liền đi ra phía trước, ngồi xổm cái mã bộ, trong tiếng hít thở, gọi tiếng lên, hai tay liền đem một cái ụ đất từ giờ lên. Hắn kiên trì một hồi, lại tiếng kêu roi, liền đem này ụ đất từ ném xuống đất.

Này mang sẹo tráng hán gọi tiếng tốt, nói ra: "Nhìn không ra ngươi tuổi tác không lớn, khí lực thật không nhỏ. Ngươi là mới tới?"

Vương Dương Minh gật đầu nói: "Tiểu tử Vương Dương Minh, Mông đại soái đề bạt, đến bên cạnh hắn làm thân binh, hôm nay vừa mới đến báo danh."

Một cái khác trên cánh tay có đạo xích dài vết sẹo tráng hán, hơi có chút tranh cường háo thắng chi tâm, gặp Vương Dương Minh giờ lên một cái ụ đất từ, liền hai tay các xách một cái ụ đất từ, đột nhiên giờ lên, lại quăng dưới đất, khiêu khích nhìn lấy hắn.

Vương Dương Minh biết đối phương đây là muốn cùng mình tỷ thí khí lực, cũng không đa tạ, đi học lấy hắn bộ dáng, đem hai cái ụ đất từ xách trên tay, vận khởi Càn Khôn Đại Na Di, nhẹ nhàng linh hoạt đem hai cái ụ đất từ Đổ giờ lên, vẫn không quên không trung vung vẩy hai lần, lại nhẹ nhàng linh hoạt buông xuống. Hắn Càn Khôn Đại Na Di lớn nhất thiện kích phát thể nội tiềm lực, cái này nặng ba trăm cân lượng hắn còn không để vào mắt.

Này trên cánh tay có sẹo mở miệng nói: "Ngươi so ta làm còn dễ dàng chút, tính ngươi lợi hại."

Cái thứ ba là trên đùi có sẹo, trong ba người lấy hắn khí lực lớn nhất, nghe hắn nói: "Tiểu huynh đệ hảo thủ đoạn, ngươi lại đến nhìn ta bản sự." Dứt lời chân sau duỗi ra, chọn tại một cái ụ đất từ phía dưới, hét lớn một tiếng, đem này ụ đất từ đá lên trên trời, chừng Nhất Trụ độ cao, ụ đất từ nện rơi trên mặt đất, phát ra một tiếng vang trầm. Cái này trầm đục đem bên cạnh những cái kia đang đấu sức tỷ thí hán tử đều kinh động, đều chạy tới nhìn mấy người bọn hắn.

Vương Dương Minh gặp người này lấy chân sau chi lực đá lên một trăm năm mươi cân ụ đất từ, trên chân khí lực thật sự là kinh hãi thể tục, nhưng là mình thật cũng không sợ hắn, đem Càn Khôn Đại Na Di công lực vận đến Đệ Tam thành, cũng là một chân bay lên, đem ụ đất từ đá trên không trung, hắn một cước này đem ụ đất từ đá ra cao hơn hai trượng, rơi xuống thời điểm nện xuất ra thanh âm càng nặng, rõ ràng so người kia thắng một bậc.

Ba người đều vỗ tay cười to, nói: "Cường trung tự hữu cường trung thủ, tiểu huynh đệ thật có người." Vương Dương Minh khiêm tốn nói không dám, hỏi: "Chúng ta về sau cùng một chỗ cộng sự, tiểu đệ vừa rồi đã báo qua tính danh, không biết các vị đại ca xưng hô như thế nào?"

Bạn đang đọc truyện *Dương Minh Kỳ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Bộ ngựa bắt ve .:

(đến ~~~)

Mặt sẹo nói: "Ta gọi yêu thương tất cả Phong, Hà Bắc nhân sĩ." Lại hướng hắn dẫn tiến hai người kia, chỉ trên cánh tay có sẹo nói: "Đây là Lý Tam, người Sơn Đông." Chỉ chân kia bên trên có sẹo nói: "Đây là Hùng Bi, Liêu Đông người." Vương Dương Minh cùng ba người từng cái chào, yêu thương tất cả Phong lại đem hơn người cùng hắn dẫn kiến, theo thứ tự là Hùng Lâm Tuyên, Đạt Văn Đông, Lưu Giáo, Tiêu Thập Nhất, Hầu Dẫn Tây, Hồ Tổ Hoa, Bạch Chiêm Đường các loại mười người, bên trong Hùng Bi cùng Hùng Lâm Tuyên là thân huynh đệ hai, mười người này cũng là Bá Nhan bên người đặc lực nhất mười cái thân binh.

Vương Dương Minh trong vòng một ngày nhận biết cái này rất nhiều hảo hán, trong lòng mười phần khoái ý, nói: "Các vị ca ca đều là thắng thần chi nhân, tiểu đệ không dám lừa gạt ..., vừa mới ta làm khí lực, thực là mượn nội công, không chỉ là bắp thịt khí lực, nếu bàn về khí lực, tiểu đệ vẫn thua."

Yêu thương tất cả Phong cười nói: "Trên chiến trường, ai quản ngươi lấy ở đâu khí lực, ngươi có sức lực cũng là ngươi thắng. Vương lão đệ không cần để ý những thứ này."

Ngay sau đó mười người này tăng thêm Vương Dương Minh chung mười một cái, ngay tại trong đình viện té ngã vì bộ phim, tỷ thí khí lực, Vương Dương Minh từ trước đến nay đến quân doanh, còn là lần đầu tiên có dạng này cùng người khác tỷ thí cơ hội, trong lòng mừng rỡ, so với tại cần vụ trong doanh khí muộn thật không thể so sánh nổi.

Ngày thứ ba trước kia, Vương Dương Minh cùng người khác thân binh dậy thật sớm thu thập xong, mang tốt cung tiễn, đao thương, kỵ tuần mã, nắm Liệp Khuyển, tiến đến nghênh Bá Nhan. Bá Nhan thu thập sẵn sàng, trừ cái này mười một tên thân binh bên ngoài, lại điều Kỵ Binh Doanh một trăm tinh nhuệ, một hàng trùng trùng điệp điệp qua đi tây bắc năm mươi dặm trong khe núi Săn bắn.

Bá Nhan gặp Vương Dương Minh cách ăn mặc tinh thần, trong âm thầm gọi hắn đi qua, hai người cũng lập tức mà đi, Bá Nhan nói: "Hôm nay trận này Săn bắn, gần như tại chịu chết, ngươi có sợ hay không?"

Vương Dương Minh gặp Bá Nhan chỉ Huy Nhượng Định, cười nói: "Tổng Soái không sợ, ta sợ cái gì."

Bá Nhan gặp hắn hăng hái bộ dáng, chỉ thân nhiên nói: "Thực ta cũng không có nắm chắc tất thắng. Không biết đến tột cùng có cái gì không có suy đoán tới chỗ, trong lòng luôn luôn lo sợ. Cũng may con cháu của người binh pháp ta đã để quân cơ doanh truyền đọc qua, tất cả Công & Thủ sự tình ta cũng đều đã để Tán Phó Tổng đẹp trai an bài thỏa đáng, cho dù ta có cái gì bất trắc, Gia Dự Quan cũng sẽ không sụp đổ."

Hắn nhìn bên cạnh những thân binh kia, lo lắng nói: "Ta những thân binh này, đều là ta từ trong đồng người chết chọn lựa ra. Bên trong một số, đi bộ đội trước đó là phạm tử hình, giết người cướp của sự tình làm qua không ít, là ta cứu được, để bọn hắn đi bộ đội rửa sạch Tội Nghiệp, thay cái tiền đồ. Những người này đối ta hiệu là liễu mạng, nhưng ta không đành lòng bọn họ vì ta mà chết, hôm nay nếu có cái gì bất trắc, người liền mang theo bọn họ tứ tán chạy trốn, không muốn bận tâm ta. Định nhân sở cầu, là một mình ta, ta dẫn dắt ở bọn họ, các người liền có sinh cơ."

Vương Dương Minh lắc đầu không đồng ý. Bá Nhan gặp hắn kiên quyết, cũng không để lại nói cái gì, trong lòng chỉ mong lấy hôm nay hết thảy đều có thể chiều chính mình kế hoạch tiến hành.

Buổi trưa mười phần, mọi người đến khe núi bên trong, làm chó Tẩu Thú, tìm này con mồi. Bá Nhan chỉ trên ngựa quan sát, nhìn chúng Nhi Lang chơi vui vẻ, trong lòng mây đen cũng khinh đạm chút. Yêu thương tất cả Phong cười ngựa tiến lên, nói: "Đại Soái, sao không thử một chút thân thủ?"

Bá Nhan trả lời tốt, liền phóng ngựa tiến lên, dò xét gặp ngoài nửa dặm có chỉ Dã Lộc, trên ngựa Loan Cung cài tên, một tiễn bắn ra, này Dã Lộc trên thân trúng tên, gào thét một tiếng, hướng Lâm Tử chỗ sâu chạy tới. Lập tức có Kỵ Binh Doanh quân sĩ theo phía trước qua, muốn truy sát này Dã Lộc. Này quân sĩ vào rừng bên trong, mọi người nhìn hắn không thấy, chợt nghe được một tiếng kêu thảm, hú dọa trong rừng Điều Tước bay tán loạn, này quân sĩ tựa hồ gặp bất trắc.

Bá Nhan trong lòng giật mình, phân phó mười tên quân sĩ xếp thành Trận Hình, chậm rãi đi qua xem xét. Mười người kia vừa đi vào trong rừng, chỉ nghe thấy vài tiếng kêu rên, những người kia đều ngã xuống lập tức, bên trong một cái liễu chết trở về chạy, Bá Nhan gặp bộ ngực hắn bên trong tên bắn lên, nghe hắn dùng hết tới hậu khí lực quát: "Địch tập! Địch tập!"

Phảng phất bị hắn cái này âm thanh gào thét kinh động, trong rừng bắn ra vạn thiên Tiễn Vũ. Bá Nhan nhảy xuống ngựa đến, hét lớn một tiếng: "Bỏ trận!"

Mọi người phản ứng cấp tốc, mười một tên thân binh cấp tốc xuống ngựa làm thành một vòng, đem Bá Nhan hộ ở giữa, dư Kỵ Binh cũng xuống ngựa ở ngoài vì lại hạng một vòng, mọi người dựng thẳng lên Thiết Thuần, đem mũi tên căn ở bên ngoài.

Nhưng nghe được tiếng vó ngựa nhao nhao thực sự thực sự, không biết có bao nhiêu người từ trong rừng xuất hiện. Bá Nhan ngưng thần quan sát, gặp trong dịch nhân đi ra một người đến, người này ngồi trên lưng ngựa, đi đến Hán Binh trước người Bách Xích chỗ dừng lại, lớn tiếng nói: "Bá Nhan tướng quân, từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ!"

Bá Nhan nhìn kỹ hắn, nhận ra hắn là Người Hồ bên trong Danh Tướng, gọi là Hoa Ban Báo, tên thật gọi là Thiếp Mộc Nhi diệt bên trong, là Người Hồ bên trong Vạn Phu Trường. Hai người từng tại mấy năm trước giao thủ qua một lần, người này tuy là mãnh tướng, lại không bằng Bá Nhan giỏi về dụng kế, bị hắn đánh cho đại bại mà chạy. Không muốn hôm nay ở đây thiết hạ mai phục đúng là người này.

Bá Nhan đáp lại nói: "Diệt bên trong Tướng Quân thật hăng hái, hôm nay cũng tới này Săn bắn? Vì sao ám tiễn làm tổn thương ta quân sĩ?"

Hoa Ban Báo cười ha ha, nói ra: "Tướng Quân không cần phải khách khí, chúng ta hôm nay không phải đến Săn bắn, là chuyên tới đây đợi người. Chủ Thượng có lệnh, gọi chúng ta mời bá Nhan tướng quân qua ta trong doanh ngồi một chút, một lần Biệt Tình."

Bá Nhan nói: "Tướng Quân hảo ý, vốn nên tiếp nhận. Chỉ là ta Tây Bắc trong quân bận rộn quân vụ, ta thẹn vì Tây Bắc Quân Thống đẹp trai, không thể tự tiện rời đi. Tướng Quân vẫn là mời trở về đi!"

Hoa Ban Báo cười lạnh một tiếng, nói: "Tướng Quân quá khách khí. Chủ Thượng phân phó, Tướng Quân nếu là không chịu đến, chúng ta đành phải cắt lấy Tướng Quân thủ cấp mang về, mời Chủ Thượng cùng Tướng Quân đầu lâu hảo hảo một lần."

Bá Nhan thủ hạ binh sĩ tất cả đều giận dữ, nhao nhao chửi rủa. Bá Nhan gọi đám người tinh táo, lại hướng Hoa Ban Báo hô: "Diệt bên trong Tướng Quân, không cần nhiều lời, ngươi có bản lĩnh gì có thể cầm ta trở về, sử hết ra đi!"

Hoa Ban Báo nói: "Tướng Quân, không muốn làm vô vị giãy dụa. Ngươi cũng đã biết ta vì lần này mai phục, triệu tập bao nhiêu binh mã ở chỗ này?" Dứt lời đem vung tay lên, nhưng nghe được phía sau hắn, hai khe núi trên đỉnh, đều có hướng ứng, đầy khắp núi đồi, không biết bao nhiêu nhân mã, nguyên lai những người này đã sớm mai phục tại núi này bên trong, chờ Hậu bá nhân đã lâu.

Hoa Ban Báo nói: "Vì bắt Tướng Quân, ta mai phục một vạn năm ngàn binh mã ở chỗ này. Tướng Quân thù hạ không hơn trăm người, người chính là sinh cánh, cũng bay không ra ta vòng vây!"

Bá Nhan nghĩ thầm Tần Trọng biển nói quả nhiên không sai, Người Hồ dốc toàn bộ lực lượng, quả nhiên gom lại mười lăm ngàn nhân mã. Trước mắt mình tại khe núi bên trong, những binh mã đó ở trên núi, nếu như đối phương đáp xuống, chính mình là mười phần nguy hiểm hoàn cảnh, tốt lần này âm thầm cũng chuẩn bị đầy đủ, nuôi lớn Thiết Thuần tới, ngoài ra còn có bán mã tác *(giăng dây ở chỗ tối để gạt ngã người ngựa của đối phương), Đào Mã Thung, chắc hẳn có thể chống đỡ một canh giờ. Có một canh giờ, vậy cũng đủ.

Bá Nhan hướng sau lưng vung tay lên, một tên Kỵ Binh lấy ra cái pháo hoa tới kéo vang, này pháo hoa suu một tiếng chui vào bầu trời, nổ tung một tiếng vang thật lớn, cho dù tại ban ngày cũng sáng loáng lóe sáng, nguyên lai là một cái đạn tín hiệu.

Bá Nhan lớn tiếng nói: "Ta ra khỏi thành Sấn bản, sao dám không có chút nào chuẩn bị! Diệt bên trong Tướng Quân, một thời ba khắc ở giữa, ta Quan Nội bốn vạn tinh binh liền sẽ vây kín đến tận đây, ta khuyên Tướng Quân vẫn là nhanh chóng thoái lui, nếu không đợi chút nữa người bị chúng ta làm sùi cảo, người cái này một vạn năm ngàn người một cái cũng đi không thoát!"

Bạn đang đọc truyện *Dương Minh Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Bá Nhan thủ đoạn :.

(ba canh đã đưa lên, hoan nghênh mọi người đem phiếu đề cử phiếu nện cho ta ~~~)

Diệt Lý lại không đáp lời, gắp hán thả đạn tín hiệu, biết Bá Nhan đã sớm chuẩn bị, chính mình cái này bao vây tiêu diệt kế sách chỉ sợ không thành. Nhưng trong lòng của hắn còn có so đo, cũng đồ không kinh hoàng, nghe hắn hạ lệnh: "Các huynh đệ, đừng nghe cái này Hán Cầu hồ xuy đại khí, chúng ta hợp lực hướng về phía trước, để hắn trong khoảnh khắc hóa thành bột mịn! Chủ Thượng có lệnh, ai giết Bá Nhan cái này lão cẩu, liền thưởng hắn làm cái Vạn Phu Trưởng, còn có hoàng kim ngàn lượng!"

Người Hồ ái tài, những này Hồ Binh bên trong cũng có một nửa là Diệt Lý làm thời gom lại, những người này vốn là vì thưởng bạc mà đến, nghe được Diệt Lý nói có hoàng kim ngàn lượng ban thưởng, chỗ nào còn nhịn được, lập tức cũng không cần Diệt Lý hạ lệnh, liền đều như điên tuôn ra tiến lên đây giết người.

Bá Nhan ra lệnh một tiếng, bọn kỵ binh nhao nhao bắn tên nghênh địch. Bá Nhan tâm đạo chính mình đạn tín hiệu đã đánh ra, chỉ muốn kiên trì nhiều nhất một cái canh giờ, phe mình đại quân liền sẽ đến giúp. Chỉ là mình lần này lấy thân thể mạo hiểm, vốn là làm dẫn ra đối phương trong truyền thuyết thống soái Ba Ngạn ca-ra, không muốn Ba Ngạn ca-ra cũng không xuất hiện, Diệt Lý tuy nói cũng là đối phương tướng lĩnh cao cấp, nhưng lại xa xa không phải Ba Ngạn ca-ra loại kia lượng cấp con mồi. Chính mình lần này bản tính, chỉ sợ đánh không thành.

Cái này hơn một trăm Kỵ Binh đều là ngàn dặm chọn một mãnh tướng, Kỵ Xạ Chi Thuật đến, bọn họ cường cung ngạnh nỏ đem xông lên Hồ Binh đều bắn giết, hơi ngăn trở địch nhân thể công. Bá Nhan hét lớn một tiếng: "Lấy ta cung đến!" Sau lưng có binh lính đưa lên một trương Thiết Thai Đại Cung, Bá Nhan râu tóc đều mở đầu, gạt ra tấm kia cung, một tiễn bắn ra, đem ba trăm xích bên ngoài trong quân địch một cái Bách Phu Trưởng bắn xuống dưới ngựa, cung tiễn dư uy không ngừng, đem người kia đóng ở trên mặt đất, mắt thấy không sống.

Hán Binh gặp Tổng Soái như thế uy vũ, đều phát một tiếng hô, lớn mạnh Đại Thanh Thế. Nguyên lai Bá Nhan Thiện Xạ, là trong quân nổi danh Cung Tiễn Thủ, cái kia Thiết Thai Đại Cung là trong quân doanh Thiết Tượng chuyên môn chế tạo, đến có một Thạch Lực khí mới có thể kéo ra, Bá Nhan thống soái Tây Bắc quân nhiều năm, Thần Tiễn kỹ năng cũng không lạnh nhạt, hắn lần nữa mở cung, lại bắn địch nhân một tên Bách Phu Trưởng. Hắn chuyên lấy địch nhân tướng lĩnh bắn tên, thật sự là Lê Bất Hư Phát.

Hoa Ban Báo gặp Bá Nhan Thần Cung lập uy, trong lòng giận dữ, nói: "Xảo trộn Trần Hình, cấp tốc tiến lên!"

Hồ Binh nghe hắn hiệu lệnh, liền không lại đặt song song hướng về phía trước, mà chính là nhao nhao trái bắt chợt tới phải cản, kể từ đó, Hán Binh bắn trúng địch nhân tỷ lệ nhỏ chút, Người Hồ sai nha, sớm vượt qua Bách Xích khoảng cách, cùng Hán Binh đánh giáp lá cà. Hoa Ban Báo lại phát một tiếng hô, những mai phục đó ở trên đỉnh núi Hồ Binh đáp xuống, hướng Hán Binh Trần Địa vọt tới.

Bá Nhan thấy tình thế khẩn trương, hét lớn một tiếng: "Chúng nghe lệnh, tiến lên nghênh địch!" Chính hắn xoát một tiếng rút đao ra, tùy thời chuẩn bị cùng đối phương trận giáp lá cà. Hơn người trừ yêu thương tất cả phong hòa Hùng Bi bất động, đều quát ra trên binh khí trước giết địch. Nguyên lai yêu thương tất cả phong hòa Hùng Bi là Bá Nhan bên người Từ Vệ, cái gọi là Từ Vệ, cũng là bất luận tại bất kỳ tình huống gì dưới, đều không thể không rời đi chủ soái,

Không phải chủ động tiến công, nhất định phải toàn lực bảo hộ chủ soái an toàn, dù là chiến tử, cũng không thể tiến lên trước một bước, lui lại một bước. Mà dư thân binh thì là hộ vệ, bọn họ có thể xem tình huống đến quyết định là tiến lên nghênh địch vẫn là trở về thủ triệt thoái phía sau. Vương Dương Minh đi theo hơn người cùng một chỗ hướng về phía trước, từ sau lưng rút ra thanh đồng Trọng Kiếm, múa sấp mở đến, giết vào chạm mặt tới Người Hồ bên trong.

Trọng Kiếm Cửu Thức là Thiên Hạ Kiếm Pháp Dị Số, không có cái gì hoa xảo chiêu thức, hết thảy toàn bằng thân kiếm trọng lượng cùng sử kiếm người khí lực. Vương Dương Minh múa mở Trọng Kiếm, xoay tròn đổi một tên xông lại Người Hồ Kỳ Bình đập tới, đem người kia đập xuống trong đất, ở ngực bị đập đi vào vài tấc, người kia phun ra một ngụm máu tươi, máu bên trong còn mang theo vớ vụn nội tạng, mắt thấy là không sống. Vương Dương Minh Nhất Kiếm giải quyết hết một cái, lại hướng về phía dư địch nhân đánh tới, vận khởi Càn Khôn Đại Na Di, điều động toàn thân lực đạo, trần trọc xê dịch, Phi Thiên Độn Địa, mỗi kiếm xuất tay đều tất nhiên sát thương một người. Trong lúc nhất thời giữa sân vây quanh hân hình thành một cái nhỏ nhỏ No Man's Land - nơi không người ở, phàm là có người gần trước người hân tam xích, đều bị hân chụp chết.

Bá Nhan rút đao nơi tay, nhìn lấy Vương Dương Minh giết người, trong lòng chán kinh khó tả, thở dài: "Ta coi là tiểu tử này chỉ là nội công có thành tựu, Ngoại Công đến, không muốn hân kiếm pháp cư nhiên như thế Thần Diệu, đơn giản không giống nhân gian sở hữu. Tán Nghi Sinh a Tán Nghi Sinh, người dạy đi ra Hảo Đồ Đệ!"

Bọn người người gặp Vương Dương Minh như thế thần dũng, nào dám khuất tại người về sau, cũng đều phấn khởi lực khí toàn thân giết địch. Vương Dương Minh giết đến hưng khởi, thấy đối phương giống như là thủy triều xông tới, giết không bao giờ hết. Vương Dương Minh tâm đạo, ta cái này Trọng Kiếm dù sao rất là nặng nề, nếu như vậy giằng co nữa, ta sớm muộn cũng sẽ có tình trạng kiệt sức thời điểm, Thuyết Bất Đắc, bất giác phải bắt vua trước, ta chỉ tìm hân Bách Phu Trường, Thiên Phu Trường tới giết.

Thế là hân lấy Trọng Kiếm hộ thân, gấp có chạy chính mình đến Người Hồ liên Nhất Kiếm chụp chết, lại tại trong thiên quân vạn mã chậm rãi tiến lên, chuyên chọn này ăn mặc không giống binh thường Người Hồ tới giết. Hân dưới kiếm không kẻ địch nổi, Người Hồ thấy kinh hãi, đều nhao nhao né tránh hân, đi tìm người khác xúi quẩy, trong lúc nhất thời Vương Dương Minh đuổi theo nhất bang Người Hồ Bách Phu Trường chạy, những Bách Phu Trường đó lại đuổi theo hân Hạ Nhân chạy, mọi người Kabuto đến Kabuto qua đi vòng vào, được không quý đi.

Lúc này trên sườn núi Hồ Bình đã đáp xuống, Hân Bình dựng thẳng lên Thiết Thuần, càn lên bán mã tác *(giăng dây ở chỗ tối để gạt ngã người ngựa của đối phương), đem hàng phía trước Hồ Bình đều ngăn lại, những Hồ Bình đó ngã xuống khỏi lập tức, rơi cái đứt gân gãy xương hạ tràng. Nhưng là đến tiếp sau Hồ Bình càng ngày càng nhiều, Thiết Thuần mắt thấy muốn chống đỡ không nổi, Bá Nhan hét lớn một tiếng, cầm đao tiến lên, mũi đao trước người vẽ một nửa hình tròn, Người Hồ nhao nhao kêu thảm, phàm là tiếp xúc lấy đao nhận trên thân đều nhao nhao bốc cháy, này hỏa thiêu đến cực nhanh, trong khoảnh khắc liền đem một người đốt thành tro bụi, người kia trước khi chết liều mạng lôi kéo đồng bạn cứu, đồng bạn thế mà cũng bị hân dẫn lửa thiêu thân, cứ như vậy, Bá Nhan nhất đao thiêu chết ba mươi, bốn mươi người, những người kia liều mạng kêu khóc, tiếng gào thét cực kỳ bi thảm.

Vương Dương Minh tại trong thiên quân vạn mã giết địch, nghe được phía sau có kêu thảm thanh âm, coi là Bá Nhan xảy ra sự cố, quay đầu lại trông thấy Bá Nhan nhất đao thiêu chết ba mươi mấy người, trong lòng đại động, nghĩ đến: "Cuớp bóc như lửa, khát máu thành tham, giết người làm gì dùng đao thứ hai! Đây chính là lửa tham nhất đao sao?"

Bá Nhan Đao Phong không ngừng, một mực xuất đao, số lớn địch nhân bị hân liên tục không ngừng Địa Sát thương tổn. Nguyên lai hân lửa này tham nhất đao lấy Độc Môn Tâm Pháp vận dụng, có thể đem Đao Phong thiêu đến hỏa nhiệt, mũi đao đụng phải thân người, liền sẽ dẫn đốt trong thân thể lân phần, đem người trong nháy mắt đốt thành tro bụi. Đương nhiên, nếu như đối phương là có Nội Công Tu Vi người, xem tu vi cao thấp có lẽ có thể áp chế lửa tham trong đao kinh, nhưng là phổ thông Người Hồ binh lính chỉ là khí lực lớn chút, không có mấy cái có nội lực, gặp gỡ lửa này tham đao chỉ có nuốt hận phần. Chỉ là lửa tham đao mặc dù mãnh liệt, lại hết sức tiêu hao nội lực, cũng may Bá Nhan nội lực thâm hậu, một thời ba khắc còn kiên trì được. Yêu thương tất cả phong hòa Hùng Bì ở bên cạnh hân liều mạng phòng thủ, Bá Nhan chỉ công không tuân thủ, chiếm lợi lớn.

Vương Dương Minh gặp chủ soái như thế dũng mãnh, chính mình làm sao dám buông lỏng, lập tức trong tay Trọng Kiếm gia tốc, không muốn sống đập người qua. Đạt Văn Đồng các loại thân binh đều là trong núi thây biển máu lịch luyện ra, chỗ nào đem điểm ấy nhỏ Tiểu Trảng Diện để ở trong lòng, mỗi người bọn họ đều có mấy trăm cân khí lực, tùy tiện nhất đao nhất thương, đối thủ liền khó mà tới, những người này giết người như là chém dưa thái rau, hồ vào bầy dê.

Hoa Ban Báo gặp chậm chạp bắt không được cái này khu khu chừng một trăm người, trong lòng lo lắng, đang muốn lại biến trận. Lại nghe được xung âm âm pháo vang, lại có tiếng sấm rền rĩ móng ngựa, không biết có bao nhiêu người tại hướng nơi này chạy đến, Hoa Ban Báo ám đạo không ổn, xem ra địch nhân tiếp viện đến, chỉ là không biết địch nhân vì sao đến nhanh như vậy pháp, ấn lý nói đối phương từ Tây Bắc doanh, Tây Nam doanh, Nữ Cường Nhân doanh, Gia Dự Quan Bán Doanh, vô luận phương hướng nào tới, đều cần một canh giờ mới có thể đến nơi này, nhưng là hiện tại mới bắt quá một khắc đồng hồ, đối phương liền đã đến. Chẳng lẽ nói. . .

Bạn đang đọc truyện *Dương Minh Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Chim sẻ núp đằng sau :.

(nay ngày thứ nhất càn~~~~1 giờ sau dăng lên)

Hoa Ban Báo trong lòng lướt qua một cái không tốt suy nghĩ, chẳng lẽ nói, Bá Nhan đã sớm mai phục tốt những người này ở đây phụ cận, chỉ lấy chính mình làm mồi nhử đem chính mình cái này một vạn năm ngàn người dẫn tới, vì là nhất cử tiêu diệt? Nhưng là nhớ tới người kia mấy ngày trước viết cho mình này phong mật tín, trong thư bàn giao chính mình tới nơi này bố trí mai phục, cam đoan nhất định thành công. Người kia đã bị trở thành ma quỷ, luôn luôn tính toán không bỏ sót, chắc chắn sẽ không thất bại, trước mắt loại tình huống này cũng nhất định là tại người kia trong dự liệu. Nghĩ đến người kia thủ đoạn, Hoa Ban Báo cảm thấy hơi chắc chắn.

Đúng lúc này, trên núi phát một tiếng hô, vô số mưa tên rơi xuống, Hán Binh có Thiết Thuần, tất cả đều phòng được những cái kia mũi tên, Hồ Binh không mang Thiết Thuần tới, trong khoảnh khắc kêu rên khắp nơi, gần một nửa người đều bị mưa tên này bắn thành con nhím.

Nghe được trên núi có người cười ha ha, kêu lên: "Hồ Cầu Man Tử, người Tần Trọng Hải gia gia mang bốn vạn tinh binh đến độ các ngươi bên trên Tây Thiên!" Người kia lời nói thô lỗ, âm thanh to như lôi, tựa như Tinh Thiên một cái Phích Lịch, không phải Gia Dự Quan Phó Tổng đẹp trai Tần Trọng Hải lại là cái nào.

Bá Nhan cười nói: "Tần lão đại, đến thật nhanh a!"

Tần Trọng Hải hét lớn một tiếng: "Các huynh đệ, xông lên a!" Liền dẫn theo Kỳ Binh dẫn đầu đáp xuống. Sau lưng có Cung Tiễn Thủ bắn tên yểm hộ, lại có Thiết Pháo doanh hướng Người Hồ tụ tập địa phương nã pháo, trong lúc nhất thời thiên địa biến sắc, Phong Vân gào thét.

Vương Dương Minh từ chưa đi lên chiến trường, chưa từng gặp qua mấy ngàn mấy vạn người đại chiến, nhìn thấy phe mình tiếp viện như là Thiên Binh hạ phàm, xông vào Người Hồ trong đội ngũ trắng trợn chém giết, tiếng la đoạt người tâm phách, tâm đạo: "Chiến trường, đây chính là chiến trường! Tốt một chôn tu la!"

Hắn đã giết không ít Hồ Binh, mở đầu lúc còn chưa từng có cảm giác, lúc này phe mình tiếp viện đến, tâm hấn hạ hơi chậm, chậm rãi dời về Bán Đội bảo hộ Bá Nhan, lúc này mới có tâm tư gặp song phương giao chiến, nhưng gặp song phương đồng thời có mấy ngàn người giao đánh nhau, chỗ nào phân rõ địch ta, lúc này cho dù có tuyệt đỉnh công phu cũng không phát huy được tác dụng, song phương sở cầu cũng là dùng thời gian ngắn nhất, đơn giản nhất chiêu thức, cấp tốc đem đối phương giết chết, sau đó tìm kiếm kẻ tiếp địch nhân. Hết thấy võ công hoa xảo, tại cái này Thiên Quân Vạn Mã trong chém giết đều lộ ra nhiều như vậy Dư Khả cười. Vương Dương Minh tâm đạo, ta Trọng Kiếm Cửu Thức dùng để Chiến Trường Sát, thích hợp nhất, nhưng mà vẫn là hoa xảo quá nhiều, không đủ đơn giản, Đại Đạo Chí Giản, chánh thức Sát Nhân Chi Thuật, không phải ta như vậy.

Hắn lại nhìn những cái kia ngã xuống đất tử vong Hán Binh, Hồ Binh, gặp bọn họ tử trạng đáng sợ, trong lòng phiền muộn dị thường, hắn từ khi sinh ra tới còn chưa thấy qua máu tanh như vậy tràng diện, cũng có chút khó chịu, bỗng nhiên ngồi xuống nôn ra một trận. Bá Nhan ở bên cạnh hắn đứng thẳng, gặp hắn nôn mửa, đỡ lấy hắn hỏi: "Người là lần đầu tiên giết người?"

Vương Dương Minh gật gật đầu, trong lòng phiền muộn dị thường.

Bá Nhan nói: "Vận khởi nội lực, Linh Đài Không Minh!"

Vương Dương Minh ngơ ngác ngác thời điểm, nghe được Bá Nhan dạy bảo,

Bận bịu vận khởi Cửu Dương Thần Công, đem những cái kia hỗn loạn suy nghĩ đều đều bỏ xuống, lúc này mới khá hơn một chút. Bá Nhan gặp hắn bao nhiêu khôi phục chút bình thường, an ủi: "Tham gia quân ngũ tác chiến, chính là muốn người chết, chậm rãi ngươi liền thói quen."

Vương Dương Minh gật gật đầu, không cần phải nhiều lời nữa.

Lúc này gặp Hạ Nhân bên trong có hai cái mãnh tướng, một đường thế như chẻ tre giết xuống tới, khoảng hai người giáp công, không có gì bất lợi. Bá Nhan thấy rõ ràng, tán thán nói: "Đây là cái nào trong doanh trại tướng sĩ! Như vậy dũng mãnh!"

Vương Dương Minh theo hấn nhãn quang đi xem, vui mừng quá đổi, hô: "Tứ Sư Huynh, Ngũ Sư Huynh, các ngươi cũng tới!"

Nguyên lai hai người kia đáng người còn như thiên thần, cười tại ngựa cao to bên trên, nhìn quanh lúc hồ hồ sinh uy, chính là Trần Bá Tiên, Lữ Phụng Tiên hai người.

Bá Nhan nói: "Vương Phó Ủy biết bọn hắn?"

Vương Dương Minh nói: "Đây là ta Quốc Tử Giám bên trong Tứ tiên sinh, Ngũ tiên sinh, đều là cùng ta cùng nhau tham quân tới."

Bá Nhan vuốt cằm nói: "Quốc Tử Giám thật sự là Thiên Hạ Phúc Địa, bồi dưỡng được bậc này Chiến Tướng. Hai vị này ngày sau nhất định là Vô Song Mãnh Tướng!"

Đang khi nói chuyện Trần Bá Tiên cùng Lữ Phụng Tiên đã giết tới núi, hai người một cái cầm trong tay Phương Thiên Họa Kích, một cái cầm trong tay Trương Bát Xà Mâu, tại trong địch nhân giết tiến giết ra, xen kẽ bảy cái vừa đi vừa về, nhìn thấy Vương Dương Minh đứng tại chỗ cao, hai người cũng là đại hỉ, cùng một chỗ sát tướng tới, đến Vương Dương Minh bên người, Trần Bá Tiên lớn tiếng nói: "Tiểu sư đệ, ngươi làm sao cũng ở chỗ này? Người không phải tại bản bộ quân doanh sao?"

Vương Dương Minh đáp: "Tiểu đệ Mông bá Nhan đại soái thường thức, ở bên cạnh hần kết thân binh." Tiếp lấy hần chỉ Bá Nhan nói: "Đây chính là chúng ta Tây Bắc Quân Thống đẹp trai, bá Nhan đại nhân."

Hai người trên ngựa thi lễ, Trần Bá Tiên nói: "Tổng Soái, tha thứ chúng ta áo giáp mang theo, không thể toàn lễ!"

Bá Nhan chấp tay nói: "Hai vị thân thù tốt! Không biết ở đâu cái doanh địa đang trực?"

Lữ Phụng Tiên nói: "Chúng ta tại Tây Bắc Tiên Phong Doanh bên trong. Nghe được bản bộ điều khiển, để chúng ta hôm nay tới này vây quanh. Không muốn là tới cứu giả Tổng Soái, chúng ta cứu giả chậm trễ, Tổng Soái chớ trách."

Bá Nhan khoát khoát tay, nói: "Các người đến so ta dự đoán còn nhanh chút."

Trần Bá Tiên gặp địch nhân tuy nhiên thương vong hơn phân nửa, còn không có lui bước chi ý, hướng Lữ Phụng Tiên nói: "Hồ Cầu cũng là kiên cường. Hai ta lại đi vào giết hần một lần!"

Hai người giục ngựa liền đi, Vương Dương Minh vội vàng lên ngựa đuổi theo, nói: "Hai vị sư huynh, hần mấy cái Sư Huynh Sư Tỷ đâu?"

Trần Bá Tiên nói: "Lần này bốn vạn tinh binh ra hết, chúng ta bảy người đều tới. Người nhìn này phía đông trên sườn núi, không phải Trầm Thanh lông mày cùng Tô Mộc? Phía tây trên sườn núi thế nhưng là vương Phán Phán cùng Tú Cát?"

Vương Dương Minh ngẩng đầu đi xem, quả nhiên bốn người kia chính đang ra sức giết địch. Vương Dương Minh đối Bá Nhan nói: "Đại Soái, huynh đệ của ta bảy người khó được gặp, mời hứa ta tiến đến trợ bọn họ giết địch!"

Bá Nhan gật đầu nói: "Cẩn thận đề ý."

Vương Dương Minh chấp tay cáo biệt, liền cùng Trần Bá Tiên hai người giục ngựa phi nước đại, ba người hình thành một cái Thiết Tam Giác, như là Tiềm Dao cắm đến phía đông, trước hết giết lui vây công Trầm Thanh lông mày cùng Tô Mộc Hồ Bình, đem hai người tiếp ứng xuống tới. Hai người nhìn thấy ba người bọn họ, vui mừng quá đổi, nói: "Các người cũng tới!"

Trần Bá Tiên nói: "Chiến trận phía trên, thông thả ôn chuyện, chúng ta lại đi phía tây đem này hai tiểu tử tiếp ứng xuống tới." Năm người kết thành chiến trận, Trần Bá Tiên dẫn đầu, Vương Dương Minh cùng Lữ Phụng Tiên vì hai cánh, Tô Mộc cùng Trầm Thanh lông mày bọc hậu, lấy sét đánh không kịp bưng tai chỉ thế thắng hướng phía tây. Vương Phán Phán cùng Tú Cát chính trên ngựa giết địch, gặp phía dưới tiếng hô "Giết" rung trời, không biết chuyện gì xảy ra, ngẩng đầu nhìn thấy năm người này lần lần lộn lộn giết tới, vương Phán Phán lớn tiếng nói: "Người trong nhà, người trong nhà!"

Tú Cát chế giễu hần nói: "Không cần người gọi bọn họ cũng biết là người trong nhà!" Vương Phán Phán không để ý tới hần, hai người giục ngựa tiến lên, cùng năm người tập hợp một chỗ. Tú Cát cùng hơn người chào, vương Phán Phán chỉ vây quanh Trầm Thanh lông mày, nhìn lại nhìn, nói: "Người thế nhưng là đen gầy."

Trầm Thanh lông mày tức giận hoành hần liếc một chút, nói: "Mấy tháng không thấy, người cái này miệng vẫn là không làm người khác ưa thích."

Vương Phán Phán không biết nơi nào đắc tội nàng. Vương Dương Minh trong lòng buồn cười, thầm nghĩ: Người nói một cái tiểu cô nương Black, cái kia chính là nói nàng da thịt không tốt, nói nàng gầy, cái kia chính là nói nàng dáng người không tốt, nàng không cùng người Sinh khí (tức gầy) mới là lạ, vương Phán Phán nha, nữ hài tâm tư người thật sự là một điểm không hiểu.

Bảy người lần nữa kết thành chiến trận, hướng địch quân chỗ sâu đánh tới. Những nơi đi qua gào khóc thảm thiết, nguyên lai trừ Vương Dương Minh bên ngoài sáu người vẫn luôn tại phía trước tác chiến, ở chiến trường kinh nghiệm so Vương Dương Minh phong phú rất nhiều, liền phóng nhân Tây Bắc trong quân cũng đều là khó được hảo thủ, bảy người này liền cùng một chỗ, uy lực đâu chỉ tăng gấp bội, trong lúc nhất thời trên chiến trường đều nhìn bảy người này đặc sắc biểu diễn.

Hoa Ban Báo mắt thấy địch quân thế như chẻ tre, phe mình đã đến bên bờ biên giới sắp sụp đổ, thầm nghĩ trong lòng không tốt, đang muốn bây giờ rút lui, bỗng nhiên nghe thấy xung phát một tiếng hô, Hán Quân lưu ở trên núi hậu bị bộ đội tựa hồ bị người đánh trở tay không kịp, không ngừng có Hán Quân bị đẩy xuống núi sườn núi, lần đến sứt đầu mẻ trán, mắt thấy không sống. Hoa Ban Báo đại hỉ, nói: "Chúng ta tiếp viện đến!"

Bạn đang đọc truyện *Dương Minh Kỳ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 17: Khổ chiến ..

(đến ~~~1 giờ sau Canh [3])

Chỉ gặp đầy khắp núi đồi không biết đến bao nhiêu người, đều là Người Hồ trang phục, những người này kỹ thuật tinh xảo, Cung Mã thành thạo, so Hoa Ban Báo thù hạ những cái kia liễu gom lại Dân Bình không biết mạnh bao nhiêu, những người này giết người cũng gọn gàng, trên tay đều cầm cong cong Hồ Dao, nhìn thấy Hán Bình bình khí trong tay cũng là khê cong, sắc bén Hồ Dao lướt qua, Hạ Nhân đầu một nơi thân một nẻo.

Bá Nhan lúc này đã cùng Tần Trọng Hải chuyển đến một chỗ, nghe được trên sườn núi lại có động tĩnh, nhìn khắp núi bụi mù cuộn cuộn, vô số Người Hồ giết ra, kinh hãi nói: "Đây là nơi nào đến Người Hồ?"

Tần Trọng Hải cũng không rõ nội tình, lúc này Hạ Nhân bên trong có thám báo chạy tiến lên đây, bẩm báo nói: "Người Hồ năm vạn binh mã đột kích, chúng ta đã bị bọn họ hạng!"

Tần Trọng Hải giận dữ nói: "Đoạn không này lý! Người Hồ chính quy bộ đội một vạn người, lâm thời chấp vớ năm ngàn người, đều bị chúng ta cho bao trùm, hấn đi nơi nào mượn tới cái này năm vạn binh mã, mà lại những người này rõ ràng là Chính Quy Quân Nhân, tuyệt đối không phải lâm thời chấp vớ, chẳng lẽ đây đều là hấn hướng Cừu U Địa Ngục mượn Âm Bình không thành! Bà mẹ ngươi chứ gấu à, đoạn không này lý!"

Bá Nhan nói: "Tần lão đại bớt giận. Cho dù chúng ta lại nghĩ như thế nào không thông, những người này cũng đã ở trước mắt. Dưới mắt chúng ta đã là nỏ mạnh hết đà, không thể cùng đối phương liều mạng, tranh thủ thời gian nghĩ biện pháp rút lui đi!"

Tần Trọng Hải cũng là binh gia Lão Thủ, đã sớm biết lần này đạo lý, lập tức gắt đầu nói: "Núi này thung lũng bên trong có cái đường đi, thông hướng mặt ngoài Hoang Nguyên. Lão Tổng ngươi nhanh chóng rút lui, ta lưu ba ngàn người đoạn hậu, chúng ta tại Hoang Mạc hội hợp."

Bá Nhan giận dữ nói: "Đoạn hậu tự nhiên là ta tới, ngươi cùng ta đoạt cái gì danh tiếng! Ngươi đi mau!"

Tần Trọng Hải cũng tới đến tính khí, mắng: "Lão huynh ngươi khi Tổng Soái, liền quên tôn ti không thành! Ta là lão đại ngươi, ngươi gọi ta Tần lão đại, liền phải nhận, lúc này ngươi còn cùng ta nói lời vô dụng làm gì! Nhanh cho ta xéo đi!"

Bá Nhan cùng Tần Trọng Hải có kết nghĩa chi tình, dựa theo Trưởng Ấu trình tự, Tần Trọng Hải so với hấn lớn như vậy mấy tuổi, bởi vậy hấn quản Tần Trọng Hải gọi Tần lão đại. Mà lại Tần Trọng Hải tính khí nóng nảy, Bá Nhan tính cách so sánh ôn hòa, luôn luôn trong quân sự tình, Tần Trọng Hải nói xong, Bá Nhan cũng đều phụ họa. Bá Nhan bị Tần Trọng Hải nói không còn cách nào khác, chỉ tốt chính mình rút lui trước, chỉ là bàn giao nói: "Ba ngàn người quá ít, ta lưu một vạn người cho ngươi bọc hậu, ta dẫn đầu còn lại ba vạn người phá vây."

Tần Trọng Hải không có công phu cùng hấn cãi nhau, chỉ có thể đáp ứng. Bá Nhan truyền lệnh dạy các doanh bên trong tinh anh nhất một vạn người lưu lại cùng địch nhân chém giết, kiên trì nửa canh giờ, chính mình dẫn đầu dư ba vạn người đi trước. Quân Lệnh Như Sơn, lập tức Hán quân tướng sĩ đều Tuân Lệnh, Vương Dương Minh bảy người làm bọc hậu quân đội lưu lại, Bá Nhan tại thân binh cùng ba vạn binh lính bảo vệ dưới hướng đông phá vây.

Vương Dương Minh bảy người tại trong chiến trận tả xung hữu đột, lại giết nửa ngày, gặp đầy khắp núi đồi đều là Từ Thi, phe mình bảy người đến lúc này đã có chút khí lực không tốt,

Sợ lại giết tiếp phải có hao tổn.

Trần Bá Tiên dẫn dư sáu người liên chiến tứ phương, nhìn thấy Hán Quân bên trong có bị chia ra bao vây liền đi vào cứu, tụ tập về sau lại đi hấn địa phương cứu hấn Hán Quân, cứ như vậy Quả cầu tuyết, càng lăn càng lớn, rốt cục lăn có năm, sáu ngàn người, Tần Trọng Hải cũng ở chính giữa, chỉ là lão nhân này trước đó xông đến quá gần phía trước, bị Người Hồ tên lạc thương tổn cánh tay, máu chảy ô ạt.

Tần Trọng Hải đưa mắt nhìn bốn phía, gặp giữa sân trừ cái này hơn năm ngàn người bên ngoài không còn có còn sống Hán Bình, biết trận chiến tranh này chết hơn bốn ngàn Hạ Nhân, trong lòng nổi giận phừng phừng, mà giờ khắc này không phải tranh cường hạo thắng thời điểm, chỉ có thể vội vàng hạ lệnh rút lui. Năm ngàn quân nhân chậm rãi hướng đông phá vây, Người Hồ mấy vạn người đuổi theo một trận dễ giết, Hạ Nhân lại lưu lại gần như trăm cỗ thi thể, rồi núi thung lũng, lên ngựa hướng đông chạy đi.

Người Hồ tại sau lưng theo đuổi không bỏ, Hán Quân ngựa không dừng vó trước chạy, xa thấy phía trước Tinh Kỳ pháp phối, lại là một cái khác đội Người Hồ ngăn lại đường đi, Tần Trọng Hải nhìn một cái, đánh giá cái này sóng Người Hồ tại một vạn người thượng hạ, sau lưng còn có một vạn Người Hồ đang đuổi giết. Hấn thầm nghĩ trong lòng không ổn, trước sau hai vạn Người Hồ, chính mình chỉ có năm ngàn Hán Quân, lại đều đã là nỏ mạnh hết đà, chẳng lẽ mình hôm nay muốn nằm tại chỗ này? Nhưng hấn là thấy chết không sờn Đại Trượng Phu, những này ngược lại không để trong lòng, chỉ là Người Hồ tới trước một vạn năm ngàn quân mã, về sau lại Thần Binh Thiên Hàng binh thường đến năm vạn, cộng lại là sáu vạn 5, đi qua một phen chém giết, Người Hồ tổn thất không sai biệt lắm năm ngàn người, chính mình nơi này kiểm chế lại hai người bọn họ vạn nhân, còn có bốn vạn người đi nơi nào? Chẳng lẽ...

Hấn nhớ tới Bá Nhan mang theo phe mình ba vạn tàn binh rút lui lúc tựa hồ không có chút nào trở ngại, trong lòng lớn sinh sợ hãi, thầm nghĩ: Chẳng lẽ Người Hồ bốn vạn tinh binh lúc ấy cố ý buông ra một đầu lỗ hổng, về sau đuổi theo Bá Nhan này ba vạn người đi? Thẳng nếu thật sự là như thế, Bá Nhan chỉ sợ dữ nhiều lành ít!

Người Hồ trước sau hai vạn người cấp tốc vây kín, đem Hạ Nhân năm ngàn binh mã vây quanh ở bên trong, Tần Trọng Hải gặp thời cơ chiến đấu chớp mắt là qua, quát to: "Mọi người nghe lệnh, toàn lực hướng đông phá vây!"

Năm ngàn người lập tức liên chiến Đông Phương, Người Hồ thấy rõ ràng, liền đem nhân mã đều hướng đông phương tụ tập, song phương vừa đưa trước tay, lại nghe được Tần Trọng Hải nói: "Toàn viên nghe lệnh, hướng tây phá vây!"

Năm ngàn người lại riêng phần mình truyền lệnh, cấp tốc hướng đông liền chiến. Người Hồ bị làm đến không nghĩ ra, đành phải cũng đi theo đồ, vật vừa đi vừa về đi. Lại dạng này vừa đi vừa về đi mấy lần, đang người hoảng lập tức loạn thời điểm, nghe được Tần Trọng Hải hét lớn một tiếng: "Hiện tại cũng cho ta Hưởng Nam vừa đánh!"

Năm ngàn người cấp tốc Hưởng Nam, Người Hồ không kịp phản ứng, bị xé mở một cái lỗ hồng, năm ngàn người chạy ra vòng vây, Hưởng Nam qua. Người Hồ bị bắt làm một phen, trong con giận dữ theo đuổi không bỏ. Tần Trọng Hải dạy Cung Tiễn Thủ vừa chạy vừa bắn tên, bắn ra Người Hồ không dám quá phạm tới gần.

Hưởng Nam chạy nửa canh giờ, Tần Trọng Hải lường trước không sai biệt lắm nên chuyển hướng, lại mệnh lệnh chúng nhân hướng đông chạy đi, nguyên lai hẳn đoán ra khoảng cách, tại biên giới tây bắc bên trên quần cái ngoặt, Hưởng Nam lại hướng đông, thẳng đến Gia Dự Quan mà đi. Lúc này người kiệt sức, ngựa hết hơi, lại cũng vô lực chiến đấu, Tần Trọng Hải đa mưu túc trí, nghĩ thâm, lão từ một mối, người Người Hồ cũng nên một mối, chỉ nửa canh giờ nữa chúng ta liền có thể chạy về Gia Dự Quan, đến lúc đó Hồ Cầu tất nhiên biết khó mà lui, như vậy rút quân. Còn thắng bại, lúc này đã không đề ý tới.

Quả nhiên năm ngàn người chạy đến Gia Dự Quan mười vị trí đầu bên trong chỗ, Người Hồ gặp cũng không còn cách nào ngăn cản, phát một tiếng hô, đều rút lui. Tần Trọng Hải trong lòng một khối đá rơi xuống đất, lúc này mới mang theo mọi người phần khởi dư lực hướng Gia Dự Quan qua. Gặp đóng lại lính phòng giữ đều còn tại, Tinh Kỳ cũng vẫn là Hán Quân Tinh Kỳ, hoàn toàn yên tâm, nghĩ thâm Tổng Soái hẳn là đã mang theo binh trở về. Cửa thành sớm có Hán Quân tiếp ứng, Tần Trọng Hải xuống ngựa lại hỏi: "Tổng Soái mang ba vạn binh mã đâu, trở về sao?"

Tiếp ứng người bên trong có cái Ngũ Phẩm Giáo Úy, tiến lên bẩm báo nói: "Hai vạn năm ngàn binh mã đã trở về, theo bọn họ nói, trở về trên đường lọt vào Người Hồ bốn vạn binh mã cướp giết, Tổng Soái mang theo năm ngàn người tự mình đoạn hậu, mặt khác hai vạn 5 đi đầu Hồi Thành. Ta đã phái Thám Báo Doanh toàn lực xuất động đi tìm chủ soái cùng này năm ngàn người hạ lạc, trước mắt còn không có tin tức trở về."

Tần Trọng Hải sau khi nghe xong giận dữ, không lo được trên tay thương thế, lúc ấy liền đem này Ngũ Phẩm Giáo Úy đập ngã xuống đất, tức miệng mắng to: "Đồ hồ đồ! Sao có thể để Tổng Soái tự mình đoạn hậu! Đây hai mươi lăm ngàn người bên trong dẫn đầu là cái nào, cho lão từ trời đến, lão từ chém hẳn!"

Bạn đang đọc truyện *Dương Minh Kỳ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Lục soát cứu Dã Nhân cốc :.

(Canh [3], 1 giờ sau Canh [4] ~~~)

Chúng tướng đuổi bước lên phía trước khổ khuyên, nói: "Lão luôn nói, bọn họ phía dưới người sao dám không nghe." Tần Trọng Hải bị khuyên nhủ, tính khí hơi không chế chút, nói ra: "Mệnh Nữ Cường Nhân doanh bọn nữ tử cũng đều toàn bộ rải ra, tìm kiếm chủ soái hạ lạc, một có tin tức, đạn tin hiệu đánh trở về, lão từ tự mình ra khỏi thành tiếp ứng!"

Mọi người vội vàng đáp ứng. Tần Trọng Hải lúc này mới hùng hùng hổ hổ về Quan Nội bằng bó vết thương. Vương Dương Minh bảy người là theo chân Tần Trọng Hải trở về, nghe nói Bá Nhan cũng không trở về đến, trong lòng cũng là khẩn trương. Tô Mộc cùng Trần Thanh lòng mảy là Nữ Cường Nhân doanh biên chế, hai người không đề ý tới nghỉ ngơi, liền bị phái đi ra tìm hiểu tin tức. Vương Dương Minh nói: "Ta với các người cùng đi, ta là Lão Tổng thân binh, Lão Tổng gặp nạn ta trốn không trách nhiệm."

Trần Bá Tiên gặp hẳn nói có lý, nhưng là chỉ làm cho ba người này ra ngoài cũng không yên lòng, lập tức nói: "Chúng ta bảy người tụ cùng một chỗ, có thể bù đắp được hơn trăm người. Dạng này, chúng ta đều cùng đi." Lúc này Gia Dự Quan bên trong chức trách lớn nhất vụ cũng là tìm kiếm Bá Nhan, những người kia cũng lười so đo quân lệnh, liền đều đồng ý bảy người này xuất quan yêu cầu. Vương Dương Minh bọn người mang tốt lương khô Nước trong, lại đổi sinh lực tuần mã, liền ra khỏi thành qua.

Bọn họ hướng Tây Bắc phương hướng đi tìm, trên ngựa phi nước đại, Tô Mộc nói: "Tây Bắc một trăm năm mươi dặm có cái Dã Nhân cốc, là Người Hồ cắm địa. Các người nói bá Nhan đại soái có khả năng hay không được hiểm, mang này năm ngàn người qua trong cốc lánh nạn?"

Vương Dương Minh ngạc nhiên nói: "Vì sao nói là cắm địa?"

Tô Mộc lâu tại Nữ Cường Nhân doanh, công việc thường ngày cũng là tìm hiểu tin tức, đối Người Hồ hiểu biết sâu hơn, nghe nàng giải thích nói: "Dã Nhân cốc tại Gia Dự Quan ra khỏi thành 1 50 dặm chỗ, chiếm diện tích trăm dặm, là trong sa mạc khó được ốc đảo. Truyền thuyết nơi đó có Dã Nhân ẩn hiện. Người Hồ phần lớn phong thư dạy, phụng Chân Chủ An Lạc vì toàn trí toàn năng Thượng Đế, đem những Dã Nhân đó coi là bị An Lạc vứt bỏ người, lại có truyền thuyết đám kia Dã Nhân là ăn người, Người Hồ phạm là đi vào liền không ai có thể còn sống đi ra, bởi vậy Dã Nhân cốc liền bị Người Hồ coi là cấm địa, không người nào dám đi vào. Ta muốn bá Nhan đại soái chỉ đem năm ngàn người, đoạn không phải nói bừa đại quân người đối

thủ, Đại Soái cực chắc chắn Người Hồ không dám bước chân Dã Nhân cốc, bởi vậy mang theo năm ngàn người qua Dã Nhân cốc qua."

Vương Dương Minh bọn người gật đầu nói có lý, lập tức bảy người quay đầu ngựa lại liền bốn người cốc mà đi.

Bảy người chỗ Kỵ Đô là Gia Dự Quan bên trong chọn lựa tuần mã, một canh giờ tức đuổi tới Dã Nhân cốc bên ngoài hạm. Chưa đến gần, đã thấy mấy vạn Người Hồ tầng tầng lớp lớp đem Dã Nhân cốc vây quanh. Trần Bá Tiên mừng lớn nói: "Tiểu sư muội đoán không lầm, nhìn Người Hồ trận thế này, bá Nhan đại soái nhất định là ở chỗ này."

Tô Mộc vội vàng móc ra pháo hoa đạn tín hiệu, suu một tiếng đánh lên thiên không, một tiếng vang thật lớn, tín hiệu đã truyền ra ngoài. Tô Mộc lo lắng nơi này cách Gia Dự Quan quá xa, Quan Nội không nhất định có thể nhìn ở đây tín hiệu, lại đánh mấy cái đạn tín hiệu, chỉ chốc lát tức nhìn thấy phía đông nam có yên hoa đạn đáp lại,

Lường trước hần thám báo trông thấy tín hiệu, đang giúp vội truyền đưa tin tức. Mấy người cảm thấy hơi chắc chắn, nghĩ thầm yên hoa đạn đã thả ra, liệu nghĩ không ra hai canh giờ liền có đại quân đến giúp.

Nhưng mà cái này gần như tiếng nổ cũng đã kinh động Người Hồ, bọn họ phát hiện bảy người này lẻ loi trợ trợ đứng ở phương xa, sớm đã phái hơn một trăm người Kỵ Binh Bộ Đội hạm tới.

Trần Bá Tiên gặp nguy không loạn, nói ra: "Chúng ta bây giờ chạy lời nói, đối phương người đông thế mạnh, chúng ta hao tổn bất quá bọn hần. Vì kế hoạch hôm nay, cố tìm đường sống trong chỗ chết, chúng ta tạo thành Tiêm Dao Trận Hình, giết tiến Dã Nhân cốc cùng bá Nhan đại soái tụ hợp, cố Thủ đội Viện binh."

Mọi người nhao nhao nghe lệnh, lập tức tạo thành trận thế, Trần Bá Tiên cùng Lữ Phụng Tiên vào đầu, Vương Dương Minh, Tú Cát, vương Phán Phán tạo thành hai cánh, Tô Mộc cùng Trần Thanh lông mày bọc hậu, mọi người giơ lên binh khí, cắn răng một cái xông vào trận địa địch.

Có lúc trước tại sân bắn lúc chiến đấu kinh nghiệm, lúc này bảy người phối hợp đã hết sức ăn ý. Trần, Lữ hai trong tay người cầm là Trường Bình Khí Phương Thiên Họa Kích cùng Trọng Bát Xà Mâu, vung vẩy ra không người có thể làm, Vương Dương Minh thanh đồng Trọng Kiếm, Tú Cát bảy thước Thái Dao, vương Phán Phán Lưu Tinh Chùy đều là phạm vi lớn sát thương binh khí, Tô Mộc cùng Trần Thanh lông mày thể lực không đủ, hai người các chấp Bội Dao, phụ trách phòng ngự, cứ như vậy hung tợn Địa Sát nhập trận địa địch. Địch nhân võ nghệ nội lực đều so bảy người này xa vì kém cỏi, lần này bảy người liền như là một thanh Tiêm Dao hung hăng cắm đi vào. Địch nhân chưa kịp phản ứng, bảy người đã trăm thủ mấy chục người, xông phá đối phương vòng vây, hướng phía Dã Nhân cốc giết đi vào.

Trong cốc sớm có Hán Quân nghe được động tĩnh, phái cái Bách Nhân Đội ra nghênh tiếp, hai phe tụ hợp một chỗ, cũng không ham chiến, liền hướng Dã Nhân cốc chỗ sâu qua. Vương Dương Minh nhận ra Bá Nhan thân binh Tiêu Thập Nhất cũng tại Bách Nhân Đội bên trong, phi nước đại bên trong hỏi: "Tiêu huynh, bá Nhan đại soái mạnh khỏe hay không?"

Tiêu Thập Nhất trả lời: "Đại Soái không ngại, nhưng là bị vây khốn ở nơi này cũng ra không được. Các người làm sao tìm được nơi này?"

Vương Dương Minh đem cùng Bá Nhan phân biệt sau tình huống đều nói, Tiêu Thập Nhất mừng lớn nói: "Các huynh đệ thủ vững một ngày một đêm, đã sớm một chết. Lại có hai canh giờ đại quân đến giúp, chúng ta liền ra ngoài thông thoáng khoái khoái giết mẹ hần!"

Mấy người đuổi tới Dã Nhân cốc Trung Tâm Khu Vực, gặp Hán Quân dựa vào địa thế kiến tạo công sự phòng ngự, đang Công Sự bên trong nghỉ ngơi. Vương Dương Minh mấy người nhảy xuống ngựa đến, Bá Nhan từ lâu thời dựng trong lâu vãi đi tới, trông thấy mấy người, hỏi: "Các người làm sao tìm được nơi này đến?"

Vương Dương Minh chưa trả lời, nghe được hậu phương Người Hồ tiếng hô "Giết" rung trời, nguyên lai Người Hồ theo đuổi không bỏ, mượn truy sát bảy người cơ hội khởi xướng tiến công.

Bá Nhan hét lớn một tiếng: "Phản kích!" Bên người mấy ngàn người chắc hần một ngày này ở giữa đã không biết cùng địch nhân giao thủ mấy lần, liền ở tại chỗ Loan Cung cái tên, phóng tới tập Người Hồ. Càng có sức lực Đại Tướng vót nhọn Mộc Côn mạnh mẽ ném ra, này Mộc Côn xuyên thấu đột kích nói bừa thân thể người, đem đóng đinh dưới đất.

Người Hồ một cái Thiên Nhân Đội tiến công nửa ngày, gặp tổn công vô ích, chỉ giết chết Hán Quân bên ngoài chừng một trăm người, chính mình cũng đã tổn thương hơn phân nửa, lập tức phát một tiếng hô, lui ra. Hán Quân cũng không truy kích, tiếp tục tăng cường công sự phòng ngự, nắm chặt thời gian nghỉ ngơi.

Vương Dương Minh bảy người vừa mới cũng đi phản kích địch nhân, đối địch nhân thối lui lúc này mới tung người xuống ngựa, đi đến Bá Nhan bên người chào. Vương Dương Minh đem phân biệt về sau tình huống nói, Bá Nhan thán một tiếng, nói: "Người Hồ lần này hoa to như vậy tâm lực, từ vừa mới bắt đầu liền bố một cái Thiên La Địa Võng cục, ý tại đem ta giết chết. Ta lo lắng Tàn lão đại bọn họ phái người tới cứu, ngược lại hại bọn họ."

Vương Dương Minh các loại không hiểu ý, Bá Nhan nói: "Các người đều theo ta tiến vào." Dứt lời quay người tiến doanh trướng, Vương Dương Minh các loại đều đi theo đi vào.

Bá Nhan ngồi xuống ghế dựa, thần sắc có chút mệt mỏi. Vương Dương Minh nhìn hần sắc mặt tái nhợt, hỏi: "Đại Soái thụ thương?" Hần biết Bá Nhan tuy nhiên là cao quý Tây Bắc quân Tổng Soái, nhưng là lừa tham nhất đao hạm gì công phu, lường trước Người Hồ bên trong cũng không có cao thủ có thể cho hần thụ thương, nhưng nhìn sắc mặt hần, rõ ràng là thụ nội thương không thể nghỉ ngơi.

Bá Nhan gật đầu, nói: "Ta bị Ba Ngạn ca-ra dụng kế phong toàn thân nội lực, hiện tại không còn chút sức nào so như phế nhân."

Bạn đang đọc truyện *Dương Minh Kỳ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Ba Ngạn ca-ra :.

? (Canh [4] ~~~ ba giờ chiều Chương, kính thỉnh chờ mong)

Bây người hoảng sợ nói: "Ba Ngạn ca-ra?"

Ba Ngạn ca-ra là trong truyền thuyết Người Hồ thống soái, nhưng là hán chưa bao giờ ở trước mặt người đời xuất hiện qua, bởi vậy mọi người chỉ là suy đoán có người như vậy tồn tại, cho tới bây giờ không thể chứng minh qua thân phận của hán. Nhưng là Bá Nhan nói như vậy, liền chứng minh Ba Ngạn ca-ra thật tồn tại, mà lại hán đã cùng Bá Nhan giao thủ qua.

Bá Nhan gât gât đầu, hướng bọn họ giải thích từ trong son cốc phá vây sau tình huống. Nguyên lai ngày đó Bá Nhan mất thấy địch quân thế lớn, khó mà chống lại, liền cùng Tần Trọng Hải thương nghị phá vây. Tần Trọng Hải dẫn đầu một vạn người đoạn hậu, Bá Nhan dẫn dư ba vạn phá vây mà đi, cái này ba vạn người cũng không thụ đến bất kỳ trở ngại nào liền lao ra, lại phát hiện bên ngoài sớm đã có bốn vạn Hồ Bình chờ lấy.

Ba vạn đánh bốn vạn, này bốn vạn là dùng khỏe ứng một, cái này ba vạn là nỗ lực hết sức, bị địch nhân chém giết không ít. Bá Nhan gặp dạng này đánh xuống muốn toàn quân bị diệt, lập tức chém đinh chặt sắt hạ lệnh toàn quân phá vây, bên trong hơn hai vạn hướng Gia Dự Quan qua, mặt khác năm ngàn người đoạn hậu. Năm ngàn người bị địch nhân giết đến qua hai ngàn, còn lại ba ngàn người gặp chủ lực quân đội đã rút lui, ngay tại bá Nhan chỉ huy hạ hướng Dã Nhân cốc phương hướng phá vây.

Cái này ba ngàn Hán Bình một đường phá vây đến Dã Nhân cốc, trên đường lại bị Người Hồ truy sát chết không ít, Hạ Nhân tiến Dã Nhân cốc, Người Hồ lại thái độ khác thường, không chút nào kiêng kỵ đã nhân này cốc là bọn họ cấm địa, theo vào đến tiếp tục tiến công.

Bá Nhan không nghĩ tới địch nhân thế mà không triệt thoái phía sau, tranh thủ thời gian tổ chức phản công, lại bị địch nhân chém giết mấy trăm, địch nhân cũng tổn thất nặng nề, Bá Nhan tự mình ra tay giết địch, hán một người đánh đến qua vài trăm người, lửa tham nhất đao lôi kéo khắp nơi, vô số Hồ Bình nuốt hận đao hạ, lại tại lúc này trong quân địch ra đến một người mặc hắc bào mang theo Hắc Diện cổ thần bí nhân vật, cùng Bá Nhan giao thủ mấy chiêu, bỗng nhiên bắn ra mấy chục cây lông trâu Tể Châm, đem Bá Nhan trên thân kinh mạch toàn bộ ngăn chặn phong kín.

Bá Nhan vô pháp vận dụng nội lực, suýt nữa bị Người Hồ giết chết, may mắn được bên cạnh hán hai cái Từ Vệ yêu thương tất cả phong hòa Hùng Bi liều chết cứu giúp, mới khiến cho Bá Nhan nhặt một cái mạng trở về. Thần bí nhân kia phong bế Bá Nhan nội lực sau liền triệt thoái phía sau, nghe được Người Hồ bên trong đều đang hoan hô: "Ba Ngạn ca-ra! Ba Ngạn ca-ra!" Bá Nhan mới biết được, người này cũng là trong truyền thuyết Người Hồ thống soái,

Có ma quỷ danh xưng Ba Ngạn ca-ra.

Vương Dương Minh nói: "Cái này Ba Ngạn ca-ra, võ công rất mạnh?"

Bá Nhan nói: "Người này võ công quý dị, cùng ta giao thủ ta thế mà nhìn không ra hán nửa phần hư thực, có lẽ võ công của hán đã mạnh đến ta căn bản là không có cách lĩnh ngộ, lại có lẽ võ công của hán cũng không mạnh, nhưng ta không nhìn ra được. Chỉ nhìn hán có thể sử dụng châm phong ta toàn thân nội lực, chỉ sợ người này biết ta thuật. Ta còn thật không biết có loại kia võ công là chuyên môn dùng châm đến phong người nội lực."

Bá Nhan tiếp tục nói: "Ta võ công đã bị phong bế, cũng chỉ phải mạng lớn nhà tranh thủ thời gian thiết lập công sự phòng ngự, chuẩn bị đánh lâu dài. Lại phải thám báo phá vây ra ngoài báo tin, chỉ là địch nhân bốn vạn người đem Dã Nhân cốc ba tầng trong ba tầng ngoài vây quanh, ta phải đi ra thám báo cũng không biết ra ngoài không, nhưng ta ngược lại tình nguyện bọn họ đều bị giết, đừng cho Gia Dự Quan tướng sĩ biết ta ở chỗ này."

Vương Dương Minh bọn người không hiểu ý. Trần Bá Tiên nghe Bá Nhan kể xong, nhủ mảy trâm ngâm nói: "Ta có một chỗ thủy chung không hiểu rõ, chúng ta trước đó cũng đã làm thông kê, nói bừa người nhiều nhất có thể cù kết khởi một vạn năm ngàn quân lực, cái này đột nhiên xuất hiện bốn vạn người đến tột cùng là nơi nào đi ra đâu?"

Bá Nhan lắc đầu thở dài, nói: "Vấn đề này ta ngay từ đầu cũng nghĩ không thông, thẳng đến đang chạy trốn trên đường cùng bọn hán nhiều lần giao thủ, ta mới thẳng đến cái này bốn vạn người lai lịch. Bọn họ không phải Tinh Tuyệt người, bọn họ là Tây Vực mười Lục Quốc Liên Quân!"

Tây Bắc quân thường nói Người Hồ, là chỉ cách Đại Hạ Cương Vực gần nhất Tinh Tuyệt người, Tây Vực to to nhỏ nhỏ mười sáu quốc gia, trừ Tinh Tuyệt người bên ngoài, từ đông hướng tây còn có Lâu Lan người, người Đột Quyết, Đại Uyển người, Nguyệt Thị người, Hoa Lạt Từ Mô người các loại, những người này có khi cũng được gọi chung là Người Hồ. Bá Nhan phát hiện này bốn vạn người bên trong có nói Lâu Lan ngữ, có nói Đột Quyết ngữ, có nói Đại Uyển ngữ, tuy nhiên bọn họ phục trang, vũ khí đều như thế, lời nói lại không giống nhau, bởi vậy biết bọn họ là Tây Vực Thập Lục Quốc liên

gom lại.

Tô Mộc cau mày nói: "Tây Vực Thập Lục Quốc luôn luôn lẫn nhau không lệ thuộc, tuy nhiên địa vực gần, trên thực tế mâu thuẫn trùng điệp. Ta Đại Hạ Triều đối giữa bọn hán cũng là Hợp Tung Liên Hoàn, xa thân gần đánh, ủng hộ một phương chèn ép một phương khác, duy trì lấy vì diệu thắng bằng. Vì cái gì lần này bọn họ hội liên hợp lại hướng ta Đại Hạ khai chiến?"

Bá Nhan nói: "Ta muốn đây cũng là Ba Ngạn ca-ra thù hằn. Hẳn vụng trộm đã sớm liên hợp Tây Vực Thập Lục Quốc, không biết hứa bọn họ cái gì lợi ích, tạo thành liên quân đột nhiên đối ta Đại Hạ nổi lên, đánh chúng ta trở tay không kịp. Ài, lần này Tây Bắc quân cấm cái ngã nhào, chúng ta những người này bên trong nếu có bất luận kẻ nào có thể còn sống chạy đi, nhất định phải đem cái này trọng yếu tin tức báo về Gia Dự Quan, để Thánh Thượng biết, Tây Vực Thập Lục Quốc đã liên hợp lại, tùy thời muốn phạm ta biên cảnh."

Vương Dương Minh nghe Bá Nhan lời nói, biết trong lòng của hán sa sút tinh thần, vội vàng khuyên lơn: "Đại Soái không cần lo lắng, chúng ta chỉ cần chậm đợi tiếp viện, chờ Tần phó luôn mang theo đại quân đến, cứu chúng ta ra ngoài, đến lúc đó về Gia Dự Quan chúng ta lại tập hợp lại, cùng bọn hán háo háo đánh một trận."

Bá Nhan lại chỉ là lắc đầu, nói: "Ta lo lắng nhất chính là cái này. Ta lo lắng địch nhân đó là cái cái này, lưu ta ở chỗ này, chờ đợi chúng ta viện quân tới, hạng điểm đánh viện binh, để cho ta Tây Bắc quân toàn quân bị diệt!"

Mọi người nhao nhao kinh hãi, không biết Bá Nhan vì cái gì nói như vậy.

Bá Nhan gặp bảy người này đều là trong quân hảo thủ, cũng là Quốc Tử Giám cao đồ, nghĩ thầm chính mình lần này tâm tư nói với bọn họ, chắc hẳn bọn họ có thể có chút đề nghị, thậm chí có thể muốn ra cái gì phá giải biện pháp, đó cũng là vô cùng tốt. Thế là chậm rãi giải thích nói: "Ban đầu ta phát hiện địch nhân tiểu cổ Kỵ Binh quấy rối ta Tây Bắc doanh, Đông Bắc doanh, Nữ Cường Nhân doanh, những địch nhân này nhận điểm cực chuẩn, lại là tự sát thức tập kích, rõ ràng là muốn dò xét ta hư thực. Ta từ bọn họ tuyến đường hành quân tính chuẩn trình độ bên trên đoán được hẳn là ta Tây Bắc trong quân ra phân đồ, đem chúng ta bố phòng vị trí tiết lộ cho bọn hán, nhưng là địch nhân chưa hẳn tin được chúng ta Gian Tế, bởi vậy muốn đích thân đến nghiệm chứng một chút."

Mọi người nghe nói trong quân vậy mà ra phân đồ, không khỏi nhao nhao hít sâu một hơi, nhưng gặp Bá Nhan thần sắc coi như trấn định, bởi vậy mọi người cũng không có đại loạn trận cước, chỉ ngưng thần nghe Bá Nhan nói tiếp: "Ta muốn cái này phân đồ ẩn tàng quá sâu, ta âm thầm điều tra nghe ngóng cũng không có kết quả, thế là nghĩ đến lấy chính ta làm mồi nhử, để phân đồ đem ta muốn ra khỏi thành Sơn bản tin tức truyền đi, dẫn hán Người Hồ chủ lực đến bắt ta, ta lại lấy Hán Binh chủ lực đem Người Hồ làm sủi cào ăn hết. Nhưng là ta không nghĩ tới, tên phân đồ này năng lượng so ta tưởng tượng phải lớn nhiều, hẳn Hiểu rõ ta kẻ sách, lại hoặc là Ba Ngạn ca-ra quá mức thông minh, hẳn từ trong dấu vết nhìn ra ta mưu đồ, đến tột cùng là như thế nào, ta hiện tại vẫn chưa biết được."

Sau đó Người Hồ đến cái bộ ngựa bắt ve chim sẻ núp đằng sau, lấy một vạn năm ngàn người làm mồi nhử, dẫn ta toàn bộ Tây Bắc quân qua vây quanh, nhưng lại bố trí bốn vạn mười Lục Quốc Liên Quân ở ngoại vi vây bắt ta cái này bốn vạn Tây Bắc quân. Chờ ta Tây Bắc quân quyết định phá vây, lại buông tha Tần lão đại đoạn hậu năm ngàn người, chuyên môn vây ta thủ hạ ba vạn người, mệnh ta hai vạn 5 phá vây Hồi Thành, chính ta dẫn đầu năm ngàn người đoạn hậu, địch nhân liền hướng dẫn theo đà phát triển, buông tha này hai vạn 5, đem ta cái này năm ngàn người đuổi tới Dã Nhân cốc. Địch nhân không biết vì cái gì đột phá tông giáo tín ngưỡng cấm chế, tại dã người trong cốc đối ta phát động công kích, đồng thời lại chờ đợi ta Tây Bắc quân liên tục không ngừng tới nơi này tiếp viện, bức ta sử dụng thêm dầu chiến thuật."

"Cái này thêm dầu chiến thuật là binh gia tối kỵ, nhưng là dưới mắt Tây Bắc quân quan tâm ta người cầm đầu này an nguy, biết rõ nguy hiểm cũng nhất định phải không ngừng tới cứu, địch nhân lại liền dùng khỏe ứng mệt, hạng điểm đánh viện binh. Bất luận hán không ngừng tiêu diệt ta viện quân cũng tốt, vẫn là cuối cùng đem ta chộp tới bức hiếp Gia Dự Quan cũng tốt, đều là cực đoạn hậu quả nghiêm trọng, ta đều không thể chịu đựng. Cho nên ta ở chỗ này không từ sót ruột, xem lại các người tự chui đầu vào lưới, ta chỉ có thể than thở!"

Vương Dương Minh tại binh pháp chỉ là lần đầu trải qua, cũng không biết bên trong binh gia Huyền Cơ, hơn người thì càng không hiểu binh pháp, nhưng là Bá Nhan trong quân đội uy vọng rất nặng, mọi người nghe hán nói như thế, chắc hẳn tình huống đúng là nguy cực, không khỏi đều tình cảnh bị thảm.

Bá Nhan thấy mọi người ưu sầu, trấn an nói: "Nhập gia tùy tục, các người cố gắng nghỉ ngơi, phòng bị địch nhân lần sau tiến công." Mọi người nhao nhao lĩnh mệnh mà đi, Bá Nhan tại trong trường an tọa, ý đồ được vận nội lực xông phá cấm chế, nhưng là thần bí nhân kia cấm chế mười phần tà môn, Bá Nhan ném thử các loại biện pháp, đều không có chút nào khởi sắc.

Sớm có Hỏa Đầu Quân chôn nồi nấu cơm, chúng binh sĩ ăn cơm trưa. Vương Dương Minh sơ lược điểm một chút, Bá Nhan mang đến năm ngàn người tại địch nhân mấy lần tiến công về sau, chỉ còn lại có hai ngàn người, cái này hai ngàn người cũng đã là mỗi một không chịu nổi, phần lớn có thương tích trong người, thật không biết còn có thể hay không chống đến Gia Dự Quan đến giúp thời điểm.

;

Bạn đang đọc truyện *Dương Minh Kỳ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Tàn Trọng Hải Hạng cân nặng đến giúp :.

(Chương rồi~~~~ buổi tối bảy giờ canh thứ sáu! Ba trà viết nào từ đều chờ đấy. . .)

Mọi người ăn cơm no, riêng phần mình về vị trí của mình vào chỗ phòng bị, Vương Dương Minh gấp tạm thời vô sự, tìm được Cố Tích Phong cùng Hùng Bì mười người, gặp bọn họ tuy nhiên có vết thương nhẹ mang theo, ngược lại đều táng mạng không ngại, Vương Dương Minh nghĩ thầm, những người này không hổ là trong núi thầy biến máu leo ra, kinh lịch như thế một trận ác chiến, thế mà cũng chỉ là bị thương nhẹ, những người này chiến đấu kinh nghiệm thật sự là phong phú chỉ cực. Hắn nhìn Cố Tích Phong đang đánh mài binh khí, tiến lên hỏi: "Cố đại ca, đã hoàn hảo sao?"

Cố Tích Phong thấy là hắn, mở cái miệng rộng cười ha ha, mặt theo dừ tợn khủng bố, nhưng Vương Dương Minh nổi lòng phiền muộn thời điểm, gặp người này thế mà còn có thể cười to, thụ hấn cảm nhiễm, cũng không khỏi đến bình tĩnh rất nhiều.

Cố Tích Phong cười nói: "Tiểu Lão Đệ đến chính là thời điểm, đợi chút nữa chúng ta sóng vai ra sân, giết hấn mấy cái Hồ Cầu xuất khí. Mụ nội nó, mấy ngày nay thật sự là buồn bức giết."

Vương Dương Minh gặp hấn hào khí vượt mây, trong lòng cũng là bội phục, hấn biết Cố Tích Phong là Bá Nhan bên người Từ Vệ, hấn là lớn nhất hiểu biết Bá Nhan tình huống, lập tức hỏi: "Nghe bá Nhan đại soái nói hấn bị địch nhân phong bế nội lực. Cố đại ca người biết đó là cái gì tình huống sao?"

Cố Tích Phong gật gật đầu, trên mặt thế mà hiện ra một tia e ngại thần sắc đến, nói khẽ: "Việc này coi là thật tà môn gấp. Lúc ấy địch nhân tập kích, các huynh đệ quên mình ra trận giết địch, Tổng Soái cũng cầm đao ra sân, kết quả địch nhân ra đến một người mặc hắc bào mang theo mặt đen mặt nạ gia hỏa, người kia phiêu phiêu dang dang liền cùng Quý Hồn, Tổng Soái biết đối phương là khản yếu nhân vật, muốn lên trước đem người kia cầm, không muốn vừa đi gần, người kia liền từ trên thân bắn ra vô số Tê Châm đến, Tổng Soái tránh tránh không kịp, bị Châm Thứ thương tổn. Ta cùng Lão Hùng hai cái đuổi bước lên phía trước quân lý đẹp trai cứu trở về, người kia cũng là không truy kích, liền mặc chúng ta rồi đi, hai ta che chở Tổng Soái giết trở lại doanh địa, coi là nhỏ như vậy lông trâu Tê Châm, cũng không về phần thương tổn hấn, không muốn hấn nói mình kinh mạch bị phong, không sử dụng ra được khí lực tới. Nay Tê Châm chắc là cấm chế nào đó chi pháp, như thế nào phá giải lại không người nào biết."

Vương Dương Minh nghe xong liền đi tìm chính mình Sư Huynh Sư Tỷ, đem Cố Tích Phong nói tình huống nói với bọn họ, mọi người tại Quốc Từ Giám bên trong đều là hiểu học, này Tàng Thư Các 10 vạn văn thư lưu trữ mọi người cũng đều nhìn qua không ít, lại ai cũng nói không nên lời cái kia có thể phong người kinh mạch Tê Châm đến là cái gì. Nghĩ không ra cái nguyên cớ, mọi người đành phải thôi.

Đúng lúc này, nghe được Dã Nhân cốc bên ngoài tiếng giết nổi lên bốn phía, có mười mấy mai yên hoa đạn phóng lên tận trời. Vương Dương Minh mừng lớn nói: "Gia Dự Quan tiếp viện đến!"

Mọi người tinh thần phấn chấn, Bá Nhan nghe được tiếng vang cũng từ trong doanh trường đi tới, ngưng thần xem xét, bên ngoài tiếng giết càng ngày càng vang, Bá Nhan nghe một hồi, buồn bức nói: "Tựa hồ có mười vạn người tại giao chiến. Người Hồ có bốn vạn, thế nhưng là chúng ta bên này có thể tới bao nhiêu viện quân, lại có bức này thanh thế? Chẳng lẽ. . ." Hấn nghĩ tới một cái loại khả năng tính,

Nhất thời mắng câu bản miệng, nói: "Mẹ hấn, chẳng lẽ Tàn Trọng Hải gia hỏa này bỏ Gia Dự Quan, đem toàn bộ binh lực đều mang đến Dã Nhân cốc?"

Bá Nhan sở liệu ngược lại thật sự là là một có điểm không tệ. Nguyên lai Tàn Trọng Hải tính khí nhất là nóng nảy, hành binh tác chiến cũng thích dùng Hiểm Chiêu, hấn trở lại Gia Dự Quan sau vừa bằng bỏ vết thương, hơi nghỉ ngơi một hồi, ăn bữa cơm no, liền nghe đến phía dưới truyền báo nói từ hướng tây bắc có yên hoa đạn một đường báo tin tức tới, Tàn Trọng Hải biết đây nhất định là có Bá Nhan tin tức, chỗ nào còn kềm chế, lập tức đốt lên Gia Dự Quan sở hữu ở nhà binh mã, tổng cộng là năm vạn người, chỉ lưu chừng một trăm người thủ thành, trùng trùng điệp điệp liền muốn tới cứu Bá Nhan.

Dưới tay hấn đám người kia như thế nào dám để cho hấn làm như vậy, đều quỳ xuống đau khổ dập đầu khuyên can, để hấn không nên vọng động, nếu không hậu phương trống rỗng, bị địch nhân cho bưng hang ổ, Kinh Thành bên kia biết, nhất định là cái mất đầu tội danh. Tàn Trọng Hải tuy nhiên thô lỗ, lại không phải người ngu, không phải vậy cũng làm không được Phó Tổng Soái Vị đưa, trong lòng của hấn lại có so đo, hấn liệu định Người Hồ sở hữu có thể tụ hợp lại binh lực đều đã lấy ra qua bao vây Bá Nhan, rốt cuộc phân không ra một binh một tốt đến tấn công Gia Dự Quan, cho nên mới chỉ lên Gia Dự Quan binh mã ra khỏi thành, đương nhiên, đây cũng là một trận đánh cược, nếu như thành công, liền có thể tìm được đối phương chủ lực quyết nhất tử chiến, nếu là cược sai, tự nhiên là thành phá binh bại, xét nhà trăm thù tội danh.

Bọn thủ hạ gặp ngăn không được, đành phải nghe hấn, đốt lên năm vạn quân mã liền hướng Dã Nhân cốc phương hướng đánh tới.

Năm vạn Hán Binh vừa tới Dã Nhân cốc, đã nhìn thấy Hồ Binh ba tầng trong ba tầng ngoài vây quanh, làm sao không biết là chuyện gì xảy ra. Tàn Trọng Hải ra lệnh một tiếng, năm vạn Ai Binh kìm nén một mạch lên liền đánh cho đến chết, Người Hồ bao quanh Dã Nhân cốc mỗi một lối ra, binh lực vốn là phân tán, lại không ngờ tới Hán Binh liều mạng như vậy, lập tức bị đánh trở tay không kịp.

Bá Nhan nghe được bên ngoài tiếng hô "Giết" rung trời, biết đến giúp Hán Quân đã khởi xướng tổng tiến công, hấn đối chiến cơ nắm chắc cực kỳ nhạy cảm, nghe phía đông tiếng giết vang dội nhất, lúc này hạ lệnh: "Tất cả mọi người lên ngựa, hướng đông một bên phá vây!" Hơn hai ngàn người trở mình lên ngựa, gọi tiếng giết, liền hướng phía đông qua.

Phía đông tuôn ra mấy ngàn Người Hồ, muốn tới cản cái này hai ngàn người, Bá Nhan Mệnh Đạo: "Đều giết cho ta! Chỉ nhanh cùng phía đông viện quân tụ hợp!" Mệnh lệnh này ý tứ cũng là trừ Cố Tích Phong cùng Hùng Bì hai cái Từ Vệ bên ngoài, hơn người bắt luận cái gì thân phận, đều muốn liều mạng

hướng phía trước giết. Lập tức tất cả mọi người ra sức hướng về phía trước, Vương Dương Minh bảy người càng là một ngựa đi đầu, giết đến Người Hồ kêu cha gọi mẹ.

Cái này hai ngàn người thế như chẻ tre, một khắc ở giữa liền giết ra một dặm chỉ địa, nghe được bên ngoài có tiếng giết, đang ở trước mắt, quả nhiên cốc bên ngoài xông vào một nhóm nhân mã, đều là Hán Quân phục sức, nhìn thấy Người Hồ thật hưng phấn oa oa gọi bảy, giết đến phá lệ khỏi kinh, Bá Nhan nhìn về phía trước qua, phía trước nhất cái kia trên ngựa giết đến vui vẻ nhất, không phải Tần Trọng Hải là ai!

Tần Trọng Hải cũng nhìn thấy Bá Nhan, mừng lớn nói: "Lão Tổng! Lão Tần cứu ngươi đến!"

Bá Nhan cùng hãn hợp binh một chỗ, đứng vững trận cước, hỏi: "Ngươi mẹ hãn mang bao nhiêu binh mã tới?"

Tần Trọng Hải cười ha ha, nói: "Trừ một trăm cái thủ thành, dư năm vạn người đều bị ta mang đến!"

Bá Nhan tức giận đến hận không thể một chân đạp chết hãn, mắng: "Ngươi mẹ hãn thừa dịp ta không tại lại chơi cái này đập nồi chìm thuyền trò xiếc. Nếu để cho địch nhân bụng chúng ta hang ổ, ta nhìn ngươi có mấy cái đầu đủ chặt!"

Tần Trọng Hải biết Bá Nhan cũng chính là ngoài miệng nói một chút, nhưng là trước mặt thuộc hạ bị Bá Nhan giáo huấn như vậy, trên mặt cũng bắn khoăn, mắng lại nói: "Thiếu mẹ hãn cùng lão tử nói nhảm. Cùng lão tử cùng một chỗ giết ra ngoài là nghiêm túc!"

Ngay sau đó Tần Trọng Hải quân đội che chở cái này hai ngàn người ra bên ngoài đánh tới. Đang muốn ra Dã Nhân cốc, đâm nghiêng bên trong xông ra một đội nhân mã lực lưỡng đến ngăn lại đường đi, cầm đầu cái kia mặc áo bào đen mang theo Hắc Diện cốc, chính là người thần bí kia.

Tần Trọng Hải nghĩ đến bất giác phải bắt vua trước, liền muốn tiến lên qua cùng thần bí nhân kia giao chiến, Bá Nhan đuổi vội vàng kéo hãn nói: "Lão Tần, chớ lỗ mãng, hãn cũng là Ba Ngạn ca-ra!"

Bạn đang đọc truyện *Dương Minh Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Gặp lại hắc bào .:

(canh thứ sáu đưa lên , nhiệm vụ viên mãn hoàn thành, cầu phiếu đề cử ~~~ sáng sớm ngày mai tám giờ canh thứ nhất, toàn bộ ngày vẫn là sáu chương!)

Tần Trọng Hải nghe hãn lời nói, giết mình, nói: "Đây chính là Ba Ngạn ca-ra? Ma quỷ?"

Bá Nhan gật gù đầu, nói: "Ta bị hãn dùng ám khí phong toàn thân nội lực, nhân thủ này đoạn quý dị rất, ngươi đừng tiến lên cùng hãn liều mạng."

Tần Trọng Hải thế mới biết Bá Nhan căn bản là không sử dụng ra được võ nghệ đến, lập tức hãn cùng Bá Nhan ở hậu phương áp trận, để cho thủ hạ Bình Tướng qua nghênh này một đội nhân mã lực lưỡng.

Ba Ngạn ca-ra hai tay vung lên, sau lưng đi ra hai người, hai người kia đều bao phủ tại hắc sắc lớn huy bên trong, thấy không rõ diện mạo, hai người cầm trên tay quyền sách vốn, đứng tại Vạn Quân trước đó miệng lầm bầm, không biết đang làm gì.

Tần Trọng Hải nhìn cổ quái, Bá Nhan lại quá sợ hãi nói: "Niệm Sư! Nói bừa trong đám người lại có Niệm Sư! Nhanh để các tướng sĩ rút về đến!"

Nhưng mà đã muộn, mấy trăm Hán quân tướng sĩ chính xông lên phía trước nhất, bỗng nhiên này hai cái Niệm Sư trên thân toát ra một cỗ hắc khí, cỗ khói đen này tại trước người bọn họ lập đi lập lại xuyên toa, những quân nhân kia chỉ cần đụng phải hắc khí, liền trong khoảnh khắc té xuống đất, vô thanh vô tức chết đi. Hai cái Niệm Sư cứ như vậy nói liên miên là nhai đọc lấy, không ngừng mà thu gặt lấy sinh mệnh. Những quân sĩ đó muốn tiến lên giết hai người này, nhưng căn bản gần không bọn họ thân thể.

Nghe Nadic ngạn ca-ra khặc khặc cười ra tiếng, thanh âm vô cùng khó nghe, nói: "Bá Nhan tướng quân, Tần Tướng quân, đã đến, cũng đừng nghĩ có thể đi ra ngoài. Các ngươi cái này năm vạn quân mã, cũng phải chết ở dã nhân này cốc, Gia Dự Quan trong khoảnh khắc cũng là vật trong túi ta!"

Bá Nhan tức hồng hồng, nói: "Lấy ta cung đến!" Cấp dưới đưa qua hãn Thiết Thai Đại Cung, Bá Nhan Loan Cung mở tiền, liền muốn bắn này hai cái Niệm Sư.

Ban đầu tới đối phó Niệm Sư phương pháp tốt nhất cũng là Thần Tiên Thủ Thần Tiên, Niệm Sư người Tu Tinh Thần lực, dùng Tinh Thần Lực tới giết người, thân thể bọn họ bình thường đều rất yếu đuối, chỉ cần Thần Tiên Thủ có thể sử dụng cường cung đem cung tiễn bắn xuyên qua, Niệm Sư khó mà né tránh liền chỉ có một con đường chết. Nhưng là Niệm Sư Tinh Thần Lực tác dụng phạm vi cực lớn, phổ thông cung tiễn căn bản không có dài như vậy

tầm bắn, Tiễn Thủ nếu như khóắc đặc cận, liền sẽ trước bị Niệm Sư cho giết chết, chỉ có Bá Nhan dạng này Thiết Thai Đại Cung mới có thể tại Niệm Sư Niệm Lực phạm vi bên ngoài bắn tên.

Nhưng là Bá Nhan nội lực bị phong, không có nội lực chèo chống căn bản kéo không ra cái này Thiết Thai Cung, trong lúc cấp thiết nhưng cũng tìm không thấy có thể thay hấn bắn một tiễn này người. Nguyên lai Thần Tiễn Thủ sở dĩ được gọi là Thần Tiễn Thủ, bởi vì bọn hấn trừ thiện dùng cung tiễn bên ngoài, còn muốn có mạnh đại tinh thần lực tu vi, dạng này mới có thể sử dụng Tinh Thần Lực một mực khóa chặt cự ly xa đối thủ, cung tiễn mới có thể công bằng, bài trừ đủ loại quỷ nhiễu bắn chết địch nhân. Bá Nhan võ công đã sớm phá vỡ mà vào Cửu Phẩm, Tinh Thần Lực tu tập hơn xa thường nhân, lúc này mới có thể có giết chết Niệm Sư năng lực, nhưng là trong quân doanh những người này võ công giỏi không ít, đủ tư cách tu tập Tinh Thần Lực nhưng không có,

Cho dù Tần Trọng Hải dạng này Bát Phẩm cao thủ, cũng không có tu luyện thành đủ cường đại Tinh Thần Lực.

Bá Nhan trong lúc nhất thời vô kế khả thi, đột nhiên nhìn thấy Vương Dương Minh chính đang ra sức giết địch, thầm nghĩ lên một cái loại khả năng, hô: "Vương Dương Minh, trở về!"

Vương Dương Minh không biết Bá Nhan gọi hấn làm gì, nhưng là Bá Nhan lời nói cũng là quân lệnh, hấn vội vàng trở lại Bá Nhan bên người, nghe hấn phân phó. Bá Nhan hỏi: "Người Tinh Thần Lực như thế nào?" Bá Nhan trong lòng lưu giữ vạn nhất trông cậy vào cũng là Vương Dương Minh là Tân Nghi Sinh đồ đệ, mà Tân Nghi Sinh là Thiên Hạ đều biết Tu Thần cao thủ, Tu Thần căn cơ cũng là Tinh Thần Lực, Tân Nghi Sinh Tinh Thần Lực tự nhiên là nhân gian đỉnh phong, hấn đồ đệ này chỉ cần có sư phụ một phần mười bản sự, liền đại sự té vậy.

Vương Dương Minh không biết hấn vì cái gì đột nhiên hỏi cái này, trung thực đáp: "Đi theo sư phụ ta luyện qua hai tháng." Hấn nói tự nhiên là Tân Nghi Sinh đối với hấn tiên hành này hai tháng đặc huấn.

Bá Nhan nhủ mảy, nghĩ thầm hai tháng có thể học được thứ gì, cho dù Tân Nghi Sinh dạy cho dù tốt, Vương Dương Minh cũng không có khả năng tại hai tháng ở giữa liền luyện thành mạnh đại tinh thần lực. Nhưng là dưới mắt chỉ có lấy ngựa chết làm ngựa sống, hấn đem Thiết Thai Cung giao cho Vương Dương Minh, nói: "Người đem hết toàn lực, bắn cho ta này hai cái Niệm Sư!"

Vương Dương Minh nghe theo hấn phân phó, xắn mớ Thiết Thai Cung, dựa vào Thiết Tiễn, hấn mấy năm Luyện Thể khổ công trong nháy mắt này bày ra, Bá Nhan này cung trừ chính hấn bên ngoài, người tầm thường căn bản là kéo không nhúc nhích, Vương Dương Minh dùng hết toàn lực, mới rút cục chậm rãi đem này cung kéo thành trắng tròn, hai tay ổn định vẫn duy trì cây cung tư thế. Bá Nhan nói: "Không nên gấp gáp, có chủ tâm vận khí, ở trong lòng một mực khóa chặt này hai cái Niệm Sư bên trong một cái."

Vương Dương Minh theo lời mà làm, nhắm chuẩn bên trái cái kia Niệm Sư. Bá Nhan gián yếu đem tinh thần lực vận dụng pháp môn giảng cho hấn nghe, Vương Dương Minh thử làm theo, vốn cho là hấn là rất khó, lại ngoài ý muốn phát hiện thế mà tia không tốn chút sức nào. Nguyên lai Tân Nghi Sinh đối với hấn này hai tháng đặc huấn, cường điệu huấn luyện cũng là Tinh Thần Lực, để hấn đâm cái kia thiên hạ ở giữa khó khăn nhất mã bộ, lại để cho hấn đi đoạt Triều Văn Đạo trong tay đồng tiền, là tinh thần lực của hấn rèn luyện ra được, đi qua này hai tháng khổ tu, Vương Dương Minh Tinh Thần Lực sớm đã viên siêu người bên ngoài, chỉ là chính hấn không biết a.

Bá Nhan gặp Vương Dương Minh hoàn mỹ đạt tới chính mình yêu cầu, trong lòng đối Tân Nghi Sinh bội phục tột đỉnh, thở dài: "Trời cũng giúp ta! Vương Dương Minh, bắn tên!"

Vương Dương Minh nắm vuốt Thiết Tiễn cái tay kia đột nhiên buông lỏng, này tiễn phát ra một tiếng sắc nhọn tiếng vang, như giống như sao băng trong nháy mắt vượt qua ngàn thước xa, vũng vàng đóng đinh cái kia Niệm Sư. Này Niệm Sư kêu thảm một tiếng, ngã trên mặt đất, trong khoảnh khắc không có tánh mạng.

Vương Dương Minh lại phải bắn một cái khác Niệm Sư, Ba Ngạn ca-ra vạn vạn không nghĩ đến Hấn Quân bên trong trừ Bá Nhan còn có Tinh Thần Lực cường đại như thế người, cảm thấy thảm kêu thất sách, vội vàng để cái kia cận tồn Niệm Sư thu pháp thuật trốn về bản trận, cũng không dám lại lộ diện. Phải biết, Niệm Sư bồi dưỡng là mười phần gian chuyện khó, hai cái này Niệm Sư là hấn hoa vô số tâm tư mới tìm đến, không muốn cứ như vậy chết một cái, một cái khác vô luận như thế nào không thể ra sơ xuất.

Hấn Quân gặp địch nhân Niệm Sư không còn xuất hiện, nhất thời sĩ khí tăng vọt, đại sát một trận. Ba Ngạn ca-ra trong cơn giận dữ, vậy mà không để ý chính mình chủ soái thân phận tự mình nhập chiến trận giết Hấn Binh. Võ công của hấn quỷ dị không khỏi, Hấn Binh không có người nào là đối thủ của hấn, bị hấn giết đến bất thiện. Bên này Tần Trọng Hải thấy thế cũng giận dữ, ngừng Đon Dao liền muốn qua liều mạng với hấn. Bá Nhan kéo không được hấn, vội vàng gọi mình thân vệ tiến lên bảo hộ Tần Trọng Hải, ngay cả Vương Dương Minh các loại Quốc Tử Giám bảy người cũng bị Bá Nhan gọi qua bảo hộ Tần Trọng Hải. Mười mấy người này đều là hảo thủ, trong khoảnh khắc giết vào địch nhân, cùng Tần Trọng Hải hợp thành hợp lại cùng nhau, hướng Ba Ngạn ca-ra đánh tới.

Lại nghe được Ba Ngạn ca-ra một tiếng nộ cười quỷ quyết, bỗng nhiên từ trên thân bắn ra vạn thiên lông trâu Tế Châm, mọi người tránh tránh không kịp, tất cả đều bị bắn trúng. Quả nhiên này châm mười phần tà môn, những người này châm về sau một điểm nội lực đều không sử dụng ra được, nội lực đã mất, liền lập tức liên tục gặp tình hình nguy hiểm, Bá Nhan vội vàng gọi quân sĩ tiến lên tiếp ứng mấy người trở về tới. Hơn người đều an toàn trở về, nhưng cũng đều trên thân mang thương, chặt vật không chịu nổi.

Chỉ có Vương Dương Minh bình chân như vại, còn tại dùng thanh đồng Trọng Kiếm giết người. Bá Nhan trong lòng hồ to hiềm lạ, lại không biết Ba Ngạn ca-ra về kinh ngạc càng sâu, hấn cẩn thận đi xem Vương Dương Minh, gặp hấn xác thực không có bởi vì bên trong chính mình Tế Châm mà không sử dụng ra được nội lực, hấn lại không biết cái này Khô Nhân châm tác dụng tại người kinh mạch, Vương Dương Minh thể nội cũng không có kinh mạch, đương nhiên liền sẽ không thụ hấn chế, lập tức hấn hướng Vương Dương Minh kêu lên: "Người đến tốt cùng là ai, ta cái này Khô Nhân châm chuyên phong người kinh mạch, Thiên Hạ không ai có thể may mắn thoát khỏi, vì cái gì người không có việc gì!"

Vương Dương Minh đánh bay mất một người đứng đầu Hồ Binh, gặp Ba Ngan ca-ra tức hốt hển, muốn lại khí khí hấn, lớn tiếng nói: "Khổ gì bởi vì chằm ngọt quả chằm, tại gia gia người trên thân, một rắm dùng chỗ cũng không có!"

Ba Ngan ca-ra vừa nhìn thấy hấn mặt mũi, bỗng dưng nghĩ tới một chuyện, ha ha cười nói: "Ta tưởng là ai, nguyên lai là người cái này thắng nhãi con! Thiên Đường có đường người không đi, địa ngục không cửa người lại đâm đầu. Tán Nghi Sinh lão gia hỏa kia không nhìn cho thật kỹ người, ta hôm nay không đem người mang đi, liền có lỗi với Minh Vương đại nhân hạ xuống cơ hội trời cho này!"

Bạn đang đọc truyện *Dương Minh Kỳ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Đơn đầu :.

(cạnh thứ nhất đến! Tại 1 giờ sau)

Vương Dương Minh nghe hấn nói lên Tán Nghi Sinh, có vẻ như còn nhận biết mình, buồn bực nói: "Người nhận ra ta?"

Ba Ngan ca-ra lại không đáp lời, bước nhanh đến phía trước liền muốn cầm Vương Dương Minh. Bá Nhan cũng không biết Vương Dương Minh cùng Ba Ngan ca-ra có quan hệ gì, nhưng mà địch nhân muốn chính là mình tuyệt đối không thể cho, lập tức mệnh binh lính nhanh lên đem Vương Dương Minh tiếp ứng xuống tới. Ba Ngan ca-ra thấy mình nhất thời nửa khắc ở giữa gần không được Vương Dương Minh thân thể, cảm thấy nôn nóng, liền khoanh khắc chút bình thường binh lính đến cho hả giận. Hấn Quân nhìn bên này đều nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng là Trần Bá Tiên các loại một đám cao thủ đều bị Khô Nhân chằm gây thương tích, khó mà sử xuất khí lực, chỉ nhìn cho kỹ Ba Ngan ca-ra tứ ngược.

Bá Nhan gặp tiếp tục như vậy phe mình liền phải đại bại thua thiệt, vội vàng bây giờ để sở hữu binh lính rút về. Ba Ngan ca-ra cũng không truy kích, lạnh lùng nhìn lấy Hấn Quân.

Bá Nhan nói: "Ba Ngan ca-ra, người là Người Hồ bên trong có tên thống soái. Dưới mắt hai chúng ta một bên đã giao chiến số về, riêng phần mình thương vong thảm trọng. Hiện tại chúng ta có năm vạn người, người chỉ có ba vạn người, ta nhìn người vẫn là không cần dây dưa chúng ta, tiếp tục đánh xuống, coi như nhất mệnh đổi một mạng, chúng ta cũng có thể còn lại hai vạn người, người liền toàn quân bị diệt. Người như thế nào hướng tây Vực Thập Lục Quốc Quân Chủ bàn giao!"

Ba Ngan ca-ra nhìn một chút Bá Nhan, lại nhìn một chút Tần Trọng Hải, nói: "Nghĩ không ra Hạ Nhân dụng binh như thế có can đảm. Tần Tướng quân, người thế nhưng là đem Tây Bắc quân toàn bộ đều điều đến đánh ta đi. Hiện nay Gia Dự Quan bên trong phòng bị trống rỗng, ta như lúc này phải binh đi lấy Gia Dự Quan, người đợi sao."

Tần Trọng Hải ngửa mặt lên trời ngáp một cái, nặng nề mà nói ra cục đàm, nói: "Người ít đến hồ xuy đại khí! Tây Vực Thập Lục Quốc chủ lực đều tại người nơi này, người phải không ra một binh một tốt tới lui tấn công Gia Dự Quan!"

Ba Ngan ca-ra từ chối cho ý kiến, cười nói: "Coi như người nói là thật tốt. Dưới mắt ta cũng không muốn toàn diệt người cái này năm vạn người, ta nói thật, nếu như ta tự mình xuất thủ, người cái này năm vạn người một cái cũng chạy không thoát!"

Tần Trọng Hải lắc đầu chỉ là không tin, Bá Nhan lại biết đối phương nói chỉ sợ là lời nói thật. Hấn nhìn đối phương võ công xuất thần nhập hóa, đã không phải là nhân gian thủ đoạn, mong rằng đối với mới là đột phá Cửu Phẩm Tông Sư Cấp Bạc nhân vật, loại người này trên chiến trường cũng là đại sát khí một y hệt, chỉ cần hấn nguyện ý, đem năm vạn binh lính từng bước từng bước giết sạch cũng chỉ là vấn đề thời gian.

Bá Nhan lạnh lùng nói: "Vậy người muốn như thế nào?"

Ba Ngan ca-ra nói: "Ta hiện tại đã không muốn người bá Nhan tướng quân trên cổ đầu người. Ta chỉ cần tiểu gia hỏa này!" Dứt lời đem ngón tay hướng Vương Dương Minh.

Bá Nhan khó hiểu nói: "Đứa nhỏ này chỉ là ta thân binh, không biết Ba Ngan ca-ra Tướng Quân vì cái gì đối với hấn như thế có phần coi trọng."

Ba Ngan ca-ra lạnh lùng nói: "Loại này nhân sự người cũng không cần quản nhiều. Ta chỉ hỏi người, dùng tiểu gia hỏa này đổi lấy người năm vạn binh lính, làm ăn này người làm là không làm?"

Bá Nhan nội tâm mười phần khó xử,

Hấn biết mình cái này năm vạn người là Tây Bắc quân toàn bộ chủ lực, vô luận như thế nào không thể nằm tại chỗ này. Nhưng là Vương Dương Minh là Đại Hạ binh lính, lại là Quốc Tử Giám Tán Nghi Sinh đồ đệ, huống chi hấn tiếp Kinh Thành truyền đến Mật Chi, biết Vương Dương Minh là Thánh

Thượng điểm danh muốn hấn hảo hảo chiếu khán người, như thế nào dám đem Vương Dương Minh giao ra. Chỉ là cái này Mật Chỉ sự tình chỉ có hấn tự mình biết, tuyệt đối không dám nói với người khác lên. Hấn gặp Vương Dương Minh bên trong Khổ Nhân châm sau lẫn lộn như vô sự, trong lòng thầm nghĩ, chẳng lẽ Ba Ngạn ca-ra là muốn bắt Vương Dương Minh trở về nghiên cứu hấn vì cái gì có thể miễn dịch Khổ Nhân châm?

Bá Nhan đang do dự không kể thời điểm, Vương Dương Minh lại đi tới nói ra: "Lấy một mình ta đối năm vạn tướng sĩ, ta đương nhiên thì nguyện ý." Trần Bá Tiên, Tô Mộc các loại đều kinh hãi, liền muốn tiến lên ngăn lại hấn, Bá Nhan cũng chính muốn ngăn cản hấn, lại nghe được Vương Dương Minh nói: "Chỉ là ta trời sinh không phải khoan tay chịu chết tính cách. Người muốn ta cứ như vậy đi theo người, ta là một vạn cái không nguyện ý!"

Ba Ngạn ca-ra nói: "Này theo ý kiến của người, phải làm như thế nào?"

Vương Dương Minh nói: "Ta nhìn người võ công đến, cũng hấn là cái người trong giang hồ. Người giang hồ có người giang hồ quy củ, hai người chúng ta không bằng tỷ thí một trận, người thắng ta, ta đi với người, nếu như ta thắng người, người liền muốn thả ta cùng chúng ta năm vạn người về Gia Dự Quan, không ngăn được!"

Bá Nhan kinh hãi nói: "Người đứa nhỏ này, không biết trời cao đất rộng. Ta nhìn người này sớm đã đột phá Cửu Phẩm giới hạn, người tuy nhiên Tứ Phẩm thực lực làm sao có thể thắng được qua hấn!" Ba Ngạn ca-ra cười ha ha, nói: "Có ý tứ, có ý tứ. Giống như người mong muốn, lão phu chơi với người chơi!"

Ngay sau đó Vương Dương Minh xách thanh đồng Trọng Kiếm, đi ra phía trước, Ba Ngạn ca-ra cũng đi vào giữa sân. Hán Hồ hai bên mấy vạn người đều lặng ngắt như tờ mà nhìn xem hai người quyết đấu.

Vương Dương Minh đem Trọng Kiếm che ở trước người, nói: "Người dùng binh khí gì, sáng ra đi!"

Ba Ngạn ca-ra thân nhiên nói: "Đối phó người bức này hoàng khẩu tiểu nhi, dùng binh khí gì. Người cứ đi lên."

Vương Dương Minh nói: "Vậy ta liền không khách khí!" Lập tức đem Cửu Dương Thần Công vận đủ, dưới chân vận khởi Càn Khôn Đại Na Di pháp môn, lấy sét đánh không kịp bưng tai chỉ thế công hướng đối phương. Ba Ngạn ca-ra gặp hấn một kiếm này giống như Thái Sơn Áp Đình, ngược lại cũng có chút ý tứ, lập tức nhẹ nhàng duỗi ra một cái tay, Vương Dương Minh vận đủ toàn lực phía dưới, trên thân kiếm lực đạo đầu chỉ ngàn cân, lại bị hấn nhẹ nhàng linh hoạt dùng một cái tay liền kẹp lấy thân kiếm, muốn nện nện bất động, muốn Ma Quỷ không trở về. Vương Dương Minh sử xuất bủ sữa khí lực muốn rút trở về, Ba Ngạn ca-ra nhẹ khẽ cười nói: "Muốn a, vậy liền trả lại cho người." Trên tay Kính Lực thoáng buông lỏng, Vương Dương Minh đang vận toàn lực đoạt kiếm, đột nhiên đối phương lực đạo biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, phảng phất chính mình dùng toàn thân khí lực đánh chính mình nhất chương, nhất thời bị đánh bay ra ngoài, đập xuống đất lại bay ra ngoài ba trượng, nôn một ngụm máu tươi đi ra.

Mọi người gặp Ba Ngạn ca-ra chỉ nhẹ nhàng một cái tay liền trọng thương Vương Dương Minh, đều nói cuộc tỷ thí này cách xa quá lớn, Vương Dương Minh quả quyết là thủ thắng vô vọng. Tô Mộc càng là nhìn trong lòng sốt ruột, sợ Vương Dương Minh một chiêu này liền đem chính mình đánh chết.

Vương Dương Minh lại xoay người bò lên, xoa xoa ở ngực, bình chân như vại đứng lên. Nguyên lai hấn có Cửu Dương Thần Công Chân Khí hộ thể, lại có tự sáng tạo tiểu thủ đoạn làm phòng ngự, vừa rồi một kích này thật cũng không cho hấn tạo thành quá đại ảnh hưởng, vừa mới phun ra này một ngụm máu là thể nội tụ huyết, phun ra cũng liền không sao, hấn mấy tháng khổ luyện, lại được Hối Linh tán trợ giúp, thân thể sớm đã như vừa như sắt, không sợ điểm ấy thương thế.

Ba Ngạn ca-ra gặp hấn vô sự, cũng không khỏi đến khen: "Tán Nghi Sinh dạy dỗ đến Hào Đồ Đệ, có chút ý tứ, có chút ý tứ."

Vương Dương Minh nhưng lại không biết nên như thế nào tiến công, hấn vừa mới một kiếm kia, đã dùng tới hấn thủ đoạn mạnh nhất, Càn Khôn Đại Na Di cùng Cửu Dương Thần Công đều đã dùng đến cực hạn, nhưng mà vẫn là bị đối phương thoái mái mà đánh bại. Chẳng lẽ muốn dùng một chiêu kia? Một chiêu kia tuy nhiên cường mãnh, nhưng đối phương là Cửu Phẩm trở lên Tông Sư, cùng thực lực mình chênh lệch giống như Vân Nê, phải chăng có thể có hiệu quả, hấn không có một chút chắc chắn nào. Chỉ là dưới mắt không có khác biện pháp, cũng chỉ đành được hiểm đánh cược một lần.

Vương Dương Minh vứt bỏ Trọng Kiếm, hét lớn một tiếng, triển khai Hàng Long Thập Bát Chương, một chiêu Phi Long Tại Thiên, nhảy lên trên trời, từ trên xuống dưới đánh tới hướng Ba Ngạn ca-ra. Ba Ngạn ca-ra gặp hấn bỏ Trọng Kiếm không cần, không biết hấn trong hồ lô bán cái loại thuốc gì, lập tức vẫn là nhẹ nhàng nhất chương, cùng Vương Dương Minh đối đầu. Song chương vừa tiếp xúc, Ba Ngạn ca-ra lập tức cảm thấy không đúng, chỉ cảm thấy Vương Dương Minh một chương này bên trong ẩn chứa lực đạo căn bản không phải Tứ Phẩm người có thể có được, lực đạo này như là Uông Dương Đại Hải thâm bất khả trắc, Ba Ngạn ca-ra lập tức tăng lực, nhưng mà vẫn là trễ một bước, chương lực kia duỗi hấn ra khỏi xa một trượng, nặng nề mà té xuống đất, hấn phun ra một thanh tụ huyết, trong lúc nhất thời không đứng dậy được.

Bạn đang đọc truyện *Dương Minh Kỳ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Bát Môn Độn Giáp · mở! :.

(~~~ Canh [3] tại 1 giờ sau)

Vương Dương Minh nhưng cũng quăng xuống đất, lực khí toàn thân đều không, thờ hồng học thờ gấp. Nguyên lai Vương Dương Minh được hiêm, đem toàn thân nội lực trong nháy mắt đổ xuống mà ra, ẩn chứa tại một chưởng kia Phi Long Tại Thiên bên trong. Hắc Tử Phàm thực lực, thể nội dành dụm thâm hậu Cửu Dương nội lực, mượn không có kinh mạch hạn chế, đem toàn bộ nội lực đánh đi ra, một chưởng này bên trong lực đạo so với Cửu Phẩm thực lực còn muốn hùng hồn, Ba Ngạn ca-ra nhất thời chủ quan, trong tự nhiên hấn mà tính toán.

Mọi người gặp Vương Dương Minh nhất chưởng thể mà có thần uy như thế, trong lòng đều là thật to kinh ngạc. Ám đạo nguyên lai Vương Dương Minh còn có dạng này bảo mệnh tuyệt học.

Nhưng là Ba Ngạn ca-ra giãy dụa một phen, vẫn là đứng lên. Hấn trong hai mắt hưng phấn dị thường, khắc khắc cười ra tiếng, nói: "Minh Vương chi tử, hảo lợi hại a. Dạng này mới đúng, dạng này mới đủ hưng phấn, đủ kích thích!" Mọi người không biết hấn nói Minh Vương chi tử là có ý gì, nhưng nhìn Vương Dương Minh đã kiệt lực, bỏ đều không đứng dậy được, mà Ba Ngạn ca-ra còn có thể đứng lên đến, tựa hồ cũng không có bị thương nặng, xem ra cuộc tỷ thí này, Vương Dương Minh vẫn là muốn không có chút nào may mắn thua trận.

Ba Ngạn ca-ra đi đến Vương Dương Minh trước người, một chân dẫm ở đầu hấn, nói: "Tiểu gia hỏa, không muốn làm vô vị phản kháng. Ngươi đi theo Tán Nghi Sinh lão gia kia lại có thể học được cái gì, còn là theo chân ta về qua tu hành ta thánh đạo công pháp, không phải càng có ý tứ?"

Vương Dương Minh vô pháp động dậy, chỉ chậm rãi đưa tay phải ra, đối với hấn so cái ngón giữa. Ba Ngạn ca-ra không biết hấn cái này thủ thế là có ý gì, nhưng cũng biết hấn tại miệt thị chính mình, lập tức một chân đá ra, đem Vương Dương Minh đá ra xa một trượng. Tô Mộc bọn người nhìn nghiêng rằng nghiêng lợi, lại vô kế khả thi.

Vương Dương Minh giãy dụa lấy ngồi xuống, cười ha ha, tuy nhiên hấn đã không có khí lực cười ra tiếng, lại vẫn cười đến vui vẻ. Ba Ngạn ca-ra giận dữ nói: "Ngươi cười cái gì!"

Vương Dương Minh ngừng cười, chậm rãi nói: "Ta cười ngươi không biết tự lượng sức mình, thế mà cũng dám cùng sư phụ ta đánh đồng."

Ba Ngạn ca-ra nói: "Tiểu gia hỏa, không dùng miệng cứng rắn, dưới mắt ngươi Chân Khí đều dùng xong, ta nhìn ngươi vẫn là ngoan ngoan nhận thua."

Vương Dương Minh lại giãy dụa lấy đứng lên, lau khô miệng sừng vết máu, rờn rã trên thân Y Quan, sau một khắc hấn hai đầu gối từ từ ngã quy, đối Đồng Phương cung cung kính kính dập đầu ba cái.

Mọi người tất cả đều ngạc nhiên, không biết hấn muốn làm gì. Trần Bá Tiên lại đầu tiên kịp phản ứng, kinh hô một tiếng nói: "Cấm Kỵ Chi Thuật?"

Lữ Phụng Tiên so Trần Bá Tiên chậm một đường, cũng đã kịp phản ứng, hấn nhìn lấy Vương Dương Minh quỳ trên mặt đất thân ảnh, ánh mắt bên trong để lộ ra tràn đầy không thể tin được, nói khẽ: "Tiểu sư đệ thế mà học được ta Quốc Tử Giám bên trong Cấm Kỵ Chi Thuật?"

Quốc Tử Giám dư mấy người nghe được hai người nói chuyện, sớm đã minh bạch, tất cả đều lên tiếng kinh hô. Tô Mộc ngây ngốc đứng tại chỗ,

Phảng phất lần thứ nhất nhận biết Vương Dương Minh, lẩm bẩm nói: "Tiểu sư đệ tuy nhiên mới tu hành mấy tháng công phu, sao lại thế..." Nhưng là Vương Dương Minh tại Quốc Tử Giám bên trong thụ Tán Nghi Sinh hai tháng đặc huấn, chuyện này nàng là biết. Nghĩ đến Tán Nghi Sinh đủ loại thật không thể tin thủ đoạn, nàng nhẹ nhàng gật đầu, tâm đạo nếu như tán Viện Trường tự mình dạy hấn, trong hai tháng hấn có thể học được Cấm Kỵ Chi Thuật, tựa hồ cũng không phải là không được sự tình. Chỉ là không biết hấn học được là cái nào một môn?

Nguyên lai Quốc Tử Giám trung quy củ, trong viện có một ít uy lực cự đại công phu, bởi vì làm thiên địa Quỷ Thần chi kị, một khi xuất thủ, tất tạo sát nghiệp, không phải vạn bất đắc dĩ, không được sử dụng, nếu như thật sự là đến sống chết trước mắt, nhất định phải thi triển, cũng phải đối Quốc Tử Giám phương hướng dập đầu làm lễ, khẩn cầu Viện Trường Tán Nghi Sinh tha thứ. Tô Mộc các loại người biết Vương Dương Minh nhất định là muốn sử xuất Tán Nghi Sinh truyền cho hấn Cấm Kỵ Pháp Môn, nhưng lại không biết hấn muốn sử là công phu gì.

Giữa sân bọn người người nghe được Quốc Tử Giám mọi người lời nói, trong lúc nhất thời đều nghị luận âm ỉ. Thế chỗ đều biết, Tiên Pháp là cao hơn nhiều phổ thông Vũ Kỳ pháp môn, từ trước đến nay chỉ có đứng tại Tu Hành Giới đỉnh cao nhất đại nhân vật mới có thể tinh thông, cho dù lấy Bá Nhan võ công như thế, cũng không tu luyện Tiên Pháp cơ duyên. Vương Dương Minh tuy nhiên tuổi đời hai mươi, làm sao có thể học được loại thần thông này? Nếu như hấn thật có bản sự này, chỉ có thể nói rõ Tán Nghi Sinh cảnh giới cùng thực lực đều thật sự là thật đáng sợ, mới có thể dạy ra dạng này thật không thể tin đồ đệ.

Vương Dương Minh dập đầu đã xong, đứng dậy, nói: "Sư phụ ở trên, đồ đệ hôm nay gặp được cuộc đời thấy đệ nhất cường địch, không thể không sử xuất ngươi truyền ta Tiên Pháp. Nếu như ngươi trước mắt bị ta Tiên Pháp giết chết, đó là hấn gieo gió gặt bão, cùng người vô can." Mọi người nghe hấn tự nhận khiến cho dùng Tiên Pháp, lần nữa nhao nhao kinh hô, Tiên Pháp là cao hơn nhiều Vũ Kỳ công phu, bình thường người nơi nào sẽ làm, Tán Nghi Sinh là nhân gian Đệ Nhất Cao Thủ, hấn Tiên Pháp lại chính là hạng gì uy lực.

Ba Ngạn ca-ra ánh mắt bên trong cũng toát ra thần sắc khẩn trương, lại có tự trấn định nói: "Ngươi không muốn hồ xuy đại khí, ngươi mới cùng Tán Nghi Sinh mấy tháng, liền có thể học được hấn Tiên Pháp!"

Vương Dương Minh lại không để ý tới hấn, chỉ gặp hấn hai chân bắt đĩnh bắt đĩnh đứng thẳng, chấp tay trước ngực bày cái tư thái, đột nhiên vận khởi lực khí toàn thân, Cơ Nhục Khô khố căng cứng, quát to: "Bát Môn Độn Giáp chi trận, đệ nhất môn, Sinh môn, mở!"

Tán Nghi Sinh Bát Môn Độn Giáp là bắt truyền chi bí, bởi vì uy lực quá lớn, mà tác dụng phụ cũng không phải người bình thường có thể tiếp nhận, trừ Vương Dương Minh bên ngoài, hẳn không có truyền cho bất luận kẻ nào. Cho dù là Vương Dương Minh, Tán Nghi Sinh cũng liên tục cản dận, trừ phi đến sinh tử Đại Nan thời khắc, nếu không không thể sử dụng.

Vương Dương Minh Bát Môn Độn Giáp đệ nhất môn đã mở, toàn thân lập loè ra kim sắc quang mang, đây là trong cơ thể hắn tích súc lẫn xuống có thể bị kích phát ra đến biểu hiện. Mọi người mặc dù không biết cái này được xưng là Tiên Pháp Bát Môn Độn Giáp là cái gì mê hoặc, nhưng cũng rõ ràng cảm giác được Vương Dương Minh uy áp cùng lúc trước tưởng như hai người. Ba Ngạn ca-ra là biết hàng, nghe hắn lầm bầm nói: "Tán Nghi Sinh thể mà thật đem Bát Môn Độn Giáp dạy cho tiểu tử này. Tán Nghi Sinh gia hỏa này, cũng mẹ hắn là thằng điên!"

Vương Dương Minh lại không cho hắn kinh ngạc thời gian, sau một khắc, Vương Dương Minh hai chân sử dụng lực, như là đạn pháo vọt tới Ba Ngạn ca-ra trước người. Ba Ngạn ca-ra cười lạnh một tiếng, nói: "Bát Môn Độn Giáp tuy nhiên lợi hại, người lại còn không có học hết, thằng nhãi con, không nên đắc ý!" Hắn nhất chương che ở trước người, toàn thân nội lực lưu chuyển, ngăn trở Vương Dương Minh nhất quyền, không có chút nào lui lại.

Vương Dương Minh chỉ cảm thấy lực khí toàn thân như là Uông Dương Đại Hải, lấy mãi không hết, dùng mãi không cạn, tựa hồ giữa thiên địa lại không mình không thể chiến thắng đối thủ, hắn gấp một quyền này cũng không thể làm sao Ba Ngạn ca-ra, lập tức tại trong chớp mắt triệt thoái phía sau ba trượng, quát to: "Thứ hai môn, mở cửa, mở!" Trong nháy mắt thân thể của hắn lần nữa nổ bắn ra cường quang, lần này hắn uy áp tăng lên gấp đôi không ngừng, Ba Ngạn ca-ra cả kinh nói: "Thứ hai môn người cũng học được!"

Vương Dương Minh lại cười lạnh nói: "Còn không chỉ như vậy, Đệ Tam môn, Thương Môn, mở!" Uy áp lần nữa lấy khủng bố tốc độ tăng tăng lên, Vương Dương Minh hét lớn một tiếng, thân thể biến mất trong không khí, Ba Ngạn ca-ra quá sợ hãi, mắt thường đã bắt không đến Vương Dương Minh quỹ tích, sau một khắc Vương Dương Minh sau lưng hắn xuất hiện, nhất quyền đánh tới hướng hắn phía sau lưng. Ba Ngạn ca-ra căn bản không kịp né tránh, bị Vương Dương Minh nhất quyền nện lên thiên không, không đợi Ba Ngạn ca-ra có bất kỳ động tác gì, Vương Dương Minh phóng lên tận trời, đối Ba Ngạn ca-ra trên thân yếu hại công ra đếm không hết bao nhiêu quyền, chỉ nghe Ba Ngạn ca-ra trước ngực phía sau lưng tứ chi tất cả đều vang lên bạo đật tiếng vang, mỗi một âm thanh đều là Vương Dương Minh quyền quyền đến thịt đánh ở trên người hắn.

Bạn đang đọc truyện *Dương Minh Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Quân tử Huê Phong đến :.

(Canh [3] đột kích ~~ Canh [4] tại 1 giờ về sau, ba trà ra sức Mã Tụ bên trong!)

Ba Ngạn ca-ra kêu thảm một tiếng, rơi xuống tại trong đất, không tiếng thờ nữa. Vương Dương Minh đứng tại chỗ, lồng ngực kịch liệt đập trùng, Bát Môn Độn Giáp Đệ Tam môn đã là trước mắt hắn có thể mở ra Tối Cao Cảnh Giới, cái này siêu việt nhân thể cực hạn Tiên Pháp đối với hắn mà nói tiêu hao thật sự là quá lớn.

Tô Mộc kinh ngạc nhìn Vương Dương Minh, trong lòng đã nhắc lên sóng to gió lớn, nàng Tô gia văn thư lưu trữ rất nhiều, đều là hao hết tâm lực từ các nơi trên thế giới sưu tập mà đến, bên trong liền có quan hệ với Bát Môn Độn Giáp giới thiệu, cho nên Tô Mộc đối Bát Môn Độn Giáp có chút hiểu biết, biết đây là thời đại thượng cổ Tiên Nhân truyền xuống pháp môn, lại chưa hề biết nguyên lai cái này Tiên Pháp tại Đường Kim Thế Giới còn có người hội làm, mà cái kia tinh thông Bát Môn Độn Giáp người lại chính là chính mình sở tại Quốc Tử Giám Viện Trưởng Tán Nghi Sinh, Tán Nghi Sinh là nhân gian Đệ Nhất Cao Thủ, hẳn hội làm cái này Tiên Pháp cũng là hợp tình hợp lý. Tô Mộc tuyệt đối nghĩ không ra là, Vương Dương Minh tuy nhiên mới đi theo Tán Nghi Sinh tu hành mấy tháng, thể mà cũng học được cái này Tiên Pháp.

Nàng muốn từ bản thân đã từng nhìn qua trong sách đối với Bát Môn Độn Giáp hình dung: Thiên Quân Ích Dịch, Quỷ Thần khó cản, phật cản giết phạt, ma cản sát ma! Tô Mộc nghĩ thâm, chính mình Ngũ Phẩm thực lực, cho dù bên người có mấy môn gia truyền Bí Kỹ bàng thân, nhưng mà lại không có bất kỳ cái gì một loại tuyệt kỹ có thể giống Vương Dương Minh Bát Môn Độn Giáp trong nháy mắt tạo thành mạnh như vậy công kích chuyên vận. Nếu như bây giờ cùng Vương Dương Minh giao đấu là mình, chỉ sợ mười cái chính mình cũng đã bị Vương Dương Minh cho oanh sát thành cặn bã.

Bá Nhan tại trận sau cũng thấy kinh hãi, hắn là đột phá Cửu Phẩm cao thủ, tự nhiên biết Vương Dương Minh vừa mới trong nháy mắt đối Ba Ngạn ca-ra tạo thành như thế nào sát thương. Tinh thần lực của hắn hơn người, có thể cảm nhận được vừa mới Vương Dương Minh tại Ba Ngạn ca-ra trên thân oanh ra tối thiểu hai ngàn quyền, mà lại mỗi một quyền đều đột phá Cửu Phẩm cao thủ lực công kích. Dạng này Tiên Pháp, thật sự là thể gian Vô Song Vô Đối tiến công pháp môn!

Người khác cũng đều coi là Vương Dương Minh nhất định là thắng cái kia Ba Ngạn ca-ra, làm không tốt cái này có lấy ma quỷ danh xưng thống soái đã bị Vương Dương Minh cho đánh chết. Chỉ có Người Hồ bên kia tựa hồ không thể nào lo lắng, bọn họ đối với mình thống soái có mù quáng lòng tin.

Sự tình tiến triển cũng xác thực xác minh Người Hồ nhóm không lý do lòng tin, Ba Ngạn ca-ra đột nhiên động một cái, phun ra một ngụm lớn máu tươi,

lại cũng chậm chậm đứng lên. Mọi người gặp hấn y phục trên người đã bị Vương Dương Minh quyền kinh oanh thành điểm điểm toái phiến, toàn thân trên dưới cũng không biết gãy mấy cái xương, nhưng là hấn cuối cùng vẫn là đứng lên, xoay người lại nhìn lấy Vương Dương Minh, chậm rãi mở miệng nói chuyện, thanh âm giống như địa ngục lạnh lẽo: "Khá lắm Quốc Tử Giám! Khá lắm Tán Nghi Sinh! Người lấy tuổi đời hai mươi, có thể làm cho ta bản thân bị trọng thương, đáng giá ta ra tay giết người!"

Vương Dương Minh Bát Môn Độn Giáp là tốc chiến tốc thắng pháp môn, lớn nhất không bèn hao tổn, nơi nào có tâm tình cùng hấn nói nhảm. Lập tức Vương Dương Minh phóng lên tận trời, lại là hơn hai ngàn quyền trong nháy mắt oanh ra,

Lúc này thể nội cũng mặc kệ Cửu Dương Thần Công vẫn là tiểu thủ đoạn, võ công cũng mặc kệ Hàng Long Thập Bát Chương còn là cái gì, chỉ là đem hết toàn lực đánh người mà thôi.

Nhưng mà Ba Ngạn ca-ra lại cũng vừa rồi hoàn toàn khác biệt, hấn đột nhiên duỗi ra Trọng Quyền đập nện tại bộ ngực mình, oa một tiếng phun ra một ngụm lớn máu tươi, trong miệng lại hô quát có tiếng, không biết tại đọc lấy cái gì kỳ quái Chú Ngữ. Sau một khắc, trong mắt của hấn lóe ra u ám hào quang, tựa hồ Hiểu rõ Vương Dương Minh sở hữu động tác, không sai chút nào đem Vương Dương Minh vô số như đạn pháo Trọng Quyền từng cái đón lấy.

Vương Dương Minh thoáng qua dừng một chút, Ba Ngạn ca-ra lại không chút nào dừng lại, chỉ gặp hấn như đạn pháo xông lên phía trước, thân hình trong không khí vạch ra quỹ dị lộ tuyến, một tiếng vang thật lớn, hấn đã nhất chương khắc ở Vương Dương Minh ở ngực. Một chương này phảng phất có khai thiên tích địa chi uy, đem Vương Dương Minh oanh ra mấy chục mét có hơn.

Vương Dương Minh bị hấn nhất chương oanh nổ, muốn lại phản khởi lực khí toàn thân qua tiến công, cũng đã không sử dụng ra được một chút khí lực, trên thân kim quang dần dần biến mất, hai tay cốt cách lộp bộp phát ra dị dạng tiếng vang, rốt cục liên tiếp đứt từng khúc, hấn rút cuộc đứng thẳng không được, gãy dựa lấy ngã trên mặt đất. Nguyên lai Bát Môn Độn Giáp tiêu hao hấn khí lực, cũng làm cho hấn cốt cách khó có thể chịu đựng, vừa mới hấn còn tại trong trạng thái chưa từng cảm thấy, lúc này dùng hết thân thể tiềm lực, cho dù thân thể là cường thiết cũng khó mà chống đỡ được, vừa mới oanh ra hơn bốn nghìn quyền Lực Phán Tác Dụng tất cả đều phát động tại trên cánh tay hấn, cốt cách rốt cục vỡ vụn.

Ba Ngạn ca-ra nhưng cũng là thờ hồng học, hấn tại vạn bất đắc dĩ lúc vận dụng chính mình Bí Pháp, bí pháp này tuy nhiên lợi hại, lại cũng đối với chính mình thân thể có cực lớn gánh vác, lúc này hấn cũng đã là nỗ lực hết đà, chỉ kém một hơi liền muốn sụp lỵ xuống dưới, nhưng mà hấn dù sao còn có thể đứng ra lại mấy chiêu, Vương Dương Minh cũng đã là Sơn cùng Thủy tận, cuộc tỷ thí này đến tột cùng là hấn thắng.

Ba Ngạn ca-ra thờ dốc nửa ngày, gặp Vương Dương Minh nằm rạp trên mặt đất không nhúc nhích, khắc khắc cười nói: "Tiểu gia hỏa, người thật là làm cho ta kinh hi. Ta nỗ lực lớn như vậy đại giới, chung quy vẫn là muốn dẫn người trở về. Đi theo ta đi, lấy tư chất người, học tập ta thánh đạo công pháp, không tới ba năm, người chính là dưới vùng trời sao này đáng sợ nhất sát thủ!" Hấn nói muốn đi gần Vương Dương Minh.

Bá Nhan tại trận sau gặp Vương Dương Minh bị thua, sớm đã chuẩn bị sẵn sàng, gặp Ba Ngạn ca-ra liền muốn động thủ, lúc này hét lớn một tiếng, nói: "Đều lên cho ta tiến đến bảo hộ vương Phó Úy!"

Tô Mộc, Trần Bá Tiên bọn người không đợi hấn phản phó, sớm đã nhao nhao tiến lên. Ba Ngạn ca-ra không kiên nhẫn phát phát tay, nói: "Đều rút cho ta!" Tô Mộc bọn người chỉ cảm thấy một cỗ đại lực đánh tới, bị đánh lui mười trượng, khó mà tiến lên. Nguyên lai Tô Mộc các loại một đám cao thủ đều bị phong bế nội lực, khó mà chống cự Ba Ngạn ca-ra bổ sung Chân Lực nhất kích, hấn quân sĩ Nội Lực Tu Vi đều rất nhạt, càng không phải là cái này Cửu Phẩm phía trên Tông Sư Cấp Bạc người đối thủ. Ba Ngạn ca-ra tuy nhiên cũng đã là nỗ lực hết đà, vẫn còn so những người này mạnh hơn quá nhiều.

Mất thấy Ba Ngạn ca-ra liền muốn đắc thủ, Tô Mộc thấy tim như bị đao cắt, cắn răng một cái giậm chân một cái liền phải vận dụng chính mình ẩn tàng sâu nhất Bí Pháp, dù là liều mạng không thể tiếp nhận cự đại đại giới cũng phải kích phát nội lực đi cứu hạ Vương Dương Minh.

Đúng lúc này, có một trận gió nhẹ thổi tới. Đây Phong đến kỳ quặc, tựa hồ đột nhiên từ không biết tên địa phương phá đến, nhưng lại mười phần ấm áp cùng húc, thổi đến mỗi cá nhân trên người đều ấm áp. Cái này gió thổi qua Tô Mộc, Trần Bá Tiên mấy người bên cạnh, mấy người chỉ cảm thấy trên thân đầy ánh sáng, nguyên bản bị phong kinh mạch trong khoảnh khắc hồi phục bình thường, nguyên bản vô luận như thế nào cũng không sử dụng ra được nội lực ngay tại bỗng nhiên ở giữa đều hoạt bát trở lại trên người mình. Ba Ngạn ca-ra đang muốn đưa tay đi bắt Vương Dương Minh, hơi gió lướt qua, đột ngột xuất hiện một cái khác trắng nõn thon dài tay, tay kia nhẹ nhàng chống đỡ Ba Ngạn ca-ra, lại như là Thái Sơn tiếc ngọn núi để hấn không động được mấy may, cứ như vậy giằng co ở nơi đó.

Phong ngừng, người kia thân hình rốt cục từ trong gió hiển hiện ra, hấn có một đôi ôn nhuận như ngọc con ngươi, trên thân Trường Sam tựa hồ chịu đựng vô số phong trần, nhưng như cũ sạch sẽ đẹp mắt, hấn ngũ quan cũng như Châu Ngọc ôn nhuận, để cho người ta nhìn lấy liền không bắt luận cái gì lòng đề phòng. Người này mở miệng, thanh âm ôn hòa êm tai, nghe hấn nói: "Quốc Tử Giám Đại Đệ Tử Triều Văn Đạo, bái bên trên Ma Quân tọa hạ hắc bào tiên sinh."

Bạn đang đọc truyện *Dương Minh Kỳ* Convert được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Thập Phương Côn .:

(Canh [4] ~~~~ Chương tại ba giờ chiều)

Ba Ngạn ca-ra, cũng chính là hắc bào, bị người kêu lên thân phận chân thật, tâm lý tốt không kinh ngạc, nhìn trước mắt cái này chừng ba mươi tuổi anh tuấn nam tử, hung ác nói: "Người là Tán Nghi Sinh phái tới? Người làm sao lại biết thân phận ta!"

Người khác nghe được Triệu Văn Đạo xưng Ba Ngạn ca-ra là đen bào, đại bộ phận không rõ nội tình, chỉ có Bá Nhan mấy cái tham dự qua hoặc là hiểu biết lần thứ hai Nhân Ma Đại Chiến, đều kinh ngạc vạn phần, Bá Nhan nói: "Nguyên lai người chính là hắc bào! Chẳng trách hồ người hội làm Khổ Nhân châm loại này thủ đoạn hèn hạ!"

Hắc bào, một cái vài thập niên trước Nhân Tộc cấm hận vạn phần tên. Người này lai lịch thập phần thần bí, không có ai biết hắn sống bao nhiêu năm, cũng không người nào biết hắn là lúc nào Ma Tộc đội ngũ. Hắc bào là Ma Tộc bên trong đệ nhất Trí Nang, lâu dài phụ tá tại Ma Quân bên cạnh thân cho hắn bày mưu tính kế, giúp đỡ Ma Quân đánh bại Nhân Tộc vô số lần phản kháng, về sau Ma Quân bị Nhân Tộc đại quân giết lùi Hồi Thiên vút bỏ núi, nghe nói bị thương nặng bất trị bỏ mình, hắc bào cũng từ đây mất đi hành tung, chẳng ngờ hôm nay hắc bào lần nữa hiện thế, Bá Nhan nhìn lấy hắc bào, trong lòng nhắc lên sóng to gió lớn: Hắc bào hiện thế, Ma Tộc lại đến, còn thao túng Tây Vực Thập Lục Quốc binh lực, nhân gian từ đó nhiều chuyện vậy!

Triều Văn Đạo chống chọi hắc bào tay, hắc bào vô pháp đột phá hắn ngăn cản, đành phải lui lại một bước. Triều Văn Đạo thu tay lại, dùng thân thể bảo vệ Vương Dương Minh, chậm rãi nói: "Tán Viện Trưởng cảm nhận được Tây Bắc bên này trùng thiên Ma Khí, biết tám thành là người đang làm trò quỷ, liền phái ta tới nơi này nhìn một chút. Nghĩ không ra quả nhiên là người, mà lại người muốn ra tay đối tượng, lại là ta tiểu sư đệ."

Tô Mộc bọn người nhìn thấy là Đại Sư Huỳnh ở đây, mừng rỡ trong lòng, vội vàng lên cùng hắn chào. Triều Văn Đạo nói ra: "Nơi đây không phải nói chuyện địa phương, chúng ta hiện tại liền mang tiểu sư đệ về Gia Dự Quan, lại tự không muộn."

Hắc bào gặp hắn muốn đi, lập tức đưa tay ngăn lại, âm trầm nói: "Người nói đi là đi, khi người mình là trời Vương lão tử? Người có thể đi, lưu lại tiểu gia hỏa này tới."

Triều Văn Đạo thờ dài, nói: "Hắc bào tiên sinh, người đã là nỏ mạnh hết đà, khi ta không nhìn ra được sao? Nếu như tại bình thường, ta gặp người chỉ có chạy trốn phần, nhưng là hiện tại, nếu như ta đem hết toàn lực, coi như giết người cũng không phải làm không được sự tình."

Hắc bào gặp bị hắn nhìn ra hư thực, cũng không phản bác, lạnh lùng nói: "Người cứ việc đi, người mang đi Vương Dương Minh, ta nhìn người làm sao mang đi cái này mấy vạn Hán Quân binh lính!" Hắn ra lệnh một tiếng, Người Hồ tất cả đều đề lên đến, Hán Quân đi qua vừa mới một trận chém giết, còn có ba vạn 5 sáu ngàn, Người Hồ tuy nhiên thương vong không ít, nhưng cũng có ba vạn chỉ chúng, hai bên nếu như lần nữa chém giết, thật không biết có bao nhiêu người có thể còn sống sót, lại có bao nhiêu người đem chết ở chỗ này.

Triều Văn Đạo lắc đầu, thờ dài: "Hắc bào tiên sinh, Thiên Hạ sinh linh đều là sinh mệnh, lại bị người chọn lựa lên vô biên chiến hỏa,

Sinh linh đồ thân, lưu huyết phiêu lỗ, người chẳng lẽ liền không sợ chết sau nhập Cửu U Địa Ngục a?"

Hắc bào cười ha ha, nói ra: "Ta coi là Quốc Tử Giám Đại Tiên Sinh lại là trí tuệ tuyệt diệu hạng người, nhưng lại không biết người ban đầu đến đơn thuần như vậy. Thế gian này, Cường Giả Vi Vương, Người yếu cũng chỉ có bị giết bị ngược phần, ta Ma Tộc là thượng thiên tuyển định chủng tộc, người Nhân Tộc là hèn mọn hạ đẳng dân tộc, giết các người vốn chính là chúng ta chia chỗ nên trách nhiệm, ta hắc bào hành tẩu thiên hạ, chưa từng có sợ qua ai, liền xem như Địa Ngục Diêm vương lão tử, ta cũng như thế muốn hắn cúi đầu xưng thần!"

Triều Văn Đạo gặp hắn đã Phong Ma, không thể nói lý, quay đầu đối trước người Người Hồ binh lính nói: "Người này là Ma Tộc Đạo Phủ, trên tay dính đầy Nhân Tộc máu tươi, các người Người Hồ cũng là nhân tộc con cháu, chẳng lẽ liền cam tâm nghe hắn hiệu lệnh?"

Hoa Ban Báo tại Người Hồ binh lính bên trong đứng thẳng, nghe được Triều Văn Đạo nói rồi ngạn ca-ra cũng là Ma Tộc quân sĩ hắc bào, trong lòng sớm đã rung động vạn phần, giờ phút này nghe được Ba Ngạn ca-ra thừa nhận thân phận của mình, sớm đã không có chú ý, hắn chỉ biết là Ba Ngạn ca-ra là Tinh Tuyệt nước Hộ Quốc Đại Pháp Sư, cùng Hành Chánh Viện trùng trùng quyền Thập trưởng lão luôn luôn là gọi nhau huynh đệ, trong quân đội có Vô Thượng Quyền Uy, nhưng xưa nay không nghĩ tới người này lại là trong truyền thuyết người người kêu đánh Ma Tộc. Đề hắn cùng hắn thủ hạ binh lính nghe từ ma tộc hiệu lệnh, hắn là tuyệt đối không chịu, nhưng mà Thập trưởng lão có bàn giao, Ba Ngạn ca-ra mệnh lệnh cũng là Chủ Thượng mệnh lệnh, nếu ai dám không nghe, người đó là Phản Quốc chi tội, hắn đối Thập trưởng lão chỗ Hành Chánh Viện có trăm phần trăm trung thành, như thế nào dám vi phạm mệnh lệnh này? Chỉ là. . . Các trưởng lão có biết hay không Ba Ngạn ca-ra cũng là Ma Tộc hắc bào đâu? Nếu như bọn họ biết, có thể hay không thu hồi Ba Ngạn ca-ra hết thảy quyền hành? Vẫn là nói. . . Hắn đột nhiên nghĩ đến, các trưởng lão có thể hay không đã sớm biết Ba Ngạn ca-ra cũng là Ma Tộc người, cam tâm cùng Ma Tộc hợp tác đến diệt Đại Hạ?

Hoa Ban Báo chính đang do dự ở giữa, hắc bào sớm đã các loại không kiên nhẫn, hắn hô lớn: "Các người đều làm sao, vì cái gì không lên trước, chẳng lẽ muốn làm trái với các người Trưởng Lão mệnh lệnh sao!"

Mọi người bị hắn kiểu nói này, nhất thời nhớ tới vi phạm mệnh lệnh hậu quả đáng sợ, lập tức cũng không lo được muốn nhiều như vậy, liền vây quanh.

Triều Văn Đạo biết nhiều lời vô ích, đành phải lắc đầu thờ dài, nói ra: "Các người như thế si mê không tỉnh, ta không thể làm gì khác hơn là đem bọn người thức tỉnh." Dứt lời từ Trường Sam bên trong lấy ra một cây đèn nhánh gỗ ngắn còn, Trần Bá Tiên nhận ra cây đèn này, kinh hãi nói: "Thập Phương

côn!"

Hắc bào gấp này côn, lại nghe Trần Bá Tiên gọi nó gọi là Thập Phương côn, không thể tin được, run giọng nói: "Côn đánh Thập Phương thế giới, há miệng thổi Phá Thiên đống? Tán Nghi Sinh thế mà đem Quốc Tử Giám Chấn Sơn chi bảo giao cho người?"

Triều Văn Đạo đem Côn Tử cầm trong tay, gật đầu nói: "Hắc bào tiên sinh nếu biết cái này Côn Tử tên tuổi, chắc hẳn cũng hiểu biết cái này Côn Tử Thần Diệu."

Hắc bào lắc đầu, nói: "Thập Phương côn là Tiên gia pháp bảo, người tuy nhiên Cửu Phẩm thực lực, quả quyết không có nắm giữ nó thần thông."

Triều Văn Đạo lắc đầu cười nói: "Tiên Nhân đánh nhau phải dùng thần thông, ta bất quá đối phó phạm nhân, tùy tiện vung vung lên cũng liền đủ." Hắc bào lên Bồng Tử, liền hướng hắc bào đập tới, hắc bào đưa tay qua cản, này Bồng Tử bên trên lại sinh ra một cỗ phái nhiên không thể ngăn cản khí lực, hắc bào trong nháy mắt bị cái này Bồng Tử đánh ra ba trượng có hơn, khó để phòng ngự, thầm nghĩ trong lòng Thập Phương côn quả nhiên lợi hại, Triều Văn Đạo tuy nhiên Cửu Phẩm thực lực, dùng cái này Bồng Tử thế mà có thể làm cho mình không có chút nào chống cự chi năng, mặc dù nói mình bây giờ đã là nỏ mạnh hết đà, nhưng cũng quả quyết không phải một cái Cửu Phẩm cao thủ như thế nhẹ nhõm liền có thể đánh lui.

Triều Văn Đạo lại không để ý đến hắc bào nữa, thân hình bỗng nhiên từ biến mất tại chỗ, hóa thành một trận Thanh Phong, cái này Thanh Phong mau lẹ vô cùng ở trong sân du tẩu, Tô Mộc các loại tu vi võ công cao thượng lại có thể trông thấy hắc bào một điểm dấu vết, Phổ Thông Quân Sĩ căn bản không biết Triều Văn Đạo đi nơi nào, chỉ gặp gió nhẹ lướt qua, bỗng nhiên duỗi ra một gậy, liền đem một cái Người Hồ quân sĩ gỗ bất tỉnh dưới đất, Triều Văn Đạo thân pháp nhanh đến mức không giống phạm nhân, giống như quỷ mị, chỉ một khắc đồng hồ thời gian, ở đây Người Hồ liền có hai, ba ngàn người bị hắc bào Bồng Tử đánh trúng ngã xuống đất. Bá Nhan tại trận sau nhìn rõ ràng, lớn tiếng tán thán nói: "Thừa Phong Đạo Hải! Thiên hạ đệ nhất khinh công, danh bất hư truyền!"

Bạn đang đọc truyện *Dương Minh Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Võ Hiệp bên trong tất nhiên xuất hiện 1 vị được tài ..

(Chương! Canh thứ sáu tại buổi tối bây giờ!)

Triều Văn Đạo cái này mau lẹ như là lời đình thân pháp, dĩ nhiên chính là Tán Nghi Sinh dạy hắc bào Thừa Phong Đạo Hải.

Hắc bào thấy mình trọng thương phía dưới căn bản là không có cách ngăn cản Triều Văn Đạo, lại mặc hắc bào đánh như vậy xuống dưới, chỉ sợ một canh giờ phía bên mình quân sĩ liền đều muốn ngã xuống, lập tức quát to: "Rút lui!" Người Hồ sớm liền đang chờ hắc bào ra lệnh, nghe được cái này rút lui hai chữ trong lòng so ăn mật còn ngọt. Còn không có thụ thương đem thụ thương, bị Triều Văn Đạo đánh cho bất tỉnh đều diu dật đứng lên, xám xịt Địa Thối đi. Hắc bào nghiêng rằng nghiêng lợi, lại biết mình hôm nay vô luận như thế nào cũng không chiếm được tiện nghi gì, hắc bào ngựa mặt lên trời hét dài một tiếng, thân hình tại biến mất tại chỗ không thấy, cứ như vậy bỏ chạy.

Bá Nhan gặp nguy cơ đã hóa giải, đuổi bước lên phía trước đến cùng Triều Văn Đạo chào, chấp tay nói: "Tại hạ Bá Nhan, nghe nói Quốc Tử Giám Đại Tiên Sinh tên lâu vậy!"

Triều Văn Đạo vội vàng đáp lễ, nói: "Đại Soái trấn thủ Tây Cương, công cao khổ cực, xin chớ khách khí." Hắc bào Bá Nhan khí sắc hơi bại, biết hẳn cũng bên trong Khổ Nhân châm, lập tức đưa tay qua hắc bào cầm chế. Bá Nhan nội lực phục hồi, hét dài một tiếng, hảo bất khoái ý. Bá Nhan nói: "Đại Tiên Sinh như thế nào học được khắc chế cái này Khổ Nhân Châm Pháp môn?"

Triều Văn Đạo đáp: "Tán Viện Trường lương trước hắc bào hẳn là tại Tây Bắc hiện thế, cho nên sớm truyền ta giải khai Khổ Nhân châm cầm chế pháp môn, mệnh ta đến đây tương trợ Tây Bắc quân. Ta hôm qua từ Trường An xuất phát, vừa mới đuổi tới Gia Dự Quan, nghe thủ thành tướng sĩ nói Tán Trọng Hải Tướng Quân lĩnh Gia Dự Quan toàn bộ binh lực tới cứu Đại Soái, liền vội vàng chạy tới hỗ trợ." Bá Nhan nghe ý hắc bào, lại là tại trong vòng một ngày từ Trường An chạy đến Gia Dự Quan, trong lúc này hơn ba ngàn dặm, trừ thiên hạ đệ nhất khinh công Thừa Phong Đạo Hải, thật sự là lại không có bất kỳ biện pháp nào tại trong vòng một ngày vượt qua.

Tô Mộc đến sớm Vương Dương Minh bên người, muốn đem hắc bào diu lên đến, Triều Văn Đạo trông thấy, vội vàng ngăn cản nói: "Mười Nhị sư muội không nên động hắc bào. Tiểu sư đệ sử xuất Viện Trường truyền Bát Môn Độn Giáp chi thuật, thân thể không chịu nổi gánh nặng, lúc này chắc hẳn cốt cách đã đoạn. Cần dùng Băng ca đem hắc bào nhắc về Gia Dự Quan trị liệu."

Tô Mộc nghe nói Vương Dương Minh thế mà bị thương nặng đến tận đây, trong mắt đỏ rạo rạo nước mắt chảy ròng, chính nàng cũng không biết vì sao lại khóc, chỉ cảm thấy Vương Dương Minh cùng mình giao tình không ít, nhìn thấy hắc bào thụ thương, liền như là chính mình người thân nhất thụ thương, trong lòng vạn phần khổ sở.

Bá Nhan lập tức mệnh quân sĩ đem Vương Dương Minh nhẹ nhàng đỡ lên Bồng ca, đốt lên còn sót lại tướng sĩ cùng nhau hướng Gia Dự Quan đi, hấn sợ tới bảo thối lui về sau không có cam lòng, muốn thừa dịp Gia Dự Quan Hậu Phòng trống rỗng lúc qua đánh lên Quan Nội, thế là phải thủ hạ hoàn hảo không chút tổn hại một vạn Kỳ Binh nắm chặt thời gian chạy về Gia Dự Quan tăng cường phòng ngự. Tần Trọng Hải xưng phong nhận việc nhận nhiệm vụ này, mang theo một vạn Kỳ Binh trở về thủ qua.

Bá Nhan mang theo còn sót lại binh lính đi qua một phen bồn ba đến Gia Dự Quan dưới, sớm có thủ thành binh lính mở cửa nghênh đón,

Mọi người riêng phần mình về doanh an giấc, nguyên bản đóng tại bên ngoài Đông Bắc doanh, Tây Bắc doanh cùng Nữ Cường Nhân doanh cũng tạm thời trong thành tìm địa phương chính đồn. Lần này này vạn tướng sĩ tại đường ranh sinh tử đi một lần, lúc này thả ngã xuống giường ngay cả động một chút khí lực cũng không có, trong thành ngáy âm thanh liên tiếp, có chút tạm thời tìm không thấy địa phương an trí ngay tại trên đường cái ngủ dậy đến, không chút nào so đo hoàn cảnh như thế nào.

Quốc Tử Giám mọi người lại không thể nghỉ ngơi, bọn họ đem Vương Dương Minh cẩn thận từng li từng tí an trí tại hấn trên giường mình, sớm có theo Quân Y sinh qua đến xem hấn. Đi qua kiểm tra, Vương Dương Minh toàn thân khí lực dùng hết, lâm vào tự thân bảo hộ tính Ngủ say bên trong, mặc cho người khác gọi thế nào hồ cũng thờ ơ.

Đương nhiên, đó cũng không phải cái vấn đề lớn gì, chánh thức muốn mạng là hai tay của hấn cốt cách đứt thành từng khúc, cơ hồ không có một tác cốt cách là hoàn hảo. Thầy thuốc mười phần kinh dị tại thương thế hấn, không biết đến tột cùng là dạng gì tình huống mới có thể tạo thành loại này đáng sợ thương thế. Lập tức thầy thuốc Tướng Quân bên trong đã từng sử dụng chấn thương dược vật đều tìm đến cho Vương Dương Minh dùng, nhưng là loại thuốc này vật dù sao cũng là Phàm Tục đồ, vật, thầy thuốc kết luận Vương Dương Minh cánh tay không có thời gian nửa năm là không thể nào khôi phục, cho dù khôi phục cũng không có khả năng cùng người bình thường hoàn hảo không chút tổn hại, muốn tập võ luyện công càng là si tâm vọng tưởng, đôi tay này xem như phế.

Mấy người nghe được lời này, trong lòng mười phần khổ sở. Điều âm thầm áy náy, tiểu sư đệ là trong mấy người tuổi tác nhỏ nhất, ấn lý thuyết mỗi người đều hấn là chiếu cố hấn, không muốn lần này ngược lại là hấn liều tánh mạng đem mọi người từ sắp chết biên giới cứu trở về.

Tô Mộc gặp thầy thuốc nói như vậy, trong lòng khổ sở càng sâu, nhớ tới Vương Dương Minh đã từng hạ gì quyết tuyệt nói qua với nàng, chính mình muốn trở thành Thiên Hạ có ít cao thủ. Lời nói còn văng vẳng bên tai, người cũng đã không chịu nổi, nếu như tiểu sư đệ tay cứ như vậy hủy, chờ hấn tỉnh lại phát hiện mình cũng đã không thể giống như trước tu hành, thế tất so giết hấn cũng khó khăn qua.

Nàng cắn chặt răng ngà, âm thầm quyết định, nhất định phải đem tiểu sư đệ chữa cho tốt, lập tức trở về phòng tự hành trong túi lấy ra một bình thuốc cao, đưa cho thầy thuốc nói: "Đây là Hắc Ngọc Đoạn Tục Cao, là thể gian Nổi xương thánh dược chữa thương, mỗi đều thoa lên trên tay hấn."

Thầy thuốc nghe được Hắc Ngọc Đoạn Tục Cao mấy chữ, trong mắt hiển lộ tài năng, trân trọng đem thuốc cao nhận lấy, nói ra: "Hắc Ngọc Đoạn Tục Cao cách điều chế đã sớm thất truyền, tiểu thư bình này không biết là chỗ nào được đến?"

Tô Mộc nói: "Đây là nhà ta hàng tồn, ta mang ở trên người chuẩn bị bất cứ tình huống nào."

Thầy thuốc hỏi: "Tiểu thư là người ở nơi nào nhà?"

Tô Mộc thân nhiên nói: "Giang Nam Tô gia."

Thầy thuốc bưng tỉnh đại ngộ, nói ra: "Cũng chính là Giang Nam Tô gia còn có thể có loại vật này, lão hủ bình sinh có thể nhìn thấy trong truyền thuyết Hắc Ngọc Đoạn Tục Cao, thật sự là không uống công đời này." Tiếp theo hấn lại hỏi: "Lão hủ mạo muội, muốn hỏi tiểu thư trong nhà có bao nhiêu Hắc Ngọc Đoạn Tục Cao, hoặc là có thể hay không đem cách điều chế nói cho ta biết, ta muốn đem thứ này một lần nữa chế biến ra đến, có nó, ta Đại Hạ binh lính muốn thiếu thụ bao nhiêu tội!"

Tô Mộc lắc đầu, nói: "Ta Tô gia vợ vet mấy chục năm, cũng bắt quá tìm tới mấy bình còn sót lại Hắc Ngọc Đoạn Tục Cao, về phần cách điều chế, càng là đã sớm thất lạc. Thứ này không có cách nào sản xuất hàng loạt, dùng một bình cũng liền thiếu một bình."

Thầy thuốc bắt đắc dĩ, đành phải thừa nhận sự thật này. Hấn dựa theo Tô Mộc bàn giao đem Vương Dương Minh trên tay đều thoa đầy Hắc Ngọc Đoạn Tục Cao, lại dùng tám ván gỗ băng vải cố định hai tay, nhìn lấy Vương Dương Minh ngủ say bộ dáng, giận dữ nói: "Hắc Ngọc Đoạn Tục Cao là Thiên Hạ liệu thương Nổi xương Thánh Dược, hấn cái này hai cái cánh tay xem như bảo trụ, chỉ là Hắc Ngọc Đoạn Tục Cao tuy nhiên Thần Diệu, hiệu dụng cũng đã nhiều năm chưa từng bị nghiệm chứng, vương Phó Ủy thương thế lại quá mức nghiêm trọng, ta không dám hứa chắc Hắc Ngọc Đoạn Tục Cao có thể hay không để hai tay của hấn hoàn toàn khôi phục như lúc ban đầu."

Trần Bá Tiên nghe hấn nói như vậy, chặn lại nói: "Thầy thuốc, còn có cái gì có thể lấy nghĩ biện pháp, mời nhất định nói cho chúng ta biết, chúng ta nhất định nghĩ biện pháp thực hiện."

Thầy thuốc nói: "Ta có một phương, tên là Thất Trùng Thất Hoa hoàn, nếu như phối hợp Hắc Ngọc Đoạn Tục Cao sử dụng, Vương thiếu hiệp thương thế nhất định có thể phục hồi nguyên như cũ, chỉ là cái này Thất Trùng Thất Hoa hoàn là dùng bảy loại Linh Trùng, bảy loại Linh Hoa phối chế, dưới mắt tài liệu không đủ."

Lúc này Bá Nhan đã về đi xử lý xong vết thương, chính đi vào cửa nhìn Vương Dương Minh thương thế như thế nào, nghe được thầy thuốc lời nói, liền nói: "Thiếu tài liệu gì, ta để bọn lập tức qua tìm."

Mọi người gặp Bá Nhan tự mình đến, đuổi bước lên phía trước chào. Thầy thuốc đáp: "Dư tài liệu trong quân doanh đều có, chỉ là một mực Thiên Sơn

Tuyệt Liên, là phi thường trân quý được tài, chúng ta nơi này không có hàng tồn."

Bạn đang đọc truyện *Dương Minh Kỳ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Quái mộng :.

(canh thứ sáu! Nhiệm vụ hoàn thành viên mãn, cầu phiếu đề cử. . .)

Bá Nhan nói: "Trong thành chỗ nào có thể có đề bán? Nếu như không có, ta để cho người ta từ trong kinh thành phát tám trăm dặm khăn cấp cho đưa tới, phải tất yếu bảo trụ vương Phó Ủy tay."

Thầy thuốc lác đầu nói: "Theo ta được biết, Thiên Sơn Tuyết Liên quá mức trân quý, không có nhà ai Dược Điểm có loại dược liệu này. Truyền thuyết chỉ có Thiên Sơn tuyết đỉnh có lẽ sẽ mọc ra như vậy một hai gốc, nhưng là Thiên Sơn tuyết đỉnh căn bản không phải người bình thường có thể leo đi lên, nơi đó tự nhiên điều kiện quá ác liệt, chỉ có Võ Đạo Cao Thủ có lẽ có thể an toàn đi lên. Chỉ là qua còn phải cẩn thận tìm, Tuyết Liên khả năng liền chôn ở tuyết đọng phía dưới, Thiên Sơn lớn như vậy, muốn tìm đến một gốc Tuyết Liên không khác mò kim đáy biển."

Bá Nhan khổ sở nói: "Nghĩ không ra thứ này như thế khó tìm, phải làm sao mới ổn đây."

Tô Mộc lúc này tiến lên phía trước nói: "Đại Soái, ta là Ngũ Phẩm thực lực, ngày đó gió núi tuyết chắc hẳn không làm gì được ta, mời Đại Soái cho phép ta tiến đến."

Quốc Tử Giám hơn người cũng đều tiến lên chờ lệnh, nhao nhao nói mình nguyện ý đi tìm Thiên Sơn Tuyết Liên.

Bá Nhan thấy mọi người đồng môn tình thâm, trong lòng cũng cảm động, lập tức nói ra: "Đã như vậy, ta hiện tại liền cho phép các ngươi sáu người đuổi tới Thiên Sơn qua, lấy mười ngày trong vòng, mười ngày sau vô luận tìm được vẫn là tìm không thấy, đều muốn phái một người trở lại báo cáo tin tức. Miễn cho trong quân lo lắng. Khi tìm thấy Thiên Sơn Tuyết Liên trước đó, các ngươi có thể không cần về đơn vị!"

Mọi người nhao nhao lĩnh mệnh, cái này muốn tiến đến. Bá Nhan nói: "Ngồi mài đao cũng không làm mất kỹ thuật đồn củi. Các ngươi mới từ đường ranh sinh từ giấy dựa trở về, việc cấp bách là nhanh đi về nghỉ ngơi, tình ngủ một giấc sau liền mang đủ lương khô Nước trong lập tức xuất phát."

Triều Văn Đạo cũng ở một bên đứng thẳng, đem mọi người ngôn ngữ đều nghe ở trong lòng, nói ra: "Bá Nhan đại soái nói có đạo lý, các ngươi hiện tại nhiệm vụ là đi về nghỉ, ta Quốc Tử Giám rốt cuộc trải qua không được các ngươi bên trong bất kỳ người nào có bất kỳ tổn thương gì. Nhưng là ta hiện nay không cần nghỉ ngơi, ta liền đi trước một bước, qua trên Thiên Sơn tìm này Tuyết Liên."

Mọi người gặp Đại Sư Huỳnh nguyện đi, nghĩ thầm lấy Đại Sư Huỳnh Cước Lực trong khoảnh khắc liền có thể đuổi tới Thiên Sơn, Đại Sư Huỳnh công lực từ lâu đạt Tuyết Đỉnh Cảnh Giới, này khắp núi Phong Tuyết đối với hắn không tạo được mây may tổn hại, riêng phần mình trong lòng đều đại hỉ. Bá Nhan gặp Triều Văn Đạo nói như thế, cũng gật gật đầu, nói: "Như thế làm phiền Đại Tiên Sinh." Hắn biết rõ đối phương là Thiên Hạ có ít Cửu Phẩm cao thủ, đồng thời cũng là Tán Nghi Sinh môn sinh đặc ý, càng thêm Thập Phương còn truyền nhân, bởi vậy đối với hắn mười phần khách khí. Lập tức Bá Nhan mệnh thầy thuốc vẽ Thiên Sơn Tuyết Liên hình vẽ, phân cho mọi người.

Triều Văn Đạo đem hình vẽ thu trong ngực, chấp tay nói: "Chư vị, tại hạ xin từ biệt." Dứt lời, hắn đột nhiên tại biến mất tại chỗ, mang theo một trận Thanh Phong.

Cho dù mọi người sớm đã được chứng kiến Thừa Phong Đạo Hải Thần Diệu, lần nữa nhìn thấy hắn nhanh tuyệt thân pháp, trong lòng vẫn là không chịu được tán thưởng kích động.

Tô Mộc mấy người cũng nhao nhao cùng Bá Nhan sau khi từ biệt,

Đi về nghỉ chuẩn bị không đề cập tới. Bá Nhan thấy mọi người đều đi, chính mình đi đến Vương Dương Minh trước giường, nhìn lấy hắn, hồi lâu nói: "Bệ Hạ Mật Chỉ, muốn ta nhất định phải thích đáng chiều khán ngươi, không được để ngươi ra một tơ một hào sai lầm. Ta nhìn ngươi thiên tư rất cao, tương lai nhất định là quân ta bên trong rường cột, cho nên muốn để ngươi cùng ở bên cạnh ta tiếp nhận lịch luyện, không muốn lại một người hai tay đứt đoạn, chẳng lẽ ta thật không nên để ngươi ném ném lộ diện? Thật chẳng lẽ nên đem ngươi tuyệt giấu đi xem thật kỹ quản? Nếu như trong kinh biết ngươi ở phía trước dây cùng Ma Tộc hắc bào đại chiến một trận, có thể hay không trực hạ chỉ chặt ta đầu?" Hắn những lời này, chưa từng cùng bên người bất kỳ kẻ nào nói qua, sau đó chắc hẳn cũng sẽ không sẽ cùng bất luận kẻ nào nói lên.

Vương Dương Minh không biết mình người ở phương nào, hắn nhớ được bản thân vì đối phó hắc bào, cưỡng ép mở Bát Môn Độn Giáp Đệ Tam môn, không có có thể đánh bại hắc bào, lại bị hắn toàn bộ phản kích lại, về sau liền cái gì cũng không biết. Trong nháy mắt hắn liền đi tới nơi này cái lạ lẫm địa

phương, nơi này hẳn chưa từng tới bao giờ, đây là một ngọn núi, trên núi có vô số đếm không hết hoa cỏ cây cối, tầng tầng thấp thoáng bên trong lộ ra vô hạn linh khí. Hắn cảm thụ một chút, nơi này linh khí so Quốc Tử Giám hậu sơn còn muốn nồng đậm vô số lần, tựa hồ giữa thiên địa sở hữu linh khí đều hội tụ ở chỗ này, vô cùng vô tận. Trên núi có một đạo Phi Bộc lưu lại, nện ở trên tảng đá tóe lên vô số Toái Ngọc bọt nước. Hắn tự nhủ: "Nơi tốt, thật sự là nơi tốt."

Bỗng nhiên trong núi ồn ào, có một bầy khí từ trong núi chạy đến, đều tụ tại này Phi Bộc dưới, Vương Dương Minh gặp những con khí kia mười phần Tinh Linh, trong lòng hiếu kỳ, liền đi ra phía trước thấy bọn nó muốn làm gì, những con khí kia thế mà cũng không sợ người, tựa hồ không có nhìn thấy hắn, chỉ ở nơi đó lúu rú.

Vương Dương Minh nghe những con khí kia rõ ràng là tại gào rít, nhưng là hắn thế mà có thể nghe hiểu được Hưu Tử lời nói, nghe được bên trong có cái lớn tuổi Bạch Mao Hưu Tử nói ra: "Chúng ta xem ai có thể đi vào thác nước kia bên trong qua, nếu như hắn có thể vào lại có thể bình yên vô sự trở về, chúng ta liền phụng hân khí Đại Vương!" Hân Hưu Tử nhao nhao đồng ý, nhưng là đều nhát gan, không dám lên trước.

Vương Dương Minh nghĩ thầm, cầu kia đoạn làm sao như thế nhìn quen mắt? Trong khoảnh khắc nhớ tới đây là Tây Du Ký bên trong kiều đoạn, thầm nghĩ: "Chẳng lẽ ta là năm mơ? Bởi vì lúc trước chép Tây Du Ký chép quá mức chuyên tâm, cho nên trong mộng cũng là như thế này tình tiết?" Hân nghe người ta nói qua, trong mộng chính mình bóp chính mình là cảm giác không thấy đau, vội vàng lấy tay mạnh mẽ qua bóp, phát hiện quả nhiên đau một chút cảm giác đều không có. Xác định mình đang nằm mơ về sau, hân cũng là âm thầm buồn cười, Bách Khoa Toàn Thư đã nói ngày có chút suy nghĩ đêm có chỗ mộng, chính mình bởi vì quá mê muội tại Tây Du Ký, cho nên trong mộng cũng tạo nên Tây Du Ký bên trong tình tiết, mộng cảnh này có chút ý tứ.

Sau một khắc, tựa hồ thân thể không bị khống chế, hân thế mà đi ra phía trước, dùng Hưu Tử lời nói nói ra: "Mà các ngươi lại là nghiêm túc? Nếu như ta có thể vào lại đi ra, các ngươi liền phụng ta làm vương?" Hân không biết làm sao chính mình hội đi ra phía trước, nhưng là lường trước nếu là nằm mơ, vậy thì cái gì kỳ quái sự tình đều có thể phát sinh. Lập tức cũng không cảm thấy kinh ngạc.

Những con khí kia đều nhao nhao gật đầu, nói: "Đúng là như thế."

Vương Dương Minh nói: "Các ngươi đều nhìn ta!" Lập tức phản khởi khí lực thả người nhảy lên, liền hướng thác nước kia nhảy xuống. Sau một khắc, hân đã xuyên qua thác nước, hai chân đứng tại một chỗ trên bệ đá, nguyên lai cái này phía sau thác nước là sơn động, hân gặp này trong động trên vách đá khắc lấy "Hoa Quả Sơn Phúc Địa, Thủy Liêm Động Động Thiên" mấy chữ, nghĩ thầm, nếu như cái này Mộng Trung Thế Giới là chân thật, như vậy chính mình nhất định là cái Vị Bậc Tiên Tri thần tiên, bởi vì giấc mộng này bên trong đem phát sinh bất cứ chuyện gì hân đều là biết. Chi là nếu như vậy lời nói, chính mình sẽ còn dựa theo Tây Du Ký kịch bản đến diễn sao? Thiên Cung còn muốn nào sao? Trải qua còn muốn lấy sao? Vẫn là liền ở trong núi này tự tại hưởng phúc?

Chi là thân thể này cũng không thụ hân khống chế, sau một khắc, hân nhảy ra thác nước, đối chúng khí nói: "Bên trong lại là cái Phúc Địa, các ngươi đều đi theo ta."

Chúng khí theo hân nhảy vào qua, gặp cái này Thủy Liêm Động chỉ bằng an thân, lập tức đều quỳ bái hân vì Đại Vương. Chúng khí nói: "Sau này ngươi chính là chúng ta Đại Vương."

Vương Dương Minh nói: "Đại Vương không dễ nghe, không bằng tự ta Mỹ Hưu Vương đi!"

Chúng khí nhảy cẫng hoan hô, Vương Dương Minh cũng dương dương đắc ý.

Sau một khắc, tựa hồ thiên địa đột biến, Vương Dương Minh đột nhiên liền đến đến một địa phương khác, đây cũng là một ngọn núi, chỉ là núi này bên trên Kim Sư Ngọc Tượng vừa đi vừa về hành tẩu, so Hoa Quả Sơn lại là một phen khác quang cảnh. Hân gặp trước người mình có cái động, viết: "Linh Thai Phương Thôn Sơn, Tà Nguyệt Tam Tinh Động", buồn cười nói: "Cái này nội dung cốt truyện phát triển rất nhanh, cái này vượt qua Lương Đại Bộ Châu, đến Bồ Đề Tổ Sư Đạo Tràng."

Sau một khắc hân cất bước mà vào, cao giọng nói: "Đệ tử đến tâm hướng lễ, đệ tử đến tâm hướng lễ!"

Bạn đang đọc truyện *Dương Minh Kỳ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Mộng Tỉnh thời gian .:

(phải đi làm a, tâm tình buồn rầu... Thời gian làm việc chỉ có thể bảo chứng một ngày ba canh, ba trà bẻ bộn nhiều việc... Chương tiếp theo tại hai giờ chiều)

Này trong động quá lớn, đặt song song ngồi rất nhiều Đạo Đồng, cầm đầu bồ đoàn bên trên lại ngồi một cái râu trắng lão giả, hỏi hân nói: "Ngươi là ai?"

Từ đâu mà đến? Tôi đây làm gì?"

Vương Dương Minh nói: "Sur Tổ ở trên, ta là từ Đông Thắng Thần Châu mà đến, học này Trường Sinh Bất Lão chi thuật!"

Sur Tổ lên đường: "Người có thể có danh tiếng?"

Vương Dương Minh nói: "Không từng có họ."

Sur Tổ nói: "Ta nhìn người như cái Hồ Tôn, tựa người lấy hồ vì họ đi, chỉ là nói bừa là Cổ Nguyệt hai chữ hợp lại, cổ người Lão vậy. Thảng người âm vậy. Lão Âm không thể dưỡng dục, không hợp ta Tiên gia đạo lý. Ta nhìn người vẫn là họ Tôn đi! Phổ biến đại trí tuệ, đúng như tính biển, đỉnh ngộ Viên Giác, đến người đúng lúc là cái ngộ chữ, người tựa làm Tôn Ngộ Không đi!"

Vương Dương Minh hoan hỉ nhảy cẫng, nói: "Tốt! Tốt! Tốt! Từ nay về sau tựa làm Tôn Ngộ Không vậy!"

Tràng cảnh lại là biến đổi, lúc này đã là nửa đêm canh ba, Vương Dương Minh quỳ gối Bỏ Đều Tổ Sur trước giường, không dám nói lời nào, nửa ngày, người tổ sư kia xoay người, mở mắt ra nhìn thấy hấn, nói: "Nửa đêm không ngủ được, đến chỗ của ta làm cái gì."

Vương Dương Minh nói: "Tổ Sư ban ngày gõ ta ba lần, là để cho ta khuya khoắt mười phần tới nơi này nghe giảng. Nơi đây càng không Lục Nhị, Tổ Sư khai ân, liền đêm này Trường Sinh Bất Lão chi thuật truyền cho ta đi!"

Tổ Sur nói: "Người cái này đầu khi cũng là thông minh. Ta có bảy mươi hai loại biến hóa, theo Địa Sát chi thuật, lại có 36 biến hóa, Y Thiên cương chi thuật, người nguyện ý học cái nào?"

Vương Dương Minh nói: "Đệ tử nguyện học nhiều! Nguyện học nhiều!"

Ngay sau đó Tổ Sur liền dạy hấn biến hóa khẩu quyết, lại nói: "Ta nhìn người tốt phiên Căn Đầu, dứt khoát đem ta cái này Căn Đầu Văn cùng nhau truyền cho người đi!" Lại dạy hấn Căn Đầu Văn khẩu quyết, Vương Dương Minh nhớ kỹ trong lòng, dụng tâm tu luyện.

Tràng cảnh lại là biến đổi, Vương Dương Minh đến Long Cung, này Đông Hải Long Vương chính đang cho hấn chọn lựa binh khí, mang lên một đầu Phụng Thiên Họa Kích, đang muốn nói chuyện, Vương Dương Minh lại nói: "Lão Long Vương, tình chút phiền phức, trực tiếp mang ta đi lấy này Định Hải Thần Trần Thiết đi!"

Tràng cảnh lại là biến đổi, Vương Dương Minh tới đất phù. Thập Điện Diêm La đang muốn thăm hấn, Vương Dương Minh đem Kim Cô Bồng nắm ở trong tay, nói: "Riêng phần mình lên cho Lão Tôn đánh 20 xương gò má!"

Tràng cảnh lại là biến đổi, Vương Dương Minh đứng tại Hoa Quả Sơn đỉnh tầng mây bên trong, đối lên trước mặt cái kia ba đầu sáu tay sen Hoa tiểu tử nói: "Con ta, vẫn là để cha người tự mình đến chiến ta, người là không thành!"

Tràng cảnh lại là biến đổi, Vương Dương Minh ở trên trời cung Lưu Vân bên trong, bên người hạng đầy đủ loại kiểu dáng Thiên Binh Thiên Tướng, hấn lấy tay lần lượt chỉ điểm lấy: "Cửu Diệu Tinh Quân, Thập Phương Tán Tiên, 36 Lôi Tướng, năm trăm Thần Vệ, mười vạn thiên binh, Tề, Tề!" Hấn bắt đầu chiến đấu, ở trên trời chiến đấu,

Ngồi trên mặt đất chiến đấu, ở nhân gian chiến đấu, tại Minh Giới chiến đấu, tại không biết là địa phương nào chiến đấu, hấn tựa hồ mãi mãi cũng sẽ không cảm thấy mệt mỏi. Tựa hồ mãi mãi cũng có dùng không hết khí lực. Hấn tựa hồ muốn đem toàn bộ thiên địa đều chiến lượt, muốn đem Tam Giới Chư Thần từng cái đánh bại!

Tràng cảnh lại biến, cái kia đầu đầy bao lớn Phật Đà cười nói: "Người nếu có thể lật ra ta bàn tay này tâm qua, ta liền dạy Ngọc Đế đem Thiên Đình tặng cho người, mời hấn qua ta Tây Thiên Linh Sơn ở lại." Vương Dương Minh trong lòng hò hét, không muốn bên trên hấn khi, không muốn bên trên hấn đang! Nhưng mà thân thể của hấn cuối cùng vẫn là không bị khống chế đáp ứng lão gia hỏa kia thỉnh cầu, hấn nhảy lên người kia thủ chương, một cái bổ nhào liền lật ra qua. Sau đó, hấn liền bị đặt ở này cự bên dưới núi lớn.

Tràng cảnh không hề biến. Vương Dương Minh nhìn lấy này cự đại núi cứ như vậy đè ép hấn, một ngày lại một ngày, lỗ tai hấn bên trên mọc cỏ, trên thân bò đầy Bọ Chết, ngẫu nhiên có cái Tiểu Đồng đến hái đào cho hấn ăn, mỗi ngày cứ như vậy co quắp nhìn lấy Nhật Thăng Nhật Lặn, gió thổi trời mưa. Vương Dương Minh nghĩ thầm một đoạn này ngược lại là rất dài, đúng vậy a, đương nhiên rất dài, năm trăm năm đâu, nhưng là tóm lại là sẽ đi qua đi. Chỉ là hấn các loại cực kỳ lâu, chờ đến hấn cảm thấy đã buồn bức ngăn ngấm, hấn không thể lập tức tự sát, tràng cảnh vẫn là không có lại biến, tựa hồ thời không liền đến nơi đây kết thúc, tiến vào vĩnh hằng chờ đợi.

Hấn không đợi được kiên nhẫn, hấn dùng hết khí lực lớn âm thanh hô, thanh âm xồm xồm cổ họng, là như thế khàn giọng khó nghe, hấn nói: "Đường Tăng, mau tới! Ta bảo đảm người đi Tây Thiên Thủ Kinh!"

Thanh âm kinh động Cửu Tiêu, sau một khắc, có hai người từ trên trời chạy xuống, Vương Dương Minh nhận ra bên trong một cái là Quan Âm Bồ Tát, một cái khác là bên người nàng Hàng Ma Lực Sĩ Huệ Ngạn Hành Giả. Bồ Tát hạ xuống đám mây, nói: "Bát Hử, người có biết sai sao!"

Vương Dương Minh chặn lại nói: "Biết sai, biết sai, mau thả ta ra ngoài đi!"

Bồ Tát chấp tay trước ngực nói: "Thả người ra ngoài người không phải ta, hấn là..."

Vương Dương Minh gấp nàng nói một nửa lại không nói, biểu hiện trên mặt cũng ngưng kết, tựa hồ nàng cả người bị đông cứng, các loại nửa ngày không

thấy nàng nói ra đoạn dưới, vội vàng hỏi nói: "Hắn là ai, Đường Tăng à, nhanh nói ra a người!"

Bồ Tát nhưng không có lên tiếng, thế nhưng là biến hóa vẫn là phát sinh. Sau một khắc, Bồ Tát mặt lại không là nguyên lai cái kia Từ Bi mặt, mặt nàng trở nên âm âm u u, nàng trầm giọng nói: "Ngũ Lão dưới đỉnh nơi chôn xương, Thiên Hạ dòng nước truyền tuyệt học."

Vương Dương Minh không biết nàng vì cái gì đột nhiên sẽ có loại biến hóa này, trong lòng sợ hãi, nhưng lại nghe không hiểu nàng đang nói chuyện là có ý gì, hỏi: "Có ý tứ gì?"

Bồ Tát lại tựa hồ như không nghe thấy hắn lời nói, chỉ là lặp lại: "Ngũ Lão dưới đỉnh nơi chôn xương, Thiên Hạ dòng nước truyền tuyệt học. Ngũ Lão dưới đỉnh nơi chôn xương, Thiên Hạ dòng nước truyền tuyệt học. Ngũ Lão dưới đỉnh nơi chôn xương, Thiên Hạ dòng nước truyền tuyệt học. Ngũ Lão dưới đỉnh..."

Vương Dương Minh nghĩ thầm chẳng lẽ cái này cùng loại với một loại nào đó thông quan trò chơi, nhất định phải hoàn thành một số nhiệm vụ nào đó mới có thể mở ra kế tiếp tiến trình? Chỉ là không biết nhiệm vụ này có phải là tìm tới Bồ Tát nói tới cái kia tuyệt học? Ngũ Lão phong hắn ngược lại là biết, ngay tại Quốc Tử Giám hậu sơn nha, thế nhưng là thiên hạ này dòng nước lại là có ý gì?

Hắn đang trầm tư suy nghĩ thời điểm, bỗng nhiên nghe thấy tựa hồ có người tại bi bi thiết thiết gọi tên hắn: "Dương Minh ca ca..." Vương Dương Minh cảm thấy tựa hồ có cái gì lực lượng tại lôi kéo chính mình rồi đi cái mộng cảnh này Trung Thế Giới, hắn hai mắt chậm rãi mở ra, có gai mắt ánh sáng mặt trời bắn vào, sau một khắc, hắn tỉnh.

Hắn nằm tại Gia Dự Quan bên trong gian phòng của mình trên giường, toàn thân không có một chút khí lực, hắn bên giường ngồi một vị thanh tú tiểu cô nương, cô nương kia đang đọc lấy tên hắn: "Dương Minh ca ca..." Hắn nhận biết cô gái này, nàng là Bích Lạc, là hắn từ Bách Độc môn thủ hạ cứu đến tiểu nữ hài. Giờ phút này tiểu nữ hài kia đang hai mắt nhắm lệ mộng lung nhắc tới tên hắn, hai mắt khóc đến giống hạnh nhân lớn. Vương Dương Minh nói khẽ: "Đừng kêu, hồn đều sắp bị người gọi không có..."

Sau một khắc, Bích Lạc kinh ngạc nhảy dựng lên, quay người liền chạy ra ngoài, vừa chạy một bên hét to: "Thầy thuốc, mau tới! Dương Minh ca ca tỉnh!"

Vương Dương Minh tâm đạo người kích động như vậy làm gì, đang muốn đưa tay kéo ở nàng, vừa mới vươn tay ra, chỉ cảm thấy trên tay kịch liệt đau nhức vô cùng, này đau đớn phảng phất ruột gan đứt từng khúc, hắn trong cả đời chưa từng có chịu qua loại thống khổ này, lập tức gào thét một tiếng, sống sờ sờ đau ngất đi.

Lúc này đã là hắn tay cụt sau ngày thứ mười.

Bạn đang đọc truyện *Dương Minh Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Ngự Kiểm Phi Hành :.

(tại tám giờ tối)

Thầy thuốc bị Bích Lạc vội vàng hấp tấp mang theo tới, đến Vương Dương Minh trước mặt phát hiện hắn cũng không có tỉnh lại, nghi ngờ nhìn lấy Bích Lạc nói: "Người xác định hắn vừa rồi tỉnh lại?"

Bích Lạc sốt ruột nói: "Vừa mới đúng là tỉnh, về sau ta ra ngoài trả lại người, không biết làm sao hắn lại ngất đi."

Thầy thuốc gật gù đầu, tiến lên dùng lực bóp Vương Dương Minh người bên trong, Vương Dương Minh cảm giác được đau đớn, ung dung mở to mắt, nói: "Đau chết lão tử, cho tới bây giờ không có như thế đau qua a."

Bích Lạc kinh hi nói: "Dương Minh ca ca, người rốt cục tỉnh lại, người biết ta có lo lắng nhiều a."

Vương Dương Minh cười đối nàng nháy mắt mấy cái, cũng không dám lộn xộn nữa, không biết loạn động hội sẽ không tiếp tục dẫn phát loại kia không phải người có thể tiếp nhận đau đớn. Hỏi: "Làm sao người tới, người không nên tại Trường An sao?"

Nguyên lai Triều Văn Đạo từ Trường An tiến về Gia Dự Quan trước đó, đúng cùng Bích Lạc ở trong viện gặp, Bích Lạc gặp hắn vội vàng vàng tại thu dọn đồ đạc, trong lòng có đoán nghi, liền truy vấn hắn đi làm cái gì. Triều Văn Đạo là cái Chí Thành quân tử, gặp nàng kiên nhẫn hỏi, đành phải cùng với nàng giải thích nói Tây Bắc bên kia có dị biến, hắn phụng Tán Nghi Sinh chỉ mệnh muốn đi Tây Bắc xem xét.

Bích Lạc nghĩ đến Vương Dương Minh ngay tại Tây Bắc, trong lòng lo lắng hấn an nguy, vội vàng cầu Triều Văn Đạo đem chính mình cùng một chỗ mang đến. Triều Văn Đạo mười phần khó xử, phải biết một mình hấn thi triển Thừa Phong Đạo Hải, trong vòng một ngày lao tới ngàn dặm cũng không phải là việc khó, nhưng là nếu như mang một người, cái kia chính là hoàn toàn khác biệt tiêu hao, lấy hấn thực lực căn bản làm không được. Bích Lạc dấy đưa đến cùng lấy không thả, Triều Văn Đạo lại một lát không thể chậm trễ, đành phải qua tìm Tân Nghi Sinh nói rõ tình huống.

Tân Nghi Sinh khẽ vuốt râu dài, giống như có thâm ý xem Bích Lạc liếc một chút, cười nói: "Vì sao nghĩ như vậy qua tìm Vương Dương Minh?"

Một câu hỏi được Bích Lạc á khẩu không trả lời được. Nàng chỉ cảm giác đến sâu trong nội tâm mình mười phần hy vọng cùng Vương Dương Minh gặp nhau, nhưng mà suy nghĩ cẩn thận, nhưng lại Chân Chân không nói rõ được cũng không tả rõ được đến vì sao muốn gặp nhau, chỉ cảm thấy lo lắng, khó mà tự kiểm chế. Tiểu Nữ Hải Nhi mới biết yêu, làm sao có thể nghĩ rõ ràng nửa đường lý?

Tân Nghi Sinh gặp Bích Lạc tuy không nói, nhưng mà ánh mắt y nguyên kiên định, giận dữ nói: "Tình không biết nổi lên, một hướng mà tình thâm, thôi, đã người muốn đi, vậy liền để lão phu đưa người đi đi."

Tân Nghi Sinh mệnh Triều Văn Đạo đi đầu xuất phát, không cần phải bận tâm Bích Lạc. Triều Văn Đạo coi là Tân Nghi Sinh phải bồi cùng Bích Lạc sau đó trước đi tây bắc, chỉ nói dạng này tất nhiên là vạn vô nhất thất, thế là vội vàng triển khai khinh công đi. Bích Lạc đang tò mò Tân Nghi Sinh muốn như thế nào đưa chính mình tới, đã thấy Tân Nghi Sinh gọi Bích Lạc cùng chính mình cùng đi ra khỏi cửa phòng, đứng tại Quốc Tử Giám đường lớn vừa nhìn Thiên, Bích Lạc gặp hấn nhìn nửa ngày, lời gì đều không nói, có chút nhịn không được, hỏi: "Viện Trường Đại Nhân làm sao còn không xuất phát?"

Tân Nghi Sinh đáp: "Hôm nay Tinh Không Vạn Lý, trên trời chắc hấn phong cảnh rất tốt."

Bích Lạc bị hấn làm như hòa thượng sở mãi không thấy tóc,

Đang muốn hỏi lại, đã thấy Tân Nghi Sinh bỗng nhiên giữ chặt một cái qua đường học sinh, chỉ trên người hấn một thanh rộng thùng thình bội kiếm nói ra: "Tiểu hòa tử, người thanh kiếm này có thể đưa ta sao?"

Học sinh kia vốn là vội vội vàng vàng muốn đi học, đột nhiên nhìn thấy đại danh鼎鼎鼎鼎 Quốc Tử Giám Viện Trường Tân Nghi Sinh, tâm lý vô cùng hưng phấn, khẩn trương đến ngay cả lời đều nói không gọn gàng, như thế nào không nguyện ý, vội vàng đem bội kiếm cõi xuống đưa cho hấn. Tân Nghi Sinh từ bên hông cõi xuống đai lưng, đem Bích Lạc hai tay một mực cột vào trên chuôi kiếm, nói ra: "Người sợ cao sao?"

Bích Lạc nhìn hấn cổ quái cứ chỉ, không biết hấn có ý tứ gì, đành phải lác đầu. Sau một khắc Tân Nghi Sinh chấp tay trước ngực, làm một cái kỳ quái thủ thế, niệm âm thanh: "Lạc lam chi toàn Pháp Giới, cần Nguyên Hạnh Lợi Trình!"

Bích Lạc còn chưa kịp phản ứng, đột nhiên cảm giác được kiếm kia tựa hồ có linh tính, bá một tiếng thẳng lên trên trời, lo lừng bất động. Bích Lạc vội vàng không kịp chuẩn bị bị nó lôi kéo thoát ly mặt đất, trong miệng lên tiếng kinh hô. Tân Nghi Sinh nói: "Người phải sợ cao liền nhắm mắt lại, qua một canh giờ mở mắt liền đến Gia Dự Quan."

Bích Lạc nghi ngờ nói: "Viện Trường Đại Nhân không nói muốn cùng ta cùng một chỗ... A a a a!"

Tân Nghi Sinh một tay đi tây bắc nhất chỉ, kiếm kia phảng phất đạt được chỉ lệnh, trong khoảnh khắc như là sao băng bay hướng phía tây bắc bầu trời, Bích Lạc oa oa khóc lớn, cũng may hai tay một mực cột vào trên thân kiếm, đi theo Kiếm Nhất cắt cánh đi tây bắc, không đến mức đến rơi xuống ngã chết.

Tân Nghi Sinh thu tay lại, đôi trợn mắt hốc mồm học sinh nói: "Kiếm này không biết còn có trở về hay không được đến, sau hai canh giờ nếu như về không được, ta viết cái chữ đầu cho người, người đi binh khí phường bên trong miễn phí qua lại đánh một thanh đi."

Học sinh kia đã sớm ngốc, chỗ nào còn quản cái gì kiếm không kiếm, nửa ngày mới như rơi vân vụ, hỏi: "Viện Trường, ngài vừa rồi thi triển là cái gì thần thông?"

Tân Nghi Sinh thân nhiên nói: "Ngự Kiếm Phi Hành."

Bích Lạc nhắm mắt lại bay một hồi, trong tai đều là tiếng gió vun vút, về sau chậm rãi vượt qua hoảng sợ, rốt cục mở to mắt, phát hiện mình thân ở mấy trăm mét không trung, kiếm kia chính mang theo nàng bay thật nhanh, ban đầu hoảng sợ đi qua về sau, chậm rãi cảm thấy cái này Ngự Kiếm Phi Hành hết sức hay, trên đường nàng còn trông thấy chính trên mặt đất phi nước đại Triều Văn Đạo, ở trong mắt nàng như cùng một kẻ chẳng khác con kiến.

Nàng liều mạng kêu Triều Văn Đạo, nhưng là đối phương chỗ nào nghe thấy. Về sau chung quy là nàng bay mau mau, vượt qua Triều Văn Đạo. Ven đường Danh Sơn Đại Xuyên vô số, kiếm kia chỉ bay mấy trăm mét cao, càng không ngừng ở trong núi trái tránh phải tránh, phảng phất nhận biết lộ trình. Bích Lạc theo kiếm này phi hành, trong lòng nói không nên lời mới lạ, chỉ là không trung gió lớn, nàng có khi mất mở không ra, cũng chỉ phải nhắm mắt nghỉ một lát, chờ một lúc lại nhịn không được mở to mắt, nhìn lấy chung quanh cảnh sắc tám tác lấy làm kỳ lạ.

Từ xưa đến nay, phi hành liền là nhân loại vĩnh hằng mộng tưởng. Khi mộng tưởng thực hiện giờ khắc này, Bích Lạc mới biết được loại cảm giác này là cỡ nào thoải mái.

Không ra một canh giờ, kiếm kia mang theo Bích Lạc chậm rãi hạ xuống, chờ nàng hai chân rơi trên mặt đất thời điểm, Bích Lạc tò mò nhìn trước mặt vật ngang lấy một tòa thành trì, chậm rãi đọc lấy trên thành chữ lớn: Gia Dự Quan!

Bích Lạc dùng miệng giải khai đai lưng, kiếm kia cũng không rơi xuống đất, chợt hứ một tiếng hướng phía đông nam bay đi, Bích Lạc phỏng đoán đây cũng là Tân Nghi Sinh biết nàng đã đạt tới mục đích, đang triệu hoán kiếm này trở về. Trong nội tâm nàng đối Tân Nghi Sinh bội phục quả thực là tột

đỉnh.

Nàng bước nhanh đi tới cửa, báo lên chính mình tính danh lai lịch, thủ thành binh lính gặp nàng một cái nhước nữ tử, lườm trước không phải cái gì kẻ xấu, cũng liền thả nàng vào thành. Một đường hỏi thăm đi đến Tây Bắc quân tổng bộ, tìm tới trực ban quân sĩ, quân sĩ nghe nàng nói là tìm đến Vương Dương Minh, nói tới bối cảnh lai lịch ngược lại cùng Vương Dương Minh cũng đối được, cũng liền cho phép nàng tạm thời tại trong quân doanh an ở.

Ngày thứ hai Triệu Văn Đạo bọn người liền mang theo Vương Dương Minh về Gia Dự Quan, lúc ấy Bá Nhan bọn người tất cả đều có thương tích trong người, toàn thành giới nghiêm, Bích Lạc không biết chuyện gì phát sinh, tránh trong phòng không dám ra ngoài. Đợi đến Tô Mộc bọn người quyết ý tiến về Thiên Sơn tìm kiếm Tuyết Liên, Bá Nhan mấy người cũng đều khôi phục bình thường quân vụ, này trực ban quân sĩ mới nhớ tới Bích Lạc, tìm tới nàng nói với nàng mình Vương Dương Minh đã trở về tin tức. Bích Lạc đi chậm chậm đến Vương Dương Minh gian phòng, trừ thầy thuốc định kỳ đến xem bên ngoài, ngày đó cũng không có người khác đến xem hắn. Nàng mắt thấy Vương Dương Minh bị thương mười phần nghiêm trọng, hôn mê bất tỉnh, không rõ sống chết, đồ rào rào nước mắt chảy ròng, mấy ngày nay một mực com nước không vào canh giữ ở Vương Dương Minh trước người, cũng không biết khóc bao nhiêu hồi.

Bạn đang đọc truyện *Dương Minh Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Lục hết đỉnh tuyết sơn :.

(Canh [3] dâng lên. . . Ba trà kiệt quệ chim. . .)

Vương Dương Minh ung dung tĩnh lại, liếc mắt một cái liền nhìn thấy Bích Lạc, vội hỏi nàng làm sao sẽ tới đây. Đợi biết là Tấn Nghi Sinh dùng Ngự Kiếm Phi Hành pháp môn đưa nàng đến, trong lòng mừng mình cái kia tiện nghi sư phụ liền biết tại tiểu cô nương trước mặt đùa nghịch, lại lại cực kỳ cực kỳ hâm mộ Tấn Nghi Sinh đủ loại thật không thể tin thủ đoạn, không biết mình năm nào tháng nào mới có thể đạt tới Tấn Nghi Sinh cảnh giới.

Thầy thuốc gặp hắn tỉnh lại, liền hỏi: "Vương Phó Úy, người cảm giác như thế nào?"

Vương Dương Minh vừa tỉnh, còn không có khí lực gì, tăng thêm hôn mê mười ngày cũng không từng ăn, thân thể hết sức yếu ớt, chậm rãi nói: "Ta còn tốt, cũng là hai tay kịch liệt đau nhức vô cùng, không biết là làm sao."

Thầy thuốc nghe hắn nói như vậy, trên mặt lộ ra vẻ ưu sầu, nói: "Xem ra Hắc Ngọc Đoạn Tục Cao tuy nhiên có thể khép lại người gãy xương, lại không thể hoàn toàn để nó khôi phục như lúc ban đầu. Nếu như Triệu Văn Đạo tiên sinh bọn họ tìm không thấy Thiên Sơn Tuyết Liên lời nói, người đôi tay này..."

Vương Dương Minh nghe hắn nâng lên Triệu Văn Đạo tên, lấy làm kỳ nói: "Đại Sư Huỳnh đến Tây Bắc?"

Nguyên lai ngày đó hắn mạnh mẽ Bát Môn Độn Giáp về sau, lập tức liền ngắt đi, cũng không biết về sau Triệu Văn Đạo đến giải trừ nguy cơ. Bích Lạc đem những gì mình biết sự tình trước sau đi qua đều nói với hắn, Vương Dương Minh nghe nói mình hai tay đã liền tiếp đứt từng khúc, trong lòng kinh hãi khó mà hình dung, đợi nghe được Tô Mộc mang tới Hắc Ngọc Đoạn Tục Cao, rốt cục bảo trụ chính mình hai tay, lúc này mới hơi trấn an một số, trong lòng đối Tô Mộc lòng cảm kích rất vầy.

Nhưng là nghe thầy thuốc ý tứ, nếu như Tô Mộc bọn họ tìm không thấy Thiên Sơn Tuyết Liên, vậy hắn thương tổn cuối cùng không thể khôi phục như lúc ban đầu, trên tay công phu còn có thể còn lại bao nhiêu, cũng là không thể biết được, hắn không khỏi lại khổ tâm bách chuyển.

Cũng may Vương Dương Minh trải qua kiếp trước cùng kiếp này đủ loại khó khăn, tâm chí so với người bình thường phải cường đại hơn, hắn ổn định một chút tâm tình mình, hỏi: "Ta hôn mê bao lâu? Đại Sư Huỳnh bọn họ qua bao lâu?"

Đợi biết hắn đã hôn mê mười ngày, mà Đại Sư Huỳnh bọn họ cũng đã qua trên tuyết sơn mười ngày lúc, trong lòng của hắn lại lo lắng lên mọi người tới, nói ra: "Đại Sư Huỳnh Thừa Phong Đạo Hải là Thiên Hạ Vô Song kinh công, coi như tìm không thấy Thiên Sơn Tuyết Liên, hắn cũng cần phải hội sớm trở về báo cái tin, đến bây giờ đều không có tin tức, cũng đừng là xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn."

Bích Lạc an ủi hắn nói: "Triệu Văn Đạo tiên sinh đã là nhân gian tuyệt đỉnh võ công, có hắn tại mấy người đoạn không có cái gì ngoài ý muốn."

Thầy thuốc gặp Vương Dương Minh trừ tay cụt đau đớn bên ngoài, hắn cũng không có cái gì không bình thường, tự giác tạm thời cũng không có gì có thể làm, liền cáo từ rời đi. Trước khi đi bàn giao Bích Lạc muốn chuẩn bị cho Vương Dương Minh ăn. Bích Lạc đã sớm chuẩn bị, chịu một nồi Cháo gạo, bên trong thả người tham gia cùng Tô Yên cho hắn sửa dinh dưỡng. Vương Dương Minh cũng sớm đã đói văng đầu, gặp có cái gì ăn, chỗ nào còn kiểm chế được. Chỉ là hai tay của hắn không thể động,

Chỉ có thể Bích Lạc từng miếng từng miếng cho hần ăn, hần ăn cực nhanh, hỗn loạn không cần thời gian qua một lát đã không có.

Hai người đang một cái cho ăn một cái ăn, lúc này có người sôi động xông tới. Vương Dương Minh ngẩng đầu đi xem, phát hiện đúng là mình mới vừa rồi còn đang lo lắng Triều Văn Đạo bọn người, bảy người nối đuôi nhau tiến vào trong phòng, vừa vặn gặp được Bích Lạc đang cho hần cho ăn cơm, vương Phán Phán a một tiếng, che hai mắt, nói: "Phi lễ chỗ nhìn!"

Wương Dương Minh một miếng cơm kếm chút không có phun ra ngoài, Khí Đạo: "Ai phi lễ ngươi!"

Tô Mộc cũng nhẹ nhàng quay đầu đi chỗ khác, mơ hồ phát ra thờ dài một tiếng.

Triều Văn Đạo không để ý tới dừng, vui vẻ nói: "Tiểu sư đệ, ngươi tỉnh nha, cảm giác thế nào, có cái gì không đúng kinh địa phương sao?"

Wương Dương Minh gặp bảy người phong trần mệt mỏi, Tô Mộc, Tú Cát bọn người càng là có vết máu mang theo, hiển nhiên đều thụ chút thương tổn, không để ý Triều Văn Đạo đặt câu hỏi, lại hỏi: "Các ngươi làm sao đều cái dạng này? Không có bị thương chứ."

Triều Văn Đạo lắc đầu nói: "Đều là chút vết thương nhẹ. Cũng may chúng ta may mắn không làm nhục mệnh, tìm tới lần này cần tìm đồ."

Tô Mộc đến Triều Văn Đạo nhắc nhở, lúc này mới nhớ tới chính mình bảy người mang về trọng đại tin tức tốt, vội vàng từ trong ngực móc ra một kiện sự vật, Vương Dương Minh gặp đó là một gốc dài mảnh mai Hoa Thảo, đỉnh đầu bên trên một điểm cánh sen lung lay sắp đổ, nhìn lấy liền yếu ớt như vậy, lưỡng trước đây chính là Thiên Sơn Tuyết Liên. Quả nhiên nghe Tô Mộc nói: "Chúng ta hao hết trăm cay nghìn đắng, rốt cuộc tìm được cái này gốc Thiên Sơn Tuyết Liên, ngươi thương có thể cứu."

Bích Lạc vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ, bận bịu qua tìm thầy thuốc tới. Thầy thuốc đến sau liếc một chút liền trông thấy Tô Mộc tay bên trong đồ vật, trong mắt thả ra kinh hi hào quang, nói: "Thế mà thật bị các ngươi tìm tới. Vương Phó Ủy thật sự là cát nhân thiên tướng! Lão phu cái này quả phối chế này Thất Trùng Thất Hoa hoàn!" Hần bụng lấy Thiên Sơn Tuyết Liên, phảng phất bụng lấy thế gian lớn nhất vật trân quý, cẩn thận từng li từng tí qua.

Triều Văn Đạo bọn người chuyển đến Ghề dựa, lúc này mới có thời gian hướng Vương Dương Minh giải thích bọn họ này mười ngày kinh lịch.

Mười ngày trước, Triều Văn Đạo hướng Bá Nhan cáo từ về sau, vận khởi Thừa Phong Đạo Hải liền lao tới Tuyết Sơn, lấy hần bản sự, leo núi lội nước như giẫm trên đất bằng, trong chớp lát liền đuổi tới Thiên Sơn Cước dưới, lại hoa nửa canh giờ bò lên đỉnh núi, gặp bốn phía tuyết trắng mênh mông, những này tuyết đều là mấy vạn năm ở giữa chưa từng hòa tan, đã sớm kết thành hàn băng, Triều Văn Đạo vận khởi Thập Phương côn, đem hết toàn lực nện xuống, cũng chỉ có thể phá vỡ một chút xú tầng băng, lưu lại mấy phần dấu vết. Hần thấy mình không cách nào phá băng, đành phải xuống núi, tại chân núi đợi chờ mình Sư Đệ Sư Muội tới mọi người cùng nhau nghĩ biện pháp.

Mấy canh giờ sau hần sáu người giục ngựa đuổi tới, Triều Văn Đạo đem đỉnh núi tình huống nói với mọi người, mọi người sầm mi khổ kiếm, lấy Triều Văn Đạo công lực còn không làm gì được vạn niên hàn băng, bọn họ liền lại càng không cần phải nói. Chỉ có Tú Cát là cái thông minh, hiển kế nói: "Nếu như dùng gạo dấm xối tại băng bên trên, hàn băng có lẽ sẽ có chút buông lỏng, đến lúc đó phá băng liền dễ dàng chút."

Ngay sau đó Triều Văn Đạo vận khởi Thừa Phong Đạo Hải, tiến về gần nhất Thành Trấn tìm kiếm gạo dấm. Tô Mộc trên thân lâu dài mang theo Vàng lá, Triều Văn Đạo dùng một cân Vàng lá đổi một ngàn cân gạo dấm, thuê Xe ngựa một chuyến lộ hướng Thiên Sơn vận chuyển, nhưng thế núi cực đột ngột, Xe ngựa vô pháp đi lên, Triều Văn Đạo liền kháng lên một thùng gạo dấm chạy lên núi qua. Tô Mộc bọn người ở trên đỉnh núi chờ lấy, đem đỉnh núi tuyết đọng phân chia mấy khối, theo thứ tự xối dấm, xối xong sau liền đi đục băng, Triều Văn Đạo lặp đi lặp lại lui tới tại đỉnh núi cùng chân núi ở giữa vận chuyển gạo dấm. Mấy người dùng Cửu Nhật quang cảnh, mới đưa trên núi tuyết đọng tìm lượt.

Rốt cục tại ngày thứ mười bên trên, mấy người tại dưới lớp băng tìm tới một gốc nụ hoa chớm nở Thiên Sơn Tuyết Liên, bọn họ vui mừng quá đỗi, lập tức đem Tuyết Liên lấy xuống thả trong ngực, mấy người chính muốn rời khỏi, lại không nghĩ lúc này phát sinh Thiên Đại Biến Cố. Nguyên lai gạo dấm đem đỉnh núi tuyết đọng mềm mại, mà mấy người đục tuyết đục băng càng là phá hư đỉnh núi tầng băng, rốt cục dẫn phát Tuyết Lở.

Trên núi đột nhiên ụp ụp kéo đến tất cả đều là tuyết đọng nện xuống, mọi người tất cả đều hãi nhiên, ngay cả Triều Văn Đạo bức này công phu cũng hô to mạng ta xong rồi. Tại cái này vô thượng Thiên Địa Chi Uy trước mặt, mọi người dựa vào bản thân Vũ Kỹ căn bản chính là trò cười. Mấy người liều mạng chạy xuống núi, nghĩ hết tất cả vốn liếng bảo mệnh, rốt cục lão đảo đến chân núi, nhưng là Tô Mộc mấy người vẫn là thụ ngoại thương.

Mấy người tới chân núi đã là kiệt quệ, Triều Văn Đạo vì bảo vệ mọi người cũng đã đem hết lực khí toàn thân, nhưng là mắt thấy đã là ngày thứ mười, Vương Dương Minh còn đang chờ bọn họ Thiên Sơn Tuyết Liên đi cứu mệnh, Triều Văn Đạo nội lực không đủ, vô pháp thi triển Thừa Phong Đạo Hải, nhưng mấy người không dám lưu lại, nỗ lực trở mình lên ngựa, một đường hướng Gia Dự Quan mà đi, đi qua một ngày một đêm phi nước đại, rốt cục đuổi tới Gia Dự Quan.

Wương Dương Minh trong lòng cảm động, bận bịu muốn giằng co hướng mấy người nói lời cảm tạ, khiến động trên cánh tay thương thế, lại là một trận làm hần nhe răng nhếch miệng kịch liệt đau nhức.

Triều Văn Đạo bận bịu ngừng hần nói: "Tiểu sư đệ đừng làm như người xa lạ, chúng ta là sư huynh đệ, ngươi sự tình chính là chúng ta sự tình."

Ngay sau đó Triều Văn Đạo phân phó mấy người qua thầy thuốc nơi đó xử lý vết thương, hần ngay tại Vương Dương Minh trong phòng tĩnh tọa nghỉ ngơi, chờ đợi Thất Trùng Thất Hoa hoàn phối chế thành công.

Bạn đang đọc truyện *Dương Minh Kỳ Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Nhân họa đắc phúc phá Ngũ Phẩm :

(buổi sáng tốt lành! Cẩn cù ba trà đưa đôi mới đến ~~~ cảm tạ Tình Ngôn ssi từ ngọc khen thưởng, cảm tạ mọi người phiếu đề cử ~~~)

Buổi chiều thời gian, Bá Nhan cùng Tần Trọng Hải nghe nói Vương Dương Minh đã tỉnh lại, Quốc Tử Giám bảy người cũng đem Thiên Sơn Tuyết Liên mang về, tại kết thúc ban ngày quân vụ về sau cũng đến Vương Dương Minh nơi này thăm viếng hân, gặp tinh thần hân sức khoẻ dồi dào, đều hết sức cao hứng. Tần Trọng Hải đại đại liệt liệt một chương võ tại Vương Dương Minh trên thân, thanh âm như là Hồ Gươm: "Tiểu tử ngươi thật mẹ hân đến, ngươi cái kia Tiên Pháp gọi môn đạo gì? Ta Lão Tần nhìn kinh Hồn bạt Vía, mẹ hân, đây mà vẫn còn là người ư, nhanh đến mức ngay cả cái rầm bóng đáng đều không nhìn thấy."

Vương Dương Minh bị hân đập Nhất Phật Xuất Thế, lại lại không dám nổi giận, đành phải về mặt đau khổ trả lời: "Là Bát Môn Độn Giáp, sư phụ ta Tần Nghi Sinh truyền ta Tiên Pháp."

Bá Nhan nói: "Vương Phó Ủy cát nhân thiên tướng, có Thiên Sơn Tuyết Liên tương trợ, chắc hẳn có thể khôi phục như lúc ban đầu. Ta còn một mực không thể hướng ngươi nói tạ, lần này nếu không phải ngươi liều mình tương bác, ta Tây Bắc quân không biết có bao nhiêu người có thể đủ còn sống về Gia Dự Quan."

Vương Dương Minh vội vàng khiêm tốn nói: "Đều là Đại Sư Huỳnh kịp thời đuổi tới, mới đuổi đi kia là cái gì hắc bảo. Bá Nhan tướng quân không cần cảm ơn ta, hạ quan dùng cái gì khắc khi."

Mấy người lại trò chuyện một hồi, gặp thầy thuốc tại Tô Mộc bọn người chen chúc hạ tiến đến, thầy thuốc trên tay nắm một hoàn đen nhánh thuốc viên, ngả vào Vương Dương Minh trước mặt nói: "Vương Phó Ủy, cái này ăn vào cái này Thất Trùng Thất Hoa hoàn đi. Đêm nay hẳn là có thể nhìn thấy hiệu quả."

Vương Dương Minh theo lời ăn vào, trong bụng một mảnh mát lạnh. Qua một khắc, chỉ cảm thấy hai tay cảm giác đau đớn đại giảm, hướng thầy thuốc nói cảm ơn: "Tiên sinh thật sự là đến, cái này thuốc viên tựa hồ có sức mạnh lớn lao, cái này sẽ lập tức cảm giác tốt nhiều, thậm chí cảm thấy vừa vận Nene lực đều có chỗ bổ ích."

Nguyên lai Vương Dương Minh sớm tại sử xuất Bát Môn Độn Giáp về sau, toàn thân nội lực đều đã bị tiêu hao sạch sẽ, nhưng là hân Cửu Dương Thần Công đã đột phá Đệ Tứ Trọng, cho dù không chủ động vận công, Cửu Dương Chân Khí cũng sẽ trong thân thể du tẩu, tự động hấp thu ngoại giới Thiên Địa Nguyên Khí, này mười ngày công phu, nội lực của hân đã sớm khôi phục kiểu cũ, lúc này đến Thất Trùng Thất Hoa hoàn bên trong trân quý dược tài trợ giúp, nội lực lại có tiến cảnh.

Thầy thuốc nói: "Vương Phó Ủy không cần cảm ơn ta, ta lúc còn sống có thể kiến thức đến Hắc Ngọc Đoạn Tục Cao, lại chế biến ra cái này Thất Trùng Thất Hoa hoàn, thế gian có thể giống như ta vậy may mắn thầy thuốc chỉ sợ không có. Ta nên cảm ơn ngươi nhóm mới là."

Thầy thuốc lại bàn giao một số chú ý hạng mục, Vương Dương Minh từng cái nghe, thầy thuốc liền cáo từ rời đi.

Vương Dương Minh cảm thấy dễ chịu không ít, đang nghĩ ngơi cùng mọi người trò chuyện hội Thiên, đột nhiên trong đan điền một cổ dị động, tựa hồ có vô số Chân Khí muốn phá thể mà ra. Hân sợ đến trắng bệch cả mặt, một câu đều nói không nên lời.

Triều Văn Đạo phát hiện trước nhất hân dị dạng, tiến lên đỡ lấy hân nói: "Tiểu sư đệ, ngươi làm sao?"

Vương Dương Minh lại nói không ra lời, Triều Văn Đạo một tay bóp lấy hân mạch đập,

Mọi người lúc này mới phát hiện Vương Dương Minh không thích hợp, vội vàng vây quanh, đã thấy Triều Văn Đạo bỗng nhiên mặt lộ vẻ vui mừng, nói: "Tiểu sư đệ lập tức sẽ Phá Quan, mọi người không nên hoảng hốt." Tiếp lấy hân đem Vương Dương Minh nâng đỡ, đem hân hai chân khoanh chân, lại đem hai tay của hân nhẹ nhẹ đặt ở trên gối, vận dụng Chân Lực quát: "Linh Đài Không Minh, ngưng thần Quy Nguyên!"

Vương Dương Minh gặp Triều Văn Đạo chỉ Huy Nhược Định, biết có Đại Sư Huỳnh cái này các cao thủ tại, chính mình tất nhiên không ngại, lập tức không hề kinh hoàng, dựa vào Triều Văn Đạo dạy bảo bắt đầu gom trong đan điền tán loạn Chân Khí. Bọn người người nghe được Triều Văn Đạo nói Vương Dương Minh muốn Phá Quan, lúc này mới bỏ xuống trong lòng lo lắng, nhưng là từng cái cũng nín thở ngưng thần, tất cả mọi người biết, Phá Quan thời điểm sợ nhất Ngoại Vụ quấy rầy, cũng không dám nói một chữ đi ra, sợ nhiễu loạn Vương Dương Minh tâm thần.

Vương Dương Minh tĩnh tọa nửa ngày, phát hiện trong đan điền Chân Khí càng tràn đầy, trong nháy mắt gom tại một chỗ, một cổ dạt dào sinh cơ thoát nhiên sinh phát ra tới, dẫn động hân khó mà tự kiềm chế ầm ầm thét dài. Cái này tiếng gào giống như Thương Long, trọn vẹn tiếp tục một khắc đồng hồ. Vương Dương Minh tiếng gào ngừng, từ từ mở mắt, trong mắt ngăn không được ý cười, hướng mọi người gật đầu gửi tới lời cảm ơn, nói ra: "Tiểu đệ đã bước vào Ngũ Phẩm cảnh giới!"

Mọi người nhao nhao đại hỉ, hướng hân chúc mừng. Bá Nhan ở một bên nhìn tâm động, tán thán nói: "Vương Phó Ủy lần này nhân họa đắc phúc, thế mà nhất cử phá vỡ mà vào Ngũ Phẩm, cái này là bao nhiêu người tha thiết ước mơ phúc duyên."

Nguyên lai võ đạo trong tu hành, tông tứ phẩm bước vào Ngũ Phẩm là một cái quan trọng giai đoạn, vô số người tại giai đoạn này bên trên bồi hồi không được tiến lên, thậm chí có người cả một đời cũng không thể đến môn mà vào. Vương Dương Minh trước đó đã sớm phá vỡ mà vào Tứ Phẩm, lại chậm chạp sờ không tới Ngũ Phẩm cánh cửa, không muốn lần này trọng thương dùng hết toàn thân khí lực về sau, kích phát trong thân thể của hắn tiềm lực, lại được bao hàm Thiên Sơn Tuyết Liên linh khí Thất Trùng Thất Hoa hoàn tâm bồ Chân Khí, rốt cục để hắn nhất cử đột phá Ngũ Phẩm, chánh thức bước vào cao thủ hàng ngũ.

Mọi người thấy sắc trời đã không còn sớm, hướng Vương Dương Minh cáo từ sau đều đi về nghỉ. Vương Dương Minh lại không cảm thấy mệt nhọc, tại Bích Lạc phục thị hạ lại núi ăn uống một hồi, vừa lòng thỏa ý, cảm thấy mình tinh thần mười phần sức khỏe dồi dào, lập tức từ Bích Lạc chiếu khán, khóa cửa cửa sổ, vụng trộm vận khởi huyết đạo Hấp Khí pháp môn, hấp thu Thiên Địa Nguyên Khí đến sau nửa đêm.

Vương Dương Minh cảm thấy mệt mỏi, lúc này mới thu công, Bích Lạc phục thị hắn lau sạch sẽ trên thân máu, bôi Chi Huyết Dược cao, Vương Dương Minh cái này mới ngủ. Bích Lạc gặp hắn vô sự, cũng tự hành trở về phòng an giấc.

Về sau hai tháng, Vương Dương Minh mỗi ngày đều tại dưỡng thương bên trong vượt qua. Trên người hắn thương thế hắn đã sớm tốt, hai tay thương thế cũng lấy mất thường có thể trông thấy tốc độ tại khép lại. Trong lòng âm thầm cảm thán Thất Trùng Thất Hoa hoàn cùng Hắc Ngọc Đoạn Tục Cao Thần Diệu. Hắn cả ngày trong phòng cũng nhàm chán, thế là để Bích Lạc cho hắn cột lên Thiết Sa túi, lại dùng băng vải cố định hai tay, kéo lấy hai bao cát trong thành chậm rãi lắc, Bích Lạc tựa như một cái Tiểu người hầu cùng ở bên cạnh hắn, một khắc không nguyền ý rời đi.

Vương Dương Minh ngẫu nhiên đi qua lần trước đi vào nhà kia Thư Cục cửa, gấp xếp thành hàng dài, trong lòng hiếu kỳ. Hắn chen tiến lên, gấp cửa một đầu trên bảng hiệu viết: "Gần đây mới đến Tây Du Ký, nhanh tay có chậm tay không." Bích Lạc sợ hắn bị bảy người cho đụng thương tổn hai tay, bận bịu theo tới. Vương Dương Minh tâm đạo chẳng lẽ lão bản này lần trước bị chính mình giáo huấn qua một lần về sau vẫn là không hối cải, lại tại bán hắn Đạo Bản Tây Du Ký? Vội vàng đi vào xem rõ ngọn ngành, lão bản thấy là hắn, trên mặt chất đầy cười, không lo được Xã Giao xếp hàng người, đi tới hướng hắn chấp tay nói: "Tiên sinh, luôn luôn được chứ?" Tiếp lấy gấp trên tay hắn băng vải, ngạnh sinh sinh đem chính mình lúc trước lời nói nuốt trở về, nhìn Vương Dương Minh cái này hai cái trói đầy băng vải tay, tốt mới là lạ.

Vương Dương Minh ngoài cười nhưng trong không cười liếc hắn một cái, nói ra: "Người Đạo Bản sách bán được không tệ?"

Lão bản kia vội vàng khoát tay, giải thích nói: "Lần trước bị tiên sinh giáo huấn một lần, ta liền thông cái tiền phi. Dưới mắt ta bán là từ trong kinh Tân Hoa Thư Cục mua được Tây Du Ký, ta nắm một người bạn từ Trường An nhập hàng, đến nơi này của ta, bởi vì lộ trình xa, ta liền bán Quý chút, mỗi vốn 5 lượng bạc, không muốn sách này thật sự là có ma lực, mặc như vậy thế mà còn cung không đủ cầu."

Vương Dương Minh như tin như không, 5 lượng bạc, đây không phải là số lượng nhỏ, hắn để Bích Lạc lấy một bản Tây Du Ký tới lật ra cho hắn nhìn, chỉ gấp trong sách cho thật là hắn sao chép Tây Du Ký, không có trước đó những cái kia loạn thất bát tao Sắc Tình miêu tả, chỉ là cùng tại Trường An lúc khác biệt, lần này Tây Du Ký bên trên phối Tranh minh họa, mỗi một chương tiết đều có một bộ Tranh minh họa, đại khái miêu tả này một chương quan trọng nội dung. Nguyên lai trong thế giới này sách còn chưa từng có phối Tranh minh họa thuyết pháp, cái này Tây Du Ký phối hợp Tranh minh họa về sau, những ánh sáng đó quai Lục Ly Thần Thoại Cổ Sự liền có trực quan biểu hiện, như thế mới lạ vật tại Đại Hạ lập tức nhắc lên cự sóng gió lớn, liền xem như biết chữ không nhiều dân chúng, có tiền nhân rồi Phú Thương, hướng về phía những cái kia thú vị Tranh minh họa cũng nguyện ý mua lấy một bản đến xem tiêu khiển.

Vương Dương Minh thấy mới lạ, Bích Lạc gặp hắn tựa hồ không biết rõ tình hình, lặng lẽ ở bên cạnh hắn nói nhỏ: "Những bức họa này đều là Tào Triêm chủ ý, hắn cảm thấy phối hợp Đồ Họa về sau sách này liền sẽ có càng nhiều người xem, tiên sinh lại không tại Trường An, vô pháp lấy được tiên sinh đồng ý, Tào tiên sinh liền chính mình quyết định, hắn Họa Công không tệ, chính mình vẽ mấy chục phó Tranh minh họa, Thư Cục khắc bản về sau, liền thành hiện tại cái này bản Tranh minh họa vốn Tây Du Ký, trong nháy mắt tại Trường An Thành liền Đại Bán. Tào Triêm tiên sinh mấy ngày trước đây từ Thư Cục cầm về hai ngàn lượng bạc, nói là sách này gần nhất tiêu thụ nhuận bút, ta đến vội vàng, không có đem những cái kia bạc mang tới."

Bạn đang đọc truyện *Dương Minh Kỳ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 32: Thăng quan phát tài ta mong muốn ..

(người Chư Quân nghỉ trưa vừa vận rất tốt ~~~ ba trà không có ngủ trưa tại Mã Tự nha!)

Vương Dương Minh trong lòng âm thầm cảm thán Tào Triêm nào từ linh hoạt, xem ra tiểu tử này thật đúng là làm Thư Thương liệu . Còn này hai ngàn lượng bạc, hắn ngược lại cũng không bằng gì quan tâm, hắn quả thực khen ngợi lão bản một phen, đi theo Bích Lạc đi vui mừng đi ra ngoài, mới hỏi:

"Những cái kia bạc người cũng nhận lấy? Có hay không cho Tào Triêm ba người bọn họ một số?"

Bích Lạc cười nói: "Ta sớm biết Dương Minh ca ca là cái không ái tài, ta đem hai ngàn lượng bạc bên trong năm trăm lượng chia cho ba người bọn họ, chỉ là bọn hắn nói cái gì không chịu muốn, về sau ta mời Triệu Văn Đạo tiên sinh ra mặt nói tốt cho người, bọn họ mới miễn cưỡng nhận lấy. Còn lại một ngàn năm trăm lượng, ta đặt ở người trong phòng khóa."

Vương Dương Minh gật đầu nói: "Người đối đầu. Tào Triêm bọn họ đều là nhà cùng khổ, những bạc này cho bọn hắn so cho ta muốn càng hữu dụng."

Bích Lạc cho hắn khích lệ, so đến chỗ tốt gì đều muốn cao hứng.

Hai người lại chạy một vòng, lúc này mới rút quân về doanh.

Cái này hai tháng bên trong Vương Dương Minh ban ngày ngay tại Gia Dự Quan trong thành giết thời gian, ban đêm tại Bích Lạc chiếu khán dưới đèn huyết đạo pháp môn hấp thu Nguyên Khí, cảm thấy Chân Khí càng thêm tràn đầy, chỉ là đệ lục phẩm cánh cửa là nhất thời nửa khắc trông không đến. Qua Ngũ Phẩm về sau, mỗi một lần Phá Quan đều là mười phần gian nan, hắn đối với cái này đã sớm chuẩn bị, trong lòng ngược lại cũng không bằng gì sốt ruột. Ngược lại là Tô Mộc bọn người, không biết là bởi vì tại phía trước tác chiến lịch luyện, vẫn là lần trước tại trên tuyết sơn lịch luyện, đều nhao nhao tấn thăng phẩm cấp.

Tô Mộc tông Ngũ phẩm đột phá tới Lục Phẩm, đồng thời lên như điều gặp gió một đường trông thấy Thất Phẩm cánh cửa, phá vỡ mà vào Thất Phẩm chỉ là vấn đề thời gian. Trần Bá Tiên cùng Lữ Phụng Tiên đều là làm gì chắc đó nhân vật, hai người từ lúc đầu Lục Phẩm đỉnh phong tiến vào Thất Phẩm, vương Phán Phán cùng Tú Cát tư chất trác tuyệt, mấy ngày gần đây phá vỡ mà vào Lục Phẩm, Trầm Thanh lòng mảy bắt hiện sơn bất lộ thủy, thế mà cũng lặng yên không một tiếng động phá vỡ mà vào Lục Phẩm.

Vương Dương Minh thấy mọi người tiến cảnh thần tốc, nghĩ thầm chính mình cũng không thể kém, chờ tiếp qua nửa tháng thương thế tốt, nhất định phải gấp bội luyện trở về, sớm ngày tiến vào Lục Phẩm. Nhưng lại không biết trong mắt mọi người, hắn mới là thắng cấp quái vật. Gia hỏa này từ đến Quốc Tử Giám bắt đầu đến bây giờ, tuy nhiên mới hơn nửa năm thời gian, thế mà một đường từ số không phẩm tiến vào Ngũ Phẩm, tuy nói không thể cùng Đại Sư Huỳnh Triệu Văn Đạo năm đó thắng cấp quang huy kinh lịch so sánh, nhưng cũng đã là thế gian khó tìm tốc độ lên cấp.

Nói lên Đại Sư Huỳnh, cái này Lão Huỳnh cũng là thoải mái nhân vật, hắn gặp Vương Dương Minh dùng Thất Trùng Thất Hoa hoàn sau lưng trước hắn nhất định có thể khôi phục, trong lòng lại không lo lắng, cùng Vương Dương Minh nói lời tạm biệt liền về Trường An qua phục mệnh. Vương Dương Minh khổ lưu không được, đành phải mặc hắn đi. Tuy nhiên nghe Triệu Văn Đạo thuyết pháp, qua một đoạn thời gian có lẽ hắn hội lần nữa ra kinh du lịch, đến lúc đó hắn khẳng định còn sẽ tới Gia Dự Quan thăm hỏi Vương Dương Minh. Nay mới khiến Vương Dương Minh thoáng qua đôi giận thành vui.

Lại hơn phân nửa tháng, Vương Dương Minh khỏi hắn thương thế, rốt cục trở về quân doanh,

Tiếp tục đi theo Bá Nhan bên người đích thân binh. Chỉ là kể từ đó Bích Lạc thân phận liền trở nên hết sức khó xử, nàng không là quân nhân, lại muốn tại trong quân doanh sinh hoạt, lại là cái nữ tính, khắp nơi không tiện. Vương Dương Minh vốn muốn cho nàng về Trường An qua, chỉ là nhìn Bích Lạc ý tứ, đánh chết cũng là không muốn trở về qua.

Vương Dương Minh bắt đầu dĩ, đành phải qua tìm Bá Nhan báo cáo việc này, Bá Nhan gặp Bích Lạc đợi Vương Dương Minh một mảnh chân thành, trong lòng cũng có chút khen ngợi, đặc phê Bích Lạc trong quân đội ở lại, ngay tại Vương Dương Minh gian phòng bên cạnh cho nàng tìm một gian nhà, để cho nàng khi Vương Dương Minh trợ thủ. Thực Vương Dương Minh lại có chuyện gì để cho nàng trợ giúp, nhưng là Vương Dương Minh muốn dạng này cũng tốt, chính mình mỗi đêm dùng huyết đạo Hấp Khí chi pháp luyện công sự tình không thể để người khác biết, có Bích Lạc trong phòng canh chừng hắn có thể an tâm không ít.

Trở lại trong quân không lâu về sau, Vương Dương Minh liền bị Bá Nhan gọi qua đơn độc nói chuyện. Bá Nhan gặp thương thế hắn đã phục hồi, công lực càng hơn lúc trước, trong lòng cũng là mừng thay cho hắn, hỏi: "Người khi nào có thể tiến vào Lục Phẩm?"

Vương Dương Minh lắc đầu nói: "Cho đến trước mắt không nhìn thấy một điểm động tĩnh. Không biết khi nào mới có thể nhìn thấy Lục Phẩm cánh cửa."

Bá Nhan nói: "Ngũ Phẩm lên tới Lục Phẩm, ta gặp qua nhanh nhất cũng phải thời gian một năm. Ta nhìn ngươi hoàn toàn không cần sốt ruột. Lại nói, nếu như ngươi có thể rèn luyện chính mình Vũ Kỹ, làm đến chánh thức vận dụng tự nhiên, dù là ngươi là Ngũ Phẩm, cũng sẽ không thua tại đại đa số Lục Phẩm cao thủ."

Vương Dương Minh gật gật đầu, thừa nhận hắn nói có lý. Nhưng lại lắc đầu nói: "Đại Soái, ta gần đây nghĩ rõ ràng một cái đạo lý, Vũ Kỹ lại cao hơn, cuối cùng là một người lực lượng, cho dù là sư phụ ta Tấn Nghi Sinh, hắn là nhân gian Đệ Nhất Cao Thủ, không ai có thể tại đơn đả độc đấu bên trong đánh bại hắn, nhưng là hắn cũng không có năng lực tác hữu một quốc gia tồn vong. Ta muốn đuổi theo qua cao hơn lực lượng, hoặc là gọi Vạn Nhân Địch pháp môn."

Bá Nhan lông mày nhướn lên, nói: "Người nói là binh pháp?"

Hai người trước đó liền binh pháp tầm quan trọng đã từng có một phen thảo luận, Bá Nhan gặp Vương Dương Minh binh tướng pháp thấy trọng yếu như vậy, trong lòng cũng âm thầm gật đầu, biết Vương Dương Minh đã đến trong đời khác một cảnh giới. Chỉ là hắn đối Vương Dương Minh động cơ cũng không thể đồng ý, hắn nói: "Hiệp chi Đại Giả, vì nước vì dân. Ta muốn chúng ta quân nhân học tập binh pháp, dùng để hành quân tác chiến, vì cũng không phải là truy cầu càng đại lực hơn lượng, mà chính là vì cái này Thiên Hạ thái bình."

Vương Dương Minh gặp hắn nói hiện ngang lăm lăm, không khỏi nhớ tới kiếp trước nhìn qua (Thần Điều Hiệp Lữ) người trung gian Trương Dương bốn mươi năm quá Bình đại hiệp Quách Tĩnh, niệm niệm nói ra: "Hiệp chi Đại Giả, vì nước vì dân. Đại Soái có thể có bậc này hung hoành, là ta Đại Hạ con dân

máy mắn. Chỉ là, thắng thần nói, hạ quan cũng không có tiên sinh cao như vậy giác ngộ, ta học binh pháp, vì cũng là thu hoạch được tầng cấp cao hơn lực lượng, truy cầu càng lớn cải biến, ta muốn trở thành này nhân gian mạnh nhất tồn tại, ta cuối cùng muốn siêu việt sự phụ ta."

Bá Nhan biết nhất thời bán hội không khuyên nổi hắn, đành phải hỏi ngược lại: "Vậy ngươi luyện tập võ công, học tập binh pháp liền có thể đạt tới cái này mục đích sao?"

Vương Dương Minh lắc đầu, nói: "Như thế vẫn chưa đủ, ta còn muốn thắng quan phát tài, từng bước một lấy được càng quan lớn hơn chức, dạng này mới có thể có được càng quyền to hơn lực, có mạnh nhất Vũ Kỳ, mạnh nhất binh pháp cùng lớn nhất quyền lực lớn, ta mới có thể được xưng tụng cái này mạnh nhất trên thế giới đại nhân."

Bá Nhan trong lòng than nhẹ một tiếng: Cho dù ngươi có thể làm được cái này tam điều, chỉ sợ ngươi cũng không thể lấy được đến mình muốn đồ vật. Cường đại nhất người, cái mục tiêu này nói nghe thì dễ. Hắn vỗ vỗ Vương Dương Minh bả vai: "Người trẻ tuổi không muốn mơ tưởng xa vời, từng bước một tới đi. Vương Giáo Úy."

Vương Dương Minh nghe hắn đối với mình xưng hô không còn là vương Phó Úy, mà chính là vương Giáo Úy, kinh ngạc nói: "Đại Soái vì sao dạng này gọi ta?"

Bá Nhan cười nói: "Tự nhiên là bởi vì ngươi Thăng Quan."

Nguyên lai lần trước Tây Bắc quân cùng nói bừa người đại chiến, mặc dù không có chiếm được bao nhiêu tiện nghi, còn đánh mất bảy, tám ngàn nhân mã, nhưng là Người Hồ tổn thương càng nặng, bốn vạn liên quân bị Tây Bắc quân được hiểm nhất cử đánh thành vụn cát, hắc bào chẳng biết đi đâu, Tây Vực Thập Lục Quốc bách tính biết mình quân đội bị Ma Tộc người lấy ra làm thương làm, tự nhiên là kêu ca sôi trào. Quân cơ doanh căn cứ Tây Bắc quân thám tử báo về tin tức, dự đoán trong vòng năm năm Người Hồ đều khó mà lần nữa liên hợp, cái này cũng liền mang ý nghĩa trong vòng năm năm biên giới tây bắc cũng có thể bảo đảm không ngại, cái này không thể không nói là một cái công lớn.

Mấy ngày trước Bá Nhan đã đem có quan hệ chiến báo phát trở lại kinh thành, đồng thời phụ bên trên còn có thắng thưởng Bảng danh sách, hôm qua thu đến Quân Bộ về văn kiện, khẳng định Tây Bắc quân chiến tích, cũng Phê Duyệt đồng ý có quan hệ thắng thưởng Bảng danh sách. Bao quát Vương Dương Minh ở bên trong Quốc Tử Giám bảy người đều từ Bồi Nhung Phó Úy thăng làm Bồi Nhung Giáo Úy.

Vương Dương Minh cười ha ha, nói ra: "Ta vừa nói Thăng Quan, quả nhiên lập tức liền Thăng Quan!"

Bạn đang đọc truyện *Dương Minh Kỳ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Ứng Dương quân .:

(hôm nay ba canh hoàn thành, mọi người tốt ngủ ngon ~~~ trước khi ngủ xin nghe ba trà tâm hò hét: Ta muốn phiếu đề cử! ! ! ~~~~)

Bá Nhan lại nghiêm túc nói: "Vương Giáo Úy, ta biết trong lòng ngươi mộng tưởng, nhưng là ta chỉ muốn nói cho ngươi, có mộng tưởng là tốt, lại không thể nào quên ngươi là đại hạ quốc con dân, vô luận ngươi làm cái gì, đều không thể thương tổn ta Đại Hạ lợi ích. Nếu như ngươi làm có lỗi với ta Đại Hạ sự tình, ta lửa tham nhất đao coi như Tráng Sĩ tự chặt tay, cũng phải đưa ngươi quân pháp xử trí."

Vương Dương Minh đuổi vội vàng khom người nói không dám. Bá Nhan nói: "Ngươi là Quốc Tử Giám tán Viện Trưởng đồ đệ, tán Viện Trưởng làm người một thân chính khí, chắc hẳn ngươi nhất định cũng sẽ giống như hắn trở thành ta đại hạ quốc rường cột."

Vương Dương Minh gật đầu thụ giáo. Bá Nhan nói: "Mấy ngày nay ngươi rút quân về bên trong, ta nhìn ngươi kìm nén một thân khí lực, muốn làm chút chuyện. Nhưng là ngươi đã là Giáo Úy, bên cạnh ta thân binh tối cao cũng bắt quá là Phó Úy, ngươi lại ở lại bên cạnh ta làm cái thân binh đã là không rất thích hợp, ta đang suy nghĩ để ngươi chuyển sang nơi khác làm việc."

Vương Dương Minh nói: "Đại Soái, ta đi theo bên cạnh ngươi thập phần vui vẻ. Ta không muốn làm cái gì Giáo Úy, đích thân nhiều lính tốt, có thể đi theo ngươi ra đi đánh trận lịch luyện, còn có thể tùy thời hướng ngươi lĩnh giáo binh pháp."

Bá Nhan nói: "Ngươi tiểu tử này, vừa mới còn nói với ta cái gì muốn đi thắng quan phát tài, tìm kiếm càng quyền cao hơn lực, lúc này lại theo ta nói dạng này bại hoại lời nói. Làm cái thân binh sao có thể một mực đi lên trên quan đầu, ngươi muốn lịch luyện, phải có thành tích, ta mới có thể tiếp tục cho ngươi Thăng Chức. Ngươi suy nghĩ một chút chính mình có cái gì quy hoạch đi."

Vương Dương Minh bị hắn nói không ngôn ngữ, nửa ngày, nhưng lại mở miệng nói: "Đại Soái đã nói như vậy, ta có một ý tưởng, muốn nghe xem Đại Soái ý kiến."

"Cứ nói đừng ngại."

"Ta Tây Bắc quân tại Đại Hạ gần như đường Biên Phòng Quân bên trong được xưng tụng là binh hùng tướng mạnh, nhưng là Người Hồ lực lượng phân tán, Thập Lục Quốc bốn vạn liên quân là chỉ có thể ngộ mà không có thể cầu xác xuất nhỏ sự kiện. Phần lớn thời gian, Người Hồ binh lực là mười phần phân tán, bọn họ thường xuyên lấy mấy chục người làm đơn vị khởi xướng quy mô nhỏ đánh bắt ngờ cùng quấy rối, bọn họ Cung Mã thành thạo, là sinh trưởng ở trên lưng ngựa dân tộc, chúng ta binh lính cho dù đi qua Chuyên Nghiệp Huấn Luyện, lấy một chọi một tới nói, chúng ta không phải đối thủ của bọn họ, cái này là không thể né tránh hiện thực."

Bá Nhan nghe hắn nói có lý, gật gật đầu, ra hiệu hắn nói tiếp.

"Địch nhân tuy nhiên mấy chục người binh lực, chúng ta binh thường muốn xuất động vài trăm người binh lực qua vây quét, chiến quả thắng bại đã lâu không đi nói, lãng phí quân lực làm cho người tiếc hận. Cho nên, ta có một cái ý nghĩ, chọn lựa trong quân lớn nhất tinh mạnh binh lính, huấn luyện bọn họ các phương diện năng lực, càng cường điệu huấn luyện thuật cưỡi ngựa cùng Cung Thuật, đoán luyện bọn họ tại các loại cực hạn trong hoàn cảnh sinh tồn năng lực, khiến cho bọn họ đơn thể năng lực tác chiến cao hơn Người Hồ ra rất nhiều, đồng thời huấn luyện bọn họ Đoàn Đội Tác Chiến năng lực, bằng vào chúng ta mấy chục người đối Người Hồ mấy chục người, chuyên môn cùng Người Hồ đánh tao ngộ chiến,

Nghĩ như vậy tất hiệu suất có thể cao hơn, lãng phí quân lực có thể càng ít, mà hiệu quả cũng càng tốt hơn."

Bá Nhan nghe hắn nói xong, trong lòng suy nghĩ nửa ngày, gật đầu nói: "Người nói rất tốt. Ta Hạ Triều đối với Người Hồ ưu thế ở chỗ nhiều người, chúng ta nhiều người như vậy bên trong luôn có thể lấy ra như vậy mười mấy cái các phương diện tố chất so Người Hồ phổ thông binh sĩ cường hãn được nhiều tinh binh cường tướng, đem những người này tổ chức, liền là một thanh kiếm vào nói bữa nhân trái tim Tiêm Dao. Ta đồng ý người ý nghĩ, người nói đi, người muốn làm sao làm."

Vương Dương Minh gặp Bá Nhan tán thành chính mình đề nghị, lập tức buông xuống treo lấy tâm, đem ý nghĩ của mình nói thẳng ra: "Ta muốn tổ kiến dạng này một chi đặc thù quân đội, người khác số là một trăm người, cái này một trăm người là từ chúng ta Tây Bắc trong quân tuyển chọn tí mĩ đi ra hạt giống tốt, sau đó thông qua ma quỷ Hóa Địa ngục thức huấn luyện cường hóa, để bọn họ trở thành chuyên môn đối phó Người Hồ lợi khí. Nếu như Đại Soái đồng ý, ta đem đảm nhiệm cái này một trăm người lĩnh đội, ta quản chi bộ đội này gọi là —— Đặc Chủng Tác Chiến · Tiêm Dao tiểu đội."

Bá Nhan nghe được Vương Dương Minh cho chi này Đặc Thù Bộ Đội làm cái cổ quái như vậy tên, cười mắng: "Người tiểu tử này, trong đầu đúng là chút loạn thất bát tao đồ, vật. Ta Đại Hạ quân đội biên chế bên trong, không có cái gì Đặc Chủng Tác Chiến tiểu đội. Nếu như người ý nghĩ có thể thành công, chi bộ đội này sẽ trở thành bay lượn tại Tây Bắc Đại Mạc bên trên một cái Thương Ưng, Thiết Dực phía dưới là bén nhọn móng vuốt, ta nhìn tự Ưng Dương quân đi."

Ưng Dương, Ưng Dương... Vương Dương Minh lập đi lập lại suy nghĩ cái tên này. Đại Hạ gần như Chi Tinh Anh Bộ Đội bên trong, Hoàng Đế Thân Vệ Bộ Đội gọi là Long Dương quân, Kinh Thành phòng vệ bộ đội gọi Hồ Bí Quân, phía bắc đối kháng người Hung Nô lớn nhất tinh duệ bộ đội là Báo Kỳ quân, phía nam trấn thủ Trường Giang là tước Dực Quân, những này quân đội tên trong chữ đều sẽ có một loại động vật đến ngụ ý quân đội hùng mãnh. Bá Nhan đem chính mình chi này còn không có tổ kiến quân đội xưng là Ưng Dương quân, đầy đủ nói rõ Bá Nhan đối chi bộ đội này cao thượng hi vọng. Lập tức Vương Dương Minh lại không chần chờ, nói ra: "Nhiều Tạ đại soái ban tên cho."

Bá Nhan gật gật đầu, nói: "Cái này Ưng Dương Quân Thống đẹp trai cũng là người. Ta ngày mai tức phổ biến phát truyền lệnh, để trong quân phù hợp người chỗ nói ra điều kiện người đều đến báo danh, tùy người chọn lựa tuyển ra một trăm người đến, sắp xếp Ưng Dương quân. Ta cho người thêm ba tháng, trong vòng ba tháng, ta muốn nhìn thấy một chi sát khí đằng đằng Thiết Huyết Chi Sư!"

"Tuân lệnh!"

Ngày thứ hai, Tây Bắc trong quân các doanh đều chiếm được Bá Nhan thân bút ký phát quân lệnh, dạy các doanh quân sĩ đều qua Vương Dương Minh nơi đó đưa tin, cung cấp hắn chọn lựa sắp xếp Ưng Dương quân.

Quân lệnh bên trên kỹ càng liệt kê cần thỏa mãn gần như hạng điều kiện: Đầu tiên, muốn cùng Người Hồ có huyết hải thâm cừ. Thứ hai, muốn tại chính mình sở tại trong quân đội có rất cao danh tiếng. Thứ ba, muốn khát vọng quân công, mãnh liệt khát vọng thăng quan phát tài. Đề Tứ, muốn thông qua Vương Dương Minh trắc thí.

Trừ cái đó ra, quân lệnh bên trong còn nói rõ trở thành Ưng Dương quân một viên sau có thể hưởng thụ đãi ngộ đặc biệt: Đồ ăn theo Thất Phẩm Giáo Ủy cấp bậc cung cấp, quân hưởng theo chỗ hưởng thụ cấp bậc gấp hai cấp cho, như lập quân công ưu trước tiên nghĩ Thăng Chức.

Quân lệnh vừa ra, lập tức gây nên vô số người chú ý. Phải biết, Tây Bắc quân mấy vạn người bên trong trừ một phần nhỏ là dân bản xứ, căn cứ Bảo Gia Vệ Quốc tư tưởng tự nguyện tham quân, càng nhiều là từ cả nước các đại chiến trong vùng điều đi ra đến Tây Bắc đóng giữ, những người này ly biệt quê hương vì không phải dừng, cũng là quân hưởng cùng quân công. Hiện tại chỉ cần có thể Ưng Dương quân, hai thứ này lập tức đều có thể dễ như trở bàn tay, làm sao có thể không khiến người tâm động.

Nhưng là Vương Dương Minh trắc thí cũng không dễ dàng thông qua. Hắn đem Bá Nhan thân vệ binh dùng để Đoán Luyện Thân Thể ụ đất từ chuyển đến, yêu cầu sở hữu đến trắc thí binh lính đều muốn hai tay giờ lên ụ đất từ thời gian một nén nhang, mới xem như thông qua khảo nghiệm.

Quân thân thể người so với người bình thường cường tráng hơn rất nhiều, lại cũng có rất ít người có thể thông qua hắn tầng này khảo nghiệm. Cho dù là thông qua người, Vương Dương Minh còn muốn hỏi hắn phải chăng cùng Người Hồ có huyết hải thâm cừ, những người này đến từ Thiên Nam Hải Bắc, nơi nào sẽ cùng Người Hồ có bao nhiêu cừ hận, tham quân người địa phương bên trong ngược lại là có không ít là trong nhà thân nhân bị Người Hồ giết chết, nhưng là những nhân sâm này quân mục đích là Sát Hồ người báo thù, đối thăng quan phát tài cũng không phải mười phần sót ruột.

Vương Dương Minh chọn tới chọn qua, từ Tây Bắc quân năm vạn người bên trong sơ bộ lấy ra năm ngàn người, lại từ năm ngàn người bên trong lại sàng chọn ra năm trăm người, lại từ năm trăm người bên trong sàng chọn ra bảy mươi, tám mươi người, cái này tiêu xài hẳn gần mười ngày thời gian. Nhưng là cái này bảy mươi, tám mươi người đã là hẳn hạ thấp tiêu chuẩn sau kết quả, muốn đựng đầy này một trăm người, lại là không thể.

Bạn đang đọc truyện *Dương Minh Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Lão Hữu tìm tới .:

Một ngày này, Vương Dương Minh đang chính mình trong doanh trướng sầu mi khổ kiểm, chợt nghe được bên ngoài một trận ồn ào, tựa hồ có mấy người lớn tiếng kêu la đi về phía bên này. Vương Dương Minh trong lòng hiếu kỳ, phải biết Tây Bắc trong quân quân kỷ rất nghiêm, Bá Nhan lại là cái Nho Tướng, tại hẳn trì hạ, phổ thông binh sĩ bình thường căn bản không dám gọi trách móc, cũng liền Tân Trọng Hải cao như vậy quan mới dám không chút kiêng kỵ mắng chửi người.

Vương Dương Minh chính suy đoán là ai đến, những người kia đứng đi vào cửa, bọn họ dáng người đã cao lớn lại hùng tráng, ngay cả bên ngoài chiếu vào ánh sáng mặt trời đều bị ngăn trở. Vương Dương Minh thấy những người này, vội vàng nhảy lên một cái, tiến lên cùng bọn họ chào hỏi: "Cố đại ca, Hùng đại ca, các người làm sao có rảnh đến tiểu đệ nơi này?"

Mấy người kia chính là Bá Nhan bên người đặc lực nhất mấy cái thân binh, Cố Tích Phong, Hùng Bi, Lý Tam, Hùng Lâm Tuyền, Đạt Văn Đông, Lưu Giáo, Tiêu Thập Nhất, Hầu Dẫn Tây, Hồ Tô Hoa, Bạch Chiêm Đường.

Cố Tích Phong đi đến Vương Dương Minh trước người, hướng bộ ngực hắn trùng điệp nhất quyền, ha ha cười nói: "Tiểu tử ngươi, liền biết ngươi không phải cái an phận nhân vật. Chúng ta phân biệt mới mấy ngày, ngươi chữa khỏi vết thương, liền làm ra lớn như vậy cái chiến trận đến, Ứng Dương quân, tốt khí phách thật lớn!"

Hùng Bi cũng cười to, nói: "Đại Soái nghe nói ngươi nơi này tính toán đầu ra đầy đều đứng không ra một trăm người đến, để chúng ta mấy cái tới nơi này, cho ngươi mạo xưng số lượng."

Vương Dương Minh sau khi nghe xong kinh hãi, nói ra: "Đại Soái đem bọn ngươi đưa cho ta?"

Hùng Lâm Tuyền là Hùng Bi đệ đệ, cùng Vương Dương Minh cũng mười phần quen biết, hắn tiến lên phía trước nói: "Thế nào, chẳng lẽ ngươi cảm thấy chúng ta còn chưa đủ ngươi Ứng Dương Quân Tư nghiên cứu? Tới tới tới, hai ta trước so tay một chút."

Vương Dương Minh nhảy ra một bước, cười nói: "Mấy vị ca ca không vui đùa hơn. Các ngươi đều đến chỗ của ta, Đại Soái bên kia người nào chịu trách nhiệm thân vệ?"

Cố Tích Phong nói: "Loại chuyện này chỗ nào cần phải ngươi đến quan tâm. Đại Soái từ các doanh trướng tuyển một nhóm cường tráng hảo thủ, bổ sung tiến Thân Vệ Doanh. Chúng ta mấy cái Thân Vệ Doanh lão nhân a, ở nơi đó liền có vẻ hơi cật già lên mặt, cho nên bị Đại Soái sung quân đến ngươi nơi này tới."

Thực Bá Nhan tư tâm cảm thấy, giống Cố Tích Phong dạng này người, đều là ở bên cạnh hắn xuất sinh nhập tử, không biết đi bao nhiêu bị Quý Môn Quan. Mấy người bọn họ ở trong xác thực có tham gia quân ngũ trước đó vì pháp loạn kỷ thậm chí giết người phóng hỏa, nhưng là bất luận bọn họ trước đó phạm qua bao nhiêu sai lầm, những trong năm này sa trường liều mạng, vì Đại Hạ Biên Phòng xuất sinh nhập tử, bất luận cái gì sai lầm cũng nên thanh.

Bá Nhan gặp mấy người tại chính mình Thân Vệ Doanh bên trong đợi quá lâu, muốn lẫn lộn cái một quan nửa chức mười phần khó khăn, liền muốn lấy mượn Vương Dương Minh thành lập Ứng Dương quân cơ sở, đem mấy người này đều đưa đến Vương Dương Minh nơi này đến, chờ cái này một trăm người biên chế báo trở lại kinh thành, Thánh Thượng Ngự Bút phê chuẩn, mấy người kia từ đó tại Tây Bắc trong quân lên chức liền sẽ không thành vấn đề.

Nhưng là Cố Tích Phong dạng này Thô Nhân, làm sao có thể hiểu được Bá Nhan tâm tư, Vương Dương Minh ngược lại sơ lược đoán được một số,

Chỉ là những lời này không tiện cùng mấy người kia nói rõ.

Thực Bá Nhan còn có một tầng tâm tư, thì là Vương Dương Minh đều không thể đoán được, hẳn biết Cố Tích Phong mấy người kia đều là kiệt ngạo bất thuần hạng người, nếu như Vương Dương Minh có thể đem mấy người kia đều quản thúc ở, này chứng minh hẳn thật là có trác tuyệt lãnh đạo tài năng, nếu như hắn không quản được, vậy hắn vẫn là tuổi còn rất trẻ, cần càng nhiều lịch luyện.

Vương Dương Minh gặp chín người đứng là thật tâm thực lòng tìm tới dựa vào hắn, lập tức vui mừng quá đỗi, nói: "Được các người mấy vị, lo gì đại Sự Bất Thành!"

Hắn mang tới danh sách, đem mấy người tên đều đăng ký, đếm một hạ nhân số, khổ mặt nói: "Tăng thêm mấy vị ca ca, lại thêm ta bản thân, vừa đếm chín mười bốn người, còn kém sáu cái, cái này sáu cái thật sự là không biết nơi nào đi tìm."

Lời còn chưa dứt, nghe được ngoài cửa có tiếng cười, một cái cần trọng thanh âm nói: "Tiểu sư đệ, không muốn phiền não, chúng ta sáu cái cái này tới."

Ngoài cửa lại lách vào mấy người đến, Vương Dương Minh phòng trọ vốn cũng không lớn, Cố Tích Phong mấy người sau khi đi vào đã đem phòng trọ chen lẫn thẳng đây, mấy người kia sau khi đi vào, càng là không có chỗ đặt chân. Vương Dương Minh nghe thanh âm mới rồi liền biết là ai đến, mừng lớn nói: "Tứ Sư huynh, các người làm sao tới."

Nguyên lai là Trần Bá Tiên, Lữ Phụng Tiên, Tô Mộc, vương Phán Phán, Tú Cát, Trầm Thanh lòng mảy sáu người đến. Trần Bá Tiên đi đầu tiên vào, cười nói: "Ta cùng Lão Ngũ đang Tây Bắc tiên phong doanh bên trong huấn luyện, bỗng nhiên tiếp vào bên trên mệnh lệnh, để cho chúng ta từ hôm nay trở đi thoát ly Tây Bắc doanh, toàn bộ đến người Ứng Dương quân hạ hiệu mệnh. Hai ta chính như hòa thượng sờ mãi không thấy tóc, lại trở ngại quân pháp nghiêm minh, đành phải tranh thủ thời gian chạy đến tìm người chứng thực."

Dư mấy người cũng là thuyết pháp như vậy, đều nhìn Vương Dương Minh, đãi hắn trả lời.

Vương Dương Minh cũng tò mò, nói ra: "Ta cũng không hướng tây bắc, Đông Bắc, Nữ Cường Nhân Tam Doanh qua mệnh lệnh muốn các người tới a, không biết là cái nào bên trên mệnh lệnh."

Tô Mộc chú ý điểm lại không đối với việc này, nàng gặp Vương Dương Minh sinh long hoạt hổ, lòng trước thương thế hắn đã toàn tốt, hỏi: "Tiểu sư đệ, tay người có thể không có gì đáng ngại?"

Vương Dương Minh đã hồi lâu không thấy Tô Mộc, trong lòng đối nàng cũng rất là tưởng niệm, nói: "Tất cả đều tốt, đều thua thiệt Tô Mộc sư tỷ Linh Được."

Mấy người đang ôn chuyện, lại nghe được Cố Tích Phong nói ra: "Khỏi cần nói, đây nhất định cũng là Đại Soái gặp người bên này nhân thủ không đủ, cho nên phái mấy người bọn hắn đến cấp người chống đỡ tràng tử."

Trần Bá Tiên dò xét Cố Tích Phong cùng hắn mấy cái thân binh liếc một chút, gặp mấy người kia hung thần ác sát, nhưng thân phận không thể nghi ngờ là Tây Bắc quân nhân, liền khách khí hỏi: "Mấy vị này là?"

Vương Dương Minh vội vàng thay hắn dẫn kiến, Quốc Tử Giám mọi người biết được trước mắt mấy cái này tráng hán là Bá Nhan bên người thân binh, cũng than thở nói: "Đã sớm nghe Văn đại soái bên người thân binh từng cái đều có Vạn Phu Bất Đương Chi Dũng, hôm nay gặp, mới biết danh nghĩa Vô Hư."

Cố Tích Phong bọn người là ngay thẳng hán tử, nghe Quốc Tử Giám mọi người như thế lấy lòng, đều đều dương dương đắc ý. Tiêu Thập Nhất tâm tư cẩn thận, lập tức cũng lấy lòng Quốc Tử Giám một đám nói: "Mấy vị từ Quốc Tử Giám đến ta Tây Bắc trong quân tuy nhiên mấy tháng quang cảnh, trong quân đội bác tốt đại danh tiếng, hôm nay gặp nhau, thật sự là hạnh thế nào chi!"

Quốc Tử Giám mọi người nhao nhao khiêm tốn. Vương Dương Minh gặp hai nhóm người vẫn rất xa lạ, cười nói: "Các người cũng không cần khen đến khen qua, "hắn chỉ Cố Tích Phong các loại có người nói: "Về sau các người không phải bá Nhan đại soái thân binh, " lại chỉ Quốc Tử Giám một đám nói: "Các người cũng không phải ta Sư huynh Sư Tỷ, " tối hậu hai tay chống nạnh, nói không nên lời đắc ý: "Các người đều là ta Ứng Dương quân sĩ binh!"

Cố Tích Phong mỉm cười cười một tiếng: "Người tiểu tử này, Ứng Dương quân còn không có chính thức thành lập đâu, người trước hết bày lên kiểu cách nhà quan tới. Quan mới đến đốt ba đồng lửa a đây là."

Vương Dương Minh ngượng ngùng sờ đầu một cái, hắn thấy mọi người chen trong phòng mười phần co quắp, vội nói: "Khó được hôm nay mọi người tề tụ một đường, liền từ tiểu đệ làm chủ, qua Thành Đông thịt chó quán ăn bữa thoải mái như thế nào?"

Cố Tích Phong một hàng nghe nói có hảo tửu thịt ngon, đương nhiên là mười hai phần tán thành. Quốc Tử Giám mọi người một đường từ các Biên Phòng trong doanh chạy tới, trong bụng cũng đói. Lập tức Vương Dương Minh gọi tới Bích Lạc, cùng mọi người cùng đi Thành Đông thịt chó quán, làm một bàn lớn thịt rượu, mười mấy người này liền oản tù tì uống rượu, ăn thịt dùng bữa, tốt không vui.

Cố Tích Phong bọn người tửu lượng rất hào, Quốc Tử Giám bên trong người cũng liền Trần Bá Tiên cùng Lữ Phụng Tiên tửu lượng đến, dư mấy người đều không thể nào có thể uống, cái này có thể khổ Vương Dương Minh, hắn hai đầu chăm sóc, tối hậu ngược lại là hắn uống nhiều nhất, ba cân Cao Lương Tửu vào trong bụng, sớm đã say bất tỉnh nhân sự. Bị mọi người sau khi com nước no nề nhắc về trong doanh phòng an giấc.

Chương 35: Đại Hạ Hưng Vong, Thất Phu Hữu Trách :.

Ngày thứ hai, Vương Dương Minh sớm tỉnh lại, cảm thấy đầu có chút đau nhức, đại khái là hôm qua Từ Kính chưa toàn lui. Hắn nghĩ đến hôm nay là Ứng Dương quân thành lập đại ngày tốt, cũng không thể chậm trễ, thế là vận khởi Cửu Dương Thần Công tại thể nội đi một chu thiên, nhất thời cảm thấy sáng khoái tinh thần, những Từ Kính đó tất cả đều tiêu tán. Hắn mặc Quân Trang, nắm lên thanh đồng Trọng Kiếm liền đi ra ngoài. Hôm qua hắn đã cáo tri Ứng Dương quân chín mươi chín người, hôm nay giờ Tý, mọi người muốn ở trường trận xếp hàng luyện tập, Bá Nhan sẽ đích thân đến giáo trường thị sát.

Đuổi tới giáo trường, phát hiện chín mươi chín người đã đang đợi, chỉ là những người này chưa thích ứng mới xây chế, không biết nên như thế nào chỗ đứng, ngược lại không có việc gì tại trên giáo trường nói chuyện phiếm. Những người này vốn thuộc về khác biệt doanh, lần này tập hợp một chỗ, phát hiện lẫn nhau ở giữa thế mà đã sớm lẫn nhau có nghe thấy, thỉnh thoảng có người phát ra một tiếng kinh hô, nói: "A, nguyên lai Huỳnh Đài người chính là cái kia ai ai, ai nha, cửu ngưỡng đại danh như sấm bên tai!"

Vương Dương Minh thấy lông mày cau chặt, dạng này tán mạn sao có thể được. Hắn khí dồn đan điền, trong tiếng hít thở, thanh âm như là Long Ngâm bao phủ giáo trường: "Ứng Dương quân tướng sĩ nghe ta hiệu lệnh, ba mươi ba người một đội, hết thấy ba đội, xếp hàng!"

Trước mọi người đã từng qua Vương Dương Minh trắc thí, biết hắn là Ứng Dương Quân Chủ đẹp trai, chủ soái lần thứ nhất phát lệnh, cho dù có cá biệt không phục Quân Giáo, cũng không dễ ở thời điểm này làm trái hắn, lập tức mọi người đang hoảng đứng vững, chờ đợi Vương Dương Minh nói chuyện.

Vương Dương Minh gặp những người này coi như quy củ, trong lòng yên tâm không ít. Đang muốn nói chút gì, giáo trường bên ngoài chạy vào một người quân sĩ, Vương Dương Minh nhận ra người này là Bá Nhan Thân Vệ Doanh bên trong, nghe hắn chạy tiến lên đây đối Vương Dương Minh nói: "Vương Giáo Úy, bá Nhan đại soái nói hắn một khắc đồng hồ sau liền đến giáo trường đến, xin ngài xếp hàng nghênh đón."

Vương Dương Minh gật gật đầu, đối lên trước mặt chín mươi chín người nói: "Các vị! Các người đều là ta tự mình tuyển nhận đến, đều hắn là nhận biết ta. Bì nhân Vương Dương Minh, vốn là bá Nhan đại soái thân binh."

Vương Dương Minh thấy mọi người đều nghiêm túc nghe hắn nói chuyện, tiếp tục nói: "Mấy ngày trước, ta thụ bá Nhan đại soái nhờ vả, tổ kiến chi này Ứng Dương quân, mục đích là chế tạo một chi có thể tại đối Ngươi Hồ tác chiến bên trong hình thành ưu thế áp đảo Đặc Thủ Bộ Đội. Chi bộ đội này, hắn là có thép như sắt thép cứng cỏi linh hồn, thép như sắt thép cường hãn chiến đấu lực, còn có thép như sắt thép cường ngành ti lệ."

Vương Dương Minh nói đến chỗ này, chuyện đột nhiên nhất chuyển: "Nhưng là, ta hi vọng các người minh bạch, tiếp xuống mấy tháng huấn luyện đem là các người dĩ vãng thấy đều chưa thấy qua, nghĩ cũng không dám nghĩ đáng sợ huấn luyện. Ta không dám hứa chắc trong các người mỗi người đều có thể thuận lợi vượt đi qua."

Hắn hai mắt vòng quét một tuần, ánh mắt như điện, mọi người cùng hắn hai mắt nhìn nhau, đều là run lên trong lòng, nhao nhao cảm nhận được Vương Dương Minh nghiêm túc cùng nghiêm túc, nghe hắn nói: "Cho nên, hiện tại, nếu như các người có người muốn rời khỏi ta Ứng Dương quân, ta không có bất kỳ cái gì dị nghị. Nhưng là,

Chỉ muốn các người hiện đang quyết định lưu lại, trừ phi tương lai người người trong huấn luyện hoặc là trong chiến đấu đánh mất chiến đấu lực, thiếu cánh tay gãy chân, nếu không người liền không thể rời khỏi ta Ứng Dương quân."

Hắn ngừng một lát, vừa rồi lớn tiếng hỏi: "Có hay không muốn rời khỏi, hiện tại liền nhắc tay!"

Chín mươi chín người bên trong cũng không một cái nhấc tay, những người này đều là huyết tính binh lính, có người nào nguyện ý bị người khác nói là tham sống sợ chết đồ hèn nhát. Vương Dương Minh chờ một lát, gặp giữa sân hoàn toàn yên tĩnh, hài lòng nói: "Rất tốt! Các người đều là ta Đại Hạ rường cột. Đã nhập ta Ứng Dương quân, cũng là tùy thời sinh hoạt tại cùng Ngươi Hồ chém giết đường ranh sinh tử, đề báo đáp lại, ta hội cho các người tốt nhất âm thực điều kiện, gấp đôi quân hưởng, còn có càng nhanh Thăng Chức tốc độ."

Mọi người rất cực nghe được hắn nói lên Ứng Dương quân đãi ngộ đặc biệt, nhao nhao toát ra hướng tới thần sắc.

Vương Dương Minh khoe miệng cười yếu ớt, cùng trước một khắc nghiêm túc khác nhau rất lớn, chậm rãi nói: "Ta muốn thật lâu, Tân Quân mới thành lập, vì mau chóng hình thành hợp lực, đến có một cái vang dội khẩu hiệu. Các người cảm thấy câu này khẩu hiệu như thế nào, "hắn dùng hết đan điền chi lực, gần từng chữ một: "Đại Hạ Hưng Vong, Thất Phu Hữu Trách!"

Xung lạng ngắt như tờ, mọi người cũng không động tĩnh, đều đang yên lặng suy nghĩ cái này tám chữ. Vương Dương Minh chờ một lát, thấy mọi người đều không nói lời nào, mới nói: "Đã không nói lời nào, liền khi các người là đồng ý. Hiện tại, cùng ta cùng một chỗ, đem chúng ta khẩu hiệu kêu đi ra." Hắn một tay giơ cao, năm ngón tay xuyên thẳng bầu trời, quát to: "Đại Hạ Hưng Vong, Thất Phu Hữu Trách!"

Mọi người lúc đầu yên tĩnh, nhưng mà theo hắn đuổi ra cánh tay, đột nhiên đồng loạt vung tay hô to: "Đại Hạ Hưng Vong, Thất Phu Hữu Trách! Đại Hạ Hưng Vong, Thất Phu Hữu Trách!" Thanh âm giống như tiếng sấm, vang vọng giáo trường.

Ngay vào lúc này, giáo trường truyền miệng đến một trận tiếng vỗ tay. Vương Dương Minh đem năm ngón tay dè xuống, ra hiệu mọi người im lặng, quay

đầu đi xem, thấy là Bá Nhan tại mấy cái thân binh hộ vệ dưới đi vào giáo trường. Vương Dương Minh vội vàng đi ra phía trước, đối Bá Nhan chào quân lễ, nói: "Đại Soái, chín mươi chín tên Ưng Dương quân sĩ binh cũng hạ quan Ưng Dương Quân Giáo úy, Vương Dương Minh. Đã xếp hàng hoàn tất, chờ đợi ngài kiểm duyệt."

Bá Nhan khoát khoát tay, nói: "Vương Giáo Úy mời về đơn vị." Vương Dương Minh nghe lệnh, đi đến phương trận phía trước nhất, như giống cây lao đứng thẳng bất động.

Bá Nhan đi đến giáo trường Giảng Thai, nhìn lấy dưới đài binh lính, mở miệng nói chuyện, thanh âm hần cũng không thể nào Hoành Đại, lại thanh thanh sở sở đưa vào mỗi một sĩ binh trong lỗ tai, như vậy nhu hòa mà ổn định thanh âm, đủ để hiện ra nội lực của hần so hết lớn lên tiếng Vương Dương Minh cao hơn ra quá nhiều, Cửu Phẩm cao thủ quả nhiên là không tầm thường.

"Các vị tướng sĩ, ta thật cao hứng hôm nay có thể nhìn thấy các ngươi ở chỗ này, tổ kiến thành ta Tây Bắc quân trẻ tuổi nhất một chi bộ đội, Ưng Dương quân. Vừa rồi vương Giáo Úy lời nói ta cũng nghe đến một số, ta ý nghĩ cùng vương Giáo Úy, ta hi vọng hai tháng rưỡi về sau, các ngươi cái này một trăm người, cũng là Người Hồ ác mộng. Người Hồ tại lúc nửa đêm nhớ tới các ngươi lúc đến đội, có thể dọa đến ngủ không yên. Ta không biết, các ngươi có hay không lòng tin này."

Vương Dương Minh chấn động cánh tay, mọi người lúc này cao giọng nói: "Có!"

Bá Nhan gật gật đầu, tiếp tục nói: "Không cần nói nhảm nhiều lời. Cái này đem ta đưa các ngươi đại lễ cho mang lên." Sớm có thân binh bụng lấy một cái khay lên, trên khay đoạn đoạn chính chính bày biện, là từng thoi từng thoi trắng bóng bạc.

Bá Nhan nói: "Quân ta bên trong bổng lộc, Thất Phẩm phía dưới đều là một tháng hai lượng 5 tiền, các ngươi nhập ta Tây Bắc quân, bổng lộc gấp bội, mỗi tháng năm lượng. Ta hôm nay mang đến, là ròng rã 5 trăm lạng bạc ròng. Cái này bạc, lại không phải ta dự chi cho các ngươi quân hưởng, mà chính là ta đưa các ngươi."

Tham gia quân ngũ tham gia quân ngũ, vì là ăn cơm mặc quần áo. Những này quân sĩ mắt thấy có trắng bóng bạc nhưng cầm, hơn nữa còn là tặng không, trong mắt đều toát ra sốt ruột tới.

Bá Nhan tiếp tục nói: "Ta đã nói trước, chỉ muốn các ngươi tại Ưng Dương trong quân, mỗi tháng đều có thể cầm 5 lượng bạc quân hưởng. Nếu như sau này lập xuống quân công, giết một tên Người Hồ, dẫn theo thủ cấp trở về gặp ta, ta cho ngươi một lượng bạc, thu được Người Hồ vật tư, không cần giao cho ta Tây Bắc quân, cũng không cần giao cho Vương Dương Minh Giáo Úy, tất cả thuộc về các ngươi bản thân sở hữu!"

Mọi người nghe được lời này, từng cái đều mắt bốc kim quang, phải biết, từ xưa đến nay, có trọng thưởng tất có dũng phu cũng là nghiêng ngã không phá chân lý. Bá Nhan lên cũng là như thế một cái Kim Nguyên Đại Bổng nên xuống đến, những binh lính này đương nhiên hưng phấn.

Bá Nhan Thần Mục như điện, liếc nhìn giữa sân, mọi người lập tức đình chỉ xì xào bàn tán. Đội mọi người yên tĩnh, Bá Nhan mới nói: "Các ngươi vừa mới hô khẩu hiệu, ta cũng nghe thấy. Ta cảm thấy khẩu hiệu này rất tốt. Ta Đại Hạ Dĩ Vũ Lập Quốc, bây giờ tuy nhiên không phải Thiên Hạ đại chiến niên đại, nhưng là chuẩn bị chiến đấu không bao giờ cũng không thể thư giãn, ta Đại Hạ hưng suy, liền quyết định tại chúng ta những này Võ trong tay người."

Nói đến đây, hần đột nhiên vận đủ trung khí, quát to: "Đại Hạ hưng vượng, Thất Phu Hữu Trách!" Thanh âm phảng phất thương Long Khiếu Thiên, xa xa truyền ra vài dặm.

Mọi người bị Bá Nhan tâm tình mang theo động, trong lòng nhiệt huyết muốn sôi, tất cả đều hô to: "Đại Hạ Hưng Vong, Thất Phu Hữu Trách! Đại Hạ Hưng Vong, Thất Phu Hữu Trách! Đại Hạ Hưng Vong, Thất Phu Hữu Trách!"

Bạn đang đọc truyện *Dương Minh Ký Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Lập uy .:

Bá Nhan hài lòng gật đầu, nói: "Các ngươi còn có hai tháng rưỡi thời gian dùng để huấn luyện, hai tháng rưỡi về sau, các ngươi liền sẽ được phái đến Tiền Tuyến qua chấp hành giết địch nhiệm vụ. Ta không chậm trễ nữa các ngươi thời gian, vương Giáo Úy, hiện tại xin mời người bắt đầu huấn luyện đi!"

Bá Nhan mang theo thân binh đi, Vương Dương Minh đem 5 trăm lạng bạc ròng cho mỗi người đều chia, rồi mới lên tiếng: "Đại Soái đã giảng, thời gian quý giá, lưu cho chúng ta thời gian chỉ có ngắn ngủi bảy mươi lăm Thiên, ta hi vọng các ngươi đều dùng tận chính mình cố gắng lớn nhất, đừng có một tơ một hào lười biếng, nếu không, hai tháng rưỡi về sau, trên chiến trường ngươi không sống nổi, thì không thể trách người khác."

Ngay sau đó Vương Dương Minh mệnh bọn qua trong kho phòng lấy ra hậu cần doanh đặc địa vì Ưng Dương quân chọn mua Thiết Sa túi, những này

Thiết Sa túi đều là phỏng theo chính hần mạng này hai cái làm, mỗi một cái nặng năm mươi cân.

Mọi người gặp cái này Thiết Sa túi như thế nặng nề, nhao nhao lú lỏi, chỉ có Tô Mộc mấy cái Quốc Tử Giám đến người biết, Vương Dương Minh tại Quốc Tử Giám lúc, mỗi ngày cũng là dùng dạng này Thiết Sa túi đến huấn luyện.

Vương Dương Minh để mỗi người đều muốn thiếp bao cát tại trên đùi, vây quanh giáo trường chạy bộ. Những người này có thể thông qua Vương Dương Minh trắc thí, khí lực tự nhiên bất phàm, chỉ là chột vừa mặc vào cái này Thiết Sa túi, nhưng cũng thật khó cho bọn họ.

Chín mươi chín người liều mạng già chạy vài vòng, lúc này liền có mấy cái gan đại nằm trên mặt đất không chịu đứng lên, Vương Dương Minh xa xa trông thấy, nhíu mày, bất động thanh sắc tiến lên phía trước nói: "Mấy người các ngươi, vì cái gì không chạy?"

Bên trong một cái nhìn lấy diện mạo hung ác keo kiệt lười biếng nói: "Vương Giáo Úy, người cái huấn luyện này phương pháp không biết là người từ chỗ nào nghe tới, vẫn là người vô đầu nghĩ ra được, cái này căn bản không phải người có thể làm đến. Ta không thể nghe từ mạng người lệnh, nếu không ta liền bị luyện chết." Người khác cũng dùng khiêu khích mắt chỉ nhìn Vương Dương Minh, rõ ràng nói với này lời nói người là cùng một cái tâm tư.

Vương Dương Minh lạnh lùng nói: "Đây là ta tại Quốc Tử Giám lúc chính mình Huấn Luyện Pháp môn."

Người kia cười nhạo nói: "Tha thứ hạ quan nói thẳng, ta cũng không tin vương Giáo Úy người mỗi ngày có thể mặc lấy hai cái này Thiết Sa túi vừa đi vừa về hành tẩu."

Vương Dương Minh cũng không đáp lời, đưa tay vung lên hai cái ống quần, lộ ra hai cái hắc sắc Thiết Sa túi đến, đem chân ngã vào người kia trước mặt, người kia đưa tay nắm nâng một chút, phát hiện hai cái này Thiết Sa túi quả nhiên mỗi cái đều có gần 50 cân nặng nề, sắc mặt hơi biến biến. Vương Dương Minh nguyên địa tung nhảy dựng lên, trợn vện nhảy lên cao năm trượng, lại nhẹ nhàng linh hoạt rơi trên mặt đất, không có kích thích một điểm cát bụi, nói: "Ngươi bây giờ tin sao?"

Này người thất kinh, vô luận như thế nào cũng không nghĩ ra, thế gian vậy mà thật có dạng này người, có thể mang theo một trăm cân bao cát nhảy vọt năm trượng độ cao mà không tổn sức chút nào. Nhưng là hần không chịu như vậy tùy tiện chịu thua, mạnh miệng nói: "Vương Giáo Úy người Thiên Sinh Thần Lực, chúng ta so không người, người bình thường căn bản không thể nào làm được người dạng này trình độ."

"

Vương Dương Minh nói: "Ta vừa tới Quốc Tử Giám thời điểm, gầy gò nhỏ, không có một chút khí lực, nếu như không phải những ngày kia liều mạng huấn luyện, vô luận như thế nào cũng đến không hôm nay trạng thái. Thế nhưng là cho dù như ta, trên chiến trường cùng Người Hồ chém giết, cũng chưa chắc cũng là thắng dễ dàng. Cho nên ta trung thành khuyên cáo người, hảo hảo huấn luyện, không phải vậy hai tháng sau, chết ở trên chiến trường người vô cùng có khả năng cũng là người."

Người kia nghe Vương Dương Minh lời đã gần như nguyên rửa mình, cảm thấy giận dữ, đem hai cái Thiết Sa túi tung, nhảy dựng lên liền muốn cùng Vương Dương Minh đối đầu. Vương Dương Minh cười nhạt một tiếng, nói: "Ngươi đã không phục, hai ta luyện một chút cũng tốt, để ngươi kiến thức một chút cái này Thiết Sa túi luyện thế chỗ tốt."

Mấy người khác gặp hai người thật muốn đánh nhau, vội vàng né tránh một bên. Chính ở trong sân huấn luyện mấy chục người gặp đầu một ngày huấn luyện liền có tốt như vậy bộ phim nhìn, cũng đều dừng bước lại nhìn bên này, chỉ có Tô Mộc các loại Quốc Tử Giám mọi người và Cố Tích Phong các loại người biết Vương Dương Minh thực lực, trong lòng không lo lắng chút nào Vương Dương Minh hội có cái gì bất trắc, bọn họ tiếp tục chậm rãi chạy bộ, không nhìn về bên này.

Người kia gặp Vương Dương Minh tùy tiện đứng vững, liền giống như uyên đình nhạc tri, thế mà để lộ ra một cổ Tông Sư khí độ đến, cảm thấy nhất thời không, có chút hối hận chính mình như thế không giữ được bình tĩnh.

Nhưng là hung ác lời đã thả ra, ngay trước nhiều người như vậy mặt, vô luận như thế nào không thể như vậy lùi bước. Thế là bày cái Tứ Bình Bát Ôn giá đỡ, thường thường nhất quyền đánh tới, nhìn như không có gì lạ, kì thực âm thầm đã dùng tới toàn bộ khí lực.

Vương Dương Minh gặp hần nhất quyền đánh hướng bộ ngực mình, không tránh không né, đón đỡ lần này. Chỉ cảm thấy có hai ba trăm cân lực đạo đánh vào người, khiến cho hần hơi lắc lư.

Nhưng là hần sớm đã phát động tiểu thủ đoạn bảo vệ toàn thân, lại có Cửu Dương Chân Khí Đệ Ngũ Trọng Chân Khí hộ thể, làm sao có thể là cái này sẽ chỉ làm cây mạnh quân sĩ có khả năng rung chuyển? Cửu Dương Chân Khí gặp mạnh thì mạnh, lập tức tự động sinh ra phản kích, đồng dạng cũng là hai ba trăm cân lực đạo đánh trở về, người kia không muốn chính mình một quyền này chẳng những không có hiệu quả gì, ngược lại dẫn tới cường lực phản kích, bất ngờ không đề phòng, bị Cửu Dương Chân Khí lực đạo đánh bay ra ngoài ba trượng, ngã xuống đất, bể tức ngất đi.

Vương Dương Minh phủi phủi ở ngực tro bụi, thần nhiên nói: "Cũng là có mấy phần khí lực." Mệnh gần như người quân sĩ giơ lên người kia hướng chữa bệnh và chăm sóc chỗ qua.

Bọn người người gặp Vương Dương Minh còn như Thiên Thần Hạ Phàm, không động thủ không giơ chân liền đem người kia đánh bay ra ngoài, thậm chí nghĩ trong lòng cái này vương Giáo Úy chẳng lẽ hội làm cái gì yêu pháp không thành. Này bị hần đánh bay ra ngoài người, tuy nhiên chưa hần có thể nói là võ công cao cường, nhưng cũng không phải Phàm Tục, lại không có phần thắng chút nào. Mấy người cũng không dám có bất luận cái gì lòng khinh thị, vì ngăn ngừa bị Vương Dương Minh giáo huấn, cả đám đều ngoan ngoãn cột lên Thiết Sa túi chạy bộ qua.

Vương Dương Minh phóng nhãn toàn trường, vận khởi Chân Khí hô: "Ta biết trong các ngươi một số người, riêng phần mình đều là mình nguyên lai là

chỗ biên chế hào thủ, các người đối ta cái này cái trẻ tuổi tiểu tử không phục, ta cũng mười phần lý giải."

Đột nhiên trong mắt của hần tỉnh quang bùng lên: "Nhưng là Quân Lệnh Như Sơn, ta nếu là Ứng Dương quân thống suất, các người nhất định phải phục tùng ta bất luận cái gì hiệu lệnh, cần biết, quân nhân, lấy phục tùng mệnh lệnh là thiên chức!"

Hần lại nhẹ nhàng cười một tiếng, nghiêm mặt nói: "Ta minh bạch các người tâm tư, ta hướng các người tuyên bố, nếu như trong các người bất luận kẻ nào đối ta huấn luyện phương pháp có bất kỳ bất mãn, hoan nghênh các người tùy thời khiêu chiến ta, chỉ cần có thể đánh bại ta, có thể không cần làm bất luận cái gì huấn luyện, Quân Hưởng chiếu cảm. Không phục, cứ tới chiến!"

Lúc đầu giữa sân lặng ngắt như tờ, nhưng là chờ một lúc, liền có rất nhỏ bạo động. Vương Dương Minh gấp có mấy cái nóng lòng muốn thử, lúc này cười nói: "Không cần khách khí, cứ đi lên là được."

Có mấy cái lớn mặt liền đi lên phía trước, muốn muốn khiêu chiến Vương Dương Minh, nhưng là cũng có lúc trước người thảm bại trước đây, những nhân khẩu này khi liền mười hai phần khách khí, nói: "Hạ quan xin mời vương Giáo Ủy chỉ điểm mấy chiêu đi."

Vương Dương Minh qua loa nói: "Dễ nói, dễ nói."

Mấy người phân biệt hướng Vương Dương Minh khiêu chiến, không có gì bất ngờ xảy ra, đều bị hần tam quyền lưỡng cước đuổi. Bọn người người gặp những người kia bị Vương Dương Minh tùy tiện liền cho thu thập, lờn trước thực lực mình cho dù so với cái kia người cao một chút, cũng xa hoàn toàn không phải Vương Dương Minh đối thủ, làm gì đến đây xấu mặt.

Trải qua trận này, mọi người rốt cuộc minh bạch, trước mắt một người đáng mạo tâm thường này vương Giáo Ủy, thật sự hơn là có kinh người nghệ nghiệp mang theo.

Cố Tích Phong ở một bên xem trọng cười, cùng bên người đồng bạn nói: "Những này không biết tự lượng sức mình gia hỏa, nếu như bọn hần ngày đó tận mắt nhìn thấy Vương Dương Minh tại dã người cốc cùng hắc bào đơn đả độc đầu, ta bảo đảm cho bọn hần mượn một trăm cái lá gan cũng không dám tiến lên cùng hần đối đầu. Vương Dương Minh Bát Môn Độn Giáp một khi xuất ra, những người này mỗi một cái đều là hóa thành bột mịn hạ tràng."

Có ít người hiếu kỳ, liền đến đây nghe ngóng Vương Dương Minh ngày đó thi triển Bát Môn Độn Giáp tình huống, đợi đến nghe nói hần Bát Môn Độn Giáp uy lực, riêng phần mình âm thầm lú lười, nghĩ thầm vừa mới may mắn không có xúc động như vậy, không phải vậy gây vương Giáo Ủy Sinh khí (tức giận), Bát Môn Độn Giáp phía dưới ai có thể lưu lại toàn thân!

Bạn đang đọc truyện *Dương Minh Kỳ Convert* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37: Đúc kiếm :.

Vương Dương Minh buộc những người này chạy Thập Lý, gặp bọn họ cả đám đều thở hổn hển, Cố Tích Phong cái này các cao thủ vẫn còn coi là khá tốt, có chút thân thể yếu một điểm sớm đã bị một môi hư thoát, nằm rạp trên mặt đất không thể dậy được nữa. Hần ám đạo chính mình tuy nhiên muốn phải nhanh một chút huấn luyện được đám người này đến, nhưng là cuối cùng dục tốc bất đạt, xem ra hôm nay cũng chỉ có thể dừng ở đây.

Thế là mệnh mọi người ngừng huấn luyện, ngay tại chỗ nghỉ ngơi, mọi người nhao nhao như gặp đại xá. Vương Dương Minh mệnh lệnh chúng nhân sau khi nghỉ ngơi liền đi căn tin ăn cơm trưa, nhưng là trên chân Thiết Sa túi lại vô luận như thế nào không thể lấy xuống, sau này chỉ cần là ban ngày, sau khi rời giường liền muốn đeo lên Thiết Sa túi, chỉ có đến lúc ngủ đợi mới có thể cởi. Mọi người tuy nhiên trong lòng không ngót giả kêu khổ, làm sao Vương Dương Minh đã trong lòng bọn họ dựng nên Vô Thượng Quyền Uy, không người nào dám nhắc lại ra dị nghị.

Mọi người kéo lấy Thiết Sa túi chậm rãi đi đến căn tin, mới phát hiện đồ ăn sớm đã chuẩn bị kỹ càng. Những thức ăn này đều là căn tin sư phụ chuyên môn vì Ứng Dương quân sĩ làm, so phổ thông binh sĩ ăn thật sự là phong phú quá nhiều. Mọi người đối đến hung ác, từng cái giống như Ngạ Hồ Phác Thực, làm Ứng Dương quân bên ngoài hần binh lính hai mặt nhìn nhau, không biết mình Đổng Bào làm sao mới một buổi sáng liền biến thành ác quỷ đầu thai. Đợi thăm dò được Vương Dương Minh Buổi sáng phương thức huấn luyện, những này phổ thông binh sĩ trong lòng kinh hãi, còn thật là nhìn không ra cái này hòa hòa khí khí vương Giáo Ủy lại là cái ác như vậy nhân vật.

Sau khi ăn cơm trưa xong, Vương Dương Minh mạng lớn nhà riêng phần mình trở về ngủ trưa, chính hần thì trong phòng lật ra Tôn Tử Binh Pháp đến xem. Bích Lạc một buổi sáng không có gặp hần, nghe nói hần trở về tranh thủ thời gian tới tìm hần, Vương Dương Minh đang xem nghiêm túc, nghe được có người đẩy cửa tiến đến, thấy là Bích Lạc, cười nói: "Mau tới đây ngồi."

Bích Lạc gặp Vương Dương Minh nhìn nghiêm túc, hỏi: "Dương Minh ca ca, người tại sao không đi giáo trường huấn luyện, ngược lại ở chỗ này đọc sách?"

Vương Dương Minh thở dài: "Hôm nay khi Ung Dương quân thống suất, mới biết được nguyên lai làm cái lãnh đạo là như thế không dễ dàng, muốn bái bình Cáp dưới những tâm tư đó, chính mình liền muốn có càng đa tâm hơn nghĩ mới được. Ta nhìn cái này Tôn Tử Binh Pháp đã nói, kẻ làm tướng có 5 muốn, khái quát vì trí tin nhân dũng nghiêm, sáng hôm nay ta làm đến nghiêm, tự tin trên chiến trường cũng có thể làm được dũng, thụ Quốc Tử Giám chư vị Lão Sư hun đúc, muốn làm đến tin cùng nhân chắc hẳn cũng không thành vấn đề, chỉ là cái này trí chữ, lại thật là không biết đúng quy cách không đủ tư cách."

Bích Lạc cười nói: "Dương Minh ca ca là cảm thấy mình quá đàn sao?"

Vương Dương Minh lắc đầu nói: "Trí, cũng không chỉ là tiêu thông minh. Cái này chín mười chín người là ta Ung Dương quân sĩ binh, cũng chính là ta Cáp dưới, ta muốn đổi bọn hần sinh mệnh phụ trách. Nếu như bởi vì ta một sai lầm quyết định biện pháp, đạo đưa bọn họ bên trong có bất kỳ người thụ thương hoặc là tử vong, vậy ta liền muốn gánh chịu trách nhiệm này, đây chính là Bất Trí hậu quả. Ta nhất định phải có được trí, mới có thể chỉ huy bọn họ trên chiến trường đánh thắng trận, còn phải sống sót. Người không hiểu, loại áp lực này thật to lớn."

"

Bích Lạc gặp hần sầu mi khổ kiếm, an ủi: "Mọi thứ cũng nên một chút xúi tích lũy, vậy người liền hảo hảo ma luyện trí, từ từ sẽ đến đi."

Vương Dương Minh tâm đạo nói đơn giản, làm nhưng có nhiều khó khăn. Nhưng là dưới mắt cũng không có biện pháp gì tốt, cũng chỉ có thể chậm rãi nghiên cái này Tôn Tử Binh Pháp, trước tiên đem bên trong trí tuệ hấp thu rồi nói sau.

Buổi chiều Ung Dương quân sĩ binh đã so sánh với buổi trưa ngoan được nhiều, đều liệt tốt đội chờ đợi Vương Dương Minh đến. Vương Dương Minh mệnh bọn họ đem Thiết Sa túi lưng ở trên lưng, làm một trăm cái chống đẩy.

Với hần mà nói, loại huấn luyện này đương nhiên là tiện tay mà thôi, nhưng là tại những này quân sĩ mà nói, cái này sẽ phải mệnh.

Phải biết, tầm thường binh lính làm một trăm cái chống đẩy, cố gắng một chút là có thể làm được, nhưng là phải bị trọng một trăm cân vậy liền khó. Cũng may có Vương Dương Minh Buổi sáng lập uy trước đây, những người này cũng là nghe lời, chịu đựng đau khổ từng bước từng bước đều muốn chống đẩy làm.

Vương Dương Minh nhìn thoải mái, cười nói: "Các người về sau nếu như đều có thể như thế nghe lời, ta cái này Giáo Úy cũng làm như dễ dàng nhiều. Nhưng là, ta biết trong các người rất nhiều người khẳng định vẫn là không thể hoàn toàn tâm phục, cho nên ta lập lại một lần nữa, bất kỳ người nào, đối ta có bất kỳ bất mãn, ta cho phép các người tại bất luận cái gì thời gian tới khiếu kiện ta."

Cái này lời mặc dù quang minh lỗi lạc, nhưng là những người này Buổi sáng đều đã từng gặp qua thủ đoạn hần, chỗ nào sẽ còn đàn độn mà tiến lên cho hần đánh. Ngược lại là Tô Mộc, bởi vì tại Quốc Tử Giám thời điểm liền thường xuyên ưa thích lười biếng, đối với rèn luyện thể năng loại chuyện này luôn luôn là ghét cay ghét đắng, liền ngay cả sự phụ năng Nghiễm Lăng Tử cũng cảm năng không làm sao được.

Tô Mộc đã sớm một mồi khí muộn, chỉ là không muốn ảnh hưởng Vương Dương Minh quyền uy mới đau khổ nhẫn nại. Nhìn hần nói vênh mặt hát hàm sai khiến, Tô Mộc trong lòng tức giận, hô một tiếng nhảy đến trước người hần, nói ra: "Vương Giáo Úy, tiểu nữ bất tài, cũng muốn hướng người lĩnh giáo hai chiêu."

Vương Dương Minh dọa đến nhảy ra một bước, nhỏ giọng nói: "Tiểu Cô Nãi Nãi, người đến xem nào nhiệt gì... Người cũng Lục Phẩm thực lực, cùng ta cái này Ngũ Phẩm tiểu tử so sánh cái gì kinh!"

Tô Mộc không muốn nghe hần nói nhảm, từ sau lưng rút ra bội kiếm nhào thân mà lên, Vương Dương Minh bắt đắc dĩ, đành phải bốn phía né tránh. Hần tuy nhiên có Ngũ Phẩm thực lực, nhưng là cùng Tô Mộc so ra mà nói, Chân Khí, Vũ Kỹ đều không chiếm ưu thế gì, lại là chỉ thủ không công, trong khoảnh khắc xếp gặp nạn tình. Tô Mộc gặp hần chỉ là trốn tránh, cả giận nói: "Mau mau rút ra người thanh đồng Trọng Kiếm, người lại trốn ở đó, coi chừng bị ta Nhất Kiếm đâm cái xuyên thấu!"

Vương Dương Minh bắt đắc dĩ, đành phải rút ra thanh đồng Trọng Kiếm, dùng ra Trọng Kiếm Cửu Thức, cùng Tô Mộc đối công. Hai người một cái là Lục Phẩm nội lực, một cái là Ngũ Phẩm nội lực, một cái gia truyền võ công thần diệu vô cùng, một cái Trọng Kiếm Cửu Thức giản dị Vô Hoa, chỉ gặp trong sân kiếm khí tung hoành, trong khoảnh khắc liền hấp dẫn dư tất cả mọi người nhãn cầu. Trần Bá Tiên nhìn hoa mắt Thần Trí, khen: "Tiểu sư muội tu đạo năm năm, đã có công lực như vậy. Tiểu sư đệ càng là đến, nhanh như vậy liền có thể cùng tiểu sư muội cân sức ngang tài, thật sự là khó được, khó được!"

Hai người đầu ba mươi khép lại dưới, Vương Dương Minh thể đại lực trầm, Tô Mộc khó mà chính diện cùng hần đối kháng, tục ngữ nói, dốc hết toàn lực, gặp gỡ Vương Dương Minh dạng này đối thủ, Tô Mộc bản thân liền bó tay bó chân, lập tức năng hết lớn một tiếng, đem Chân Khí toàn bộ quán thấu đến chính mình bội kiếm bên trên, Nhất Kiếm gọt hướng Vương Dương Minh cổ. Một kiếm này đã có chút tức giận, không còn là luận vô luận bàn.

Vương Dương Minh mi đầu tối nhãn, bận bịu giơ lên Trọng Kiếm đón đỡ. Tô Mộc bội kiếm là trong nhà mời cao thủ thợ thủ công hoa món tiền không lồ chế tạo, chánh thức được xưng tụng là minh như thu thủy, chém sắt như chém bùn, mà Vương Dương Minh Trọng Kiếm bất quá là Trần Bá Tiên cùng Lữ Phụng Tiên tại thép ròng trong lò dùng thanh đồng đổ một cái Đại Bồng chùy, làm sao có thể đủ bù đắp được ở Tô Mộc sắc bén Bảo Kiếm. Chỉ nghe một tiếng để cho người ta ghê răng kẹt kẹt âm thanh, Thanh Đồng Kiếm đã bị Tô Mộc Bảo Kiếm từ giữa đó một gọt hai nửa, nửa khúc trên bang lang rơi dưới đất.

Tô Mộc vốn là nén giận xuất thủ, lại không nghĩ rằng Nhất Kiếm làm tổn thương Vương Dương Minh thanh đồng Trọng Kiếm, tâm lý cực kỳ bất khoan, vội vàng thu tay lại, nói xin lỗi: "Tiểu sư đệ, xin lỗi, ta không phải cố ý."

Trần Bá Tiên cùng Lữ Phụng Tiên sợ hai người có cái gì ngoài ý muốn, vội vàng chạy tới, Vương Dương Minh thấy mình tùy thân Trọng Kiếm bị hủy, thật có chút không vui, kiếm này tuy nhiên không phải cái gì Thần Phẩm, lại tại chính mình đi vào Tây Bắc về sau đi theo chính mình giết địch vô số, nếu như không phải có chuôi kiếm này bằng thân, chính mình chỉ sợ sớm đã chết. Chỉ là Tô Mộc cùng mình giao tình rất tốt, càng là đối với chính mình có ân cứu mạng, làm sao có thể cùng nàng so đo, đành phải nói ra: "Không ngại, không ngại, một thanh kiếm đáng giá cái gì, sự tử không cần để ở trong lòng."

Trần Bá Tiên sợ hai người bất hoà khí, bèn vội giảng hòa nói: "Không ngại sự tình, trong quân có rên rỉ lỗ, ta và người Ngũ Sư Huỳnh tìm chút thanh đồng đến, cho người thêm đồ một thanh chính là."

Tô Mộc gặp Vương Dương Minh cũng không thêm để ý, lúc này mới yên lòng lại, liền muốn đi tìm thanh đồng cho Vương Dương Minh đúc kiếm. Lại nghe được Lữ Phụng Tiên nói: "Cái này thanh đồng Trọng Kiếm là lúc ấy tiểu sư đệ nhất thời hưng khởi, tìm được ta cùng Tứ Sư Huỳnh cùng một chỗ chế tạo. Chỉ là tiểu sư đệ thể lực sớm đã không thể so sánh nổi, thanh này thanh đồng Trọng Kiếm chắc hẳn đã sớm không hợp dùng. Ta nhìn không bằng liền thừa cơ hội này, chúng ta đi tìm hẳn một trăm cân Huyền Thiết đến, cho tiểu sư đệ hảo hảo chế tạo một thanh thần binh lợi khí!"

Bạn đang đọc truyện *Dương Minh Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Quen biết đã lâu .:

Vương Dương Minh sau khi nghe xong đại hi, nói: "Ngũ Sư Huỳnh nói tới rất được ta tâm. Không dối gạt mấy vị Sư Huỳnh Sư Tỷ nói, ta vẫn muốn dùng huyền sắt chế tạo một thanh Trọng Kiếm, trước mặt thanh này thanh đồng Trọng Kiếm chỉ có sáu mươi cân, với ta mà nói thật sự là nhẹ."

Nhưng là mọi người nói dễ dàng, Huyền Thiết là thể gian khó tìm bảo vật, làm sao có thể đủ tại trong mấy ngày tìm đến một trăm cân.

Cố Tích Phong bọn người nghe đến bên này dị trạng, cũng đều vây quanh, nghe được mấy người nói chuyện, Hùng Bì vỗ đầu một cái, nói: "Muốn nói đừng, chúng ta trong quân chưa chắc có, nhưng là Huyền Thiết lời nói, muốn một trăm cân thật đúng là không phải việc khó."

Vương Dương Minh vội vàng hỏi là duyên cớ gì, Cố Tích Phong nói: "Thời gian trước chúng ta vừa tới Tây Bắc đóng giữ, lúc ấy còn không có thành trì, là chúng ta phát động quân lực sức dân, Khai Sơn đục đá, ngành sinh sinh dựng lên một tòa Gia Dự Quan."

Hắn nghĩ cùng lúc ấy chuyện xưa, trong mắt lóe lên một vòng hoài niệm: "Khai Sơn thời điểm, đám thợ thủ công phát hiện nhất đại khối Huyền Thiết mỏ."

Mọi người nghe vậy, nhao nhao đại hi, phải biết Huyền Thiết loại tài liệu này rất khó tìm kiếm, Tây Bắc quân thế mà phát hiện nguyên một tòa Huyền Thiết Quảng Mạch, cái này là bực nào cơ duyên.

Cái này Huyền Thiết là thể gian đỉnh cứng rắn đồ, vật, phổ thông công cụ căn bản không có cách nào đem bọn nó vỡ vụn, đám thợ thủ công nghĩ biện pháp đập nát cùng Huyền Thiết xen lẫn phổ thông hòn đá, đem Huyền Thiết vận đến Bá Nhan chỗ ở. Đại Soái gặp phổ thông đoán tạo chỉ pháp căn bản không có cách nào đoán luyến cái này nhất đại khối Huyền Thiết, đành phải đưa nó thu vào nhà kho, nói tương lai có lẽ có thể dùng đến.

Nghe hắn nói xong, chúng người mới biết Tây Bắc trong quân thế mà liền có đại lượng Huyền Thiết.

Trần Bá Tiên cười nói: "Huyền Thiết không phải phổ thông lò có thể nung khô, nhất định phải dùng Thiên Hòa Bát Quái Lô mới có thể nung khô."

Vương Dương Minh vui mừng quá đổi, hỏi: "Chỉ là không biết này Huyền Thiết hào phóng đến mức nào tròn, mấy cân nặng nề?"

Cố Tích Phong nói: "Lúc ấy vận khối kia Huyền Thiết trở về là ta cùng Lão Hùng. Hai ta mỗi người đều có năm trăm cân khí lực, hai người hợp lực cũng bất quá vừa có thể nâng lên khối kia Huyền Thiết, chắc hẳn món đồ kia đến có một ngàn cân thượng hạ."

Vương Dương Minh không nói hai lời, phân phó mọi người tiếp tục huấn luyện, hắn thì mang theo Trần Bá Tiên cùng Lữ Phụng Tiên hai người liền hướng Bá Nhan chỗ ở qua, muốn cùng hắn đòi hỏi Huyền Thiết.

Bá Nhan chính trong phòng xử lý quân vụ, gặp Vương Dương Minh sôi động Địa Tiến đến, cau mày nói: "Người không phải hắn là ở trường trận huấn luyện Ứng Dương quân a, làm sao đến ta nơi này?"

Vương Dương Minh cười đùa nói: "Đại Soái, ta đến hỏi người muốn một kiện đồ vật, người nếu là không cho, cái này Ứng Dương quân thống suất ta coi như mắc kệ."

Bá Nhan hiểu kỳ nói: "Là cái gì như thế quan trọng?"

Vương Dương Minh nói rõ lý do, Bá Nhan cười nói: "Ngươi cái này bại Lại Gia Hóa, ta cho ngươi thăng quan phát tài, ngươi cũng không nói tiếng cảm ơn chữ, đảo mắt liền đến hỏi ta muốn Huyền Thiết. Nay Huyền Thiết ngay tại trong kho phòng tồn lấy, nhưng là a, Huyền Thiết là Thiên Hạ khó tìm Chí Bảo,

Ta làm sao có thể dễ dàng liền cho ngươi."

Vương Dương Minh nhướng mày: "Đại Soái ngươi nói như vậy liền khách khí nha. Ngươi nói đi, muốn như thế nào ngươi mới bằng lòng cho ta."

Bá Nhan nói: "Huyền Thiết là ta Tây Bắc quân công cộng tài sản, đương nhiên, ta để ở chỗ này cũng không có tác dụng gì, cho ngươi lời nói, ngươi có thể đánh tạo một thanh Bảo Kiếm, đó là không còn gì tốt hơn. Chỉ là không thể miễn phí để ngươi cầm lấy đi, nói như vậy chính là ta cầm Nhà Nước tài sản cùng ngươi đền đáp. Ta nhìn ngươi cầm cái năm ngàn lượng bạc đến, ta bán cho ngươi một trăm cân Huyền Thiết, một cân chỉ hợp 5 mươi lượng bạc, cái này đã coi như là thế gian rẻ nhất giá cả. Ngươi vô luận như thế nào không thể phản đối đi!"

Vương Dương Minh tâm đạo ngươi yêu cầu này ngược lại cũng không thể nói qua chia, cái này Huyền Thiết có tiền mà không mua được, một cân Huyền Thiết đừng nói bán năm mươi lượng, cũng là bán năm trăm lượng cũng có là oan đại đầu xuất tiền, chỉ là mình dưới mắt vẫn là cái người nghèo, Trường An bên kia Thư Cục vừa cho mình hai ngàn lượng, tăng thêm chính mình trước đó còn lại năm trăm lượng, cũng bất quá chỉ dùng đủ một nửa, mặt khác hai ngàn năm trăm hai để cho mình chỗ nào tìm kiếm. Lập tức khổ sở nói: "Đại Soái giá cả cũng là công đạo, chỉ là ta dưới mắt không có nhiều tiền như vậy. Ta lục soát cạo sạch sẽ chính mình toàn bộ thân gia, cũng bất quá mới hai ngàn năm trăm hai."

Bá Nhan cười nói: "Không có gì đáng ngại, ngươi tại quân ta bên trong hiệu lực, lưỡng trước ngươi cũng chạy không. Hai ta lập cái khế ước, số tiền này chờ ngươi có đôi khi trả lại ta."

Bá Nhan làm việc nói một là một, lập tức quả nhiên viết khế ước, Vương Dương Minh ký tên đồng ý, Bá Nhan mới thả hắn đến trong kho phòng đi lấy Huyền Thiết. Trần Bá Tiên gặp hắn sâu mi khổ kiếm, hỏi: "Tiểu sư đệ, ngươi làm gì thương tâm, cái này một trăm cân Huyền Thiết thực đã là phi thường tiện nghi giá cả, ngươi nên cao hứng mới là."

Vương Dương Minh nói: "Ta khó khăn kiếm lời chút bạc, vừa mới thoát khỏi Bần Khốn, không muốn lần này lại trở về nghèo rớt mùng tơi không nói, còn thiếu hai ngàn năm trăm hai nợ bên ngoài, làm sao có thể không khổ."

Trần Bá Tiên cười ha ha, nói: "Chúng ta Võ Nhân, tiền tài là vật ngoài thân, làm gì như vậy so đo. Ứng có nhất bả sấn thủ binh khí, mới là Chính Đạo."

Vương Dương Minh cũng đành phải nghĩ như vậy. Ba người đến trong kho phòng đi xem này Huyền Thiết, quả nhiên món đồ kia đen nhánh, Vương Dương Minh như thế khí lực, cũng bất quá có thể vừa đem nó nâng lên. Chỉ là này một ngàn cân Huyền Thiết là nguyên một khối, muốn từ phía trên tách ra một trăm cân đến, thật là không phải chuyện dễ dàng.

Trần Bá Tiên ngừng lại, nói: "Xem ra việc này gấp không được. Chúng ta cần phải người về Trường An, đến ta Quốc Tử Giám binh khí phòng bên trong lấy ta cùng Lão Ngũ Thiên Cương chùy đến, mới có thể đem cái này Huyền Thiết gõ xuống một miếng đến, mặt khác còn muốn dựng lên một tòa Thiên Hỏa Bát Quái Lô, nung khô 77 - 49 ngày, mới có thể chế tạo ra chuỗi này binh khí tới."

Vương Dương Minh sau khi nghe xong, đành phải chạy đi tìm Bá Nhan báo cáo. Bá Nhan lúc này đồng ý, ra lệnh cho thủ hạ quân sĩ phái người qua Trường An Quốc Tử Giám bên trong lấy Thiên Cương chùy đến. Còn Thiên Hỏa Bát Quái Lô, trong quân cũng chỉ có thể giúp một tay, chỉ là tất cả phí dụng, vẫn là muốn tính toán tại Vương Dương Minh trên đầu."

Vương Dương Minh chỉ muốn tranh thủ thời gian chế tạo ra chuỗi này Huyền Thiết Kiếm đến, đầu còn chú ý này rất nhiều, lại nói con rận nhiều không ngứa, nợ nhiều không lo, thế là miệng đầy đáp ứng.

Bá Nhan gặp Vương Dương Minh đối binh khí này mười phần coi trọng, trong lòng cũng là hoan hỉ, lấy Vương Dương Minh thực lực, lại thêm cái này Thần Binh chi uy, Người Hồ bên trong còn có ai là đối thủ của hắn. Hắn lại nghĩ tới một chuyện, nói: "Gần đây trong quân đến vị khách nhân, ta cùng hắn trò chuyện một trận, mới biết được nguyên lai hắn cùng ngươi cũng quen biết. Ta nhìn ta cái này mời hắn đến, hai người tự ôn chuyện."

Vương Dương Minh hiểu kỳ nói: "Khách nhân? Ta đều không chút giao qua bằng hữu, người này làm sao lại cùng ta quen biết?"

Bá Nhan cười nói: "Chờ hắn đến ngươi liền biết." Thế là liền phái người đi mời người kia. Phút chốc, liền nghe đến ngoài cửa có người đi tới, chưa đến gần, liền la lớn: "Ta này Vương huynh đệ ở đâu? Mau mau cùng ta dẫn kiến!"

Vương Dương Minh gặp một người đi theo thân binh đi tới, cẩn thận đi xem hắn, nhìn nửa ngày, mới bừng tỉnh đại ngộ, nói: "Thích đại ca, làm sao ngươi tới!"

Người này không là người khác, lại là năm đó Vương Dương Minh mới tới cái thế giới này thời điểm, cùng Tán Nghi Sinh một đường từ thảo nguyên trở về Trường An, đường tắt Cư Dung Quan lúc kết bạn tên thiên tướng kia, Thích Kế Quang là.

Chương 39: Tích hiệu Tân Thư :

Bá Nhan thấy hai người quả nhiên quen biết, cười nói: "Thích Tướng quân từ chiến khu phương bắc Cư Dung Quan quân doanh tới, vì là khai triển Tây Bắc quân cùng Chính Bắc quân ở giữa huynh đệ giao lưu. Thích Tướng quân là Viên Sùng Hoán Tướng Quân thù hạ Ái Tướng, ta nhưng lại không biết hai người đã sớm nhận biết đây."

Thích Kế Quang thực là Thiên Tướng, ấn chính quy biên chế còn không phải hàng thật giá thật Tướng Quân, nhưng là hoa hoa kiệu từ chúng nhân sĩ đạo lý này làm quan đều hiểu, gặp Bá Nhan cất nhắc hẳn, gọi hẳn là Tướng Quân, tự nhiên muốn khiêm tốn vài câu. Hắn đem cùng Vương Dương Minh kết bạn đi qua chi tiết cùng Bá Nhan giảng, Bá Nhan mới bừng tỉnh đại ngộ nói: "Một ngày Tây Bắc quân nhìn thấy Bắc Phương Phong Hỏa truyền tin, lúc đầu còn tưởng rằng là phía bắc Hung Nô xâm chiếm, về sau quân cơ doanh theo mật mã giải mã về sau, mới biết được là Quốc Tử Giám Viện Trường mang theo một thiếu niên Hồi Kinh. Nguyên lai thiếu niên kia cũng là người a!"

Vương Dương Minh gật gật đầu, nhớ tới lúc ấy Nam Quy đủ loại tình hình, tựa hồ còn giống hôm qua rõ mồn một trước mắt, nhưng mà đi qua gần một năm khoảng chừng, hẳn đã triệt để thói quen khi cái thế giới này người. Cảnh còn người mất, không khỏi trong lòng một tiếng ung dung thở dài, trung tâm nghĩ, lại là bên cạnh người không thể lý giải.

Bá Nhan biết Thích Kế Quang thâm thụ Viên Sùng Hoán coi trọng, Viên Sùng Hoán cùng hẳn làm Quan đồng liêu, một cái là trấn thủ Bắc Phương phòng bị Hung Nô Đại Tướng, một cái là uy chấn Tây Bắc khiến Người Hồ nghe tin đã sợ mất mật Danh Tướng, hai người cùng chung chí hướng, ngày xưa có không ít thư tín lui tới. Hướng về phía Viên Sùng Hoán mặt mũi, không thể lĩnh đạm Thích Kế Quang, lập tức nói: "Hôm nay cổ nhân gặp gỡ, Thích Tướng quân lại là ta Tây Bắc quân khách quý, ta nhìn ban đêm liền trong quân đội triển khai Yến Hội, ta làm chủ, mời Thích Tướng quân cần phải đến dự. Vương Giáo Ủy cũng cùng nhau tới."

Thích Kế Quang cùng Vương Dương Minh vội vàng đáp ứng, Bá Nhan tự người an bài thịt rượu. Ba người lại ngồi xuống nói một hồi nhàn thoại, sắc trời muộn, loại xách tay tay cộng đồng dự tiệc, Bá Nhan lại gọi trong quân mấy vị Lão Đại tương bối, lại không dám gọi Tân Trọng Hải tới. Bá Nhan cùng Tân Trọng Hải là huynh đệ kết nghĩa, biết rõ hẳn tính tình nóng nảy, sợ lão tiêu tử này tại trên bàn rượu phun ra cái gì không tôn trọng ngôn ngữ đến, đặc tội Thích Kế Quang là nhỏ, nếu như Thích Kế Quang đem những lời này trở về nói cho Viên Sùng Hoán vậy liền hỏng bét.

Trong bữa tiệc ăn uống linh đình, Bá Nhan lời nói ít, lại câu câu đều tại ý tưởng bên trên. Thích Kế Quang là cái khéo léo nhân vật, tuy nhiên một người đối mặt Tây Bắc quân năm sáu người, nhưng là chậm rãi mà nói, đối mỗi người đều là tán thưởng có thừa, hết lần này tới lần khác hẳn lấy lòng tại người khác trong lỗ tai nghe tới cũng là vô cùng hưởng thụ. Cái này cũng không thể không nói là hẳn đặc thù thiên phú.

Ấn chính sốt ruột, Thích Kế Quang muốn từ bản thân còn mang một số lễ vật đến, lúc này từ trong ngực trần trọng bụng ra một cái hộp đến, nói: "Bá Nhan tướng quân, mặt tướng từ Bắc Phương Khô Hàn Chi Địa đến, không mang cái gì vật trân quý, trong cái hộp này Trang, là trên thảo nguyên một loại đặc sản, mang đến cho ngài hưởng thụ, vạn mong không muốn ghét bỏ."

Bá Nhan nghe hẳn nói khách khí, lường trước hẳn không phải là cái gì vật quý trọng,

Thế là cũng liền thân nhiên nói tạ nhận lấy.

Hắn thuận tay mở hộp ra, gặp bên trong đen nhánh một khối sự vật, có đầu có đuôi, bên ngoài thân bóng loáng không lông, tựa hồ là động vật gì chế thành tiêu bản. Bá Nhan không biết được vật này, kinh ngạc nói: "Tha thứ ta cô lậu quả văn, không biết đây là vật gì?"

Thích Kế Quang bận bịu giải thích nói: "Vật này là thảo nguyên đặc sản, dân bản xứ quân cái này gọi Hải Cầu. Trên thực tế cũng không phải là trong biển chỗ sinh, là Bắc Phương một mảnh trữ danh Đại Hồ Bạc - Hồ Baikal bên trong thủy sản. Chẳng qua là khi người xưng đại hồ vì biển, đem Hồ Baikal gọi là thánh biển, cho nên thứ này cũng liền gọi là Hải Cầu."

Bá Nhan ngược lại cũng đã được nghe nói Hải Cầu tên tuổi, hôm nay vừa rồi nhìn thấy vật thật, lại cau mày nói: "Ta nghe nói Hải Cầu có thể làm thuốc, rất có Tráng Dương chi công. Thích Tướng quân vì sao muốn đưa ta cái này, ta Bá Nhan cũng không phải tưng dục người."

Thích Kế Quang chặn lại nói: "Tướng Quân muốn kém. Hải Cầu xác thực có Tráng Dương hiệu quả, nhưng là nó còn có mặt khác Nhất Trọng hiệu quả, cũng là cường thân kiện thể, Tướng Quân Hồ Hùng thân thể, có nó đối với nó thực không sao, nhưng là nếu như mỗi ngày phục dụng một chút xíu, thời gian dài xuống tới đối thân thể nhất định là rất có ích lợi. Mặt tướng không dám tham công, cái này thực là Viên Sùng Hoán Đại Soái nắm Tiểu Tướng đưa tới. Không đối gạt Tướng Quân nói, ta hướng đệ nhất Thủ Phụ Trương Cư Chính Trương Tiên Sinh, năm hơn Bát Tuần mà thân thể cứng rắn, tiến tới là Viên đại soái hàng năm tiền hẳn Hải Cầu."

Bá Nhan gặp hẳn nói chân thành, không tốt chối từ, cũng liền nhận lấy Hải Cầu. Thực hẳn đã sớm nghe nói Viên Sùng Hoán mặc dù là Triều Đình trọng thần, trên thực tế không qua loa lời nói, chứ nói chi là uốn mình theo người, là trong triều nổi danh đầu gối, chỉ là dựa vào một lời ngay thẳng trung tâm cùng vô số chiến công, mới làm đến Chính Bắc quân thống suất vị trí. Khỏi cần nói, cái này Hải Cầu khẳng định là Thích Kế Quang bản thân chuẩn bị, giả tá chính mình Thủ Trưởng tên đưa cho mình.

Mấy người chuyện trò vui vẻ, nói nói liền nói đến quân nhân bản chức —— hành quân tác chiến, Bá Nhan cười nói: "Ta cái này vương Giáo Ủy, đến ta

Tây Bắc trong quân còn không có mấy ngày, lại quả thực cho chúng ta làm ra trọng đại công hiển."

Thích Kế Quang vội vàng hỏi là duyên cớ nào, Bá Nhan mệnh thân binh mang tới một phần từ Vương Dương Minh chỗ chép duyệt Tôn Tử Binh Pháp, nói: "Vương Giáo Ủy vợ vét đến một thiên binh pháp, tên là Tôn Tử Binh Pháp, thật sự là ta chưa từng nghe thấy chưa từng nhìn thấy Thần Diệu binh pháp."

Thích Kế Quang ngay tại dưới đèn duyệt, thoáng qua nhìn gần như thiên, mừng lớn nói: "Vương Giáo Ủy quả nhiên là Thiên Tử phúc tướng, Đại Soái hồng phúc tề thiên, cái này Tôn Tử Binh Pháp, quả nhiên là Thần Diệu khó tả."

Vương Dương Minh vội vàng đây nói mình không dám giành công, Thích Kế Quang thỉnh cầu nói: "Xin thứ cho mặt tướng mạo muội, ta muốn đem này binh pháp sao chép một phần mang về Chinh Bắc quân qua, dựa vào bản này binh pháp, ta Chinh Bắc quân nhất định có thể lại đánh hấn mấy cái thắng trận lớn."

Bá Nhan là quang minh lỗi lạc người, lập tức liền đồng ý đem bản sao Tôn Tử Binh Pháp đưa cho Thích Kế Quang một bản mang đi. Thích Kế Quang lại nói: "Có mặt tướng trong quân phục dịch cũng có mười năm, Đại Tiểu Chiến Dịch cũng đều trải qua một số, nhân rồi đợi chính mình mà suy nghĩ, cũng viết ra một thiên binh pháp, chỉ là so với Tôn Tử Binh Pháp, đó là khác không thể đạo lý mà tính toán."

Bá Nhan cười nói: "Thích Tướng quân không cần quá khiêm tốn, người chỗ nghĩ ra được binh pháp, hấn là tốt. Không bằng nói ngay mời mọi người đánh giá như thế nào?"

Thích Kế Quang nói: "Mặt tướng cho mình viết bản này để hiểu binh thư đặt tên gọi là (tích hiệu Tân Thư)."

Hấn sơ lược giảng một chút trong sách nội dung, (tích hiệu Tân Thư) chung mười tám thiên, theo thứ tự là buộc ngũ thiên thứ nhất, cầm khiến thiên thứ hai, trận khiến thiên thứ ba, dụ binh thiên đệ Tứ, Pháp Cầm thiên đệ Ngũ, tương đối thiên đệ Lục, Hành Dinh thiên đệ Thất, thao luyện thiên thứ tám, xuất chinh thiên đệ Cửu, Trường Binh thiên đệ Thập, bài tiền thiên thứ mười một, Đoàn Binh thiên thứ mười hai, Xạ Pháp thiên đệ Thập Tam, Quyền Kinh thiên đệ Thập Tứ, chư khí thiên đệ Thập Ngũ, Tinh Kỳ thiên đệ Thập Lục, thủ trạm canh gác thiên đệ Thập Thất, Thủy Binh thiên đệ Thập Bát.

Thích Kế Quang mặc dù chỉ là cái Thiên Tướng, nhưng hấn tại hành quân tác chiến thật sự là thiên tài, cái này mười tám thiên binh thư so với Tôn Tử Binh Pháp, tuy nhiên ở bên trong hàm cùng chiều sâu bên trên xác thực kém một chút, nhưng là tại tính thực dụng bên trên lại còn hơn.

Bá Nhan các tướng lĩnh đều là biết hàng, nghe hấn đem sách giảng một lần về sau, đều mừng lớn nói: "Tướng Quân thật sự là đại tài, bực này binh pháp chúng ta nếu như sớm biết, hành quân tác chiến chẳng phải là lại như hổ thêm cánh!"

Bá Nhan thỉnh cầu Thích Kế Quang đem tích hiệu Tân Thư sao chép một phần đi ra lưu tại Tây Bắc quân tướng lĩnh cao cấp tham khảo, Thích Kế Quang thấy mình binh pháp tại Tây Bắc trong quân có thụ thưởng thức, trong lòng mười phần khoái ý, lập tức thống khoái nhận lời, nói rõ ngày liền đem tích hiệu Tân Thư đại lược chép đi ra đưa cho Tây Bắc quân.

Mọi người đều có thu hoạch, Vương Dương Minh lại nghe được Thích Kế Quang đang đàm luận chính mình binh pháp lúc nâng lên mấy loại trận pháp, hấn trong lòng hơi động, liền hướng Thích Kế Quang hỏi: "Thích đại ca, không nói gạt người, ta gần nhất phụng bá Nhan đại soái mệnh lệnh, tổ kiến một chi Ứng Dương quân, ta cảm thấy người vừa mới nói tới trận pháp nếu như có thể ứng dụng tại ta Ứng Dương trong quân, chắc hấn hội thu đến không tưởng được hiệu quả."

Thích Kế Quang nghe hấn nói thôi, ngạc nhiên nói: "Ứng Dương quân? Đó là dạng gì quân đội?"

(chú thích: Trong lịch sử chân thực Thích Kế Quang trừ là Dân Tộc Anh Hùng bên ngoài, xác thực cũng là một cái Cực Thiện tại nịnh nọt Thượng Cấp tính quái nhân vật. Cho nên người Chư Quân không muốn kinh ngạc trong sách này Thích Kế Quang hình tượng, ta là dựa theo hấn chân thực hình tượng viết... Nếu như không phải là khéo léo, Thích Kế Quang cũng vô pháp tìm được các phương ủng hộ tổ kiến Thích Gia Quân đánh lui Uy Khẩu. Chư Quân nhìn xem Du Đại Du hạ tràng liền biết. Thích Kế Quang a dua nịnh hót, có lẽ chỉ là có chút bất đắc dĩ. Tóm lại ta là rất ưa thích hấn.)

Bạn đang đọc truyện *Dương Minh Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: Trận pháp :.

Bá Nhan gặp Thích Kế Quang đối với cái này rất là hiếu kỳ, liền sơ lược đem Vương Dương Minh ý nghĩ giảng cho Thích Kế Quang nghe, Thích Kế Quang nghe tám tắc lấy làm kỳ lạ, nói: "Nghĩ không ra a nghĩ không ra, hơn nửa năm trước ta bắt đầu thấy Vương huynh đệ lúc, hấn vẫn là cái ấu trĩ hài đồng, bây giờ cư nhưng đã trưởng thành là Ứng Dương quân Thủ Lĩnh, thật sự là không dậy nổi. Bá Nhan đại soái tuệ nhãn biết anh tài, nghĩ người thì không dùng người, dùng người thì không nghi ngờ người, thật sự là chúng ta Vô Nhân mẫu mực."

Bá Nhan cười nói: "Vương Giáo Ủy ý nghĩ mờ ra mặt khác, ta cũng liền lớn mặt để hấn buông tay đi làm."

Vương Dương Minh vội vàng muốn biết trận pháp sự tình, thế là Thích Kế Quang liền đem chính mình đối với trận pháp nghiên cứu từng cái giảng cho hấn nghe.

Trận pháp cũng xưng trận hình, chiến trận, chỉ quân đội tại hành động hoặc chiến tranh lúc bố trí phương thức, tại Vương Dương Minh vị trí cái này Lãnh Binh Khí thời đại có phi thường trọng yếu tác dụng. Thời đại này trừ danh tướng lãnh phần lớn là tinh thông trận pháp người, nhưng là nếu bàn về thể gian đệ nhất Trận Pháp Đại Gia, thật đúng là chính là cái này nhìn khéo léo, miệng lưỡi trơn tru Thích Kế Quang.

Nhưng nghe hấn thao thao bất tuyệt Giảng Đạo: Trận pháp có Thiên Phúc trận, Địa Tái trận, Hồ Dục trận, rắn cò trận, ung rít gào trận, hổ thao trận, Ngọa Long trận, vòng tuần trận, đại vọng trận, hổ loạn trận, loạn kiếm trận, Văn Long trận, phi điều trận, vô cây thông trận, giếng Nhạn Hành thẳng trận, cò tướng trận đầu, khác tay thẳng trận khoan khoan khoan khoan, Vương Dương Minh nghe được vô đầu bút tai, không kim được vui mừng. Mắt thấy Yến Hội sắp sửa kết thúc, hấn còn không có nghe đủ, thế là mang theo Thích Kế Quang tay, muốn cùng hấn cầm đuốc soi Dạ Đàm.

Bá Nhan cười nói: "Thích Tướng quân, ta cái này vương Giáo Ủy tò mò nhất tâm trọng, người nêu như không phải nói cho hấn minh bạch, hấn thế tất sẽ không để người đi. Ta nhìn người liền miễn vì khó đáp ứng hấn đi, coi như ta Tây Bắc quân thiếu người một cái nhân tình!"

Thích Kế Quang vội vàng nói không dám, đợi yến sau khi tan hội, liền cùng Vương Dương Minh dắt tay về hấn chỗ ở, Bích Lạc cho hai người đốt ánh đèn, Vương Dương Minh hướng hấn dần dần thỉnh giáo các loại chiến trận dụng pháp, vừa nghe một bên nhớ, Thiên Phúc trận là như thế nào như thế nào, Địa Tái trận là như thế nào như thế nào, Hồ Dục trận là như thế nào như thế nào...

Đợi đến sắc trời sắp sáng lên, Thích Kế Quang mới đưa đem từ xưa đến nay các loại trận pháp đại khái cùng Vương Dương Minh giảng hiểu rõ ràng. Vương Dương Minh nhưng cảm giác chính mình đêm nay thời gian trống qua chính mình đi qua một năm chi công, trong lòng kích động khó mà nói nên lời.

Thích Kế Quang ngập một cái, nói: "Huynh đệ, trở lên những trận pháp này, căn cứ đối địch Thiên Thời Địa Lợi Nhân Hòa, các có khác biệt diệu dụng. Ta còn có một trận, là Thượng Cổ binh gia truyền thừa trận pháp, danh xưng Vạn Trận Chi Vương, có thể khắc chế hết thảy trận pháp, chỉ là trận pháp này quá mức phức tạp hay thay đổi, trừ phi người có thể đưa người chỉ huy quân đội thao luyện đến vạn phần thuần thục, làm đến như thần thể làm cánh tay, điều khiển như cánh tay, tùy tâm sở dục, nếu không trận pháp này hiệu dụng liền không phát huy ra được."

Vương Dương Minh nghe nói thế mà còn có một cái ngưu bức như vậy trận pháp, vội vàng thỉnh giáo.

Thích Kế Quang nói: "Trận pháp này tên, gọi là Thiên Địa Huyền Hoàng Nhị Thập Bát Tinh Tú đại trận,

Phá không thể phá, không có chút nào lỗ thủng, cho nên mới có thể được gọi là Vạn Trận Chi Vương."

Ngay sau đó hấn vẽ hình, lập đi lập lại giảng giải cái này Thiên Địa Huyền Hoàng Nhị Thập Bát Tinh Tú đại trận phương pháp sử dụng. Nguyên lai trận pháp này xuất từ Thiên Tượng, cổ nhân cho rằng trên trời Tinh Tú có hai mươi tám cái, Đẩu Chuyển Tinh Di ở giữa, hai mươi tám cái Tinh Tú vị trí tùy thời đều đang biến hóa, lại thời thời khắc khắc như tự nhiên mà thành, không có chút nào sơ hở.

Cái này hai mươi tám cái Tinh Tú có thể bị chia làm bốn cái khu vực, theo thứ tự là Đông Phương Thanh Long Thất Tinh, Tây Phương Bạch Hổ Thất Tinh, Nam Phương Chu Tước Thất Tinh, Bắc Phương Huyền Vũ Thất Tinh. Cổ nhân đem loại thiên tượng này biến hóa thôi diễn đến trong trận pháp qua, trận pháp này liền thành nhân gian nghiêm mật nhất trận pháp, dĩ nhiên không phải hấn trận pháp có thể so sánh với.

Vương Dương Minh chỉ nghe như si như say, đem Thiên Địa Huyền Hoàng Nhị Thập Bát Tinh Tú đại trận đủ loại biến hóa đều nhớ kỹ. Chỉ là trận pháp này như thế phức tạp, muốn để một chỉ quân đội có thể tùy tâm sở dục bày ra trận pháp đủ loại biến hóa, quả nhiên là khó như lên trời.

Thích Kế Quang thấy thời gian đã không còn sớm, chính mình còn muốn sao chép tích hiệu Tân Thư lưu cho Tây Bắc quân, liền muốn cáo từ. Nhưng là bỗng nhiên lại nhớ tới Vương Dương Minh gần nhất tổ kiến Ứng Dương quân, hấn nói ra: "Vi Huynh gần chút thời gian mới nghiên cứu ra một môn trận pháp, vốn là dùng cho quy mô nhỏ đột kích tác chiến, muốn đến trận pháp này nếu như dùng cho người Ứng Dương trong quân, đoán chừng sẽ có không tương được hiệu quả."

Vương Dương Minh vui vẻ nói: "Thích đại ca trong lòng ngực sở học, thật sự là phong phú, chỉ là không biết người cái này mới muốn ra trận pháp, lại là cái gì kết quả?"

Thích Kế Quang hai đầu lông mày rất có vẻ tự đắc, hiển nhiên đối với mình sáng chế này môn trận pháp có tương đương lòng tin. Hấn nói: "Vi Huynh trận pháp này, gọi là Uyên Ương Trận."

Uyên Ương Trận, Thích Kế Quang phát minh trận pháp, trận hình lấy mười hai người làm một đội, trước nhất vì Đội Trưởng, lần hai người một chấp dài bài, một chấp Đẳng Bài, dài Bài Thủ chấp Trường Thuần bài che chắn địch nhân mũi tên, trường thương, Đẳng Bài tay cầm nhẹ nhàng dây leo thuần cũng mang theo tiêu thương, Yêu Dao, dài Bài Thủ cùng Đẳng Bài tay chủ yếu yểm hộ hậu đội tiến lên, Đẳng Bài tay trừ yểm hộ còn có thể cùng địch cận chiến.

Lại hai người vì Lang Tiễn tay cầm Lang Tiễn, Lang Tiễn là lợi dụng Nam Phương sinh trưởng tre bương, tuyển Lão Nhi kiên cố người, đem trúc bưng nghiêng chế thành nhon hình, lại lưu bốn phía bốn nhon nhánh cành cây, mỗi Chi Lang Tiễn dài chừng ba thước, Lang Tiễn tay lợi dụng Lang Tiễn phía trước lợi nhận ám sát địch nhân lấy yểm hộ Thuần Bài Thủ tiến lên cùng đẳng sau tay thương dài tấn công.

Tiếp theo là bốn tên tay cầm trường thương tay thương dài, tả hữu các hai người, phân biệt chiếu ứng phía trước hai bên trái phải Thuần Bài Thủ cùng Lang Tiền tay. Lại theo vào là hai cái cầm trong tay "Thang ba" binh lính đảm nhiệm cảnh giới, trợ giúp các loại công việc. Như địch nhân quanh co công kích, Đoàn Binh tay tức cầm Đoàn Dao xông lên phía trước chém giết địch nhân. Một tên sau cùng là đầu bếp.

Trận này tinh túy ở chỗ các loại binh khí phân công minh xác, mỗi người chỉ cần tinh thực chính mình này một loại thao tác, làm đến chính thể phối hợp, kỷ luật nghiêm minh. Chẳng những làm mâu thuẫn, dài cùng ngắn chặt chẽ kết hợp, phát huy đầy đủ các loại binh khí hiệu năng, mà lại trận hình biến hóa linh hoạt. Có thể căn cứ tình huống cùng tác chiến cần biến cảnh quân vì hàng ngang, biến một trận vì tả hữu hai Tiểu Trận hoặc Tả Trung Hữu ba Tiểu Trận.

Khi biến thành hai Tiểu Trận lúc xưng "Lưỡng Nghi Trận", tả hữu Thuần Bài Thủ phân biệt đi theo Lang Tiền tay, tay thương dài cùng Đoàn Binh tay, hộ vệ tiền công; khi biến thành ba Tiểu Trận lúc xưng "Tam Tài Trận", lúc này, Lang Tiền tay, tay thương dài cùng Đoàn Binh tay ở giữa. Thuần Bài Thủ hai bên trái phải hộ vệ.

Người Hồ am hiểu sử dụng Kỳ Binh binh chủng, ưa thích dùng nhất cung tiễn cùng trường thương viễn trình tiến công cùng Hồ Dao khoảng cách gần Mã Chiến, Hán Binh tuy nhiên Kỳ Binh rất chúng, nhưng là tại Kỳ Binh tổ chất bên trên xác thực không thể cùng Người Hồ địch nổi, nhưng mà Hán Quân Bộ Binh đã tiến hóa đến thập phần thành thục, cái này Uyên Ương Trận thích hợp nhất dùng tại Bộ Binh trên thân, thật sự là khắc chế Người Hồ chuyên nhất giết lấy.

Vương Dương Minh tuyệt đối không có nghĩ đến thế gian lại có đơn giản như vậy thực dụng lại biến hóa vô cùng trận pháp, trong lòng đối Thích Kế Quang bội phục sớm đã như hồng thủy vỡ đê. Hắn lại hướng Thích Kế Quang lĩnh giáo một số Uyên Ương Trận cụ thể ứng dụng, lúc này mới hài lòng thả Thích Kế Quang về phòng của mình nghỉ ngơi. Chính hắn tuy nhiên một đêm không ngủ, lại cảm thấy tinh thần rạng rỡ, vậy đại khái cũng là người gặp việc vui tinh thần thoải mái ý tứ

Bạn đang đọc truyện *Dương Minh Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Thành kiểm .:

Vương Dương Minh thấy sắc trời đã sáng, lờng trước đội chút nữa vừa muốn đi ra tiếp tục huấn luyện chính mình Ứng Dương quân, lập tức khoan chân vận chuyển Chu Thiên, đem Cửu Dương Thần Công ở trên người luyện mấy lần, dọn sạch buồn ngủ chỉ ý, dùng qua điểm tâm sau liền mặc vào Quân Phục, hướng giáo trường luyện binh qua.

Thích Kế Quang ban ngày bù một cảm giác, sau khi đứng lên đem tích hiệu Tân Thư sao chép một phần cho Bá Nhan đưa đi, liền hướng Bá Nhan cáo biệt. Bá Nhan khó lưu một phen, Thích Kế Quang nói thác Chinh Bắc trong quân còn tại đợi chờ mình trở về báo cáo tình huống, không dám trì hoãn, Bá Nhan đành phải tiễn hắn đi. Hắn biết Vương Dương Minh chính đang thao luyện Ứng Dương quân, cũng không hề qua quấy rầy hắn, thẳng mang theo chính mình tùy tùng lên ngựa đi.

Sau đó một tháng, Vương Dương Minh mỗi ngày thao luyện quân đội mình, dần dần cho bọn hắn gia tăng huấn luyện cường độ, từ ban đầu mỗi ngày phụ trọng một trăm cân chạy Thập Lý, càng về sau phụ trọng một trăm cân chạy mười lăm dặm, tới hậu phụ trọng một trăm cân chạy hai mươi dặm, chống đẩy số lượng cũng từ mỗi ngày một trăm cái chậm rãi thêm đến mỗi ngày năm trăm cái.

Những binh lính này tuy nhiên tại hắn thao luyện hạ khổ không thể tả, lại trở ngại hắn quyền uy không dám phản kháng, chậm rãi, những người này thói quen Vương Dương Minh phương thức huấn luyện về sau, thật cũng không cảm thấy bắt đầu như vậy vất vả. Mỗi người nhìn lấy chính mình ngày càng Hùng Tráng thân thể, cảm giác thu hoạch tương đối khá, nghĩ thầm nếu như không phải là Vương Dương Minh dạng này mà quý huấn luyện phương pháp, chính mình đoạn không có khả năng tại ngắn ngủi trong vòng một tháng liền lấy được dạng này hiệu quả.

Trong một tháng này, trừ Thể Năng Huấn Luyện bên ngoài, Vương Dương Minh chỗ nhớ mãi không quên cũng là thao luyện trận pháp. Hắn đem chín mươi chín người từng cái bịa đặt, tuần tự thao diễn Thiên Phúc trận, Địa Tài trận, rắn cờ trận, ung rít gào trận, những trận pháp này đều tương đối đơn giản, lập đi lập lại thao luyện ba bốn ngày sau cũng liền ra dáng.

Về sau hắn liền bắt đầu để mọi người cường điệu thao luyện Thích Kế Quang truyền cho hắn Uyên Ương Trận, cái này Uyên Ương Trận lớn nhất khảo nghiệm mọi người ở giữa ăn ý, huấn bắt đầu luyện mười phần không dễ. Vương Dương Minh đem chín mươi chín người chia tám cái tiểu uyên ương trận, mỗi trận mười hai người, tới hậu ba người đi theo hắn bên cạnh mình hình thành một cái Đốc Quân trận doanh. Cái này tám cái Tiểu Trận đã có thể đơn độc tác chiến, lại có thể hai hai kết hợp, Tam Tam kết hợp, tứ tứ kết hợp các loại hình thành từng cái hơi lớn Uyên Ương Trận, tám trận hợp lại cùng nhau cũng là một cái đại Uyên Ương Trận. Đi qua một tháng lập đi lập lại thao luyện, mới rốt cục ý theo dáng dấp, nhưng mà Trận Pháp Nhất Đạo, so với võ đạo càng là vĩnh viễn không có điểm dừng, cái này Uyên Ương Trận khoảng cách lộ hóa thuần thanh còn kém xa vậy.

Tại ngày thứ mười bên trên, Trường An Thành rốt cục vận đến Tứ Sư Huynh cùng Ngũ Sư Huynh nói tới Thiên Cương chùy, cái này cái búa Tinh Kim

tạo thành, cũng không biết tại lửa than bên trong rèn luyện qua bao nhiêu lần, sớm nhìn không ra nguyên bản nhan sắc, chỉ là toàn thân đen thui đen như mực.

Trần Bá Tiên vận chùy như gió, tại này một ngàn cân Huyền Thiết bên trên đánh xuống mấy khối đến, qua xưng sau đúng lúc là một trăm cân. Lại cùng Lữ Phụng Tiên cùng một chỗ dựng lên Thiên Hỏa Bát Quái Lô, Vương Dương Minh mỗi ngày tuyển trong quân bốn tên Lực Sĩ, phân biệt kéo hai cái to lớn Phong Tương vì lò cung cấp lửa, hẳn mỗi ngày tự móc tiền túi cho cái này bốn tên quân sĩ 5 lượng bạc phụ cấp,

Có cái này bạc phía trước, cho dù công việc này cực khổ nữa, cũng có người cướp nguyện ý làm.

Nguyên lai ngày này lửa Bát Quái Lô sở dĩ xưng là Thiên Hỏa, là bởi vì nó thân lò so với bình thường Đoán Tạo Lô phải lớn ra gấp mười lần, Phong Tương cũng so phổ thông Phong Tương lớn mấy lần, bởi vậy sở sinh ra hỏa diễm hơn xa Phàm Hỏa nóng rực. Toàn do Ứng Dương quân sĩ từng cái đều là Đại Lực Sĩ, mới có thể kéo động này Phong Tương, để trong lò hỏa diễm không tắt.

Cái Thiên hạ sở hữu Hỏa chủng, chia làm xích tử thanh bạch bốn loại, thấp nhất một loại gọi Xích Hỏa, bởi vì hỏa diễm là hồng sắc, lần là Tử Hỏa, hỏa diễm vì tử sắc, lại hướng lên là Địa Hỏa, hỏa diễm vì thanh sắc, nóng nhất một loại là Thiên Hỏa, bởi vì nhiệt độ tối cao, hỏa diễm là màu trắng. Ngày này lửa Bát Quái Lô bên trong sinh ra hỏa diễm tức là Thuần Bạch Sắc, cũng chỉ có ngọn lửa này có thể đoán tạo Chí Cương Chí Ngạnh Huyền Thiết.

Trần Lữ hai người thay phiên đến đây dùng Thiên Cương chùy đoán tạo Huyền Thiết, cũng không phải mỗi ngày đều muốn rèn, đại bộ phận thời điểm chỉ là đảm nhiệm Thiên Hỏa đốt cháy Huyền Thiết, chỉ ở đốt tới nhất định giai đoạn thời điểm, mới dùng Thiên Cương chùy đoán tạo định hình một phen, qua đi lại mặc nó đốt cháy.

Thứ hai tháng, Vương Dương Minh không tiếp tục để mọi người rèn luyện khí lực, ngược lại đem bọn hắn mang đi ra ngoài, đến đại mạc trong bão cát ném thử cực hạn sinh tồn. Hẳn để mỗi trên thân người chỉ đem ba ngày khẩu phần lương thực, lại muốn ở trong sa mạc sinh tồn một tháng. Thiếu nước, thiếu lương không nói, còn phải kinh thụ ban ngày nhiệt độ cao, ban đêm giá lạnh, bão cát xâm nhập, đủ loại không phải người tra tấn.

Tại loại điều kiện này dưới, những người này còn muốn mỗi ngày thao diễn trận pháp, trong sa mạc tìm kiếm nguồn nước cùng thức ăn, thật là để những lão binh này chịu đựng một lần tinh thần cùng trên nhục thể khắc sâu tra tấn.

Chỉ ba mươi ngày, những người này phát sinh cự đại biến hóa, lớn nhất rõ rệt là cả đám đều trở nên mười phần trầm mặc, vô luận hành quân, nghỉ ngơi, thao diễn trận pháp, bọn họ đều không làm sao nói, bởi vì nói chuyện là muốn hao phí thể lực, mà bọn họ thể lực không cho phép dạng này lãng phí.

Một tháng sau, khi những người này trở lại quân doanh thời điểm, mỗi cá nhân trên người đều không hiểu tản mát ra một cỗ ngoan lệ mùi vị, bước đi cước bộ như là Dã Lang lặng yên không một tiếng động, trầm mặc đến phảng phất trong sa mạc thụ ngàn năm bọc phơi nham thạch. Phổ Thông Quân Sĩ căn bản không dám dựa vào bọn họ quá gần, tựa hồ những người này tùy thời đều chuẩn bị bạo khởi đã thương người, trong mắt tất cả đều là cảnh giác cùng lạnh lùng.

Bá Nhan nghe nói những này từ trong hoang mạc trở về nhân sự dấu vết, ám đạo Vương Dương Minh luyện binh chí hung ác, thật sự là chưa từng nghe thấy. Những người này ở trong không thiếu Lão lính dày dạn, lại không một cái dám phản kháng Vương Dương Minh mệnh lệnh, xem ra tiểu tử này thật đúng là có chút thủ đoạn, không uổng công chính mình như thế vun trồng hẳn.

Ngày thứ năm mươi chín, Vương Dương Minh chạy về trong quân doanh đi xem Huyền Thiết đoán tạo tình huống, phát hiện Trần Lữ hai người đã đem cái này huyền sắt chế tạo đến không sai biệt lắm, nhưng lại chậm chạp không dám để cho kiểm này ra lò lạnh tới. Vương Dương Minh hỏi ra sao cho nên, Trần Bá Tiên nói: "Tiểu sư đệ, ta cùng Lão Ngũ chuyên môn chế tạo binh khí cũng có năm sáu năm, nhưng chưa từng thấy qua tình huống như vậy, rõ ràng Huyền Thiết đoán tạo đã hoàn thành, nhưng là kiểm này cũng là vô luận như thế nào không chịu thành hình. Ta nhìn đây không phải lửa vấn đề, cũng không phải đoán tạo vấn đề, có thể là trong sách đề cập tới vấn đề kia."

Vương Dương Minh nghe Mạc Danh Kỳ Diệt, không biết hắn nói là cái nào cái vấn đề. Lữ Phụng Tiên tiếp lời nói: "Tiểu sư đệ có chỗ không biết. Thời đại thượng cổ, có cái Chú Kiểm Đại Sư tên là Âu Dã Tử, hẳn lưu lại một quyển sách, tên là (Kiểm Kinh bên trong nâng lên, có chút binh khí bởi vì đủ loại không thể diễn tả nguyên nhân, tại đoán tạo quá trình bên trong hình thành Kiểm Linh, kiểm này linh là Kiểm Linh hồn, cụ thể có cái gì đặc thù không có người nói rõ ràng. Chỉ là phạm là hình thành Kiểm Linh binh khí, tất nhiên là thần binh lợi khí. Nhưng là kiểm này linh làm thiên địa Quý Thần chi kị, Lão Thiên Gia sẽ không để cho nó tùy tiện thành hình. Trừ phi..."

"Trừ phi cái gì?"

"Trừ phi có người dùng tinh huyết hiến tế, để thiên địa Quý Thần cho đi, kiểm này mới có thể hoành không xuất thế."

Vương Dương Minh nghe được lời này, không nói hai lời, lấy dao găm, liền đem ở ngực vạch phá, lấy Chân Lực bao trùm thổi phồng dòng máu, sái nhập Thiên trong lò lửa. Trần, Lữ hai người căn bản không kịp ngăn lại hẳn, thờ dài: "Tiểu sư đệ, ngươi thật sự là người nóng tính. Âu Dã Tử nói tới cũng chỉ là nhất gia chi ngôn, huống hồ hắn nói là thật là giả, thế gian cũng không có ai biết. Nếu như hắn chỉ là nói đùa, ngươi cái này nửa cân máu không phải chảy vô ích."

Hai người vừa dứt lời, Thiên trong lò lửa bỗng nhiên bịch một tiếng tiếng vang, ba người cuống quýt bên trong bản năng sử toàn lực nhảy ra, lò kia tử cũng đã trong nháy mắt nổ tung thành bột mịn. Cũng may ba người võ công rất cao, tránh thoát nổ tung ra lò gạch cùng hỏa diễm. Chờ một lúc, trên mặt đất hỏa diễm đều đốt hết, ba người đi xem lúc, chỉ gặp nguyên bản Thiên Hỏa lò vị trí, nằm một thanh đại kiếm, thân kiếm như là nhuộm mực đen nhánh, nhưng lại tại thái dương chiếu rọi xuống thỉnh thoảng lóe ra một màn yêu dị hồng quang.

Bạn đang đọc truyện *Dương Minh Kỳ Convert* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Giấu đi mũi nhọn .:

Vương Dương Minh muốn tiến lên nhặt kiếm kia, Trần Bá Tiên ngăn lại hấn nói: "Thông thả, xem ra ngươi phen này khổ tâm cuối cùng không có uổng phí, kiếm này chung quy là luyện thành. Chỉ là dưới mắt cái này Huyền Thiết nhiệt độ còn cao, chúng ta lấy nước đến tưới nó làm lạnh." Thế là Vương Dương Minh đi trước băng vết thương, Trần Lữ hai người mang tới nước lạnh tưới vào trên thân kiếm, một trận xuy xuy khói trắng bốc lên, qua một khắc, kiếm kia rất cực lạnh đi.

Vương Dương Minh khó nén trong lòng kích động, tiến lên cầm lấy kiếm kia đến, nhưng cảm giác vào tay mười phần nặng nề, ước chừng có một trăm cân thượng hạ, quơ múa mang theo kinh phong, uy phong lâm liệt. Vương Dương Minh cười nói: "Hảo Kiếm, chỉ là không biết uy lực thế nào. Từ Sư Huỳnh Ngũ Sư Huỳnh, phiền các ngươi đi lấy mấy thứ binh khí đến, ta muốn thử kiếm."

Trần Lữ hai người từ giá binh khí bên trên lấy mấy thứ binh khí, đao thương Kiếm Kích đều có, Vương Dương Minh liền huy động kiếm kia chém tới, bắt luận Đao Đao Song Đao, trường thương Đại Kích, chỉ cần bị kiếm này chém trúng, toàn bộ ứng thanh mà đứt, đứt khoát đến không thể lại đứt khoát, mà kiếm này lông tóc không thương. Vương Dương Minh thở dài: "Thế gian lại có như thế sắc bén Bạo Kiếm. Ta dùng cái này kiếm trên chiến trường, Người Hồ bên trong có ai có thể đỡ nổi ta Cừu Kiếm!"

Trần Bá Tiên cười nói: "Tiểu sư đệ hoa hơn năm ngàn lượng bạc mới lấy ra gia hỏa, đương nhiên là bảo bối. Ta nhìn ngươi vẫn là tranh thủ thời gian cho kiếm này lấy cái tên, không phải vậy chỉ là gọi kiếm này, kiếm này, ta nghe hết sức không được tự nhiên."

Vương Dương Minh gật đầu nói phải, trong lòng âm thầm cân nhắc tên, thực theo ý hấn, vừa muốn đem kiếm này gọi là Huyền Thiết Trọng Kiếm, chỉ là kiếp trước tự mình nhìn Kim Dung Thần Điều Hiệp Lữ, biết Dương Quá trong tay thanh kiếm kia tự cái tên này, chính mình dùng cái này nữa tên, không khỏi lộ ra quá không có sự sáng tạo, nhưng là trong lúc cấp thiết lại lại nghĩ không ra một cái tên rất hay.

Lữ Phụng Tiên nói: "Ta nhìn kiếm này toàn thân đen nhánh, không thấy chút nào Phong Nhận, nhưng lại sắc bén dị thường, cho là đem sở hữu sắc bén đều giấu ở cái này hắc sắc bề ngoài dưới. Ngươi kiếm này, tự làm giấu đi mũi nhọn như thế nào?"

Vương Dương Minh lập đi lập lại nhắc tới giấu đi mũi nhọn hai chữ, cảm thấy có chút hài lòng, lập tức đánh nhịp nói: "Tự nó giấu đi mũi nhọn tốt!" Hấn lấy tay chậm rãi vuốt ve thân kiếm, nói khẽ: "Giấu đi mũi nhọn a giấu đi mũi nhọn, ngươi cùng ta cái chủ nhân này, ta nhất định sẽ không để cho ngươi ủy khuất, nhanh thì ba năm, chậm thì năm năm, ta tất để cái này toàn bộ thế giới cũng biết tên ngươi!"

Vương Dương Minh đến giấu đi mũi nhọn kiếm về sau, trong lòng hoan hỉ khó tả, mệnh chín mươi chín tên Ưng Dương quân tiếp tục thao luyện, hấn thì mang kiếm này đi hướng Bá Nhan báo cáo. Bá Nhan gặp kiếm này thần diệu như thế, cũng là có chút tán thưởng. Nhưng là Bá Nhan đột nhiên lời nói xoay chuyển, ranh mãnh nói: "Ngươi đã đến Thần Kiếm, ta nhìn ngươi thiếu chúng ta trong quân này ba ngàn lượng bạc, cũng phải mau chóng nghĩ biện pháp còn mới là."

Vương Dương Minh khàn khàn nói: "Làm sao thành ba ngàn lượng. Ngươi hết thấy muốn ta năm ngàn lượng, ta một hơi giao hai ngàn năm trăm hai, còn lại hai ngàn năm trăm hai không trả, ngươi không muốn lại ta!"

Bá Nhan nói: "Ngươi tiểu tử này. Hai ngàn năm trăm hai thiếu phí chỉ là ngươi mua ta Huyền Thiết giá tiền."

Ta vận dụng trong quân vật tư cùng nhân lực cho ngươi dựng lên Bát Quái Lô, ngươi còn để bọn thay phiên giúp ngươi quạt gió rương, mỗi người mỗi ngày 5 lượng bạc, đây đều là ta giúp ngươi ứng ra, những này cộng lại là năm trăm lượng, chẳng lẽ ngươi muốn quỵ nợ?"

Vương Dương Minh gặp hấn nói đạo lý rõ ràng, lưỡng trước lại bất quá đi, không khỏi ngửa mặt lên trời thở dài: "Mệnh ta làm sao khổ như vậy a!"

Hấn sai bước Địa Tẩu, Bá Nhan ở phía sau reo lên: "Ngươi làm sao lại đi, làm gì đi?"

Vương Dương Minh cũng không quay đầu, tức giận hô lớn: "Ta trừ tiền qua!"

Ngày đó hấn ngay tại trong phòng mình buồn bực không có đi ra, Bích Lạc vào xem hấn, phát hiện hấn đang múa bút thành văn, Bích Lạc hiếu kỳ nói: "Dương Minh ca ca đang làm gì đó?"

Vương Dương Minh không ngừng đầu, tức giận nói: "Tiểu gia ta hiện tại là thiếu ba ngàn lượng khoản tiền lớn kẻ nghèo hèn, còn không tranh thủ thời gian viết kiếm lời Tiền nhuận bút!"

Nguyên lai hấn viết là nhiều ngày để bút xuống chưa chép Tây Du Ký. Ngày đó Vương Dương Minh viết ra mười về Tây Du Ký, ngày thứ hai lại viết ra mười trở về, cho dù hai tay như vừa như sắt, cũng cho mệt mỏi sưng. Hấn nắm trong quân khoái mã hướng Trường An đưa tin lúc đem sách này bản

thảo cùng mình viết cho Tào Triêm tin cùng nhau đưa đi Quốc Tử Giám, mời Tào Triêm đem bản thảo tiếp tục cung cấp cho Tân Hoa Thư Cục Xuất Bản.

Sau mười ngày, tin sử mạng về Tào Triêm hồi âm cùng một trương ba ngàn lượng Ngân Phiếu. Vương Dương Minh triển khai tin, gấp bên trong viết: "Mười Tam tiên sinh kính khải, ngu học sinh Tào Triêm bái bên trên. Nay đã xem tiên sinh mới bản thảo giao Tân Hoa Thư Cục đưa đi in, biết được tiên sinh khôn ngoan, Thư Cục Chương Quỹ xúc động giúp tiền, dự chi nhuận bút ba ngàn lượng, nắm ngu đưa lên. Lượng có thể Giải tiên sinh khẩn cấp. Ngu sinh khấu đầu lại bái."

Vương Dương Minh gấp tin, mừng lớn nói: "Tào Triêm tiểu tử này, ta liền biết hắn có thể giải ta sự đau khổ. Ha-Ha, có cái này ba ngàn lượng, ta nhìn Bá Nhan lão gia hỏa kia còn có thể nín lấy ta bím tóc không thả a."

Ngày đó hắn liền đi Bá Nhan trong trường giao ba ngàn lượng Ngân Phiếu, Bá Nhan gấp tuy nhiên mười mấy ngày, Vương Dương Minh liền đã gom góp ba ngàn lượng bạc, hết sức tò mò hắn là từ đâu làm ra tiền. Vương Dương Minh sao có thể nói với hắn lời nói thật, Bá Nhan gặp Vương Dương Minh chỉ là lừa gạt, cũng lười hỏi nhiều, lập tức đem Ngân Phiếu để vào Tây Bắc Quân Khố phòng không để cập tới.

Bá Nhan Thu Ngân phiếu, hỏi: "Ngươi Ứng Dương quân lập tức liền muốn thành lập đầy tháng ba. Ta nghe nói ngươi huấn luyện cũng không tệ lắm?"

Vương Dương Minh may may không có cảm thấy ba tháng nhanh như vậy liền đến, đáp: "Không dám nói không tệ, còn có thể dùng đi."

Bá Nhan gặp hắn mặc dù nói khiêm tốn, trên thực tế lòng tin tràn đầy, lập tức nói ra: "Đã có thể dùng, ta liền dùng các ngươi dùng một lát đi."

Mạng hắn quân cơ doanh mang tới địa đồ, chỉ lấy địa đồ bên trên một chỗ nói: "Rời khỏi phía tây Gia Dự Quan năm trăm dặm chỗ, là một cái Hoang Cốc, quân ta thám báo đến báo, mấy ngày trước tại Hoang Cốc bên trong phát hiện tựa hồ có Người Hồ quân đội dấu vết, nhưng là không thể xác nhận. Ngươi liền mang theo ngươi Ứng Dương quân một trăm người ngày mai lên đường tiến về nơi này, xem xét trong cốc là thật hay không có Người Hồ quân đội đóng quân. Nếu có, ta hứa ngươi tùy cơ ứng biến, là đánh là chạy, chính ngươi quyết định. Cái này là các ngươi Ứng Dương quân mới ra đời trận chiến đầu tiên, cũng là kiểm nghiệm các ngươi huấn luyện thành quả Đá thử vàng - Touchstone, chính ngươi hảo hảo nắm chắc đi!"

Vương Dương Minh gấp nhanh như vậy liền muốn để cho mình Ứng Dương quân cùng Người Hồ đánh nhau, trong lòng khá là tâm thần bất định, nhưng là Bá Nhan lời nói cũng là quân lệnh, chính mình căn bản là không có cách chống lại, phản chưởng thống khoái đáp ứng, lập tức Kính Lễ nói: "Tuân lệnh!"

Bá Nhan gặp nhiệm vụ đã bàn giao xuống dưới, liền cùng Vương Dương Minh phát phát tay ra hiệu hắn lui ra đi, nhưng là Vương Dương Minh lại đứng tại chỗ không nhúc nhích, Bá Nhan hiếu kỳ nói: "Ngươi còn có việc?"

Vương Dương Minh cười hắc hắc một tiếng, đang muốn mở miệng, Bá Nhan lại giành nói: "Ngươi đừng bảo là, ta nhìn ngươi cái này bi ối bộ dáng liền biết ngươi khẳng định là muốn nói gì không xuôi tai lời nói, ngươi vẫn là đừng nói, ta không muốn nghe."

Vương Dương Minh khó thở nói: "Đại Soái ngươi có thể nào dạng này, ta Vương Dương Minh vì chúng ta Tây Bắc quân cũng coi là xuất sinh nhập tử, cúc cung tần tụy, làm sao ta nói một câu ngươi cũng không thích nghe."

Bá Nhan buồn cười nói: "Ngươi tiểu tử này, mới đến quân ta bên trong bao lâu, liền dám nói cúc cung tần tụy bốn chữ này. Tốt a, xem ở ngươi đối ta Tây Bắc quân có chút ít ỏi công hiến phân thượng, ngươi nói đi, lại muốn làm gì yêu thiêu thân?"

Vương Dương Minh kính cái quân lễ, lớn tiếng nói: "Ta muốn trang bị!"

Bá Nhan cau mày nói: "Cái gì trang bị?"

"Ta phải cho ta Ứng Dương quân mỗi người phân phối một bộ Tinh Thiết chiến giáp, còn muốn một trăm thớt hiếu chiến nhất lập tức, còn muốn chất lượng tốt nhất trường thương Đoàn Dao, các loại binh khí!"

Bạn đang đọc truyện *Dương Minh Kỳ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Tự móc tiền túi vũ trang quân đội .:

Bá Nhan bất đắc dĩ nói: "Ứng Dương quân mỗi tên lính đều là từ ta hắn trong doanh điều đi ra, chế thức trang bị, quân mã bọn họ đều có, ngươi vì cái gì còn tới muốn."

"Ứng Dương quân là ta gắng sức chế tạo Bách Chiến Tinh Binh, chúng ta cùng Người Hồ chiến đấu mỗi một trận đều muốn là thảm liệt vô cùng sinh tử

bác sát, cho nên ta phải bảo đảm ta binh lính có được tốt nhất trang bị, dạng này bọn họ mới có thể tận khả năng còn sống sót, mời Đại Soái phê chuẩn!"

Bá Nhan lắc đầu, giận dữ nói: "Ngươi tiểu tử này, thật sự là công phụ sư tử ngoạm. Ngươi cũng đã biết ngươi muốn cái này một trăm bộ đồ, vật cần bao nhiêu bạc?"

Vương Dương Minh lắc đầu nói: "Ta không biết, nhưng ta biết, ta Ứng Dương quân mỗi người tánh mạng cũng có thể giá trị Thiên Kim."

Bá Nhan nói: "Tốt a, lời này của ngươi nói cũng có lý." Lập tức gọi qua trong quân Tài Vụ Quan đến, để Tài Vụ Quan tính toán Vương Dương Minh chỗ muốn cái gì giá trị. Tài Vụ Quan nghiệp vụ mười phần tinh thực, nghe được Vương Dương Minh yêu cầu về sau liền liệt một tờ giấy, bấm báo nói: "Tinh Thiết chiến giáp mỗi bộ 5 mười lượng bạc, sinh lực tuần mã mỗi thốt một trăm lượng bạc ròng, đao thương binh khí ước mỗi kiện hai mươi lượng bạc, tổng cộng cộng lại là một vạn bảy ngàn lượng bạc!"

Bá Nhan nhìn lấy Vương Dương Minh, cười nói: "Ngươi biết ta vì cái gì không dám đáp ứng ngươi đi. Một vạn bảy ngàn hai, cũng không phải một số lượng nhỏ."

Vương Dương Minh không nói lời nào, chỉ thấy Bá Nhan, Bá Nhan thấy hấn như thế lưu manh, ngấm lại, nói: "Cái gọi là tại vị, mưu chính, ta là Tây Bắc quân thống suất, đối ngươi phụ lãnh đạo trách nhiệm, ngươi là Ứng Dương quân thống suất, đối ngươi binh lính phụ lãnh đạo trách nhiệm. Cái này một vạn bảy ngàn hai nha, hai ta đều có phần, ta từ trong quân đội chuyển 8,500 hai, ngươi tự nghĩ biện pháp làm 8,500 hai, hai ta gom lại, đem ngươi Ứng Dương quân hảo hảo trang bị đứng lên." Hấn cố ý cường điệu "Ngươi Ứng Dương quân" cái này năm chữ, ý tứ lại rõ ràng tuy nhiên: Ứng Dương quân chung quy là ngươi bộ đội, tiểu tử ngươi đừng nghĩ không đếm xỉa đến.

Vương Dương Minh gặp Bá Nhan đã nói như thế, xem ra là chưa có trở về xoay chỗ trống, đành phải tức giận nói: "Theo ngươi theo ngươi! Ta này một nửa ngươi cho ta ký sổ tốt, chờ ta lúc nào có lúc nào còn!"

Bá Nhan cười ha ha, lập tức mệnh Tài Vụ Quan lập phiếu nợ, để Vương Dương Minh ký tên, liền để hấn qua kho trang bị lĩnh trang bị.

Vương Dương Minh để mấy cái lính cần vụ cùng nhau lôi kéo gần như cỗ xe ngựa đi đến Ứng Dương quân doanh thời điểm, đám kia binh lính đang trên giáo trường hai hai té ngã vì bộ phim. Nguyên lai đây cũng là Vương Dương Minh bố trí bài tập, hấn cho rằng Lưỡng Quân Giao Chiến nếu như đến đánh giáp lá cà trình độ, té ngã Kỳ Pháp là không thể thiếu, cho nên ra lệnh cho binh lính luyện tập té ngã. Những người này chính chơi với lửa nhiệt, Vương Dương Minh lấy ra ngựa mình roi đến, hướng mặt đất mạnh mẽ hất lên, bọn binh lính nghe được ba một tiếng vang giòn, lập tức đình chỉ dốc sức bộ phim, Vương Dương Minh lại vung một roi, bọn binh lính hoá tốc bắt đầu xếp hàng. Vương Dương Minh ba tiếng roi vang, chín mươi chín người đã đoạn đao chính chính liệt tốt ba đội.

Mấy cái lính cần vụ nhìn tròn mắt hốc mồm,

Nghĩ thầm cái này vương Giáo Ủy tuổi còn trẻ, thật không nghĩ tới Ứng Dương quân những này kiệt ngao bất thuần binh lính bị hấn huấn luyện như thế tinh quái, liền quân kỷ đầu này, toàn bộ Tây Bắc trong quân liền không có cái nào một chi bộ đội có thể so với được.

Vương Dương Minh gặp chúng người cũng đã tập hợp hoàn tất, hắng giọng lớn tiếng nói: "Chúng nghe lệnh!" Mọi người nín thở ngưng thần, chờ hấn nói chuyện.

"Hôm nay ta qua bá Nhan đại soái trong doanh, đòi hấn vài thứ." Hấn nói xong hướng mấy cái lính cần vụ phát phát tay, lính cần vụ liền đem gần như cỗ xe ngựa bên trên che kín vải bạt xốc lên, lộ ra một đồng sáng loáng chiến giáp, dưới ánh mặt trời hết sức chói mắt.

"Đây là một trăm bộ Tinh Thiết chiến giáp, là ta Tây Bắc trong quân chất lượng hiếu chiến nhất giáp. Ngoài ra ta còn muốn một trăm thốt hiếu chiến nhất lập tức, một trăm kiện lớn nhất binh khí tốt. Đợi chút nữa đều sẽ có người cho chúng ta đưa tới."

Bọn binh lính trầm thấp reo hò, trong mắt đều toát ra hưng phấn thần sắc.

Vương Dương Minh đưa tay đè ép, mọi người lập tức khôi phục vắng ngắt. Vương Dương Minh tiếp tục nói: "Những vật này, không phải miễn phí. Đại Soái chuyển 8,500 lượng bạc, chính ta móc 8,500 lượng bạc, mua những trang bị này cho các ngươi."

Mọi người nghe được những trang bị này lại để cho nhiều tiền như vậy, mà lại số tiền này bên trong có một nửa là Vương Dương Minh thanh toán, cũng không khỏi đến nhẹ giọng thấp giọng hô.

"Đợi chút nữa mỗi người đến chỗ của ta lĩnh một bộ chiến giáp, một con tuần mã, một kiện tiện tay binh khí. Sau đó hôm nay không có huấn luyện, các ngươi đều cho ta ăn no nê, trở về hảo hảo ngủ cái an tâm cảm giác, ngày mai, chúng ta sắp mở phó Người Hồ nội địa, tìm kiếm được Người Hồ Tán Bình Du Ky, từng bước từng bước mà đem bọn hấn giết sạch!"

Mọi người thế mới biết Vương Dương Minh tại sao phải làm những trang bị này cùng chiến mã trở về, nguyên lai đi qua ba tháng huấn luyện, Ứng Dương quân rốt cục muốn đi cùng Người Hồ chém giết. Nhưng là trên mặt mỗi người biểu lộ, không phải hoảng sợ, mà chính là hưng phấn, vô cùng hưng phấn.

Vương Dương Minh thấy mọi người từng cái ma quyền sát chương, cười nói: "Xem ra các ngươi lòng tin mười phần. Ta muốn cũng thế, đi qua ba tháng này huấn luyện, Ta tin tưởng Người Hồ bên trong căn bản không có ai sẽ là các ngươi đối thủ. Chúng ta xuất chinh lần này, nhất định có thể kỳ khai đắc thắng, đại thắng mà về. Đến lúc đó bằng mỗi người giết địch số lượng, còn có thể tích lũy quân công, Thăng Chức tăng lương, vợ con hưởng đặc quyền, Quang Diệu Môn Mi. Cái này mua bán, các ngươi chơi không được!"

Không đợi hấn nói xong, mọi người giống như là con sói đói lớn tiếng hô to: "Làm! Làm! Làm!" Thanh âm hội tụ vào một chỗ, giống như núi kêu biển

gầm, khí thế kinh người.

Vương Dương Minh nói: "Khác không nói nhiều, đều cho ta hảo hảo mà giữ được tính mạng. Lần này xuất chinh trở về, nếu có ai chiến tử trên sa trường, hẳn chính là không có nghiêm túc huấn luyện, cũng là thứ hèn nhát! Hiện tại, cùng ta cùng một chỗ hô lên chúng ta khẩu hiệu: Đại Hạ Hưng Vong!"

Mọi người cùng kêu lên hô to: "Thất Phu Hữu Trách!"

Thanh âm xuyên qua cái này Tây Bắc mặt đất cuồng phong, trực trùng vân tiêu. Là vì Đại Hạ Hồng Vũ mười ba năm tháng bảy, Ứng Dương quân lần thứ nhất xuất chinh trước giờ.

Ngày đó ban đêm, Vương Dương Minh đem Quốc Tử Giám các vị Sư Huynh Sư Tỷ đều kêu tới mình trong phòng, cùng bọn hắn thảo luận ngày thứ hai xuất binh công việc. Bích Lạc từ trước đến nay là Vương Dương Minh trong phòng khách quen, cùng mọi người cũng quen biết, bởi vậy cũng không cần tránh hiềm nghi.

Vương Dương Minh gặp tất cả mọi người đến đông đủ, liền mở miệng nói: "Mấy vị sư huynh, sư tỷ, hôm nay ta tại trên giáo trường đã nói, ngày mai chúng ta liền muốn xâm nhập bụng sa mạc đi tìm Người Hồ tung tích, lần này xuất chinh, địch nhân đến ở phương nào, có bao nhiêu binh lực, chúng ta cũng không biết, cho nên có thể được xưng là nguy cơ trùng trùng."

Trong mấy người Tô Mộc cùng Vương Dương Minh ân oán tình cừu nhiều nhất, giao tình cũng khắc sâu nhất, nàng liền trước tiên mở miệng hỏi: "Bá Nhan đại soái ban ngày đến tốt cùng như thế nào cùng người bàn giao, người cũng cho chúng ta biết được một số đi."

Vương Dương Minh cười nói: "Nhìn Thập Nhị Sư Tỷ nói, Đại Soái nói với ta cũng không tính là gì bí mật, liền xem như, chúng ta là sư môn thân huynh đệ tỷ muội, ta cần gì phải gạt các người." Hắn đem Bá Nhan ban ngày bàn giao lời nói đều nói, chậm đợi mọi người phản ứng.

Trong mấy người lấy Tú Cát nào tử tốt nhất làm, khôn khéo dị thường, không phải vậy hẳn cũng sẽ không bị mang theo Hầu Tử ngoại hiệu, hắn cau mày nói: "Ta có một chuyện không hiểu. Bá Nhan đại soái từ trước đến nay là ta rường cột nước nhà, quân chi Trí Tướng, vì cái gì lần này kế hoạch tác chiến cảm giác như thế tùy tính? Cái này không quá giống hắn phong cách."

Vương Dương Minh không thể không biết kỳ quái: "Ai còn không có cái khinh cuồng thời điểm. Ta nhìn Đại Soái lần trước tại hắc bào trên tay ăn thua thiệt, trong lòng đoán chừng âm ức đến lâu, lần này để chúng ta ra ngoài, thực tế là để chúng ta buông tay đi làm, nhất định phải tìm về chút mặt mũi không thể."

Tô Mộc lại nhớ tới mặt khác một chuyện, nói: "Ba tháng qua bề bộn nhiều việc huấn luyện, có một việc ta vẫn muốn hỏi người, trên người người đến có bí mật gì, nhắm trúng hắc bào coi trọng như vậy người, không phải muốn lấy được người, còn nói cái gì muốn truyền cho người thánh đạo công pháp?"

Bạn đang đọc truyện *Dương Minh Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Cổ Tòng Quân Hành .:

Vương Dương Minh bị nàng nói, nhất thời mặt mũi tràn đầy nghi hoặc, nói: "Nguyên lai người cũng nghe đến hắc bào những lời kia. Ta mấy tháng này cũng thường xuyên nghĩ đến việc này, thực sự là nghĩ không ra cái nguyên do. Hẳn cái gọi là thánh đạo công pháp, khẳng định cũng là Ma Tộc công pháp, Ma Tộc công pháp đều là lấy máu tươi vì hiến tế tà môn pháp thuật, coi như trắng đưa cho ta ta cũng sẽ không đi học. Không biết hẳn vì cái gì hết lần này tới lần khác đã nhìn chăm chăm ta."

Trần Bá Tiên tại trong mấy người lão thành nhất, phỏng đoán nói: "Ta nhìn vấn đề này, chờ chúng ta có cơ hội nhìn thấy tán Viện Trường, hướng hắn xin chỉ thị, có lẽ sẽ có chút kết quả."

Mấy người gật đầu nói phải. Vương Dương Minh tiếp tục nói: "Lần này xuất chinh, ai cũng không biết hội đụng tới tình huống như thế nào. Các người mấy vị đều là quân ta bên trong hảo thủ, nhất định phải phát huy mất trận tác dụng, mỗi người thống lĩnh một cái Tiểu Trận doanh, mấy cái trận doanh ở giữa phối hợp lẫn nhau, chúng ta mới có thể toàn thân trở ra."

Hắn nói xong lời này, ra hiệu Bích Lạc cài đóng cửa phòng, thấp giọng nói: "Ta còn có một việc, muốn cùng các sư huynh sư tỷ thông báo một chút."

Mấy người gặp hắn thần bí bí, cũng đều hạ giọng, tiến tới góp mặt nghe hắn nói. Vương Dương Minh chậm rãi nói: "Ta cảm thấy bá Nhan đại soái đem hắn bên cạnh mình tâm phúc thân binh đều phái đến bên cạnh ta đến, trừ muốn cho ta Ứng Dương quân căn cứ thâm hậu hơn bên ngoài, thực cũng lưu giữ phái người ở bên cạnh ta giám thị ta ngoài ý muốn nghĩ."

Mọi người không biết Vương Dương Minh vì sao muốn nói như vậy, Trần Bá Tiên thấp giọng nói: "Người nói như thế, thế nhưng là phát hiện cái gì?"

Vương Dương Minh lắc đầu, nói: "Thuần túy là trực giác. Cũng không có khác ý tứ, liền để mấy vị Sư Huynh Sư Tỷ biết. Nếu như vạn nhất đem đến ngày nào đó sự tình có không giai, chúng ta cũng tốt có cái chuẩn bị."

Mấy người bộ dạng phục tùng không nói. Vương Dương Minh gấp muốn bàn giao sự tình đều đã giao phó xong, liền để tất cả mọi người đi về nghỉ, chính hắn muốn mượn lấy ánh nến, đem tối hậu mưu về Tây Du Ký chép xong. Bích Lạc cho hắn trên lòng bàn tay đèn, liền ở bên cạnh nhìn lấy hắn, Vương Dương Minh gấp dưới ánh đèn Bích Lạc mỹ lệ khuôn mặt, giận dữ nói: "Ngày mai sẽ phải chỉ huy ta quân đội mình trên chiến trường, trong lòng thật đúng là có chút tâm thần bất định."

Bích Lạc cười nói: "Dương Minh ca ca là thế chi Tuấn Kiệt, vì cái gì nói dạng này ừ rừ lời nói, Ta tin tưởng người nhất định có thể làm."

Vương Dương Minh mỉm cười: "Người đối ta như thế tràn ngập lòng tin, cũng làm cho ta không có ý tứ. Bích Lạc, ta đi trong khoảng thời gian này, người ngay tại trong quân doanh hào hào đợi. Ta muốn sau một tháng, vô luận như thế nào ta đều sẽ trở về, không cho người chạy loạn khắp nơi, càng không thể một mình ra tới tìm ta. Mệnh mong đại mạc, một mình người lời nói chắc chắn không còn sống khả năng."

Bích Lạc cúi đầu, nhỏ giọng nói: "Ta biết Dương Minh ca ca nhất định sẽ không mang theo ta, ta nghe người chính là."

Vương Dương Minh gật gật đầu, để Bích Lạc chính mình trở về phòng nghỉ ngơi.

Sáng sớm ngày thứ hai, Vương Dương Minh mặc Tinh Thiết chiến giáp, đem giấu đi mũi nhọn Trọng Kiếm trời tại sau lưng, cùng Bích Lạc tạm biệt,

Liền đi giáo trường tập hợp quân sĩ. Một trăm người chờ xuất phát, cười trên chiến mã, sáng loáng bọc thép tại dưới thái dương chiếu rọi hoa mắt. Hắn ra lệnh một tiếng, Ứng Dương quân các binh sĩ hát ra móng ngựa liền hướng sa mạc chỗ sâu xuất phát.

Sa mạc hành quân, cần gấp nhất là nước. Vương Dương Minh mệnh Hậu Vệ bộ đội dùng Xe ngựa dẫn dắt mười cái sắt lá Thủy Xa, bên trong rót đầy Nước trong đầy đủ toàn quân mười ngày tiêu hao. Ven đường bọn họ còn đem tìm kiếm nguồn nước tùy thời bổ sung.

Lần là lương khô, Tây Bắc trong quân vì ứng đối sa mạc hành quân mang theo lương khô vấn đề, phát minh một loại đặc thù bao phục, cái này bao phục dài chừng một thước, hình trụ tròn, bên trong đầy bột trắng, bó chặt túi về sau hoặc xoay quanh cột vào binh lính trên hai chân, hoặc quấn quanh ở bụng ngựa bên trên. Mỗi cái trong bao quần áo Trang ba mươi cân nặng, nhưng là Vương Dương Minh Ứng Dương quân mỗi người đều là Đại Lực Sĩ, chiến mã cũng đều là ưu tú nhất tuần mã, bởi vậy hắn trong quân mặt túi so với binh thường quân sĩ muốn chìm gấp đôi. Toàn quân mang theo lương khô đủ để ứng đối một tháng tiêu hao. Cứ như vậy, đón triều dương, chỉ này tuổi trẻ đội ngũ xuất phát.

Quân đội chậm rãi đi ba canh giờ, đã sớm đem Gia Dự Quan Hùng Thành ném tại sau lưng. Vương Dương Minh gấp thái dương đã rất cao, trong sa mạc nhiệt độ không khí cũng tới đến, lúc này mệnh lệnh quân sĩ xuống ngựa chôn nồi nấu cơm, ngay tại chỗ ăn cơm trưa. Hắn đi đến Cồn Cát chỗ cao hướng bốn phía thăm viếng, tầm mắt bên trong tất cả đều là mệnh mong Hoàng Sa, người tại cái này to lớn đại bên trong thiên địa quá mức nhỏ bé, một loại cảm giác thế lương tự nhiên sinh ra. Vương Dương Minh trong lòng có chút uất khí, nhớ tới Bách Khoa Toàn Thư bên trong thu nhận sử dụng qua một bài thơ, lòng có cảm giác, chậm rãi ngâm nói:

"Ban ngày leo núi nhìn Phong Hóa, hoàng hôn Âm Mã bàng Giao Hà.

Người đi đường điều đầu bão cát tối, Công Chúa Tỳ Bà u oán nhiều.

Dã Vân vạn lý không Thành Quách, mưa tuyết nhao nhao ngay cả đại mạc.

Nói bừa ngỗng gào thét hàng đêm bay, Hồ nhi nước mắt song song rơi.

Nghe đạo Ngọc Môn còn bị che, ứng đem tánh mạng trực khinh xa.

Mỗi năm chiến xương chôn Hoang bên ngoài, Không Kiến cây nho nhập Hán gia."

Cái này thơ là hắn kiếp trước chỗ tại trong thế giới kia một vị cô đại thế nhân Lý Kỳ tác phẩm. Đây thơ lấy Hán dụ Đường, mượn viết Hán Vũ Đế mở một bên, châm chọc lúc ấy Đường Huyền Tông mở một bên, tràn ngập Phản Chiến tư tưởng. Bút lực chỉ hùng hồn, cảnh giới chỉ thế lương, là Biên Tắc thơ Đại Biểu Tác phẩm. Vương Dương Minh nhẹ nhàng ngâm lấy cái này thơ, không khỏi si.

Tô Mộc tại cát dưới đồi nghe được hắn ngâm xướng, ba bước cũng hai bước chạy lên Cồn Cát, vào đầu đối với hắn một cái bạo lật, trách nói: "Người người này, chúng ta mới vừa vận trở ra thành trì, còn chưa đi một chút thời gian, làm sao lại niệm một bài như thế chán ngắt thất vọng thơ! Người tự rót tính toán, để hắn quân sĩ nghe thấy, dao động quân tâm có thể như thế nào cho phải."

Vương Dương Minh trong lòng hơi động, vội vàng xin lỗi tiếng nói: "Sư tỷ dạy rất đúng. Tiểu đệ ta đã là Ứng Dương quân thống suất, mỗi tiếng nói cử động đều muốn bận tâm đến đối mọi người ảnh hưởng, đây đúng là ta không phải."

Tô Mộc gấp hắn hỏi cái đến cũng là rất nhanh, đối giận thành vui: "Con cháu của người binh pháp bên trong khúc đạo đầu nói liền rất rõ ràng. Bình giả, Quốc Chi Đại Sự, Từ Sinh chi địa, không thể không có xem xét. Đã người là Thông soái, phải có thông soái tâm lý tổ chất, bất kỳ cái gì thời điểm, tất cả mọi người tuyệt vọng, người cũng không thể tuyệt vọng. Nếu không chúng ta liền lại biến thành một đoàn vận cát, bởi vậy tạo thành bất luận cái gì tổn thất đều muốn là người trách nhiệm. Người hiểu chưa?"

Vương Dương Minh bị nàng lời nói thật sâu xúc động, khom người thụ giáo. Tô Mộc gấp hần hỏi cái cũng là thật nhanh, nói khẽ: "Thơ ngược lại là khó gặp thơ hay, nhìn không ra người thế mà còn là cái Văn Hóa Nhân. Chỉ là cái này thơ không nên là người đến niệm. Tranh thủ thời gian hạ đi ăn cơm đi, tiểu quý."

Chúng Quân sĩ ăn cơm trưa xong, Vương Dương Minh mạng lớn nhà nghỉ ngơi tại chỗ, liền đem theo quân mang theo vài bạt chống ra đến che chắn thái dương. Chính nghỉ ngơi, từ xa mà gần truyền đến một trận lục lạc, sớm có cảnh giới lính gác chạy về đến truyền báo, nói phía trước có một đội Thương Đội qua đường, xem bộ dáng là Tây Vực bên kia đến hành thương, muốn đi Trung Nguyên làm ăn, xin chỉ thị Vương Dương Minh xử trí như thế nào.

Cố Tích Phong đứng tại Vương Dương Minh bên người, nghe được lính gác báo cáo, mà quyền sát chường nói: "Bà mẹ người chứ gấu à, các huynh đệ thời gian trước tại cái này trên sa mạc, bao nhiêu cũng đều làm qua không có vốn mua bán, từ khi cùng Đại Soái, ngược lại là luôn luôn chưa từng phạm chuyện này. Lão Đề, những này Người Hồ Thương Đội chắc hẳn vận đến cũng đều là tiền tài bất nghĩa, nơi này bên trên không tiếp Thiên Hạ không ngay cả, ta nhìn chúng ta không bằng một phiếu, đem đám này Thương Nhân trời ném ở chỗ này, đem bọn hắn hàng hóa mang đi."

Bạn đang đọc truyện *Dương Minh Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45: Nhiều hồ quá thay? Không nhiều vậy! :.

Vương Dương Minh hoành hần liếc một chút, nghĩ thầm, sớm nghe nói Bá Nhan bên người mấy cái thân binh trên thân đều là phạm án tử, quả nhiên không giả, chỉ là Vương Dương Minh mới tới cái thể giới này thời điểm nhìn thấy người đầu tiên cũng là từ Hoa Lạt Từ Mô bên kia tới Trung Nguyên Thương Nhân vài nhân Bya Nhĩ, thẳng thắn nói nếu như không phải Bya Nhĩ lúc ấy mời hắn ăn một bữa cơm còn cung cấp doanh địa cho hắn nghỉ ngơi, hắn đem đó nhất định liền chết công tại trên thảo nguyên.

Hắn lắc đầu nói: "Cổ đại ca, chúng ta tham gia quân ngũ tác chiến, vì là Bảo Gia Vệ Quốc. Chức Nghiệp Quân Nhân, nên chỉ hướng Chức Nghiệp Quân Nhân khiêu chiến, thương tôn binh dân không phải hảo hán hành động. Ta nhìn những này Thương Đội, chúng ta vẫn giả bộ không nhìn thấy."

Cố Tích Phong gặp hắn nói cũng là có lý, đành phải gật đầu không nói lời nào.

Đang khi nói chuyện, này Thương Đội đã đến gần, Tiền Đội sớm đã phát hiện trong sa mạc nghỉ ngơi Ứng Dương quân, ngược lại là giật mình. Thương Đội người cẩn thận từng li từng tí tránh đi Ứng Dương quân trận, ngay cả lục lạc thanh âm đều hạ thấp, trong lúc nhất thời bên trong thiên địa chỉ nghe lẳng lẳng phong thanh.

Vương Dương Minh lại cảm thấy không có ý tứ, lập tức phái cái lính gác tiến lên an này Thương Đội tâm, người lính gác kia đối cái này Thương Đội phương hướng hô: "Các người những người này là nơi nào đến, không cần khẩn trương, chúng ta là Hạ Nhân quân đội, sẽ không tiến công các người, nhanh chóng đi qua không nên dừng lại."

Thương Đội phía trước có cái trẻ tuổi tiểu hóa tử, nhìn lấy mười phần thông minh tháo vát, người này dùng lưu loát Hán Ngữ nói: "Tiểu nhân cả gan, tuyệt đối không dám mạo hiểm phạm Quân Gia nhóm Hồ Uy. Tiểu nhân là từ Hoa Lạt Từ Mô đến Thương Nhân, tiến về Đại Nguyệt Thị nước bán điểm đặc sản, liền đi, liền đi."

Vương Dương Minh nghe được hắn nói chuyện, trong lòng hơi động, đi lên phía trước nói: "Tiểu tử kia, người nói người là Hoa Lạt Từ Mô đến? Xưng hô như thế nào?"

Tiểu tử kia gặp Vương Dương Minh tựa hồ là cái này một nhóm người đầu ngựa lĩnh, vội vàng xuống ngựa trả lời: "Tiểu nhân tiện danh không dám có nhục đại nhân thanh nghe. Tiểu nhân họ Bya Nhĩ, tên là đề vài. Theo chúng ta Hoa Lạt Từ Mô tính danh quy củ, tiểu nhân tên đầy đủ gọi là đề Booba Yalta."

Vương Dương Minh hỏi: "Người cũng họ Bya Nhĩ? Người có thể nhận biết các người Quốc Trung một vị tên là vài nhân Bya Nhĩ lão tiên sinh? Hắn cũng là một cái Hành Cước Thương Nhân."

Đề Booba Yalta trên mặt hiện ra ngạc nhiên thần sắc, trở lại: "Đại nhân như thế nào nhận biết tiểu nhân thúc thúc?"

Ban đầu tới thế gian lại có như vậy xảo sự tình, cái này đề Booba Yalta chính là năm đó cái kia vài nhân Bya Nhĩ chất tử.

Vương Dương Minh ám đạo thật sự là duyên phận, lập tức xin cho Booba Yalta đến hắn trong quân đến, nói ra: "Không nói gạt người, một năm trước ta từng cùng Bya Nhĩ lão cha có duyên gặp mặt một lần. Về sau chúng ta tạo ngộ có phỉ, may mắn được sự phụ tá xuất thủ cứu giúp, nếu không ta cùng Bya Nhĩ lão cha đều không mệnh. Chỉ là không biết lão cha về sau trở lại Hoa Lạt Từ Mô không có?"

Đề Booba Yalta trên mặt hiện ra tâm tình bi thương, thấp giọng nói: "Hồi bẩm đại nhân, thúc thúc từ khi lần kia từ Quốc Trung đường tắt thảo nguyên muốn đi trước Hán,

Liên rớt cuộc không có tin tức. Ta nghe phương xa trở về những đồng bào truyền ngôn, lão cha bọn họ toàn bộ Thương Đội toàn bộ bị cò phi cho giết."

Vương Dương Minh quá sợ hãi, kinh ngạc nói: "Tại sao có thể như vậy? Sư phụ ta xuất thủ, chỉ là cò phi làm sao có thể là đối thủ của hần. Mà lại ta đã từng hỏi sư phụ ta, hần nói rồi Yalta lão cha về sau rồi đi thảo nguyên tiếp tục tiến về Hán địa."

Đề Booba Yalta nghe hần nói như thế, vội vàng hỏi nói: "Đại nhân không phải gạt tiểu nhân đi. Như đại nhân nói, có lẽ thúc thúc ta còn sống trên thế giới này. Chỉ là một năm, ẩn lý thuyết nếu như hần còn sống, hần là sẽ trở lại Hoa Lạt Từ Mô, chỉ ít cũng cần phải sai người mang cái tin tức trở về. Vì sao đến nay một mù không tin tức đây."

Vương Dương Minh cũng không biết vì cái gì vài nhân Bya Nhĩ không có tin tức gì truyền về Hoa Lạt Từ Mô, lập tức an ủi người kia vài câu, nói: "Có lẽ lão cha tại Hán bị sự tình gì chậm trễ, cho nên mới một mực không phải trở về, bất kể nói thế nào, còn sống cũng là chuyện tốt nhất."

Đề Booba Yalta gật gù đầu, nói: "Đa Tạ Đại Nhân mang đến cho ta cái tin tức tốt này, chờ ta đến Đại Nguyệt Thị nước bán xong đồ, vật, nhất định tiến về Hán qua tìm thúc thúc ta."

Thương Đội như vậy cùng mọi người sau khi từ biệt, Vương Dương Minh nhưng trong lòng âm thầm cảm thấy kỳ quái, lúc ấy hần hỏi Tán Nghi Sinh Bya Nhĩ đi nơi nào, Tán Nghi Sinh từng tự mình xác nhận Bya Nhĩ xác thực không có chết. Nhưng nhìn thiếu niên này lời nói, Bya Nhĩ chỉ sợ tám chín phần mười đã không tại nhân thế. Nếu như Bya Nhĩ chết thật, hần là thế nào chết? Chẳng lẽ là Tán Nghi Sinh lúc ấy cứu viện tới chậm, không thể bảo trụ Bya Nhĩ? Thế nhưng là hần vì cái gì không rõ nói với chính mình đâu?

Ứng Dương quân mọi người nghỉ ngơi cá biệt canh giờ, Vương Dương Minh tức hạ lệnh tiếp tục hành quân. Lúc này chính là trong một ngày nóng nhất thời điểm, bọn trên thân lại mặc lấy trọng giáp, tự nhiên miễn không toàn thân Đại Hần. Vương Dương Minh gọi mọi người lấy ra hần để cần vụ doanh vì Ứng Dương quân chuyên môn chuẩn bị che nắng bảo mặc vào, hơi tới cái này mãnh liệt ánh sáng mặt trời.

Nguyên lai Vương Dương Minh từ Bách Khoa Toàn Thư bên trên biết, hắc sắc hút nhiệt, màu trắng phản quang, cho nên hần qua tìm cần vụ doanh Lão bọn thuộc hạ may một trăm bộ màu trắng áo choàng, cái này áo choàng mười phần rộng thùng thình, có thể đem người đầu, thân thể đều che kín, tránh cho ánh sáng mặt trời bạo chiếu mất nước, nhưng là chỉ là Bạch Bào lại quá đơn điệu, hần liền để cần vụ doanh tại Bạch Bào bên trên khe hở bên trên tươi đẹp Hồng Vân phối sức, lộ ra mỹ quan đẹp mắt. Mọi người đem thân thể giấu ở Bạch Bào phía dưới, chợt cảm thấy tốt hơn không ít.

Như vậy được đến tối muộn, dần dần người kiệt sức, ngựa hết hơi, Vương Dương Minh đành phải mệnh lệnh lần nữa hạ trại nghỉ ngơi. Thái Dương Hạ Sơn về sau, trong sa mạc nhiệt độ không khí hạ xuống cực nhanh, chỉ chớp lát liền đến dưới không, mọi người tìm chút toa toa mộc, Bụi gai giả gỗ lên đống lửa, Cố Tích Phong bọn người là trong sa mạc sinh tồn hào thủ, lập tức lần theo động vật phân và nước tiểu quý tích sẵn mấy cái chuột sa mạc, lột da gác ở trên lửa nướng ăn. Vương Dương Minh gặp cái này chuột sa mạc đáng đập bụi không trượt thu, rất là xấu xí, khổ sở nói: "Cổ đại ca, con chuột này thịt ăn thật không có vấn đề sao?"

Cố Tích Phong ăn đến say sưa ngon lành, hàm hồ nói: "Tiểu Lão Đệ, ngươi đây cũng không biết. Chuột sa mạc thịt là Nhân Gian Mỹ Vị, mà lại chuột sa mạc chỉ ăn trong sa mạc Bụi gai quả, trong bụng sạch sẽ nhất bất quá, cùng lão thử này hoàn toàn không phải một cái khái niệm. Không tin, ngươi Thường Thường, bảo đảm ngươi ăn một lần cả một đời đều quên không."

Vương Dương Minh gặp hần nói chân thành, liền đánh bạo nắm qua một cái nướng cháy quen chuột sa mạc đến, nhắm mắt lại cẩn thận từng li từng tí ăn một miếng, quả nhiên chất thịt ngon, dư vị vô cùng. Vội vàng mở hai mắt ra, lộ ra cực thỏa mãn ánh mắt, từng ngậm từng ngậm nhai đứng lên.

Tô Mộc cùng Trầm Thanh lòng mảy mảy lúc đầu cũng không dám ăn, gặp Vương Dương Minh ăn được một thanh về sau lập tức không ngừng miệng, lường trước thứ này nhất định ăn ngon, thế là đều đến đoạt. Cố Tích Phong bọn người vốn là chỉ bắt được mấy chục cái chuột sa mạc, lần này có nhiều còn hơn là bị thiếu, Cố Tích Phong hô ăn, vội la lên: "Không, không, muốn ăn chính mình đánh tới! Nhiều hồ quá thay? Không nhiều vậy!"

Vương Dương Minh cười ha ha: "Ngươi lão chú ý bức cho đến nổi ngay cả thể văn ngôn đều dùng tới. Tính toán, không cùng ngươi đoạt."

Bạn đang đọc truyện *Dương Minh Kỳ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46: Dưới bầu trời đêm nói chuyện phiếm .:

(ngẫu có cảm giác, tại toàn văn lớn nhất bắt đầu sửa cái chêm, giảng thuật Tán Nghi Sinh cùng Ma Quân đối chiến, Chư Quân có thể quay đầu nhìn lại nhìn, ta cảm thấy mình viết không tệ đâu? ~~)

Cơm tất, mọi người dựng lên lều vải, tốp năm tốp ba đi vào ngủ. Vương Dương Minh một người đứng tại sa mạc chỗ cao, ngửa nhìn trên trời Minh Nguyệt. Trong sa mạc Thủy Khí ít, cực ít có Vân, tại cái này đen nhánh trong bầu trời đêm, mặt trăng cũng liền lộ ra phá lệ lớn.

Lúc này chính là tháng bảy, trên trời Ngân Hà sáng chói, giống như một đầu thật dài Ngọc Đái, vắt ngang chân trời. Như thế cảnh đẹp, khiến cho tâm hân say, muốn từ bản thân kiếp trước cái thành phố kia, vĩnh viễn cũng không gặp được xinh đẹp như vậy bầu trời đêm, vĩnh viễn cũng hô hấp không đến dạng này tinh khiết không khí, mặc dù nhưng cái thế giới này không có trong thế giới kia nhiều như vậy công nghệ cao, thế nhưng là so ra mà nói, chính mình tựa hồ càng ưa thích đời trong cái thế giới này.

Hắn đang đếm sao, bên người bỗng nhiên một làn gió thơm thổi qua, Vương Dương Minh nghe mùi vị liền biết là Tô Mộc đến, cười nói: "Chúng ta trong quân đều là chút lỗ mưng hân tử, trên thân không phải mồ hôi bản cũng là chân thối, có thể tùy thời mang đến một làn gió thơm để cho ta tịnh hóa một chút lỗ mũi mình, cũng liền Thập Nhị Sư Tử người cùng Trầm Thanh lông mày Thảm sư tử."

Tô Mộc gặp hắn đoán được là mình, đưa tay nhẹ nhàng đánh hắn một chút, nói: "Người ngược lại có tâm tư nói đùa. Tại trong quân doanh, muốn tắm cũng không dễ dàng, vì không để cho mình biến thối, người biết ta phí bao nhiêu tâm tư."

Nguyên lai Tô Mộc Sinh tình ái khiết, nhưng là trong quân doanh chỗ nào có thể như vậy thuận tiện. Cũng may Trầm Thanh lông mày đối các loại Hoa Hoa Thảo Thảo nghiên cứu sâu nhất, sớm rời đi Trường An đến Tây Bắc trước khi đến liền chế tác một nhóm lớn hoa khô, mỗi ngày thả một chùm tại trong túi tiền của mình, dạng này liên quan thể vị đều trở nên hương thơm.

Tô Mộc học theo, hỏi Trầm Thanh lông mày đòi hỏi một đồng hoa khô, lúc này mới duy trì ở mùi thơm cơ thể.

Vương Dương Minh chỉ chỉ bên người chỗ trống: "Đến ngồi."

Tô Mộc nghe lời ngồi xuống, hai người cùng một chỗ thổi Dạ Phong ngắm sao, Tô Mộc nói: "Đêm hôm khuya khoắt không ngủ được, người ở chỗ này ngồi làm gì, muốn Bích Lạc à nha?"

Vương Dương Minh tức giận nói: "Người biết ta đối Bích Lạc căn bản không phải như thế tâm tư. Cũng đừng lại nói móc ta."

Tô Mộc cười nói: "Ta biết người không phải như thế tâm tư, thế nhưng là đảm nhiệm ai nấy đều thấy được nàng đối người rất có tình ý, chẳng lẽ người vẫn như thế mang xuống?"

Vương Dương Minh lắc đầu: "Tại không tìm được biện pháp tốt trước đó, đành phải trước kéo lấy." Hắn nhân châu xoay động, hòa nhã nói: "Ngược lại là có một cái biện pháp, người Gangnam Tô gia ra vô số Tuấn Kiệt Tài Tử, người nhìn cơ hội giới thiệu một cái Văn Võ Song Toàn cho Bích Lạc, không phải rất tốt?"

Tô Mộc nghe vậy, sắc mặt hơi âm: "Người có chỗ không biết. Người Tô gia Hôn Nhân, là mình không thể làm chủ." Nguyên lai Tô gia là cao quý Gangnam Đệ Nhất Thế Gia, bởi vì gia đại nghiệp đại, giữ gìn gia tộc phồn vinh ổn định liền thành Tô gia mỗi người từ sinh ra tới nhất định phải ghi nhớ trong lòng mục tiêu.

Tô gia thế hệ tuổi trẻ, phần lớn tại sinh ra tới thời điểm liền đã bị trưởng bối xác lập tương lai hôn phối đối tượng. Hoặc là cùng hân thế gia tử đệ hôn phối, hoặc là cùng Quan Hoạn đệ tử kết hợp, hoặc là cùng hân Phú Thương nhà hải tử đính hôn, tóm lại chính là muốn đem Tô gia xúc giác ngã vào đại hạ quốc mỗi một cái hành nghiệp, mỗi một cái góc, dạng này mới có thể bảo chứng bất luận tương lai phát sinh bất cứ chuyện gì, Tô gia cũng sẽ không ngược lại.

Vương Dương Minh còn là lần đầu tiên nghe Tô Mộc giảng những này, hiếu kỳ nói: "Cho nên nói Bích Lạc không thể gả vào Tô gia?"

Tô Mộc nói: "Bích Lạc tuy nhiên rất tốt, cũng đã phụ mẫu đều mất, không có bất kỳ cái gì bối cảnh, cho nên sẽ không ở Tô gia Quan hệ thông gia cân nhắc phạm vi bên trong."

Vương Dương Minh là tại trong xã hội hiện đại sinh hoạt vài chục năm người, đối với loại này thế gia hôn phối, giai cấp khác biệt rất không tán đồng, cau mày nói: "Chiếu người nói như vậy, chính người Hôn Nhân cũng không thể làm chủ?"

Tô Mộc nghe hắn hỏi đến tự thân, thần sắc càng thêm âm trầm, chậm rãi nói: "Loại này tru tâm lời nói, chính người mình bạch liền tốt, làm gì không nên nói đi ra làm tổn thương ta tâm đây. Không tệ, ta không có quyền lực lựa chọn tương lai mình một nửa khác, trong nhà sớm đã có quyết định, chờ ta đầy mười tám tuổi thời điểm, liền sẽ gả cho một cái đối Tô gia tới nói có lớn lao giúp đỡ thế gia nam tử, chỉ là hiện tại còn không biết là ai, nhưng bất kể là ai, đều là phụ thân ta nói tính toán, ta nói đúng không tính toán."

Vương Dương Minh không muốn chính mình một phen tùy ý lời nói để Tô Mộc như thế xúc động, vội vàng an ủi nàng nói: "Thế gia tử đệ nha, khẳng định là ưu tú chiếm đa số. Không cho phép người tương lai Phu Quân lại là một vị không được Kỳ Nam Tử, đáng đáp lại đẹp trai, giá trị con người lại cao, tuổi nhỏ tiền nhiều, chiếm hết nhân gian phong lưu a."

Tô Mộc thần nhiên nói: "Hắn lại ưu tú, chung quy không phải ta lựa chọn. Như vậy có ý gì đây."

Vương Dương Minh bị nàng nói đến im lặng, không biết nên như thế nào về nàng. Hai người cứ như vậy trầm mặc một hồi, Tô Mộc gặp không lời nào để nói, đứng lên nói: "Đêm dài, trở về đi." Nói xong cũng quay người hướng phía doanh địa đi.

Xa xa truyền đến Vương Dương Minh thanh âm, nghe hắn nói: "Tô sư tử, nếu như chờ người mười tám tuổi thời điểm, trong nhà người cho người lựa

chọn người không phải người Lương Phối, người nói cho ta biết, ta giúp người đào thoát."

Tô Mộc kinh ngạc xoay đầu lại, trong mắt lộ ra một tia cảm kích, nhưng mà rốt cục vẫn lắc đầu nói: "Ta rất cảm kích người phần này tâm ý. Thế nhưng là người không hiểu Tô gia năng lượng, lấy một mình người lực lượng, làm sao có thể đủ cải biến ta Tô gia ý chí."

Vương Dương Minh thần sắc nhẹ nhõm: "Ta không được, ta còn có cái tiện nghi sư phụ a. Tán Nghi Sinh phân lượng có đủ hay không?"

Tô Mộc nghiêm túc nghĩ một lát, nói: "Nếu như tán Viện Trường có thể chống đỡ ta, có lẽ thật có thể thay đổi phụ thân ta quyết định. Dù sao tán Viện Trường là Thiên Hạ Đệ Nhất Cao Thủ, vẫn là ta đại hạ quốc trọng thần."

Vương Dương Minh mỉm cười nói: "Cho nên lạc, người cứ an tâm đi. Đi thôi, về đi ngủ."

Tô Mộc biết Tán Nghi Sinh thân phận tôn quý, tự nhiên không thể tùy tiện nhúng tay Tô gia sự tình, nhưng là hần bảo bối nhất cũng là Vương Dương Minh cái này Tiểu Đồ Đệ, nếu như Vương Dương Minh thành tâm nói tốt cho người, có lẽ Tán Nghi Sinh thật hội xuất thủ tương trợ. Nghĩ đến đây chỗ, tích tụ tâm tình vừa rồi làm dịu một số, lập tức hai người trở về riêng phần mình nằm ngủ.

Ngày thứ hai, Vương Dương Minh mệnh lệnh toàn quân tiếp tục xuất phát. Cứ như vậy được đi đi, rốt cục tại sau ba ngày đến chuyến này mục đích —— Hoang Cốc. Đây là trong sa mạc một cái nhỏ ốc đảo nhỏ, nói là Hoang Cốc, trên thực tế ngược lại cũng không hoang vu, có Thụ có cỏ, còn có nguồn nước. Chỉ là nơi này cũng không nhân loại ở lại, cho nên bị đi qua người cho tùy ý lấy tên gọi làm Hoang Cốc.

Vương Dương Minh lấy ra địa đồ, nhìn nửa ngày, nói ra: "Hơi lớn như vậy cái địa phương, có thể giấu lại bao nhiêu Người Hồ?"

Cố Tích Phong cùng theo một lúc nhìn địa đồ, nói: "Thám báo đã nói nơi này có động tĩnh, ta nhìn chúng ta vẫn là cẩn thận là hơn, mọi người xuống ngựa tiến lên, cẩn thận đề phòng."

Một trăm Ưng Dương quân nhao nhao xuống ngựa, chậm rãi hướng Hoang Cốc xuất phát.

Hoang Cốc bên ngoài là một rừng cây, mọc rậm rạp, xanh um tươi tốt, cùng bên ngoài sa mạc đơn giản như là hai thế giới. Mọi người để ý cẩn thận đi vào trong rừng, tránh thoát thái dương bắn thẳng đến, nhất thời cảm thấy mát lạnh sáng khoái.

Chưa đi ra bao lâu, bỗng nhiên trên ngọn cây truyền đến một trận rất nhỏ thanh âm, tất tiếng xột xoạt tốt. Bọn vốn là cảnh giác, nghe được thanh âm này, gấp vội ngừng đầu đi xem, gặp có cái hắc ảnh từ trên ngọn cây nhảy ra ngoài, nhẹ nhàng linh hoạt rơi vào một cái khác trên ngọn cây, xê dịch nhảy vọt, ngay lúc sắp đi xa.

Vương Dương Minh mắt sắc, nhận ra đó là cái người thân ảnh, ám đạo nơi đây quả nhiên có Người Hồ, lường trước người này nhất định là Người Hồ Tiên Phong trạm canh gác. Hần cũng không nóng nảy, từ sau lưng lấy ra cường cung, Loan Cung cái tên, một tiễn vọt tới, động tác như là mây bay nước chảy, một mạch mà thành. Một tiễn này như là lưu tinh càn nguyệt, khoảng cách đem người kia bắn xuống tới.

Bạn đang đọc truyện *Dương Minh Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47: Sơ lộ phong mang .:

Hần cái này cung tiễn không phải hàng thông thường, mà chính là mô phỏng lấy Bá Nhan Thiết Thai Đại Cung chế tạo cường cung. Từ lần trước đánh với hắc bào một trận bên trong một tiễn bắn giết Niệm Sư về sau, Vương Dương Minh liền đối cung tiễn sinh ra nồng hậu dày đặc hứng thú, Bá Nhan gặp hần nguyện ý học, cũng liền nguyện ý dạy hần, hần dùng ba ngày thời gian, đem Bá Nhan Thần Cung chi thuật học cái đại khái, về sau lại tần tần khổ khổ luyện ba tháng, tuy nhiên xa còn lâu mới có được Bá Nhan lợi hại như vậy, cũng đã là trong quân khó được Thần Xạ Thủ.

Vương Dương Minh đi ra phía trước, gặp quả nhiên là cái Người Hồ, hần cố ý tránh ra người này yếu hại, một tiễn này là bắn tại trên đùi, Thiết Tiễn lực đạo hùng hồn, đem người kia chân bắn cái xuyên qua, nằm trên mặt đất vô pháp đứng dậy, kêu rên không thôi.

Vương Dương Minh để trong quân Thông Dịch tiến lên tra hỏi, người kia oa oa kêu to, Vương Dương Minh không hiểu hần nói cái gì, hỏi Thông Dịch nói: "Cái này Hồ Man bô bô nói cái quái gì!"

Thông Dịch tình hình thực tế phiên dịch nói: "Hần nói chúng ta tiến bọn họ vòng vây, khẳng định chết không có chỗ chôn."

Vương Dương Minh giận dữ, nói: "Cái này khôn nạn, sắp chết đến nơi còn như thế mạnh miệng. Sớm làm để hần sổ sách, miễn cho đợi chút nữa thụ nhiều tội!"

Hắn lòi còn chưa nói hết, Cỗ Tích Phong đã nhắt đao trăm dưới, Đao Thế tấn mãnh, như là tấm lụa. Đây Người Hồ nhắt thời đầu thân tách rời. Cỗ Tích Phong đem đầu của hắn mang theo Bím tóc cột vào bên hông mình, lộ ra một thanh răng vàng, reo hò nói: "Một cái!"

Nguyên lai Tây Bắc trong quân tính toán quân công bằng chứng cũng là chém giết địch nhân đầu lâu, bởi vì đầu lâu số lượng trực tiếp cùng tấn thăng phẩm cấp tương quan, cho nên lại được gọi là thủ cấp. Mọi người nhao nhao tới than mình chậm tay một bước, công lao này liền bị Cỗ Tích Phong phải đi.

Đứng vào lúc này, chợt nghe được trong rừng vài tiếng lẹ vang, suu suu suu suu, tất cả mọi người là Bách Chiến chi binh, làm sao không biết cái này là địch nhân tên bắn lên. Vương Dương Minh hét lớn một tiếng: "Bày trận!" Lập tức mọi người chia tám đội, mỗi đội bày thành Uyên Ương Trận, mỗi trong trận có tả hữu hai tên lính cầm Thiết Thuần, đem sở hữu đến tiền hết thấy ngăn lại.

Địch nhân mưa tên hung mãnh, trọn vẹn bắn ăn xong bữa cơm, nhưng là Vương Dương Minh quân đội Thiết Thuần là đặc chế Tinh Cương thuần bài, dài năm thước bao quát tam xích, dày bốn tấc, nặng hơn 50 cân, ở đâu là Người Hồ mũi tên có thể xuyên thấu. Người Hồ gặp viễn trình công kích vô hiệu, lập tức phát một tiếng hô, từ trong rừng cây trùng sát đi ra.

Vương Dương Minh sơ lược nhìn lại, gặp Người Hồ tuy nhiên mấy chục người số lượng, đều ngồi trên lưng ngựa, lườm trước cái này sóng Người Hồ đối quân đội mình không tạo thành cái uy hiếp gì, hạ lệnh: "Mọi người lấy Uyên Ương Trận hình tiến lên phân tán nghênh địch, tốc chiến tốc thắng!"

Một trăm người sớm đã đối với hắn nghe lời răm rắp, cấp tốc tiến lên cùng địch nhân chiến đấu. Mọi người đã xem Uyên Ương Trận thao luyện hồi lâu, giờ phút này đối đầu địch nhân chân chính, cái này Uyên Ương Trận uy lực rất cực phát huy ra.

Chỉ gặp Người Hồ chưa vọt tới mọi người trước người, Lang Tiễn đã đâm ra, cấp trên gai nhọn trực tiếp đem phía trước nhất một đợt Người Hồ đâm xuống dưới ngựa, hai bên trái phải Thiết Thuần ngăn trở đợt thứ hai Người Hồ Loan Đao,

Đao Phủ Thủ tức từ Thiết Thuần bên trong đuổi ra đao qua, hạ chặt đùi ngựa, bên trên chặt Người Hồ, mười giữa hai người phối hợp gần như không sơ hở, mấy hơi ở giữa cũng đã đem cái này mấy chục tên Người Hồ giết xuống dưới ngựa. Quý dị nhất tràng diện là, Người Hồ oa oa gào thét cho mình tăng thêm lòng dũng cảm, mà Hạ Nhân bên này mỗi người đều là một câu không nói, chỉ là trầm mặc, hai bên hình thành rõ ràng tương phản. Người Hồ rất nhanh liền sụp đổ, chạy trốn chết, Vương Dương Minh còn chưa hạ lệnh, mọi người nhao nhao tiến lên truy kích, cướp đem nói bừa người thủ cấp chặt xuống.

Vương Dương Minh nhìn lấy gấp, quát to: ", cho lão tử lưu một cái sống!"

Mọi người vừa muốn chặt xong những này nói bừa đầu người, nghe được Vương Dương Minh lời nói, rốt cực dừng tay, lưu lại một người sống. Vương Dương Minh phái Thông Dịch cùng sau lưng tự mình, hỏi người kia nói: "Người, cái gì làm việc!" Nói xong chính mình cũng lắng, tâm đạo ta là thế nào xuất hiện một câu như vậy.

Cũng may này Thông Dịch là cái tinh quái, thuận lợi mà đem hắn ý tứ biểu đạt.

Này nói bừa trong mắt người tất cả đều là hoảng sợ thần sắc, đại khái từ trước tới nay chưa từng gặp qua dạng này trầm mặc, hung ác lại hiệu suất cực cao địch nhân, phe mình toàn quân bị diệt, mà đối phương thế mà lông tóc không thương, đây thật là hắn tác chiến mười mấy năm qua chưa bao giờ thấy qua quái sự.

Người Hồ sớm bị sợ mất mật, trong lòng run sợ nói: "Chúng ta là Tinh Tuyệt Quốc Sĩ binh, từ khi mười Lục Quốc Liên Quân xuất sư bất lợi về sau, chúng ta chuẩn bị trở về nước, trên đường dùng hết nước cùng lương thực, khó khăn kể đến như thế một cái ốc đảo, cho nên chúng ta liền chuẩn bị ở chỗ này nghỉ chân mấy ngày, chờ nghỉ đủ rồi lên đường."

Vương Dương Minh tiếp tục hỏi: "Các ngươi hết thấy có bao nhiêu người."

Này Người Hồ cũng là trung thực, như là triệt để, nói: "Chúng ta hết thấy năm trăm người, bên cạnh ta cái này năm mươi người là tiên phong trạm canh gác. Đại bộ đội đều tại ốc đảo chỗ sâu nghỉ ngơi."

Vương Dương Minh tâm đạo đám này Tinh Tuyệt người cũng thật là không may, tại cái này không có danh tiếng gì Hoang Cốc nghỉ chân, thế mà liền bị Bá Nhan phát ra thám báo phát hiện, còn dẫn được bản thân đám này Ưng Dương quân đến đây vây quét. Hắn lườm trước vừa rồi làm ra động tĩnh lớn như vậy, cái này sóng Tinh Tuyệt nhân chủ lực chắc hẳn đã kinh động, lập tức mệnh lệnh chúng nhân trận địa sẵn sàng đón quân địch, tùy thời chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu.

Thông Dịch hướng Vương Dương Minh xin chỉ thị: "Cái này Người Hồ xử lý như thế nào?"

Vương Dương Minh chính đang do dự, Trần Bá Tiên mất sắc, nhìn Người Hồ trong cổ treo cái Ngọc Bội, trong chiến đấu Ngọc Bội rơi ra ngoài, là cái ngọc khắc Tài Thần, Trần Bá Tiên ngạc nhiên nói: "Tài Thần là chúng ta Hạ Nhân cung phụng thần tiên, trên người người vì sao lại có Tài Thần Ngọc Bội?"

Này Người Hồ nom nớp lo sợ nói: "Đây là ta từ một cái Hạ Nhân bình dân trên thân tìm ra tới..."

Vương Dương Minh nghe hắn nói như thế, sắc mặt trong nháy mắt trở nên âm trầm, nói: "Cái kia Hạ Nhân đâu?"

Người Hồ nói quanh co không nói, Vương Dương Minh lại sớm đã đoán được, trầm giọng nói: "Người đem hắn giết đúng hay không?"

Người Hồ gật gật đầu, đang muốn giải thích, Vương Dương Minh không nói thêm gì nữa, nhẹ tay nhẹ vung lên, sớm có chò ở một bên Cổ Tích Phong nhất đao chặt xuống, người này trong nháy mắt sổ sách.

Đúng lúc này, nghe được Lâm Từ chỗ sâu phát một tiếng hô, lại có vô số vũ tiễn toát ra. Lần này mưa tên so với lần trước muốn lợi hại hơn nhiều, Vương Dương Minh lường trước địch quân chủ lực đã đến, lần này cũng không phải năm mươi người, mà chính là 450 người, trọn vẹn là mình bốn lần nhiều. Hắn không dám nhẹ hồ, hạ lệnh: "Kết uyên ương đại trận ngăn địch!"

Uyên ương đại trận cũng là Uyên Ương Trận một loại biến hóa, đem tám cái Tiểu Trận hợp nhất, Thiết Thuần tay tại trước nhất, Lang Tiễn lần hai, Đao Phủ Thủ mai phục tại các ngõ ngách, Chủ Tướng ở trong trận tâm. Vương Dương Minh bên người có Cổ Tích Phong bốn người bảo hộ, căn bản không e ngại địch nhân vọt tới trong trận đến, lấy Thiết Cung, năm mũi tên, cũng không biết có mấy cây, chế trụ dây cung một bắn ra qua.

Người Hồ tấn công phi thường chú ý Trận Hình, bởi vì nếu như Trận Hình loạn, Kỵ Binh trùng kích lực liền hội yếu đi rất nhiều, cho nên Người Hồ là mỗi một đợt Kỵ Binh đều đứng thành một hàng, đều đều hướng phía trước tiến lên. Cái này cho Vương Dương Minh cung tiễn mang đến ưu thế cực lớn, hắn cái này mấy mũi tên, tuy nhiên đều là tản ra, lại cũng căn bản không cần nhắm chuẩn, mỗi một lần bắn tên, đều có năm sáu tên Người Hồ hét lên rồi ngã gục. Hắn cung tiễn lực lượng lại đủ, Người Hồ bị bắn xuống dưới ngựa về sau, cung tiễn dư uy không ngừng, đem Người Hồ đóng đinh trên mặt đất.

Người Hồ ý vào sai nha, khó khăn chịu qua Vương Dương Minh cung tiễn đến trước trận, lại bị Lang Tiễn thanh lý rơi mười mấy cái, khó khăn xông phá Lang Tiễn, lại bị Đao Phủ Thủ giải quyết mười mấy cái. Ăn xong bữa cơm, đã có hai trăm Người Hồ sổ sách. Người Hồ gặp tiến công bất lợi, phát một tiếng hô liền muốn rút lui, Vương Dương Minh nơi nào sẽ như bọn họ mong muốn, quát to: "Kết Thái Cực loạn vòng trận!"

Bạn đang đọc truyện *Dương Minh Kỳ Convert* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Binh Vạn Mã tránh Bạch Bào .:

Chúng nghe lệnh, nhao nhao kết trận, Thái Cực loạn vòng trận, bắt chước Thái Cực Âm Dương Ngự kết cầu, từ mười người kết thành một cái vòng tròn, đem địch nhân vây quanh ở bên trong, một trăm người kết thành mười cái vòng, phân biệt đem địch nhân hai trăm người chia cắt ra đến, riêng phần mình vây quanh.

Binh pháp có nói, thập tắc vi chi, cái này loạn vòng trận diệu dụng lại tại lấy một hạng hai, lấy mười hạng 20. Đương nhiên, nếu như không phải Người Hồ loạn trận cước, Vương Dương Minh cũng không dám tùy tiện sử xuất trận pháp này, dù sao dùng ít địch nhiều, thường thường cần tập trung ưu thế binh lực, giống loạn vòng trận dạng này đầu pháp, thực rất mạo hiểm.

Người Hồ gặp đã bị vây lại, Kỵ Binh trùng kích lực lại khó phát huy, ngược lại dễ dàng bị Hạ Nhân cho chặt đuôi ngựa, lập tức riêng phần mình xuống ngựa Bộ Chiến. Vương Dương Minh gặp trận giáp là cả thời cơ đã đến, từ phía sau quát ra giấu đi mũi nhọn Trọng Kiếm, quát to: "Xuất binh khí, đánh giáp là cà!"

Mọi người nhao nhao rút vũ khí ra, những vũ khí này cũng là Vương Dương Minh đặc địa hướng Bá Nhan đòi hỏi những Ưu Lương đó binh khí. Quả nhiên song phương một phát vào tay, Hạ Nhân chiếm lợi lớn, Hạ Nhân binh khí dễ như trở bàn tay liền có thể đâm rách Người Hồ khôi giáp, mà Người Hồ binh khí chặt tới Hạ Nhân Tinh Thiết chiến giáp trên thân tuy nhiên tóe lên một dải tia lửa.

Vương Dương Minh anh dũng đi đầu, giấu đi mũi nhọn chỗ đến kêu rên một mảnh, vô luận địch nhân loại nào binh khí, loại nào khai giáp, chỉ cần bị giấu đi mũi nhọn gạt qua, hết thảy một phân thành hai. Trọng Kiếm Cừ Thúc thích hợp nhất chiến trận đọ sức, mỗi một kiếm đều không lãng phí khí lực, không có chút nào hoa xảo.

Thần kỳ hơn là, Huyền Thiết bản thân có cự đại từ tính, Người Hồ binh khí chưa tiếp xúc giấu đi mũi nhọn, liền bị nó cự đại hấp lực cho lệch dẫn quỹ đạo, căn bản cấu bất thành uy hiếp, Vương Dương Minh mỗi giết một hồi, liền muốn dùng lực vung vung lên giấu đi mũi nhọn, dùng chính mình cự đại khí lực đem bám vào giấu đi mũi nhọn trên thân kiếm địch nhân binh khí vứt bỏ, cái này một vài ra, lại không khác tại thổi phòng ám khí, nhất thời lại là một mảnh Người Hồ sổ sách.

Người Hồ sớm đã bị giết đến ngốc, bọn họ chưa bao giờ thấy qua như thế kỳ quái chiến đấu: Đối phương bọc thép tựa hồ là Thiên Hạ cứng rắn nhất đồ vật, mình vô luận như thế nào cũng không thể đâm rách. Đối phương vũ khí toàn bộ đều là kỳ kỳ quái quái gia hỏa, dễ như trở bàn tay liền có thể muốn chính mình mệnh. Đối phương khí lực hết thảy đều là mình gấp mười lần, tựa hồ mỗi mỗi cũng sẽ không mệt nhọc, tùy tiện ai nhất đao đều tựa hồ có Bãi Sơn Đào Hải lực đạo, căn bản không phải chính mình có khả năng tới.

Đáng sợ nhất là, đối phương là một đám trăm mặc Lang, bọn họ giết càng nhiều càng trầm lặng yên, trong mắt trừ lạnh lùng vẫn là lạnh lùng, tựa hồ căn bản không phải tại giết người, chỉ là tại giết chết con kiến hôi. Dạng này trận chiến, còn thế nào đánh xuống?

Đến tối hậu, những này Tinh Tuyệt người đã chết lặng, bọn họ không hề chống cự, tựa hồ tranh thủ thời gian bị những này kỳ quái Hạ Nhân cho giết chết cũng là một loại giải thoát.

Khi cái cuối cùng Người Hồ ngã xuống thời điểm, hắn đem hết toàn lực đang kêu một câu, Vương Dương Minh nghe không động hắn đang nói cái gì, hỏi Thông Dịch nói: "Người này đang nói cái gì di ngôn?"

Thông Dịch cười nói: "Hắn đang kêu hai chữ —— Bạch Bào,

Bạch Bào."

Vương Dương Minh nhìn một chút trên thân mọi người Bạch Bào, đã sớm bị địch nhân tui máu nhuộm đỏ, tăng thêm nguyên bản thù thù đi lên Hồng Vân, càng lộ ra tui đẹp vô cùng. Hắn lớn tiếng ngâm nói: "Danh Sư Đại Tướng chó từ bền vững, ngàn binh Vạn Mã tránh Bạch Bào, ha ha ha ha."

Người Hồ vẫn đọc lấy Bạch Bào, Bạch Bào, chậm rãi ngã xuống, khí tuyệt thân vong.

Vương Dương Minh mệnh lệnh chúng nhân quét dọn chiến trường, thu được chiến lợi phẩm. Hắn đứng ở trên không bên trong, nhìn lấy đầy đất Người Hồ thi thể, hướng Cổ Tích Phong nói: "Cổ đại ca, ngươi nói Người Hồ tương lai hội ý kiến gì chúng ta chi này Ứng Dương quân?"

Cổ Tích Phong cười ha ha, nói ra: "Thiên Quân Vạn Mã tránh Bạch Bào, hắn là câu nói này đi."

Là địch, Ứng Dương quân trận chiến mở màn báo cáo thắng lợi, chém giết Tinh Tuyệt binh lính năm trăm người, phe mình lông tóc không thương. Sau có người qua đường đi qua nơi đây, mắt thấy đầy đất Người Hồ thi thể thảm trạng, trở lại Cổ Hương sau nhao nhao tuyên dương, Người Hồ bên trong bắt đầu lưu truyền "Bạch Bào Quân" đủ loại hung danh, phàm là Người Hồ nghe nói Bạch Bào Quân tên, tất cả đều nghe tin đã sợ mất mật. Còn người trong truyền thuyết kia thống soái chi quân đội này tuổi trẻ tướng lĩnh, thì bị Người Hồ căm hận xưng là "Bạch Bào Ma Quân", nói bừa ngữ phát âm vì "Bên ngoài đặc biệt Gan Dalf", nghe nói có thể dùng tiểu nhi khóc đêm, nhất thời hung danh vô lượng.

Vương Dương Minh dẫn mọi người quét dọn xong chiến trường, cường điệu đem Tinh Tuyệt người đeo trên người Nước trong cùng lương thực thu được, đem mọi người quân công đều đăng ký trong danh sách, về phần đầy đất Người Hồ thi thể thì lười nhác quản lý, đem người rời đi Hoang Cốc. Hắn cùng Cổ Tích Phong bọn người sau khi thương nghị, cho rằng trận chiến mở màn báo cáo thắng lợi, khoảng cách ban đầu xuất chinh một tháng thời hạn còn sớm, không bằng rèn sắt khi còn nóng, ngay tại cái này đại mạc phía trên Du Kích, nếu như đụng phải tiểu cổ Người Hồ binh lực, liền chém giết, nếu như đụng phải đánh không lại đại bộ đội, hoặc là lương thảo Nước trong hao hết, liền khai hoàn về Gia Dự Quan.

Không muốn cái này nhưng để đại mạc phía trên Người Hồ xui xẻo. Vương Dương Minh bọn người ban ngày dựa vào thái dương chỉ thị phương vị, ban đêm dựa vào sao Bắc Cực dẫn đường, một đường hướng tây tiến lên năm trăm dặm, xâm nhập đại mạc nội địa, quả nhiên đụng tới mười mấy cổ nói bừa người tiểu đội, nhân số đều tại ba mươi, năm mươi người thượng hạ, tại Ứng Dương quân Uyên Ương Trận uy lực dưới, nói bừa người không ai sống sót.

Ngày thứ hai mươi bên trên, mắt thấy Nước trong sắp hao hết, Vương Dương Minh tra nhìn địa đồ, gấp phía đông ba mươi dặm chỗ hắn là chỗ đường sông, thế là đem người tiến về tìm nước. Không muốn trên bản đồ đánh dấu này con sông, sớm đã trong sa mạc bốc hơi hầu như không còn. Hắn biết được quân đội mang theo Nước trong đã không đủ để duy trì một ngày, trong lòng có chút kinh hoảng.

Cổ Tích Phong là sa mạc hành quân Lão Thủ, gặp Vương Dương Minh cau mày, giục ngựa tiến lên cùng hắn sống vai mà đi, thấp giọng nói: "Lão Đệ không cần khẩn trương, ta có Nhất Pháp, có thể lấy được nguồn nước."

Vương Dương Minh đại hỉ, vội vàng hỏi là phương pháp gì. Cổ Tích Phong cười hắc hắc, nhảy xuống ngựa đến, từ trong ngực quật ra một sợi dây hương, dùng cây châm lửa nhóm lửa, tại đất cát bên trong đào cái động, đem hương dây đặt ở bên trong, lại nhẹ nhàng dùng hạt cát che lại.

Vương Dương Minh không biết hắn đây là đang làm gì, Tô Mộc lại kinh hi nói: "Ban đầu tới thế gian thật có loại này lấy nước phương pháp!"

Vương Dương Minh không biết Tô Mộc vì sao sợ hãi thần phục. Nhưng gặp Cổ Tích Phong đứng dậy, đưa mắt nhìn bốn phía, gấp cách đó không xa có một chùm khói xanh mịt mờ từ tầng cát bên trong lộ ra đến, Cổ Tích Phong cười ha ha, nói: "Bức khói địa phương, hướng xuống đào, nhất định có nước."

(chú thích: Danh Sư Đại Tướng chó từ bền vững, ngàn binh Vạn Mã tránh Bạch Bào, cái này nguyên là Nam Triều thời kỳ lưu truyền Đồng Dao, tán thưởng Lương Quốc tuyệt đại mãnh tướng Bạch Bào Trần Khánh Chi dũng mãnh. Phổ cập khoa học - Science một chút, Trần Khánh Chi (484 năm —539 năm), chữ Tử Vân, Hán Tộc, Nghĩa Hưng nước núi (nay Giang Tô tỉnh Nghi Hưng thành phố) người, Nam Bắc Triều Thời Kỳ Nam Triều xà nhà tướng lĩnh. Thiếu vì Lương Vũ Đế Tiêu Diễn tùy tùng. Trần Khánh Chi thân thể Văn Nhục, khó mở phổ thông Cung Nỗ, không quen cưỡi ngựa cùng bắn tên, nhưng lại giàu có Đàm Lược, thiện trừ tính, mang Binh có phương pháp, là một vị rất được chúng tâm Nho Tướng. Từng lấy 7000 chi chúng, trước sau tác chiến 47 lần, công thành 32 tòa, đều là khắc, sở hướng Vô Tiền.

Khác, ta không phải cố ý muốn Black (Ma Giới Bạch Bào Gan Dalf là tét Táo Quân ba trà Đại Ái đầu!)

Chương 49: Tự tay viết thư :.

Vương Dương Minh còn không tin, Tô Mộc cười nói: "Cổ đại ca quả nhiên là trong sa mạc người trong nghề. Cái này đốt hương lấy nước chỉ pháp, chỉ có Hạ Nhân bên trong lớn nhất hiểu biết sa mạc người mới sẽ biết."

Nguyên lai nơi này vốn là đường sông, về sau đường sông khô cạn, nguồn nước thực cũng không biến mất, chỉ là rót vào đến hạt cát phía dưới, trở thành lòng đất ẩm ướt. Cổ Tích Phong đốt hương vùi sâu vào trong đất, Yên Khí không thể thẳng xông thẳng lên đến, liền sẽ tự hành tìm kiếm hân xuất khẩu, mà Yên Khí tìm được đường kính, dĩ nhiên chính là mạch nước ngầm nói, cho nên Cổ Tích Phong khẳng định bốc khói địa phương đào xuống qua, nhất định sẽ nhìn thấy nước.

Ngay sau đó mấy tên thân thể khỏe mạnh quân sĩ cầm Phương Tiện Sản đến đào đất, thẳng tắp đào xuống qua sáu bảy tám thước, mới gặp một phần nhỏ vũng nước đục ừng ực ừng ực mà bốc lên lên, Vương Dương Minh gặp này nước đục trội dị thường, sâu nói: "Tuy nhiên có nước, làm thế nào có thể là người uống."

Cổ Tích Phong nói: "Không có gì đáng ngại." Lấy ra băng gạc làm Ngoại Y, đem che ở nguồn nước bên trên, nước thấm qua băng gạc, nhưng là hạt cát lại bị ngăn tại y phục bên ngoài, mắt thấy nước lập tức thanh tịnh không ít, Cổ Tích Phong đem Sa Y cầm lên, đem một bọc nhỏ nước đổ vào trong túi da, nói: "Lắng đọng nửa ngày, lúc chạng vạng tối liền có thể uống."

Vương Dương Minh mới chợt hiểu ra, tâm đạo Lao Động Nhân Dân trí tuệ thật sự là không thể khinh thường. Lập tức mệnh một người quân sĩ chuyên môn phụ trách lấy nước, chậm rãi rót đầy mười cái Túi da, rốt cục tạm thời hiểu biết khẩn cấp.

Vương Dương Minh đem Quốc Tử Giám mấy người cùng Cổ Tích Phong bọn người gọi vào bên người, nói: "Tuy nhiên Cổ đại ca phương pháp tạm thời hiểu biết nguồn nước chỉ gặp, nhưng là chúng ta một trăm người, tăng thêm mã thất, những này nước chỉ có thể lại kiên trì một ngày. Ta nhìn chúng ta việc cấp bách là tranh thủ thời gian đi trở về, tại trở về trên đường tìm tới gần nhất nguồn nước, xuất chinh lần này liền dừng ở đây, còn lại nhiệm vụ cũng là khai hoàn hồi triều."

Tất cả mọi người gật đầu nói phải, dựng lên lều vải, ngay tại chỗ nghỉ ngơi. Cổ Tích Phong phản phó, trừ lính gác bên ngoài, hơn người không thể tùy tiện đi lại, tránh cho trình độ tiêu hao. Đợi lúc chạng vạng tối, mặt trời đã lặn, Vương Dương Minh tức hạ mọi người lên ngựa phi nhanh, hướng đông phương mà đi, tính hành quân đêm, vì cũng là có thể giảm bớt trình độ bốc hơi. Cứ như vậy Dạ Hành hiểu tức, trên đường lại may mắn tìm tới một chỗ ốc đảo, làm một cái đại chinh đồn, đi thẳng bảy ngày, tài năng danh vọng gặp Nữ Cường Nhân doanh Trại Địa. Nguyên lai Nữ Cường Nhân doanh tại Gia Dự Quan Chính Tây bố phòng, Vương Dương Minh bọn họ nhất lộ hướng đông, đúng lúc là chạy Nữ Cường Nhân doanh mà đến.

Vương Dương Minh phái tiên phong qua thông báo tin tức, tuy nhiên nửa canh giờ, liền có Nữ Cường Nhân doanh tiên phong ra nghênh tiếp. Vương Dương Minh gặp này tiên phong tuy là nữ lưu, lại hình dáng cao lớn thô kệch, nói chuyện cũng là cả tiếng, ám đạo chẳng lẽ Nữ Cường Nhân trong doanh nữ từ đều là tướng mạo này? Đây Tô Mộc cùng Trầm Thanh lòng này chẳng phải là Nữ Cường Nhân trong doanh số một số hai mỹ nữ?

Nghe này tiên phong nói: "Vương Giáo Ủy ở đâu? Hạ quan Nữ Cường Nhân doanh tiên phong quách ngải, trước tới đón tiếp."

Tô Mộc cùng Trầm Thanh lòng này sớm trên ngựa trông thấy nàng, giục ngựa tiến lên phía trước nói: "Quách tỷ tỷ,

Mấy tháng không thấy, không việc gì hay không?"

Nguyên lai Tô Mộc cùng Trầm Thanh lòng này trước đó tại Nữ Cường Nhân trong doanh huấn luyện, cùng quách ngải mười phần quen biết. Quách ngải là Nữ Cường Nhân doanh thống soái dưỡng nữ, từ trước đến nay đến thống soái tín nhiệm, cho nên đảm nhiệm tiên phong chức. Quách ngải gặp người quen, hết sức vui vẻ, nói: "Tô muội muội, Trình muội muội, các người đều hoàn hảo trở về, thật sự là thật đáng mừng. Không biết vương Giáo Ủy có thể trong quân đội?"

Vương Dương Minh giục ngựa tiến lên, chấp tay nói: "Làm phiền quách tiên phong, còn mời cái này mang bọn ta tiến đến Nữ Cường Nhân doanh đi."

Quách ngải gặp Vương Dương Minh tuổi còn trẻ, lại là những người này Thủ Lĩnh, trong lòng không tin tưởng lắm, nhưng nhìn Ứng Dương quân toàn viên đều nghe hân hiệu lệnh, thế mới biết trong quân truyền lại không giả, cái này vương Giáo Ủy tuy nhiên tuổi trẻ, lại thật là bá Nhan đại soái tâm phúc ái tướng. Nàng không dám thất lễ, vội vàng phía trước dẫn đường.

Một đường tới Nữ Cường Nhân doanh trong quân, thống soái sớm đã tại Soái Trướng chờ. Vương Dương Minh đi vào Soái Trướng, gặp ở trong trên ghế ngồi một vị nữ tử, người này năm hơn bốn mươi, hai đầu lông mày đều là phong sương chi sắc, nhưng là nhìn kỹ lại, lò mò có thể nhìn ra người này ngũ quan duyên dáng, khí khái hào hùng bồng bồng phần phàn, lúc tuổi còn trẻ nhất định cũng là một vị mỹ nhân. Nghe quách ngải hướng nữ tử kia bẩm: "Đại Soái, Ứng Dương Quân Vương Giáo Ủy đến."

Nữ tử kia nghe được lời ấy, ngẩng đầu nhìn thấy Vương Dương Minh, đứng lên nói: "Vương Giáo Ủy vất vả. Bì nhân Nữ Cường Nhân doanh thống soái Quách Từ Nghi."

Vương Dương Minh vội vàng cùng hân chào, hân biết Nữ Cường Nhân doanh hạ hạt một vạn quân mã, mà lại đều là nữ tử, tại Tây Bắc trong quân địa vị

luôn luôn đặc thù, trừ gánh chịu bình thường phòng vệ tiến công nhiệm vụ bên ngoài, còn muốn nhận mặt trách nhiệm, bên trong rất nhiều nữ binh đều là tiềm tàng tại chỗ tối, tại Dịch Quốc lấy sắc tùy tùng người, tìm hiểu trân quý tình báo. Những cô gái này tại hào hoa phong nhã niên kỷ, vì ích lợi quốc gia, không thể không hiến ra bản thân quý giá nhất thanh xuân, cho dù xuất ngũ về sau, thường thường cũng không thể gả đến Như Ý Lang Quân, thực mười phần đáng thương, cho nên trong lòng của hán đối với Nữ Cường Nhân doanh các nữ binh có thấm thiết nhất đồng tình.

Quách Tử Nghi gặp Vương Dương Minh bốn người phong trần mệt mỏi, tranh thủ thời gian mệnh Nữ Cường Nhân trong doanh chuẩn bị nước nóng com nóng, mời Ung Dương quân nghỉ ngơi. Ung Dương quân sĩ binh tuy nhiên đi qua tàn khốc đặc huấn cùng thực chiến, từng cái đều là chịu khổ người, nhưng là một đường Đông Lai cũng xác thực mệt chết, kiên cường nữa người cũng chỉ có yếu ớt thời điểm, càng Tô Mộc cùng Trầm Thanh lông mày, gặp có nước nóng có thể tắm, chỗ nào còn quân này rất nhiều, đều sớm nhảy cẳng hoan hô tắm rửa qua.

Vương Dương Minh cùng Quách Tử Nghi bắt chuyện một hồi, đại khái báo cáo chính mình phen này xuất chinh tình huống. Quách Tử Nghi nghe được mất phượng cao gầy, sợ hãi than nói: "Đại Soái đề nghị muốn tổ kiến Ung Dương quân lúc, ta còn oán thâm qua, nghĩ thâm tuy nhiên một trăm người quân đội, có thể đưa đến cái tác dụng gì. Vương Giáo Ủy xuất chinh lần này, chiến quả nổi bật, ta mới biết được Đại Soái quả nhiên là nhìn xa trông rộng, so với ta mạnh hơn quá nhiều, người phen này nhưng làm ta Tây Bắc quân gần như đại doanh hào quang đều đoạt đi."

Vương Dương Minh vội vàng gọi tên không dám, lại tán dương một phen Quách Tử Nghi trị quân có phương pháp. Đêm đó tại Nữ Cường Nhân trong doanh xếp đặt tiệc rượu, vì Ung Dương quân mọi người bày tiệc mời khách, mọi người rất cực có thể an an ổn ổn ngủ một cái an tâm cảm giác. Quách Tử Nghi sớm phái Truyền Lệnh Quan tiến về Gia Dự Quan bên trong báo cáo Vương Dương Minh bốn người khai hoàn trở về tin tức.

Đêm đã khuya, Bá Nhan đang trong trường ngồi ngay ngắn, trong tay cầm hai lá thư tín, hai đầu lông mày đều là nghiêm túc. Cái này hai lá thư tín, đều là buổi trưa hôm nay từ Trường An bên kia tám trăm dặm khẩn cấp văn thư tới. Hắn cầm lấy đệ nhất phong, phong thư này phong mười phần lộng lẫy, bên trên ấn Ngũ Trảo Kim Long, mặt sau dùng hỏa tất phong ấn, viết tám cái màu đỏ: "Bá Nhan thân khai, tặc ý duyệt người chết." Màu đỏ phía dưới đóng một cái Tiểu Chương, chương bên trên là bốn chữ: "Chính thống chi bảo". Cái này lại là Hồng Vũ Hoàng Đế tự tay viết thư!

Hồng Vũ Hoàng Đế cho Cấp dưới truyền lời, hoặc là Thánh Chỉ, hoặc là Khẩu Dụ, sẽ rất ít dùng viết thư loại phương thức này, mà này tin hỏa tất phong ấn, lại nói rõ trừ Bá Nhan bên ngoài hán bất luận kẻ nào mở ra thư này nếu như bị phát giác cũng sẽ là chết hạ tràng, có thể thấy được thư này bên trong tất có cực đoạn bí mật thư hơi thở.

Bạn đang đọc truyện *Dương Minh Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50: Tửu thôi hỏi quân 3 ngữ :.

Bá Nhan chậm rãi mở ra xi, quất ra một tờ tín chỉ đến, thấy phía trên viết:

"Bá Nhan, trăm mối cùng người cha uống, hơi say rượu, về cật niệm người, tửu thôi hỏi quân ba sự tình: Một, Tây Bắc quân cùng hắc bào dẫn đầu bốn vạn liên quân giao chiến, tổn hại ta tám ngàn tướng sĩ, người coi tội gì? Hai, Vương Dương Minh lại Vạn Quân chủ mục hạ cùng hắc bào tánh mạng tương bác, gần như tổn hại tánh mạng, người coi tội gì? Ba, lần trước người mời thăng Vương Dương Minh vì Giáo Ủy, ta chuẩn, nghe nói người lại để cho hán xây Chi Ung Dương quân xuất quan cùng Hồ Man giao chiến, người không tự mình trông coi hán, người coi tội gì? Một tháng bên trong, Hồi Kinh hướng ta chia nói rõ. Duyệt sau tức đốt."

Bá Nhan cảm thấy phía sau lưng hơi lạnh, đưa tay qua sờ, phát hiện đã sớm bị mồ hôi lạnh ướt đầm. Hoàng Thượng thân bút cho mình viết thư, đã là bất phàm, trong thư khác không nói, ánh sáng cho mình tội danh liên liệt tam điều, đây là muốn làm gì? Mở đầu cố ý có một chút Hoàng Thượng mời cha mình uống rượu, này lại là có ý gì?

Bá Nhan phụ thân, đã từng là trong quân trọng thần, về sau cao tuổi, xin mời từ quan chức, ở kinh thành Dưỡng Lão, Hoàng Thượng riêng có hiền danh, một mực đối phụ thân rất tốt, có rảnh thời điểm mời lão tiên sinh uống rượu, này cũng không phải cái đại sự gì, chỉ là hiện tại Hoàng Thượng tìm đến mình hưng sư vấn tội, câu nói đầu tiên là mời cha mình uống rượu, chẳng lẽ là muốn cảnh cáo chính mình, cả nhà đều tùy thời tại hán trong lòng bàn tay?

Hắn chăm chú nắm quyền đầu, thở dốc to khỏe, chờ một lúc, lại chậm rãi buông tay ra chuông, ngược lại dễ dàng hơn, tự như: "Người muốn ta Hồi Kinh, ta liền Hồi Kinh tốt. Ta còn muốn mang theo Vương Dương Minh cùng một chỗ Hồi Kinh, nhìn người tại Tân Nghi Sinh trước mặt như thế nào quả trách ta không phải."

Hắn đem phong thư này trên ánh đèn điểm, đốt thành tro bụi, lại mở ra thứ hai phong, cái này một phong liền đơn giản hơn nhiều, đây là Hình Bộ đến công văn, viết: "Hình Bộ công văn đưa Binh Bộ Cấp dưới Tây Bắc quân bá Nhan tướng quân dưới trưởng: Khoảnh tiếp trong quân báo cáo, cáo Tây Bắc quân Bồi Nhung Giáo Ủy Vương Dương Minh có ăn hối lộ chi ngại. Theo báo: Vương mượn cần vụ doanh Phó Thống Lĩnh chức liên, tự tiện sửa đổi chọn mua quân nhu Rau xanh con đường, theo thứ tự hàng nhái, từ đó mưu lợi bất chính, tham kim hơn vạn. Lấy Tây Bắc quân chỉ nhanh thăm tra hồi báo, như tình là thật, quân pháp tham gia. Này văn đã Binh Bộ hạch." Lạc khoản là Binh Bộ cùng Hình Bộ hai cái bộ con dấu.

Bá Nhan nhìn xong giận dữ, đem tin hung hăng đập trên bàn, mắng to: "Hồ nháo!"

Hắn thân binh ở ngoài cửa hầu hạ, nghe được Bá Nhan thanh âm, vội vàng tiến đến nói: "Tướng Quân chuyện gì?"

Bá Nhan áp chế một hạ cảm xúc, hỏi thân binh nói: "Cần vụ trong doanh luôn luôn là ai chủ sự?"

Thân binh trả lời: "Bẩm Tướng Quân, cần vụ doanh chức Thống soái hướng từ Trang Tụ Hiền Giáo Úy đảm nhiệm, từ Vương Dương Minh Giáo Úy rời đi cần vụ doanh về sau, Phó Chức còn còn không có người tiền nhiệm."

Bá Nhan nói: "Người lập tức truyền lệnh, để Trang Tụ Hiền lập tức đến ta nơi này, ta có việc hỏi hắn."

Thân binh bay cũng chạy tới. Không mất bao lâu, Trang Tụ Hiền vội vàng chạy đến,

Cung kính nói: "Đại Soái chuyện gì tìm ta?"

Bá Nhan đem Hình Bộ này Phong Công văn ném ở trên mặt hắn, oán hận nói: "Người lại đến hỏi ta, coi ta không biết người làm chuyện tốt?"

Trang Tụ Hiền nhìn một chút này công văn, lại không thể nào khăn trương, thường thường lạnh nhạt nói: "Hạ quan không biết Tướng Quân là có ý gì."

Bá Nhan cười lạnh một tiếng, nói: "Lão Trang, người cũng là ta Tây Bắc trong quân lão nhân, như thế nào cớ ta chơi những này mê hoặc. Coi ta không biết tổ giác Vương Dương Minh ăn hối lộ sự tình là tay người bút?"

Trang Tụ Hiền trả lời: "Hạ quan thật là không biết là người phương nào tổ giác. Vương Giáo Úy tại ta cần vụ trong doanh nhận chức tuy nhiên một hai tháng, cũng không có kết quả cái gì cừu gia."

Bá Nhan gặp hắn chết không thừa nhận, ngược lại cũng không dễ nổi giận, lạnh lùng nói: "Người này cần vụ trong doanh, luôn luôn chứng khí mù mịt. Ta nhìn mặt mũi người, cảm thấy chỉ cần không sinh ra cái đại sự gì bùng, người có thể cung ứng ta Tây Bắc quân quân nhu, ta cũng không thêm quan tâm người."

Nói ra nơi đây, tiếng nói bất chợt tới chuyển ngoan lệ, trừng mắt Trang Tụ Hiền: "Nhưng là dưới mắt xem ra, người này trong doanh sớm có người rục rịch, ta khuyên người trở về cùng những tâm hoài quỷ thai đó người nói rõ ràng: Vương Dương Minh nếu như tham chút tiền kia, hắn cũng không cần đến ta Tây Bắc trong quân nhận chức, hắn tại trong thành Trường An, chỉ bằng lấy Tân Nghi Sinh tên tuổi, còn có thể kém ăn mặc chi phí? Qua gần như hội mang theo Vương Dương Minh Hồi Kinh báo cáo công tác, đến lúc đó qua Binh Bộ, Hình Bộ, Đại Lý Tự, đem chuyện này đối chất minh bạch, nếu như thẩm tra là vu cáo, ai làm tay chân, ai liến thụ quân ta pháp, hoặc là thụ Hình Bộ xử trí. Ta chỗ này quân pháp mười phần đơn giản, trăm thủ sự tình. Hình Bộ hình pháp cũng đơn giản, ngồi tù mười năm, sung quân sung quân. Để những người kia chính mình đi chọn!"

Trang Tụ Hiền yên lặng từ biệt Bá Nhan, đi ra cửa, ra ngoài rất xa, mới hung hăng mắng: "Lão già kia! Bất công đến tận đây! Lão từ trên tay có súng túc chứng cứ, nhìn người làm sao vắn gầy ta!" Hắn thừa dịp lúc ban đêm qua tìm Uông Trực, thương nghị việc này qua.

Ngày thứ hai Vương Dương Minh dẫn Ứng Dương quân sĩ trở lại Gia Dự Quan bên trong, hơn người riêng phần mình trở về dàn xếp, Vương Dương Minh sai người đem mọi người chém xuống nói bữa người thủ cấp cùng mọi người chiến công báng thống kê nghiên cứu cùng một chỗ đưa đến chấm công doanh qua. Hắn thì thu thập một chút liễn hướng Bá Nhan nơi đó đi.

Bá Nhan còn đang ngủ lấy không có đứng lên, Vương Dương Minh trong lòng kỳ quái, nghĩ thầm Bá Nhan từ trước đến nay sáng sớm, làm sao hôm nay ngủ đã trễ như vậy. Hắn để thân binh đi vào thông báo một tiếng, chốc lát nữa, nghe được bên trong có tiếng vang, Bá Nhan ở bên trong nói: "Để vương Giáo Úy vào đi."

Vương Dương Minh cất bước tiến vào, gặp Bá Nhan chính trên giường ngồi xuống, còn không có mặc Ngoại Y. Bá Nhan hướng Vương Dương Minh vẫy tay, nói: "Giúp ta đem y phục lấy ra."

Vương Dương Minh từ trên giá đem Bá Nhan Ngoại Y cầm lên, lại giúp hắn mặc vào, nói: "Đại Soái luôn luôn sáng sớm, hôm nay làm sao lên muộn như vậy? Chẳng lẽ tối hôm qua tham vui mừng?"

Bá Nhan tức giận xì hắt một tiếng, nói: "Người tiểu tử này, ta cho là người ở bên ngoài lịch luyện một tháng, hắn là tiến rất xa, không muốn vẫn là như vậy miệng lưỡi trơn tru."

Vương Dương Minh cười cười, phục thị Bá Nhan đứng lên. Bá Nhan rửa cái mặt, nói: "Nói một chút đi, một tháng này đều làm bao nhiêu mua bán?"

Vương Dương Minh chỉ tiết bấm báo nói: "Xuất chinh hai mươi chín ngày, tác chiến mười lăm trận, trăm địch 1,020 người, quân ta vô hại vong. Nhưng là bọc thép, binh khí cùng chiến mã cần bổ sung một số."

Bá Nhan lông mày nhướn lên: "Không một thương vong? Làm sao làm được?"

Vương Dương Minh cười nói: "Ta quân trang chuẩn bị tốt, võ nghệ cao, phối hợp ăn ý, địch nhân là đám người ô hợp, cho nên chưa từng thương vong."

Bá Nhan hài lòng gật đầu, lại khuyên nhủ hắn: "Không muốn tự mãn. Cường trung tự hữu cường trung thủ, không muốn bởi vì cái này mấy trận nho nhỏ thắng lợi liền khinh thị Người Hồ Bách Chiến Chi Sư, bọn họ tại vùng sa mạc này bên trên phồn diễn sinh sống mấy ngàn năm, chúng ta mới đến mấy

chục năm, cái này bên trong chênh lệch không phải huấn luyện liền có thể đền bù."

Vương Dương Minh gật đầu nói phải, Bá Nhan lại hỏi: "Địch quân tù binh đâu, bắt được bao nhiêu?"

Vương Dương Minh lắc đầu, nói: "Không có tù binh, toàn giết."

Bá Nhan nhú mày: "Toàn giết? Ra tay cũng quá hung ác chút. Không tốt."

Bạn đang đọc truyện *Dương Minh Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51: Hồi Kinh :.

(cảm tạ sang sông no tức khen thưởng ~~~ cảm tạ mọi người phiếu đề cử ~~~ người Chư Quân đều rất cho lực đầu!)

Vương Dương Minh lại xem thường: "Đại Soái, nói bừa bắt được người Hạ Nhân tù binh, hồi khéo xong tin tức về sau ngay tại chỗ xử tử, chúng ta đối Người Hồ, cũng không cần thiết khách khí. Ta giết là bọn họ binh lính, những người này mỗi cái trên tay đều có Hạ Nhân máu tươi, ta không giết bọn hắn bình dân."

Bá Nhan từ chối cho ý kiến. Hắn để Vương Dương Minh ngồi xuống, nói ra: "Sau ba ngày, ta muốn lên đường trở lại kinh thành báo cáo công tác, người cũng buông xuống trong tay quân vụ, cùng ta cùng một chỗ trở về."

Vương Dương Minh hiểu kỳ nói: "Ngài trở về báo cáo công tác, đem ta mang theo làm gì? Ta còn muốn mang theo Ung Dương quân lại đi ra đánh gần như trạng lại lấy."

Bá Nhan nói: "Tác chiến về sau có là cơ hội. Kinh Thành bên kia ra chút vấn đề, có người hướng Hình Bộ tố giác người, nói người ăn hối lộ. Cho nên ta muốn dẫn người trở về đối chất."

Vương Dương Minh nghe vậy giận dữ: "Là cái nào không biết xấu hổ bịa đặt hãm hại ta!"

Bá Nhan đem Hình Bộ gửi thư sự tình nói với hắn, Vương Dương Minh ngẫm lại, nói: "Ta đã biết là ai, ta cái này tìm hắn qua!"

Bá Nhan kéo lại hắn: "Người không muốn xúc động như vậy, coi chừng đá thảo kinh xà. Ta đã đem Trang Tự Hiền kêu đến mắng một trận, bởi vì ta chắc chắn người chắc chắn sẽ không làm ăn hối lộ loại chuyện này. Nhưng là chuyện cụ thể đi qua như thế nào, người còn muốn cùng ta nói rõ chi tiết nói chuyện, ta tốt tâm lý nắm chắc."

Vương Dương Minh gặp Bá Nhan tín nhiệm hắn như thế, trong lòng yên ổn không ít, thế là đem mình cùng Uông Trục qua lại tình tế nói, hắn kỳ quái là, Rau xanh vận đến từ về sau, hắn đã từng tự mình đi kiểm tra thí điểm, cũng chưa phát hiện vấn đề, bây giờ Hình Bộ lại một mực chắc chắn hắn theo thứ tự hàng nhái, lòng trước xác nhận tại hắn sau khi đi Uông Trục giờ trò quý.

Bá Nhan gật đầu, nói: "Uông Trục, ta cũng là nghe người khác nói qua hắn. Người này phụ thân tựa hồ không phải đứng đắn gì nhân vật, giống như nguyên lai là tại Lưỡng Quốc biên cảnh làm buôn lậu tiểu xà đầu, về sau bởi vì chuyện gì, khả năng bị cừu gia cho tính kế, phụ thân hắn sau khi chết, Uông Trục liền đến tìm nơi nương tựa ta Tây Bắc quân, bởi vì cùng dân bản xứ đầu rất quen, liền được phái đến cần vụ doanh quản lý cung hóa. Không muốn người này như thế to gan lớn mật, lại dám tại quân nhu sự tình bên trên giờ trò, ta nhất định sẽ không tha cho hắn."

Vương Dương Minh nói: "Ta hiện tại liền đi tìm tới này Uông Trục, trước đánh cho hắn một trận xuất khí!"

Bá Nhan quát: "Người dám khinh suất! Uông Trục dù sao cũng là ta Tây Bắc trong quân binh lính, muốn động hắn nhất định phải đi trình tự bình thường. Vấn đề này người nghe ta, cùng ta trở lại kinh thành đối chất, chờ đối chất minh bạch ta tự nhiên sẽ xử lý hắn."

Vương Dương Minh Khí Đạo: "Thế nhưng là ta nuốt không trôi khẩu khí này. Ta làm xong tốt, tại sao phải vô duyên vô cớ ngàn dặm bôn ba về Trường An."

Bá Nhan nhìn hắn thờ phỉ phỉ bộ dáng, ngược lại cười nói: "Người tiểu tử này, nào tử làm sao không biết biến báo. Người cùng ta về một chuyến Trường An, còn có thể về nước từ giám nhìn xem sự phụ người,

Chẳng lẽ không được không?"

Vương Dương Minh lúc này mới nhớ tới chính mình chính dễ dàng mượn cơ hội này về Quốc Tử Giám một chuyến, đổi giận thành vui, hướng Bá Nhan cáo từ trở về chuẩn bị qua.

Bích Lạc biết được Vương Dương Minh trở về, sớm vui vẻ đến không được, một đường chạy vội tới tìm hắn. Vương Dương Minh cười cùng với nàng chào hỏi: "Một tháng không thấy, ngươi làm sao gầy? Trong quân thức ăn không tốt, ngươi không thích ăn?"

Bích Lạc nhìn lấy Vương Dương Minh, ngược lại đau lòng nói: "Dương Minh ca ca ngươi mới là gầy, còn đen hơn, ở bên ngoài thụ không ít khổ đi."

Vương Dương Minh lắc lắc đầu nói: "Không khổ, rất vui vẻ." Hắn nhớ tới sắp về Trường An sự tình, nói: "Sau ba ngày ta muốn về Trường An một chuyến, ngươi cũng cùng ta cùng một chỗ trở về đi. Chúng ta cùng một chỗ về Quốc Tử Giám nhìn xem các vị Lão Sư."

Bích Lạc nghe nói tạm thời không cần cùng Vương Dương Minh tách ra, trong lòng là một trăm cái vui lòng. Lập tức về qua thu dọn đồ đạc qua.

Sau ba ngày, Vương Dương Minh mệnh Cố Tích Phong tạm thay Ứng Dương quân chức Thống soái, hắn thì cùng đi Bá Nhan cùng nhau Hồi Kinh báo cáo công tác. Cố Tích Phong tại lần trước xuất chinh trong lúc đó chém giết hơn một trăm Người Hồ, tại Ứng Dương trong quân quần công lớn nhất lấy, hắn binh lính kiến thức hắn hung danh, nơi nào có không phục nói lý, hắn liền thay thế Vương Dương Minh tại trong quân doanh tiếp tục đối Ứng Dương quân tiến hành huấn luyện.

Trần Bá Tiên bọn người không có quân lệnh, không thể cùng một chỗ về Trường An, đều nắm Vương Dương Minh hướng Quốc Tử Giám bên trong Lão Sư vấn an. Vương Dương Minh từng cái đáp ứng, cùng Bích Lạc cùng một chỗ cùng Bá Nhan hội hợp, Bá Nhan bên người còn cùng hai tên thân binh, một hàng năm người cưỡi ngựa hướng Kinh Thành xuất phát.

Lúc này vẫn là tháng bảy, khí trời còn viêm nhiệt, ban ngày tiến lên mười phần một nhọc, nhưng là Bá Nhan tâm niệm Hoàng Đế tư tin, không dám có chút trì hoãn, cho nên bọn họ nhẫn nại nhiệt độ cao phóng ngựa phi nhanh, hơn người còn tốt, có thể khổ Bích Lạc. Nàng nung nấu một cái tiểu nữ tử, như thế nào chịu được loại này mệt nhọc, nhưng là nàng không muốn làm trễ nãi mọi người nhật trình, cho nên liều mạng ngành kháng. Rốt cục tại ngày thứ ba bên trên, Bích Lạc không chịu nổi gánh nặng, mệt mỏi ngất đi.

Vương Dương Minh vội vàng đem Bích Lạc cứu tỉnh, Bá Nhan thương cảm Cấp dưới, gấp Bích Lạc khó mà chống đỡ được, liền để Vương Dương Minh đi mua một chiếc xe ngựa đến, để Bích Lạc ngồi trong xe, hơn người như cũ lên ngựa, tiếp tục tiến lên. Kể từ đó, nhật trình có chỗ trì hoãn, nhưng là Bá Nhan lường trước tiếp qua ba ngày, có thể lấy đến Trường An. Thế là đến Dịch Quán lúc, để dịch thừa sớm Phong Hòa truyền tin, để dùng kinh bên trong biết được chính mình một đám trong vòng ba ngày liền có thể đến Kinh Thành.

Một ngày này năm người như cũ trên đường phi nước đại, Bá Nhan trên ngựa gọi Vương Dương Minh tới, hỏi: "Ngươi tại Quốc Tử Giám bên trong lúc, mỗi ngày thụ Tân Nghi Sinh tiên sinh dạy bảo, không biết tân tiên sinh là cái gì tính nết?"

Vương Dương Minh cười nói: "Ta sư phụ kia tại trong mắt người khác xem ra nghiêm túc bảo thủ, nhưng trong mắt ta xem ra cũng bất quá là cái cao tuổi lão đầu tử mà thôi. Có chút thật đáng kính, nhưng cũng mười phần đáng yêu."

Bá Nhan nói: "Đó là bởi vì sư đồ thân dày, ngươi mới dám không kiêng kỵ như vậy. Người bên ngoài sao dám như thế đánh giá Tân Nghi Sinh. Lần này Hồi Kinh, như có cơ hội, ta muốn theo tân Viện Trường gặp mặt một lần, còn trông ngươi từ đó hiệp trợ."

Vương Dương Minh nói: "Sư phụ thích nhất kết giao nhân gian Anh Hào. Đại Soái là rường cột nước nhà, võ công lại xuất thần nhập hóa, sư phụ gặp người nhất định hoan hỉ."

Bá Nhan mỉm cười nói: "Ngươi đứa nhỏ này, lúc nào học được võ mộng ngựa thốt thủ đoạn, thế mà cũng dùng tại trên người của ta." Nhưng là thiên xuyên vạn xuyên, Mã Thĩ bất xuyên, hắn tuy nhiên ngoài miệng nói như thế, trong lòng cũng vẫn là cao hứng.

Vương Dương Minh nói: "Ta nói đều là lời nói thật. Khác không nói, liền ngài lửa tham từng đao pháp, cũng là thế gian khó tìm tinh diệu võ học."

Bá Nhan khẽ lắc đầu: "Tại Thiên Hạ đệ Nhất Cao Thủ Tân Nghi Sinh trước mặt, lửa tham nhất đao thì lại đã sao quá thay! Nếu có cơ hội, thật nghĩ hướng tân Viện Trường lĩnh giáo một hai."

Vương Dương Minh con ngươi đảo một vòng: "Sư phụ đã sớm không cùng người động thủ nhiều năm, Tướng Quân lại là ta hướng trọng thân, hai người tỷ thí, nếu như không phải dùng toàn lực, không phải ta Võ Nhân khí khái, nếu như đều đem hết toàn lực, chỉ sợ lưỡng bại câu thương. Như thế khó làm."

Bá Nhan cười nói: "Ngươi không cần thay ta che lấp, lưỡng bại câu thương này là không thể nào, nếu như thật nghiêm túc, nhất định là ta bị đánh đến răng rơi đầy đất."

Vương Dương Minh nói: "Ta có một cái thích đáng phương pháp, đã có thể xác minh hai người các ngươi võ công, lại không thương tổn các ngươi hòa khí."

Bá Nhan lông mày nhướn lên: "Ngươi có cái gì tốt phương pháp?"

Vương Dương Minh tận lực để cho mình thanh âm nghe tự nhiên bình ổn, không lộ ra ra bản thân tiểu tâm tư: "Ta là sư phụ đồ đệ, hướng hắn lĩnh giáo võ học là Danh chính Ngôn thuận sự tình. Nếu như ta học được lửa tham nhất đao, tại sư phụ trước mặt thi triển một phen, sư phụ nếu như nói lửa tham từng đao pháp tinh diệu dị thường, hắn cảm thấy không bằng, vậy dĩ nhiên là Tướng Quân thắng. Sư phụ ta người này, tuy nhiên khác phương diện không thể nào, nhưng là cho tới nay không nói láo, hắn nói được, vậy khẳng định là được, nói không được, cũng liền đúng là không được."

Bá Nhan cười ha ha, nói: "Người tiểu tử này. Nguyên lai động là cái này lệch ra đầu óc. Người muốn học ta lửa tham đao, trực tiếp nói rõ chính là, cần gì phải quanh co lòng vòng."

Vương Dương Minh bị hắn nói toạc tâm tư, đỏ mặt lên, cũng may tại Tây Bắc trong quân đội nửa năm này, da thịt cho sớm bão cát mài đến đen kịt, ngược lại cũng nhìn không ra đỏ mặt.

Bạn đang đọc truyện *Dương Minh Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Học đao .:

Bá Nhan tiếp tục nói: "Ta lửa này tham nhất đao, là võ công bên trong Dịch Số, Tự Thành Nhất Gia. Sư phụ ta là cái Thế Ngoại Chi Nhân, trong cuộc đời chỉ lấy ta một cái đồ đệ, hẳn từng nói với ta, nếu như tương lai dụng phải phù hợp truyền nhân, nhất định phải đem bộ này đao pháp truyền đi, không muốn từ trên tay của ta đoạn truyền thừa. Đáng tiếc ta quá bận rộn quân vụ, không thể tìm được một cái truyền nhân. Ta nhìn người Cửu Dương Thần Công Chỉ Đại Chỉ Cương, ngộ tính cũng không tệ, cho là ta bộ này đao pháp truyền nhân. Chỉ là người đã bái Tán Nghi Sinh tiền sinh vì sư, ta mặc dù có thể lấy truyền cho người đao pháp, người lại không thể gọi sư phụ ta, chúng ta vẫn là thượng hạ cấp xưng hô."

Vương Dương Minh không muốn Bá Nhan lỡ lạc đến tận đây, ngược lại là có chút xấu hổ: "Người truyền đao pháp ta, ta hẳn là muốn bái người làm thầy mới là, hoặc là ta trở lại Trường An báo cáo sư phụ, được hẳn đồng ý về sau, liền cũng bái người làm thầy, chẳng phải là song toàn đẹp."

Bá Nhan khoát khoát tay: "Học võ người, chỗ nào muốn như thế hoa Hoa Giá Tử. Đêm nay chúng ta đến Dịch Quán, ta liền dạy người bộ này đao pháp. Chuyện bái sư, đừng muốn nhắc lại. Nếu như người bán khoán, liền đưa ta một ngàn lượng bạc, coi như học phí tốt."

Vương Dương Minh lời lẽ chính nghĩa: "Đòi tiền không, muốn mạng, cũng mẹ hắn cũng không cho!"

Đêm đó, mấy người tại Dịch Quán bên trong dàn xếp, Bá Nhan liền gọi Vương Dương Minh đến trong viện, phân phó dịch thừa không thể trước tới quấy rầy. Hắn là Tứ Phẩm Đại Tướng, những Dịch Tốt đó nào dám vi phạm ý hắn. Bá Nhan đối thường phục, gặp Vương Dương Minh cũng mặc tiện trang, mệnh hắn đứng vững, nói ra: "Lửa tham đao khó học, tuy tiện tìm không được một cái tốt truyền nhân, là bởi vì bộ này đao pháp uy lực, tất cả nội lực vận dụng. Bộ này võ công, yêu cầu nội lực tích súc nhất định phải vô cùng thâm hậu, sau đó vô cùng đại nghị lực, đem nội kinh áp súc làm nóng, lúc này nội lực nóng rực như lửa, nhất định phải trong nháy mắt đem cái này cỗ nội lực vận đến trên đao, xuất đao đã thương người, nếu không nội lực lưu ở trong cơ thể mình, liền sẽ trước đốt bị thương trong kinh mạch của mình bản, ngược lại hại mình."

Vương Dương Minh nghe rõ, tâm đạo, trong cơ thể mình không có kinh mạch, này đốt bị thương kinh mạch tai họa ngầm có thể không cần cân nhắc, nhưng là ngay cả Tạng Phủ cũng sẽ bị đốt bị thương, cái này thật là không thể không phòng.

Bá Nhan nói: "Ta sớm có ý muốn truyền cho người bộ này đao pháp, bởi vì người luyện Cửu Dương Thần Công, bản thân liền là thuần đi Dương Cương một đường nội công, người kinh mạch cốt cách, cũng đều sớm đã thích ứng nhiệt độ cao hoàn cảnh, người mà nói, lửa tham đao hung hiểm cũng liền nhỏ rất nhiều."

Ngay sau đó Bá Nhan miệng nói khoa tay, đem vận dụng nội lực phương pháp nói. Vương Dương Minh theo lời làm theo, rất nhanh liền học được Khiếu Môn. Bá Nhan gặp nội lực pháp môn đã dạy dỗ, lại bắt đầu dạy hắn đao pháp chiêu thức, lửa này tham nhất đao cùng sở hữu 12 Thức, mỗi thức đều chỉ có nhất đao, cũng không phức tạp, phân biệt gọi là: Hòa quang sơ hiện, Tinh Hòa Liệu Nguyên, Phi Hòa không ngớt, Hòa Vân khắp nơi, Âm Hòa Diệt Đạo, tham lửa bốn đẳng, Long Hòa Phệ Thiên, lửa tham Cửu Liên trăm, lửa tham Hư Không Trăm, Khai Thiên đại hòa vòng, Hòa Lý Chung Kim Liên, Liệt Hỏa Phần Thành.

Phía trước mười một thức, Bá Nhan đều nhất nhất biểu thị, Vương Dương Minh cũng học được rất là thuận lợi, đến Đệ Thập Nhị Thức Liệt Hỏa Phần Thành lúc, Bá Nhan lại dừng lại, Vương Dương Minh nhìn lấy hắn, không biết hắn vì sao dừng lại. Bá Nhan thở dài nói: "Lửa tham nhất đao, ta cũng chỉ học được cái này mười một thức. Còn Đệ Thập Nhị Thức Liệt Hỏa Phần Thành, sư phụ ta đều không có luyện thành, cũng không thể nào dạy ta, chỉ là nói cho ta biết nói, một thức này cho là đem toàn thân nội lực đều bốc cháy lên, đều trút xuống tại trên đao, nhất đao bỏ ra, phương viên trăm mét bên trong đều là liệt hỏa, cho nên gọi là Liệt Hỏa Phần Thành, chỉ là toàn thân nội lực đều bốc cháy lên, xuất đao người còn như thế nào giữ được tánh mạng? Ta một mực ngộ không thấu trong cái này then chốt, cho nên vô pháp luyện thành."

Vương Dương Minh đến lửa tham đao mười một thức, trong lòng đã thập phần vui vẻ, nói: "Thiên bất mẫn Tây Bắc, nghiêng Vu Đông nam, thiên địa còn không xong thế, lửa này tham đao thiếu Đệ Thập Nhị Thức, mới là nhân gian võ học. Nếu như Đệ Thập Nhị Thức đều cho bù đắp, chắc hẳn đã không phải là chúng ta phàm nhân có thể tu tập võ công. Cho nên Tướng Quân không cần lo lắng."

Bá Nhan nghe được Vương Dương Minh nói chuyện, chỉ thì thảo luận lại: "Thiên địa còn không xong thế... Lời nói này thật tốt." Tựa hồ chính mình cho tới nay buồn rầu lửa tham đao Đệ Thập Nhị Thức vấn đề, đều bị câu nói này cho vấn đáp phong kinh giải quyết.

Mắt thấy sắc trời đã không còn sớm, Bá Nhan lại mệnh Vương Dương Minh luyện tập trải qua lửa tham đao mười một thức, gấp hấn đã trúng tuyển tình tứ, chỉ là vận dụng chi diệu, không phải sư phụ có thể dạy, cần chính mình trong thực chiến trải nghiệm. Bá Nhan mệnh Vương Dương Minh đi về nghỉ, đã thấy Vương Dương Minh như tên trộm trở về phòng bên trong ôm ra một vỏ rượu đến, Bá Nhan cười nói: "Tiểu tử nguoi, chỗ nào làm đến Tù Thủy?"

Vương Dương Minh cười hắc hắc: "Vừa tới đạt toà này Dịch Quán, ta liền để Bích Lạc ra ngoài đi mua rượu. Nơi đây là Thiểm Tây, nổi danh nhất cũng là Phần Tử. Cái này đàn Hạnh Hoa Thôn, là Phần Tử Lão Điểm Thái Bạch lâu trần quý hàng tồn, trọn vẹn hoa ta một trăm lạng bạc ròng. Lấy ra hiệu kính Đại Tướng Quân, chẳng phải là chuyện tốt!"

Bá Nhan cũng là hảo tửu chi nhân, nghe được Hạnh Hoa Thôn tên tuổi, mặt mày hớn hớ: "Tính toán tiểu tử nguoi tình quá! Đi, qua ta trong phòng đi uống rượu."

Vương Dương Minh lại để cho Bích Lạc đi tới trù làm mấy cái nhiệt xào, ngay tại Bá Nhan trong phòng hai người phải say một cuộc. Vương Dương Minh hầu hạ Bá Nhan nằm ngủ, mới cùng Bích Lạc cùng một chỗ trở lại về phòng của mình. Bích Lạc cười nói: "Dương Minh ca ca hôm nay thật vui vẻ a."

Vương Dương Minh vận khởi Cửu Dương Thần Công, đem thể nội tửu khí đều ngăn chặn, cười nói: "Đại Soái hôm nay truyền ta lửa tham nhất đao, cùng hấn uống một bữa lại có làm sao. Lửa này tham nhất đao thế nhưng là thế gian vô giá vô học."

Bích Lạc nói: "Dương Minh ca ca trên thân luôn luôn có đề cho người ta ưa thích địa phương. Từ tán Viên Trường đến đại sư huynh, từ Nghiễm Lăng Từ Giáo Tập đến Tô Mộc sư tỷ, còn có bá Nhan đại soái, đều đối người có phần coi trọng, không hổ là Dương Minh ca ca đây."

Vương Dương Minh nghe nàng trong lời nói toát ra ái mộ chi tình, nào dám nói tiếp, chỉ có thể xấu hổ cười cười, nghĩ thầm, vậy đại khái cũng là trong truyền thuyết Chủ Giác quang hoàn, Vương Bá chi Khí?

Ngay sau đó hai người riêng phần mình nằm ngủ, ngày thứ hai tiếp tục lên đường. Lại đi ba ngày, rốt cục đến chuyến này điểm cuối —— Trường An.

Vương Dương Minh đã có nửa năm không trở về Trường An, vào thành đi sau hiện hết thấy vẫn là như cũ, Trường An tựa hồ mãi mãi cũng là như thế phồn hoa náo nhiệt, Chu Tước đại hai bên đường cửa hàng san sát, thương tứ Ngõa Đường hối hả, đề tại Tây Bắc Hoang Vu Chi Địa đợi quen Vương Dương Minh mười hai phần không thích ứng.

Bá Nhan mệnh hấn bồi tiếp chính mình đi trước Binh Bộ đưa tin, Bích Lạc không tại Quân Tịch, không thể tiến về Binh Bộ, kính về Quốc Tử Giám hướng Tán Nghi Sinh bọn người thông báo tin tức.

Vương Dương Minh trong lòng hơi động, phản phó Bích Lạc nói: "Nguoi đến Quốc Tử Giám bên trong, việc khác tình đều thông thả, đi trước tìm tới sư phụ ta, nói cho hấn biết ta muốn đi Binh Bộ sự tình, nhìn sư phụ như thế nào bảo cho biết."

Bích Lạc gật gật đầu, thẳng qua.

Hai bọn họ giục ngựa hướng Binh Bộ qua, nguyên lai Đại Hạ Triều quy củ, võ tướng nếu như Hồi Kinh báo cáo công tác, chuyện thứ nhất cũng là qua Binh Bộ đưa tin, bàn giao chính mình Hồi Kinh mục đích, vì là phòng bị võ tướng lòng mang ý đồ xấu, trở về là vì xúi giục làm phản. Hồng Vũ Hoàng Đế Dĩ Vũ Lập Quốc, sợ sẽ nhất là quân đội bất ổn, cho nên đối với cái này không chế mười phần nghiêm ngặt.

Binh Bộ bên trong mười phần bận rộn, không ai đi ra tiếp đãi bọn hấn. Bá Nhan tòng quân nhiều năm, xuất nhập nơi đây vô số lần, không chút phật lòng, mang theo Vương Dương Minh thẳng tấp đi đến Binh Bộ Thượng Thư gian phòng, gõ cửa nói: "Lưu thượng thư có đó không? Hạ quan Bá Nhan cầu kiến."

Bạn đang đọc truyện *Dương Minh Ký Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53: Diện Thánh :.

Môn một tiếng cọt kẹt mở, đi ra cá nhân đến, cái này nhân sinh đến Văn Nhục, sáu mươi tuổi thượng hạ niên kỷ, hai mắt không quá mức hào quang, cũng không giống có võ công mang theo, cười vang nói: "Nghe nói bá Nhan tướng quân muốn về kinh, không ngờ đến nhanh như vậy, nhanh mời tiến đến."

Binh Bộ Thượng Thư Lưu Văn hoàn toàn, là Binh Bộ Chức Hàm quan lớn nhất viên, cũng không có bất luận cái gì tông quân kinh lịch, người này sát cử xuất thân, là cái Văn Quan. Hồng Vũ Hoàng Đế lo lắng quân nhân thế lớn, cho nên Binh Bộ tối cao trưởng quan ngược lại là cái Văn Quan, lấy văn ức

Võ, để cầu thăng bằng. Đại Hạ vũ lực mặc dù thịnh, Võ Quan chức vị lại từ trước đến nay tại Văn Quan phía dưới, nếu như Võ Quan muốn chuyển nhận chức quan văn, là muốn hàng nửa cấp, Chính Phẩm quan chức muốn chuyển thành thứ phẩm. Liền vì như vậy một đầu, Võ Nhân nhóm thường thường cả đời trà trộn tại quân đội, không muốn đi Văn Quan hệ thống nhận chức. Cần biết khó khăn tích lũy quân công lẫn lộn cái chức vị chính, nhất chuyển nghiệp liền thành phó, lãng phí không đã nhiều năm công phu.

Bá Nhan cùng Lưu Văn hoàn toàn cũng là quen biết, theo hấn cất bước nhập môn. Lưu Văn hoàn toàn gặp Bá Nhan đằng sau còn đi theo một kẻ thân thể Hùng Tráng người trẻ tuổi, hỏi: "Vị này Tiểu Tướng là?"

Bá Nhan đem Vương Dương Minh thân phận cùng hấn giới thiệu, Lưu Văn hoàn toàn bưng tỉnh đại ngộ, tiến lên bắt lấy Vương Dương Minh tay không thả, nhiệt tình nói: "Nguyên lai là trong kinh nổi danh Quốc Tử Giám mười Tam tiên sinh, kính đã lâu kính đã lâu."

Vương Dương Minh không nghĩ tới đường đường Binh Bộ Thượng Thư, Chính Tam Phẩm quan viên, thế mà cũng biết mình tên tuổi, hơi có chút thụ sủng nhược kinh cảm giác, vội vàng hướng Lưu Văn hoàn toàn chào. Lưu Văn hoàn toàn cười nói: "Không cần phải khách khí. Tán Viện Trưởng là ta Đại Hạ trụ cột, ta ngửa Mộ viện trưởng danh tiếng lâu vậy. Người là Viện Trưởng học sinh, dĩ nhiên chính là ta khách quý. Mời ngồi, mời ngồi."

Cái này Lưu Văn hoàn toàn trà trộn quan trường nhiều năm, sớm luyện thành một thân gặp người nói tiếng người, gặp quỷ nói tiếng quỷ bản sự, ở đâu là Vương Dương Minh loại này mao đầu tiểu tử có thể so sánh với, trong nháy mắt để Vương Dương Minh cảm thấy như mọc xuân phong.

Lưu Văn hoàn toàn mệnh Cấp dưới Thượng Thanh trà, uống mấy ngụm, mới hỏi: "Tướng Quân đội chút nữa cần phải qua Chức Phụng Ty báo cáo công tác?"

Binh Bộ Chức Phụng Ty, quản lý Binh Bộ nhân sự, Bá Nhan Hồi Kinh báo cáo công tác, tự nhiên muốn qua Chức Phụng Ty tiếp nhận hỏi ý.

Bá Nhan lại lắc đầu: "Không dổi gạt Lưu thượng thư, Thánh Thượng sai người phát tám trăm dặm khăn cấp văn thư thúc ta Hồi Kinh, hỏi ta Tây Bắc quân cùng Người Hồ mười Lục Quốc Liên Quân giao chiến sự tình. Lần này giao chiến, ta Hán Binh tổn thất tám ngàn quân mã, Thánh Thượng tâm lý chỉ sợ đối ta có oán hận. Ta đợi chút nữa mang theo vương Giáo Ủy trực tiếp tiến Cung qua Điện Thánh, Chức Phụng Ty bên kia, còn mời Thượng Thư Đại Nhân hiệp trợ, miễn đi."

"Điện Thánh?" Lưu Văn hoàn toàn lông mày cau chặt, tâm đạo Long Tâm khó dò, người Bá Nhan có Bại Tướng hiểm nghị, thẳng tắp qua Điện Thánh chẳng phải là tự chuốc nhục nhã?

Điện Thánh? ! Vương Dương Minh chấn động trong lòng, kém chút kinh hô lên, tốt tại trải qua trong khoảng thời gian này lịch luyện, tâm hấn tính cuối cùng trầm ổn không ít, ngăn chặn kinh dị, quay đầu đi xem Bá Nhan, trong ánh mắt tất cả đều là khuyên can: Điện Thánh loại chuyện này, không phải trò đùa? Mà lại người sớm cũng không có nói cho ta biết muốn đi Điện Thánh a,

Ta điểm này tâm lý cũng không có chuẩn bị...

Bá Nhan lại chỉ là về hấn một cái an ủi ánh mắt, ra hiệu hấn không cần lo lắng.

Lưu Văn hoàn toàn sớm từ Binh Bộ đạt được này cuộc chiến tranh báo cáo, gặp Bá Nhan khẳng khái lập tức Điện Thánh, đành phải đồng ý.

Bá Nhan gặp qua Binh Bộ Chức Phụng Ty báo cáo công tác một chuyện đã giải quyết, liền đứng dậy cáo từ, Lưu Văn hoàn toàn khách khí vài câu, đưa hai người đi ra ngoài.

Trở ra cửa, kính vãng Hoàng Cung, Vương Dương Minh vội la lên: "Đại Soái, làm sao Điện Thánh trọng yếu như vậy sự tình, cũng không nói trước nói với ta một tiếng..."

Bá Nhan chỉ là mỉm cười, hấn lần này bị Hoàng Đế gọi trở lại kinh thành, muốn nói trong lòng không có oán khí, này là không thể nào, huống hồ trừ chiến sự bên ngoài, còn liên lụy rất nhiều việc khác tình, nghĩ tới những thứ này sự tình khó giải quyết, khiến cho hấn có chút phiền muộn.

Hấn mặc dù hàm dưỡng vô cùng tốt, nhưng mà chung quy huyết tính Bất Diệt, tâm đạo đã người muốn ta trở về, ta liền trở lại, mà lại ta trực tiếp đi gặp người, đem hết thảy cũng làm mất người chia nói rõ. Còn nữa, Vương Dương Minh bị vu hãm một chuyện, nếu như đi bình thường thủ tục, nói ít đến hai ba tháng mới có thể giải quyết, nhưng là chỉ cần Hoàng Đế cho cái ý kiến, lập tức liền có thể gặp rốt cuộc. Vương Dương Minh hiện tại là Ứng Dương Quân Giáo ủy, trong quân còn có rất nhiều chuyện chờ lấy hấn đi làm, vạn không thể trì hoãn tại cái này kinh rãnh bản thủ sự vụ bên trong.

Sớm tại bên ngoài cung cửa thành liền bị Ngự Tiền Thị Vệ ngăn lại. Thị vệ đi vào thông báo, ngoại thành thông báo cho Nội Thành, Nội Thành thông báo cho Hoàng Thành, Hoàng Thành thông báo cho thái giám, thái giám thông báo cho Hoàng Đế cận thân thái giám, cận thân thái giám bẩm báo Hoàng Đế, lại từng tầng từng tầng đem Hoàng Đế lời nhắn truyền lại trở về, hai người buồn bực ngăn ngắt tại cửa cung các loại một canh giờ, mới đến cho phép cửa vào lệnh.

Hai bọn họ không thể lên lập tức, đành phải một đường chạy chậm, hướng Thừa Thiên Điện phương hướng qua. Sớm có Tiểu Thái Giám tại cửa ra vào chờ, Vương Dương Minh nhận ra này Tiểu Thái Giám, đúng là mình vừa tới Trường An lúc Hoàng Đế phái tới Truyền Chi nhỏ Lý Công Công. Nhỏ Lý Công Công biết Bá Nhan là trong quân Đại Tướng, đối với hấn không dám chút nào mất lễ phép, cung cung kính kính đem hai người tới Ngự Thư Phòng.

Hoàng Đế đang phê công văn, Vương Dương Minh còn là lần đầu tiên trông thấy hoàng đế này bộ dáng, gặp hấn đại khái 50 tuổi thượng hạ, khuôn mặt thon gầy, nhưng là thể trạng coi như khôi ngô, hai phiết sợi râu sinh trưởng ở khóe môi, lộ ra người này mười phần khí khái hào hùng. Chỉ là nghe nói Hoàng Đế lúc tuổi còn trẻ qua được mặt rỗ, cho nên trên mặt có chút dấu vết, nhưng cái này không chút nào ảnh hưởng người này tướng mạo, ngược lại bằng thêm một chút uy vũ. Cái này chính là cái này Quốc Gia tối cao thống trị giả, trên phiên đại lục này phong vân nhân vật, Đại Hạ Triều Hoàng Đế

—— Hồng Vũ Đại Đế.

Hoàng Đế tại một phong tấu chương bên trên tùy ý phê mấy chữ, tự nhủ: "Cái này đồ Thiếu Khanh, càng ngày càng không ra gì!" Hắn đem tấu chương ném qua một bên, ngẩng đầu nhìn thấy Bá Nhan, cười nói: "Bá Nhan, ngươi đến rất nhanh."

Bá Nhan quỳ xuống dập đầu, nói: "Vi thần Bá Nhan, khấu kiến thiên nhan."

Vương Dương Minh cũng quỳ theo dưới, trong lòng âm thầm không phục, tâm đạo: Tiểu gia ta sau khi trùng sinh cũng là tốt Hán, từ khi lần nữa làm người, cảm kích sự phụ truyền nghề chỉ ân, cũng liền bái sư cha Tán Nghi Sinh một người, bá Nhan tướng quân truyền đao pháp ta, ta đều không có hạ bái, hôm nay không có cách, đành phải bái người vị hoàng đế này Lão Nhi, đây là bắt buộc dĩ vì đó, ngươi cũng không nên coi ta là thật tâm thành ý.

Hoàng Đế làm sao biết Vương Dương Minh những này tiểu tiểu tâm tư, mệnh hai người đứng lên đáp lời. Bá Nhan cung kính kính đứng ở một bên, Vương Dương Minh đứng tại bên cạnh hắn, miệng nhìn mũi, mũi nhìn tâm, không nói một lời.

Hoàng Đế nhìn thấy Vương Dương Minh, hỏi Bá Nhan: "Tiểu tử này là ai?"

Bá Nhan chi tiết bẩm báo, Hoàng Đế a một tiếng: "Nguyên lai ngươi chính là Vương Dương Minh. Một năm trước ngươi mới tới Trường An thời điểm, ta truyền cho ngươi cùng sự phụ ngươi cùng nhau yết kiến, hẳn sợ ngươi trước diện thất lễ, không dám đề cho ngươi tới. Hôm nay ngươi không phải là đến a. Ta nhìn ngươi rất tốt, không phải này không hiểu lễ pháp người, sự phụ ngươi làm người cẩn thận quá mức."

Vương Dương Minh vội vàng trả lời: "Thánh Thượng quá khen."

Hoàng Đế đem vừa mới ném đi này phần Tấu Chương lại cầm lên: "Ta đang xem một phần Hình Bộ đến Tấu Chương, khả xảo, nói cũng là ngươi sự tình đây."

UU đọc sách hoan nghênh rộng rãi Thư Hữu quang lâm duyệt, mới nhất, nhanh nhất, nóng nhất tác phẩm đang viết đều ở UU đọc sách! Điện thoại di động Người sử dụng mời đến duyệt.

Bạn đang đọc truyện *Dương Minh Ký Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Gây biện :.

Vương Dương Minh không rõ ràng cho lắm, Bá Nhan lại đoán được, nghĩ thầm Hình Bộ bọn gia hỏa này tay chân cũng thật là nhanh, cư nhưng đã đem hoài nghi Vương Dương Minh ăn hối lộ sự tình báo đến Hoàng Đế nơi này tới. Nhưng nhìn Hoàng Đế ý tứ này, tựa hồ cũng không như thế nào tức giận, xem ra sự tình có lẽ không có chính mình tưởng tượng như vậy hồng bét.

Hoàng Đế mệnh bên người chấp bút thái giám đem Tấu Chương đơn giản niệm một lần, chờ thái giám niệm xong, lạnh lùng nói: "Hình Bộ Thượng Thư đồ Thiếu Khanh, lão nhân này càng ngày càng không ra gì, điểm ấy chuyện lớn, thế mà cũng phải viết cái Tấu Chương báo đến trẫm nơi này tới. Loại chuyện này, ần ta Đại Hạ luật lệ đi thăm dò không là tốt rồi. Bất quá hôm nay vừa vặn ngươi người trong cuộc này cũng tới, trẫm ngược lại cũng đúng lúc nhìn xem ngươi gây biện."

Vương Dương Minh không biết Hoàng Đế nói tới gây biện là vật gì, trong lúc nhất thời không biết trả lời như thế nào. Nguyên lai Đại Hạ Triều Đình có cái bất thành văn quy củ: Phạm là trong triều quan viên bị hấn quan viên hoặc là Hình Bộ, Đại Lý Tự vạch tội, đều muốn bên trên một phong gây biện sách, nói rõ chính mình oan khuất. Vương Dương Minh đối với cái này hoàn toàn không biết gì cả, không dám đáp lời.

Bá Nhan bận bịu đối Hoàng Đế bẩm báo: "Hồi bẩm Thánh Thượng, thần cùng vương Giáo Úy một đường ngày đêm kiêm đi đến Kinh Thành, còn không tới kịp chuẩn bị gây biện."

Hoàng Đế gật gật đầu: "Không ngại. Đã còn chưa kịp viết gây biện, liền cùng trẫm nói một chút chuyện này cũng được."

Vương Dương Minh chính phải bẩm báo việc này ngọn nguồn, nghe được nhỏ Lý Công Công từ ngoài cửa đi tới: "Quốc Tử Giám Tán Nghi Sinh Viện Trưởng tại ngoài cung cầu kiến."

Hoàng Đế lông mày nhướn lên: "Khả xảo, tán Viện Trưởng hôm nay cũng tới gặp trẫm?"

Vương Dương Minh trong lòng đối Bích Lạc âm thầm duỗi một cái ngón tay cái, nghĩ thầm cái này nhất định là Bích Lạc đã truyền lời lại, chỉ là không biết Tán Nghi Sinh như thế nào biết được chính mình đến Hoàng Cung.

"Đã đến, liền cùng nhau mời đến đi."

Ngay sau đó nhờ Lý Công Công ra ngoài Truyền Chỉ, không mất bao lâu công phu, Tán Nghi Sinh liền đã đến. Hần hướng Hoàng Đế cung kính hành lễ, lại không quý, đây là Hoàng Đế cho hắn đãi ngộ đặc biệt, gấp vua không cần quý, mang kiếm có thể lên triều. Hoàng Đế cười nói: "Tán Viện Trưởng đến đúng lúc, người đồ đệ mới vừa từ Tây Bắc gấp trở về."

Tán Nghi Sinh nhìn Vương Dương Minh liếc một chút, Vương Dương Minh hướng hắn vụng trộm mỉm cười. Tán Nghi Sinh gấp nửa năm không thấy hắn, chính mình cái này đồ đệ Black chút gầy chút, trên trán lại đều là phấn khởi thần sắc, trong ánh mắt đã có nhận nhận một tầng mờ mờ quang huy, biết nội lực của hắn căn cơ đã dày, trong lòng có chút hoan hỉ.

Hiếm thấy nhất là, cái này Tiểu Đồ Đệ trên thân đã có một chút trầm ổn như vực sâu khí chất, khí chất này không phải ở tiền tuyến giết địch mà luyện không có thể đạt được, cái này nhưng so sánh võ công tiến bộ càng làm cho hắn cao hứng.

Tán Nghi Sinh hỏi hoàng thượng lời nói: "Thần bẩm Thánh Thượng, thần hôm nay tới, là vì Quốc Tử Giám năm nay chiêu tân một chuyện đến báo cáo." Vương Dương Minh trong lòng a một tiếng, nghĩ thầm nhanh như vậy Quốc Tử Giám lại muốn vùi tân nhân. Vội vàng ở giữa thế mà liền một năm, thật sự là thời gian qua nhanh. Nhưng là trong lòng của hắn minh bạch, đây chỉ là Tán Nghi Sinh tìm một lý do,

Trên thực tế Tán Nghi Sinh chánh thức đến mục đích, là cho mình chỗ dựa tới.

Hoàng Đế gật gật đầu: "Quốc Tử Giám hàng năm chiêu tân, là ta đại hạ quốc đại sự. Tuy nhiên nha, cái này cũng không vùi tại nhất thời, trăm cái này bên trong đang cùng Vương Dương Minh nói một số chuyện, người đến, vừa vặn người cũng nghe một chút." Dứt lời đem Hình Bộ Thượng Thư đồ Thiệu Khanh viết tấu chương đưa cho Tán Nghi Sinh nhìn, Tán Nghi Sinh xem hết lòng này cau chặt, nhưng là cũng không ngôn ngữ.

Wang Yang Ming gặp ba người đều các loại chính mình nói chuyện, đành phải đem mình tại Tây Bắc quân hậu cần doanh bị người ta vu cáo tiền tiền hậu hậu đi qua đều nói.

Hoàng Đế nghe xong, trên mặt nhìn không ra biểu lộ, lại nói: "Đây là Binh Bộ sự tình, vì cái gì Hình Bộ ngược lại tích cực nô nức tấp nập?"

Bá Nhan đến Hoàng Cung trước đó, trong lòng nghĩ mãi mà không rõ chính là điểm này, Binh Bộ thuộc bốn phận sự tình, Hình Bộ lại phát công văn, mặc dù không thể nói làm hư quy củ, chung quy là có chút cổ quái.

Wang Yang Ming lại tia không hề thấy quái lạ, cung kính nói: "Vi thần cùng Hình Bộ Thượng Thư đồ Thiệu Khanh chỉ từ Đỗ Trường Khánh có chút khúc mắc." Thế là đem Đỗ Trường Khánh tại Tây Bắc Duyệt Lai Khách Sạn mạnh mẽ bá đạo sự tình nói, chỉ lược qua Cổ Luân theo huynh muội sự tình không đề cập tới. Hoàng Đế nghe xong, hỏi Bá Nhan: "Vương Giáo Ủy nói, đều là thật?"

Bá Nhan một vỗ ngực: "Thần đối vương Giáo Ủy làm người rất hiểu biết. Thần lấy nhân cách đảm bảo, vương Giáo Ủy tuyệt đối không phải ăn hối lộ trái pháp luật người, việc này hẳn là hắn bị người hãm hại."

Hoàng Đế nhìn về phía Tán Nghi Sinh, chờ đợi ý hắn gặp.

Tán Nghi Sinh nhận nhận chấp tay: "Thánh Thượng, Vương Dương Minh mặc dù là đồ đệ của ta, nhưng mất xuống thân phận xác thực ta Đại Hạ Tây Bắc Quân Giáo ủy, hết thấy nhưng bằng Hình Bộ điều tra làm chuẩn là đủ." Lời nói này không nể không nhạt, lại một điểm không có vì Vương Dương Minh giải vây ý tứ.

Hoàng Đế cười nói: "Hiện nay cái này trong phòng cũng không có người ngoài, người không cần đánh với ta giọng quan. Trăm liền hỏi người đối chuyện này cái nhìn, người lớn mật nói chính là. Hai người chúng ta ở giữa là quan hệ như thế nào, chẳng lẽ còn muốn che che lấp lấp?"

Bá Nhan sớm biết Tán Nghi Sinh cùng Hoàng Đế ở giữa quan hệ hết sức đặc thù, hôm nay tận mắt nhìn thấy, mới biết được trên phổ nghe đồn không giả. Vương Dương Minh ám đạo sự phụ chiều này lấy Lui làm Tiến, để Hoàng Đế không thể không làm ra một bộ "Hai ta ai cùng ai" bộ dáng tới. Ai, trên triều đình những người này, mỗi một cái đều là Lão Hồ Ly, tiểu gia ta vẫn là quá non a quá non.

Nghe được Tán Nghi Sinh nói: "Thánh Thượng đã nói như vậy, ta liền tình hình thực tế nói. Vương Dương Minh là đồ đệ của ta, ta thu hắn làm đồ trước đó đối với hắn tính cách Phẩm Cách đều sớm hiểu biết. Ta kết luận hắn tuyệt đối sẽ không làm ra dạng này sự tình. Việc này chắc chắn là có người đồ mất đồ nhi ta năng lực cùng địa vị, thiết kế hãm hại hắn."

Hoàng Đế cười ha ha: "Đã như vậy, vương Giáo Ủy nhất định là cho người ta vu cáo."

Wang Yang Ming chặn lại nói: "Vi thần chỉ là gây biện. Vi thần cho là ta sự phụ nói chuyện vẫn là có đạo lý, chuyện này, ta nguyện ý tiếp nhận Hình Bộ điều tra." Chiều này kêu là học theo, học là Tán Nghi Sinh lấy Lui làm Tiến.

Hoàng Đế khẽ cười một tiếng, khoát khoát tay: "Rõ ràng vấn đề đã đóng thuyền sự tình, làm gì lãng phí nữa nhân lực vật lực đi thăm dò, trăm không phải loại kia loại người cổ hủ. Còn nữa, tán Viện Trưởng là ta chỉ giao hảo hữu, Bá Nhan là ta Cổ Quảng Chi Thần, hai người này đều đảm bảo người, ta còn có cái gì có thể hoài nghi. Vụ án này không cần tra, trăm mệnh Hình Bộ sớm làm kết án này."

Ngay sau đó hắn gọi qua chấp bút thái giám đến, mệnh lập tức viết cái biên nhận cho đồ Thiệu Khanh, nói rõ Vương Dương Minh là bị Tây Bắc quân hậu cần doanh Ông Trục hãm hại, trải qua tra, Ông Trục bản thân liền là ăn hối lộ trái pháp luật chủ mưu, thế mà còn dám vu hãm người khác, lấy Hình Bộ, Binh Bộ lập tức xử lý Ông Trục.

Nói ra nơi đây, Hoàng Đế lại quay đầu đối Bá Nhan nói: "Cái này Uông Trục, người nhìn xử trí như thế nào?"

Bá Nhan ngẫm lại, thần nhiên nói: "Trừ Cổ Tháp bên kia thiếu Công Tượng."

Hoàng Đế cười nói: "Người tiểu tử này, tâm cũng đủ hung ác." Tức mệnh Binh Bộ gửi công văn đi, đoạt Uông Trục hết thầy Quân Tịch, bổng lộc, quân công, sung quân đến Trừ Cổ Tháp đi sửa tường. Mười năm về sau lại xách về Trung Nguyên đến, phục vì bình dân.

Nguyên lai Trừ Cổ Tháp tại Đại Hạ Đông Bắc Lâm Hải Tuyết Nguyên bên trong, lâu dài băng tuyết bao trùm, khí hậu cực đoan ác liệt, so với Tây Bắc càng phải gian khổ rất nhiều, phàm là sung quân Trừ Cổ Tháp tội nhân, tuyệt ít có thể gắng gượng qua mười năm dày vò sống sót. Cho nên sung quân chi hình tội cao đẳng cấp, cũng là Trừ Cổ Tháp. Uông Trục chuyển đi này, mạng nhỏ chắc hẳn khó đảm bảo.

Thái giám từng cái ghi lại. Hoàng Đế lại hỏi Vương Dương Minh nói: "Việc này chỉ là này Uông Trục một người sai lầm sao?"

Vương Dương Minh nhớ tới này nhập hàng Thương Nhân từng ý đồ hướng mình dứt lốt, mang tương tên hấn điểm ra tới. Bá Nhan xen vào nói: "Theo thần hiểu biết, thần trong quân cần vụ doanh thống soái Trang Tụ Hiền, chắc hẳn cũng liên lụy ở chính giữa. Chỉ là hấn đến tội cùng làm bao nhiêu sự tình, trước mắt còn không thể biết được."

Hoàng Đế gật đầu: "Thương Nhân trục lợi, cái này cũng không tính là gì sai lầm, nhưng là thế mà đem chủ ý đánh tới ta Đại Hạ quân đội trên thân đến, không thể tha thứ. Đem thương nhân kia sung quân sung quân, cả nhà tư sản tất cả thuộc về đến Quốc Khố. Còn cái kia Trang Tụ Hiền, hừ hừ, trăm mình bạch nói cho các người biết, viết này phong tổ giác tin cho Hình Bộ, chính là người này."

Bạn đang đọc truyện *Dương Minh Kỳ Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Bí mật .:

(cảm tạ Tinh Ngôn ssi tử ngọc cổ vũ ~ ta hội tiếp tục cố gắng hạo hạo tiếp tục viết)

Bá Nhan cùng Vương Dương Minh bưng tỉnh đại ngộ, thế mới biết vấn đề này kể đầu tiên đến tội cùng là ai. Bá Nhan ngược lại còn tốt, Vương Dương Minh lại hít sâu một hơi, Trang Tụ Hiền cùng hấn quen biết, mỗi lần nhìn thấy hấn đều là mười hai phần nhiệt tình, không muốn người này thế mà cũng để hãm hại chính mình. Xem ra biết người biết mặt không biết lòng, chính mình trước kia đối với người quá không thực thành, may mắn lần này có Bá Nhan cùng Tân Nghi Sinh người bảo đảm, chính mình mới có thể toàn thân trở ra, lần sau nếu như lại bị loại này có vẻ như trung lương kì thực gian trá người cho hãm hại, nhưng liền không có vận khí tốt như vậy.

"Trang Tụ Hiền ghen ghét Hiền Tài, làm trái quân kỷ. Đoạt hấn quan chức bổng lộc, phạt hấn một lần nữa từ tiểu binh làm lên đi."

Thái giám Lãnh Chi ý, liền đi Hình Bộ tuyên chỉ.

Hoàng Đế lại cùng Bá Nhan, Tân Nghi Sinh kể một ít nhàn thoại, nghe nói Quốc Tử Giám năm nay chiêu tân, thật là có chút nhân tài, thập phần vui vẻ: "Năm trước trăm mệnh Vương Dương Minh bảy người đều trước đi tây bắc tham quân, vì cũng là có thể nuôi dưỡng giống Vương Dương Minh dạng này Tuấn Kiệt thành vì quốc gia rường cột. Bây giờ xem ra, bọn họ bảy người đều làm rất không tệ. Chư vị đều muốn tiếp tục cần cù, vì ta Đại Hạ phân ưu."

Ba người vội vàng đáp ứng, Tân Nghi Sinh mang Vương Dương Minh về Quốc Tử Giám, Bá Nhan lại bị Hoàng Đế lưu lại, khác có chuyện thương nghị.

Hoàng Đế gặp Vương Dương Minh sự tình đã xử lý hoàn tất, mệnh Tân Nghi Sinh mang theo Vương Dương Minh về Quốc Tử Giám, hấn còn có chút quân vụ muốn cùng Bá Nhan nói. Tân Nghi Sinh mang theo Vương Dương Minh qua, Hoàng Đế mệnh thái giám chuyển đến cái ghế, để Bá Nhan ngồi xuống. Bá Nhan vốn không dám ngồi, Hoàng Đế nói ra: "Ngồi xuống đi, không cần câu thúc, nơi này liền hai người chúng ta."

Bá Nhan đành phải ngồi xuống, nhưng cũng chỉ nửa cái bờ mông sát bên ghế, không dám ngồi vững.

Hoàng Đế chậm rãi mở miệng nói: "Bá Nhan, trăm đôi người rất thất vọng a."

Bá Nhan không nghĩ tới Hoàng Đế câu nói đầu tiên là cái này, lập tức không biết nên ứng đối ra sao.

"Hành quân tác chiến, người là thiên tài, ta Đại Hạ Triều bên trong rất nhiều tướng lĩnh, nếu bàn về tác chiến bản sự, chỉ sợ ai cũng không bằng người. Viên Sùng Hoàn tiểu tử kia, tuy nhiên cũng là ta hướng Danh Tướng, nhưng là hấn tính cách quá quái gở, sớm muộn cũng có một ngày lại bởi vì hấn tính

khí thiết thời lớn, không giống người, người là châu báu chi tượng. Lần này người cùng hắc bào suất lĩnh Người Hồ liên quân giao chiến, tuy nhiên ăn một ít thua thiệt, nhưng là trong vòng năm năm, Người Hồ không còn dám phạm ta biên giới tây bắc, trận này trận chiến, thực đánh cho có lỗi, ta không đến trách người."

Bá Nhan nghe Hoàng Đế nói như thế, trong lòng thoáng yên tâm chút, Hoàng Đế chợt lời nói xoay chuyển: "Nhưng là trăm bàn giao cho người trọng yếu việc tư, người không có làm tốt."

Bá Nhan vội vàng biện bạch: "Vi thần biết, Thánh Thượng đem Vương Dương Minh phái đến vì thần bên người, là để vì thần trông coi tốt hắc. Cho nên ta bắt đầu để hắc coi ta thân binh, tùy thời ở bên cạnh ta thụ ta không chế. Nhưng là về sau ta phát hiện đứa nhỏ này hành quân tác chiến thật là một tay hảo thủ, không đành lòng mai một cái này nhân tài,

Liên mệnh hắc xây dựng nổi một chi Ứng Dương quân, ra đi đánh trận, vì muốn tốt cho tốt trông coi hắc, ta tại Ứng Dương trong quân xếp vào mười cái ta tâm bụng, đều là theo chân ta xuất sinh nhập tử, thân binh..."

Hoàng Đế khoát khoát tay, ra hiệu hắc không cần phải gấp phân biệt: "Người tác chiến là đem hảo thủ, lại không rõ thế gian này lòng người gian trá. Những thân binh kia, đi theo người xuất sinh nhập tử, cho nên là người tâm phúc. Bây giờ cùng Vương Dương Minh xuất sinh nhập tử, khó đảm bảo sẽ không trở thành hắc tâm phúc "

"Thánh Thượng xin yên tâm. Cho dù những người này không thể giám thị Vương Dương Minh, hắc dù sao còn tại ta Tây Bắc trong quân, thụ ta tiết chế, ta thời khắc đều có thể khống chế hắc."

Hoàng Đế không tán đồng hắc thuyết pháp: "Ta liên sợ người sơ sẩy. Lần trước người cùng hắc bào khai chiến, thế mà để Vương Dương Minh cùng hắc bào chính diện đối đầu, nếu như không phải Tán Nghi Sinh phái Triều Văn Đạo qua, hiện tại hắc bào đã đem Vương Dương Minh bắt đi, người biết người đây là tội gì qua sao!"

Bá Nhan gặp Hoàng Đế ngữ khí nghiêm túc, vội vàng quỳ xuống nói: "Thần biết tội!"

Hoàng Đế gặp hắc kinh sợ, hơi cảm giác hài lòng, ngữ khí hòa hoãn một số: "Lên đến ngồi xuống đi. Không nên hơi một tí liền biết tội. Trẫm không có muốn trị người tội ý tứ."

Bá Nhan lại tiếp tục ngồi xuống, trên lưng sớm bị mồ hôi lạnh ướt đầm, cẩn thận từng li từng tí hỏi: "Tha thứ vì thần lỗ mãng, cái này Vương Dương Minh, đến có cái gì địa phương đặc thù, để Thánh Thượng như thế quái niệm?"

Hoàng Đế liếc hắc một cái, chậm rãi nói: "Việc này có thể nói là ta đại hạ quốc Tội Cao Cơ Mật, chỉ có Tán Nghi Sinh biết. Trẫm vốn không muốn nói cho người biết, nhưng là người sớm tối là muốn đảm nhiệm ta Đại Hạ tội cao Quân Sĩ Trưởng quan, ta cho người biết cũng không ngại."

Bá Nhan gặp Hoàng Đế thuận miệng ở giữa đã cho mình đem danh lợi mua chuộc lòng người, trong lòng kích động không thôi. Phải biết, Đại Hạ tội cao Quân Sĩ Trưởng quan, cái kia chính là Thiên Hạ Bình Mã Đại Nguyên Soái, là Chính Nhất Phẩm quan chức, sau khi dựng nước còn không có phong ra ngoài. Chính mình thế mà lại thành vì cái này quan chức nhân tuyến, trong lòng làm sao không kích động.

Hoàng Đế thấp giọng nói: "Người cũng đã biết Minh Vương chi tử truyền thuyết?"

Bá Nhan nghe được Minh Vương chi tử một chuyện, khẽ lắc đầu, cũng không biết truyền thuyết này là cái gì. Hoàng Đế chậm rãi giải thích ngọn nguồn. Nguyên lai Đại Hạ diệt Đại Thương về sau, đem Thương Triều trong hoàng cung đủ loại bí mật hồ sơ đều tiếp quản, biết được Thương Triều Khâm Thiên Giám từng có tiên đoán, Địa Ngục Chi Thần Minh Vương đem trong tương lai hạ xuống Minh Vương chi tử, cho người ta ở giữa mang đến Diệt Thế tai họa. Minh Vương chi tử hàng lâm báo hiệu cũng là Kinh Đô Huyết Vũ.

Việc này bị Thương Triều định là Tuyệt Mật, chỉ có Hoàng Đế cùng mấy cái trọng thần biết, Thương Triều diệt về sau, Hoàng Đế, trọng thần tất cả đều thân tử, Hồng Vũ Hoàng Đế biết được cái này truyền thuyết về sau, cũng không lộ ra, trừ chính hắc cùng Tán Nghi Sinh bên ngoài, Hạ Triều Bách Quan không người biết được. Vương Dương Minh mới tới cái thế giới này, Trường An tức hạ mười ngày Huyết Vũ, bởi vì hai người này đều kết luận Vương Dương Minh tức là Minh Vương chi tử.

Bá Nhan tròn mắt hốc mồm, không thể tin được chính mình nghe thấy sự tình. Minh Vương, đó là trong truyền thuyết Hắc Ám Thần minh, chủ quản Âm Phủ. Làm sao Vương Dương Minh sẽ cùng Minh Vương sinh ra quan hệ. Nhưng là Hoàng Đế bức này thân phận, đoạn sẽ không nói lung tung.

"Trẫm lúc ấy gặp Tán Nghi Sinh đem Vương Dương Minh mang về, trong lòng không thích, hỏi hắc vì cái gì không đem Vương Dương Minh diệt trừ chấm dứt hậu họa, hắc lại nói cho trẫm, hắc tại Vương Dương Minh trên thân nhìn thấy tương lai tươi sáng, trên người hắc tuy nhiên mang theo Diệt Thế tuyệt vọng, nhưng lại ẩn giấu tân thế giới hi vọng. Tán Nghi Sinh kiên trì, trẫm mới buông tha người này tánh mạng. Nhưng là, người trong Ma tộc lại một mực nhìn chòng chọc Vương Dương Minh. Đây mới là trẫm muốn tốt cho người sinh trông giữ Vương Dương Minh nguyên nhân."

Bá Nhan thế mới biết, hắc bào vì sao muốn tiếp cận Vương Dương Minh không thả. Ma Tộc phụng Minh Vương vì Chí Cao Thần Minh, từ khi Trường Tôn Vô Kỵ sau khi chết, Ma Tộc lịch đại Quân Chủ đều không có thể đạt tới Trường Tôn Vô Kỵ cảnh giới, một mực co đầu rút cổ ở trên trời vút bỏ núi. Có thể nghĩ, Ma Tộc cỡ nào trong khát vọng hưng. Minh Vương chi tử một chuyện, cho dù Thương Triều định là Tuyệt Mật, nhưng Ma Tộc lịch sử so Thương Triều còn rất dài, biết cái này truyền thuyết chẳng có gì lạ. Nếu biết Vương Dương Minh là Minh Vương chi tử, tự nhiên đánh lên hắc chủ ý.

Trong lòng của hắc nghĩ mà sợ, nghĩ thầm may mắn lúc ấy Triều Văn Đạo đến giải trừ nguy cơ, không phải vậy nếu để cho hắc bào đạt được, chính mình thật sự là muốn lần chết không chuộc. Nhưng là hắc lập tức nghĩ đến một việc, cẩn thận hỏi: "Thần có một chuyện không rõ, đã Vương Dương Minh thân phận như thế quan trọng, vì cái gì không cho hắc thành thành thật thật đợi tại Quốc Tử Giám bên trong, phải biết tán Nghi Sinh là Thiên Hạ Đệ Nhất

Cao Thủ, chỉ có tại hán bảo vệ dưới, Vương Dương Minh mới là an toàn nhất."

Bạn đang đọc truyện *Dương Minh Kỳ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Thăng Quan (1) .:

Hoàng Đế thở dài một hơi: "Tán Viên Trường mặc dù là thiên hạ đệ nhất, nhưng hán là cái Nhân Văn Dã Hạc, cuối cùng không phải ta có thể khống chế. Cho nên ta cùng hán thương lượng, để Vương Dương Minh tham quân báo quốc, tại người dưới trướng, thụ người bảo hộ. Trẫm phải tốt Đại Lực Khí, mới khiến cho hán đồng ý. Nhưng là không nghĩ tới người thế mà để Vương Dương Minh tiến vào hiểm địa, cho nên trẫm giận người."

Bá Nhan không nghĩ tới cái này bên trong cư nhiên như thế phức tạp, liên lụy đến Hoàng Đế cùng Tán Nghi Sinh ở giữa một loại nào đó không ăn ý, hán không dám nói lung tung, chỉ lặng lẽ nghe.

Hoàng Đế nói: "Trẫm vốn là muốn đem Vương Dương Minh lưu tại triều chính bên trên, tùy tiện cho hán cái Văn Quan chức vị, thụ Lại Bộ quản thúc. Nhưng là Tán Nghi Sinh không đồng ý."

Ban đầu đến khi đó Tán Nghi Sinh nghe Hoàng Đế nói muốn để Vương Dương Minh rời đi bên cạnh hán, tuy vô pháp ngăn cản, lại đưa ra yêu cầu, không thể để cho hán tại Kinh Đô trên quan trường lãng phí thời gian, nhất định phải để hán qua Tiên Tuyền lịch luyện chính mình, tăng lên chiến lực, dạng này tương lai nếu như một ngày nào đó thật đúng phải Tán Nghi Sinh cùng ta Đại Hạ quân đội cũng không thể bảo hộ tình huống, bằng Vương Dương Minh chính mình chiến lực cũng có thể tự vệ.

Hoàng Đế gặp Tán Nghi Sinh lui một bước, chính mình cũng đành phải lui một bước, đem Vương Dương Minh phái đến quân đội Tiên Tuyền lịch luyện. Đại Hạ rất nhiều Biên Cương trong hàng tướng lĩnh, hán tín nhiệm nhất cũng là Bá Nhan, cho nên mới đem Vương Dương Minh phái đến Tây Bắc trong quân.

Bá Nhan thế mới biết chính mình đến tốt cùng phạm như thế nào sai lầm. Vội vàng quỳ xuống thỉnh tội. Hoàng Đế không nhận được nói: "Đứng lên đi. Trẫm nói, không cần thỉnh tội."

Bá Nhan đứng dậy, không còn dám ngồi. Hoàng Đế nói: "Đi qua sự tình không đề cập tới, cũng may hữu kinh vô hiểm. Trẫm hỏi người, Vương Dương Minh bây giờ võ công tiến cảnh như thế nào? Nếu như gặp gỡ hắc bào, hán có mấy thành phần thắng?"

Bá Nhan ngẫm lại, đáp: "Vương Dương Minh là khó gặp Luyện Võ Kỳ Tài. Hán bây giờ đã là Ngũ Phẩm thực lực, mà lại tu tập nội công, Ngoại Công đều là nhân tuyển tốt nhất. Thân tư coi là, lại cho hán thời gian năm năm, khi có thể đột phá Cửu Phẩm, trở thành Võ Đạo Tông Sư. Chỉ là hắc bào là bất thể ra cao thủ ma tộc, hiện tại Vương Dương Minh đối đầu hán, phần thắng là không dám nói có. Nhưng là trước kia Vương Dương Minh còn tại Tứ Phẩm thời điểm, cũng đủ để bằng vào Bát Môn Độn Giáp Tiên Pháp cùng hắc bào ác chiến, qua một đoạn thời gian nữa, nếu như hán đột phá đến Lục Phẩm, gặp gỡ hắc bào, đem hết toàn lực lời nói, chắc hán có thể đánh cái ngang tay."

Hoàng Đế ánh mắt sáng lên: "Nghĩ không ra đứa nhỏ này tiềm lực như thế. Hán tu tập võ công mới bắt quá một năm công phu đi, cư nhiên đã là Ngũ Phẩm cao thủ. Có thể đem các người những lão gia hỏa này đều làm hạ thấp đi. Đã như vậy, liền mau để cho hán đột phá Lục Phẩm đi."

Bá Nhan nghĩ thầm, Tán Nghi Sinh tự mình điều giáo đi ra đồ đệ, nếu như luyện võ cùng thường nhân không khác, đó mới là không bình thường. Chỉ là võ công phá cảnh, cần đủ loại cơ duyên, đó là dễ dàng như vậy. Mấy ngày trước hán đã đem chính mình hộ thân tuyệt học lửa tham đao pháp truyền cho Vương Dương Minh, mong rằng đối với hán tu hành có chỗ giúp đỡ. Lại cho hán thời gian nửa năm,

Hán là có thể phá vỡ mà vào Lục Phẩm.

Hoàng Đế nghe nói còn muốn nửa năm, lắc đầu nói: "Quá chậm, không thể chờ. Người nói đi, có biện pháp nào có thể cho hán tại trở lại Gia Dự Quan trước đó liền trở thành Lục Phẩm cao thủ?"

Bá Nhan lắc đầu, vô pháp trả lời. Võ đạo tu hành, tiến hành theo chất lượng, hán thực sự không biết biện pháp gì có thể làm được để cho người ta cấp tốc phá cảnh.

Hoàng Đế cười nói: "Thế mà cũng có thể đem người làm khó sự tình. Tốt a, trẫm đến nghĩ biện pháp." Mạng hán cận thân thái giám nhỏ Lý Công Công tiến đến mời Ngự Thiện Phòng Hồng công công tới. Bá Nhan không biết cái kia Hồng công công là nhân vật nào, nhưng là chương quản Ngự Thiện Phòng, chắc là cái Đầu Bếp, làm sao lại cùng tu hành có dính dấp.

Chỉ chốc lát sau, đi tới một cái Lão Thái Giám, Bá Nhan nghe được người này tiếng bước chân thời điểm, người này đã đến phía sau hán, Bá Nhan nhảy

lên một cái, người kia ồ một tiếng, tựa hồ kỳ quái tại Bá Nhan thế mà lại sớm phát hiện mình. Bá Nhan thấy là tên thái giám, lườm trước người này hẳn là Hồng công công, chỉ là cái này nhân thân pháp tà dị, chính mình Cửu Phẩm thực lực, thế mà không có chút nào phát giác được hẳn tiến đến. Xem ra người này võ công thâm bất khả trắc. Một cao thủ như vậy, lại là tại Ngự Thiện Phòng đảm nhiệm chức vụ, thật không biết trong hoàng cung này đến tột cùng tiềm tàng bao nhiêu dạng này cao thủ.

Hồng công công cung kính đối Hoàng Đế nói: "Bệ Hạ triệu Lão Nô đến, không biết có gì phân phó."

Hoàng Đế không nói chính sự, trước giới thiệu Bá Nhan: "Đây là ta Tây Bắc trong quân thống soái, bá Nhan tướng quân."

Hồng công công trong mắt tinh quang lóe lên, Bá Nhan thấy tâm động, nghe hẳn nói: "Tướng Quân đại danh, như sấm bên tai. Lừa tham nhất đao, danh bất hư truyền."

Bá Nhan trong lòng kinh dị, phải biết, lừa tham nhất đao danh hào là hẳn tông quân trước đó xông xáo giang hồ lúc dùng, xưa nay không bị trong triều đồng liêu biết, người trước mắt này thế mà dễ như trở bàn tay nói toạc chính mình lai lịch, xem ra người này nhất định cũng là một cái có phong phú Giang Hồ lịch duyệt Lão Thủ.

Hai người chào tấu, Hoàng Đế mới chậm rãi nói: "Vị này Hồng công công, là Đại Nội Đệ Nhất Cao Thủ. Nhưng là a, hẳn cuộc đời yêu nhất, không phải võ công, mà chính là Thiên Hạ mỹ thực, cho nên trăm đêm hẳn an bài tại Ngự Thiện Phòng bên trong, phạm là tiến cống cho trăm ăn cái gì, hẳn đều trước từng bên trên một thanh, cho nên hẳn có lộc ăn, lại so với trăm còn lớn hơn chút."

Hồng công công chấp tay nói: "Không dám. Lão Nô vì Thánh Thượng hiệu lực, trăm chết Bất Hối."

Hoàng Đế gật gật đầu: "Không cần nói nhảm nhiều lời. trăm muốn cho bá Nhan tướng quân một cái thủ hạ cấp tốc tông Ngũ phẩm tấn thăng đến Lục Phẩm, không biết Hồng công công có phương pháp gì không có?"

Hồng công công trầm tư một lát, hỏi: "Người này bao lớn niên kỷ, học trò vị nào sư phụ, luyện cái gì nội công, khi nào đột phá Ngũ Phẩm?"

Bá Nhan chi tiết đáp, Hồng công công a một tiếng: "Nguyên lai là tán Viện Trưởng đồ đệ. Vì sao tán Viện Trưởng không tự mình ra tay giúp hẳn tăng lên cảnh giới?"

Hoàng Đế có chút bất đắc dĩ, nói: "Tán Viện Trưởng tính tình nguoi cũng biết, hẳn ghét nhất cũng là đốt cháy giai đoạn. Cho nên chuyện này không thể để cho hẳn xuất thủ, Lão Hồng, vẫn phải dựa vào nguoi."

Hồng công công nói: "Lão Nô biết. Nhưng Quốc Tử Giám có Tán Nghi Sinh tọa trấn, Lão Nô không có có lòng tin có thể giấu diếm được hẳn động thủ, ta nhìn vẫn là chờ bá Nhan tướng quân cùng Vương Dương Minh về Gia Dự Quan trên đường, ta động thủ lần nữa không muộn."

Hoàng Đế gật gật đầu, liền mệnh hẳn lui ra. Bá Nhan không biết Hồng công công có gì Diệu Pháp, trong lòng hiếu kỳ, lại cũng không dám hỏi nhiều.

Hồng công công đi, Hoàng Đế đối Bá Nhan nói: "Ngày hôm trước cùng phụ thân nguoi uống rượu, nói về năm đó chinh chiến lúc chuyện xưa, trong lòng được không thần thò. Năm đó cùng trăm cộng đồng giành chính quyền lão nhân, trừ phụ thân nguoi cùng Tán Nghi Sinh bên ngoài, đều đã không tại nhân thế."

Bá Nhan cung kính nói: "Thánh Thượng thương cảm Cựu Thần, là ta Đại Hạ chi phúc."

"Cho dù không nhìn nguoi quân công, chỉ nhìn ta cùng phụ thân nguoi giao tình, ta cũng cần phải trọng dụng nguoi. Nguoi coi cái này Tứ Phẩm trung Vũ Tướng quân, có ba năm đi. Tứ Phẩm, chung quy là thấp một số. Chính Bắc quân Viên Sùng Hoán, như vậy một cái đầu gối, cũng đã là tông tam phẩm Tướng Quân. Nguoi so với hẳn ưu tú, nên so với hẳn cao hơn một số mới là. Ta sáng sớm mai lên triều liền hướng Bách Quan tuyên bố, thăng nguoi vì Chính Tam Phẩm Hoài Hóa Tướng Quân."

Bạn đang đọc truyện *Dương Minh Kỳ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Thăng Quan (2) :.

Bá Nhan không muốn Hoàng Đế nhanh như vậy liền muốn cho mình Thăng Quan, vội vàng dập đầu tạ ơn. Hoàng Đế lại hỏi: "Vương Dương Minh tại Tây Bắc quân làm cũng không tệ lắm?"

Bá Nhan đứng dậy hồi bẩm nói: "Vương Dương Minh phụng ta hiệu lệnh, tổ kiến một chi Ứng Dương quân trăm người tiểu đội, lần trước xuất chinh,

trước sau chinh chiến mười mấy trận, chém giết Người Hồ quân đội hơn một ngàn người, chiến công rất cao."

"Có công liền thưởng. Trước đó đã thăng hán vì Thất Phẩm Giáo Úy, lần này lại tăng hán hai cấp, để hán làm cái Chính Lục Phẩm Chiêu Vũ Giáo Úy đi. Ứng Dương trong quân phạm có quân công người, hết thấy theo quân công phong thưởng, cái này từ người trở về xử lý."

Bá Nhan thay Vương Dương Minh bọn người cảm ơn phong thưởng, Hoàng Đế gặp sự tình đều đã giao phó xong, liền mệnh hán tạ ơn lui ra. Bá Nhan cung kính rồi đi, Hoàng Đế nhìn lấy không có một ai Ngự Thư Phòng thật lâu không nói, thật lâu, rốt cục than nhẹ một tiếng, bãi giá hồi cung nghỉ ngơi.

Vương Dương Minh cùng Tán Nghi Sinh một đường giục ngựa chậm rãi hướng Quốc Tử Giám qua, hán trên ngựa từ đáy lòng cảm tạ Tán Nghi Sinh cấp tốc đuổi tới Hoàng Cung, có hán ở đây Hoàng Đế chung quy là không có quá làm khó chính mình.

Tán Nghi Sinh nói: "Ta nếu tới đến chậm một chút, người tiểu tử này lỗ mắng, ai biết người lại ở Hoàng Đế trước mặt nói cái gì đi ra." Nguyên lai Tán Nghi Sinh đạt được Bích Lạc thông tri, biết Vương Dương Minh đã Hồi Kinh, tuy nhiên ngoài miệng không nói, kì thực tâm lý quái niệm, vội vàng đến Bình Bộ qua tìm, biết được Vương Dương Minh cùng Bá Nhan qua Hoàng Cung, Tán Nghi Sinh lo lắng xảy ra vấn đề, lập tức liền chạy tới Hoàng Cung qua.

Vương Dương Minh cười cười: "Vẫn là sư phụ thương ta."

Tán Nghi Sinh tán thưởng liếc hán một cái: "Nhìn nội công của người tiến cảnh, đã đột phá Ngũ Phẩm?" Nhìn thấy hán công giấu đi mũi nhọn Trọng Kiếm, hiểu kỳ nói: "Trên lưng người thanh này đen sì đỏ, vật là cái quái gì?"

Vương Dương Minh đem giấu đi mũi nhọn kiếm gỡ xuống, giới thiệu với hán một phen.

Tán Nghi Sinh lòng mảy nhưn lên, nói: "Nguyên lai cái kia thanh Thanh Đồng Kiếm đã quá nhẹ?"

Vương Dương Minh đem giấu đi mũi nhọn tiện tay múa cái kiếm hoa, Tán Nghi Sinh gặp hán biến nặng thành nhẹ nhàng, biết hán thể lực lại có tăng trưởng, Vương Dương Minh nói: "Bây giờ dùng cái này nặng 100 cân kiếm là vừa vặn tốt."

Tán Nghi Sinh gật gật đầu, không nói thêm gì nữa. Vương Dương Minh cho là hán làm gì đều sẽ khen chính mình hai câu, không muốn hán như thể tích tỵ như kim, rầu rĩ không vui: "Ta lấy được tiến bộ lớn như vậy, người cũng không cổ vũ ta một chút, còn có thể hay không hào hào mà làm lão sư ta."

Tán Nghi Sinh thân nhiên nói: "Tiến bộ dừng mảnh là người nhiệm vụ, người chẳng lẽ không phải lập chí sớm ngày thành vì nổi tiếng thiên hạ cao thủ a, làm gì cần ta đến cổ vũ khích lệ."

Hai người một đường tranh cãi, sớm đã đến Quốc Tử Giám cửa. Hai người liền tại cửa ra vào phân biệt, Tán Nghi Sinh qua gian phòng của mình, Vương Dương Minh thì không kịp chờ đợi qua tìm mấy cái Sư Huỳnh Sư Tỷ ôn chuyện. Triều Văn Đạo còn ở bên ngoài du lịch chưa về, hán không được mà gặp, Nhị Sư Huỳnh Chu Cương Liệt ngược lại là ở trong viện nhàn rỗi vô sự. Vương Dương Minh cùng hán trò chuyện một lát, Chu Cương Liệt gặp Vương Dương Minh đã đột phá Ngũ Phẩm chi cảnh,

Tốt không kinh ngạc, lôi kéo hán nhìn kỹ một chút, nói: "Tiểu sư đệ nội công của người lại có tiến cảnh, thật sự là không dậy nổi."

Vương Dương Minh cho hán tán dương, trong lòng an lòng: Nhị Sư Huỳnh thích nhất khích lệ người, làm cho lòng người bên trong vui vẻ. Chính mình người sư phụ kia, một câu khích lệ cũng không nói lời nào, thật là khiến hán đau lòng.

Chu Cương Liệt hỏi đến chiến sự tiền tuyến, Vương Dương Minh nói đơn giản nói, Chu Cương Liệt nói: "Tây Bắc trên chiến trường quả nhiên là chỉ mảnh treo chuông ở giữa. Tiểu sư đệ người trong lúc rảnh rỗi vẫn là luyện một chút ta này Thiên Nhân Thông pháp môn, nếu như đụng tới Người Hồ bên trong cao thủ, đi đầu khám phá hán hư thực đối với người mà nói có chớ trợ giúp lớn."

Vương Dương Minh rất tán thành, gấp hướng Chu Cương Liệt thỉnh giáo Thiên Nhân Thông pháp môn.

Chu Cương Liệt ngạc nhiên nói: "Trong Tầng Thư các liền có Thiên Nhân Thông Bí tịch. Hôm nay là bốn canh giờ Ngự lão sư đang trực, người sao không qua nài nỉ nơi đó mượn đọc?"

Vương Dương Minh tâm đạo ta tránh nài nỉ còn đến không kịp, sao có thể đưa đi lên cửa.

Chu Cương Liệt gặp hán quần quýt si mê, đành phải trở về trong phòng lấy chính mình sao chép Thiên Nhân Thông Bí tịch, hướng Vương Dương Minh giải thích tu luyện phương pháp, Vương Dương Minh đem Bí tịch thiếp thân giấu, cùng Chu Cương Liệt sau khi từ biệt. Hán không nóng lòng tu luyện pháp môn này, thăm nghĩ các loại về Tây Bắc trên đường có sung túc thời gian tu hành.

Hán lại qua tìm Tam Sư Tỷ từng túy hoạ, lại không tìm được. Quốc Tử Giám mấy vị Sư Huỳnh Sư Tỷ bên trong, lấy từng túy hoạ thần bí nhất, rất ít xuất hiện trong tầm mắt mọi người, mỗi ngày không biết đang bận cái gì. Nhưng là Vương Dương Minh đối người sư tỷ này ấn tượng rất tốt, tìm mà không được, cũng cũng chỉ phải từ bỏ.

Tiếp lấy lại qua tìm Đại Giáo tập Nghiễm Lăng Từ, không đợi hán hỏi, liền hướng hán kỹ càng bẩm báo Tô Mộc tình huống. Đại Giáo tập thay đổi ngày xưa nghiêm túc, thế mà cũng đối Vương Dương Minh tán thưởng có thừa: "Người hiện nay là Tô Mộc trưởng quan, Tô Mộc sự tình cũng là người sự tình, người nhưng làm nài nỉ chiếu cố tốt." Vương Dương Minh nghĩ thầm người đau lòng người nữ đệ tử, cho nên mới đối ta khách khí như thế. Vội vàng đáp ứng, đem vô ngục chấn thiên giá vâng, Nghiễm Lăng Từ mới thả hán qua.

Về sau lại tuần tự qua tìm Nhị Giáo tập Linh Hư Tử, Tam Giáo tập Tiêu Dao Tử, Tứ Giáo tập quyết gỗ dầu từng cái hướng bọn họ bấm bảo tình huống. Những người này quan tâm nhất, còn là đồ đệ mình đều như thế nào. Nghe đến bọn hắn đều bình yên vô sự, mà lại mỗi cái đều có tiền cảnh, trong lòng cũng đều hoan hỉ.

Gặp những nhiệm vụ này đều hoàn thành, Vương Dương Minh mới trở lại gian phòng của mình, gặp Bích Lạc đã trong phòng chờ. Vương Dương Minh hỏi: "Người tại phòng ta chờ ta làm cái gì?"

Bích Lạc nói: "Dương Minh ca ca, có một kiện quan trọng đại sự, nhất định phải muốn nói với người mới được."

Vương Dương Minh nghĩ thầm đứa nhỏ này có thể có cái đại sự gì, đã thấy Bích Lạc đem Vương Dương Minh kéo đến bên giường, xóc lên ổ chăn liền muốn lên giường, Vương Dương Minh quá sợ hãi nói: "Bích Lạc! Tỉnh táo! Đây là muốn làm gì!"

Bích Lạc không rõ ý, trên giường xóc lên đệm giường, lộ ra một góc sáng loáng bạc, nói: "Dương Minh ca ca đang nói cái gì? Ta là muốn cho người xem chúng ta tích trữ bạc a."

Vương Dương Minh thế mới biết chính mình hội sai ý, tốt không xấu hổ, chỉ ngô đạo: "A, bạc, bạc . . . chờ một chút? Bạc!" Hắn một thanh xóc lên đệm giường, gặp đây giường chiếu đều là trắng bóng bạc, lẳng nửa ngày, đột nhiên cười ha ha, cực kỳ vui vẻ.

Bích Lạc nhìn kỳ quái, nghĩ thầm cái này Dương Minh ca ca vốn là cái không ái tài, làm sao hôm nay nhìn thấy bạc vui vẻ như vậy. Nàng nói với Vương Dương Minh mình, cái này bạc là trước kia Tào Triêm đưa tới Tiền nhuận bút, tổng cộng là hai ngàn lượng. Bích Lạc lo lắng cái này bạc an toàn, đều giấu ở Vương Dương Minh dưới giường.

Vương Dương Minh vốn tại vui vẻ, chợt nhớ tới thiếu Bá Nhan 8,500 hai, cái này hai ngàn lượng cũng bắt quá hạt cát trong sa mạc, nhất thời lại rầu rĩ không vui.

Bích Lạc nói: "Dương Minh ca ca Thư Cảo cũng đã ra đến thứ tám vốn bản in lẻ, không biết Tào Triêm bên kia cảm tới mới Tiền nhuận bút không, có lẽ có thể lần nữa cái hai ba ngàn hai, lấy cho người qua trả nợ."

Trải qua nàng nhắc nhở, Vương Dương Minh giật mình, vội vàng đứng dậy đi tìm Tào Triêm. Tào Triêm đang trong lớp học nghe giảng, gặp Vương Dương Minh một trận gió cũng giống như đến, vội vàng cùng Lão Sư xin nghỉ, từ trong phòng đi tới, vui vẻ nói: "Mười Tam tiên sinh trở về!"

Vương Dương Minh vỗ vỗ bả vai hắn, thân thiết nói: "Tào huynh, nói ngắn gọn, tiểu đệ lần này trở về có thể đợi thời gian rất ngắn, ta hiện tại thiếu nhất bút nợ không lồ, đến làm chút bạc đến quay vòng. Người nói Tân Hoa Thư Cục bên kia có thể dự chi ta ít bạc sao?"

Tào Triêm hiếu kỳ nói: "Lần trước tiên sinh gửi thư, nói thiếu bạc dùng, ta qua Tân Hoa Thư Cục dự chi ba ngàn lượng, làm sao hiện tại còn nói đòi tiền, chẳng lẽ ba ngàn lượng còn chưa đủ dùng sao?"

Vương Dương Minh về mặt đau khổ nói: "Không có đủ hay không, còn thiếu 6,500 hai lỗ hồng ngân không nổi đâu!"

Tào Triêm lặng lẽ đem Vương Dương Minh kéo qua một bên, thanh âm hết sức nghiêm túc: "Tiên sinh, từ xưa Đồ Tràng không bên thắng, người cũng đừng hăm sâu bên trong, bại hoại cả đời danh dự!"

Bạn đang đọc truyện *Dương Minh Kỳ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58: Mai Cốt Chi Địa .:

Vương Dương Minh tránh thoát tay hắn, vội la lên: "Người nghĩ chỗ nào qua! Ta nợ tiền không phải là bởi vì cái này!"

Ngay sau đó đơn giản đem chính mình bỏ vốn vì Ứng Dương quân mua trang bị sự tình nói, Tào Triêm lúc này mới chuyển buồn làm vui nói: "Như thế nói đến, tiên sinh là vì Quốc Gia Thiên Hạ thiếu nợ. Khỏi cần nói, cái này bận bịu ta Lão Tào nhất định phải giúp, đi, chúng ta cái này qua Tân Hoa Thư Cục đòi tiền qua."

Hai người cất bước hướng Tân Hoa Thư Cục qua, Tào Triêm thường xuyên đến nơi này cùng Chương Quỹ nói chuyện làm ăn, sớm đã cùng bọn hắn quen biết. Không trải qua thông báo liền mang theo Vương Dương Minh cất bước mà vào. Chương Quỹ chính ở phía sau đài tính sổ sách, gặp Tào Triêm mang theo một người trẻ tuổi đến, ra ngoài đón lấy nói: "Tào tiên sinh hôm nay làm sao có rảnh đến chỗ của ta ngồi một chút?" Mệnh Gã sai vật dâng trà, xin mời Tào Triêm cùng Vương Dương Minh an tọa. Bởi vì Tây Du Ký Đại Bán quan hệ, Chương Quỹ đối Tào Triêm mười phần khách khí, liền đem Vương Dương Minh cùng phụng làm Thượng Khách.

Tào Triêm Hường Chương Quỹ giới thiệu Vương Dương Minh, Chương Quỹ vui mừng quá đỗi, đuổi bận rộn lôi kéo Vương Dương Minh tay nói: "Lão hủ có mất như mù, hôm nay rốt cục nhìn thấy mười Tam tiên sinh chân dung! Mười Tam tiên sinh đại tài a!"

Vương Dương Minh vội vàng cùng hân chào, hỏi: "Đại Chương Quỹ, ta này Tây Du Ký bán như thế nào?"

Đại Chương Quỹ mệnh Gã sai vặt lấy ra sổ sách đến, hướng Vương Dương Minh giải thích nói: "Vương Thư nhà, ngài nhìn, Tây Du Ký đã ra tám bản bán in lẻ, mỗi vốn 10 vạn chữ, tháng sau liền muốn ra Đề Cử vốn, qua một đoạn thời gian nữa ra Đề Thập vốn, đây chính là bản hoàn tất. Hiện tại cái này tám bản, phân hai cái Phiên Bản, một cái là văn tự vốn, tổng cộng bán một vạn lượng bạch ngân, dựa theo chúng ta hợp đồng, tiên sinh hẳn là chia ba ngàn lượng, số tiền kia ta đã giao cho Tào Triêm tiên sinh trả hết. Một cái khác Phiên Bản là Đồ Họa vốn, cũng đã xuất tám bản, hình vẽ này vốn bán rất tốt, hết thấy bán ba vạn lượng bạch ngân, ta ứng cho ngài chia chín ngàn lượng, bên trong ba ngàn lượng đã dự chi cho ngài, còn lại sáu ngàn lượng không có trả hết."

Vương Dương Minh xoa tay nói: "Chương Quỹ, ta hiện tại có chút khó xử, cần đại bút bạc. Không biết cái này sáu ngàn lượng người có thể hay không mau chóng cho ta?"

Chương Quỹ có chút khó khăn, hân Thư Cục bên trong như thế nào sẽ thả nhiều như vậy Hiện Ngân.

Tào Triêm từ bên cạnh cổ vũ: "Tốt dạy Chương Quỹ biết được, chúng ta mười Tam tiên sinh hiện tại đang Tây Bắc trong quân đảm nhiệm chức vụ, tổ kiến một chi tinh binh bộ đội, hân đem chính mình toàn bộ thân gia đều để dùng cho chi bộ đội này mua trang bị, cho nên mới nhu cầu cấp bách một số lớn bạc. Chi bộ đội này tháng trước tại Tây Bắc cùng Người Hồ giao chiến, lấy một trăm người binh lực chém giết Người Hồ quân đội hơn một ngàn người."

Chương Quỹ mặc dù là thương nhân, nhưng Đại Hạ thích võ chi phong rất thánh, cho dù hân cũng đối Đại Hạ quân đội tình cảm thâm hậu, nỗi lòng tôn kính nói: "Không nghĩ tới Vương Thư nhà lại là Văn Võ Song Toàn thiếu niên anh tài. Khởi cần nói, số tiền này, lão hủ vô luận như thế nào cũng phải để tiên sinh lập tức cầm tới."

Hân viết một phong tự tay viết thư, để Gã sai vặt lập tức qua tìm tới tiền Trang lão bản đồ lấy Ngân Phiếu đi ra. Gã sai vặt một trận gió qua,

Qua một chén trà thời gian, Gã sai vặt thở hồng hộc chạy vào, đem Ngân Phiếu đưa cho Đại Chương Quỹ, Đại Chương Quỹ đem Ngân Phiếu giao cho Vương Dương Minh, nói: "Đây là sáu ngàn lượng. Mời Vương Thư nhà xem qua."

Vương Dương Minh gấp đúng là một trương sáu ngàn lượng Ngân Phiếu, trong lòng một khối đá lớn rơi xuống đất, Hường Chương Quỹ nói lời cảm tạ cáo từ. Chương Quỹ nói ra: "Tháng sau chúng ta sẽ còn kết toán một lần lượng tiêu thụ, nếu có tân thu nhập vào sổ sách, ta hội trước tiên đưa đi cho Tào Triêm tiên sinh."

Vương Dương Minh lần nữa cảm ơn, cùng Tào Triêm trở lại Quốc Tử Giám. Tào Triêm tiếp tục về đi học, Vương Dương Minh kính từ trở lại trong phòng, gấp Bích Lạc đã trở về, trong tay cầm một trương hai ngàn lượng Ngân Phiếu. Nguyên lai Bích Lạc biết Vương Dương Minh ít ngày nữa đem trở về Tây Bắc, cái giường này hạ hai ngàn lượng Chân Kim Bạch Ngân không có cách nào mang theo, liền đi cho hân đổi thành hai ngàn lượng Ngân Phiếu.

Vương Dương Minh gấp nửa ngày công phu đã gom góp tám ngàn lượng Ngân Phiếu, thiếu Bá Nhan này còn lại năm trăm lượng căn bản cũng không phải là vấn đề lớn, lúc này mới yên lòng lại.

Bích Lạc cười nói: "Phú quý tại ta như phù vân, Dương Minh ca ca làm gì để ý như vậy tiền tài."

Vương Dương Minh dùng lực xoa xoa chính mình hai gò má: "Người là không phải Đường Gia không biết cùi gạo Quý!"

Hai người nói một hồi nhàn thoại, Vương Dương Minh nghĩ tới một chuyện, hỏi Bích Lạc nói: "Chúng ta Quốc Tử Giám hậu sơn nhưng có cái gì Mai Cốt Chi Địa?"

Bích Lạc lắc đầu biểu thị không từng nghe qua.

Vương Dương Minh đem mình tại tay cụt về sau hôn mê trong mười ngày làm qua cái kia quái mộng nói với Bích Lạc, nói ra: "Ngũ Lão dưới đình nơi chôn xương, Thiên Hạ dòng nước truyền tuyệt học. Ta một mực đang nghĩ hai câu này đến tột cùng là có ý gì. Ngũ Lão phong không thể nghi ngờ cũng là chúng ta hậu sơn Ngũ Lão phong, thế nhưng là Mai Cốt Chi Địa là nơi nào? Cái kia thiên hạ dòng nước lại là có ý gì?"

Bích Lạc cũng không biết cho nên, đề nghị loại chuyện này hẳn là hỏi tại Quốc Tử Giám bên trong đợi thật lâu người mới được. Hai người bọn họ tới nơi này thời gian đều không dài, biết dù sao cũng có hạn.

Vương Dương Minh lại khổ sở nói: "Ta luôn cảm thấy giấc mộng này có chút quý dị, không dám tùy tiện nói với người khác. Lại không dám đến hỏi chúng ta Quốc Tử Giám bên trong người. Thuyết Bất Đắc, chuyện này còn liền phải hai ta đi xem một chút, chúng ta hiện tại liền đi."

Hân kéo Bích Lạc tay, cùng một chỗ hướng hậu sơn qua. Bích Lạc gặp Vương Dương Minh đợi chính mình như thế khác biệt, trong lòng có chút lo sợ, nhưng cũng có chút hoan hỉ, nghe lời theo hân qua.

Hậu sơn Ngũ Lão phong vẫn như cũ sừng sững, thương phong thấp thoáng tại lực thúy bên trong, phong cảnh như họa, khiến cho Vương Dương Minh nhìn lòng say. Nhưng mà nhớ tới chôn xương hai chữ, luôn cảm thấy gió này cánh tú mỹ hậu sơn đều có chút không khỏi âm u.

Vương Dương Minh vừa đi vừa nói: "Ta từng nghe Đại Sư Huynh đề cập qua, Quốc Tử Giám lịch sử so Đại Hạ lịch sử muốn dài nhiều. Tại trước đây thật lâu, hậu son Tư Quá Nhai nguyên là giam giữ Quốc Tử Giám bên trong phần đồ địa phương, có rất nhiều phần đồ ở chỗ này giam giữ đến chết, Âm Khí rất nặng. Ta giấc mộng kia bên trong nói tới Mai Cốt Chi Địa, chẳng lẽ là chỉ mai táng những này phần đồ địa phương?"

Bích Lạc gật đầu nói: "Dương Minh ca ca nói cũng là có lý, thế nhưng là chúng ta làm sao có thể tìm tới những này phần đồ Mai Cốt Chi Địa đâu?"

Hai người nói đi đến Ngũ Lão dưới đỉnh, Vương Dương Minh nhớ tới Tô Mộc tại Tư Quá Nhai hồi lỗi thời điểm, chính mình mỗi ngày cũng là từ nơi này leo đi lên cho nàng đưa cơm, bất tri bất giác đã nhanh đi qua thời gian một năm, hiện tại chính mình lại muốn bỏ núi này đã không cần tốn nhiều sức, mà Tô Mộc cũng đã thành dưới tay mình đặc lực giúp đỡ, thế sự biến hóa thật sự là vô thường.

Hắn chậm rãi vây quanh Ngũ Lão phong đi một vòng, không có phát hiện núi có cái gì dị thường, khổ não nói: "Chẳng lẽ giấc mộng kia chính là ta suy nghĩ lung tung một giấc mộng, căn bản không có gì Mai Cốt Chi Địa?"

Hai người đang lúc nói chuyện, bỗng nhiên một bé thô trắng thoát ra, từ bên cạnh hai người đi qua, này Thỏ Tử là chỉ ấu thô, điểm điểm lớn nhỏ, mười phần ngây thơ chân thành, nhưng là tốc độ chạy thật sự là không chậm. Bích Lạc kinh hãi nói: "Thật đáng yêu Thỏ Tử!"

Vương Dương Minh hữu tâm khoe khoang, muốn đem cái này Thỏ Tử chộp tới cho Bích Lạc chơi, liền triển khai Càn Khôn Đại Na Di kinh công, tiến lên đuổi theo Thỏ Tử, hắn kinh công đã là mười phần thuần thực, ở đâu là như thế một con thỏ nhỏ có thể chạy thắng, Vương Dương Minh ba bước cũng hai bước ngay lúc sắp đuổi kịp này Thỏ Tử, đã thấy này Thỏ Tử tựa hồ cảm ứng được nguy cơ, hướng bên cạnh trong bụi cỏ lóc lên, liền biến mất không thấy gì nữa. Vương Dương Minh trong lòng hiếu kỳ, đẩy ra này một lùm cỏ, gấp cỏ che giấu dưới có cái nho nhỏ hắc sắc động khẩu, mười phần ẩn nấp, nếu như không phải đuổi theo Thỏ Tử lại tới đây, căn bản sẽ không phát hiện.

Dần dần có nói: Thỏ khôn có ba hang. Hắn thầm nghĩ đây nhất định là cái Thỏ Tử động không thể nghi ngờ. Lúc này Bích Lạc cách hắn xa, Vương Dương Minh nghĩ thầm vẫn là trở về nói với Bích Lạc một tiếng lại đồng loạt tới dò xét cái này động. Chính muốn rời khỏi, chợt nghe được trong động có một trận mơ hồ thanh âm truyền tới, Vương Dương Minh cảm thấy hiếu kỳ, cúi đầu nằm xuống qua nghe, nghe được loáng thoáng mấy chữ: "Ngũ Lão dưới đỉnh... Nơi chôn xương..."

Vương Dương Minh trong lòng kinh hãi, nghĩ thầm nguyên lai thật có Mai Cốt Chi Địa! Cái này trong động tất có kỳ quặc! Chính muốn quay đầu qua gọi Bích Lạc tới, bỗng nhiên trong động lên một trận gió, hình như có một cỗ cự đại hấp lực. Vương Dương Minh lập tức bị này hấp lực cho chế trụ, khó mà hô hấp, miệng mũi không thể nói, hắn còn muốn phản kháng, lại thỉnh thoảng ngất đi, mắt tối sầm lại liền cái gì cũng không biết.

Bạn đang đọc truyện *Dương Minh Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 59: Thần Bí Lão Nhân .:

Khi tỉnh dậy, mơ hồ nghe được bên cạnh có tiếng nước. Hắn cảm thấy toàn thân đau đớn khó chịu, cũng không biết bị thương gì, đuổi bộn bộn giằng, vị trí địa phương quá mức hắc ám, đen kịt một màu bên trong cái gì đều không nhìn thấy, chỉ có thể dùng tay sờ xoang lấy toàn thân, xác nhận không có thương tổn đứt gân xương, trên thân cũng không có gì dị thường, này đau đớn cũng chậm chậm biến mất. Hắn đưa tay qua sờ cây châm lửa, lại phát hiện cây châm lửa đã sớm bị nước ướt nhẹp, nghe nước này âm thanh, cái này dưới đất chắc hẳn có ám lưu, chính mình toàn thân ướt đẫm, hắn là tại cái này dưới đất đường sông bên trong Phiêu Lưu một đoạn thời gian.

Hắn không biết mình người ở phương nào, trước mắt rõ ràng không phải Quốc Tử Giám bên trong địa phương. Hắn thăm dò tính hỏi một câu: "Có ai không?" Bốn phía có vẻ tiếng vang lên, tựa hồ đây là một cái bịt kín không gian, không là rất lớn. Hắn lục lọi hướng bên cạnh đi, quả nhiên chỉ đi ra vài chục bước liền đụng phải nhám thạch vách tường, hắn lưỡng lự trước cái này nhất định là một cái son động, chỉ là không biết chính mình làm sao đến cái này trong động. Tâm hắn hạ đề phòng, âm thầm đem Cửu Dương Chân Khí vận chuyển toàn thân, lại sử xuất tiểu thủ đoạn, sợ có cái gì bất trắc.

Trong bóng tối một điểm hỏa quang nhấp nháy, Vương Dương Minh đại sinh đề phòng, ngưng thần đi xem ánh lửa kia, gặp hỏa quang hiện lên U Lan sắc, giống như Địa Ngục Chi Hỏa. Trong khoảng khắc ánh lửa kia sáng rõ, chiếu sáng bốn phía, đột nhiên xuất hiện một cái lão giả, lão giả kia tóc tai bù xù, thấy không rõ diện mạo, nhưng là toàn thân quần áo tả tơi, nhìn như ở chỗ này sinh hoạt rất nhiều năm. Lão giả kia mở miệng nói chuyện, thanh âm rất nặng, đọc nhân rõ từng chữ không lấm rõ ràng, chắc hẳn đã nhiều năm không có mở miệng nói chuyện, nghe hắn nói: "Thiếu niên, ngươi là ai?"

Vương Dương Minh mở to hai mắt dò xét lão giả kia một phen, không dám tự tiện đáp lời, ngược lại hỏi: "Ngươi là ai? Nơi này là nơi nào?"

Lão giả cười khê, chậm rãi nói: "Trăm chết người, làm gì nhắc lại tên. Nơi này là Ngũ Lão dưới đỉnh Mai Cốt Chi Địa, ngươi chắc hẳn chính là có duyên người?"

Vương Dương Minh nghe hắn nói Mai Cốt Chi Địa, nghĩ thầm quả nhiên có một chỗ như vậy, xem ra chính mình giấc mộng kia không phải làm không.

Lập tức hỏi: "Cái gì người hữu duyên? Ta không biết lão tiên sinh nói là có ý gì. Ta gọi Vương Dương Minh, là Quốc Tử Giám Trung Học Sinh."

Lão già kia a một tiếng, nói ra: "Quốc Tử Giám? Còn ở đây? Hiện tại là cái gì thời đại."

Vương Dương Minh gặp lão già kia tựa hồ không có ác ý, thế là trung thực đáp: "Hiện tại là Đại Hạ Hồng Vũ mười bốn năm."

Lão già hiểu kỳ nói: "Đại Hạ? Hồng Vũ? Đại Thương đâu? Diệt?"

Vương Dương Minh nghe lão già lời nói, biết hẳn tối thiểu đã tại cái này trong động đợi vài chục năm, thế là trả lời: "Mười bốn năm trước Đại Thương liền diệt vong. Ta hướng Hồng Vũ Đại Đế khởi binh tru bạo ngược, bình Tứ Hải, thành lập Đại Hạ. Quốc Tử Giám bây giờ là Đại Hạ Tồi Cao Học Phủ, Viện Trưởng Tân Nghi Sinh."

Lão già lắc đầu, trong giọng nói nói không nên lời tiêu điều: "Trong động không nhật nguyệt, trên đời đã ngàn năm... Tân Nghi Sinh là ai?"

Vương Dương Minh nói: "Tân Nghi Sinh là sư phụ ta,

Người xưng Thiên Hạ Đệ Nhất Cao Thủ."

Lão già thanh âm đột nhiên đề cao, dường như có chút không thích: "Thiên hạ đệ nhất? Khẩu khí thật là lớn a. Ngươi là hán đồ đệ, nhưng ta nhìn ngươi nội lực qua quét bình thường, có ngươi dạng này bọc mù đồ đệ, cái này thiên hạ đệ nhất chắc hẳn chẳng cao minh đến đâu."

Vương Dương Minh gặp lão già nói chuyện rất là kiên cố, trong lòng không phục, phản bác: "Ta đi theo sư phụ học võ tuy nhiên thời gian một năm, nhưng là sư phụ ta cảnh giới đó là rất cao thâm. Ngươi biết Ngự Kiếm Phi Hành à, ngươi biết Chi Xích Thiên Nhai à, ngươi biết Bát Môn Độn Giáp à, vậy cũng là sư phụ ta danh chấn Thiên Hạ tuyệt học!"

Lão già cũng không bị hấn hù ngược lại, ngược lại buông lỏng nói: "Ngự Kiếm Phi Hành không đáng nói đến quá thay, Chi Xích Thiên Nhai cũng chỉ thường thôi. Cái này Bát Môn Độn Giáp, ta ngược lại thật ra nghe qua, có chút tiếng tăm, nếu là sư phụ ngươi tuyệt học, không biết hẳn có thể từng truyền cho ngươi? Ngươi lại diễn đến cho ta nhìn một cái, để ta xem một chút Bát Môn Độn Giáp có bao nhiêu lợi hại."

Vương Dương Minh Khí Đạo: "Ngươi lão nhân này lại là cái nào rề hành? Vì cái gì ta phải nghe ngươi lời nói."

Lão già cười lạnh một tiếng: "Như thế nói đến, ngươi xác thực hội làm Bát Môn Độn Giáp? Không quan hệ, ta tự nhiên có biện pháp để ngươi diễn cho ta nhìn." Vừa dứt lời, chỉ gặp lão nhân kia thân hình lóe lên, sớm đã đến Vương Dương Minh bên người, hai tay nhỏ ra công trước ngực hấn yếu hại.

Vương Dương Minh tuy nhiên sớm tại hết sức chăm chú phòng bị hấn, không muốn lão nhân kia thế mà nhanh như vậy pháp, chính mình bình sinh thấy, chỉ có Đại Sư Huỳnh Triều Văn Đạo tốc độ có thể cùng hấn kém gần giống nhau. Cũng may hấn cùng Triều Văn Đạo so chiêu nhiều lần, đối địch ứng biến tốc độ người phi thường nhưng so sánh, lập tức nhảy lên tam xích, tránh đi lão nhân một trào, đưa tay từ phía sau lấy ra giấu đi mũi nhọn kiếm, Kiếm Phong ào ào, dùng ra Trọng Kiếm Cửu Thức liền hướng lão nhân công tới.

Lão nhân ồ một tiếng, tựa hồ rất kinh ngạc Vương Dương Minh thế mà có thể tránh thoát chính mình một trào này, gặp hấn giấu đi mũi nhọn kiếm đánh tới, cũng không khẩn trương, hai tay nhẹ nhàng đẩy, Vương Dương Minh chỉ cảm thấy một cổ đại lực đánh tới, chính mình giấu đi mũi nhọn kiếm còn tại nửa đường, liền đã bị Phong ép ra, căn bản là không có cách tiến công, hấn biến chiêu cực nhanh, trong nháy mắt đổi bỏ ngang vì bên cạnh gạt, thân thể đi theo nhất chuyển, tránh đi lão nhân chiêu lực, ngược lại công hấn cái cổ.

Lão nhân lại là ồ một tiếng, hai tay tiện tay vung lên, Vương Dương Minh một chiêu này biến chiêu không có bất kỳ cái gì công hiệu, liền bị lão nhân bức cho về. Lão nhân không lại tiến công, Vương Dương Minh cũng chỉ đành nghiêm trận phòng thủ, nghĩ thầm chính mình cuộc đời gặp trong địch nhân, lúc này lấy lão này võ công mạnh nhất, tựa hồ còn tại trên hắc bào. Hấn chỉ là tiện tay vung vung lên, chính mình lui tránh Thiên Quân Trọng Kiếm Cửu Thức liền căn bản không thi triển ra được uy lực, đem hết tất cả vốn liếng cũng bắt quá nhìn xem tránh đi hấn một trào, nếu như muốn cùng hấn đánh cuộc một lần, xác thực cũng chỉ có Bát Môn Độn Giáp một đường.

Lão nhân gật gật đầu, trong giọng nói có chút khen ngợi: "Nội công của ngươi luyện là Cửu Dương Thần Công, Ngoại Công luyện là Kiếm Ma Cửu Thức, khinh công cho là Càn Khôn Đại Na Di, những này võ công đều là thượng thừa, nhưng là đều không phải là Bát Môn Độn Giáp. Ngươi nói ngươi đi theo Tân Nghi Sinh tài học một năm công phu, liền có thể có dạng này tạo nghệ, xem ra cái này thiên hạ đệ nhất là có chút môn đạo."

Vương Dương Minh gặp hấn dăm ba câu ở giữa tự phá chính mình mãnh, trong lòng kinh ngạc dị thường, không dám trả lời, chỉ vận đủ khí lực, toàn bộ tinh thần đề phòng. Lão già chậm rãi nói: "Ta vừa rồi một trào này gọi là nắm chặt thân khốc, từ trước đến nay Lệ Bất Hư Phát, ngươi có thể toàn thân trở ra, mười phần không dễ. Nhưng là ta còn có Lệ Quý gào cùng trời mà cười hai thức, không phải ngươi có khả năng tới, mau mau sử xuất Bát Môn Độn Giáp, không muốn tự rước nhục."

Vương Dương Minh âm thanh lạnh lùng nói: "Lão đầu tử không muốn hồ xuy đại khí, ngươi cứ đi lên."

Lão nhân gặp hấn không chịu thua, lập tức lần nữa công tới, lần này thân pháp càng nhanh, hai tay thành hồ bắt hình, lấy hấn bên trên ba đường, Vương Dương Minh lưỡng trước đây cũng là hấn nói tới Đệ Nhị Thức Lệ Quý gào, không dám khinh thường, hai tay huy động giấu đi mũi nhọn, quát to: "Long Hóa Phệ Thiên!" Giấu đi mũi nhọn kiếm xoáy lên một vòng tròn lớn, thân kiếm ẩn có hỏa quang dâng lên, đem bốn phía chiếu trong suốt. Chính là Bá Nhan truyền cho hấn lửa tham đao pháp Đệ Thất Thức, Long Hóa Phệ Thiên. Lão già gặp cái này hỏa thể mười phần sắc bén, lập tức chuyển đổi phương vị, vẫn là Lệ Quý gào, lần nữa công bên trên, Vương Dương Minh triển khai lửa tham đao pháp, đều là lửa tham Hư Không Trảm, Khai Thiên đại hỏa vòng các loại sắc bén chiêu thức, ánh lửa ngút trời, trong lúc nhất thời lão nhân thế mà khó mà cận thân.

Lão nhân lui ra phía sau mấy bước, khen ngợi chỉ ý càng tăng lên chút: "Người đây cũng là một đường đao pháp, tuy nhiên dùng kiếm xuất ra, có chỗ cản trở, nhưng vẫn là một bộ không dậy nổi đao pháp, đao pháp này tên gọi là gì?"

Bạn đang đọc truyện *Dương Minh Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 60: Người quá yếu .:

Vương Dương Minh gặp lão nhân không biết lửa tham đao pháp, nghĩ thầm xem ra bá Nhan sư phụ đứng là cái Thế Ngoại Chi Nhân, lão nhân kia với mình hần võ học đều mười phần hiểu biết, lại duy chỉ có đối lửa tham đao hoàn toàn không biết gì cả, nhưng là mình nhưng cũng không cách nào bằng vào lửa tham đao đánh bại hắn, lường trước đao pháp này ảo diệu đã bị lão nhân hiểu rõ, dứt khoát thẳng thắn trả lời: "Cướp bóc như lửa, khát máu thành tham, giết người làm gì dùng đao thứ hai! Cái này 12 Thức lửa tham đao, còn vào tới người pháp nhân?"

Lão nhân gật gật đầu: "Cũng là thấy. Chỉ là người tiền tiền hậu hậu chỉ dùng mười một thức, còn kém Nhất Thức đi."

Vương Dương Minh không muốn lão nhân kia nhân lực ngược lại tốt, cười lạnh nói: "Đệ Thập Nhị Thức Liệt Hỏa Phần Thành, quá mức hung mãnh bá đạo, ta nhìn lão đại người niên kỷ, sợ người táng thân tại Liệt Hỏa Phần Thành phía dưới, cho nên không dám dùng ra."

Lão nhân khẽ cười nói: "Người trẻ tuổi không muốn khoác lác, ta nhìn cái này Đệ Thập Nhị Thức, người hẳn là còn không có học được."

Vương Dương Minh không muốn hắn ngay cả cái này đều nhìn ra, lại không dám trả lời. Lão nhân nói: "Không nghĩ tới Lệ Quý gào cũng không làm gì được người, Thuyết Bát Đắc, đành phải dùng ra Đệ Tam Thức Thiên Ma cười."

Hắn hai chân bắt đĩnh bắt bắt, hai tay huy động liên tục mấy lần, Vương Dương Minh nhưng cảm giác hắn một đôi tay hóa thành ngàn vạn hư ảnh, mỗi cái bóng dáng đều tựa hồ có vạn quân lực, hắn cuộc đời chưa bao giờ thấy qua quỷ dị như vậy võ học, không biết nên như thế nào tới, chính đang do dự ở giữa, lão nhân vạn thiên tay ảnh đã đến trước người hắn, Vương Dương Minh gặp tránh cũng không thể tránh, hét lớn một tiếng nói: "Bát Môn Độn Giáp, Sinh môn mở!" Thế nội một dòng nước nóng vội ủa mà ra, trong nháy mắt đem hắn tiềm lực kích phát ra đến, chính là Bát Môn Độn Giáp Tiên Pháp.

Lão nhân ồ một tiếng, nói: "Nguyên lai đây chính là Bát Môn Độn Giáp, có ý tứ." Dứt lời cũng không né tránh, đón Vương Dương Minh ầm chứa khủng bố lực đạo kiểm phong, hai tay đập vào Vương Dương Minh trên thân, nói: "Cho ta trở về!"

Vương Dương Minh chính muốn tiếp tục thôi động Tiên Pháp mở thứ hai môn, lại không nghĩ lão nhân tay đụng một cái đến thân thể của hắn, thế nội nước cuộn cuộn nội lực trong nháy mắt toàn bộ hướng chính mình đan điền chạy về, thế mà tại trong khoảnh khắc đều co đầu rút cổ không ra, chính mình dựa vào tự vệ Bát Môn Độn Giáp, rốt cuộc không phát huy ra được. Hắn cái này gạt mình không thể coi thường, lão nhân lui mấy bước, thở hồng hộc, không thể tin được trước mắt mình thấy.

Lão nhân cũng không tiến công, chờ Vương Dương Minh thở hơi đều đặn chắc chắn một số, mới nói: "Như thế nào? Bát Môn Độn Giáp cũng vô dụng đi? Người bây giờ còn dám nói sư phụ người là thiên hạ đệ nhất sao?"

Vương Dương Minh oán hận nói: "Người đến tốt cùng là ai? Vì cái gì có thể khắc chế ta Bát Môn Độn Giáp?"

Lão nhân nghe hắn nói, thờ dài một hơi nói: "Ta là ai... Thế gian đã không người nhớ kỹ Ta là ai. Người tới nơi này, chắc là thụ ta Thần Niệm chỉ dẫn, nói đi, người là làm thế nào biết cái này Mai Cốt Chi Địa?"

Vương Dương Minh gặp hắn cũng là không chịu nói ra thân phận của mình, cũng không có biện pháp gì, đành phải nói ra: "Ta làm một giấc mộng, trong mộng nghe được một câu,

Nói Ngủ Lão dưới đỉnh nơi chôn xương, Thiên Hạ dòng nước truyền tuyệt học, cho nên ta mới tìm tới nơi này. Nghe người nói như vậy, hai câu này thật là có chỗ chỉ. Xin hỏi, nơi này vì sao gọi là Mai Cốt Chi Địa, Thiên Hạ dòng nước lại đến tốt cùng là có ý gì?"

Lão nhân thanh âm hơi kinh ngạc: "Nguyên lai người là thụ mộng chỉ dẫn. Đã người có thể tìm tới nơi này, chứng minh người chính là ta người hữu duyên. Ta ở chỗ này khổ đợi hơn nghìn năm, rốt cục có thể các loại tới một cái có thể truyền ta công pháp người sống. Chỉ là người dưới mắt quá yếu, quá yếu, thiên hạ này dòng nước công, người hiện nay là không luật học."

Vương Dương Minh ngạc nhiên nói: "Thật có Thiên Hạ dòng nước môn tuyệt học này? Người ở chỗ này đợi hơn một nghìn năm? Người đến là người hay quý?" Hắn biết người ở thế giới này thọ mệnh cùng mình kiếp trước chênh lệch không nhiều lắm, có chút nội công tinh thâm người am hiểu sâu Xung Hư chỉ đạo, có lẽ có thể sống đến một hai trăm tuổi, nhưng là người bình thường cũng liền bảy tám chục tuổi thọ mệnh, cho tới bây giờ chưa từng nghe qua người nào có thể sống hơn một nghìn năm.

Lão nhân tựa hồ không có nghe được hần nói chuyện, ngửa mặt lên trời thở dài, thanh âm bên trong vô tận buồn rầu: "Thương thiên! Ta ở chỗ này chờ một ngàn năm, cũng không có đợi đến một người sống tới đây. Rốt cục đến thiếu niên này, lại chỉ là cái Ngũ Phẩm phế vật! Ung dung thương thiên, ác liệt tại ta, ung dung thương thiên, ác liệt tại ta quá thay!"

Vương Dương Minh gặp Lão người thần sắc điên cuồng, sợ hần gây bất lợi cho chính mình, không dám nói câu nào. Lão nhân ai thán nửa ngày, mới rốt cục quay đầu đối với hần nói: "Ngươi quá yếu, học không ta công pháp này. Nhưng là ngươi khó khăn lại tới đây, lần sau lại đến, không biết là lúc nào, cũng không biết ta có thể hay không chống đỡ cho đến lúc đó. Ta liền đem cái này Mai Cốt Chi Địa cố sự nói cho ngươi không ngại."

Vương Dương Minh gật gật đầu, nghe lão nhân tiếp tục nói: "Ta không phải người sống, ta là minh lúc còn sống lưu lại một sợi hồn phách. Ngươi không cần phải sợ."

Vương Dương Minh giật mình lui lại hai bước, nghĩ thầm, ngươi nói dễ nghe, cái gì hồn phách, rõ ràng cũng là cái Quỷ Hồn, chính mình giữa ban ngày đụng quỷ, không sợ mới là lạ.

"Ta thân thể sớm đã hư thối, bị chôn ở chỗ này. Hồn phách không thể rời đi thân thể quá xa, cho nên cũng bị giam cầm ở nơi này. Hồn phách chỉ có thể phát huy ra ta nguyên bản một phần mười công lực, nếu không vừa rồi ngươi ngay cả ta một chiêu nửa thức cũng đỡ không nổi. ta nhớ mãi không quên, là đem chính mình một thân tuyệt học truyền thụ cho một cái người thích hợp, cho nên ta hướng thương thiên cầu nguyện, Báo Mộng cho người hữu duyên, để hần tới nơi này tìm ta, truyền ta tuyệt học."

Vương Dương Minh nói: "Ngươi thật sự là quỷ? Trên đời này thật có quỷ quái tồn tại? Tiên nhân kia đâu? Tiên Nhân cũng là chân thật lưu giữ có ở đây không?"

"Tiên Nhân đương nhiên tồn tại, không phải vậy ta tại sao phải hướng thương thiên cầu nguyện? Ngươi không tin thể gian này có Tiên Nhân lưu giữ có ở đây không? Ngươi biết thời đại thượng cổ Kiền Đạt Bà, Khẩn Na La những cao thủ này à, bọn họ công lực Thông Huyền, tối hậu đều thành thân tiên, hiện tại còn sinh hoạt ở thiên giới bên trong. Chúng ta những này người luyện võ, trước Tu Thể, sau Tu Tâm, nếu như không phải vì Đắc Đạo Thành Tiên, lại là vì cái gì?"

Vương Dương Minh không thể tin được, Tiên Nhân xác thực lưu giữ đang thuyết pháp thật hoàn toàn phá vỡ lúc trước hần Nhân Sinh Quan. Trong lúc nhất thời hần ngơ ngác đứng tại chỗ, không biết nên nói cái gì.

Lão nhân chờ hần tiêu hóa một hồi, gặp hần hơi chẳng phải chán kinh, mới nói: "Ta là Quốc Tử Giám một tên Khí Đồ, ở chỗ này bị giam giữ hai mươi năm, về sau rốt cục chết ở chỗ này, bị chôn ở cái này dưới núi, hồn phách cũng bị giam cầm ở nơi này. Nơi này là ta Mai Cốt Chi Địa."

Vương Dương Minh chau mày, rốt cục xác định chính mình vẫn tại Quốc Tử Giám hậu sơn, chỉ là cái sơn động này chính mình từ chưa phát hiện qua. Người trước mắt này đã lúc còn sống là Quốc Tử Giám Khí Đồ, chắc hẳn phạm trọng thiếu sót lớn, khẳng định không phải Người tốt.

Lão nhân xem thần sắc hần, đã biết hần suy nghĩ trong lòng, phần nộ nói: "Thiên Đạo Vô Tư, Vô Dục, vô tình. Quốc Tử Giám bên trong người lại lo liệu nhân gian hữu tình tôn chỉ, bọn họ nói ta là Quốc Tử Giám phản đồ, thế nhưng là bọn họ coi là sinh dân chờ lệnh tôn chỉ nhập đạo, lại hoàn toàn vi phạm Thiên Đạo, bọn họ mới thật sự là phản đồ!"

Bạn đang đọc truyện *Dương Minh Kỳ Convert* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: 3 xem .:

Vương Dương Minh gặp hần ngữ tức giận, không khỏi thốt ra: "Như thế nói đến, đó là tam quan khác biệt."

Lão nhân lông mày nhướn lên: "Tam quan?"

Vương Dương Minh giải thích nói: "Tam quan nha, thể giới quan, Nhân Sinh Quan, giá trị quan."

Lão nhân hơi hơi trầm ngâm: "Tam quan, ngươi thuyết pháp này cũng là có ý tứ. Liền xem như tam quan khác biệt đi, bọn họ cảm thấy mình là đúng, ta cảm thấy ta là đúng, hai bên cãi vã, liền đánh một chầu, ta một người đánh bại bọn họ toàn bộ, bọn họ liền không thể tiếp nhận, dẫn động hậu sơn trận pháp, đem ta nhốt lại. Ta cự không thừa nhận chính mình sai lầm, bọn họ vẫn đem ta giam giữ chí tử. Ngươi nói, ta là phản đồ sao?"

Vương Dương Minh suy nghĩ kỹ một chút, lại cảm thấy lão nhân kia chưa hẳn mười phần sai, mà năm đó Quốc Tử Giám cũng chưa chắc liền mười phần đúng. "Đạo Bất Đồng Bất Tương Vi Mưu, không dạy nổi ngươi phá xuất sư môn tự thành Nhất Phái tốt, mọi người nước giếng không phạm nước sông,

bọn họ không có quyền lực giam cầm người."

Lão nhân kinh ngạc nhìn Vương Dương Minh liếc một chút, tựa hồ không nghĩ tới hắn hội nói ra những lời ấy, hưng phấn nói: "Lấy a! Bọn họ dựa vào cái gì đem ta giam cầm ở chỗ này, để sau khi ta chết đều không được siêu sinh. Ta chính là không phục điểm này, cho nên ta tại chỗ này chờ đợi lấy, muốn chờ một người đến truyền ta y bát, để hắn ra ngoài thay ta đem ta nói phát dương quang đại, để Quốc Tử Giám người đều biết, ta tuy nhiên chết, ta nói lại chưa từng tiêu vong, một ngày nào đó, toàn bộ thiên hạ đều sẽ biết, ta mới là chính xác!"

Vương Dương Minh hỏi: "Vậy người đạo đến tột cùng là cái gì đây? Người không phải là muốn để ta giúp người Truyền Đạo đi. Nói thực ra, ta đối Truyền Đạo Thụ Nghiệp giải hoặc loại chuyện này không phải cảm thấy rất hứng thú, ta mục tiêu duy nhất là thành vì Thiên Hạ Đệ Nhất Cao Thủ, siêu việt sự phụ ta."

Lão nhân lắc đầu: "Ta nói, người còn không thể nào hiểu được. Dưới mắt người bất quá là cái Ngũ Phẩm Tiểu Nhân Vật, cách ta yêu cầu còn kém quá nhiều. Chờ người đột phá Cửu Phẩm chi cảnh, có lẽ miễn cưỡng có tư cách tới nơi này thụ ta đạo pháp. Dưới mắt người vẫn là nhanh đi về đi. Nếu như người có thể được ta Đại Đạo, cái này thiên hạ đệ nhất, chỉ sợ người đều không hiếm có."

Vương Dương Minh còn muốn tra hỏi, Lão người thân ảnh lại đã bắt đầu mơ hồ. Hắn không biết đây là có chuyện gì, đang muốn truy vấn, lại đột nhiên mất tối sầm lại, không có dấu hiệu nào lần nữa ngất đi.

Bích Lạc tại nguyên chỗ chờ một lát Vương Dương Minh, hắn cùng Thỏ Tử lại đều không có bóng dáng, nửa ngày cũng không thấy trở về. Trong bụng nàng sốt ruột, tìm chung quanh, lại căn bản không có hấn thân ảnh. Nàng tìm một canh giờ, trong lòng lo lắng vạn phần, không có chủ ý, chính muốn trở về tìm Tấn Nghi Sinh xin giúp đỡ, lại nghe được ai nha một tiếng, giữa không trung rớt xuống cá nhân đến, quảng xuống đất, người kia bị ngã lâm bầm, Bích Lạc xem xét, không phải Vương Dương Minh là ai. Đuôi bước lên phía trước đem hắn nâng đỡ.

Vương Dương Minh nào từ hỗn loạn, thấy là Bích Lạc, hỏi: "Ta làm sao?"

Bích Lạc quan tâm hấn thân thể, trước nhìn thương thế hắn,

Gặp tựa hồ cũng không có cái gì trở ngại. Mới đưa chuyện đã xảy ra nói.

Vương Dương Minh vỗ ót một cái, đứng dậy: "Ta muốn đi truy Thỏ Tử a, sau đó đột nhiên liền..." Hắn nói ra một nửa liền nói không được, lâm bầm nói: "Đột nhiên liền... Ai, ta làm sao cái gì đều nghĩ không ra."

Bích Lạc gặp hấn lại nhai, sợ hấn ném hồng đầu. Vương Dương Minh chỉ là trầm tư suy nghĩ, lại nghĩ không ra cái nguyên do. Tới hậu hai người phỏng đoán, hấn là Thỏ Tử chạy đến trên núi đi, Vương Dương Minh cùng theo một lúc đi lên, sau tới một cái trượt chân đến rơi xuống, ném hồng đầu, cho nên cái gì đều nghĩ không ra. Nhưng là lấy hấn hiện nay vô công, thế mà lại trượt chân, thật sự là khó có thể tưởng tượng. Thế nhưng là trừ cái đó ra lại nghĩ không ra khác giải thích.

Hai người vô pháp, đành phải chậm rãi đi trở về, mắt thấy cái này Mai Cốt Chi Địa là tìm không thấy, nghĩ thầm khả năng chính mình giấc mộng kia vốn chính là cái lời nói vô căn cứ đi. Bích Lạc chỉ là lo lắng hấn ném hồng đầu, muốn hấn qua quyết gỗ dầu nơi đó chữa trị, Vương Dương Minh nghĩ thầm chính mình không có kinh mạch chuyện này, quyết gỗ dầu chỉ cần một bắt mạch độ sức lập tức liền sẽ biết được, sao có thể qua tìm hấn chữa trị. Hắn lần nữa dò xét một phen, phát hiện trong thân thể xác thực không có bất kỳ cái gì dị dạng, quyết ý chuyện này cứ như vậy tính toán, bàn giao Bích Lạc chờ nói ra ngoài, hai người chỉ coi vấn đề này chưa từng xảy ra.

Vương Dương Minh tại Quốc Tử Giám Trung Tướng nuôi ba ngày, trung gian Bá Nhan phái người đến truyền lời, nói ngày thứ tư chạng vạng tới hấn cùng Vương Dương Minh liền muốn lên đường về Tây Bắc. Vương Dương Minh thu thập thỏa đồ vật, ra ngoài gọi Bích Lạc cùng đi ăn cơm.

Không đi ra mấy bước, chỉ thấy phía trước một bóng người ngăn ở giữa đường, Khoan Bảo Đại Tự, không che giấu được tuyết roi da.

Vương Dương Minh trong lòng kêu khổ, không nghĩ tới Ngự Huyền Ky tin tức như thế linh thông, nhanh như vậy liền tìm tới cửa. Hắn âm thầm đối Bích Lạc đánh thủ thế, để cho nàng vội vàng rời đi qua tìm Tấn Nghi Sinh cầu cứu, chính hấn thì chậm rãi đi ra phía trước, đón lấy Ngự Huyền Ky sắc bén ánh mắt. Ngự Huyền Ky gặp Bích Lạc đi ra, cũng là không ngăn trở. Nàng xem thấy Vương Dương Minh, cười lạnh một tiếng: "Tiểu cô nương kia sẽ không khinh công, chạy đến Tấn Nghi Sinh nơi đó lại chạy trở về, đầy đủ ta giết người mười lần. Mười Tam tiên sinh, tại Tây Bắc qua được chứ?"

Vương Dương Minh gặp nàng suy nghĩ chu đáo, rõ ràng đến có chuẩn bị, trong lòng tới trông mong Bích Lạc chạy mau mau, trên mặt xấu hổ cười nói: "Nhờ phúc, nhờ phúc."

Ngự Huyền Ky tiến lên một bước, mắt lộ ra hung quang nói: "Mười Tam tiên sinh thật đúng là bình tĩnh, người không cần lại che giấu, người nói với ta những phương pháp kia, căn bản là vô pháp giải trừ ta kinh mạch đột bị thương nỗi khổ. ta khuyên người hôm nay vẫn là mau nói cho ta biết Tấn Nghi Sinh đến tột cùng là như thế nào giúp người vượt qua Cửu Dương Thần Công tai hại, nếu không người hôm nay liền muốn Thường Thường đứt gân gãy xương tự vị!"

Vương Dương Minh gặp Ngự Huyền Ky lần này nói chuyện quyết tuyệt, cùng mấy lần trước khác biệt, biết mình những lời kia lại cũng không cách nào qua loa tắc trách nàng, chỉ thật là thành thật nói ra: "Thực không dám giấu giếm, sự phụ cũng không có truyền ta bất luận cái gì giải trừ kinh mạch đột bị thương nỗi khổ pháp môn."

Ngự Huyền Ky cười lạnh một tiếng: "Thế thì xin người cho ta giải thích một chút, người tu luyện như thế nào Cửu Dương Thần Công mà không bị khổ?"

Vương Dương Minh nghĩ thầm trong cơ thể mình không có kinh mạch chuyện này, không thể nói cho bất luận kẻ nào biết, đành phải nói dối nói: "Trong

cơ thể ta có cái đại bí mật, sự phụ không cho ta nói cho người khác biết. Nhưng là Ngự lão sư người năm lần bảy lượt bức ta, ta cũng chỉ đành đem bí mật này nói cho người, chỉ là làm phiền người tuyệt đối không nên nói cho người khác biết."

Ngự Huyền Ky gấp hẳn nói trịnh trọng, lập tức nhìn trời phát thệ nói: "Ta Ngự Huyền Ky nhìn trời phát thệ, nếu như hướng người thứ ba tiết lộ người bí mật, dạy ta kinh mạch đốt cháy đứt từng khúc mà chết."

Vương Dương Minh gấp nàng phát thệ như vậy ngoan lệ, nghĩ thầm Ngự Huyền Ky mặc dù là trong viện có ít cao thủ, nhưng mà luôn luôn tại dân tộc Ka-giắc-stan bên trong lớn lên, so sánh Hạ Nhân mà nói, những này hoa hoa tâm tư nàng thật sự là nửa điểm cũng không có. Nhưng là hẳn như cũ không thể đem tình hình thực tế nói cho nàng, lừa nàng nói: "Ta kinh mạch có chút vấn đề, trời sinh không có cảm giác đau. Trên thực tế trong cơ thể ta kinh mạch đã sớm thụ đốt bị thương nổi khô, chỉ là ta chính mình không có chút nào cảm giác a. Sự phụ đề cho ta phục dụng vạn năm Tuyết Kim Ngân Hoa, vì là tuổi nhũn chính mình kinh mạch, không nên bị Cửu Dương Thần Công Chân Khí cho hơ cho khô. Nhưng là nếu như không phải là ta không có cảm giác đau, ta sở thụ thống khổ cùng người là giống như đúc."

Bạn đang đọc truyện *Dương Minh Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 62: Tự cường :.

Ngự Huyền Ky sau khi nghe xong sững sờ, nửa ngày sau mới nói: "Không có cảm giác đau?"

Gặp Vương Dương Minh gật gù đầu, Ngự Huyền Ky biểu hiện trên mặt trong khoảnh khắc sa sút tinh thần mà chết, ngửa mặt lên trời thở dài: "Chẳng lẽ ta thật sự không cách nào lại tiếp tục tu luyện Cửu Dương Thần Công a..."

Vương Dương Minh khuyên nhủ: "Ngự lão sư, Thiên Hạ công pháp vạn thiên, vì cái gì không mặt khác tuyển một môn Bát đầu lại Từ đầu tu luyện, lấy tư chất người ngộ tính, hoàn toàn có thể tại trong vòng mấy năm lại tu luyện từ đầu thành một môn nội công..."

Ngự Huyền Ky lại đối với hẳn lời nói mất điếc tai ngơ, bỗng nhiên Ngự Huyền Ky ánh mắt gắt gao tiếp cận hẳn, Vương Dương Minh gặp Ngự Huyền Ky biểu lộ có chút dữ tợn, giống như có lẽ đã Phong Ma, vội vàng lui lại một bước, nói: "Ngự lão sư, người không nên kích động!"

Ngự Huyền Ky hung tợn nói: "Ta không luyện được, người cũng đừng hòng luyện, ta hiện nay liền phế người võ công, để người cảm thụ một chút sống không bằng chết tư vị!" Nàng hai chân bỗng nhiên đạp xuống đất, thân thể như là như đạn pháo hướng Vương Dương Minh phóng tới.

Vương Dương Minh quá sợ hãi, tâm đạo Ngự Huyền Ky Cửu Dương Thần Công sớm đã đạt tới Chương Cửu Trọng Cảnh Giới, ngay cả Nghiễm Lăng Từ cao như vậy tay cũng cùng nàng chỉ là ngang tay mà thôi, chính mình như thế nào có thể đánh được nàng. Nhưng mà tên đã trên đây, không phát không được, đành phải liều mạng triệt thoái phía sau, bằng trong chớp nhoáng này cơ hội thờ dốc rút ra phía sau giấu đi mũi nhọn kiếm, dùng ra Trọng Kiếm Cửu Thức, ý đồ ngăn lại Ngự Huyền Ky.

Ngự Huyền Ky cười lạnh một tiếng, nói: "Múa búa trước cửa Lỗ Ban!" Hai tay kết thành chương ấn, nhất chương xếp tại Vương Dương Minh trên thân kiếm, Vương Dương Minh chỉ cảm thấy một cổ đại lực đánh tới, chính mình vạn khởi lực khí toàn thân cũng ngăn cản không nổi, soạt soạt soạt lui ra phía sau vài chục bước, khoe miệng đã tràn ra máu tươi. Trong lòng của hẳn kinh hãi, nghĩ thầm Cửu Dương Thần Công Tối Cao Cảnh Giới quả nhiên lực đạo phi phàm, chính mình như vậy khí lực, thế mà ngăn không được nàng nhất chương!

Ngự Huyền Ky đắc thế không tha người, lần nữa hướng đạn pháo xông lại, Vương Dương Minh bắt đắc dĩ, hét lớn một tiếng: "Lửa tham Hư Không Trảm!" Hai tay cầm chắc Chấn Trọng Kiếm từ bên trên đánh xuống, nhưng nghe được trong không khí lớp ba lớp bốp một trận tiếng vang kỳ quái, giống như có vô số tia lửa trống rỗng xuất hiện, mang theo số đạo lưu quang hướng Ngự Huyền Ky phóng đi.

Ngự Huyền Ky gấp hỏa quang kia tới kỳ quặc, trên hai tay nâng ý đồ ngăn trở chúng nó, không nghĩ những thứ này hỏa quang đụng phải bàn tay nàng tức tuôn ra một dải tia lửa, theo song chương liền hướng y phục đốt qua, trong khoảnh khắc đã đốt rụi nàng nửa bên tay áo. Ngự Huyền Ky nhưng cảm giác thể nội kinh mạch phỏng dị thường, nguyên lai nàng mạnh luyện Cửu Dương Thần Công, vốn là kinh mạch bị hao tổn, lần này đụng phải Vương Dương Minh lửa tham nhất đao, lửa này tham đao pháp là đao pháp bên trong Dịch Số, am hiểu nhất lấy nhiệt độ cao đã thương địch thủ, cái này nhiệt độ cao gặp được kinh mạch vốn là bị hao tổn Ngự Huyền Ky, càng là câu lên nàng năm xưa thương thế, Ngự Huyền Ky cảm thấy khó mà tới, đột nhiên thả người nhảy vào bên cạnh mấy trượng bên ngoài Tiểu Kính Hồ bên trong, một đám khói trắng dâng lên, nàng rút cục diệt trên thân hỏa điểm. Mượn rét lạnh hồ Thủy chi lực, trong cơ thể nàng kinh mạch cũng tốt hơn không ít.

Ngự Huyền Ky thẹn quá hoá giận, từ trong hồ một nhảy ra, để trần hai đầu cánh tay, quát to: "Tiểu tử,

Người cái này là muốn chết!" Lập tức lại bất dung tình, triển khai mười phần công lực, liền muốn đem Vương Dương Minh lực đánh chết dưới chương.

Tại cái này sinh tử trong chớp mắt, Vương Dương Minh đã qua một năm khổ tu tất cả đều phát huy ra, toàn lực vận chuyển lửa tham đao pháp, cùng Ngự Huyền Ky lượn vòng. Hấn ý vào giấu đi mũi nhọn binh khí chỉ lợi, lần Ngự Huyền Ky tay không tác chiến, Ngự Huyền Ky trong khoảnh khắc thể mà cũng làm gì được hấn không được. Nhưng là Vương Dương Minh tại Ngự Huyền Ky sóng to gió lớn chường lực bên trong cũng chỉ là đau khổ chèo chống, thể nội Chân Lực cấp tốc lưu chuyển, mắt thấy tiếp qua một thời ba khắc chính mình Chân Khí liền muốn không sau đó.

Lúc này, Ngự Huyền Ky mắt thấy không thể lập tức thủ thắng, trong lòng nôn nóng, bỗng nhiên xui Cửu Dương Thần Công, thân thể ngược lại đứng lên, trong mắt tựa hồ muốn phun ra lửa, Vương Dương Minh chính mình khô luyện Cửu Dương Thần Công, biết khi luyện thành Cửu Dương Thần Công chỉ cao cảnh giới về sau, có một chiêu tên là Cửu Dương đi ngược chiều pháp môn, có thể trong khoảng thời gian ngắn đem Cửu Dương Chân Khí uy lực tăng lên gấp đôi, nhưng là bí pháp này tiêu hao rất nhiều, không phải đến vận bất đắc dĩ không thể vận dụng, hấn gặp Ngự Huyền Ky sử xuất một chiêu này, biết năng tiếp theo kích nhất định là toàn lực hành động. Thạch Phá Thiên Kinh, lập tức lại không chần chờ, hét lớn một tiếng: "Bát Môn Độn Giáp đệ nhất môn, Sinh môn mở!"

Ngự Huyền Ky đang toàn lực vận chuyển Cửu Dương Thần Công, bỗng nhiên cảm thấy Vương Dương Minh khí tức một con chần động, thể mà tại lấy thật không thể tin tốc độ tăng trưởng, trong nội tâm nằng kinh dị, không biết Vương Dương Minh đây là cái gì công phu, nhưng là dưới mắt đã là tên đã trên đây, nằng muốn thu hồi công lực cũng đã không thể, đành phải tiếp tục vận công, nổi lên nằng một kích cuối cùng.

Vương Dương Minh cũng đã vô pháp thu hồi Bát Môn Độn Giáp, hấn mắt thấy Ngự Huyền Ky áp ủ thể công đã là gió thổi bão giông bão sắp đến tư thế, lưỡng trước chính mình tuy nhiên Ngũ Phẩm, muốn bằng đệ nhất trọng Bát Môn Độn Giáp liền cùng Ngự Huyền Ky đánh nhau chết sống đoán chừng không đủ, không dám có giữ lại, lập tức mở ra Bát Môn Độn Giáp mở cửa cùng Thương Môn, đây đã là trước mắt hấn có thể làm được Tối Cao Cảnh Giới, nhất thời trong cơ thể hấn bạo khởi kim sắc quang mang, đó là toàn thân hấn mở hội bị nhiệt độ cao bốc hơi bỏ trí.

Sau một khắc, Ngự Huyền Ky đã đem Huyền Công vận đến 20 thành, hai tay ra sức chống đất, vọt lên trên không trung, song chường hướng Vương Dương Minh đỉnh đầu đánh tới. Vương Dương Minh hét lớn một tiếng, thân thể trong nhảy mất tại biến mất tại chỗ, sau một khắc, hấn đã xuất hiện ở giữa không trung, song chường đối đầu Ngự Huyền Ky song chường, chỉ nghe một tiếng vang thật lớn, hai người đối chường uy thế khuếch tán ra, kích thích Tiểu Kinh Hồ một mảnh gợn sóng.

Ngự Huyền Ky kêu thảm một tiếng, bị Vương Dương Minh song chường đánh bay ra ngoài, nện rơi xuống đất, trùng điệp phun ra một ngụm máu tươi.

Vương Dương Minh rơi trên mặt đất, như là Thiên thần đồng dạng đứng thẳng, tuy nhiên thở hồng hộc, Bát Môn Độn Giáp Đệ Tam môn tiêu hao không phải hấn tùy tiện có thể tiếp nhận, nhưng là đem hai cùng so sánh, tỷ thí lần này chường lực, là hấn thắng.

Ngự Huyền Ky gãy dựa lấy đứng lên, gặp Vương Dương Minh toàn thân tắm rửa tại ánh sáng màu vàng óng bên trong, phảng phất không thể chiến thắng Chiến Thần, nằng thở dài một tiếng, oán hận nói: "Núi xanh còn đó, nước biếc chảy dài!" Lại không để ý tới Vương Dương Minh, thả người qua.

Xa xa nghe được Vương Dương Minh kêu to: "Tiểu gia ta mặc người chém giết thời gian đã một đi không trở lại!"

Vương Dương Minh gặp Ngự Huyền Ky đã đi, tranh thủ thời gian thu Bát Môn Độn Giáp, đặt mông ngồi dưới đất, thở hổn hển.

Lúc này hấn có người sau lưng vỗ nhẹ thủ chường, Vương Dương Minh quay đầu nhìn lại, thấy là Tấn Nghi Sinh đi vui mừng đến, đi theo phía sau là một mặt lo lắng Bích Lạc.

Vương Dương Minh thở phì phì: "Từ Lão Đầu, nguyên lai ngươi đã sớm đến, vì sao không cứu ta!"

Bích Lạc đang muốn mở miệng, Tấn Nghi Sinh ngăn lại nằng, nói ra: "Tại sao phải cứu ngươi, ngươi cái này Bát Môn Độn Giáp, không phải làm rất tốt, ngay cả Ngự Huyền Ky đều bị ngươi hoảng sợ đi."

Vương Dương Minh gãy dựa lấy đứng lên, nói: "Tốt cái gì tốt. Nếu như nằng lại kiên trì lấy đánh với ta một hồi, liền sẽ biết ta không thể bền bỉ, đến lúc đó ta sẽ chết."

Tấn Nghi Sinh cười nói: "Vậy ngươi vì sao không cần ta cho ngươi ngay cả mệnh tay cầm, ngược lại là để Bích Lạc tới tìm ta?"

Vương Dương Minh bất đắc dĩ: "Ngay cả mệnh tay cầm là ngươi cho ta bảo mệnh pháp khí, vô cùng trân quý, ngươi lại không chịu cho thêm ta một cái, ta làm sao cam lòng dùng."

Tấn Nghi Sinh nhẹ nhàng lắc đầu: "Vậy liền không sự tình. Ngươi không cần ngay cả mệnh tay cầm, chứng minh ngươi cảm thấy mình còn chưa tới sinh tử tồn vong hoàn cảnh, không phải vậy ngươi sẽ không không nỗ lực."

Vương Dương Minh lắc đầu thở dài, thật sự là bị chính mình cái này sự phụ cho khí hông. Tấn Nghi Sinh gặp Vương Dương Minh cũng không có thụ thương, nói ra: "Ta nhìn ngươi cái này Bát Môn Độn Giáp đã học không tệ, đợi chút nữa ngươi đến chỗ của ta, ta đem Đệ Tứ môn cùng Đệ Ngũ môn phương pháp dạy cho ngươi."

Vương Dương Minh gặp Tấn Nghi Sinh muốn truyền thụ chính mình mới tuyệt học, lúc này mới đổi giận thành vui. Tấn Nghi Sinh đi vui mừng lại đi, Vương Dương Minh kéo qua Bích Lạc đến nói: "Sự phụ ta lúc nào đến?"

Bích Lạc đáp: "Ngự lão sư đem thân thể dụng ngược khi đi tới đợi, hấn liền đến. Nhưng là hấn không xuất thủ, cũng không cho ta lên tiếng, nói ngươi bây giờ đã là Ngũ Phẩm thực lực, nếu như còn không thể tại Ngự Huyền Ky thủ hạ tự vệ, hấn sẽ nhận vì ngươi là phế vật, cũng không có cứu ngươi tất yếu."

Vương Dương Minh oán hận nói: "Cái lão già đáng chết này, thật sự là ý chí sắt đá."

Bích Lạc kỳ quái hỏi: "Dương Minh ca ca, ta cũng không hiểu, ngươi đã có ngay cả mệnh tay cầm, vì cái gì không sử dụng đây?"

Vương Dương Minh thờ dài một tiếng: "Ngay cả mệnh tay cầm bị ta khe hở tại trong quân doanh đã từng mặc quân trang bên trên, hôm nay ta mặc là thường phục!"

Bạn đang đọc truyện *Dương Minh Kỳ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Triều Khổng Tước .:

Bích Lạc che miệng cười nói: "Khó trách ngươi không cần ngay cả mệnh tay cầm, nguyên lai là căn bản không có ở trên thân thể ngươi."

Vương Dương Minh trừng nàng liếc một chút: "Ngươi còn cười, nhìn ta không đánh ngươi."

Bích Lạc cười khanh khách, lại cũng không dám lại nói cái gì.

Vương Dương Minh thu thập một phen, liền hướng Tân Nghi Sinh chỗ ở qua. Tân Nghi Sinh sớm đã trong phòng chờ, gặp Vương Dương Minh đến, từ tốn nói: "Ngồi đi."

Vương Dương Minh theo lời ngồi xuống, Tân Nghi Sinh dò xét hắn một phen, gặp hắn còn có chút thờ nhẹ, nói ra: "Ta vừa rồi nhìn ngươi cùng Ngư Huyền Ky tỷ thí, nội công của ngươi đã có Ngũ Phẩm chi cảnh, căn cơ đậm rất bền vững, Trọng Kiếm Cửu Thức cũng đã vận dụng thành thực, nội lực đã tăng, khinh công cũng nước lên thì thuyền lên, chắc hẳn ngươi Càn Khôn Đại Na Di cũng đã có thể vận dụng Đệ Ngũ Trọng. Chỉ là ta nhìn ngươi vừa rồi tựa hồ dùng một chiêu mới học công phu, ngươi nói cái kia lửa tham Hư Không Trảm, là lai lịch gì?"

Vương Dương Minh chỉ tiết đem Bá Nhan dạy hắn đao pháp sự tình nói, Tân Nghi Sinh gật gật đầu: "Bá Nhan luôn luôn tại Tây Bắc trong quân, ta chưa từng cùng hắn nhìn thấy. Nhưng lại không biết hắn cũng là một vị Võ Đạo Cao Thủ. Ngươi từ chỗ của hắn học dùng bài này lửa tham đao pháp, uy lực quá lớn, là thế gian khó được võ học. Chỉ là ta nhìn ngươi lấy kiếm vận đao, cũng không thể đem đao pháp này uy lực hoàn toàn phát huy ra."

Vương Dương Minh cười khổ: "Ta còn chưa kịp qua chế tạo một thanh đao đến phối hợp đao pháp này. Lửa tham Đao Bá đạo dị thường, phổ thông thiết đao căn bản là không có cách tiếp nhận cỗ này nóng rực nội lực."

Tân Nghi Sinh nghe vậy, từ trên giá sách chỗ bí mật lấy ra một cây đao đến, nói: "Không cần chế tạo, ta chỗ này có một thanh đao, thời gian trước được từ tại Đông Doanh Lăng Nhân chi thủ. Ngươi xem một chút phải chăng dùng được."

Vương Dương Minh tiếp nhận cây đao kia đến, gặp Vô đao hoa lệ, hoa văn phức tạp, rút đao ra thân thể, thân đao lại hết sức nặng nề, ước ba mươi cân thượng hạ, toàn thân đen nhánh, cùng dùng nước sơn đen xoát qua một phen giống như. Hắn gặp trên chuôi đao quán Băng Tuyết Tâm tía, nắm tay vô cùng thoải mái, lưỡng trước đao này không là phẩm phẩm, liền hỏi: "Đao này lai lịch gì?"

"Mấy năm trước ta đụng phải một cái Đông Doanh Lăng Nhân, hắn nói muốn cùng ta so Võ, ta lúc đầu không muốn đáp ứng hắn, nhưng là Đông Doanh a, ngươi biết, nào từ đều đặc biệt cảnh, ta nhìn không lay chuyển được hắn, đành phải đáp ứng hắn. Người này võ công cũng là còn có thể, sử là Chính Tông Đông Doanh Đao Pháp, còn có một số loạn thất bát tao nhãn thuật, nhưng là phức tạp vô công, uy lực liền không đủ thuần túy, bị ta một chiêu vỗ bay ra ngoài. Người này cũng là kiên cường, thắng thần chính mình không được, thanh minh từ đó không hề dùng đao, nhất định phải đem hắn Bội Đao cho ta. Ta không muốn nha, hắn nói ta không muốn hắn liền muốn mổ bụng. Ta không có cách, đành phải đem đao này thu. Nghe cái này Lăng Nhân giảng, đao này tên là Phong Lâm Hòa Sơn, là lạnh tới chế tạo Tinh Cương Bảo Đao."

Vương Dương Minh vuốt ve thân đao, thờ dài: "Phong Lâm Hòa Sơn, tên rất hay. Đao này ta liền nhận lấy."

Tân Nghi Sinh lại bàn giao: "Nói đến, cái này dù sao cũng là này Lăng Nhân cố gắng nhét cho ta đồ, vật."

Ngươi trước hết dùng đến đi, về sau nếu như ngươi có cơ hội nhìn thấy người kia, đem đao này trả lại hắn chính là."

Vương Dương Minh miệng đầy đáp ứng, nghĩ thầm sự phụ nào từ thật sự là bảo thủ, đao này đã cùng Tiểu Gia, cái kia chính là Tiểu Gia đồ, vật, từ đó họ Vương. Này Lăng Nhân không tìm đến mình cũng là thôi, nếu thật là đụng phải, chính mình nhất định dùng cái này Phong Lâm Hòa Sơn Đao Tướng người kia nhất đao bỏ về Đông Doanh nhà qua.

Tân Nghi Sinh đứng dậy, nói: "Nội công của ngươi đã là Ngũ Phẩm, nếu như ngươi không có buông lỏng đối thân thể của mình huấn luyện lời nói, ta nghĩ ngươi hẳn là có thể học tập Bát Môn Độn Giáp Đệ Tứ môn cùng Đệ Ngũ cửa mở môn phương pháp."

Vương Dương Minh rửa tai lắng nghe, nghe Tân Nghi Sinh nói: "Bát Môn Độn Giáp Đệ Tứ môn là Hưu Môn, Đệ Ngũ môn là Đỗ Môn, cái này hai cửa vừa mở ra, trong thân thể lực lượng hội lại tăng thêm gấp mười lần, đồng thời Đệ Ngũ cửa mở ra về sau, người có thể sử dụng một bộ uy lực vô cùng quyền pháp, gọi là Triều Không Tước."

"Triều Không Tước?" Vương Dương Minh nghe cái này cổ quái tên, không biết mùi vị.

Triều Không Tước, là mở ra Bát Môn Độn Giáp Đệ Ngũ phía sau cửa có thể thi triển tuyệt kỹ, lấy cực nhanh tốc độ cùng cực đại lực lượng hướng đối thủ làm liên tục quyền kích, thông qua tốc độ cao huy quyền cùng không khí sinh ra ma sát, phóng xuất ra hỏa diễm, lợi dụng hỏa kích không khí sinh ra sóng xung kích cùng hỏa diễm phá hủy đối thủ phòng ngự. Bởi vì sinh ra hỏa diễm giống Không Tước Khai Bình tứ tán, vì vậy gọi tên.

Tân Nghi Sinh gặp Vương Dương Minh ánh mắt sốt ruột, nhắc nhở: "Nhưng là Triều Không Tước vừa ra, người lực khí toàn thân cũng sẽ còn thừa không có mấy, cho nên nếu như Triều Không Tước không thể chiến thắng đối thủ, người liền tranh thủ thời gian lập tức kết thúc Bát Môn Độn Giáp trạng thái, đảo mệnh đi thôi."

Vương Dương Minh khom người thụ giáo, lập tức Triều Văn Đạo truyền cho hắn mở ra Đệ Tứ môn cùng Đệ Ngũ môn phương pháp, cũng đem Triều Không Tước ảo nghĩa truyền thụ cho hắn. Vương Dương Minh học hai canh giờ, cảm thấy đã thuần thục, mới hướng Tân Nghi Sinh tạm biệt.

Tân Nghi Sinh gọi lại hắn, nói: "Ta có thể phỏng đoán đến người tại Tây Bắc trong quân chỗ gặp vất vả. Lần này người trở về, chắc hẳn hội so trước đó chịu đựng càng nhiều khổ nghiệm. Ta có mấy thứ đồ, người mang đi dùng đi." Hắn từ trên giá sách lấy ra ba món đồ, bày ở Vương Dương Minh trước mặt

"Đại Hoàn Đan, là trước kia Hoàng Thượng đưa ta đồ, vật, nặng hơn nửa thương thế ăn về sau cũng có thể lập tức phục hồi như cũ, ta chỉ có cái này một khóa, lưu cho người bảo mệnh. Tiểu Hoàn Đan, ăn về sau có thể lập tức trả lời toàn bộ Chân Khí, ta có ba khóa, cũng đều cho người. Hóa Trung Kim Liên, ăn về sau Cố Bản Bồi Nguyên, đối nội công của người tu hành có chỗ tốt, người cầm lấy đi."

Vương Dương Minh gặp cái này ba loại đồ, vật không có chỗ nào mà không phải là thế gian trân phẩm, tán thán nói: "Sư phụ, ta vẫn cho là người là người nghèo rớt mòng tơi tới, không muốn bên cạnh người có nhiều như vậy đồ tốt. Còn có hay không, còn có hay không?"

Tân Nghi Sinh gõ hắn một cái bạo lật, nói: "Không! Chỉ những thứ này ta đều không muốn cho người, nhưng người là ta duy nhất đồ đệ, người nếu là nửa đường treo, ai đến cho ta Dường Lão tổng chung! Cầm đồ, vật đi mau, không muốn ồn ào."

Vương Dương Minh le lưỡi, lấy đồ, vật liền đi. Tân Nghi Sinh nhìn hắn đi, nhưng từ khóe miệng phun ra cái mỉm cười, nói một mình: "Người đứa nhỏ này, mau mau trưởng thành đi. Ta đã không kịp chờ đợi muốn nhìn người đại triển thần thủ."

Ngày thứ hai, Vương Dương Minh kêu lên Bích Lạc, thu thập thỏa đáng đồ, vật, hai người cùng nhau đi ra cửa qua, gặp Tân Nghi Sinh đã tại đứng ở cửa, đang ngửa đầu nhìn bầu trời. Vương Dương Minh hết sức tò mò Tân Nghi Sinh vì sao lại ở chỗ này, tiến lên hỏi: "Sư phụ, người tại cửa nhà nha làm gì đâu?"

Tân Nghi Sinh nghe được Vương Dương Minh thanh âm, mới đem ánh mắt từ trong vắt thanh thiên thu hồi lại, cười nói: "Cửa có khách quý tiến đến, ta tới tìm người, cùng đi ra nghênh đón."

Vương Dương Minh tâm đạo là cái gì khách quý, làm gì muốn chính mình cùng đi ra nghênh đón. Nhưng là Tân Nghi Sinh không chịu nói, Vương Dương Minh đành phải đi theo hắn cùng một chỗ hướng cửa chính đi. Trước cửa đứng ba người, cầm đầu chính là Bá Nhan, hai bên hai cái là hắc thân binh, ba người đều dắt ngựa thót, tại Quốc Tử Giám cửa Đạm Thiên.

Bạn đang đọc truyện *Dương Minh Kỳ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64: Tạo hóa :.

Vương Dương Minh nghĩ thầm nguyên lai sư phụ nói khách quý là Bá Nhan. Cũng liền sư phụ có thể có bản lĩnh như thế, cách xa như vậy liền đã cảm giác được Bá Nhan đến, đồng thời có thể từ nơi này vì diệu cảm ứng bên trong suy đoán ra Bá Nhan thân phận.

Bá Nhan gặp Tân Nghi Sinh thế mà tự mình ra đón, trong lòng được không kinh ngạc, đuôi bước lên phía trước chào. Tân Nghi Sinh khoát tay một cái nói: "Bá Nhan tướng quân không cần khách khí, ta cái này không nên thân Tiểu Đồ Đệ, còn làm phiền người nhiều hơn chăm sóc."

Bá Nhan cười nói: "Tán Viện Trưởng quá khiêm tốn. Ngài dạy dỗ tới này cái Hảo Đồ Đệ, tại ta Tây Bắc trong quân Dừng Quán Tam Quân."

Vương Dương Minh cười hắc hắc, nghĩ thầm Bá Nhan thật đúng là cho tiểu gia ta mặt mũi, tại sư phụ ta trước mặt dạng này thật to khích lệ ta.

Tán Nghi Sinh cùng Bá Nhan nói chuyện một chút, nghe hắn nói: "Tướng Quân đem hộ thân tuyệt học lửa tham đao pháp truyền ta đồ đệ này, trong nội tâm của ta mười phần cảm kích. Lửa này tham đao pháp bá đạo uy mãnh, thật sự là nhất đẳng tuyệt học, ta sở học rất bác, lại cũng không có một loại công pháp có thể chiếm được lửa tham trên đao Phong."

Bá Nhan nghe Tán Nghi Sinh như thế khen ngợi đao pháp mình, trong lòng vui vẻ đến không được, trên mặt vội vàng xu nịnh nói: "Viện Trường quá khen. Viện Trường truyền cho vương Giáo Ủy Bát Môn Độn Giáp Tiên Pháp, mới chính thức là thể gian nhất đẳng võ học."

Hai người lại phiếm vài câu, Tán Nghi Sinh thấy sắc trời đã sáng rõ, nói ra: "Lời nói ngắn tình trường, Tướng Quân cái này liền lên đường đi. Tương lai nếu có nhân hạ, còn tới ta Quốc Tử Giám bên trong làm khách."

Bá Nhan chấp tay cùng hắn tạm biệt, cùng Vương Dương Minh, Bích Lạc cùng nhau lên lập tức, như vậy hướng tây mà đi.

Năm người một đường đi ra Trường An, không cần mấy canh giờ đã đến hoang vu khu vực. Vương Dương Minh nhớ tới hơn nửa năm trước mình cùng Tô Mộc các loại sáu người từ Trường An xuất phát tiến về Gia Dự Quan đi bộ đội, lúc ấy vẫn là Mùa thu, khắp núi Phong Diệp là đẹp như thế, bây giờ đã là giữa hè, trong sơn dã kỳ hoa dị thảo mở rạng rỡ huy hoàng, lại là một phen khác cảnh tượng.

Bá Nhan thấy sắc trời dần dần muộn, nói ra: "Hôm nay liền đi tới nơi này đi, hướng phía trước sợ bỏ lỡ tức đầu, chúng ta tìm người hỏi một chút nơi nào có Dịch Quán, tiến đến nghỉ chân."

Vương Dương Minh nhớ tới nửa năm trước cùng Tô Mộc bọn người trước đi tây bắc lúc, đi qua nơi đây đã từng ở qua một nhà Duyệt Lai Khách Sạn, còn tại trong khách sạn cứu Cổ Luân theo cùng Cổ Lực Na Trát hai huynh muội, bây giờ này khách sạn chắc hẳn vẫn còn, không bằng đến đó tìm nơi ngủ trọ. Thế là đối Bá Nhan nói: "Nơi đây Tây Khứ ba mươi dặm có một nhà Duyệt Lai Khách Sạn, ta hơn nửa năm trước đã từng ở nơi đó qua, chúng ta không bây giờ muộn đến đó nghỉ chân."

Bá Nhan liếc hắn một cái, cười nói: "Vương Giáo Ủy tài đại khí thô a, không đi ở miễn phí Dịch Quán, lại muốn đi ở Hào Hoa Từu Điểm. Ta nhớ được vương Giáo Ủy còn thiếu nợ ta 8,500 lượng bạc tới?"

Vương Dương Minh bị hắn nói, mới nhớ tới chính mình còn thiếu đặt mông nợ, lập tức nói với Bích Lạc: "Đem Ngân Phiếu lấy ra cho mình Đại Tướng Quân nhìn một cái!" Bích Lạc từ trong ngực móc ra hai tấm ngân phiếu, đưa cho Vương Dương Minh.

Vương Dương Minh đem Ngân Phiếu một thanh đập tới Bá Nhan trên tay, nói ra: "Điểm điểm! Tám ngàn lượng, còn kém người năm trăm lượng, tháng sau trả lại. Ta Vương Dương Minh cũng không phải quyết nợ người."

Bá Nhan gấp này đúng là tám ngàn lượng Ngân Phiếu, hiếu kỳ nói: "Chúng ta tại trong thành Trường An tuy nhiên đợi ba ngày quang cảnh, người làm sao lại làm đến nhiều bạc như vậy? Chẳng lẽ trong nhà người có cái Tụ Bảo Bồn?"

Vương Dương Minh nói: "Ta chỗ nào làm ra tiền người cũng không cần quản, dù sao không phải trộm được cũng không phải cướp tới. Thế nào, Đại Tướng Quân, ta xuất tiền, chúng ta qua Duyệt Lai Khách Sạn ở một đêm được chứ?" Thực hắn cũng không phải hữu tâm dùng tiền, chỉ là hắn gấp Bích Lạc đi được vất vả, nghĩ thầm dịch trong quán điều kiện quá kém, không bằng tiêu ít tiền để Bích Lạc có thể nghỉ ngơi thật tốt một đêm.

Bá Nhan cười nói: "Có người cái này Đại Kim Chủ tại, ta đương nhiên là một vạn cái vui lòng, đi!"

Ngay sau đó năm người giục ngựa tiến về Duyệt Lai Khách Sạn. Đi ra ba mươi dặm, gấp này khách sạn là cò nghênh phong pháp phối, Vương Dương Minh nhảy xuống ngựa đến, cất bước tiến vào khách sạn, trên quầy vẫn là này người chương quỹ, chạy đường vẫn là cái kia tiểu nhị, lần này ném cửa hàng lại không Tô Mộc bọn người, bên cạnh mình đi theo lại là Tây Bắc quân thống suất Bá Nhan cùng mình Tiểu Thị Nữ Bích Lạc, ngừng lại có cảnh còn người mặt cảm giác.

Tiểu nhị gấp mấy người là quân nhân trang phục, sớm chạy tiến lên đây chào hỏi, Vương Dương Minh gấp tiểu nhị này tuy nhiên mười phần nhiệt tình, lại rõ ràng không nhớ rõ chính mình từng tại nơi này ở qua, cười nói: "Tiểu nhị, không nên khách khí, chúng ta là quen biết."

Tiểu nhị là cái tính quái, tuy nhiên nghĩ không ra ở nơi nào gấp qua Vương Dương Minh, nghĩ đến hắn là ở chỗ này tìm nơi ngủ trọ qua, vẻ mặt tươi cười đem mấy người dẫn tới trước đài, Vương Dương Minh đặt trước 5 gian thượng phòng, mệnh tiểu nhị sửa trị một bàn thịt rượu, tiểu nhị liên tục không ngừng đáp ứng, liền đi an bài đồ ăn. Mấy người no mấy bữa ăn một bữa, trở về phòng của mình nghỉ ngơi, sớm có Gã sai vật đốt nóng quá nước, Vương Dương Minh thống thống khoái khoái tắm rửa, thay đổi thường phục đi ra đi lại, gấp sắc trời đã tối, trong tửu điểm đã bên trên đèn, ánh đèn mờ nhạt, tại cái này giữa mùa hạ bầu không khí bên trong càng lộ ra oi bức.

Vương Dương Minh tùy ý đi lại một phen, cảm thấy trên thân dính chặt, nghĩ thầm vẫn là về sớm một chút ngủ tốt, cái này bên ngoài cũng không có gì đáng xem, chính muốn trở về, chợt nghe được trên đầu tường một tiếng vang nhỏ, chính hắn cũng là thuần thực khinh công, biết đây là có người thi triển khinh công từ trên đầu tường chợt lóe lên, vội vàng quay đầu nhìn lại, gấp một cái hắc ảnh đang từ trên đầu tường nhảy vọt ra ngoài.

Mơ hồ gấp bóng đen kia lại cao vừa gầy, liệu đến chính mình cũng không nhận ra, vốn không muốn xen vào việc của người khác, nhưng là Bá Nhan bọn người đều tại trong tiệm cơm an giấc, lại đeo trên người tám ngàn lượng khoản tiền lớn, Vương Dương Minh lo lắng người này là tên trộm, sợ hắn dễ nấp tới đoàn người mình, lập tức không kịp trở về xem xét Bá Nhan các loại nhân tình huống, vội vàng vận khởi Càn Khôn Đại Na Di lật ra đầu tường, mượn yếu ớt ánh trăng theo đuổi người kia qua.

Người kia cước trình cũng không quá nhanh, Vương Dương Minh vốn cho là mình hơi phát lực hẳn là có thể đủ đuổi theo, không muốn hẳn một gia tốc, người kia thế mà cũng gia tốc, Vương Dương Minh trong lòng hiếu kỳ, nghĩ thầm Giang Hồ Mao Tặc, có thể có mấy phần cân lượng, lập tức lần nữa phát lực, đã dần dần đem Càn Khôn Đại Na Di công phu tăng lên tới Đệ Ngũ Trọng, người kia sớm đoán được có người sau lưng theo đuổi, lại không quay đầu lại, chỉ tiếp tục gia tốc, thế mà còn là cái nhất Tiên nhất Hậu bảo trì bất biến.

Vương Dương Minh sinh lòng cảnh giới, nhìn người này khinh công, chỉ sợ võ công không tầm thường, chính mình cũng không nên bị hắn dẫn xuất quá xa, lạc vào hiểm địa mà không biết. Hắn nghĩ như vậy, liền chậm rãi thả xuống bước chân, muốn đi trở về, người kia nhưng cũng đột nhiên dừng lại, xoay đầu lại, lẳng lặng mà nhìn xem hắn.

Vương Dương Minh ngưng thần dò xét, gặp người này ước chừng chừng năm mươi tuổi niên kỷ, mặt trắng không râu, trong mắt cũng không có gì hào quang, nghĩ thầm người này hoặc là cũng là nội công cũng không cao minh, hoặc là cũng là đã đến Luyện Thân Phán Hư chỉ cao cảnh giới, đem toàn bộ khí tức đều ẩn tàng trong thân thể. Hắn bị người kia thấy run rẩy, không dám có bất kỳ động tác gì.

Người kia nhìn hắn nửa ngày, mới thân nhiên nói: "Càn Khôn Đại Na Di, quả nhiên là Thiên Hạ có ít khinh công. Người tuổi còn nhỏ, có thể cùng ở ta ba mươi dặm, đúng là không dễ."

Vương Dương Minh thế mới biết chính mình bất tri bất giác đã chạy ra ngoài ba mươi dặm, lập tức âm thầm đề phòng, hỏi: "Tôn Giá là ai? Tại sao phải dẫn ta đến đây?" Lúc này hắn đã biết người này nhất định không phải hạng giả áo túi com, khẳng định là hướng về phía chính mình tới.

Người kia nói: "Ta bị người nhờ vả, tới đây đưa người một cái Thiên Đại Tạo Hóa."

Bạn đang đọc truyện *Dương Minh Kỳ Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: 6 phẩm .:

Vương Dương Minh không biết người này nói chuyện là có ý gì, không dám hành động thiếu suy nghĩ, người kia lại đột nhiên xông lên, hai tay chụp về phía đỉnh đầu hắn. Vương Dương Minh gặp nguy không loạn, vận khởi Hàng Long Thập Bát Chương, một chiêu Kháng Long Hữu Hối, liền hướng người kia thủ chương nghênh đón.

Người kia không tránh không né, cùng hắn đối nhất chương, thân hình không nhúc nhích, Vương Dương Minh gặp người kia nhẹ nhàng linh hoạt liền đem chính mình toàn lực hành động nhất chương ngăn cản dưới, cảm giác nội lực đối phương cũng không thể nào sắc bén, cũng không có muốn đả thương chính mình ý tứ, nhưng là này người nội lực thật giống như vô cùng vô tận, rả rích không dứt, chính mình từ xuất đạo đến nay, cho tới bây giờ chưa thấy qua như thế Nội Công Tu Vi, người này so với Tán Nghi Sinh tùy tâm sở dục, Triệu Văn Đạo mưa thuận gió hoà, Bá Nhan Đại Hà cuộn cuộn, cũng không giống nhau, hắn phảng phất là yên lặng biển, mặc dù nhưng bất động thanh sắc, lại không sợ Bát Phương Phong Vũ.

Vương Dương Minh chính muốn lần nữa xuất chương, đã thấy người kia hai tay lấy mau lẹ vô cùng tốc độ phạt bên trên đỉnh đầu của mình, dù hắn ứng biến cấp tốc, thế mà cũng theo không kịp người kia, khi người kia thủ chương vừa tiếp xúc đỉnh đầu hắn, hắn chợt cảm thấy toàn thân bủn rủn, thế mà một chút khí lực cũng không sử dụng ra được.

Vương Dương Minh quá sợ hãi, nghĩ thầm ta mệnh dừng vậy!

Sau một khắc, hắn trong dự tưởng óc vỡ toang thảm liệt hình ảnh cũng không có phát sinh, chỉ cảm thấy đỉnh đầu một trận ám áp, đúng là một cổ ám áp nội lực rả rích không tuyệt từ đỉnh đầu của mình rót vào, trực tiếp chạy hướng mình đan điền.

Vương Dương Minh tuy nhiên thân thể không thể động, thần trí lại thanh tỉnh, trong miệng cũng có thể nói chuyện, hô lớn: "Người muốn đối ta làm cái gì?"

Người kia thân nhiên nói: "Nói muốn đưa người một trận tạo hóa. Người đứa nhỏ này, làm sao lòng nghi ngờ nặng như vậy, chớ lộn xộn! Lại cử động ta cái này Quán Đỉnh Đại Pháp liền muốn phản phệ người, đến lúc đó người thành cái bại liệt có thể lại không đến ta!"

Nói toàn lực hành công, Vương Dương Minh phản kháng không được, bỗng nhiên trong miệng ngai ngái, thấy là một cổ máu tươi từ khóe miệng tràn ra, Vương Dương Minh nghe được Quán Đỉnh Đại Pháp bốn chữ thời điểm, trong lòng đã nhắc lên sóng to gió lớn, lại không dám động đậy. Hắn biết Quán Đỉnh Đại Pháp là người trong Ma tộc tu hành một loại công pháp, là dùng đến tướng chính mình nội lực truyền cho người khác pháp môn, thường thường là sự phụ vì đề độ cấp tốc cường đại lên mà phương pháp sử dụng, hao tổn chính mình nội lực làm độ đề tăng lên nội lực, đồng thời chính mình nỗ lực Thập Thành Công Lực, có thể đến tới độ đề trên thân cũng bất quá bốn, năm phần mười mà thôi, cho nên cho dù là người trong Ma tộc, tùy tiện cũng sẽ không dùng loại phương pháp này.

Ma Tộc công pháp, nhất định phải lấy máu làm môi giới, hiện tại chính mình khóe miệng chảy máu, chắc hẳn cũng là tiếp nhận cái này Quán Đỉnh Chi

Pháp đại giới. Người trước mắt này cùng mình vốn không quen biết, tại sao phải đem chính hắc vật và tu luyện được đến nội lực truyền cho chính mình. Hắc không dám động, nói giọng khàn khàn: "Người là người trong Ma tộc? Người cùng hắc bào là quan hệ như thế nào?"

Người kia thân nhiên nói: "Hắc bào loại kia mặt hàng, cùng ta có thể có quan hệ gì."

Vương Dương Minh gặp người này tựa hồ không phải hắc bào phái tới,

Trong lòng hơi chắc chắn, lại chỉ là hỏi hắc tại sao phải Truyền Công cho mình, người kia cũng không đáp lời, Vương Dương Minh gặp hắc tại hết sức chuyên chú Địa Vận làm Quán Đỉnh Đại Pháp, đành phải im miệng không nói.

Người kia gặp Vương Dương Minh an tĩnh lại, lập tức nếu không nói, đem Quán Đỉnh Đại Pháp toàn lực vận chuyển, Vương Dương Minh chỉ cảm thấy một cỗ thâm hậu cùng cực nội lực không ngừng hướng mình đan điền tràn vào, mà lại trong lúc này lực là đi qua người kia trăm ngàn lần ngưng luyện khoẻ nội lực, rót vào chính mình đan điền sau lập tức liền ngưng kết thành giọt giọt chất lỏng màu xanh, hắc ám đạo nguyên lai Quán Đỉnh Đại Pháp đúng như cùng trong truyền thuyết thần kỳ, thế mà thật có thể đem khác người nội lực để bản thân sử dụng.

Hắn mắt thấy mình trong đan điền nội kinh từng bước phong phú, chậm rãi liền muốn tiếp cận Lục Phẩm cánh cửa, trong lòng mặc dù có chút lo sợ, nhưng cũng có chút mừng rỡ. Bỗng nhiên ở giữa, này người hét lớn một tiếng, đem tới hậu một cỗ hùng hồn nội lực đưa vào Vương Dương Minh thể nội, Vương Dương Minh chỉ cảm thấy toàn thân một trận run rẩy, rốt cục đột phá Lục Phẩm cánh cửa. Hắn nhận không được âm ỉ thét dài, thanh âm thể lương như là Long Ngâm.

Người kia thu tay lại qua, thở dốc vài tiếng, nói: "Ta nhiệm vụ đã hoàn thành. Nhưng là cái này cỗ nội lực dù sao cùng người Cửu Dương Thần Công tạm thời còn không thể hoàn toàn dung hợp, người phải được thưởng vận chuyển Chu Thiên, sớm ngày đem hai cỗ nội lực hợp tại một chỗ."

Vương Dương Minh dốc lòng nội thị, phát hiện cái này cỗ nội lực trong đan điền xanh biếc, bên trong có âm có dương, Âm Dương tịnh tế, cùng mình nguyên bản tu luyện Cửu Dương Chân Khí này loá mắt Kim Hoàng Sắc hoàn toàn khác biệt, chợt nhớ tới một chuyện, vội vàng hỏi nói: "Người nội lực cùng ta Cửu Dương Chân Khí hỗn hợp về sau, ta nội lực chẳng phải là muốn trở nên không thuần túy?"

Người kia gật đầu nói: "Đây là đương nhiên. Người dung hợp hai cỗ nội lực về sau Âm Dương tịnh tế, có cái gì không tốt?"

Vương Dương Minh quá sợ hãi, vội la lên: "Không ổn! Cứ như vậy ta nội lực liền không đủ thuần túy, Cửu Dương Thần Công uy lực thể tất đại giảm!"

Người kia lắc đầu nói: "Tiểu tử ngốc, Cửu Dương Thần Công là uống rượu độc giải khát vô công, luyện càng về sau chịu lấy này kinh mạch phong nổi khô, ta giúp người miễn đi loại thống khổ này, người có gì không ổn."

Vương Dương Minh nghĩ thầm người lão gia hóa này làm sao biết trong cơ thể ta huyền bí. Lập tức bỗng nhiên vận khởi Càn Khôn Đại Na Di, hét lớn một tiếng, đem này cỗ nội lực bên trong Âm Dương Nhị Khí ngưng sinh sinh tách ra đến, hắc giờ lên song chương, đem tách ra Âm Khí tất cả đều một chương vỡ ra ngoài thân thể. Hắn Càn Khôn Đại Na Di vốn chính là một môn phi thường Thần Diệu vô công, có thể đem toàn thân Chân Khí thu phát tự nhiên, cái này bóc ra Âm Dương Nhị Khí pháp môn, trừ Càn Khôn Đại Na Di thể gian lại không một loại khác vô công có thể làm được.

Này người thất kinh, mắng: "Nhỏ khốn nạn, ngươi làm gì!" Muốn ngăn cản, lại đến trễ một bước, chỉ nghe một tiếng vang thật lớn, Vương Dương Minh cách không đánh ra nhất chương đem mười mét bên ngoài một góc tuần dài hơn trượng đại thụ từ đó đánh gãy, cây kia phản phật ngã xuống, thanh thể kinh người.

Đi qua một chương này, Vương Dương Minh sắp xếp ra chân khí trong cơ thể, nhưng cũng tòng Lục phẩm một lần nữa ngã về Ngũ Phẩm.

Người kia Khí Đạo: "Nhỏ khốn nạn! Lão tử đưa ngươi mấy năm khổ tu chi công, ngươi thể mà tùy tiện liền lãng phí hết một nửa!"

Vương Dương Minh né tránh hắc xa xưa, sợ hắc khó thờ phía dưới đột nhiên gây khó khăn, nói ra: "Tiền bối, ta không biết ngươi là thụ người nào nhờ vả đến cho ta thu phát nội lực, nhưng là ta tu hành nhất định phải làm gì chắc đó, không thể ham sảng khoái nhất thời, hiện nay ta mặc dù là Ngũ Phẩm nửa thực lực, lãng phí hết nửa thành công lực, nhưng ta dù sao bảo trụ chính mình Cửu Dương Chân Khí độ tinh khiết không có hạ xuống, tại ta mà nói, đây mới là càng trọng yếu hơn sự tình. Sóng Phí tiền bối một phen khổ tâm, còn xin tiền bối thứ lỗi."

Người kia thở dài một tiếng, nói: "Xem ra ta vẫn là xem nhẹ ngươi. Tư chất ngươi đổ vào lần, tính cách so với bình thường người cứng cỏi quá nhiều, thử nghĩ Thiên Hạ có bao nhiêu người có thể đủ trải qua ở loại này dụ hoặc, ngươi lại có can đảm vứt bỏ rơi này nửa thành chân khí. Cũng được, ta không đến trách ngươi. Chỉ là, ta bị người nhờ vả, cuối cùng phải hoàn thành ta nhiệm vụ, ta vừa mới thi triển Quán Đỉnh Đại Pháp, trong vòng ba tháng không thể lần nữa vận dụng bí pháp này, Thuyết Bất Đắc, ngươi qua đây, ta đưa ngươi một vật."

Bạn đang đọc truyện *Dương Minh Kỹ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Ứng Dương quân xảy ra chuyện :.

Vương Dương Minh gặp người kia tựa hồ thật sự là không tức giận, mới cẩn thận từng li từng tí đi ra phía trước, nói: "Tiền bối người phải cho ta thứ gì?"

Người kia từ trong ngực móc ra một kiện sự vật, Vương Dương Minh gặp vật kia ước chừng dài ba tấc, trong suốt sáng long lanh, thoáng qua lộ ra một điểm kim sắc, tựa hồ là một cái bị làm thành sống tiêu bản tấm, người kia nhìn lấy cái này tấm, ngưng trọng nói: "Đây là Kim Tầm vương, người tập võ ăn, trong khoảnh khắc gia tăng một giáp công lực, tại Cửu Phẩm phía dưới, bất luận người là cảnh giới cỡ nào, đều có thể lập tức phá cánh. Đây là thể gian lớn nhất bảo vật quý giá, ta trân tàng hơn mười năm đều không nở dùng. Hôm nay cũng chỉ phải tiện nghi tiểu tử người."

Vương Dương Minh nghe qua Kim Tầm vương tên tuổi, gặp trước mặt vật này xác thực như trong truyền thuyết, biết cái này thật là Kim Tầm vương, đuổi vội vàng khoát tay nói: "Tiền bối đưa ta một thành công lực, tại ta đã là ơn huệ lớn như trời, ta vạn không còn dám muốn tiền bối cái này vô cùng trân quý Kim Tầm vương."

Người kia không nói lời gì, bỗng nhiên xuất thủ chế trụ Vương Dương Minh hành động, đem Kim Tầm vương đập nát thành bụi phấn, một thanh đút vào Vương Dương Minh miệng. Vương Dương Minh còn không tới kịp phản kháng, đã đem Kim Tầm vương bột phấn nuốt vào, nhất thời trong bụng một trận nóng rực, Cửu Dương Thần Công cấp tốc lưu chuyển, lấy mắt trần có thể thấy tốc độ lớn mạnh. Hắn lần nữa toàn thân run rẩy, nhịn không được ầm ỉ thét dài, trong nháy mắt lại lần nữa đột phá Lục Phẩm, mà lại này Cửu Dương Chân Khí vẫn không ngừng nghỉ, còn đang không ngừng lớn mạnh, thẳng đến hắn thét dài ăn xong bữa cơm, này Cửu Dương Thần Công mới rốt cục ổn định lại, Vương Dương Minh nhắm mắt nội thị, phát hiện mình nội lực đã tại trong khoảnh khắc đột phá đến Lục Phẩm nửa thủy chuẩn.

Hắn vận khí điều tức, đem chân khí trong cơ thể đều sắp xếp như ý, mới cung kính hướng lão giả kia nói: "Tiền bối đại ân, văn bối không thể báo đáp. Nhìn tiền bối cho biết tính danh, văn bối tương lai nhất định báo còn."

Người kia khoát khoát tay, nói: "Ta không phải thi ân báo đáp người, còn nữa ta giúp người những này, cũng là xông ủy thác chi người mặt mũi, người không cần để ở trong lòng. Người tự giải quyết cho tốt đi!" Dứt lời quay người muốn đi.

Vương Dương Minh vội vàng nói: "Tiền bối ưu ái như thế ta, văn bối thật không dám đương nổi, chỉ là tiền bối người vì sao lại dùng Ma Tộc Quán Đỉnh Đại Pháp? Người là Ma Tộc người sao?"

Người kia thả người lên xuống, trong khoảnh khắc qua đến xa, nghe thanh âm hắn từ phương xa truyền đến, chữ chữ rõ ràng: "Ma Tộc bên trong chưa hẳn không có Người tốt. Nhân Tộc bên trong chưa hẳn không có người xấu. Làm gì lấy Nhân Ma giới hạn đến phân chia địch ta."

Vương Dương Minh cẩn thận nhai nuốt lấy hắn nói hai câu, thì thầm: "Ma Tộc bên trong chưa hẳn không có Người tốt. Nhân Tộc bên trong chưa hẳn không có người xấu..."

Hắn từ sau khi xuyên việt, một mực ở tại Quốc Tử Giám bên trong, chỗ thấy mọi người từ Tân Nghi Sinh đến Triều Văn Đạo, từ Tô Mộc đến Tiểu Quách tử, người người đều đối Ma Tộc ghét cay ghét đắng, qua Tây Bắc về sau, tận mắt nhìn thấy hắc bào tàn nhẫn hung ác, trong lòng vẫn cảm thấy người trong Ma tộc trời sinh liền là người xấu. Nhưng là vừa vận lão nhân này rõ ràng cũng là người trong Ma tộc,

Cũng không có đối với hắn làm tàn nhẫn sự tình, ngược lại là đến đưa nội lực của hắn, Nhân Tộc bên trong giống Uông Trục như thế người, cũng chưa chắc có thể được xưng Người tốt.

Hắn lần thứ nhất đối với người ma phân chia có chút khác biệt ý nghĩ, nhưng cũng biết những ý nghĩ này tuyệt đối không thể để bên cạnh mình người biết, càng không thể để người khác biết chính mình trải qua Thụ Ma tộc Quán Đỉnh Chi Pháp, nếu không Tân Nghi Sinh cái thứ nhất liền muốn tới lấy tính mạng mình, Tô Mộc cũng đương nhiên sẽ không bỏ qua chính mình.

Hắn hạ quyết tâm, muốn đem đêm nay sự tình nát tại trong bụng. Nghi ngơi một hồi, đợi Chân Khí hoàn toàn bình phục, nhìn không ra mấy may dị trạng, lúc này mới chạy về khách sạn, vượt qua đầu tường, không có bị bất luận kẻ nào phát hiện, im ắng trở về phòng.

Hắn ngồi suy nghĩ nửa ngày, không chút nào có thể nghĩ rõ ràng lão nhân thân bí kia đến tột cùng là ai, thụ ai nhờ vả. Chính đang cân nhắc, đột nhiên cảm giác được Chân Lực phun trào, tựa hồ có chút không thỏa đáng, lưỡng trước chính mình đêm nay kỳ ngộ dù sao cũng là bị ngoại lực cho mạnh thúc đi ra, chỉ sợ sau này sẽ có căn cơ bất ổn tại họa ngầm, đột nhiên nhớ tới trước khi đi Tân Nghi Sinh từng cho mình mấy thứ bảo vật, bên trong một cái trong lửa gót sen, là có thể Cố Bản Bồi Nguyên bảo vật, đuổi vội vàng lấy ra đến ăn.

Một khắc về sau, cảm giác trong bụng nội lực dần dần bình ổn lại, biết mình cái này Lục Phẩm nửa thủy chuẩn rốt cục thực chí danh quy, trong lòng nhiều ít vẫn là có chút nhảy cẫng, nghĩ đến Tô Mộc cũng bất quá mới vừa vận đột phá Lục Phẩm, bây giờ chính mình nội lực đã phía trên nòng, nhất thời hưng phấn đến ngủ không được. Hắn nghĩ đến ngày mai vẫn phải đi đường, lập tức vội vàng vận khí ngưng thần, bình phục tâm tình, chờ một lúc, rốt cục ngủ mất.

Ngày kế tiếp, Vương Dương Minh đứng lên, sau khi đánh răng rửa mặt xong xuống lầu, gặp Bá Nhan đám người đã tại lầu một ăn cơm. Hắn đi ra phía trước, nắm lên trong mâm thịt dê nhân bánh bánh bao lớn, hai cái trong nháy mắt tiêu diệt tám cái. Bá Nhan gặp hắn ăn vui sướng, trêu đùa: "Chậm một chút, chậm một chút, không biết còn tưởng rằng ta Tây Bắc quân không cho binh lính ăn cơm no đây."

Vương Dương Minh miệng bên trong nhồi vào đồ vật, ô ô có tiếng, cũng là nói không ra lời, Bích Lạc vội vàng cho hắn rót chén trà, Vương Dương Minh một thanh trút xuống, mới nói: "Ta tại Quốc Tử Giám bên trong cũng luôn luôn là cái này phương pháp ăn."

Bích Lạc che miệng cười nói: "Dương Minh ca ca là Quốc Tử Giám nổi danh hai đại ăn hàng một trong đây."

Bá Nhan ngạc nhiên nói: "Quốc Tử Giám bên trong thế mà còn có có thể cùng hán tướng ăn sánh vai?"

Vương Dương Minh nói: "Một cái khác Ăn hàng người cũng là nhận biết, cũng là đại sư huynh của ta Triều Văn Đạo a."

Bá Nhan mặt mũi tràn đầy không thể tin được: "Đại Tiên Sinh như vậy người có văn hóa vật, thế mà cũng là như thế này tướng ăn?"

Mấy người nói một lát nhàn thoai, điểm tâm đã xong, Bá Nhan phân phó mọi người thu dọn đồ đạc lên đường. Vương Dương Minh mang bao phục, nhẹ nhàng nhảy lên liền lập tức, Bá Nhan ở bên cạnh trông thấy hán, trong lòng hiện lên một tia nghi hoặc, hỏi: "Người khinh công lại có tiến bộ?"

Vương Dương Minh tâm hoài quý thai, không dám cho hán biết chính mình tối hôm qua bị Thần Bí Lão Nhân cho Quán Đỉnh sự tình, vội vàng che giấu nói: "Có sao? Có thể có thể tiến bộ một chút như vậy đi, ta không biết ai."

Bá Nhan trong lòng có phỏng đoán, nhưng không hỏi thêm nữa. Mọi người lên ngựa tiến lên, một đường màn trời chiếu đất, cũng may trở về không so với trước, lương trước Tây Bắc trong quân cũng không có cái gì chuyện khẩn cấp, thế là mọi người một đường thưởng thức cảnh sắc, ngẫu nhiên còn đường vòng qua Danh Sơn Đại Xuyên nhìn một chút. Bá Nhan tuy nhiên lâu trong quân đội, thời gian trước lại quả thực ở các nơi du lịch qua, khắp các nơi phong cảnh cũng biết, kiểm tra trong lòng ngực sở học rất bác, tiện tay nói đi dẫn chứng phong phú, nghe được Vương Dương Minh sùng sốt một chút, tâm đạo Bá Nhan vô công như thế, lại giống như này kiến thức, Tây Bắc quân tại hán chỉ huy dưới, không thịnh vượng phát đạt mới là quái sự.

Ngày thứ mười lăm, mấy người rút cục đuổi tới Gia Dự Quan dưới thành. Thủ thành binh lính thấy là bá Nhan đại soái đến, vội vàng mở cửa thành nghênh đón. Xa xưa gặp trong cửa thành nghênh ra cái Cửu Xích hán tử đến, tiến lên liền đối Bá Nhan một trận ôm, ha ha cười nói: "Người cái Quy Nhi Tử, tại sao lâu như thế mới trở về, lão tử thay người làm việc đều mệt mỏi muốn chết."

Cái gọi là nghe tiếng biết rõ người, Vương Dương Minh nghe cái này một thanh hào hứng mười phần thô tục, liền biết là Tàn Trọng Hải đến, vội vàng xuống ngựa hướng hán chào. Tàn Trọng Hải hướng Vương Dương Minh trên bờ vai tròng điệp vỗ, kém chút không có đập hán thô huyết, nói: "Thằng nhãi con, về Trường An không muốn trở về đúng không! Người không về nữa, người dám kia Ứng Dương quân dám tiểu tử từ đều muốn náo Phán Thiên!"

Bạn đang đọc truyện *Dương Minh Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 67: Chánh thức thống soái .:

Vương Dương Minh a một tiếng, tâm đạo chính mình trước khi đi ủy nhiệm Cố Tích Phong vì đời thống soái, người này hung danh bên ngoài, hán là có thể trấn được đám người kia mới đúng, chẳng lẽ những tên kia quá không được lời nói, để Tàn Trọng Hải đều giận?

Bá Nhan lúng túng tăng hăng một cái, đối Tàn Trọng Hải nói: "Tàn lão đại, vương Giáo Ủy bây giờ đã là Thánh Thượng Kim Khẩu khâm phong Lục Phẩm Chiêu Vũ Giáo Ủy, người nói với hán lời không thể lại theo trước không che đậy mệnh."

Vương Dương Minh lại a một tiếng, một tiếng này ngược lại so trước đó tiếng vang đó sáng nhiều. Bá Nhan cười nói: "Đường đi bên trên ta còn chưa từng muốn nói với người chi. Thánh Thượng gặp người tại Tây Bắc trong quân quân công rất lấy, đặc biệt đề bạt người vì Lục Phẩm Chiêu Vũ Giáo Ủy. Phong thường ý chỉ hán là vậy ngày nay liền đến."

Vương Dương Minh nghĩ thầm chính mình quan này vận ngược lại là hanh thông, lúc đầu Hồi Kinh là vì tiếp nhận điều tra, không nghĩ tới chẳng những không có bị điều tra, ngược lại còn thăng chính mình hai cấp.

Tàn Trọng Hải lông mày nhướn lên: "Thánh Chi ba ngày trước đến, đầu tiên là nói rõ chúng ta hậu cần trong doanh có Nhân Tạo dao hãm hại Vương Dương Minh, đem Trang Tự Hiến biếm thành bình dân, lại đem Uông Trục thăng ranh kia cho sung quân qua Trừ Cổ Thập. Ta Lão Tàn nhìn cái này ý chỉ là vỗ tay khen hay, ta đã sớm nhìn hậu cần doanh đám người kia không vừa mắt. Vương thăng nhãi con thăng Lục Phẩm, làm sao, hán quan chức lớn, liền dám cùng ta Lão Tàn làm sắc mặt? Nhỏ Vương đồng chí, người cùng bá Nhan đại soái nói một chút, ta bảo người thăng nhãi con, gọi là đến vẫn là gọi không được?"

Vương Dương Minh chê cười nói: "Làm cho, làm cho. Tây Bắc trong quân vô luận người nào, trừ bá Nhan đại soái bên ngoài, ngài đều có tư cách kêu một tiếng thăng nhãi con, ngài gọi như vậy, vẫn là cất nhắc ta." Trong lòng oán thầm nói, ta là thăng nhãi con, người chính là lão thô tình.

Tàn Trọng Hải Ha-Ha vui mừng, nói: "Đổi rồi. Ta Lão Tàn nhìn trúng người, mới bảo người thăng nhãi con, ta nếu là không nhìn trúng người, ta đều chẳng muốn bảo người. Đúng không, Tam Phẩm Hoài Hóa Tướng Quân bá Nhan lão đệ?"

Vương Dương Minh lại đứng đẩy một tiếng, hỏi Bá Nhan nói: "Đại Soái người cũng Thăng Quan?"

Bá Nhan gật gù đầu, Tần Trọng Hải nói: "Nhìn người nói. Tiểu tử người đều Thăng Quan, Bá Nhan có thể không đi theo được nhờ? Tam Phẩm Hoài Hóa Tướng Quân, tại gần như đường Biên Phòng Quân bên trong, đã là tối cao Chức Hàm."

Vương Dương Minh vội vàng cùng Bá Nhan chúc. Tần Trọng Hải nói: "Đều không nên ở chỗ này đi lâu lâu, Lão Tần ta đã chuẩn bị xuống tiệc rượu, cho các người hai cái đón tiếp, chúc mừng các người thăng quan phát tài niềm vui."

Ngay sau đó mấy người đi vào trong thành, một đường hướng doanh đi tới. Vương Dương Minh đi tại Tần Trọng Hải bên cạnh, hỏi: "Tần Tướng quân, ngài vừa mới nói thủ hạ ta Ứng Dương quân nào Phản Thiên? Không biết là chuyện gì xảy ra?"

Tần Trọng Hải nặng nề mà phi một tiếng, cả giận nói: "Đám này thăng nhai con, thừa dịp người không tại, từng cái không có quân thức, lại không có ra khỏi thành tác chiến nhiệm vụ, liền tốp năm tốp ba vây quanh ở trong doanh trại, ban ngày uống rượu ban đêm đánh bạc. Ta Lão Tần nhìn không được, liền đi cùng bọn hắn đựng rượu lượng, so Bài Cửu,

..."

Vương Dương Minh coi là Tần Trọng Hải nhìn không được dưới tay mình hành động, sẽ dùng quân pháp xử trí, không muốn Tần Trọng Hải chính mình là cái thói Tù Quỷ kiêm Lạn Đồ Quỷ, thế mà chạy tới cùng dưới tay mình thông đồng làm vậy, cả kinh nói không nên lời một câu.

Bá Nhan bắt đắc dĩ nói: "Tần lão đại người vẫn là cái này tính xấu. Chắc hẳn người là uống rượu cũng không sánh bằng người ta, chơi bài cũng chơi không lại người ta, bị Ứng Dương quân làm cho đại bại thua thiệt, cho nên mới nói người ta Phản Thiên."

Tần Trọng Hải vỗ ót một cái, Khí Đạo: "Hừ, đám kia thăng nhai con, không nên đắc ý quá sớm, chờ lão tử hôm nay Hồi Phong chuyển vận, ban đêm lại đi tìm bọn họ giết cái suốt đêm, nhất định báo thù rửa hận!"

Bá Nhan bắt đắc dĩ lắc đầu, tâm đạo cái này Tần lão đại thô lỗ lỗ mãng ngược lại cũng còn tốt, nhưng là cái này yêu tửu yêu cuộc mao bệnh thật sự là một vận cái không được. Vương Dương Minh gặp Bá Nhan thần sắc không ngờ, chặn lại nói: "Thuộc hạ cái này qua Ứng Dương trong quân ước thúc hiệu lệnh, để bọn hắn tranh thủ thời gian thu gia hỏa, hào hào huấn luyện qua."

Bá Nhan gật gù đầu, Vương Dương Minh không để ý tới ăn cơm, giục ngựa hướng Ứng Dương quân trụ sở qua. Bích Lạc ở phía sau theo thật sát, nghe được Tần Trọng Hải hô to gọi nhỏ: "Ai? Người cái thăng nhai con, người làm gì qua, ăn cơm trước lại nói a..."

Vương Dương Minh không để ý tới hắn, đi sớm xa.

Vương Dương Minh giục ngựa đến trong doanh địa, gặp trong doanh địa loạn xạ bát nháo, mọi người một đồng đâm một đồng đang uống rượu đánh bài, Cố Tích Phong các loại một đám thân binh cũng ở chính giữa la lối om sòm, Xem ra vẫn là dẫn đầu. Cũng không gặp Trần Bá Tiên, Tô Mộc bọn người bộ dạng, Vương Dương Minh bắt động thanh sắc, lặng lẽ tiến doanh trướng, gặp Trần Bá Tiên bọn người đang trong trướng đọc sách, nghe được tiếng bước chân, đều ngẩng đầu lên, chờ thấy phải là Vương Dương Minh, nhao nhao vui mừng quá đỗi, tiến lên hỏi: "Tiểu sư đệ người có thể tính trở về. Trong kinh được chứ?"

Vương Dương Minh gật đầu nói: "Hết thấy đều rất tốt, Quốc Tử Giám bên trong đều mạnh khỏe, mọi người không cần lo lắng." Hắn nhíu mày hỏi Trần Bá Tiên nói: "Làm sao ta Ứng Dương trong quân loạn thành cái dạng này?"

Trần Bá Tiên thở dài một tiếng, không ngôn ngữ, Vương Dương Minh biết Tô Mộc là người nóng tính, lập tức quay người hỏi nàng nói: "Thập Nhị Sư Tỷ, người nói cho ta biết, chuyện ra sao?"

Tô Mộc lắc đầu nói: "Đừng đề cập. Từ khi người đi, đám người này liền cùng Dã Mã thoát cương, đoán chừng là ngày bình thường bị người luyện được hung ác, người vừa đi bọn họ liền hành vi phóng túng. Cố Tích Phong đại ca mở đầu hai ngày còn trông coi, về sau đại khái là bị câu lên cù nghiền, dẫn đầu qua uống rượu đánh bạc. Đám người này Quân Hưởng, tám chín phần mười ngược lại là đều thua bởi hắn."

Vương Dương Minh nghe được lòng mày cau chặt, đối Trần Bá Tiên nói: "Các người làm sao mặc kệ quân."

Trần Bá Tiên nói: "Cố Tích Phong là trong quân lão nhân, chúng ta mấy cái đều là mới tới, vốn đến nói chuyện liền không có thuận tiện như vậy. Ứng Dương quân gần đây lại lập xuống to như vậy quân công, hắn trong doanh người coi như không quen nhìn cũng không dám quản, Tần Phó Thống Soái lúc đầu có thể quản, làm sao hắn cũng là Đồ Quỷ, bị đám gia hỏa này lôi kéo đi vào cuộc hai tay, liền cùng bọn hắn xưng huynh gọi đệ."

Vương Dương Minh gật gù đầu, nói: "Các người đều cùng ta đi ra, chúng ta hiện tại tập hợp, ta muốn giảng lời nói."

Hắn trở ra cửa, gặp giữa sân tốp năm tốp ba vẫn đang vui đùa, lập tức ý vị đàn điền, hét lớn một tiếng: "Tập hợp!"

Mọi người vốn tại riêng phần mình chơi, đột nhiên nghe được Vương Dương Minh thanh âm, liền như là Thỏ Tử chấn kinh, đều nhảy dựng lên mắt mạng hướng Vương Dương Minh sở tại địa phương chạy tới. Vương Dương Minh phấn khởi roi ngựa, một roi vang, toàn viên đến đông đủ, hai roi vang, xếp hàng hoàn tất, ba roi vang, giữa sân đã là lặng ngắt như tờ.

Vương Dương Minh đi đến phía trước đội ngũ, cất cao giọng nói: "Ta đi một cái tháng, các người thời gian qua rất tươi nhuận a?"

Mọi người không dám ngôn ngữ, Cố Tích Phong đứng tại phía trước nhất, đầu lĩnh chôn đến trầm thấp.

Vương Dương Minh hô: "Cố Tích Phong ở đâu!"

Cố Tích Phong lớn tiếng đáp: "Có!"

"Ra khỏi hàng!"

Cố Tích Phong theo lời tiến lên một bước, Vương Dương Minh đi đến trước mặt hắn, nói: "Ta trước khi rời đi, nắm người người quản lý toàn quân, người chính là như thế quân?"

Cố Tích Phong đỏ mặt không nói lời nào, trên thân vẫn còn phiêu tán tử khí.

Vương Dương Minh không để ý tới hắn, quay người đối người khác nói: "Ta Tây Bắc trong quân từ trước đến nay Quân Kỷ Nghiêm Minh, nghiêm cấm uống rượu đánh bạc. Ta tổ kiến Ứng Dương quân đến, càng là không dám buông lỏng quân kỷ, người khác làm đến một điểm, ta Ứng Dương quân liền muốn làm đến mười phần, các người biết đây là vì cái gì?"

Bạn đang đọc truyện *Dương Minh Kỷ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Từng có thì phạt :.

Mọi người không nói lời nào, giữa sân như cùng chết trảm tĩnh.

Vương Dương Minh tiếp tục nói: "Bởi vì các người bổng lộc, là hân binh lính gấp hai. Các người thức ăn, là trong toàn quân tốt nhất. Các người trang bị, đều là ta Tây Bắc trong quân đặc chế chất lượng tốt nhất trang bị, các người chiến mã, đều là tuyển chọn tỉ mỉ ngựa tốt! Các người chiếm hữu như thế chất lượng tốt tư nguyên, đương nhiên muốn so người khác càng thêm giữ nghiêm Quân Quy, mới có thể không khiến người khác nói xấu. Người ta nói chúng ta Ứng Dương quân kỷ luật không nghiêm, không phải đánh các người mặt, là đánh ta Vương Dương Minh mặt!"

Mọi người gập hân thanh sắc câu lệ, cũng không dám ra ngoài âm thanh, dần dần trên mặt đều hiện ra xấu hổ thần sắc tới.

Vương Dương Minh thở dài, ngữ trọng tâm trường nói: "Ta biết trong quân doanh sinh hoạt gian khổ, các người đều muốn thư giãn một tí. Cũng may các người chỉ là uống rượu đánh bạc, không có đưa tới Quân Kỷ chơi gái bên trên một chơi gái, coi như không có đột phá ta đây." Mọi người nghe nói hân còn có cái này đây, nghĩ thầm tóm lại tình huống không có hỏng đến tột đỉnh, trong lòng thoáng tốt hơn.

Vương Dương Minh nói tiếp: "Nhưng là! Các người hành vi cũng đủ làm cho ta Ứng Dương quân hổ thẹn! Từng có liên phạt, luôn luôn là ta Tây Bắc quân truyền thống. Hiện tại, ta lệnh cho người nhóm, chỉ cần tham dự qua uống rượu đánh bạc, đều cho ta qua đoán luyện thể năng, đeo lên các người Thiệt Sa túi, chạy cho ta ba mươi dặm, làm một ngàn cái chống đẩy, tẩn!"

Mọi người nghe hân nói xong, cả đám đều quá sợ hãi, phải biết, Vương Dương Minh nói tới chính là chính hân binh thường huấn luyện lượng, cái này là dựa theo Ma Tộc tiêu chuẩn tiến hành huấn luyện, như thế nào là những binh lính này có thể thừa nhận được, nhưng mà Vương Dương Minh không có đối bọn hân đưa ra hân trừng phạt, đã coi như là ngoài vòng pháp luật khai ân. Mọi người không dám đông dài, nhao nhao qua. Trong sân chỉ để lại Quốc Tử Giám bảy người cùng Cố Tích Phong.

Vương Dương Minh đi đến Cố Tích Phong trước mặt, thở dài: "Cố đại ca, ta đem Ứng Dương quân giao cho người, không nghĩ tới người thế mà dẫn đầu làm phá hư a."

Cố Tích Phong trầm trầm nói: "Thống soái, ta biết sai."

Vương Dương Minh chậm rãi nói: "Cố đại ca, ta lúc đầu tổ kiến Ứng Dương quân, đã từng nói, chúng ta muốn ở trong lòng nhớ mãi không quên một câu chính là, Đại Hạ hưng vượng, Thất Phu Hữu Trách. Đây không phải một câu nói suông, nếu như chính chúng ta quân kỷ bại hoại, này Đại Hạ suy vong cũng là không xa sự tình. Tây có Người Hồ tùy thời mà động, Đông Hữu Uy Khẩu tùy thời đột kích. Bắc có Hung Nô rục rịch, nam có Sở Nhân nhìn chăm chăm, Đại Hạ cách nguy vong vĩnh viễn chỉ có ba tháng, người biết không?"

Cố Tích Phong trầm giọng nói: "Mời thống soái trách phạt!"

Vương Dương Minh nói: "Trách phạt cái gì, đều miễn. Người là Ứng Dương quân Phó Thống Soái, nên so với hân người ưu tú hơn mới là. Hôm nay người đi hoàn thành bọn họ gấp đôi huấn luyện lượng, chuyện này coi như chưa từng xảy ra, được chứ?"

Cố Tích Phong lại không đáp lời, xoay người đi huấn luyện.

Tô Mộc tiến lên phía trước nói: "Tiểu sư đệ, hôm nay ta mới thật sự hiểu, Ứng Dương quân chánh thức thống soái mãi mãi cũng là người.

Người trở về, bọn họ từng cái so Thỏ Từ còn ngoan."

Vương Dương Minh lắc đầu nói: "Mỗi người bọn họ mới là mình chánh thức thống soái, hi vọng bọn họ có thể sớm một chút minh bạch đạo lý này."

Hắn cùng Tô Mộc bọn người tạm biệt, mang lên Bích Lạc hướng Bá Nhan trong trường qua.

Bá Nhan gặp hắn nhanh như vậy liền trở lại, hỏi: "Ứng Dương trong quân sự tình, người cũng xử lý hoàn tất?"

Vương Dương Minh đem tình huống chi tiết bẩm báo, Bá Nhan nói: "Người làm rất tốt. Tới dùng cơm đi." Mọi người tại Bá Nhan trong trường ăn cơm, Vương Dương Minh có gặp hay không Tần Trọng Hải, hiểu kỳ nói: "Tần Phó Soái đi đâu?"

Bá Nhan hừ một tiếng, nói: "Ta để hắn tĩnh lại qua."

Vương Dương Minh hiểu kỳ Tần Trọng Hải là thế nào tĩnh lại, mấy người đang dùng cơm, gặp Tần Trọng Hải xám xịt Địa Tiến đến, trong tay nắm chặt một xấp giấy, lấy lòng đối Bá Nhan nói: "Đại Soái, ta đã chép tốt."

Vương Dương Minh không biết hắn chép thứ gì, vội trộm đi xem, gặp trên giấy xiêu xiêu vẹo vẹo một dòng chữ, gặp viết là: "Bình giả, Quốc Chi Đại Sự, Tử Sinh chi địa, tồn vong chỗ, không thể không có xem xét..." Tâm đạo nguyên lai Bá Nhan nói tới tĩnh lại cũng là để Tần Trọng Hải chép Tôn Tử Binh Pháp, đây coi là đến cái gì trừng phạt.

Bá Nhan nhìn một chút, thần nhiên nói: "Ta nói là chép mười lần Tôn Tử Binh Pháp, người lúc này mới chép một lần, tiếp tục vậy đi!"

Tần Trọng Hải mặt khổ đến so dưa leo còn khó nhìn, xin khoan dung nói: "Đại Soái, người không phải không biết, ta Lão Tần lớn chừng cái đầu chữ không biết một chữ, cái này chép sách với ta mà nói, so với hắn nướng giết người cũng khó khăn, người vẫn là phải ta ra ngoài cùng Người Hồ tác chiến đi thôi, ta cam đoan trong vòng một tháng mang theo hai trăm cái Người Hồ đầu trở về. Cái này chép sách thật sự là quá tra tấn người."

Bá Nhan lắc đầu, nói: "Tác chiến tự nhiên có vương Giáo Ủy mang theo Ứng Dương quân qua. Người nhiệm vụ cũng là chép sách. Đi thôi, hôm nay không chép xong không cho phép ngủ."

Tần Trọng Hải gặp xin khoan dung vô hiệu, đành phải tiếp tục trở về chép sách. Vương Dương Minh khẽ cười nói: "Đại Soái ngài một chiều này cũng quá hung ác, Tần Tướng quân mặt kia nhăn, đều nhanh bắt kịp Trần Bì."

Bá Nhan cười cười, cùng Vương Dương Minh còn nói một hồi lời nói. Nói ra: "Ta sau khi trở về nhìn quân tình báo cáo, khách khí mặt Người Hồ lại có chút rục rịch, tuy nhiên đều là một ít cổ binh lực, lại cũng không thể không phòng. Người Ứng Dương quân cũng nhận một tháng, ngày mai người mang lấy bọn hắn ra khỏi thành qua, tại trên sa mạc Du Kích ba tháng, đụng phải Người Hồ binh lính liền giết cho ta sạch sẽ. Sau ba tháng, người trở về, ta nhìn người chiến quả như thế nào."

Vương Dương Minh lớn tiếng đáp: "Tuân lệnh!" Liền trở về chuẩn bị qua. Bích Lạc nghe nói Vương Dương Minh lại muốn ra khỏi thành, biết lại phải cùng hắn phân biệt ba tháng, trong lòng lão đại không vui, lại cũng không có cách nào, đành phải ai oán xem Bá Nhan liếc một chút, đi theo Vương Dương Minh qua.

Tháng tám, trong sa mạc nóng nhất thời điểm.

Mặt trời gay gắt treo tại thiên không, không chút nào keo kiệt nó nhiệt độ, hướng cái này rộng lớn sa mạc huy sai nó vô tình. Một trận gió thổi qua, mang theo mặt đất hạt cát, đi ra ngoài xa mấy chục mét, lại từ từ dừng lại, giờ lên đầy trời đất cát. Ngẫu nhiên mấy cái Tích Dịch, bắn khoắn lấy đi qua, phảng phất cảm thấy quá nóng, một cái vụt sáng, chui vào trong cát lại không thấy.

Một đội Người Hồ chậm rãi đi trong sa mạc. Chỉ này nói bữa người tiểu đội ước chừng một trăm người, không biết phụng ai chỉ lệnh, tại cái này giữa ban ngày gian khổ hành quân, muốn đi hướng một nơi nào đó. Bên trong một cái Người Hồ đi được một hồi, hận hận hướng đất cát bên trong ới một hộp nước miếng, mắng: "Quý khí trời. nhiệt chết lão tử."

Một cái khác nói bữa người cười nói: "Người vẫn là tiết kiệm một chút nước bọt, chúng ta nước liền muốn sử dụng hết. Đến lúc đó người đi tiểu đều phải lại nghĩ biện pháp uống trở về."

Cái này Người Hồ mắng: "Lão tử sớm mất nước, ba ngày trước liền không có nước tiểu."

Hai người hùng hùng hổ hổ, nói là Nguyệt Thị lời nói, xem ra bọn họ là Nguyệt Thị người đội ngũ.

Rất cực cảm đầu quân quan hạ đặt nghỉ ngơi mệnh lệnh, một đám Người Hồ như được đại xá, vội vàng đặt mông ngồi xuống, không lo được dưới thân hạt cát nóng rục khó nhịn.

Vừa rồi nhờ nước miếng nói bữa có người nói: "Chúng ta đêm nay dạ tập hai đạo cừu oán, đem đám kia Hạ Nhân nam hết thầy giết sạch, nữ liền lấy đến hưởng thụ. Lão tử muốn tìm cái Bạch Tinh, ai cũng chờ cùng ta đoạt."

Dur Người Hồ nhao nhao cười nói: "Hai đạo cừu oán khoảng chừng năm ngàn Hạ Nhân ở lại, mọi người riêng phần mình có phần, người không chừng có thể phân đến năm sáu cái nữa, tùy người chọn qua."

Những này Người Hồ quan binh đều là Thô Nhân, ngôn ngữ dần dần không chịu nổi đứng lên.

Bỗng nhiên, phương xa có tiếng vó ngựa truyền đến, phụ trách trạm canh gác giới Người Hồ binh lính vội vàng thối lên cảnh giới hào, một đám Người Hồ vội vàng từ đất cát đứng lên, làm tốt đề phòng. Con ngựa kia vó ước đến càng gần, Người Hồ bên trong nhân lực tốt gặp đó là một đội nhân mã, ước chừng trăm người, lúc đầu chỉ là đi ngang qua, nhưng là Người Hồ cảnh giới hào kinh động chỉ bộ đội này, bọn họ chuyển cái ngoặt hướng bên này tới.

Cầm đầu Người Hồ quân quan hỏi trạm canh gác giới binh: "Cái này là phương nào đội ngũ, người có thể nhận ra sao?"

Này trạm canh gác giới binh lắc đầu, nói: "Chưa từng nhận ra, lại đến gần chút, chắc hẳn có thể nhìn ra chút manh mối."

Lúc này Người Hồ bên trong có người bỗng nhiên a một tiếng gọi, thanh âm bên trong thế mà lộ ra cự đại hoảng sợ, nghe hẳn lấp bắp nói: "Bạch Bào! Bạch Bào!"

Bạn đang đọc truyện *Dương Minh Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Khởi Viết Vô Y .:

Người Hồ quân quan phóng tầm mắt nhìn tới, gặp đang chạy tới nơi đây đội nhân mã kia toàn bộ ăn mặc màu trắng áo choàng, áo choàng phía dưới Tinh Thiết khôi giáp lộ ra bạc lấp loè quang mạng. Hẳn nhớ tới gần nhất trong sa mạc lưu truyền cái kia truyền thuyết, bỗng nhiên sắc mặt thay đổi, nói: "Là Bạch Bào Quân!"

Trong sa mạc lưu truyền một cái truyền thuyết, Hạ Nhân bên trong có một chi chỉ có một trăm Nhân bộ đội, những người này từng cái thân thể mặc áo bào trắng, có một cái cổ quái trận pháp, Người Hồ gặp gỡ không một có thể trốn được tánh mạng. Bọn họ được gọi là Bạch Bào Quân, cũng gọi màu trắng Ác Ma.

Lời còn chưa dứt, những người kia phi nhanh đến bọn họ trước mặt, phanh lại mã thắt, đi tới một cái Linh Liên Lạc, dùng Sắc Mục ngữ hỏi: "Các người là nơi nào quân đội?"

Người Hồ quân quan nghe hiểu được một số Sắc Mục ngữ, lại cố ý không nói lời nào, âm thầm lại phân phó mọi người tranh thủ thời gian đề phòng, đây là gặp gỡ đại địch. Thế nhưng là những Người Hồ đó nghe được Bạch Bào hai chữ, đều sớm dọa đến toàn thân phát run, ngay cả đao đều suất nữa cầm không vững. Này Linh Liên Lạc dò xét bọn họ một phen, trở lại trong trận doanh, đối cầm đầu một cái tuổi trẻ tướng lĩnh nói: "Thông soái, bọn họ nghe không hiểu Sắc Mục ngữ, xem bọn họ cách ăn mặc, tựa hồ là Nguyệt Thị người." Nói là rõ ràng Hán Ngữ.

Này tướng lĩnh gật gật đầu, hỏi này Linh Liên Lạc nói: "Nguyệt Thị nước cách chúng ta Đại Hạ chừng cách xa một ngàn dặm gần, những người này lặn lội đường xa đến Sắc Mục Nhân khu vực bên trên làm gì. Nguyệt Thị trong lời nói, cút mẹ mày đi nói thế nào?"

Linh Liên Lạc không hiểu ý, trung thực đáp: "Ghali American bên ngoài mà!"

Này tướng lĩnh vùng tay lên, hướng sau lưng các binh sĩ nói: "Chúng tướng nghe, đều cho tiểu gia ta cùng kêu lên hô: Ghali American bên ngoài mà!"

Chúng tướng nhao nhao oa oa kêu to Ghali American bên ngoài mà, này Nguyệt Thị quân đội nghe đối phương chửi ầm lên, vừa sợ vừa giận, không biết những người này đến muốn làm gì. Sớm có kim nén không được, tựa hồ chưa từng nghe qua Bạch Bào tên, lập tức mắng lại nói: "Ghali American bên ngoài mà! Này nhiều hơn lợi American bên ngoài mà!"

Này tướng lĩnh hỏi Linh Liên Lạc nói: "Này nhiều hơn lợi American bên ngoài mà là có ý gì?" Linh Liên Lạc trả lời: "Bẩm thông soái, đây là mắng lại chúng ta đâu, ý là người mới cút mẹ mày đi."

Này tướng lĩnh nghe, không những không giận, ngược lại cười ha ha, nói: "Bọn họ đã mắng lại, xem ra là Nguyệt Thị nhân sĩ binh. Chúng tướng nhóm, còn chờ cái gì, bày trận!"

Mọi người nhao nhao tung người xuống ngựa, lấy mười hai người làm một Tiểu Trận, bày thành kỳ quái trận thế, trường thương Đoàn Dao, từng người tự chia phần, này tướng lĩnh phát một tiếng hô, mọi người nhao nhao tiến lên, hướng Nguyệt Thị người trong đội ngũ đánh tới.

Nguyệt Thị người vì thù quân quan thấy đối phương chửi ầm lên về sau lập tức liền triển khai công kích, vội vàng mạng lớn nhà tiến lên chém giết, thế

nhưng là những người kia tựa hồ tập luyện có làm, Trường Bình Khí Đoàn Bình Khí phối hợp đến không chê vào đâu được, hẳn bên này Người Hồ nhao nhao giục ngựa tiến lên, lại một thời ba khắc ở giữa liền bị đối phương chặt đuôi ngựa, thống hạ lập tức. Sĩ quan này vừa vội vừa giận, hô hô hát hát muốn chỉ huy dưới tay mình tổ chức lên hữu hiệu phản công,

Nhưng căn bản không có cách nào áp chế đối phương thế công, không tới ba khắc, dưới tay hắn binh sĩ tất cả đều tử vong hầu như không còn, chỉ còn một mình hắn đứng tại chỗ.

Đám kia Hạ Bình gặp trong sân chỉ còn lại có một cái đối phương quân quan, nhao nhao dừng tay, trẻ tuổi Tướng Lĩnh mang theo Linh Liên Lạc tiến lên, hướng Linh Liên Lạc bàn giao vài câu, này Linh Liên Lạc liền hướng cái này Người Hồ quân quan hỏi: "Người hiện nay đã thành quang can tư lệnh, sớm làm nói cho chúng ta biết người muốn đi đâu, qua làm gì, chúng ta liền thả người một con đường sống, nếu không, người liền cùng người bọn thuộc hạ cùng đi Địa Ngục gặp nhau đi!"

Sĩ quan kia nơi nào thấy qua cao như vậy hiệu suất giết người quân đội, đã sớm sợ mất mật, thành thật khai báo nói: "Chúng ta là Nguyệt Thị bộ đội, dâng lên cấp mệnh lệnh tiến về hai đạo cừu oán, giết địa phương Hạ Nhân, chiếm lấy bọn họ tư nguyên đến bổ sung chúng ta quân nhu."

Linh Liên Lạc đem hắn lời nói chi tiết phiên dịch, này tướng lĩnh gật đầu nói: "Nếu như cái này đám người không phải gặp chúng ta, hai đạo cừu oán các hương thân liền muốn không may. Chết chưa hết tội, còn chờ cái gì." Lời còn chưa dứt, bên cạnh hắn sớm đã nhảy ra một người, người kia mười phần uy mãnh, như là to như cột điện, trong tay nắm một cây đại chùy, đối Người Hồ quân quan gõ xuống, sĩ quan kia còn vốn cho rằng đối phương hội buông tha mình, không nghĩ tới đối phương nói không giữ lời, chưa kịp phản ứng, đã bị này uy mãnh Đại Hán một chùy đập nát đầu, mềm Thập Thập ngã trên mặt đất, khoảng cách mất mạng.

Này tướng lĩnh hướng đại hán kia oán giận nói: "Cố đại ca, người cái này hạ thủ cũng quá hung ác. Đầu người này đều nát, thủ cấp đều không cách nào cắt, lãng phí không một điểm quân công."

Đại hán kia cười hắc hắc, lộ ra một thanh răng vàng, nói: "Không có ý tứ, lực đạo không có nắm chắc tốt. Lần sau nhất định chú ý."

Đại hán này là Cố Tích Phong, này tướng lĩnh tự nhiên là Vương Dương Minh. Bọn họ đã từ Gia Dự Quan đi ra đi đạo một tháng, đụng phải mấy cổ tiểu cổ Người Hồ binh lực, đều bị bọn họ tiện tay đuổi, hôm nay vốn là muốn hướng Tây Bắc phương hướng tiến lên một số, không muốn tào ngộ cái này sóng Nguyệt Thị người, thuận tiện liền toàn diệt đối phương. Chiến đấu đã xong, mọi người đem Người Hồ đầu lâu nhao nhao chặt xuống, ném tới một cái đại trong túi da. Này trong túi da lúc đầu đã Trang mấy trăm Người Hồ đầu lâu, lúc này lại thêm một trăm cái Người Hồ đầu lâu, càng lộ ra cực đại.

Vương Dương Minh nói: "Chúng ta xuất chinh lần này, phạm là Sát Hồ người, mọi người đều đều phân phối, mỗi người đều có quân công, chỗ lấy các người cũng không cần chém đầu, về sau đều là như thế này, trước hết giết Người Hồ, giết hết lại chém đầu. Không là bởi vì đoạt quân công tạo thành không tất yếu thương vong, vậy liền được không bù mất."

Mọi người nhao nhao đáp ứng, Vương Dương Minh mạng lớn nhà quét dọn chiến trường, trọng điểm thu được đối phương Nước trong cùng lương thực. Một phen quét dọn một chút đến, mọi người nhao nhao chùi rửa, nguyên lai cái này đội Người Hồ lương thực ngược lại là sung túc, nhưng là Nước trong đã cơ hồ hao hết. Tô Mộc từ sau quân chạy đến Tiền Quân đến, đối Vương Dương Minh nói: "Chúng ta Nước trong còn có thể duy trì ba ngày, lại dài lại không được. cái này sóng Người Hồ không có bao nhiêu nước, người cái này lấy chiến đường chiến biện pháp chỉ sợ không làm được. Chúng ta nhất định phải tranh thủ thời gian tìm tới nguồn nước."

Vương Dương Minh gật gật đầu, lấy ra hành quân địa đồ xem xét tỉ mỉ, gặp Tây Bắc phương hướng ba trăm dặm là tòa núi cao. Hắn ngừng lại, nói: "Tây Bắc phương hướng có tòa núi cao, chắc hẳn đỉnh núi có tuyết đọng, chúng ta đến đó tìm nước." Hắn một tiếng hiệu lệnh, mọi người nhao nhao lên ngựa, kéo lấy gần như xe nước cùng cái kia đại áo da tiếp tục hướng sa mạc chỗ sâu qua.

Mọi người qua đến xa, nghe được một người trong đội ngũ cao giọng ca hát, này tiếng ca thể lương hùng tráng khoẻ khoắn, xa thấu cừu trùng, nghe hẳn hát là: "Khởi Viết Vô Y, Dữ Từ Đồng Bào..."

Trong đội ngũ nhao nhao có người đáp lại, mọi người cùng nhau hát nói: "Khởi Viết Vô Y, Dữ Từ Đồng Bào. Vương Vu Hưng sư, Tu Ngã Qua Mâu. Cùng tử cùng thù! Khởi Viết Vô Y? Cùng tử cùng trạch. Vương Vu Hưng sư, Tu Ngã mâu kích. Cùng tử giai làm! Khởi Viết Vô Y? Cùng tử cùng vậy. Vương Vu Hưng sư, Tu Ngã Giáp Binh. Cùng tử giai hành!"

Tô Mộc ngay tại Vương Dương Minh bên người cùng hắn sóng vai mà đi, cũng đi theo phụ xướng. Một khúc hát thôi, nghe nàng đối Vương Dương Minh nói: "Tiểu sư đệ, thường ngày chưa từng thấy người sách. Thế nhưng là vì cái gì người thuận miệng mà ngâm, đều là như thế có tài văn chương câu hay. Người làm cái này thù (Khởi Viết Vô Y hào khí ngất trời, dùng để làm ta Ứng Dương quân Quân Ca thật sự là tuyệt!"

Vương Dương Minh cười ha ha, nói ra: "Người có người sinh ra đã biết, gọi là Thánh Nhân. Người không muốn hâm mộ ta, đó là hâm mộ không đến!"

Tô Mộc nguyền hán một cái, nói: "Khen người hai câu người liền muốn thượng thiên. Còn Thánh Nhân, người bộ dáng này, cũng dám gọi Thánh Nhân, không xấu hổ!"

Vương Dương Minh chỉ cười không nói lời nào, nghĩ thầm tiểu gia ta cái tên này, nếu như phóng tới ta thế giới kia, cái kia chính là Thánh Nhân, ai dám nói không nhận?

Bạn đang đọc truyện *Dương Minh Kỳ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 70: Trương Đại Nhân :.

Sắc trời đêm tối thoi gian, mọi người đã đuổi tới dưới núi, Vương Dương Minh ngẩng đầu nhìn lại, gặp đỉnh núi kia tuyết trắng mênh mang, nghĩ thầm chính mình đoán không lầm, hôm nay chỉ cần bên trên đến núi qua, nước này ngon nguồn vẫn để coi như giải quyết. Hắn gấp sắc trời đã tối, mệnh lệnh chúng nhân an hạ Doanh Trại. Hắn điểm Quốc Tử Giám bên trong đi theo bên cạnh mình sáu người, nói: "Tứ Sư Huynh, Ngũ Sư Huynh, Cửu sư tỷ, Thập sư huynh, thập nhất sư huynh, Thập Nhị Sư Tỷ, các người mang lên gia hỏa theo ta lên núi lấy nước, hơn người dưới chân núi nghỉ ngơi, chú ý cảnh giới, dụng tâm luyện ta dạy cho các người Thái Thượng cảm ứng Tâm Kinh, không cho phép lười biếng!"

Tô Mộc bọn người nhao nhao đáp ứng, những cái kia bị lưu lại binh lính lại từng cái khổ mặt, Vương Dương Minh thấy mọi người không quá tình nguyện, lòng mày nhíu một cái, nói: "Thế nào, không muốn luyện?"

Hùng Bì là gan lớn nhất, tiến lên phản nản nói: "Vương Giáo Úy, chúng ta đều là chút Thô Nhân, luyện cái này Nội Công Tâm Pháp, lại phải lưu giữ khí, lại phải mình tưởng, các huynh đệ chém chém giết giết, này đều không nói chơi, thế nhưng là cái này tu luyện nội công, thật sự là quá dày vò người."

Nguyên lai Vương Dương Minh có cảm giác tại Người Hồ Cung Mã thành thạo, cảm thấy mình quân đội coi như lại như thế nào huấn luyện, ngăn hạn bên trong đều khó có khả năng tại thuật cưỡi ngựa cùng Cung Thuật bên trên siêu việt Người Hồ. Nhưng là Người Hồ bên trong có rất ít Tu Luyện Giả, ngàn năm đi hàng Người Hồ bên trong cũng chưa từng sinh ra cái gì quá nổi danh Đại Tu Hành Giả, cái này ngược lại nhắc nhở hắn, nếu như Hạ Nhân binh lính đều có thể tu luyện nội công, như vậy tại Vũ Kỳ cùng bên bờ năng lực tác chiến bên trên Hạ Nhân tất nhiên sẽ đi lên nhảy lên một cái cấp bậc.

Hắn quyết định trước từ Ứng Dương quân bắt đầu làm lên, thế là tìm một thiên thể gian Tu Hành Giới thường thấy nhất nội công pháp môn —— Thái Thượng cảm ứng Tâm Kinh đến, mệnh Ứng Dương quân sĩ binh từng cái đều muốn tu tập. Cái này Thái Thượng cảm ứng Tâm Kinh tuy nhiên phổ thông, nhưng cũng là Huyền Môn Chính Tông Tâm Pháp, tiến hành theo chất lượng, không có chút nào hung hiểm, nhưng là những binh lính này ngay cả biết chữ cũng không nhiều gặp, chớ nói chi là có thể tiềm hạ tâm lai tu hành.

Vương Dương Minh liền mệnh Tô Mộc vì Tổng Giáo Tập, vì mọi người miệng nói khoa tay Tu Hành Pháp Môn, đi qua một tháng này mà luyện, mọi người rốt cục đều tính toán ở nội công phương diện nhập môn, đã bồi dưỡng được chừng ba mươi cái đột phá nhất phẩm binh lính. Chỉ là tu hành tất nhiên muốn mình tưởng tính toa, những người này đều là cái không chịu ngồi yên, thường thường vừa tính toa lập tức hô hô Ha-Ha thiếp đi. Vương Dương Minh lập xuống nghiêm quy, phạm là tại tu hành nội công thời điểm ngủ, liền muốn qua tiếp nhận gấp đôi Thể Năng Huấn Luyện, này mới khiến mọi người đau khổ kiên trì nổi.

Vương Dương Minh nói: "Các người hiện tại oán thán ta cách làm, tương lai gặp được kẻ địch mạnh mẽ, các người hội cảm kích ta hôm nay để cho các người làm hết thảy. Điều luyện đi, không muốn nghịch ngợm."

Hùng Bì gặp phản kháng vô hiệu, đành phải hậm hực qua. Vương Dương Minh cùng Tô Mộc bảy người mang lấy nước đại Túi da, tổng cộng bảy cái, mỗi cái có thể chứa 50 cân nước, liền hướng trên tuyết sơn mà đi.

Vương Dương Minh có Càn Khôn Đại Na Di mang theo, leo núi lợi nước với hắn mà nói so ăn cơm còn muốn đơn giản, Tô Mộc gia truyền khinh công Phù Phong bảy liễu cũng là khinh công bên trong cao thâm pháp môn,

Dư mấy cái điều riêng phần mình có đặc biệt khinh công mang theo, bởi vậy không cần nửa canh giờ, đều đã bên trên ranh giới có tuyết trở lên. Vương Dương Minh đưa mắt nhìn bốn phía, gặp trời chiều che đầy chiếu xuống, Bạch Tuyết cũng thành kim sắc, thật sự là đẹp không sao tả xiết, không khỏi thở dài: "Thương Sơn phụ tuyết, minh nền Thiên Nam, cổ nhân nói không sai!"

Tô Mộc nghe hắn nói, lập đi lập lại ngâm tụng nói: "Thương Sơn phụ tuyết, minh nền Thiên Nam, thật sự là câu hay!"

Vương Dương Minh rút ra giấu đi mũi nhọn Trọng Kiếm, Nhất Kiếm cắm vào trong tuyết, nạy lên nhất đại khối băng tuyết, dùng thân kiếm nâng, vận khí lửa tham nhất đao nội lực, này Tuyết Thủy trong khoảnh khắc hòa tan, Tô Mộc vội vàng mang tới Túi da tiếp. Vương Dương Minh theo nếp hành động, không ra một canh giờ, đã đem tám cái áo da tất cả đều đổ đầy. Trần Bá Tiên cười nói: "Không muốn lửa tham nhất đao còn có tác dụng kỳ diệu như thế. Chỉ là bá Nhan đại soái nếu như biết người đem hắn hộ thân tuyết học dùng để làm cái này, không biết lại là cái gì cảm thụ?"

Vương Dương Minh cười nói: "Đại Soái yêu quân như con, biết ta dùng lửa này tham nhất đao đến vì chúng ta Ứng Dương quân tìm kiếm nguồn nước, khẳng định cũng sẽ không trách ta."

Mọi người gật đầu nói phải, hoan hoan hi hi tuyết rơi núi, trên đường gặp được đi ngang qua gần như con dã thú, thuận tay bắt xuống núi. Trở lại núi, gặp bọn binh lính đang tu tập nội công, cũng là tình quái. Vương Dương Minh không đi quấy rầy mọi người, đem trong túi da nước đều đổ vào Thủy Xà, giải quyết Nước trong khẩn cấp. Lại dựng lên đồng lửa, đem những đồ thú kia tất cả đều nướng chín. Sớm có binh lính nghe được mùi thơm, mở to mắt, thấy là thịt nướng, đều đại hi, lại gần nói: "Đêm nay cải thiện thức ăn a!"

Vương Dương Minh nói: "Mỗi người đều có phần, không muốn đoạt." Thế là đem thịt cùng mọi người chia ăn. Nhưng là một trăm người ăn gần như con

đã thú, chỗ nào có thể ăn đủ no. Lập tức vẫn là lấy ra củi gạo, chôn nồi nấu cơm.

Mọi người ăn cơm xong, liền riêng phần mình nghỉ ngơi. Vương Dương Minh lấy ra địa đồ, đối Cổ Tích Phong các loại có người nói: "Chúng ta hiện nay đã rời đi Gia Dự Quan một ngàn năm trăm dặm, xâm nhập bụng sa mạc. Ta nhìn chúng ta cũng không cần lại đây về phía trước tiến, liền từ nơi này gây hướng phương bắc, lại đi tiến một nghìn dặm về sau, ngược lại hướng tây nam, về Gia Dự Quan giao nộp, lòng trước trở lại Gia Dự Quan thời điểm, ba tháng vừa mới thỏa mãn."

Mọi người gật đầu nói phải, thế là riêng phần mình nằm ngủ.

Ngày thứ hai, mọi người tức nhô trại lên đường, những nơi đi qua, gặp được mười mấy cỗ du đăng tại trên sa mạc Người Hồ binh lực, đều tru lại, Bạch Bào Quân tiếng xầu lẫn nửa lan xa sa mạc các nơi, mà này thủ Khởi Viết Vô Y Quân Ca, cũng trở thành tử vong kèn lệnh.

Trải qua mười ngày bốn ba, Vương Dương Minh bọn người lần nữa trở lại Gia Dự Quan. Sớm tại bọn họ đuổi tới Gia Dự Quan dưới thành một trăm dặm chỗ, đã thả ra đạn tín hiệu thông tri nội thành. Ước chừng một canh giờ, tức có Lính Liên Lạc từ nội thành vọt ra trước tới đón tiếp, gặp Vương Dương Minh bọn người phong trần mệt mỏi, tiến lên chào nói: "Vương Giáo Ủy, Ứng Dương quân chư vị tướng sĩ vất vả."

Vương Dương Minh cùng hân chào, nghe hân tiếp tục nói: "Bá Nhan đại soái có lệnh, mệnh vương Giáo Ủy thừa khoái mã lập tức chạy tới trong quân, hân có chuyện quan trọng thương lượng. Vương Giáo Ủy, còn mời không chối từ khổ cực, cái này cùng hạ quan đi thôi."

Vương Dương Minh không biết Bá Nhan vội vã thấy mình là cần làm chuyện gì, lập tức không dám trì hoãn, đối Lính Liên Lạc mang đến sinh lực khoái mã, mệnh Ứng Dương quân hơn người chậm rãi về thành, hân thì cùng Lính Liên Lạc một đạo giục ngựa phi nước đại hướng Gia Dự Quan.

Vào tới Quan Nội, Vương Dương Minh không kịp gỡ giáp, liền hướng Bá Nhan trong trường qua, gặp Bá Nhan đã ở trong trường chờ, bên người còn ngồi một vị trung niên, người kia thế phách hùng hồn, lại ăn mặc triều phục, liệu tới là Triều Đình Quan Viên, không là quân nhân. Vương Dương Minh hướng Bá Nhan chào, Bá Nhan gặp hân mặt mũi tràn đầy phong sương chỉ sắc, nhưng là tinh thần vẫn sức khoẻ dồi dào, cười nói: "Vương Giáo Ủy lần này xuất chinh, nghe nói lại là đại hoạch toàn thắng?"

Vương Dương Minh cười nói: "Tháng ba bên trong cùng địch nhân giao chiến năm mươi lần, chỗ chiến đều là thắng, trăm thủ hơn năm ngàn, quân ta có mấy người lính bị thương nhẹ."

Bá Nhan vỗ tay cười to, có chút hài lòng, đối trung niên nhân kia nói: "Trương Đại Nhân, ngài nhìn ta cái này Ứng Dương quân chiến quả, còn vào tới ngài pháp nhân?"

Bạn đang đọc truyện *Dương Minh Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 71: Gượng gạo :.

(rất hồ thẹn nói cho mọi người, tồn cáo đã phát xong. . Hôm nay bắt đầu chỉ có thể vừa viết một bên phát. Ba trà gần nhất công tác cũng bắt đầu bận rộn, cho nên chỉ có thể tạm thời duy trì một ngày canh một. Về sau mỗi đêm sáu điểm đúng giờ đổi mới một chương. Mọi người Chư Quân thứ lỗi...)

Người kia gật đầu cười nói: "Ứng Dương quân Hồ Uy, Bản Quan sớm có nghe thấy. Hôm nay nhìn thấy vương Giáo Ủy, mới biết được xác thực danh phò thực. Đại Soái có thể có vương Giáo Ủy dạng này đắc thủ dưới, thật sự là tiện sát ta."

Bá Nhan đối Vương Dương Minh nói: "Còn chưa từng hướng người giới thiệu. Đây là chúng ta Đại Hạ Triều bên trong rường cột, Tam Phẩm Bác Vọng hầu Trương Khiên tiên sinh."

Vương Dương Minh trong lòng thất kinh, tâm đạo người này lại là Hầu Tước, nặng như thế thần tại sao lại đột nhiên đi vào Tây Bắc trong quân?

Nguyên lai Đại Hạ Phong Thường Chế Độ mười phần nghiêm ngặt, càng đối với Huân Tước đến phong thường được xưng tụng là keo kiệt. Đại Hạ tước vị tông cộng chia làm Ngũ Đẳng, theo thứ tự là Công Hầu Bá Tử Nam, tối cao xưng công, nhưng mà thiết lập mà không thụ, tự khai nước đến nay còn không ai có thể Phong Công. Lần là hầu, bình thường nhất phẩm đến Tam Phẩm Triều Thần nếu như đối Quốc Gia làm ra trọng đại công hiến, có lẽ có thể được phong hầu, dù vậy, khai quốc mười mấy năm qua cũng bắt quá ra năm sáu cái Hầu Gia, cái này Bác Vọng hầu Trương Khiên cũng là bên trong một trong.

Nghe nói trước kia Trương Khiên đi theo Hồng Vũ Hoàng Đế khởi binh, nhiều lần lập chiến công, nhưng là người này chí hướng không tại Quân Ngự, ngược lại một mực lấy Trí Nang thân phận tại Hoàng Đế bên người phụ tá. Hoàng Đế cùng hân quan hệ cá nhân rất tốt, khai quốc về sau mệnh tại triều làm quan, dần dần thăng đến Tam Phẩm, bởi vì hân trí tuệ tuyệt diệu, kiến thức trác tuyệt, bởi vậy phong hân làm Bác Vọng hầu, đây đã là không được

ân sủng.

Thử nghĩ lấy Tán Nghi Sinh thủ đoạn như thế cùng công tích, đều không có phong đến Huân Tước, cái này tước vị trên quý tính liền có thể thấy được lóm đóm. Đương nhiên, Tán Nghi Sinh là thể ngoại cao nhân, bản thân cũng không quan tâm Huân Tước, nghe nói Hoàng Đế đã từng muốn đem khai quốc về sau cái thứ nhất Công Tước tước vị cho Tán Nghi Sinh, nhưng là bị hấn từ chối nhã nhặn, nhưng đây chỉ là phổ phưởng ở giữa lưu truyền thuyết pháp, cụ thể chân tướng như thế nào, Vương Dương Minh cũng không có hướng Tán Nghi Sinh chứng thực qua.

Vương Dương Minh vội vàng hướng Trương Khiên chào, Trương Khiên khoát tay nói: "Vương Giáo Ủy không cần phải khách khí."

Bá Nhan nói: "Trương Đại Nhân, ngài nhìn đề cái này một trăm Ứng Dương quân khi ngài hộ vệ, hành động lần này có thể hay không thành hàng?"

Trương Khiên nói: "Ta nhìn có thể. Ứng Dương quân từng cái lấy một chống trăm, cái này một trăm người bù đắp được một chi vạn nhân đội!"

Vương Dương Minh không biết hai người trong hồ lô bán cái loại thuốc gì, lại không dám tự tiện đặt câu hỏi, Bá Nhan gấp hấn gấp đến độ vò đầu bứt tai, cười nói: "Vương Giáo Ủy, ta còn chưa từng nói cho người nghe. Trương Đại Nhân lần này là phụng Thánh Thượng Thánh Chi mà đến, muốn dẫn đầu Sứ Đoàn tiến về Hoa Lạt Từ Mô cùng Quốc Vương thiết lập quan hệ ngoại giao. Nhưng là lần này đi phía tây lộ trình xa xôi, ven đường lại có Tây Vực Thập Lục Quốc nhìn chăm chăm, cho nên ta Tây Bắc quân phải gánh vác đảm nhiệm hộ vệ Trương Đại Nhân nhiệm vụ. Ta cùng Trương Đại Nhân nghiên cứu một phen, cảm thấy từ người Ứng Dương quân đến gánh chịu nhiệm vụ không gì thích hợp hơn."

Vương Dương Minh kinh hãi nói: "Hoa Lạt Từ Mô? Đó là Tây Vực Thập Lục Quốc bên trong lớn nhất tới gần phía tây Quốc Gia,

Cách Gia Dụ Quan chừng ba ngàn dặm xa, cách Trường An Thành càng là cách xa nhau vạn lý, cùng chúng ta từ trước đến nay cả đời không qua lại với nhau, Hoàng Thượng vì cái gì đột nhiên muốn phái Sứ Đoàn qua bọn họ chỗ này?"

Bá Nhan gặp Vương Dương Minh nói tới đã dính đến quân cơ, lập tức thần thái chuyển thành nghiêm túc, nói: "Hai người các người đi theo ta, chúng ta tại trên địa đồ gặp cái tường tận xem xét."

Hai người theo hấn cất bước đi đến trước bàn, trên bàn đã sớm trải tốt địa đồ. Bá Nhan dùng tay chỉ trên bản đồ một chỗ nói: "Nơi này là Trường An, chạy hướng tây đi qua Thiểm Tây, Cam Túc, đến ta Gia Dụ Quan, thẳng tắp khoảng cách là bảy ngàn dặm, trên thực tế trung gian lộ trình núi cao sông dài, chừng vạn lý xa.

Từ ta Gia Dụ Quan hướng tây đi, xuôi theo Hà Tây hành lang một đường, cánh bắc theo thứ tự là Tinh Tuyệt, Xa Trì, Uất Lê, Yên Kỳ, Quy Tư, ảm túc, Sơ Lạc, phía nam theo thứ tự là năm khương, Thả Mạt, Vu Điền, Toa Xa, Cao Xương, Đôn Hoàng, Lâu Lan, cô Mạc, đi qua cái này mười lăm nước về sau, mới có thể đến đạt cách chúng ta Đại Hạ xa nhất cũng là Thập Lục Quốc bên trong diện tích lớn nhất, thực lực mạnh nhất Hoa Lạt Từ Mô nước, cách ta Gia Dụ Quan thẳng tắp khoảng cách 3,500 dặm, trên thực tế hành tẩu khoảng cách hẳn là tại năm ngàn dặm.

Bởi vì cách xa nhau thực sự quá xa, chúng ta đối Hoa Lạt Từ Mô nước hiểu biết rất ít, Lưỡng Quốc ngẫu nhiên có đường xa mà đến hành thương trao đổi lẫn nhau, nhưng là loại này giao lưu quá mức nhỏ vụn, chưa nói tới ngoại giao. Lần này Thánh Thượng cho Trương Đại Nhân nhiệm vụ, cũng là suất lĩnh một chi ước ba mươi người Sứ Đoàn, tại ta Tây Bắc quân hộ vệ dưới, xuyên qua Tây Vực mười lăm nước Biên Giới, bốn ba năm ngàn dặm xa, đến Hoa Lạt Từ Mô, cùng bọn hấn Quốc Vương lập xuống minh ước, hẹn nhau đồ, vật giáp công, nhất cử đánh hạ Tây Vực mười lăm nước, đến lúc đó lấy Lưỡng Giới Sơn làm hạn định, phía tây cương thổ về Hoa Lạt Từ Mô, phía đông về Đại Hạ. Lượng này Hoa Lạt Từ Mô Vương Quốc phụng viên tuy nhiên ngàn dặm, như thế một mảng lớn Quốc Thổ cho hấn, hấn nhất định là hết sức vui vẻ. Thánh Thượng quản lần này xưa nay chưa từng có ngoại giao hành động gọi là

Hấn ngừng một lát, mới chậm rãi nói ra hai chữ: "Gượng gạo."

Bá Nhan nói xong, chậm đợi Vương Dương Minh nói chuyện. Vương Dương Minh từ ban đầu trong lúc khiếp sợ khôi phục lại, nghĩ một lát, nói: "Thánh Thượng cử động lần này thật sự là khai thiên tích địa đại thủ bút, chỉ là trong lúc này đường gian nguy, ven đường mười lăm nước đối ta Đại Hạ đã sớm nhìn chăm chăm, ta không rõ, vì cái gì chúng ta bỏ gần cầu xa xa, không phải liên hợp cái kia tại phía xa phía tây Hoa Lạt Từ Mô Vương Quốc, mà không phải từ đông đến tây tiến hành theo chất lượng, từng cái đánh hạ khá gần Chư Quốc?"

Bá Nhan lắc đầu, nói: "Đạo lý này nhắc tới cũng mười phần đơn giản, khai thác phía tây Cương Vực là ta Đại Hạ đã sớm tại trù tính sự tình, chỉ là mười mấy năm trôi qua, chúng ta không có chút nào tiến thêm, cũng không phải là ta đại hạ quốc lực không đủ, cũng không phải ta quân tướng sĩ không đủ dũng mãnh, mà chính là chiến tuyến quá dài, khó mà thực hiện." Hấn nói tới chỗ này, con mắt nhìn lấy Trương Khiên, đang mong đợi hấn nói tiếp.

Trương Khiên cười nói: "Bá Nhan tướng quân đây là muốn khảo giác lão phu. Ta hãy nói, các người nhìn ta nói đúng hay không đúng. Ta Đại Hạ Cương Vực Nam Bắc năm ngàn dặm, đồ, vật một vạn dặm, là Đông Thắng Thần Châu lớn nhất Đại Quốc Gia. Nhưng là, Cương Vực quá lớn, duy trì Biên Phòng cần thiết nhân lực vật lực cũng liền tăng gấp bội.

Tây Bắc Quân Trấn thủ tây bắc biên đóng, Triều Đình hàng năm vì duy trì Tây Bắc Quân Chính thường chi tiêu, ước muốn chi tiêu một trăm triệu lượng bạch ngân. Phía bắc Chinh Bắc quân, phía nam Trấn Nam quân, Đông Bắc Đóa Nhan tam vệ, hàng năm chi tiêu bạch ngân cũng đại khái là con số này. Chỉ là quân phí, đã đề ta Đại Hạ khó có thể chịu đựng, huống chi nếu như động dùng vũ lực mở một bên, chiến tuyến kéo đến dài hơn, bên trong hao phí liền càng không thể đo lường.

Mà lại Tây Vực Thập Lục Quốc bên trong, trừ Hoa Lạt Từ Mô bên ngoài, dư Quốc Gia phần lớn môi hở răng lạnh, lẫn nhau bảo đoàn, ta muốn tiêu diệt từng bộ phận thật sự là khó càng thêm khó. Nhưng là Hoa Lạt Từ Mô tại phía xa phía tây, cùng dư mười lăm nước đã không đồng nguyên cũng khác

biệt loại, bọn họ thờ phụng là Toàn Năng Thượng Đế Cơ Đốc Giáo, mà không phải dạy. Chúng ta nếu như có thể thuyết phục Hoa Lạt Từ Mô Quốc Vương xuất binh hướng đông, chúng ta xuất binh hướng tây, Đông Tây Giáp Kích, nhân thế nhất định có thể làm ít công to.

Còn nữa, Tây Vực Chư Quốc tuy nhiên diện tích không lớn, thụ sa mạc điều kiện có hạn cũng không thể Trồng Trọt đại lượng lương thực, nhưng là bọn họ giỏi về buôn bán, Quốc Khố rất dồi dào, chỉ cần chúng ta thừa dịp Hoa Lạt Từ Mô người hạ thủ thời điểm, phối hợp bọn họ công kích, trước chiếm Lâu Lan, liền có thể lấy Quốc Khố làm việc cho ta, lấy chiến đường chiến, đến lúc đó quân phí liền sẽ không thành vấn đề."

Vương Dương Minh nghe được gật đầu, tâm đạo nguyên lai gượng gạo tâm tư là dùng ở chỗ này. Lâu Lan cách Đại Hạ gần nhất, sớm đã trắng trợn cùng Đại Hạ khai chiến, dư Tây Vực Quốc Gia tuy nhiên ở sau lưng giữ tròn, lại ở ngoài mặt như cũ cùng Đại Hạ bảo trì hòa bình quan hệ. Nếu như trước cầm xuống Lâu Lan, có thể bổ sung quân phí không nói, đối với hãn Quốc Gia cũng là một cái mệnh hữu lực chấn nhiếp, để bọn hãn không dám hành động thiếu suy nghĩ, đến lúc đó lại từng cái từng bước xâm chiếm, mở rộng đất đai biên giới liền không còn là mộng tưởng.

Nhưng là hãn như cũ đối Bá Nhan cùng Trương Khiên thuyết pháp không dám gật bừa, phản đối nói: "Thế nhưng là nghe Đại Soái cùng đại nhân nói, các người dự định để cho ta Ứng Dương quân tới đảm nhiệm chuyển này công tác hộ vệ, ta Ứng Dương quân không hơn trăm người, làm sao có thể đủ bảo trụ Sứ Đoàn một hàng vượt ngang năm ngàn dặm xa? Ven đường Tây Vực Quốc Gia tuy nhiên Binh Tướng không nhiều, nhưng là vạn nhất lên ý đồ xấu, chỉ cần động động ngón tay nhỏ, ta cái này một trăm người cũng tất nhiên là tai kiếp khó thoát."

Bạn đang đọc truyện *Dương Minh Kỳ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: Tấn công Bích Lạc .:

Trương Khiên nói: "Ta biết vương Giáo Úy trong lòng lo lắng. Nhưng là hành động lần này khó liền khó ở chỗ này. Nếu như chúng ta đốt lên năm ngàn binh mã, hộ vệ Sứ Đoàn hướng tây tiến lên, an toàn bên trên thật là rất nhiều bảo hộ, nhưng là thế tất gây nên ven đường Quốc Gia ngờ vực vô căn cứ, bọn họ ngược lại lại càng dễ rục rịch, xuống tay với ta. Nếu như chúng ta chỉ có một trăm người, đối phương nghi kỵ chỉ tâm liền sẽ nhẹ rất nhiều, chúng ta lại cấp tốc hành quân, chọn đối phương lực lượng phòng vệ trống rỗng địa phương đi, đối phương cho dù muốn động thủ, Dã Lực có thua. Còn nữa, chúng ta lần này là ngoại giao hành động, không phải hành động quân sự, nếu như quân đội số lượng quá nhiều, Hoa Lạt Từ Mô bên kia gặp chưa hẳn dám cùng chúng ta thổ lộ tâm tình, cho nên binh Quý tính mà không đắt hơn, ta cần là một chi Bách Chiến Tinh Binh, vương Giáo Úy Ứng Dương Quân Chính là thích hợp nhất lựa chọn."

Vương Dương Minh gật gật đầu, biết nói tới chỗ này, lần này nhiệm vụ là vô luận như thế nào cũng tránh không xong. Hắn tới hậu giầy giựa nói: "Như vậy chúng ta cùng Hoa Lạt Từ Mô người nhưng có trước đó giao lưu? Nếu như tùy tiện đến cửa qua, đối phương căn bản không biết chúng ta là nơi nào đến, tới làm gì, trước cho chúng ta đến cái mưa bom bão đạn, chúng ta sẽ phải bàn giao."

Trương Khiên thờ dài, nói: "Việc này cơ mật như vậy, coi như trong triều cũng không có mấy người biết được, làm sao có thể trước đó thông tri Hoa Lạt Từ Mô người. Chúng ta đến Hoa Lạt Từ Mô, cũng chỉ có hành sự tùy theo hoàn cảnh, đi được tới đâu hay tới đó. Nhưng là lão phu tư tâm phỏng đoán, chỉ cần chúng ta có thể nhìn thấy Hoa Lạt Từ Mô Quốc Vương, bằng lão phu Tam Thốn không nát miệng lưỡi, có tám thành hy vọng có thể thuyết phục quốc vương kia cùng chúng ta kết minh."

Vương Dương Minh thế mà không biết Trương Khiên đối với mình khẩu tài có như thế lòng tin, Bá Nhan lại biết Trương Khiên danh xưng Bác Vọng, cũng là bởi vì hãn kiến thức rộng rãi, khẩu tài liền cho, là trong triều đình nhất đẳng tài hùng biện không ngại. Trong lòng đối Trương Khiên mười phần có lòng tin, Bá Nhan mắt hồ ngậm uy, chém đinh chặt sắt nói: "Trương Đại Nhân dám dùng Ứng Dương quân, là đối ta Tây Bắc quân tín nhiệm. Vương Dương Minh, ngươi cho dù liều đến tánh mạng không tại, cũng nhất định phải hộ vệ Trương Đại Nhân chu toàn."

Vương Dương Minh Kính Lễ nói: "Tuân lệnh!"

Ba người nhìn nhau cười to. Trương Khiên mặc dù là Văn Quan, nhưng cũng hào khí ngất trời, nói ra: "Ta đã hướng Thánh Thượng mời Thánh Chi, chuyển này một khi thành công, sở hữu đi theo người hết thảy quan thăng hai cấp."

Vương Dương Minh hỏi: "Không biết chúng ta một hàng khi nào xuất phát?"

Trương Khiên nói: "Ta vốn muốn mau sớm xuất phát cho thỏa đáng, miễn cho đêm dài lắm mộng. Nhưng là ta nhìn Ứng Dương quân mới vừa từ bên ngoài trở về, chắc là cần chỉnh đốn. Cái này còn phải xem bá Nhan tướng quân bảo cho biết."

Bá Nhan gật gật đầu, nói: "Vậy liền để Ứng Dương quân chỉnh đốn nửa tháng, sau mười lăm ngày, ta tự mình cho các người tiễn đưa!"

Vương Dương Minh gặp đại thế đã định, vội vàng từ Bá Nhan cùng Trương Khiên, liền trở lại trong quân doanh bàn giao nhiệm vụ. Mọi người đang chỉnh đốn, gặp Vương Dương Minh sôi động trở về, nhao nhao chạy tới hỏi hãn Đại Soái cùng hãn thảo luận cái gì quân cơ, Vương Dương Minh đem sau nửa

tháng liền muốn đi trước Hoa Lạt Tử Mô sự tình nói với mọi người,

Mọi người nhao nhao nhảy cẫng hoan hô.

Vương Dương Minh nhưng lại không biết những người này vì sao hưng phấn như vậy, hỏi một phen về sau mới biết được, mọi người nghe nói sau khi trở về lập tức liền có thể quan thắng hai cấp, từng cái đều vô cùng vui vẻ, về phần này ven đường hiểm ác, mọi người những ngày này cùng Người Hồ giao thủ mấy chục lần, nhao nhao cảm thấy tại Ưng Dương quân Uyên Ương Trận phía dưới, Người Hồ căn bản chính là chuyện tiểu lâm, điểm khó khăn này căn vốn là không có gì tốt lo lắng. Vương Dương Minh gặp quân tâm an ổn, trong lòng cao hứng, chỉ là trước kia những thắng lợi đó tựa hồ để chỉ quân đội này có chút choáng váng đầu óc, âm thầm sinh ra chút khinh địch tâm tư, cái này khiến hắn không khỏi lo lắng.

Kiều Bình Tất Bại cái này dễ hiểu đạo lý hắn không bao giờ cũng không dám quên. Lập tức hướng mọi người cường điệu chuyển này gian nan cùng nguy hiểm, để bọn hắn tuyệt đối không muốn bởi vì mấy trận nhỏ nhỏ thắng lợi liền coi nhẹ Người Hồ lực lượng, mọi người tuy nhiên nhao nhao đáp ứng, nhưng là đến có nghe hay không đến tâm lý qua, hắn cũng không biết.

Vương Dương Minh từ biệt mọi người trở lại về phòng của mình, gặp Bích Lạc sớm chờ ở cửa, nhìn nàng bộ dáng lại hao gầy không ít, quả thực là Xương bọc da. Vương Dương Minh đầu lòng nói: "Ta mới ra ngoài ba tháng, ngươi làm sao lại gầy thành cái dạng này? Đến là chuyện gì xảy ra?"

Bích Lạc cúi đầu nhìn lấy hắn, cũng không trả lời hắn vấn đề, ngược lại hỏi: "Dương Minh ca ca, ngươi có khỏe không?"

Vương Dương Minh vội vàng để cho nàng vào nhà ngồi xuống, cười nói: "Ta có cái gì không tốt. Ngươi phải chiều cố thật tốt chính mình. Ngươi phải có cái gì không hay xảy ra, ta làm sao hướng..." Nói tới chỗ này liền nói không được, nghĩ thầm trừ chính mình bên ngoài, Bích Lạc lại không cái gì Thân Nhân Bằng Hữu, có cái gì bàn giao không giao đại.

Bích Lạc mỉm cười, cũng không quái hắn nói chuyện trực tiếp. "Dương Minh ca ca, ngươi lần này trở về, hẳn là sẽ không lập tức ra ngoài đi?" Nàng chờ đợi mà nhìn xem Vương Dương Minh, sợ hắn trả lời không bằng chính mình suy nghĩ.

Vương Dương Minh nhìn lấy nàng, tâm âm thầm thở dài một hơi, nhưng lại không đành lòng lừa nàng, uyển chuyển nói: "Ta hôm nay tiếp Đại Soái chỉ lệnh, nửa tháng sau muốn lên đường tiến về Hoa Lạt Tử Mô, đây là quân lệnh, ta không thể chống lại."

Bích Lạc tựa hồ cảm thấy một trái tim rơi vào không trung, kinh ngạc nhìn tại nguyên chỗ nhìn lấy hắn, trong nháy mắt nước mắt đã tại trong hốc mắt đảo quanh. Vương Dương Minh không biết phải an ủi như thế nào nàng, đành phải lẳng lặng không ngôn ngữ, đã thấy Bích Lạc sinh sinh ngừng nước mắt, phảng phất hạ Thiên đại quyết tâm, kiên định nói: "Dương Minh ca ca, lần này ta muốn đi theo ngươi!"

Vương Dương Minh cau mày nói: "Ngươi không nên nháo, bên ngoài đều là sa mạc, chúng ta những này thiết huyết quân nhân còn nhịn không được, ngươi làm sao có thể nhận được. nếu như đến lúc đó ngươi bị bệnh, chúng ta còn muốn chia lòng chiếu cố ngươi, không phải phiền toái hơn? Mà lại chúng ta tùy thời có khả năng tác chiến, trong chiến trận ta làm sao bảo hộ ngươi?"

Bích Lạc lắc đầu, nói: "Dương Minh ca ca, ngươi lần này xuất hành, muốn đi Hoa Lạt Tử Mô xa như vậy địa phương, ven đường đi qua như vậy đa quốc gia, mỗi quốc gia nói lời nói cũng không giống nhau, ngươi khẳng định cần một tên Thông Dịch đi. Tuy nói Triều Đình khẳng định sẽ vì các ngươi chuẩn bị Ca múa sinh, nhưng là mười sáu cái Ca múa sinh, cũng không phải quân nhân, một khi tác chiến, các ngươi muốn phân tâm qua bảo hộ cái này mười sáu người, so chỉ bảo hộ ta một người không phải càng lớn vướng víu?"

Vương Dương Minh không hiểu ý, nói: "Thế nhưng là những người này đều là Thông Dịch, thiếu một cái đều không được a."

Bích Lạc cười nói: "Dương Minh ca ca, ngươi không trong khoảng thời gian này, ta rất nhàm chán, liền đi tìm trong quân các loại lời nói Thông Dịch học tập, hiện tại ta đã là một cái có thể nói mười sáu thứ tiếng phiên dịch."

Vương Dương Minh lắc đầu: "Bích Lạc, ngươi không nên gạt ta, có thể học được sáu loại lời nói người đã là thiên tài, chớ nói chi là mười sáu loại lời nói, trên thế giới căn bản không có dạng này người. Lại nói ngươi đi vào Tây Bắc mới bao lâu thời gian? Ngán ngủ không đến thời gian nửa năm, muốn học hội các quốc gia lời nói, đây không phải thiên phùng dạ đàm a."

Bích Lạc gặp Vương Dương Minh không tin, cười cười, nói ra: "Dương Minh ca ca, ta liền đến để ngươi mở rộng tầm mắt đi." Nói miệng thom hé mở, nói một chuỗi kỳ quái lời nói, tiếp lấy còn nói một cái khác đoạn càng thêm cổ quái lời nói, nói liên tục hơn mười câu, mỗi câu đều là không giống nhau phát âm, thẳng đến nói xong lời cuối cùng một câu, lại là Trung Văn, nghe nàng nói là: "Vương Dương Minh tiên sinh là trên thế giới người tốt nhất, hắn khẳng định không bỏ được để cho mình Tiểu Thị Nữ một người tại trong quân doanh đau khổ chờ đợi hắn."

Bạn đang đọc truyện *Dương Minh Kỳ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 73: Đại Thông dịch :.

Vương Dương Minh ngạc nhiên nói: "Ngươi vừa mới nói cũng là Tây Vực mười sáu thứ tiếng?"

Bích Lạc gật gù đầu, Vương Dương Minh vẫn không tin, Bích Lạc bắt đắc dĩ, thế là kéo Vương Dương Minh tay, một đường chạy chậm đến Thám Báo Doanh, kêu lên: "Vương Giáo Ủy muốn cùng Thám Báo Doanh chư vị Thông Dịch gặp mặt lĩnh giáo Tây Vực Quốc Gia lời nói, mời mọi người đi ra gặp gỡ đi."

Thám Báo Doanh chủ quản tất cả tình báo sự vụ, phối tề mười sáu thứ tiếng Thông Dịch, Vương Dương Minh đã là Lục Phẩm Chiêu Vũ Giáo Ủy, quân hàm này tại Tây Bắc trong quân đã là Sĩ Quan Cao Cấp, mọi người nghe được Vương Dương Minh muốn gặp bọn họ, nhao nhao từ trong doanh đi ra cùng gặp mặt hẳn, chờ thấy đến Bích Lạc lúc, mọi người nhao nhao cùng nâng chào hỏi, cười nói: "Vương Giáo Ủy trở về, Tiểu Bích roi rột cục có thể không cần mỗi ngày tới tìm chúng ta nói chuyện phiếm."

Vương Dương Minh ngạc nhiên hỏi bọn hắn: "Các ngươi đều cùng Bích Lạc nhận biết?"

Mọi người nhao nhao gật đầu, nói ra: "Vương Giáo Ủy không trong quân đội thời điểm, Bích Lạc thế nhưng là mỗi ngày đều tại chúng ta nơi này hao tổn."

Nguyên lai Vương Dương Minh tuần tự rời đi ước chừng nửa năm, Bích Lạc ngay tại Thám Báo Doanh bên trong cùng chư vị Thông Dịch học tập các quốc gia lời nói, lường trước tương lai thế tất có thể cần dùng đến. Nàng tuy nhiên tại võ đạo đường không có thiên phú gì, lại đối với Ngữ Ngôn Học tập thiên phú cực cao, những này Thông Dịch bình thường nghiệp vụ cũng thông thả, gặp Bích Lạc khiêm tốn thỉnh giáo, cũng đều vui lòng dạy nàng

Mà lại Tây Vực mười sáu thứ tiếng, trừ Hoa Lạt Tử Mô thuộc về tiếng Latinh hệ, Tự Thành Nhất Gia bên ngoài, dư mười lăm nước đều thuộc về ngữ hệ, Ngữ Pháp, từ ngữ khu khác đều là cơ bản giống nhau. Cứ như vậy, Bích Lạc dựa vào nàng tại lời nói phương diện thiên phú kinh người, tăng thêm loại suy, suy một ra ba phương pháp, thế mà trong vòng nửa năm đem mười sáu thứ tiếng học cái ra dáng. Chỉ là Vương Dương Minh cùng nàng chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều, luôn luôn cũng không chút quan tâm tới nàng tại trong quân doanh đều tại bận rộn cái gì, thế mà ngay cả nàng học được mười sáu thứ tiếng dạng này sự tình đều tia không biết chút nào.

Vương Dương Minh hỏi các vị Thông Dịch nói: "Chư vị, ta gần đây sắp xuất hiện Du, sẽ cùng Tây Vực Thập Lục Quốc người đều có lui tới, theo các người ý kiến, Bích Lạc một người có thể hay không đảm đương mười sáu thứ tiếng Thông Dịch?"

Tất cả mọi người nói: "Bích Lạc tuy nhiên học tập những này lời nói thời gian cũng không dài, nhưng là tất cả Ngữ Pháp, từ ngữ đều đã rất quen, muốn đến không phải vấn đề quá lớn. Chỉ là dù sao nàng không có nhận qua chuyên nghiệp hệ thống huấn luyện, bởi vậy một ít địa phương còn cần tinh tế rèn luyện."

Vương Dương Minh suy nghĩ nửa ngày, mới đối Bích Lạc ngưng trọng nói: "Lần này xuất hành là quân cơ sự việc cần giải quyết, dung không được nửa điểm mập mờ. Ta còn có thời gian nửa tháng liền muốn xuất phát, ta hỏi ngươi, cái này nửa tháng bên trong, ngươi có thể có lòng tin đưa người lời nói mức độ lại dễ thăng một bước, có thể hay không đảm nhiệm cái này mười sáu thứ tiếng Đại Thông dịch chức vị?"

Bích Lạc trong mắt đề lộ ra kinh hi thần sắc, che miệng nói: "Dương Minh ca ca nói như thế, không phải là đồng ý ta theo ngươi đi Hoa Lạt Tử Mô?"

Vương Dương Minh nhìn lấy nàng thần thái phi dương bộ dáng,

Nhìn không được cười nói: "Dùng ngươi một người thay đổi mười sáu cái Thông Dịch, với ta mà nói đó là Thiên Hạ lớn nhất có lời mua bán." Tiếp theo hẳn nghiêm túc nói: "Nhưng là trong quân không nói đùa, sau nửa tháng, nếu như ngươi không thể đảm nhiệm Đại Thông dịch chức, ta không thể làm gì khác hơn là đưa ngươi theo quân pháp điều tra!"

Bích Lạc học quân người bộ dáng cùng hẳn kính cái quân lễ, lớn tiếng nói: "Cam đoan hoàn thành nhiệm vụ!"

Chúng Thông Dịch nhao nhao cười nói: "Vương Giáo Ủy tốt đại uy phong. Thuyết Bất Đắc, cái này nửa tháng thời gian chúng ta nhất định phải mới hào hào dạy một chút Bích Lạc mới thành." Bích Lạc vội vàng hướng chúng nhân nói tạ, trong nội tâm nàng đọc lấy muốn đuổi bọn họ học tập lời nói, chỗ nào còn nhớ được Vương Dương Minh, phiết hẳn liền theo chúng Thông Dịch đi vào học tập qua.

Vương Dương Minh buồn cười lắc đầu, trong lòng cũng đối Bích Lạc có chút khen ngợi, Bích Lạc trên thế giới này lẻ loi hiu quạnh, không chỗ nương tựa, tuy nhiên cha mẹ của nàng đều là Bắc Hải có gã bác sĩ, chính nàng lại không có thể học được phụ mẫu cao thâm y thuật, hiện tại nàng có cái này mười sáu môn lời nói làm Lập Thân Chi Bản, chắc hẳn tương lai cho dù mình không thể trông nom nàng, nàng cũng có thể bằng bản sự của mình hào hào mà sống sót.

Thuận tiện hẳn còn nghĩ tới một chuyện, mình đã để Ứng Dương trong quân phổ thông binh sĩ cũng bắt đầu tu luyện nội công, Bích Lạc chưa từng học tập võ đạo, nhưng là nàng chưa hẳn liền một điểm thiên phú đều không có, nếu như mình có thể làm cho Bích Lạc cũng trở thành người trong tu hành, không cần nàng luyện thành kinh hải thể tục võ công, chỉ cần nàng đủ để tự vệ, chính mình liền có thể yên tâm được nhiều. Hẳn quyết định tại hành quân trên đường nếu có thời gian, liền muốn dạy Bích Lạc luyện tập nội công cùng Ngoại Công. Nghĩ như vậy, hẳn hướng chính mình doanh đi tới.

Đi trở về doanh địa, gặp có binh lính tại cửa ra vào chờ, Vương Dương Minh nhận ra hẳn là trong quân phụ trách đưa tin, hỏi: "Có ta thư tín?"

Người kia đem một phong thư đưa cho Vương Dương Minh, liền là cáo từ. Vương Dương Minh gấp này tin là Trường An đến, lục khoản viết là Tào Triêm, nghĩ thầm tiểu tử này nghĩ như thế nào đến cho mình viết thư. Tiến vào trong phòng, mở thư đến xem, trong thư lại rơi xuống ra một tấm ngân phiếu. Vương Dương Minh nhặt lên, gấp này Ngân Phiếu mệnh giá là một vạn lượng, trong lòng giật mình: "Làm sao nhiều tiền như vậy?"

Giương tin đến xem, thấy phía trên viết: "Ngu học sinh Tào Triêm bái bên trên Vương Dương Minh tiên sinh, tiên sinh gần đây được chứ?" Vương Dương Minh nhìn đến đây, cười nói: "Người cái Tào Triêm, liền tiểu tử người lễ tiết nhiều, viết khách khí như vậy."

Hắn tiếp tục nhìn xuống: "Tiên sinh chỗ gửi một trăm về Tây Du Ký đồng đều đã đưa đi in, ngu sinh gặp ngày hôm trước vẽ ra Đồ Họa vốn lượng tiêu thụ rất tốt, tự chủ trương, tục vẽ còn lại sáu bản, tất cả đều Đại Bán. Ngày hôm trước Tân Hoa Thư Cục Chương Quỹ tính tiền, tính được tiên sinh chung nên được Tiền nhuận bút một vạn lượng, ngu rất sợ tiên sinh trong quân hao phí quá lớn, đem Tiền nhuận bút đều đổi thành Ngân Phiếu ký thác tiên sinh. Như sau đó có khác thu nhập, ngu sinh lại gửi chi. Xa Chúc tiên sinh thân thể Khang Thái, Tây Bắc quân quân dung ngày càng hưng thịnh, ngu sinh khấu đầu lại bái."

Vương Dương Minh thu tin, nói: "Tiểu tử này cũng là không ham tiền, ta sớm có nói rõ, kiếm lời Tiền nhuận bút hẳn cùng Robben, Thi Ngạn Đoan đều có phần, hẳn lại không lấy một xu đều cho ta gửi tới. Còn nữa này Đồ Họa vốn hoàn toàn là hẳn công lao, hẳn làm sao chính mình không có chút nào giống tự giác. Thuyết Bất Đắc, ta phải nhìn cơ hội cho hẳn gửi một ngàn lượng trở về."

Hắn đang muốn đem tin thu, gấp giấy viết thư đằng sau tựa hồ còn có chữ viết, thế là triển khai nhìn kỹ, thấy là một hàng phấn khởi nhảy thoát chữ viết, viết đến: "13, ta đã bàn giao Tào Triêm, như lại có ích lợi, hẳn có thể tự hành tồn tại một bộ phận, không cần toàn bộ cho người. Lần này a, ta liền tha cho hẳn, lần sau còn như vậy, ta Thập Phụng còn đánh hẳn. Gặp tin tốt —— Triều Văn Đạo." Vương Dương Minh nhìn mừng rỡ, nghĩ thầm nguyên lai Đại Sư Huỳnh đã về Trường An. Dạng này mới đúng, số tiền kia nếu như chính mình toàn cầm, nhất định là ái ngại, Đại Sư Huỳnh suy nghĩ chu toàn, muốn ở phía trước chính mình qua.

Hắn cầm lấy Ngân Phiếu, nghĩ đến chỗ này lần tiến về Tây Vực, chỉ sợ Hạ Quốc Ngân Phiếu không có cách nào ở bên kia lưu thông, xem ra chính mình đến đem những này tiền đều đổi lấy thành bạc mới được. Chỉ là một vạn lượng bạc nếu như liền thả ở bên người, nhất định mười phần không tiện, xem ra đổi lấy một ngàn lượng bạc hẳn là đủ, còn lại chín ngàn lượng tạm thời vẫn là liền đặt ở hiệu đổi tiền bên trong đi.

Hắn đang muốn kêu gọi Bích Lạc qua đổi tiền, nhớ tới Bích Lạc đang Thông Dịch bên kia khác khổ cố gắng, trong lúc nhất thời thật đúng là có chút không thích ứng. Tiểu Thị Nữ không tại, chính mình đành phải tự thân đi làm, hắn triển khai Càn Khôn Đại Na Di liền hướng Gia Dự Quan bên trong hiệu đổi tiền qua, đổi một ngàn lượng bạc đi ra, lại trở về chính mình doanh địa. Lúc này mới an giấc.

Đã dduoir kịp tác giả nha ae giờ ngày 2-3 c

Bạn đang đọc truyện *Dương Minh Kỳ Convert* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 74: Thà luyện quê hương 1 về thổ, chớ yêu hẳn hương vạn 2 kim .:

Sau mười lăm ngày, Vương Dương Minh kết thúc Ứng Dương quân chúng người huấn luyện thường ngày, mạng lớn nhà ngủ đến trưa Thiên, mới rời giường tập hợp. Bọn đều mặc xoa sáng bóng khôi giáp, đeo nguyên bộ binh khí, cũng đều đổi sinh lực tuần mã, quân dung chỉnh tề, uy phong凛冽. Hắn mang theo mọi người đi đến Gia Dự Quan cửa, gặp Trương Khiên cùng Triều Đình Sứ Đoàn còn chưa tới, liền mệnh lệnh chúng nhân ngồi tại nguyên chỗ chờ.

Lúc này Bích Lạc xa xa chạy tới, Vương Dương Minh gặp nàng so với nửa tháng trước gặp nhau đầy đặn không ít, lườm trước nàng biết được có thể đi theo Vương Dương Minh xuất chinh về sau tâm tình thật tốt, lượng cơm ăn cũng tăng theo, chỉ là nàng hai mắt Black đến như là Gấu Mèo, Vương Dương Minh buồn bực nói: "Người làm sao nặng như vậy mất quàng thâm? Thức đêm?"

Bích Lạc ngượng ngùng gật gật đầu: "Cái này nửa tháng đến đều đang liêu mạng học tập các quốc gia lời nói, ban đêm đốt đèn nhin đến sau nửa đêm, mỗi ngày ngủ không đến ba canh giờ."

Vương Dương Minh đau lòng nói: "Muốn làm học bá cũng không thể liêu mạng như vậy a."

Bích Lạc ngốc đầu lên, ngao nghễ nói: "Hạ quan đã từng đã đáp ứng vương Giáo Úy, nhất định phải đảm nhiệm Đại Thông dịch chức, trong quân không nói đùa, vương Giáo Úy chẳng lẽ cho rằng hạ quan là béo nhờ nuốt lời người sao?"

Vương Dương Minh gặp nàng nói hiên ngang凛冽, buồn cười nói: "Người lại là cái gì hạ quan. Người bây giờ vẫn là một giới bình dân có được hay không."

Hai người ta chê cười ở giữa, gặp trong thành có đại đội nhân mã bắn tới, Vương Dương Minh gấp cầm đầu ngồi trên lưng ngựa chính là Bá Nhan cùng Trương Khiên, đằng sau còn đi theo ăn mặc Triều Đình phục sức ba mươi người, lại đằng sau là Tân Trọng Hải các loại Tây Bắc trong quân Đại Tướng

Hắn cúi bước lên phía trước nghênh đón, mọi người hạ đến lập tức, Bá Nhan gặp Ung Dương quân nghiêm túc chỉnh tề, rất có uy phong, trong lòng cao hứng, hỏi Vương Dương Minh nói: "Tất cả lương thảo mã thất đều chuẩn bị kỹ càng?"

Vương Dương Minh Kính Lễ nói: "Hết thảy đều đã chuẩn bị thỏa đáng, Đại Soái không cần phải lo lắng."

Bá Nhan gật gù đầu, gặp Bích Lạc tại Vương Dương Minh bên người đi theo, thu thập bọc hành lý dẫn ngựa, hiểu kỳ nói: "Bích Lạc cũng đi theo người cùng đi?"

Vương Dương Minh cười cười không nói lời nào, Trương Khiên lại tiến lên hướng Bá Nhan nói: "Tốt dạy bá Nhan tướng quân biết được, người Tây Bắc trong quân nhân tài đông đúc, liền ngay cả vương Giáo Ủy thị nữ cũng là có thể Thông Dịch Tây Vực mười sáu thứ tiếng thiên tài!"

Nguyên lai Vương Dương Minh mấy ngày trước nhìn thấy cơ hội cùng Trương Khiên nói riêng một chút muốn cho Bích Lạc đảm nhiệm Đại Thông dịch sự tình, Trương Khiên sau khi nghe xong vui mừng quá đỗi, hẳn cùng Vương Dương Minh ý nghĩ không mưu mà hợp, cái này Sứ Đoàn quy mô nhất định là càng nhỏ càng tốt, lấy Bích Lạc một người thay thế mười sáu tên Thông Dịch, đây là hẳn cầu còn không được sự tình. Lập tức hai người ăn nhip với nhau, lúc đầu Trương Khiên muốn nói với Bá Nhan chuyện này, làm sao Bá Nhan bận rộn quân vụ, mấy ngày qua vẫn luôn không tìm được cơ hội. Vừa rồi hai người sống vai mà đến, Trương Khiên chỉ lo cùng Bá Nhan cao đàm khoát luận, lại đem chuyện nhỏ này cấp quên mất.

Bá Nhan tò mò a một tiếng, hỏi Bích Lạc nói: "Bích Lạc, người cũng không có nói lão đi, chuyện này thế nhưng là nhiệm vụ gian khổ,

Người có thể đảm nhiệm trọng yếu như vậy chức vụ sao?"

Bích Lạc lần đầu cùng Bá Nhan mặt đối mặt nói chuyện, đối cái này thân cao cơ hồ Cửu Xích thiết huyết Đại Hán, không khỏi trong lòng lo sợ, nhưng là nghĩ đến chính mình nhất định phải cùng Vương Dương Minh cùng nhau xuất hành, lập tức vượt qua trong lòng hoảng sợ, lớn tiếng nói: "Bích Lạc có thể! Mời Đại Soái yên tâm!"

Bá Nhan gặp nàng nói đến tự tin, cũng không còn hoài nghi, cười nói: "Mày liễu không nhường mày râu, không dậy nổi! Người người thị nữ này nhưng làm vương Giáo Ủy làm hạ thấp đi!"

Vương Dương Minh lắc đầu nói: "Ta cùng Bích Lạc tình như huynh muội, cái gọi là thị nữ vân vân bắt quá là vì thuận tiện nàng tại Tây Bắc trong quân sinh hoạt mới nghĩ ra được danh mục. Ta xưa nay không dám đem Bích Lạc coi như ta thị nữ."

Bá Nhan gật gù đầu, đưa Trương Khiên bọn người ra khỏi thành. Lúc này Trương Khiên sau lưng một người đi lên phía trước, người kia thân cao sáu thước, mặt trắng không râu, trên dưới ba mươi tuổi, nói chuyện tế thanh tế khí: "Bá Nhan tướng quân, Trương Đại Nhân, thời điểm không còn sớm, chúng ta vẫn là sớm đi ra khỏi thành, chớ có cô phụ Thánh Thượng đối chúng ta kỳ vọng cao." Vương Dương Minh nghe hắn nói, nhìn hắn bước đi, trong lòng kết luận người này tất nhiên là tên thái giám.

Quả nhiên nghe Trương Khiên đối người kia nói: "Vương công công nói là, chúng ta cái này ra khỏi thành đi."

Bá Nhan cũng không trả lời, tựa hồ đối với này Vương công công có chút lãnh đạm, chỉ mang theo Trương Khiên tay đi ra thành. Vương Dương Minh gặp Bá Nhan thần sắc tựa hồ không ngờ, lặng lẽ đi đến đội ngũ đằng sau, thọc một chút Tần Trọng Hải cánh tay, nhỏ giọng nói: "Tần lão đại, cái này Vương công công là cái gì đường đi?"

Tần Trọng Hải đang đảo cắt mũi, nghe được Vương Dương Minh tra hỏi, ngón út bắn ra, đem này cắt mũi đánh lên thiên không, cũng không biết rơi vào cái nào thẳng xui xẻo trên đầu, hắn gần sát Vương Dương Minh bên người, nhỏ giọng nói: "Mụ nội nó, tên điều nhân này là vài ngày trước từ trong cung đi ra đến chúng ta Gia Dự Quan đến, nghe nói là Hoàng Thượng trước mặt Hồng Nhan, tên là Vương Chấn, am hiểu nhất là nịnh nọt. Hoàng Đế mệnh hắn đi theo Trương Khiên Hầu Gia làm Phó Thủ, người chim này mấy ngày nay tại chúng ta Gia Dự Quan làm mưa làm gió, ta Lão Tần đã sớm không quen nhìn, bá Nhan đại soái không cho chúng ta cùng hắn lên xung đột, các huynh đệ lúc này mới đau khổ nhẫn nại. Tiểu Vương, người lần này xuất hành cần phải vạn sự phòng bị tên điều nhân này, không nên bị hắn cho hãm hại."

Vương Dương Minh gật gù đầu, nói: "Ta để ý tới." Hắn biết Hồng Vũ Hoàng Đế tuy nhiên hùng tài đại lược, nhưng cũng là cái lòng nghi ngờ rất nặng Hoàng Đế, chỉ sợ hắn đối Trương Khiên cũng không thể hoàn toàn yên tâm, lúc này mới phái cái này gọi Vương Chấn thái giám tới đi theo, nói là để hắn khi Phó Thủ, trên thực tế cũng là để hắn giám thị lấy cái này Sứ Đoàn một hàng, không muốn thoát ly Hoàng Đế khống chế. Cần biết cái này một đám người đều là trong triều đình tinh anh nhất chuyên nghiệp quan ngoại giao, đám người này nếu như thông đồng với địch làm phản, đó chẳng khác nào một trận Đại Địa Chấn, không phải Đại Hạ có thể đủ chịu đựng nổi.

Bá Nhan cùng Trương Khiên bọn người đi ra ngoài thành, mệnh Cấp dưới bụng qua vài chén rượu đến, đối Trương Khiên nói: "Trương Đại Nhân, tổng quân thiên lý, chung tu nhất biệt, ta cũng chỉ đem người đến ta Gia Dự Quan Quan Khẩu. mời 滿 uống chén này." Hắn cúi người qua, dùng ngón cái cùng ngón trỏ về lên một tùm bụi đất, sái nhập trong rượu, đưa cho Trương Khiên.

Trương Khiên không hiểu ý, dùng nghi hoặc mắt chỉ nhìn hắn.

Bá Nhan chậm rãi nói: "Thà luyện quê hương vân về thổ, chớ yêu hấn hương vạn lượng kim."

Trương Khiên gật đầu nói phải, một thanh uống vào rượu trong chén, Vương Dương Minh lại nghe được trong lòng giật mình, đảo mắt đi xem Bá Nhan, thầm nghĩ trong lòng: Cái này không phải mình viết tại Tây Du Ký bên trong câu a, đây là Đường Tăng phụng Đường Thái Tông Lý Thế Dân chi mệnh tiến về Tây Thiên Thủ Kinh trước Đường Thái Tông vì tiến đưa lúc nói chuyện qua, bá Nhan tướng quân nói như thế, trừ phi là thiên đại trùng hợp, nếu không liền chứng minh hẳn cũng là cái này Tây Du Ký người! Nhưng khi này thời cơ, hẳn vô pháp hướng Bá Nhan chứng thực, đành phải yên lặng đứng ở một bên.

Một chén rượu thối, Bá Nhan nói: "Trương Đại Nhân lần này đi núi cao sông dài, chẳng biết lúc nào mới có thể trở về. Nhìn người nhất định nhớ kỹ Thánh Thượng nhắc nhở, trên đường vô luận gặp được cái gì gian nan hiểm trở, đều nhất định phải bình an trở về, cố nhân Bá Nhan tại Gia Dự Quan nhìn người." Trong lời nói để lộ ra nồng đậm nỗi buồn.

Trương Khiên gật gù đầu, cười lên ngựa thót, hướng Bá Nhan chấp tay nói: "Tướng Quân mời về, Trương Khiên cái này qua." Sứ Đoàn mọi người và Ứng Dương quân mọi người nhao nhao lên ngựa, Trương Khiên roi ngựa vung lên, đại quân lập tức xuất phát. Đi ra một dặm dư, Vương Dương Minh quay đầu nhìn lên, gặp Bá Nhan vẫn tại Gia Dự Quan dưới thành hướng mọi người vẫy tay từ biệt.

Hắn từ xuyên việt đến nay, còn chưa bao giờ trải nghiệm qua bức này tình cảnh, trong lòng nói: Giang Yêm từng nói, Âm Nhiên Tiêu Hồn người, duy biệt mà thôi. Lần này xuất chinh, thực mọi người tâm lý đều biết không khác sinh ly tử biệt. Nhưng là tất cả mọi người là lòng mạng Gia Quốc Thiên Hạ hạng người, trong mắt có lẽ có bi tráng, có lẽ có khác sâu, lại không có một chút sợ hãi. Tình cảnh này, không khỏi để hắn có chút si.

Bạn đang đọc truyện *Dương Minh Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 74: Thà luyện quê hương 1 về thổ, chó yêu hấn hương vạn 2 kim :.

Sau mười lăm ngày, Vương Dương Minh kết thúc Ứng Dương quân chúng người huấn luyện thường ngày, mạng lớn nhà ngủ đến trưa Thiên, mới rời giường tập hợp. Bọn đều mặc xoa sáng bóng khôi giáp, đeo nguyên bộ binh khí, cũng đều đổi sinh lực tuần mã, quân dung chỉnh tề, uy phong凛冽. Hắn mang theo mọi người đi đến Gia Dự Quan cửa, gặp Trương Khiên cùng Triều Đình Sứ Đoàn còn chưa tới, liền mệnh lệnh chúng nhân ngồi tại nguyên chỗ chờ.

Lúc này Bích Lạc xa xa chạy tới, Vương Dương Minh gặp nàng so với nửa tháng trước gặp nhau đầy đặn không ít, lờn trước nàng biết được có thể đi theo Vương Dương Minh xuất chinh về sau tâm tình thật tốt, lượng cơm ăn cũng tăng theo, chỉ là nàng hai mắt Black đến như là Gấu Mèo, Vương Dương Minh buồn bực nói: "Người làm sao nặng như vậy mắt quầng thâm? Thức đêm?"

Bích Lạc ngượng ngùng gật gù đầu: "Cái này nửa tháng đến đều đang liều mạng học tập các quốc gia lời nói, ban đêm đốt đèn nhin đến sau nửa đêm, mỗi ngày ngủ không đến ba canh giờ."

Vương Dương Minh đau lòng nói: "Muốn làm học bá cũng không thể liều mạng như vậy a."

Bích Lạc ngóc đầu lên, ngạo nghễ nói: "Hạ quan đã từng đã đáp ứng vương Giáo Úy, nhất định phải đảm nhiệm Đại Thông dịch chức, trong quân không nói đùa, vương Giáo Úy chẳng lẽ cho rằng hạ quan là béo nhờ nuốt lời người sao!"

Vương Dương Minh gặp nàng nói hiên ngang凛冽, buồn cười nói: "Người lại là cái gì hạ quan. Người bây giờ vẫn là một giới bình dân có được hay không."

Hai người ta chê cười ở giữa, gặp trong thành có đại đội nhân mã bán tới, Vương Dương Minh gặp cầm đầu ngồi trên lưng ngựa chính là Bá Nhan cùng Trương Khiên, đằng sau còn đi theo ăn mặc Triều Đình phục sức ba mươi người, lại đằng sau là Tần Trọng Hải các loại Tây Bắc trong quân Đại Tướng. Hắn đuổi bước lên phía trước nghênh đón, mọi người hạ đến lập tức, Bá Nhan gặp Ứng Dương quân nghiêm túc chỉnh tề, rất có uy phong, trong lòng cao hứng, hỏi Vương Dương Minh nói: "Tất cả lương thảo mã thất đều chuẩn bị kỹ càng?"

Vương Dương Minh Kính Lễ nói: "Hết thảy đều đã chuẩn bị thỏa đáng, Đại Soái không cần phải lo lắng."

Bá Nhan gật gù đầu, gặp Bích Lạc tại Vương Dương Minh bên người đi theo, thu thập bọc hành lý dẫn ngựa, hiếu kỳ nói: "Bích Lạc cũng đi theo người cùng đi?"

Vương Dương Minh cười cười không nói lời nào, Trương Khiên lại tiến lên hướng Bá Nhan nói: "Tốt dạy bá Nhan tướng quân biết được, người Tây Bắc trong quân nhân tài đông đúc, liền ngay cả vương Giáo Úy thị nữ cũng là có thể Thông Dịch Tây Vực mười sáu thứ tiếng thiên tài!"

Nguyên lai Vương Dương Minh mấy ngày trước nhìn thấy cơ hội cùng Trương Khiên nói riêng một chút muốn cho Bích Lạc đảm nhiệm Đại Thông dịch sự tình, Trương Khiên sau khi nghe xong vui mừng quá độ, hắn cùng Vương Dương Minh ý nghĩ không mưu mà hợp, cái này Sứ Đoàn quy mô nhất định là càng nhỏ càng tốt, lấy Bích Lạc một người thay thế mười sáu tên Thông Dịch, đây là hắn cầu còn không được sự tình. Lập tức hai người ăn nhip với nhau, lúc đầu Trương Khiên muốn nói với Bá Nhan chuyện này, làm sao Bá Nhan bận rộn quân vụ, mấy ngày qua vẫn luôn không tìm được cơ hội. Vừa rồi hai người sống vai mà đến, Trương Khiên chỉ lo cùng Bá Nhan cao đàm khoát luận, lại đem chuyện nhỏ này cấp quên mất.

Bá Nhan tò mò a một tiếng, hỏi Bích Lạc nói: "Bích Lạc, người cũng không có nói láo đi, chuyện này thế nhưng là nhiệm vụ gian khổ,

Người có thể đảm nhiệm trọng yếu như vậy chức vụ sao?"

Bích Lạc lần đầu cùng Bá Nhan mặt đối mặt nói chuyện, đôi cái này thân cao cơ hồ Cửu Xích thiết huyết Đại Hán, không khỏi trong lòng lo sợ, nhưng là nghĩ đến chính mình nhất định phải cùng Vương Dương Minh cùng nhau xuất hành, lập tức vượt qua trong lòng hoảng sợ, lớn tiếng nói: "Bích Lạc có thể! Mời Đại Soái yên tâm!"

Bá Nhan gặp nàng nói đến tự tin, cũng không còn hoài nghi, cười nói: "Mày liễu không nhường mày râu, không dậy nổi! Người người thị nữ này nhưng làm vương Giáo Ủy làm hạ thấp đi!"

Vương Dương Minh lắc đầu nói: "Ta cùng Bích Lạc tình như huynh muội, cái gọi là thị nữ vân vân bất quá là vì thuận tiện nàng tại Tây Bắc trong quân sinh hoạt mới nghĩ ra được danh mục. Ta xưa nay không dám đem Bích Lạc coi như ta thị nữ."

Bá Nhan gật gật đầu, đưa Trương Khiên bọn người ra khỏi thành. Lúc này Trương Khiên sau lưng một người đi lên phía trước, người kia thân cao sáu thước, mặt trắng không râu, trên dưới ba mươi tuổi, nói chuyện tế thanh tế khí: "Bá Nhan tướng quân, Trương Đại Nhân, thời điểm không còn sớm, chúng ta vẫn là sớm đi ra khỏi thành, chớ có cô phụ Thánh Thượng đối chúng ta kỳ vọng cao." Vương Dương Minh nghe hắn nói, nhìn hắn bước đi, trong lòng kết luận người này tất nhiên là tên thái giám.

Quả nhiên nghe Trương Khiên đối người kia nói: "Vương công công nói là, chúng ta cái này ra khỏi thành đi."

Bá Nhan cũng không trả lời, tựa hồ đối với này Vương công công có chút lãnh đạm, chỉ mang theo Trương Khiên tay đi ra thành. Vương Dương Minh gặp Bá Nhan thần sắc tựa hồ không ngờ, lặng lẽ đi đến đội ngũ đằng sau, thọc một chút Tần Trọng Hải cánh tay, nhỏ giọng nói: "Tần lão đại, cái này Vương công công là cái gì đường đi?"

Tần Trọng Hải đang đào cút mũi, nghe được Vương Dương Minh tra hỏi, ngón út bắn ra, đem này cút mũi đánh lên thiên không, cũng không biết rơi vào cái nào thẳng xui xẻo trên đầu, hắn gần sát Vương Dương Minh bên người, nhỏ giọng nói: "Mụ nội nó, tên điều nhân này là vài ngày trước từ trong cung đi ra đến chúng ta Gia Dự Quan đến, nghe nói là Hoàng Thượng trước mặt Hồng Nhân, tên là Vương Chấn, am hiểu nhất là nịnh nọt. Hoàng Đế mệnh hắn đi theo Trương Khiên Hầu Gia làm Phó Thủ, người chim này mấy ngày nay tại chúng ta Gia Dự Quan làm mưa làm gió, ta Lão Tần đã sớm không quen nhìn, bá Nhan đại soái không cho chúng ta cùng hắn lên xung đột, các huynh đệ lúc này mới đau khổ nhẫn nại. Tiểu Vương, người lần này xuất hành cần phải vạn sự phòng bị tên điều nhân này, không nên bị hắn cho hăm hại."

Vương Dương Minh gật gật đầu, nói: "Ta để ý tới." Hắn biết Hồng Vũ Hoàng Đế tuy nhiên hùng tài đại lược, nhưng cũng là cái lòng nghi ngờ rất nặng Hoàng Đế, chỉ sợ hắn đối Trương Khiên cũng không thể hoàn toàn yên tâm, lúc này mới phái cái này gọi Vương Chấn thái giám tới đi theo, nói là để hắn khi Phó Thủ, trên thực tế cũng là để hắn giám thị lấy cái này Sứ Đoàn một hàng, không muốn thoát ly Hoàng Đế khống chế. Cần biết cái này một đám người đều là trong triều đình tinh anh nhất chuyên nghiệp quan ngoại giao, đám người này nếu như thông đồng với địch làm phản, đó chẳng khác nào một trận Đại Địa Chấn, không phải Đại Hạ có thể đủ chịu đựng nổi.

Bá Nhan cùng Trương Khiên bọn người đi ra ngoài thành, mệnh Cấp dưới bụng qua vài chén rượu đến, đối Trương Khiên nói: "Trương Đại Nhân, tổng quân thiên lý, chung tu nhất biệt, ta cũng chỉ đem người đến ta Gia Dự Quan Quan Khẩu. mời 滿 uống chén này." Hắn cúi người qua, dùng ngón cái cùng ngón trỏ vẽ lên một túm bụi đất, sái nhập trong rượu, đưa cho Trương Khiên.

Trương Khiên không hiểu ý, dùng nghi hoặc mắt chỉ nhìn hắn.

Bá Nhan chậm rãi nói: "Thà luyến quê hương vẫn về thổ, chớ yêu hân hương vạn lượng kim."

Trương Khiên gật đầu nói phải, một thanh uống vào rượu trong chén, Vương Dương Minh lại nghe được trong lòng giật mình, đảo mắt đi xem Bá Nhan, thầm nghĩ trong lòng: Cái này không phải mình viết tại Tây Du Ký bên trong câu a, đây là Đường Tăng phụng Đường Thái Tông Lý Thế Dân chi mệnh tiến về Tây Thiên Thủ Kinh trước Đường Thái Tông vì tiến đưa lúc nói chuyện qua, bá Nhan tướng quân nói như thế, trừ phi là thiên đại trùng hợp, nếu không liền chứng minh hắn cũng là cái này Tây Du Ký người! Nhưng khi này thời cơ, hắn vô pháp hướng Bá Nhan chứng thực, đành phải yên lặng đứng ở một bên.

Một chén rượu thôi, Bá Nhan nói: "Trương Đại Nhân lần này đi núi cao sông dài, chẳng biết lúc nào mới có thể trở về. Nhìn người nhất định nhớ kỹ Thánh Thượng nhắc nhở, trên đường vô luận gặp được cái gì gian nan hiểm trở, đều nhất định phải bình an trở về, cố nhân Bá Nhan tại Gia Dự Quan nhìn người." Trong lời nói để lộ ra nồng đậm nỗi buồn.

Trương Khiên gật gật đầu, cười lên ngựa thốt, hướng Bá Nhan chấp tay nói: "Tướng Quân mời về, Trương Khiên cái này qua." Sứ Đoàn mọi người và Ứng Dương quân mọi người nhao nhao lên ngựa, Trương Khiên rời ngựa vung lên, đại quân lập tức xuất phát. Đi ra một dặm dư, Vương Dương Minh quay đầu nhìn lên, gặp Bá Nhan vẫn tại Gia Dự Quan dưới thành hướng mọi người vẫy tay từ biệt.

Hắn từ xuyên việt đến nay, còn chưa bao giờ trải nghiệm qua bức này tình cảnh, trong lòng nói: Giang Yêm từng nói, Âm Nhiên Tiêu Hồn người, duy biệt mà thôi. Lần này xuất chinh, thực mọi người tâm lý đều biết không khác sinh ly tử biệt. Nhưng là tất cả mọi người là lòng mang Gia Quốc Thiên Hạ hạng người, trong mắt có lẽ có bi tráng, có lẽ có khác sâu, lại không có một chút sợ hãi. Tình cảnh này, không khỏi để hắn có chút si.

Chương 75: Hoạn quan Vương Chấn tiểu thuyết:

Mọi người đi ra cách xa một trăm dặm, dọc đường còn ở Tây Bắc quân dưới sự khống chế, bình an vô sự. Trương Khiên sớm truyền lệnh trong quân, hết thảy cử chỉ đi đứng đều nghe Lục Phẩm Chiêu Vũ Giáo Uy Vương Dương Minh mệnh lệnh, bản thân hắn cũng sẽ đối với (đúng) Vương Dương Minh nói gì nghe nấy. Bởi vì Trương Khiên biết, dùng người thì không nên nghi ngờ người, Vương Dương Minh trải qua ở trong sa mạc bách chiến chém giết, đã sớm là sa mạc hành quân chuyên gia, bọn họ những người này nếu như muốn thuận thuận lợi lợi đi về phía trước, thì nhất định phải nghe Vương Dương Minh hiệu lệnh. Vậy quá giam Vương Chấn mặc dù trong lòng không phục, lại cũng không tiện mới ra phát liền bác Trương Khiên mặt mũi, đối với Vương Dương Minh phát hiệu lệnh cũng chỉ đành âm thầm nhẫn nại.

Càng đi về phía trước lúc, liền đến tỉnh tuyệt quốc cảnh, Đại Hạ cùng tỉnh rất sớm đã khai chiến, ngay cả ngoài mặt hòa bình cũng không có, vì vậy mọi người đường hành quân cố gắng hết sức cẩn thận, chẳng qua là lau qua tỉnh tuyệt nước phía nam quốc cảnh yên tĩnh đến tột. Đi tới ban đêm, trên trời Minh Nguyệt bỏ ra nhàn nhạt thanh huy, đám đông bóng đen đầu xạ ở mệnh mông trên sa mạc, Vương Dương Minh thấy lớn quân đã đi một ngày, người kiệt sức, ngựa hết hơi, tựa hạ lệnh mọi người tại chỗ bắc doanh trường nghỉ ngơi. Nhưng là yêu cầu tất cả mọi người phải giữ yên lặng, không phải ồn ào đùa giỡn, ngay cả nổi lửa nấu cơm cũng không thể, tránh cho đưa tới tỉnh tuyệt nước bộ đội biên phòng cảnh giác, mọi người chỉ ăn lương khô lút dạ.

Vương Dương Minh dưới sự an bài bốn phía lính tuần phòng đề phòng, liền cũng tìm cái chỗ ngồi xuống tơi gặm lương khô. Đang ở ăn, chợt phát hiện trước người cách đó không xa ánh lửa chợt lóe, tiếp lấy thì có một nhóm củi tựa hồ bị đốt lên tới.

Vương Dương Minh giận dữ, thầm nghĩ mình đã giao phó được (phải) như thế rõ ràng, tại sao còn có người biết rõ rồi mà còn cố phạm phải, hắn vội vàng tiến lên đi, bắt chấp xa cách một cước đem củi lửa đập tắt, lúc này mới thấp giọng nặc: "Ai mẹ hắn tìm chết, dám ở ban đêm nổi lửa!"

Nghe bên cạnh đồng lửa một cái khen chê chưa nói thanh âm nói: "Vương Giáo Ủy thật là lớn hòa khí, chúng ta chẳng qua chỉ là trên người ngứa, nghĩ (muốn) sinh cái lửa đốt điểm nước tắm rửa, làm sao lại chọc cho Vương Giáo Ủy không thích?"

Thật là sợ điều gì sẽ gặp điều đó, những lời ấy lời nói không là người khác, chính là kia tên thái giám Vương Chấn.

Vương Dương Minh trong lòng giận dữ, trên mặt cũng không dám mất lễ phép, ngoài cười nhưng trong không cười đạo: "Hạ quan không biết là Vương công công nổi lửa, trong lời nói có nhiều mạo phạm. Chẳng qua là Vương công công ngài không biết, trong sa mạc buổi tối nổi lửa dễ thấy nhất, nơi này là tỉnh tuyệt quốc cảnh, nếu như bị bọn họ Biên Phòng Quân phát hiện, chúng ta này một đội nhân mã đều phải ở chỗ này sổ sách."

Kia Vương Chấn rên một tiếng, xem thường: "Vương Giáo Ủy cũng quá đem mặc tu hữu uy hiếp coi là chuyện đáng kể. Này sa mạc đơn giản là vô biên vô hạn, sinh một đồng lửa làm sao, chúng ta cũng không phải là mở đồng lửa dạ hội, kia tỉnh tuyệt nhân cũng không phải con cú mèo, làm sao lại có thể phát hiện chúng ta. Vương Giáo Ủy không muốn tiêu đề đại tổ, một lai do địa dãi người khác chỉ khí, diệt uy phong mình."

Vương Dương Minh chính phải phản bác, cạnh vừa đi tới một người, thanh âm tuy thấp, lại tràn đầy uy nghiêm, Vương Dương Minh nghe thanh âm hắn, biết là Trương Khiên đến, trong đầu nghĩ Trương Khiên tới thật là đúng lúc,

Nếu không mình còn thật không biết đối phó thế nào trước mắt tình cảnh.

Nghe Trương Khiên nói: "Vương công công chó nên tức giận. Bản Hầu đã có nói trước, trong sa mạc đi tiếp, hết thảy sự vụ đều cần nghe Vương Giáo Ủy điều khiển, cho dù là Bản Hầu cũng không ngoại lệ. Vương công công hay lại là nhẫn nại nhẫn nại, các loại (chờ) chúng ta qua tỉnh tuyệt quốc cảnh, người sống lại hòa, chắc hẳn vấn đề cũng không lớn. Vương Giáo Ủy, ta nói có phải không?" Hắn cố ý đem Bản Hầu hai chữ tăng thêm, ý đang nhắc nhở Vương Chấn: Minh là Hoàng Đế khâm Phong Bác vọng hầu, còn phải nghe Vương Dương Minh điều khiển, huống chi một mình người thái giám.

Vương Dương Minh gật đầu một cái, đạo: "Chỉ cần chúng ta qua tỉnh tuyệt quốc cảnh, chạy tới lúc ban ngày sau khi, Vương công công coi như đốt lên một trăm chất đồng lửa, đó cũng là không quan trọng."

Vương Chấn thấy Trương Khiên đứng ở Vương Dương Minh một bên, dự đoán chính mình đời không tốt đi, lập tức không thể làm gì khác hơn là im hơi lặng tiếng, rên một tiếng, tự mình đi. Trương Khiên vỗ vỗ Vương Dương Minh bả vai tỏ vẻ khích lệ, cũng trở về đi an nghỉ. Vương Dương Minh thở phào một hơi thở, lúc này mới trở về tiếp tục gặm lương khô.

Không gặm mấy hóp, bỗng nhiên nghe mới vừa rồi đốt lửa địa phương có người chửi mắng, Vương Dương Minh nghe thanh âm kia lại sắc nhọn vừa mịn, biết lại vừa là kia Vương công công tác quái. Vương Dương Minh trong lòng giận dữ, trong đầu nghĩ người cái này thái giám chết bầm, hoàn toàn không đem tiêu gia giao phó để ở trong lòng. Hắn nhảy lên một cái, trong khoảnh khắc chạy đến Vương công công trước mặt, thấp giọng quát đạo: "Chớ có lên tiếng!"

Vương công công nghe được là thanh âm hắn, lúc này mới im miệng, lại một cước đem bên người một người lính đạp lộn mào trên đất, người binh lính kia là Ứng Dương trong quân tướng sĩ, thân thể thật là hùng tráng, lại không dám phản kháng, chẳng qua là hận hận nhìn Vương Chấn.

Vương Dương Minh với Ung Dương trong quân mỗi người cũng là sinh tử sinh tử giao tình, không biết Vương Chấn tại sao đột nhiên đập chính mình binh lính, lập tức nghiêm túc hỏi "Vương công công đây là ý gì, vì sao đánh chửi ta binh lính? Hơn nữa ngươi cao giọng chửi mắng, lại vừa là vì quân ta làm. Ngươi này tiếng mắng chửi nếu để cho tinh tuyệt nhân nghe, chúng ta những người này liền đều là người hại chết người biết không!"

Vương Chấn thấy Vương Dương Minh đối với chính mình không có chút nào khách khí, trong lòng giận dữ, lớn tiếng mắng: "Ngươi một cái chỉ ma lục đầu lớn nhỏ quan, Bản Công Công là người có thể dạy giáo huấn sao? Nay hỏi làm lính ngu ở chúng ta bên người không xa, tiếng ngáy làm ồn người chết, chúng ta đập hấn một cước thế nào? Đây nếu là ở kinh thành, người này như thế quấy rầy chúng ta, chúng ta chính là đưa hấn giết, cũng không ai dám tới nói cái gì."

Vương Dương Minh cũng bị hấn nói ra tính khí, rút ra Phong Lâm Hỏa Sơn đao, đạo: "Vương công công nói chuyện không chút tạp chất một chút, bọn họ đều là vì quốc gia ra tử lực tướng sĩ, ngươi ngôn ngữ thế nào dám can rở như vậy!"

Vương Chấn đang muốn mắng nữa, Trương Khiên cũng đã đến hai người trước người, ngừng hai người đạo: "Hai người các người tại sao lại cãi vã? Chuyện gì xảy ra?"

Vương Dương Minh hướng Trương Khiên báo cáo tình huống, Trương Khiên nhíu mày, chính muốn giáo huấn Vương Chấn, lại nghe Vương Chấn nói: "Trương Hầu gia, này Vương Giáo Ủy bên trái một cái tinh tuyệt nhân, bên phải một cái tinh tuyệt nhân, tựa hồ kia tinh tuyệt nhân là Cửu Đầu Quái vật một dạng Vương Giáo Ủy nhất gan như vậy, chúng ta còn nói cái gì đi Hoa Lạt Từ Mô, chớ có bị kia tinh tuyệt nhân danh tiếng cho sợ mất mật, ta xem theo Vương Giáo Ủy ý tứ, chúng ta hay lại là nhanh đi về được, trở lại Gia Dự Quan liền nguy hiểm gì cũng không có."

Vương Dương Minh giận không kềm được, hai tay múa cái đao hoa, liền muốn tiến lên, lại đột nhiên nghe bốn phía đề phòng chi tiếng nổ lớn, lính tuần phòng đã báo hiệu: "Địch tấn công! Địch tấn công!"

Sứ đoàn tất cả mọi người không là quân nhân, còn chưa kịp phản ứng chuyện gì xảy ra, Ung Dương quân nhân nhưng là nghiêm chỉnh huấn luyện, ở lính tuần phòng báo hiệu lúc từng cái đều đã xoay mình nhảy lên, rút binh khí ra liền mỗi người đứng vào vị trí, kết thành một cái đại uyển ương trận khiến cho một dạng mọi người hộ ở trong đó. Trương Khiên thấy Ung Dương quân phản ứng như thế thần tốc, trong lòng khen ngợi, Vương Chấn vốn đang ở hùng hùng hổ hổ, đột nhiên thấy Ung Dương quân mọi người ben nhảy thân thủ, vậy kêu là mắng lời nói đột nhiên cho gắng gượng nghẹn trở về, an tĩnh lại.

Trương Khiên thấy Vương Dương Minh thần sắc khẩn trương, vội vàng hỏi đạo: "Vương Giáo Ủy, chuyện gì xảy ra, nói như thế nào có địch tấn công?"

Vương Dương Minh lắc đầu một cái, đạo: "Lính tuần phòng báo hiệu, nhất định là có địch tấn công. Trương Đại Nhân an tâm một chút, chúng ta các loại (chờ) lính tuần phòng trở về mà nói chuyện."

Quả nhiên như gió lốc đất chạy trở lại một cái lính tuần phòng, hướng Vương Dương Minh hỏi báo: "Thông soái, phía trước năm trăm thước nơi có bất minh cờ xí địch nhân, từ bọn họ đánh lửa đem số lượng đến xem, số người ước ở 5000 chỉ chúng, rõ ràng cho thấy hướng về phía chúng ta tới."

Bạn đang đọc truyện *Dương Minh Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 75: Hoạn Quan Vương Chấn :.

Mọi người đi ra cách xa một trăm dặm, ven đường còn tại Tây Bắc quân khổng chế dưới, bình an vô sự. Trương Khiên sớm truyền lệnh trong quân, hết thấy cử chỉ đều nghe Lục Phẩm Chiêu Vũ Giáo Ủy Vương Dương Minh mệnh lệnh, bản thân hấn cũng sẽ đối Vương Dương Minh nói gì nghe nấy. Bởi vì Trương Khiên biết, dùng người thì không nghi ngờ người, Vương Dương Minh đi qua trong sa mạc Bách Chiến chém giết, sớm đã là sa mạc hành quân chuyên gia, bọn họ những người này nếu như muốn thuận thuận lợi lợi đi lên phía trước, nhất định phải nghe Vương Dương Minh hiệu lệnh. Cái kia thái giám Vương Chấn tuy nhiên trong lòng không phục, lại cũng không dễ mới ra phát liền bác Trương Khiên mặt mũi, đối với Vương Dương Minh ra lệnh cũng chỉ đành âm thầm nhẫn nại.

Càng đi về phía trước lúc, liền đến Tinh Tuyệt Biên Giới, Đại Hạ cùng Tinh Tuyệt sớm đã khai chiến, ngay cả mặt ngoài hòa bình cũng không có, bởi vậy mọi người tuyến đường hành quân mười phần cẩn thận, chỉ là sát Tinh Tuyệt nước phía nam Biên Giới đây im ắng tiến lên. Đi đến ban đêm, trên trời Minh Nguyệt rơi xuống nhàn nhạt thanh huy, đem mọi người hắc ảnh bắn ra tại rộng lớn trên sa mạc, Vương Dương Minh gặp đại quân đã được một ngày, người kiệt sức, ngựa hết hơi, liền hạ lệnh mọi người nguyên địa dựng lên doanh trướng nghỉ ngơi. Nhưng là yêu cầu tất cả mọi người nhất định phải giữ yên lặng, không được ồn ào đùa giỡn, ngay cả nhóm lửa nấu cơm đều không thể, miễn cho gây nên Tinh Tuyệt nước Biên Phòng bộ đội cảnh giác, mọi người chỉ ăn lương khô chờ đợi.

Vương Dương Minh an bài xuống bốn phía lính gác cảnh giới, liền cũng tìm cái địa phương ngồi xuống gặm lương khô. Đang ăn, chợt phát hiện trước người cách đó không xa hỏa quang lóe lên, tiếp lấy liền có một đồng cũi tựa hồ bị đốt lên tới.

Vương Dương Minh giận dữ, tâm đạo mình đã bàn giao đến như thế rõ ràng, vì cái gì còn có người biết rõ rồi mà còn cố phạm phải, hấn đuổi bước lên phía trước qua, không lo được dừng, một chân đem củi lửa giẫm diệt, lúc này mới thấp giọng mắng: "Ai mẹ hấn muốn chết, dám ở ban đêm nhóm lửa!"

Nghe được bên cạnh đồng lửa một cái khen chê chưa nói thanh âm nói: "Vương Giáo Úy thật lớn hỏa khí, nhà ta bất quá là trên thân ngựa, muốn sinh cái lửa nấu chút nước tắm rửa, làm sao lại nhảm trứng vương Giáo Úy không vui?"

Thật sự là sợ điều gì sẽ gặp điều đó, này nói chuyện không là người khác, chính là này tên thái giám Vương Chấn.

Vương Dương Minh trong lòng giận dữ, trên mặt cũng không dám mất lễ phép, ngoài cười nhưng trong không cười nói: "Hạ quan không biết là Vương công công nhóm lửa, trong lời nói có nhiều mạo phạm. Chỉ là Vương công công ngài không biết, trong sa mạc ban đêm nhóm lửa dễ thấy nhất, nơi đây là Tinh Tuyệt Biên Giới, nếu như bị bọn họ Biên Phòng Quân phát hiện, chúng ta cái này một đội nhân mã đều muốn ở đây sổ sách."

Này Vương Chấn hừ một tiếng, xem thường: "Vương Giáo Úy cũng quá đem có lẽ có uy hiếp coi là chuyện đáng kể. Cái này sa mạc quả thực là vô biên vô hạn, nhóm một đồng lửa lại thế nào, nhà ta cũng không phải mở đồng lửa dạ hội, này Tinh Tuyệt người cũng không phải Cú Mèo, làm sao lại có thể phát hiện chúng ta. Vương Giáo Úy không muốn chuyện bé xé ra to, không khỏi vì đó dài người khác chí khí, diệt uy phong mình."

Vương Dương Minh đang muốn phản bác, bên cạnh vừa đi tới một người, thanh âm tuy thấp, lại tràn ngập uy nghiêm, Vương Dương Minh nghe thanh âm hấn, biết là Trương Khiên đến, nghĩ thầm Trương Khiên đến thật là đúng lúc,

Nếu không mình còn thật không biết đối phó thế nào trước mắt tràng diện.

Nghe được Trương Khiên nói ra: "Vương công công chó muốn tức giận. Bản Hầu đã đã nói trước, trong sa mạc tiến lên, hết thấy sự vụ đều cần nghe vương Giáo Úy điều khiển, cho dù là Bản Hầu cũng không ngoại lệ. Vương công công vẫn là nhẫn nại nhẫn nại, chờ chúng ta qua Tinh Tuyệt Biên Giới, người tái sinh lửa, chắc hấn vấn đề liền không lớn. Vương Giáo Úy, ta nói có phải không." Hấn cố ý đem Bản Hầu hai chữ tăng thêm, ý đang nhắc nhở Vương Chấn: Chính mình là Hoàng Đế khâm phong Bác Vọng hầu, còn muốn nghe Vương Dương Minh điều khiển, hưởng chỉ người một tên thái giám.

Vương Dương Minh gật gật đầu, nói: "Chỉ cần chúng ta qua Tinh Tuyệt Biên Giới, đuổi tới ban ngày thời điểm, Vương công công coi như đốt lên một trăm chồng đồng lửa, đó cũng là không quan trọng."

Vương Chấn gặp Trương Khiên đứng tại Vương Dương Minh một bên, lưỡng trước chính mình lấy không tốt qua, lập tức đành phải nén giận, hừ một tiếng, phối hợp qua. Trương Khiên vỗ vỗ Vương Dương Minh bả vai lấy đó cố vũ, cũng trở về qua an giấc. Vương Dương Minh thở phào một hơi, lúc này mới trở về tiếp tục gặm lương khô.

Không có gặm đến mấy ngụm, bỗng nhiên nghe thấy vừa rồi châm lửa địa phương có người chửi rủa, Vương Dương Minh nghe thanh âm kia lại nhon vừa mìn, biết lại là này Vương công công tác quái. Vương Dương Minh trong lòng giận dữ, nghĩ thầm người cái này Từ Thái Giám, hoàn toàn không đem Tiêu Gia bàn giao để ở trong lòng. Hấn nhảy lên một cái, trong khoảnh khắc chạy đến Vương công công trước mặt, thấp giọng quát nói: "Im lặng!"

Vương công công nghe được là thanh âm hấn, lúc này mới im ngay, lại một chân đem bên người một sĩ binh đạp té xuống đất, binh sĩ kia là Ứng Dương quân bên trong tướng sĩ, thân thể rất là Hùng Tráng, lại không dám phản kháng, chỉ là hấn hấn nhìn lấy Vương Chấn.

Vương Dương Minh cùng Ứng Dương trong quân mỗi người đều là sinh tử quá mệnh giao tình, không biết Vương Chấn vì cái gì đột nhiên đạp chính mình binh lính, lập tức nghiêm túc hỏi: "Vương công công đây là ý gì, vì sao đánh chửi ta binh lính? Mà lại người cao giọng chửi rủa, lại là tuân quân ta lệnh. Người cái này tiếng mắng chửi nếu để cho Tinh Tuyệt người nghe thấy, chúng ta những người này liền đều là người hại chết người biết không!"

Vương Chấn gặp Vương Dương Minh đối với mình không có chút nào khách khí, trong lòng giận dữ, lớn tiếng mắng: "Người cái lớn bằng hạt vùng tiểu quan, Bản Công Công là người có thể giáo huấn a? Cái này thói tham gia quân ngũ ngũ ở nhà ta bên người không xa, tiếng lảm bảm nhao nhao người chết, nhà ta đạp hấn một chân làm sao? Cái này nếu là ở kinh thành, người này như thế quấy rối nhà ta, nhà ta cũng là đem hấn giết, cũng không ai dám đến nói cái gì."

Vương Dương Minh cũng bị hấn nói ra tính khí, rút ra Phong Lâm Hỏa Sơn đao, nói: "Vương công công nói chuyện sạch sẽ một điểm, bọn họ đều là vì quốc gia ra lực lượng lớn nhất tướng sĩ, người ngôn ngữ làm sao dám can rở như vậy!"

Vương Chấn đang muốn mắng nữa, Trương Khiên cũng đã đến hai người trước người, ngừng hai có người nói: "Hai người các người tại sao lại âm ỉ lên? Chuyện gì xảy ra?"

Vương Dương Minh hướng Trương Khiên báo cáo tình huống, Trương Khiên nhíu mày, chính muốn giáo huấn Vương Chấn, lại nghe được Vương Chấn nói ra: "Trương Hầu gia, cái này vương Giáo Úy trái một cái Tinh Tuyệt người, phải một cái Tinh Tuyệt người, tựa hồ này Tinh Tuyệt người là Cửu Đầu Quái vật, vương Giáo Úy nhất gan như vậy, chúng ta còn nói cái gì tiến về Hoa Lạt Từ Mô, chó có bị này Tinh Tuyệt tên người đầu cho sợ mất mật, ta nhìn dựa vào vương Giáo Úy ý tứ, chúng ta vẫn là nhanh đi về tốt, trở lại Gia Dự Quan liền nguy hiểm gì đều không có."

Vương Dương Minh giận không kềm được, hai tay múa cái đao hoa, liền muốn tiến lên, lại đột nhiên nghe được bốn phía cảnh giới chỉ tiếng nổ lớn, lính gác đã cảnh báo: "Địch tập! Địch tập!"

Sứ Đoàn tất cả mọi người không là quân nhân, còn không có kịp phản ứng chuyện gì xảy ra, Ứng Dương quân nhân lại là nghiêm chỉnh huấn luyện, tại lĩnh gác cảnh báo thời điểm từng cái đều đã xoay người nhảy lên, quát ra binh khí liền riêng phần mình đứng vào vị trí, kết thành một cái đại Uyên Ương Trận khiến cho đoàn mọi người bảo hộ ở bên trong. Trương Khiên gặp Ứng Dương quân phản ứng như thế thần tốc, trong lòng tán thưởng. Vương Chấn vốn đang tại hùng hống hổ hổ, đột nhiên nhìn thấy Ứng Dương quân mọi người nhanh nhẹn thân thủ, gọi là mắng lời nói đột nhiên cho ngành sinh sinh nghẹn trở

về, an tĩnh lại.

Trương Khiên gặp Vương Dương Minh thần sắc khẩn trương, vội vàng hỏi nói: "Vương Giáo Úy, chuyện gì xảy ra, nói như thế nào có địch tập?"

Vương Dương Minh lắc đầu, nói: "Lính gác cảnh báo, nhất định là có địch tập. Trương Đại Nhân an tâm một chút, chúng ta các loại lính gác về đến nói chuyện."

Quả nhiên như gió lốc chạy về tới một cái lính gác, hướng Vương Dương Minh hỏi báo nói: "Thông soái, phía trước năm trăm xích chỗ có không rõ cờ xí địch nhân, từ bọn họ đánh lửa đem số lượng đến xem, nhân số ước tại năm ngàn chỉ chúng, rõ ràng là hướng về phía chúng ta tới."

UU đọc sách hoan nghênh rộng rãi Thư Hữu quang lâm duyệt, mới nhất, nhanh nhất, nóng nhất tác phẩm đang viết đều ở UU đọc sách! Điện thoại di động Người sử dụng mời đến duyệt.

Bạn đang đọc truyện *Dương Minh Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Thần Bí Nữ Tử (1) :.

Vương Dương Minh lông mày cau chặt, hỏi: "Năm ngàn người? Chỗ nào xuất hiện nhiều người như vậy?" Hắn sai người nhanh đi gọi Bích Lạc, Bích Lạc vốn đã nằm ngủ, nghe được Vương Dương Minh triệu hoán, vội vàng chạy tới. Vương Dương Minh đối Bích Lạc nói: "Người mặc vào hộ giáp, cùng ta đến phía trước qua, ta muốn hỏi một chút đối phương Oản Nhi."

Bích Lạc đáp ứng một tiếng, liền đi mặc hộ giáp, Vương Dương Minh an ủi Trương Khiên nói: "Đại nhân không nên kinh hoảng, đợi ta đi trước hỏi cho rõ." Trương Khiên bọn người theo Vương Dương Minh đi lên phía trước, cũng không dám quá vượt mức quy định, chỉ có Vương Dương Minh mang theo Bích Lạc đi đến trước trận, hắn nhìn thấy đối phương bó đuốc, biết lính gác nói không giả, những người này xác thực có năm ngàn người chỉ chúng. Hắn để Bích Lạc dùng Tinh Tuyệt lên tiếng đối phương nói: "Các người là nơi nào đội ngũ? Tại sao tới đến chúng ta doanh địa?"

Đối diện đi ra một người đến, xem bộ dáng là cái Lính Liên Lạc, nghe hắn bô bô nói một trận, Vương Dương Minh hỏi Bích Lạc nói: "Hắn nói cái gì."

Bích Lạc phiên dịch nói: "Hắn nói bọn họ là Tinh Tuyệt nước Nam Tuyến Biên Phòng Quân, hỏi chúng ta là nơi nào bộ đội, vì cái gì ở chỗ này lớn tiếng gọi."

Bích Lạc thanh âm không nhỏ, đã sớm bị Trương Khiên cùng Vương Chấn nghe được. Trương Khiên lạnh hừ một tiếng, Vương Chấn không nói gì, nhưng hắn thấy là mình vừa rồi chửi rủa đem địch nhân dẫn tới, lưng trước sắc mặt khẳng định không dễ nhìn.

Vương Dương Minh cùng Bích Lạc phân phó nói: "Người liền nói chúng ta là Trung Nguyên đến Thương Nhân, muốn đi Lâu Lan bên kia bán hàng, không biết như thế nào xâm nhập Tinh Tuyệt biên cảnh, chúng ta cái này thôi lui."

Bích Lạc chi tiết phiên dịch. Đối phương đáp lời: "Nếu như thế, các người đều đốt lên bó đuốc đến, tiến lên để cho chúng ta nhìn xem, nếu như thăm tra các người thân phận không sai, chúng ta cái này thả các người đi qua."

Vương Dương Minh tâm muốn làm sao có thể tiến lên, tiến lên lời nói cái này lão liền để lộ. Chính phải nghĩ biện pháp qua loa tắc trách, lại nghe được này Vương Chấn hét lớn một tiếng nói: "Tuy nhiên nhất bang Tinh Tuyệt chó, chỗ nào cần chúng ta sợ hãi. Nhà ta cái này tiến lên, cầm bọn họ Thái Thú đến để bọn hắn ngoan ngoãn nghe lệnh!" Vương Chấn biết là chính mình chửi rủa đem Tinh Tuyệt người dẫn tới, trong lòng có chút hừ, bởi vậy nói ra những lời ấy làm sơ che giấu.

Hắn lời còn chưa dứt, người đã chạy vội tiến lên, Vương Dương Minh gặp hắn đưa tay nhanh nhẹn, biết hắn khẳng định có võ công mang theo, nghĩ thầm Hoàng Đế bên người gần tùy tùng thái giám thế mà người mang võ công, như thế chưa từng nghe nói. Hắn đang muốn ngăn cản, cũng đã không kịp, này Vương Chấn thân pháp mười phần mau lẹ, mấy cái lên xuống ở giữa đã đến Tinh Tuyệt thân người trước.

Tinh Tuyệt người nhao nhao chửi rủa, Cung Tiễn Thủ lập tức bắn tên, liền muốn đem Vương Chấn bắn thành con nhím. Vương Dương Minh đang muốn tiến lên cứu giúp, đã thấy này Vương Chấn phát ông tay áo một cái, trong khoảnh khắc vọt lên mặt đất năm trượng có thừa, tránh thoát đối phương mưa tên, Vương Dương Minh ồ một tiếng, không nghĩ tới cái này Từ Thái Giám khinh công mười phần.

Vương Chấn trên không trung rơi xuống, giống như một con chim lớn nhào vào Tinh Tuyệt người trong đội ngũ, hai tay luân phiên xuất chiêu, Tinh Tuyệt người vội vàng ở giữa khó mà chống đỡ, nhao nhao bị hắn đánh xuống lập tức.

Nhưng là hắn lần này đánh bắt ngờ, một lần là đủ, đến tiếp sau Tinh Tuyệt người đã kịp phản ứng, nhao nhao kết thành chiến trận tiến lên hạ hắn,

Vương Chấn tay không khó mà ngăn địch, từ bên hông quát ra một kiện hình thù kỳ lạ Bình Khí đến, đem Tinh Tuyệt Nhân Vũ khí nhao nhao ngăn lại.

Vương Dương Minh gặp này Bình Khí là tròn hình một cái đĩa quay, biên giới sinh ra lưỡi đao sắc bén, Vương Chấn đem mâm tròn kia vung ra, mâm tròn kia liền ở bên cạnh hắn vờn quanh, địch nhân đụng phải nhao nhao kêu thảm, chắc là mâm tròn biên giới đao nhận gây thương tích, hắn một phen xuất thủ về sau, mâm tròn kia liền xoay tít trở lại trong tay hắn, xem ra mâm tròn kia bên trên hẳn là có đầu dây xích, dây xích một đầu liền giữ tại Vương Chấn trong tay. Vương Dương Minh từng cùng Đại Sư Huỳnh Triều Văn Đạo luận bàn Thiên Hạ bình khí, biết có một môn Kỳ Môn Bình Khí gọi là Huyết Tích Từ, chính là bộ đáng như vậy, lường trước Vương Chấn sở dụng chính là cái này Huyết Tích Từ.

Vương Chấn tuy nhiên võ công rất cao, Tinh Tuyệt người bên trong không có người nào là đối thủ của hắn, chỉ là đối phương lấy chiến trận đối địch, Vương Chấn võ công lại cao hơn, chỉ cần không phải đột phá Cửu Phẩm Đại Tông Sư, một người đối đầu một chi quân đội quả quyết không có có sinh lý.

Vương Dương Minh tuy nhiên chán ghét cái này Vương Chấn, lại biết đối phương là Hoàng Đế khâm phong Phó Thủ, tuyệt đối không thể xuất sai lầm, nếu không Hoàng Đế truy cứu xuống tới, chính mình những người này một cái cũng chạy không, vội vàng mệnh Tô Mộc, Cố Tích Phong các loại trong quân hảo thủ kết thành Tam Tài Trận trước đi tiếp ứng Vương Chấn. Vương Chấn giết một trận, tuy nhiên đã thương địch thủ phương mấy chục người, chính mình nhưng cũng bị địch nhân gây thương tích, trên cánh tay máu chảy ồ ạt, gặp Vương Dương Minh bên này có người tới tiếp ứng, cũng không dám ham chiến, nhảy lên một cái, rơi vào Tô Mộc bọn người hộ vệ bên trong, cùng một chỗ lui về tới.

Vương Dương Minh gặp thần sắc hắn chật vật, thần nhiên nói: "Vương công công hảo lợi hại võ công."

Vương Chấn biết rõ Vương Dương Minh là đang cười nhạo hắn, nhưng là tướng bên thua dùng cái gì nói dừng, còn nữa cái này sóng địch nhân là bởi vì chính mình vừa rồi chửi rủa mới bị dẫn tới, về tình về lý hắn đều không mà nói nói, đành phải thờ phỉ phò không đáp lời. Vương Dương Minh hỏi: "Không biết Vương công công nhìn thấy địch nhân Thủ Lĩnh không có?"

Vương Chấn lúc trước nói khoác mà không biết ngược, còn nói muốn đem địch nhân Thủ Lĩnh bắt giữ, giờ phút này bị hỏi thăm câu nói này, thật sự là hận tìm không được một cái lỗ để chui vào. Nhưng là hắn vẫn là hỏi đáp: "Ta gặp trong quân địch có người ở vào chính giữa, chung quanh tất cả đều là binh sĩ hộ vệ, người kia tựa hồ là nữ tử, lường trước người này hẳn là cái này một đội thống soái."

Vương Dương Minh hiểu kỳ nói: "Nữ tử?" Hắn biết Tinh Tuyệt Quốc Vương là nữ tử, nhưng là lai lịch thân phận đều thập phần thần bí, Hạ Nhân thám báo nhiều mặt tìm hiểu, cũng không thể thăm dò rõ ràng cái này Nữ Vương mạnh. Nghe nói Tinh Tuyệt nước hết lòng tin theo dạy, tin tưởng Chân Thần An Lạc cách mỗi mấy chục năm liền sẽ hàng vị kế tiếp Thánh Nữ đời chính mình Chấp Chính, cái này Thánh Nữ nhất định phải là Xử Nữ chi Thân, mà lại chung thân không thể lấy chồng, dùng cái này thuần khiết thân thể cung phụng Chân Thần An Lạc, mới có thể thu được An Lạc phù hộ.

Trừ cái này Nữ Vương bên ngoài, Quốc Trung Nam tôn Nữ tử, nam tử thường thường có thể cưới mười cái nữ tử, nữ tử địa vị căn bản không thể cùng nam tử so sánh, cho nên đoán nghĩ không ra vì cái gì nữ tử này lại là cái này năm ngàn Tinh Tuyệt người thống soái. Nhưng là nghe Vương Chấn nói, nữ tử này bị địch nhân nhiều mặt bảo vệ, cho dù không là Thống soái, cũng thể tất là bọn họ quan trọng nhân vật, nếu như có thể đem nữ tử này bắt giữ, phía bên mình khẳng định có thể chiếm cứ chủ động.

Hắn chính đang tự hỏi, lại nghe được đối phương phát một tiếng hô, năm ngàn nhân mã đã xông lên. Vương Dương Minh hét lớn một tiếng: "Kết uyên ương Tiểu Trận nghênh địch!" Một trăm Ứng Dương quân nhao nhao kết trận, lấy mười hai người làm một trận, hình thành tám cái Uyên Ương Trận, phối hợp lẫn nhau lấy tiến lên cùng địch nhân giao chiến.

Những này Ứng Dương binh lính đều đã là Bách Chiến Tinh Binh, tuy nhiên địch nhân quân thể hạo đại, bọn họ lại cũng không e ngại, song phương giao thủ một cái, đối phương tức bị Ứng Dương binh lính nhao nhao sát thương giết chết, nhưng là cái này một đội Tinh Tuyệt người rõ ràng không là trước kia bọn họ trong sa mạc du lịch lúc tao ngộ qua những Tán Binh đó, những địch nhân này đều là nghiêm chỉnh huấn luyện tinh duệ bộ đội, nhận công kích về sau thể mà không có chút nào tan tác, ngược lại kích thích lên bọn họ đấu chí, cùng Ứng Dương quân mọi người đánh cho khó bỏ khó phân.

Vương Dương Minh gặp địch nhân mười phần dũng mãnh, lường trước không thể đánh lâu, đành phải được hiểm đánh cược một lần, hắn hướng phe mình la lớn: "Cố Tích Phong, Hùng Bì, Trần Bá Tiên, Lữ Phụng Tiên, Tô Mộc, Trầm Thanh lòng này, Tú Cát, vương Phán Phán, Đạt Văn Đông, Lưu Giáo, Tiêu Thập Nhất! Lập tức về trận, cùng ta kết thành Thiên Cương Uyên Ương Trận tiến lên cầm địch thủ!"

Bạn đang đọc truyện *Dương Minh Kỳ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 77: Thần Bí Nữ Tử (2) :

Bị hắn có một chút tên mọi người lập tức triệt thoái phía sau, Vương Dương Minh tiến ra đón, cái này mười hai người lập tức kết thành một trận, vọt tới địch quân trong trận. Nguyên lai Vương Dương Minh tại mấy tháng hành quân tác chiến bên trong ý thức được nếu như gặp phải bất giác trước hết bắt

Vương thời khắc, phổ thông Uyên Ương Trận binh lính khó mà thỏa mãn trong trăm vạn quân lấy địch bên trên thủ cấp yêu cầu, nhất định phải Ứng Dương trong quân lớn nhất binh lính tình nguyện kết thành một trận mới có thể thực hiện.

Thế là hán đem Quốc Tử Giám một đám cùng Cổ Tích Phong một đám gọi tới đơn độc huấn luyện, cùng mình cùng một chỗ kết thành một cái tiểu uyên ương trận, cái này mười hai người là Ứng Dương trong quân võ công mạnh nhất hảo thủ, bọn họ kết thành Uyên Ương Trận uy lực cường đại vô cùng, được gọi là Thiên Cung Uyên Ương Trận.

Cái này mười hai người vừa ra tay, trong khoảnh khắc giống như hổ nhập bầy sói, đem địch nhân giết đến kêu cha gọi mẹ. Vương Dương Minh đứng ở trong trận tâm, trong tay Phong Lâm Hóa Sơn đao hóa quang đại hiện, lửa tham nhất đao đủ loại Thần Diệu chiêu số đều hướng trên người địch nhân chào hỏi, mỗi một đao đều dễ mấy chục tên địch nhân nuốt hận. Cái này mười hai người lần lần lộn lộn hướng phía trước tiến lên, tuy nhiên một thời gian uống cạn chung trà đã đến địch nhân trận liệt trung tâm, Vương Dương Minh quả gặp trong trận một con ngựa trắng bên trên ngồi ngay thẳng một cái được khăn lụa nữ tử, nữ tử kia vóc người thon thả, nhìn không ra niên kỷ, lại bị địch nhân bảo vệ tại giữa trận. Vương Dương Minh quát to: "Chúng ta lên trước, cầm cái kia che mặt nữ nhân!"

Mọi người nghe lệnh, càng thêm ra sức tiến lên giết địch, ngay lúc sắp đến nữ tử kia bên người. Nữ tử kia tựa hồ khám phá Vương Dương Minh ý đồ, nhẹ hô một tiếng, này Bạch Mã mười phần thông linh, xoay người rồi đi, tại hơn mười người binh lính hộ vệ dưới liền muốn thoát ly chiến trường.

Vương Dương Minh khẩn trương, đang muốn tiến lên truy kích, đã thấy địch nhân không muốn sống Địa Sát đến, tựa hồ muốn yểm hộ nữ tử kia rồi đi. Thiên Cung Uyên Ương Trận mọi người tuy nhiên võ công rất cao, lại cũng khó có thể tại một thời ba khác ở giữa thoát thân mà ra, Phong Lâm Hóa Sơn đao lại như thế nào dừng mãi, làm sao địch nhân giết chỉ không hết.

Mất thấy nữ tử kia đã đi ra Bách Xích xa, Vương Dương Minh nổi giận phừng phừng, từ sau lưng gỡ xuống Thiết Thai Cung, nói: "Tô Mộc, Trầm Thanh lông mày, bảo hộ ta!" Hai người nghe lệnh, lập tức đình chỉ giết địch, đứng tại Vương Dương Minh hộ vệ bên người, hơn người vì không cho Uyên Ương Trận phá tán, càng thêm ra sức giết địch.

Vương Dương Minh dựa vào Thiết Tiễn, nhắm chuẩn nữ tử kia hậu tâm, vận dụng Bá Nhan truyền cho mình Thần Tiễn chi thuật, đồng thời đem mình đã tu hành Tiểu Hữu Sở Thành Thiên Nhân Thông công phu cũng dùng tới, ánh mắt vượt qua trong đêm tối trăm mét khoảng cách, một mực khóa chặt nữ tử kia, hán một tiễn bắn ra, này tiễn phát ra một tiếng sắc nhọn gào thét, thẳng đến nữ tử kia phía sau lưng mà đi.

Mất thấy này tiễn liền muốn Kiến Công, bỗng nhiên nữ tử kia bên người nhảy ra một cái thân binh đến, dùng thân thể mình ngăn trở Thiết Tiễn. Vương Dương Minh Thần Tiễn là bức nào uy lực, người kia không kịp la lên, đã bị Thiết Tiễn vững vàng đóng đinh trên mặt đất. Nhưng là bị hán như thế dừng một chút, nữ tử kia càng thêm qua đến xa. Vương Dương Minh mất thấy Thiết Tiễn tâm bắn đã khó mà chạm đến nữ tử kia, không khỏi thở dài trong lòng.

Nguyên lai Bá Nhan sở dụng Thần Cung tâm bắn chừng ngàn mét, là thể gian nhất đẳng Thần Cung, nhưng là Vương Dương Minh cây cung này tiễn chỉ là phòng chế, khó mà với tới Bá Nhan cung tiễn, xa nhất cũng bắt quá bắn ra năm trăm mét.

Vương Dương Minh không kịp uể oải, mộ nhớ tới một cái biện pháp, đối Tô Mộc cùng Trầm Thanh lông mày nói: "Hai người các ngươi qua đem Cổ Tích Phong cùng Hùng Bi bị thay thế!" Hai người lập tức tiến lên, Cổ Tích Phong cùng Hùng Bi nghe được Vương Dương Minh triệu hoán, vội vàng trở lại bên cạnh hán, Vương Dương Minh nói: "Hai người các ngươi hợp lực, đem ta ném ra, ta muốn đi truy cái kia nữ!"

Hai người lĩnh mệnh, một người dựng lên Vương Dương Minh một cái chân, hết lớn một tiếng, dùng đủ lực khí toàn thân, hợp lực đem hán ném về nữ tử kia đảo tẩu phương hướng. Hai người này là bức nào thần lực, chỉ gặp Vương Dương Minh như là như đạn pháo bay ra ngoài, cấp tốc vượt qua một trăm xích khoảng cách, mất thấy Cổ Tích Phong cùng Hùng Bi lực đạo đã dùng hết, hán đột nhiên trên không trung giảm chân một cái, Càn Khôn Đại Na Di vô thượng kinh công lập tức phát động, tốc độ của hán so trước đó còn nhanh ba phần, tiếp tục hướng nữ tử kia vọt tới!

Giữa sân vốn đang đang chém giết lẫn nhau, theo Vương Dương Minh đuổi theo nữ tử kia mà đi, năm ngàn Tinh Tuyệt người bỗng nhiên đình chỉ động thủ, chỉ lẳng lẳng mà nhìn xem Vương Dương Minh. Hạ Nhân cũng ngừng tay đến, nhìn lấy bay trên không trung phe mình chủ soái, trong lúc nhất thời giữa sân lâm vào thần kỳ bình tĩnh, chỉ có Vương Dương Minh tiếng xé gió truyền đến.

Nữ tử kia dưới hông chỗ kỵ tuần mã rất là thần tốc, trong khoảnh khắc đã chạy ra rất xa, nhưng là Vương Dương Minh Càn Khôn Đại Na Di là thể gian thần diệu nhất khinh công, phát động một dặm bên trong nhanh hơn bất luận cái gì tuần mã, hán mấy cái lên xuống, đã đuổi tới nữ tử kia sau lưng, năm ngàn Tinh Tuyệt người tất cả đều hô to, nhắc nhở nữ tử kia chú ý sau lưng. Nữ tử kia nghe được tiếng hô, vội vàng quay đầu, gặp Vương Dương Minh như là Thần Binh Thiên Hàng đã đến phía sau nàng, nàng khuôn mặt giấu ở hắc sa bên trong, nhìn không ra biểu lộ, chột đuôi ra hai tay nghiêng địch, chụp về phía Vương Dương Minh ở ngực. Vương Dương Minh gặp nữ tử này tư thế, công phu chắc hẳn sẽ không quá cao, nhưng là cẩn thận lý do, hán vẫn là vận đủ mười thành Cửu Dương Thần Công, mở ra tiểu thủ đoạn phòng ngự, đón lấy nữ tử kia song chưởng.

Lại nghe được bịch một tiếng tiếng vang, nữ tử kia bị hán một chưởng này đánh bay ra xa mười mấy trượng. Vương Dương Minh cảm giác được đối đang nghiêng đón nhất chưởng bên trong không có chút nào chưởng lực, tâm đạo nữ tử này nguyên lai không biết võ công! Hán đại hi, đuổi bước lên phía trước, một chiêu đem nữ tử kia chế trụ, nhưng là này nữ đã sớm bị hán chưởng lực đánh xui, niện phun máu tươi, mất thấy là không sống. Phải biết, Vương Dương Minh bây giờ thể nhưng là Lục Phẩm nửa mức độ, hán cái này toàn lực nhất chưởng, chưởng lực hạng gì hùng hậu, nữ tử này không có nội lực, muốn dưới một chưởng này lưu đến tánh mạng, chỉ sợ là khó.

Năm ngàn Tinh Tuyệt binh lính bỗng nhiên phát một tiếng hô, liền muốn tiến lên cùng Vương Dương Minh liều mạng. Vương Dương Minh đem nữ tử kia kéo lên, đem Phong Lâm Hóa Sơn đao chống đỡ cô nàng, ý tứ hết sức rõ ràng: Các ngươi dám can đảm tiến lên, ta lập tức liền đưa nàng quy thiên.

Năm ngàn Tinh Tuyệt người không biết nữ tử kia sinh tử, nhất thời không dám có hành động, bỗng nhiên không biết ai phát một tiếng hô, mọi người nhao nhao giống như nước thủy triều thối lui, tuy nhiên một khắc công phu, cái này năm ngàn Tinh Tuyệt người đã gục ngựa qua không còn thấy bóng dáng

tầm hơi, phảng phất bọn họ xưa nay chưa từng tới bao giờ. Chỉ có cái kia hôn mê nữ tử, chứng minh vừa rồi phát sinh hết thảy không phải là mộng.

Vương Dương Minh đem nữ tử kia mang về Hán Quân trong trận, Vương Chấn đi lên phía trước liền muốn dùng Huyết Tích Tử kết quả nữ tử kia, Vương Dương Minh nguyền rủa một cái, Vương Chấn vừa mới kiến thức võ công của hắn, biết cái này vương Giáo Ủy võ công còn trên mình, không dám lỗ mãng, Trương Khiên đi lên phía trước, khen: "Vương Giáo Ủy thật sự là Vô Song Mạnh Tướng, trong trăm vạn quân lấy địch nhân bên trên thủ cấp không cần tốn nhiều sức!"

Vương Dương Minh lắc đầu, nói: "Ta ra tay trọng. Vốn còn muốn từ nữ tử này trong miệng hỏi khéo ra ít đồ đến, không muốn một chương này để cho nàng mất mạng."

Hắn chính ai thán, bỗng nhiên nữ tử kia ưm một tiếng, thế mà thăm thẳm tỉnh lại.

Bạn đang đọc truyện *Dương Minh Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 78: Thần Bí Nữ Tử (3) :.

Vương Dương Minh gặp nữ tử kia ung dung tỉnh lại, trong lòng hết sức tò mò. Lúc trước hắn lấy Thập Thành Công Lực nhất chương đem nữ tử kia đánh bay, trong lòng biết nữ tử này thực cũng không có chút nào nội lực mang theo, hắn một chương này đủ để Khai Bi Liệt Thạch, bởi vậy hắn kết luận nữ tử này thế tất Tâm Mạch đứt đoạn, đoạn vô sinh lý. Nhưng là hiện thực bày ở trước mắt, không khỏi hắn không tin, nữ tử này đúng là không chết. Hắn gặp nữ tử này tỉnh lại, nhưng rõ ràng trọng thương phía dưới toàn thân bất lực, chỉ là lạnh lùng nhìn lấy hắn, tựa hồ muốn hắn nhìn thành một khối đá.

Vương Chấn cuộc đời yêu nhất làm việc tình cũng là đánh chó mù đường, hắn gặp nữ tử này đã bị Vương Dương Minh bắt giữ, lại đã không chịu thua cũng không sợ, ánh mắt băng lãnh đến làm cho người mười phần không thoải mái, trong lòng giận dữ, đi ra phía trước một thanh gươm xuống nữ tử kia trên mặt che mặt.

Vương Dương Minh cũng có tâm nhìn một cái nữ tử này đến tốt cùng là lai lịch thế nào, bởi vậy cũng không có ngăn đón Vương Chấn. Mặt che mặt bị kéo trên mặt đất, lộ ra nữ tử kia khuôn mặt, vậy xem mọi người gặp đều nhao nhao ồ một tiếng, nguyên lai nữ tử này sinh được cực đẹp, nàng màu da trắng như tuyết, tựa hồ chưa từng có nhận qua đại mặc mặt trời gay gắt thiêu đốt, hốc mắt thâm thúy, sâu con ngươi màu xanh lam như là một vũng đại hải khó mà hiểu rõ, mũi hơn xa Hạ Nhân vì cao, càng lộ ra khí khái hào hùng. Bờ môi nông cạn, tai tiểu xảo, lại là Tinh Tuyệt người bên trong khó gặp mỹ nữ. Vương Dương Minh gặp vậy xem tất cả mọi người nhìn có chút si, vội vàng lại đem mặt che mặt cho nữ tử kia bịt kín, tựa hồ sợ hãi nữ tử này khuôn mặt có đáng sợ ma lực.

Hắn vận khởi Thiên Tử Vọng Khí Thuật công phu đi xem này trên người nữ tử, tuy nhiên môn công phu này hắn sơ luyện, mà lại căn cứ Tán Nghi Sinh thuyết pháp, ánh mắt hắn cũng không so với thường nhân có được càng nhiều ngày hơn phú, cho nên cái này Thiên Tử Vọng Khí Thuật hắn bất luận luyện thế nào đều khó mà đạt tới tuyệt đỉnh, nhưng là cái môn này dò xét địch hư thực võ công cuối cùng vẫn là không thể khinh thường, đến là bị hắn nhìn ra một chút đoạn nghệ.

Nguyên lai nữ tử kia trong đan điền có một cỗ màu ngà sữa khí ngọn nguồn, bên trong chậm rãi ra bên ngoài tản ra màu trắng dòng nhỏ, những này dòng nhỏ du tẩu tại năng Toàn Thân Kinh Mạch, tựa hồ là một cỗ phi thường thần kỳ có thể chữa trị thương thế khí lưu, khí lưu mỗi tại trong cơ thể nàng du tẩu một lần, nàng trong kinh mạch bị thương liền chậm lại một điểm, tuy nhiên quá trình mười phần chậm chạp, nhưng là Vương Dương Minh đoán chừng cho nàng thời gian mười ngày, nàng lần này sở thụ thương tổn liền có thể hoàn toàn khôi phục. Hắn không biết loại này thần kỳ thủ đoạn là cái gì, nhưng là lường trước đây là nữ tử này đặc dị thiên phú. Khó trách nữ tử này có thể tại chính mình toàn lực một dưới lòng bàn tay còn có thể không chết, nguyên lai là có loại này thủ đoạn bảo mệnh.

Sau đó chính là muốn thăm hỏi nữ nhân này, cái này cả đám bên trong lấy Trương Khiên chức vị cao nhất, thế là từ hắn đến thăm, Vương Dương Minh đem Bích Lạc kêu đến khi Thông Dịch. Trương Khiên hỏi: "Người là Tinh Tuyệt Quốc Trung người nào? Thế nhưng là cái này một đám quân đội Thủ Lĩnh? Vì cái gì bọn họ đều bảo hộ lấy người?"

Bích Lạc dựa vào Trương Khiên lời nói hỏi mấy lần, nữ tử này chỉ là không nói lời nào. Vương Chấn thấy khí muộn, Huyết Tích Tử trong tay xoay tít nhất chuyển,

Liền muốn tiến lên dùng hình. Vương Dương Minh ngăn lại hắn, nói ra: "Xem ra nữ tử này là người câm."

Lại nghe được nữ tử này lạnh lùng nói một câu: "Ta không phải Người câm." Thanh âm tuy nhiên không lớn, lại là nói Hán Ngữ.

Vương Dương Minh lấy làm kỳ, nói ra: "Người thế mà biết nói tiếng Hán?"

Nữ tử kia chỉ nói câu này, lại lạnh lùng không nói thêm gì nữa. Vương Chấn nhin không được liền muốn động thủ, Vương Dương Minh ngăn lại hần nói: "Vương công công Huyết Tích Từ bá đạo dị thường, nữ tử này dưới mắt trọng thương mang theo, lại chịu người một chút quyết định cũng là chết."

Vương Chấn mũi vênh lên trời, lạnh nhạt nói: "Vậy theo vương Giáo Úy ý tứ, ứng nên xử trí như thế nào?"

Vương Dương Minh nghĩ một hồi, nói: "Ta gặp nữ tử này bị năm ngàn Tinh Tuyệt binh lính bảo vệ, chắc là cái phi thường trọng yếu nhân vật. Dưới mắt chúng ta còn tại hiểm địa, có nữ tử này ở bên người, chúng ta an toàn trừ mã có thể lấy gia tăng không ít. Đã nàng không muốn nói, chúng ta cũng không cần vội vã thăm nàng, liền mang nàng lên đường, trên đường có nàng tại, chúng ta thì tương đương với thêm một cái Hộ Thân Phù. Còn thân phận nàng, chúng ta đối nàng ba ngày, nàng nhin không được tự nhiên là nói. Nếu như đến lúc đó không nói, Vương công công lại cử động hình không muộn."

Vương Chấn từ chối cho ý kiến, Trương Khiên lại gật đầu đồng ý, chỉ là hỏi: "Nữ tử này dưới mắt bị thương nặng, kỳ không được lập tức, chúng ta lại như thế nào mang nàng lên đường?"

Vương Dương Minh nói: "Trong quân tự chuẩn bị Vận Lương ngựa cái xe, trên xe còn có chút ít không gian, chúng ta liền đem nữ tử này thả trong xe ngựa, từ Bích Lạc ở một bên giám thị nàng." Nói gọi tới thủ hạ binh lính, dùng da trâu dây thừng đem cô gái này trói cái rắn chắc, bỏ vào trong xe ngựa, Bích Lạc cùng với nàng cùng một chỗ ngồi trong xe ngựa. Mọi người gặp nay đêm đã vô sự, trừ phụ trách canh gác binh lính bên ngoài, hơn người riêng phần mình trở về nằm ngủ.

Vương Dương Minh đem Trương Khiên kéo qua một bên, hướng hần báo cáo cái này trên người nữ tử cổ quái khí lưu màu trắng. Trương Khiên nghi ngờ nói: "Loại này thủ đoạn lão phu chưa từng nghe thấy, xem ra nữ tử này thân phận nhất định không phải bình thường."

Vương Dương Minh gật đầu nói: "Hầu Gia, dưới mắt chúng ta cẩn thận giám thị nàng liền. Về sau mấy ngày còn mời Hầu Gia hảo hảo ước thúc này Vương công công, không cần cho chúng ta gây chuyện."

Trương Khiên xưng phải, Vương Dương Minh tức cáo từ đi tới một bên nghỉ ngơi. Không bao lâu, mọi người nhao nhao nằm ngủ, tại cái này thê lương đại mạc bên trong, cái này một đội nhỏ Tiểu Đội Ngũ liền như là Giới Tử nhỏ bé. Vương Dương Minh ngẩng đầu nhìn trên trời Quần Tinh, lúc đầu còn tỉnh cả ngủ, chờ một lúc cảm thấy khốn đốn, rốt cục chậm rãi ngủ mất.

Hôm sau trời vừa sáng, lính gác đánh thức mọi người, Vương Dương Minh làm sơ thu thập, tức phân phó mọi người tiếp tục đi đường. Hần qua trong xe ngựa nhìn nữ tử kia, gặp nàng cũng đã tỉnh lại, chỉ là không nói lời nào, khí sắc lại so với tối hôm qua đỡ một ít, Vương Dương Minh biết nàng nội thương lại tốt một điểm, bàn giao Bích Lạc nhất định phải chặt chẽ trông giữ, Bích Lạc gật đầu đáp ứng, Vương Dương Minh tức lên ngựa mang Binh tiến lên.

Đoạn đường này đi mười phần thuận lợi, nhưng là đi qua tới hôm qua một trận ác chiến, Tinh Tuyệt người đã nắm giữ bọn họ hành tung, thỉnh thoảng có tốp năm tốp ba Du Kỵ binh tại bọn họ bốn phía đi dạo nhưng cũng không lên trước, Vương Dương Minh trong lòng phỏng đoán, nhóm này Tinh Tuyệt người nhất định là sợ ném chuột vỡ bình, không dám vào công, chỉ phái Du Kỵ binh đến đây quan sát. Hần càng chắc chắn nữ tử này nhất định là có trọng yếu thân phận nhân vật, chỉ là không biết nàng là cái nào Thân Vương Vương Phi, lại hoặc là cái nào nhân vật trọng yếu nữ nhi?

Được một buổi sáng, Vương Dương Minh lúc đầu chuẩn bị tìm kiếm địa phương nghỉ ngơi, chợt nghe được hậu phương truyền đến trận trận tiếng mắng, nghe thanh âm mười phần lạnh lạnh, Vương Dương Minh vỗ ót một cái, mắng thăm cái này Vương Chấn lại làm trò gì. Hần hỏi mã đi xem, gặp Vương Chấn đang bên cạnh xe ngựa chửi rủa không nghỉ, Vương Dương Minh tiến lên phía trước nói: "Vương công công, ngài làm sao?"

Vương Chấn thờ phỉ phò nói: "Nhà ta muốn đến thăm hỏi nữ tử này, không ngờ nàng không thêm đề ý nhà ta, chỉ là giả câm. Nhà ta trong cung đó cũng là tai to mặt lớn nhân vật, liền ngay cả Hoàng Thượng cũng đối nhà ta kính đề một điểm, làm sao nữ tử này như thế lòng dạ cao ngạo, nhà ta nếu không phải xem ở nàng là chúng ta Hộ Thân Phù phân thượng, nhất định đưa nàng trăm làm hai đoạn"

Bạn đang đọc truyện *Dương Minh Kỳ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 79: Thần Bí Nữ Tử (4) :.

Vương Dương Minh tâm đạo người cái này Từ Thái Giám, chính mình không có chim, đương nhiên không hiểu được thương hương tiếc ngọc. Như thế một cái như hoa như ngọc nữ tử, liền muốn tùy tiện đánh giết, thật sự là sát phong cảnh. Còn nữa, người ta là Tinh Tuyệt người, cũng không phải Hạ Nhân, dựa vào cái gì muốn đối người lịch thiệp ba phần? Hần đành phải khuyên như: "Vương công công không cần tức giận, chúng ta đã đối nàng một ngày, lại đối hai ngày nàng liền trung thực."

Hần vén màn cửa lên đi xem nữ tử kia, gặp nàng lặng yên ngồi, đối chung quanh hết thấy mắt điếc tai ngơ. Bích Lạc cũng liền an tĩnh nhìn lấy nàng. Vương Dương Minh hỏi Bích Lạc nói: "Cái này cho tới trưa nàng có thể từng nói cái gì?"

Bích Lạc lắc lắc đầu nói: "Dương Minh ca ca, nàng thật sự cùng Người cầm, một chữ đều chưa từng nói."

Vương Dương Minh nhíu mày, tâm đạo nữ tử này cũng là kiên cường, không biết đến là lai lịch thế nào, hẳn chính đang do dự muốn hay không dùng chút thủ đoạn cường ngạnh để nữ tử kia biết lợi hại, lại chợt nghe được âm thanh cảnh báo mãnh liệt, phía trước binh lính đang cảnh báo. Ứng Dương quân mọi người nghe được cảnh báo sau cấp tốc đề phòng, triển khai trận hình phòng ngự. Vương Dương Minh lên ngựa chạy vội tiến lên, hỏi lính gác nói: "Tình huống như thế nào?"

Lính gác đưa tay hướng về phía trước nhất chỉ, nói: "Bầm thống soái, một chi ước chừng năm trăm người không rõ tiểu đội chính đang nhanh chóng hướng chúng ta bên này gần lại khép."

Vương Dương Minh trên ngựa nhìn ra xa, gặp một chi đội ngũ đang hướng phe mình đánh tới, những người kia dị thường trầm mặc, trừ móng ngựa chạy vội thanh âm bên ngoài không có phát ra hẳn bất kỳ thanh âm gì, toàn bộ mặc quần áo bó màu đen, không có rõ ràng tiêu chí, nhìn không ra là nơi nào bộ đội. Nhưng là hiện nay phe mình một đoàn người đều còn tại Tinh Tuyệt Biên Giới, trừ Tinh Tuyệt người, lại có ai có thể đột nhiên xuất hiện ở đây?

Vương Dương Minh gặp đám người này rõ ràng không phải phổ thông binh sĩ, chi sợ đối phương là Tinh Tuyệt người bên trong cao thủ, vì ngăn ngừa không tất yếu tổn thất, vội vàng đem Bích Lạc cùng này Thần Bí Nữ Tử đều từ trên xe gọi xuống tới, đem chính mình nội lực độ đến Bích Lạc trên thân, mệnh nàng dùng Tinh Tuyệt ngữ hô to: "Lại không dùng tay, chúng ta liền muốn giết nữ nhân này!"

Ý hẳn tại làm cho đối phương sợ ném chuột vỡ bình, đừng tưởng rằng phía bên mình không dám đối cái này nữ thể nào, Bích Lạc gọi hàng thời điểm, hẳn đã đem Phong Lâm Hóa Sơn đao gác ở nữ tử kia trên cổ. Nhưng là này năm trăm Tinh Tuyệt người đối với cái này không có phản ứng chút nào, chỉ tiếp tục vọt tới trước, ngay lúc sắp vọt tới Ứng Dương quân trận trước.

Vương Dương Minh gặp sợ ném chuột vỡ bình một chiêu này vô dụng, trong lúc nhất thời cũng không làm rõ ràng được là chuyện gì xảy ra, đành phải mệnh Ứng Dương trong quân ở vào trước trận bốn mươi tám người tiến lên kết trận nghênh địch. Song phương vừa tiếp xúc, cái này năm trăm Tinh Tuyệt người không giống bình thường chỗ lập tức thể hiện ra, những người này ở đây Hán Quân Uyên Ương Trận uy lực phía dưới thế mà cũng không tan tác, mỗi người bọn họ đều có Tam Phẩm trở lên thực lực, trên ngựa trần trọc xê dịch thế mà khó khăn lắm né qua Lang Tiền cùng Đoàn Dao tập kích, Ứng Dương quân từ thành lập đến nay chưa từng có được chứng kiến cường địch như thế, nhất thời có chút luống cuống tay chân, có một ít khinh địch binh lính bị địch nhân nhất đao chém trúng cái cổ,

Máu chảy ồ ạt.

Nguyên lai Ứng Dương Quân Trang giáp tuy nhiên tinh xảo, nhưng cũng không cách nào làm đến khắp nơi bảo hộ, chỗ cổ cũng là yếu kém nhất một vòng. Vương Dương Minh gặp có bảy tám cái phe mình binh lính bị địch nhân chém trúng, mắt thấy là không sống, trong lòng giận dữ dị thường, phải biết Ứng Dương quân đã kinh lịch lớn nhỏ hơn trăm cuộc chiến đấu, còn chưa từng có tổn thất qua một người, mạng hẳn phe mình trong trận doanh Tô Mộc các loại võ công cao cường người tiến lên nghênh địch, chính mình thì hung tợn đối này Thần Bí Nữ Tử nói: "Nhóm người này là các người Tinh Tuyệt trong nước người nào? Vì cái gì không có kỵ thân phận của người đến đây ra tay!"

Nữ tử kia lạnh lùng nhìn hẳn liếc một chút, dùng Hán Ngữ hồi đáp: "Bọn họ là tới giết ta, như thế nào hội bạn tâm thân phận ta."

"Tới giết người?" Vương Dương Minh không hiểu ý, hỏi: "Bọn họ tại sao tới giết người? Người đến tốt cùng là ai?"

Nữ tử kia cười nhạt một tiếng, Vương Dương Minh không biết nữ tử này thế mà còn biết cười, nụ cười này lại là khuynh quốc khuynh thành, khiến cho hẳn trong chốc lát lại có chút ngốc, nhưng là cái này nhân nhạt trong tuổi cười nhưng lại để lộ ra đêm không hết thất lạc. Nghe nàng nói: "Ta coi là Hạ Nhân bên trong giống như người thiếu niên anh hiệp hẳn là tuyệt đỉnh thông minh hạng người, không muốn người thế mà vẫn luôn không có đoán được Ta là ai. Hiện nay ta sẽ nói cho người biết đi, ta chính là Tinh Tuyệt nước Nữ Vương, khắc Ôn Thị!"

Vương Dương Minh nghe được lời ấy, phảng phất bị lời điện bỗ trúng, hẳn không thể tin nhìn lấy cô gái kia nói: "Người là Tinh Tuyệt Nữ Vương? Người nói đùa cái gì!"

Một ngày này, đối với nữ tử này thân phận đủ loại suy đoán, đều từng tại trong đầu hẳn xoay quanh. Hẳn cũng không phải là không có nghĩ tới nữ tử này có thể là Tinh Tuyệt Nữ Vương, nhưng là ý nghĩ này vừa mới xuất hiện liền bị hẳn phủ quyết, Tinh Tuyệt Nữ Vương, Nhất Quốc Chí Tôn, làm sao lại xuất hiện tại Biên Phòng Quân trong đội ngũ. Nhưng là dưới mắt nữ tử này chính mệnh thừa nhận, lại không phải do hẳn không tin.

Bích Lạc nghe được hai người đối thoại, tiến lên đối Vương Dương Minh nói: "Dương Minh ca ca, nàng nói có thể là thật. Đương nhiệm Tinh Tuyệt Nữ Vương thật là khắc Ôn Thị, khắc ám là nàng họ."

Vương Dương Minh từ trong lúc khiếp sợ hồi phục lại, đối khắc Ôn Thị nói: "Vậy người nói cho ta biết, vì cái gì những người áo đen này đến đây giết người?"

Khắc Ôn Thị lắc đầu, nói: "Đây là lại cực kỳ đơn giản đạo lý. chỉ là dưới mắt, người còn có thời gian hỏi ta những vấn đề này?"

Vương Dương Minh bị nàng điểm tỉnh, quay đầu nhìn lại Lương Quân Giao Chiến, gặp Tô Mộc bọn người mặc dù nhưng đã kết trận nghênh đón, ngay cả Vương Chân đều hất ra Huyết Tích Tử tiến lên giết địch, trong lúc nhất thời Ứng Dương quân không hề thương vong, nhưng là địch nhân từng cái đều là hảo thủ, mà lại lẫn nhau ở giữa phối hợp hết sức ăn ý, bọn họ mục tiêu rõ ràng không phải sát thương Ứng Dương quân, chỉ gặp bọn họ cấp tốc tránh đi Tô Mộc bọn người nghênh kích, cuồng thúc chiến mã hướng Vương Dương Minh phương hướng chạy tới. Tô Mộc bọn người gặp chủ soái lập tức liền muốn bị hạ, liều mạng hướng trở về, cứ như vậy, từng cái tiểu uyên ương trận tại mọi người liều mạng lui về thời điểm liền đã phá. Cũng may đối phương cũng không thêm đề ý những này Ứng Dương quân, nếu không lúc này bọn họ trở lại giết một phen, Ứng Dương quân chỉ sợ phải chết thảm trọng.

Vương Dương Minh bây giờ đã là Lục Phẩm nửa thực lực, thấy đối phương hoá tốc hướng mình đánh tới, trong lòng thật cũng không sợ, hất trái tay nắm chặt Phong Lâm Hòa Sơn đao, tay phải quất ra giấu đi mũi nhọn Trọng Kiếm nắm trong tay, hét lớn một tiếng, thôi động toàn thân nội lực phát động lửa tham nhất đao, nhưng gặp đao trên thân kiếm hồng quang thoáng hiện, Phong Lâm Hòa Sơn đao cùng giấu đi mũi nhọn Trọng Kiếm thế mà đều cháy bùng rực đứng lên, Viễn Vọng phảng phất Vương Dương Minh vác lên một lớn một nhỏ hai cây ngọn lửa.

Vương Dương Minh đón xâm phạm địch nhân, hai tay múa khai đao kiếm, cũng không câu nệ cái gì đao pháp kiếm pháp, đối phương chỉ cần sát bên chính mình đao kiếm, lửa tham nhất đao nhất thời phát động, đem đối phương đốt thành tro bụi. Đối phương gặp Vương Dương Minh đao kiếm lợi hại, rất có một người giữ ải vạn người không thể qua tư thế, thế công hơi chậm rãi, Vương Dương Minh đứng lý không tha người, đem đao kiếm hết sức hướng phía trước một bộ, nhưng vương trồn năm trượng bên trong mặt đất bỗng nhiên hiện lên vô số tia lửa, những này hỏa tinh đến kỳ quặc, chỉ cần dính vào trên người đối phương, lập tức dấy lên một mảnh Hỏa Liên, một hơi ở giữa liền đem đối phương đốt thành tro bụi.

UU đọc sách hoan nghênh rộng rãi Thư Hữu quang lâm duyệt, mới nhất, nhanh nhất, nóng nhất tác phẩm đang viết đều ở UU đọc sách! Điện thoại di động Người sử dụng mời đến duyệt.

Bạn đang đọc truyện *Dương Minh Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 80: Thần Bí Nữ Tử (5) :.

Đây chính là lửa tham nhất đao Đệ Thập Nhất Thức bá đạo tuyệt học —— Hỏa Lý Chung Kim Liên. Một chiêu này đã là Vương Dương Minh nắm giữ lửa tham nhất đao Tối Cao Cảnh Giới, với hắn mà nói tiêu hao quá lớn, chỉ là hắn vừa mới biết được bên người người cũng là Tinh Tuyệt Nữ Vương, lại nhìn thấy phe mình quân đội có bảy tám cái âu yếm binh lính bị đối phương giết chết, trong lòng vừa sợ vừa giận, nổi giận phùng phùng phía dưới thế mà bị hắn thuận lợi địa sử ra một chiêu này. Địch nhân gặp Vương Dương Minh phảng phất Hỏa Thần hàng thế, căn bản gần không được hắn thân thể, càng đừng đề cập muốn ám sát phía sau hắn Tinh Tuyệt Nữ Vương, cầm đầu một người áo đen phát một tiếng hô, còn lại người áo đen nhao nhao rút lui mà đi, lưu lại hơn trăm có đủ đốt cháy khét thi thể. Ứng Dương quân thấy đối phương vô công cao cường, lại rút lui lúc Pháp Độ nghiêm ngặt, không thấy chút nào tan tác, bởi vậy không dám ngăn trở, thả bọn họ qua.

Vương Dương Minh thu lửa tham nhất đao, hung tợn trừng nữ tử kia liếc một chút, đưa nàng kéo lấy đi đến Trương Khiên trước người, bẩm báo nói: "Hầu Gia, nữ tử này vừa mới tự nhận thân phận, nàng cũng là Tinh Tuyệt Nữ Vương khác Ôn Thị, vừa mới này năm trăm người áo đen cũng là đến đây ám sát nàng Tinh Tuyệt binh lính."

Trương Khiên ở hậu phương nhìn về phía trước trận kia ác chiến, vốn là cảm thấy không khỏi diệu, chợt nghe được Vương Dương Minh nói như thế, trong lòng kinh hãi, nhìn cô gái kia nói: "Người chính là Tinh Tuyệt Nữ Vương?"

Nữ tử kia gật gật đầu, Trương Khiên đang muốn hỏi lại, đã thấy Vương Dương Minh mắt hỏ rung rung, hỏi: "Vương Giáo Ủy làm sao?"

Vương Dương Minh nức nở nói: "Vừa mới trận kia đánh bất ngờ, địch nhân thân thủ cao cường, quân ta có bảy tám người thương vong, hạ quan từ khi tổ kiến Ứng Dương quân đến nay, còn chưa bao giờ chết qua một cái huynh đệ, đột nhiên nhìn thấy bọn họ bị giết, trong lòng bị chấn..."

Khắc Ôn Thị bỗng nhiên lạnh như băng đối Vương Dương Minh nói: "Người bây giờ đem ta thả, còn kịp."

Vương Dương Minh không biết nàng nói là có ý gì, Bích Lạc chợt hoảng sợ nói: "Dương Minh ca ca, chúng ta đều quên, nàng không phải có đặc thù năng lực sao!"

Vương Dương Minh mới chợt hiểu ra, dưới sự kích động ngay cả lời đều nói không lưu loát: "Người... Người nói là... Người có thể cứu..." Nguyên lai hắn nhớ tới khắc Ôn Thị trong đan điền có thần kỳ khí lưu màu trắng, những khí lưu này đã có thể khôi phục năng lực thương thế, có lẽ cũng có thể dùng tới cứu người.

Khắc Ôn Thị gật đầu nói: "Lại trễ một khắc coi như không kịp."

Vương Dương Minh cùng nổi lên thủ đao, vận khởi lửa tham nhất đao công lực, nhất chương hướng khắc Ôn Thị trên thân da trâu dây thừng chém tới, tay rơi chỗ, da trâu dây thừng ứng thanh mà đứt. Hắn nắm lên khắc Ôn Thị tay, mấy cái lên xuống đã đến mấy cái kia trọng thương bắt trị binh lính trước người, nói: "Mau cứu hắn nhóm!"

Khắc Ôn Thị thả thoát tay hắn, tựa hồ chê hắn đối với mình quá không tôn trọng, hung tợn nguyền hắn một cái, cúi người qua, đưa bàn tay đặt ở một cái cái cổ ở giữa máu chảy ở ạt binh lính trước người, trong miệng nói lầm bầm, bỗng nhiên trên tay nàng nổi lên một trận bạch quang, này bạch quang bao phủ lại binh sĩ kia cổ ở giữa vết thương, chỉ gặp những dữ tợn đó đáng sợ vết thương lập tức lấy mất trần có thể thấy tốc độ khôi phục,

Không ra một khắc công phu, đã khôi phục như lúc ban đầu, binh sĩ kia nhẹ nhàng hừ vài tiếng, một cái mạng rớt cục tại thời khắc cuối cùng kiểm về.

Khắc Ôn Thị theo nếp hành động, đem tám tên lính tất cả đều cứu trở về, chỉ là những người này mất máu quá nhiều, ngắn hạn bên trong khẳng định là không thể tác chiến. Vương Dương Minh mệnh dư binh lính đem cái này mấy người lính mang lên chỗ thoáng mát tu dưỡng, trong lòng một khối đá lớn rơi xuống đất, lúc này mới đối khắc Ôn Thị nói: "Người ta trận doanh khác biệt, nói đến hấn là không đội trời chung cừu nhân, nhưng là người cứu ta Ưng Dương quân sĩ bình tánh mạng, ta phải cảm ơn người mới là."

Trương Khiên bọn người sớm đã đi theo hạng tới, kiến thức nữ tử này thần kỳ thủ đoạn, đều nhao nhao tán thưởng không thôi. Vương Chấn lại nói: "Nếu không phải nàng tại chúng ta trong trận, chúng ta cũng sẽ không bị địch nhân tập kích. Ta nhìn a, vương Giáo Ủy người cũng không có cảm tình gì tạ nàng. Ngược lại là hiện tại chúng ta đã biết nàng cũng là Tinh Tuyệt Nữ Vương, chúng ta đem nàng áp trở lại kinh thành, Hoàng Thượng nhất định Long Tâm cực kỳ vui mừng, chúng ta còn có thể hảo hảo nhục nhả một phen Tinh Tuyệt người, buộc bọn họ cắt Đất đền Tiên, cũng là để bọn hấn quy thuận chúng ta Đại Hạ, cũng không phải là không được sự tình."

Vương Dương Minh tuy nhiên đối Vương Chấn không có hảo cảm, nhưng là cũng cảm thấy hấn lời nói này có đạo lý, Trương Khiên luôn luôn trong triều làm quan, càng là biết bên trong lợi hại, nghĩ thâm cái này cũng thật sự là Thiên Trợ ta Đại Hạ, thế mà bị chúng ta bắt được như vậy một đầu cá lớn, xem ra Đại Hạ cùng Tinh Tuyệt ở giữa vài chục năm chiến tranh liền muốn có một kết thúc.

Khắc Ôn Thị thấy mọi người ngoài miệng không nói, thực đều là đồng ý Vương Chấn ý kiến, nàng lại cũng không sợ hãi, lạnh lùng nhìn lấy Trương Khiên cùng Vương Dương Minh, chậm rãi nói: "Ta khuyên các người vẫn là sớm làm tử cái ý niệm này. Nếu như ta đoán không lầm, Tinh Tuyệt đã đề cử ra tân nữ vương nhân tuyển, ta cái này Nữ Vương đối bọn hấn tới nói đã không có bất cứ tác dụng gì."

Trương Khiên bọn người không hiểu ý, khắc Ôn Thị lại cũng lười nói thêm nữa. Bích Lạc tại đến Tây Vực trước đó, bởi vì biết mình sắp đảm nhiệm Đại Thông dịch, cho nên đối Tây Vực Thập Lục Quốc các loại tình huống đều làm kỹ càng hiểu biết. Nàng tiến lên đối Trương Khiên cùng Vương Dương Minh bẩm: "Khắc Ôn Thị nói tới không tệ. Hiện tại Tinh Tuyệt nước tám thành đã đem mới Thánh Nữ đề cử vì Nữ Vương."

Nguyên lai Tinh Tuyệt Quốc Chính thể cùng Đại Hạ cũng không giống nhau, Nữ Vương mặc dù là trên danh nghĩa Quốc Gia tối cao nguyên thủ, lại không có cái gì thực quyền, chỉ là hưởng có vô thượng vinh diệu mà thôi, trên thực tế là cái Hư Chức, chánh thức nắm giữ Quốc Gia quyền lực là Trường Lão Viện. Trường Lão Viện bên trong có mười vị Trường Lão, đều là am hiểu quyền mưu Chính Trị Gia, mỗi đến một giới Nữ Vương chết già, bệnh chết hoặc là không phải bình thường tử vong thời điểm, Trường Lão Viện liền sẽ căn cứ cái này Nữ Vương tử vong thời gian, tìm kiếm được Quốc Trung trong cùng một lúc xuất sinh nữ tính trẻ sơ sinh, nhận định là Chân Thần An Lạc đề cử vị kế tiếp Thánh Nữ. Nếu như đồng thời có mấy cái bé gái nhi xuất sinh, thì áp dụng Kim Bình rút thăm chế độ, ngẫu nhiên rút ra một cái bé gái nhi làm Thiên Mệnh Thánh Nữ.

Trương Khiên nghe xong Bích Lạc giải thích, mới hiểu được nguyên lai Tinh Tuyệt Nữ Vương cũng không như chính mình tưởng tượng là trọng yếu như vậy nhân vật, nhưng là hấn vẫn là truy vấn: "Thế nhưng là dưới mắt khắc Ôn Thị cũng chưa chết, Trường Lão Viện làm sao thuyết phục quốc dân tin tưởng bọn họ tìm tới trẻ sơ sinh cũng là đời tiếp theo Thánh Nữ?"

Khắc Ôn Thị thần nhiên nói: "Cho nên hiện tại Trường Lão Viện khẳng định đã đối ngoại tuyên bố ta tử, đến ở hôm nay tới giết ta cái này năm trăm người, là Trường Lão Viện trong tay tinh anh nhất một chi Âm Sát Bộ Đội, nếu như hôm nay bọn họ thành công mà đem ta giết chết, Trường Lão Viện cũng không có bất luận cái gì nỗi lo về sau. Nhưng là, hiện ở loại tình huống này, ta có chết hay không đã không có gì khác nhau, liền coi như các người đem ta không phải bình thường tử công bố tại thế, người nói Tinh Tuyệt người thì nguyện ý tin tưởng các người đâu, còn thì nguyện ý tin tưởng mình Trường Lão Viện đâu?"

Trương Khiên là đa mưu túc trí Chính Khách, tự nhiên minh bạch khắc Ôn Thị nói tới hết thấy đều là thật. Như thế nói đến, nữ tử này đối Đại Hạ thật sự là không có quá tác dụng lớn chỗ. Vương Chấn lại giọng the thế nói: "Bất luận như thế nào, người cũng là Tinh Tuyệt nước trọng yếu nhân vật, nhà ta muốn đem chuyện nào bảm bảo Thánh Thượng, hết thấy bằng Thánh Thượng định đoạt!"

Trương Khiên cau mày nói: "Dưới mắt chúng ta đã rời đi Trường An hơn vạn dặm, làm sao có thể đủ hồi bẩm Thánh Thượng? Mà lại ta chuyến này tiếp vào nhiệm vụ muốn đi Hoa Lạt Từ Mô, hiện tại liền muốn nửa đường mà về, ta như thế nào hướng Thánh Thượng bàn giao?"

Vương Dương Minh nói: "Hầu Gia, cổ ngữ có nói, tướng ở bên ngoài, quân mệnh có thể không nhận. Hạ quan cho rằng, chúng ta bây giờ hấn là mang theo khắc Ôn Thị tiếp tục lên đường, chờ chúng ta từ Hoa Lạt Từ Mô thành công trở về Trường An, lại đem việc này hồi báo cho Thánh Thượng mới là chính đồ."

Trương Khiên gật gật đầu, nói: "Chính là lời ấy." Vương Chấn gặp Trương Khiên cũng không đồng ý chính mình nói pháp, cũng chỉ đành nghe theo hấn ra lệnh, chỉ là thầm nghĩ trong lòng chờ trở lại Trường An nhà ta nhất định hướng Hoàng Đế hảo hảo cáo một hình, để mấy người bọn người ăn không ôm lấy đi.

Chương 81: Thần Bí Nữ Tử (6) :.

Đại thế đã định, Vương Dương Minh nhưng vẫn có một vài địa phương không rõ, hắn hỏi khắc Ôn Thị nói: "Người vì sao Hán Ngữ nói như thế lưu loát? Người lại tại sao lại xuất hiện ở Tinh Tuyệt Nam Tuyến Biên Phòng Quân bên trong, còn tự thân dẫn đầu năm ngàn quân mã đến hạ chúng ta? Người lại vì cái gì có thể có được trị liệu thương thế thần kỳ năng lực?"

Hắn một chuỗi vấn đề bắn liên thanh hỏi sắp xuất hiện đến, khắc Ôn Thị chỉ là không để ý tới. Vương Dương Minh liên tục truy vấn, ngữ khí dần dần hung ác, khắc Ôn Thị mới hờ hững lạnh lẽo trả lời vài câu, Vương Dương Minh rốt cục đại khái minh bạch tình huống.

Nguyên lai cái này khắc Ôn Thị tuy là Nữ Vương, lại không có thực quyền gì, mỗi ngày cũng là niệm Coran Kinh tiêu khiển thời gian, nàng nghĩ đến Tinh Tuyệt cùng Đại Hạ là kẻ thù truyền kiếp, bởi vì cái gọi là biết người biết ta, trong lúc rảnh rỗi liền nghiên cứu Đại Hạ lời nói và văn hóa, thế mà học được một thanh tiếng Hán.

Trước gần như tĩnh cực tư động, cùng Trương Lão Viện đề nghị qua nam cảnh Sân bắn. Trương Lão Viện ước gì Thánh Nữ bắt quả hỏi chính sự, không cho bọn hắn thêm phiền phức, lúc này đáp ứng, lại mệnh Nam Tuyến Biên Phòng Quân bảo hộ nàng.

Mỗi một đời Tinh Tuyệt Thánh Nữ đều muốn tu tập Tinh Tuyệt công pháp bí truyền, nghe nói cái này là Chân Thần An Lạc ban cho Thánh Nữ nhóm chí cao vô thượng pháp môn, sau khi luyện thành thể nội hình thành một cỗ thần kỳ Chân Khí, có được Hoạt Tử Nhân Nhục Bạch Cốt năng lực. Chỉ là nghe nói trừ Chân Thần An Lạc tuyển định Thánh Nữ, hơn người, cho dù là Tinh Tuyệt nước Trương Lão Viện Trương Lão, cũng vô pháp tu tập loại công pháp này.

Vương Dương Minh gật gật đầu, không hỏi thêm nữa. Nếu như phóng tới một năm trước, hắn là sẽ không tin tưởng trên thế giới tồn tại Thần Minh, nhưng là trong cái thế giới này sinh hoạt hơn một năm, hắn một ít khái niệm sớm đã có biến hóa, đối với Chân Thần An Lạc có tồn tại hay không khả năng không dám hoàn toàn phủ định.

Hắn hướng Trương Khiên nói: "Hầu Gia, khắc Ôn Thị mặc dù là Tinh Tuyệt người, nhưng là dưới mắt nàng đã không phải là Tinh Tuyệt nước Nữ Vương, còn muốn cùng chúng ta lên đường. Nàng mặc dù không có võ công, lại có thể cứu người trị thương thần kỳ bản sự, hạ quan thỉnh cầu cho người nàng thân thể ưu đãi, không nguy hại nàng tánh mạng, không làm nàng gặp khuất nhục, nhưng là làm trao đổi, nàng phải chịu trách nhiệm cứu chữa quân ta Thương Binh."

Trương Khiên gật đầu nói phải, Vương Dương Minh không nói hắn cũng minh bạch, chính mình đoàn người này toàn bộ nhờ Ứng Dương quân hộ giá hộ tống, nhưng là Ứng Dương quân chỉ có một trăm người, chết một cái liền thiếu đi một cái, mỗi một sĩ binh tánh mạng đều vô cùng trân quý, dưới mắt có như thế một cái có thể trị bệnh cứu người tồn tại, Ứng Dương quân năng lực bay liên tục liền có thể đề cao thật lớn.

Vương Dương Minh gặp Trương Khiên đồng ý, quay đầu đối khắc Ôn Thị nói: "Ta nói chuyện với Hầu Gia người cũng nghe thấy, người có thể có cái gì dị nghị không có?"

Khắc Ôn Thị lạnh lùng nói: "Các người muốn giết ta, tùy thời có thể lấy giết ta. Đã các người quyết định không giết ta, ta cho các người làm vài việc cũng là phải. Nhưng là giảng thật, đây là trao đổi ích lợi, không phải là các người thi ân."

Vương Dương Minh gặp nàng đáp ứng, thoáng qua yên tâm, lại lại hỏi: "Có thể người dù sao cũng là Tinh Tuyệt người, chẳng lẽ người không cảm thấy cứu ta Hán quân tướng sĩ tánh mạng cũng là nguy hại Tinh Tuyệt binh lính tánh mạng?"

Khắc Ôn Thị kỳ quái liếc hắn một cái,

Nói: "Hạ Nhân tư duy đều là kỳ quái như thế sao? Tuy nhiên ta là Tinh Tuyệt người, thế nhưng là Tinh Tuyệt người đều muốn làm cho ta vào chỗ chết cho thống khoái, ta tại sao phải giúp bọn họ?"

Vương Dương Minh tâm đạo xem ra Quốc Gia ở giữa văn hóa khác biệt đúng là không có cách nào hiểu nhau, Đại Hạ người chỗ tuân theo Gia Quốc khái niệm, cái gọi là Quân Quân Thần Thần Phụ Phụ Tử Tử, tại Tinh Tuyệt trong mắt người xem ra là không đáng một đồng.

Vương Dương Minh từ biệt Trương Khiên, vẫn như cũ mang theo khắc Ôn Thị cùng Bích Lạc trở lại trở về xe ngựa, mệnh bọn họ lên xe ngồi xuống, tiếp tục hành quân, chỉ là lần này không hề cột khắc Ôn Thị tay chân, cũng như thường lệ cho nàng cung ứng đồ ăn. Khắc Ôn Thị lâm thượng trước xe đối Vương Dương Minh nói: "Khắc Ôn Thị cái tên này tại Hán Ngữ bên trong êm tai sao?"

Vương Dương Minh không biết nàng có ý tứ gì, qua loa nói: "Chưa nói tới êm tai cũng chưa nói tới khó nghe, chúng ta Hạ Nhân tên không gọi như vậy, cổ cổ quái quái."

Khắc Ôn Thị hỏi: "Các người Hạ Nhân nữ tử bình thường đều lên tên là gì?"

Vương Dương Minh nói: "Oanh oanh yến yến, Hoa Hoa Thảo Thảo, tóm lại đều là chút tận lực dịu dàng tên đi." Hắn chỉ Bích Lạc, nói: "Tỉ như ta cái này muội tử, nàng tên gọi Bích Lạc, cái gọi là Thượng cùng Bích Lạc hạ Hoàng Tuyền, Bích Lạc cũng là Thiên Đường ý tứ, danh tự lại ôn nhu lại may mắn, cũng là một cái tên rất hay."

Bích Lạc nghe hắn khích lệ, vui vẻ ra mặt. Khắc Ôn Thị nhìn Bích Lạc liếc một chút, trong mắt lóe lên một tia nghiền ngẫm, nhưng cũng không hỏi nhiều,

sau đó mà nói rằng: "Quá dịu dàng, ta không thích, ta không muốn gọi là Khắc Ôn Thị, ta muốn lên một cái tư thế hiển ngang Hạ Nhân tên."

Vương Dương Minh không quan trọng: "Ngươi lên chứ sao."

Khắc Ôn Thị ngẫm lại: "Các người Hạ Nhân trong sách, thường khích lệ nữ tử mà liễu không nhường mà râu. Tu Mi cũng là nam tử, ta đối Thế Tục những này Ô Trọc nam tử đều chướng mắt, ta nhìn ta liền gọi làm Khinh Mi, xem nhẹ Thiên Hạ Tu Mi, người thấy thế nào?"

Vương Dương Minh tâm đạo nguyên lai người là nữ hán tử, nhưng là lười nhác liền loại vấn đề này cùng với năng phân cao thấp, miễn cưỡng ứng phó nói: "Rất tốt, thẳng bá khí, rất thích hợp người."

Bích Lạc ở một bên nghe được chơi vui, hỏi: "Thế nhưng là hạ trong đám người cũng không có nhẹ cái họ này. Người dù sao cũng phải có cái họ tên mới tốt."

Vương Dương Minh gặp Bích Lạc thật đúng là đến cho người này bày mưu tính kế, tức giận nói: "Nàng không phải họ Khắc ảm a. Tựa Khắc ảm Khinh Mi không phải rất tốt."

Khắc Ôn Thị cau mày nói: "Khắc ảm Khinh Mi, cái tên quái gì." Nàng muốn lên trước mắt mình tao ngộ, giận dữ nói: "Các người Hạ Nhân thường nói là rụng về cội, dưới mắt ta tuy là một mảnh Thu Diệp, lại cũng tìm không được nữa chính mình căn ở nơi nào, Hạ Nhân coi ta là Tinh Tuyệt người, Tinh Tuyệt người coi ta là người chết. Thôi, ta liền họ Diệp đi, Phiêu Linh Thu Diệp Diệp."

Diệp Khinh Mi? Vương Dương Minh nói thầm mấy lần, trong lòng âm thầm kỳ quái danh tự làm sao nghe được như thế quen tai.

Vương Dương Minh lo lắng Tinh Tuyệt người sẽ còn lại phái tinh duệ bộ đội đến ám sát, bởi vì mệnh lệnh này bộ đội ngày hành quân đêm, tranh thủ thời gian ra Tinh Tuyệt Biên Giới. Đi qua ba ngày ba đêm hành quân gấp, mọi người rốt cục trông thấy Tinh Tuyệt cùng Xa Trì nước Biên Giới đây, qua đầu này Biên Giới đây, Tinh Tuyệt người coi như muốn khởi xướng tiến công cũng là bất lực.

Nhưng là Vương Dương Minh lâu trong quân đội, biết ngoài ý muốn thường thường liền phát sinh ở một khắc cuối cùng, bởi vậy không dám chút nào chủ quan. Quả nhiên không ra hấn sở liệu, tại sắp rời đi Tinh Tuyệt Biên Giới trước đó, Tinh Tuyệt người huy động toàn bộ lực lượng, phái ra một vạn đại quân đến đây bao vây, cái này một vạn binh lực đã là Tinh Tuyệt cả nước có thể tập kết binh lực, cái này bên trong còn có rất nhiều là Dân Binh, nhưng là bọn họ cũng không gần tập, chỉ ở phương xa lấy cường cung ngạnh nỏ bắn Ứng Dương quân, cũng may Vương Dương Minh trước đó có chuẩn bị, mệnh Hậu Vệ bộ đội dựng lên Thiết Thuần, vừa cản một bên rút lui.

Hắn hữu tâm muốn cho Tinh Tuyệt người một hạ mã uy, trốn ở Thiết Thuần về sau, dùng phóng chế Bá Nhan Thiết Thai Đại Cung bắn ra một chi Thiết Tiễn, nhắm chuẩn là địch nhân vạn nhân trong đội đứng được gần phía trước một thủ lĩnh thức nhân vật. Người kia cách Vương Dương Minh chừng năm trăm mét xa, không chút nào nghĩ đến hắn có thể lái được mạnh như thế cung, bất ngờ không đề phòng bị Vương Dương Minh Thiết Tiễn đóng đinh trên mặt đất.

Bạn đang đọc truyện *Dương Minh Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 82: Xa Trì nước .:

Vương Dương Minh Thần Tiễn lập công, về sau chỉ huy mọi người vượt qua Biên Giới đây, diệu vũ đương oai mà đi. Về sau nghe Diệp Khinh Mi nói, cái kia bị hấn đóng đinh thẳng xui xẻo là Thập trưởng lão bên trong một vị. Căn cứ Diệp Khinh Mi suy đoán, Trưởng Lão Viện khẳng định tuyên bố nàng cái này tiên nhiệm Thánh Nữ tử tại hạ quân tiến công phía dưới, hiện ở cái này Thập trưởng lão một trong lại bị Vương Dương Minh bắn chết, Trưởng Lão Viện khẳng định hội cực lực kích động Tinh Tuyệt người cùng Hạ Nhân ở giữa cừ hận, Tây Bắc Gia Dự Quan bên kia chiến sự thế tất căng thẳng.

Nhưng là Vương Dương Minh đám người đã tại phía xa Dị Quốc Tha Hương, Bá Nhan bên kia tình huống bọn họ cũng là muốn chú ý cũng không đoái hoài tới.

Tiến vào Xa Trì nước Biên Giới, mọi người rốt cục hơi thư giãn một tí tâm thần. Xa Trì nước cùng Tinh Tuyệt nước khác biệt, bọn họ cùng Đại Hạ tại trên danh nghĩa còn là chung sống hoà bình, cũng không có khai chiến. Mà lại Xa Trì nước không giống Tinh Tuyệt nước như thế từ đơn một chủng tộc tạo thành, Xa Trì người bản thân liền là món thập cẩm, bên trong có Tây Vực các loại chủng tộc cư dân tạp cư, liền ngay cả Hạ Nhân cũng có thời gian trước tới đây làm ăn sau định cư ở đây, cho nên Xa Trì cùng Đại Hạ quan hệ là Tây Vực Thập Lục Quốc bên trong lớn nhất tốt một cái. Khi nhưng cái này tốt nhất chỉ là so ra mà nói, trên thực tế Lưỡng Quốc Chi Gian lục đục với nhau cũng là không ngày nào không có.

Nhập Cảnh không đến bao lâu, Xa Trì Quốc Quân đội liền phát hiện Ứng Dương quân dấu vết. Biên Phòng Quân phái ra một chi Bách Nhân Đội đến đây xem xét, Vương Dương Minh mệnh Bích Lạc đem đoàn người mình thân phận hướng đối phương thông báo, đối phương nói: "Nếu là Đại Hạ Triều

Đình Đại Biểu Đoàn, vì sao không đi nước ta đều thăm viếng Quốc Vương?"

Trương Khiên thấy đối phương ý tứ tựa hồ là để cho mình một hàng đi gặp Xa Trì Quốc Vương, lập tức biểu thị đồng ý. Ứng Dương quân một đoàn người tại Xa Trì nước Biên Phòng Quân giám sát tiếp theo đường đi đến Xa Trì nước thành phố thủ đô dưới, nhưng là tại vào thành thời điểm song phương phát sinh kịch liệt tranh luận, Xa Trì người ý là, nếu là Triều Đình Sứ Đoàn, liền có thể đeo vũ khí vào thành.

Vương Dương Minh bên này không có một cái là ngu ngốc, tự nhiên biết vũ khí là tuyệt đối không thể giao, nếu không đến lúc đó nội thành sinh biến, chính mình cái này chừng một trăm người chỉ có khoanh tay chịu chết phần. Song phương đang tranh chấp không nghỉ, sớm có người tiến Cung qua bẩm báo Xa Trì Quốc Vương, chờ một lúc, trong cung hồi báo nói, nếu là Đại Hạ Sứ Đoàn, lại có Đại Hạ quân nhân bảo hộ, Đoàn Binh Khí có thể mang theo, nhưng là Trường Binh Khí liền không thể vào thành.

Trương Khiên hỏi thăm Vương Dương Minh ý kiến, Vương Dương Minh nói: "Đã đối phương đã đề bước, chúng ta cũng không thể quá già mồm. Mọi người chỉ đem tốt tùy thân đao kiếm, về phần trường thương Đại Kích liền để ở chỗ này từ đối phương bảo quản, nhưng là chúng ta nhưng phải cho đối phương giao tiếp rõ ràng, khác đến chạy đợi phát hiện đối phương tạm giam chúng ta binh khí chúng ta nhưng không có chứng cứ."

Hai quân ở giữa giao tiếp Trường Binh Khí, Trương Khiên dẫn đầu Sứ Đoàn một đám đi bộ theo Xa Trì người vào thành. Vương Dương Minh gặp trong thành này cũng là phồn hoa, hai bên cửa hàng san sát, Vuơ Thần kỳ là thường xuyên có thể trông thấy Hạ Nhân mở tiệm. Những này Hạ Nhân đều là thời gian trước tới đây làm ăn, nhìn thấy Vương Dương Minh bọn người mười phần thân thiết,

Rất có Tha Hương Ngộ Cổ Nhân cảm giác, tất cả lên hỏi han. Bên trong có ít người là ở tiền triều Đại Thương thời kỳ liền đến đến Xa Trì nước, đối với hiện tại Đại Hạ đã không lắm hiểu biết, nhưng là dù sao cũng là máu mủ tình thâm, nhìn thấy đồng căn cùng loại Hạ Nhân vẫn kích động không thôi, lệ nóng doanh trong.

Vương Dương Minh đang quan sát, bỗng nhiên gặp đường cái bên trong có cái Xa Trì Phú Thương đang quát chính mình hạ nhân, ra tay chỉ hung ác làm người ta nhìn mà than thở. Đây hạ nhân tựa hồ là Phú Thương tư nhân nô lệ, ăn mặc rách tung toé, tướng mạo cùng Tây Vực Thập Lục Quốc dân tộc có phần có khác biệt, người này Black mục đích bao quát mũi, ngược lại có mấy phần giống người Hung Nô, tuy nhiên bị đánh đến ngoan độc, nhưng là người này không khóc không hô, chỉ là lạnh lùng mà nhìn mình chủ nhân, trong mắt đề lộ ra thần sắc oán độc. Đây Phú Thương ra tay quá ác, roi da đánh cho không dung tình chút nào, đây hạ nhân da tróc thịt bong, trên thân lộ ra đỏ tươi vân da, mắt thấy một thời ba khắc liền bị đánh chết, nhưng là trong thành vây xem mọi người không có một cái lên ngăn cản, tựa hồ đối với này không cảm thấy kinh ngạc, liền ngay cả hộ tống Vương Dương Minh bọn người vào cung Xa Trì quân nhân cũng đối này không chút nào để ý, chỉ là để này Phú Thương đưa ra địa phương đến, không muốn can thiệp giao thông yếu đạo.

Tô Mộc có chút nhịn không được, liền muốn tiến lên quản quản, bị Vương Dương Minh sớm kéo lại, nói: "Tiểu Cô Nãi Nãi, người ngàn vạn yên tĩnh yên tĩnh. Nơi này là người ta khu vực, chúng ta tự thân đều có chút khó đảm bảo, người tuyệt đối đừng lại cho mọi người gây chuyện." Tô Mộc nghe hẳn nói có lý, đành phải đau khổ nhẫn nại.

Vương Dương Minh nhỏ giọng hỏi Bích Lạc nói: "Đây là cái gì tình huống. Người này bên đường đánh người làm sao đều không người quản? Chẳng lẽ quốc gia này không có pháp luật sao?"

Bích Lạc cũng nói nhỏ: "Dương Minh ca ca có chỗ không biết, Tây Vực Thập Lục Quốc cùng Hạ Triều chế độ nhiều có khác biệt, những quốc gia này người đều ưa thích súc dưỡng tư nhân nô lệ, nô lệ hoàn toàn là chủ nhân vật riêng tư phẩm, chủ nhân muốn giết cứ giết, muốn bán liền bán, chủ nhân loại này quyền lực là thụ quốc gia pháp luật bảo hộ. Những này nô lệ đều là người Khiết Đan, từ thân nguyên do lên nói cùng trên thảo nguyên người Hung Nô có chút liên hệ máu mủ."

Vương Dương Minh lông mày nhướn lên, hỏi: "Người Khiết Đan? Đó là cái gì dân tộc?"

Bích Lạc đáp: "Khiết Đan là đã từng du dương ở trên trời Sơn Nam bắc một cái dân tộc, giỏi về chăn ngựa. Tổ tiên bọn họ là người Đột Quyết, về sau người Đột Quyết bên trong một bộ phận đông dời tiến vào Bắc Phương Thảo Nguyên, chậm rãi diễn hóa thành người Hung Nô, một cái khác Chi lưu tại Thiên Sơn, trở thành người Khiết Đan, còn thành lập được một cái bang Đại Quốc Gia —— Khiết Đan Hãn Quốc. Chỉ là về sau mấy đời Khả Hãn đều là ngu ngốc vô năng hạng người, Quốc Trung tự giết lẫn nhau, khiến cho quốc lực khó khăn. Lúc này Tây Vực Thập Lục Quốc các loại Tân Hưng Thế Lực nhao nhao hưng khởi, Khiết Đan Hãn Quốc bị đánh tan thậm chí tiêu vong, người Khiết Đan liền lang thang tại Thập Lục Quốc các nơi. Tây Vực Nhân giỏi về buôn bán, người Khiết Đan lại bất thiện buôn bán, bởi vậy càng ngày càng nghèo khó, chậm rãi liền biến thành Thập Lục Quốc Phú Nhân nô lệ."

Vương Dương Minh tâm đạo, nguyên lai là cái Vong Quốc đáng thương dân tộc. Từ xưa đến nay, phạm là không có Quốc Gia dựa vào dân tộc, sinh tồn tình huống đều mười phần thảm đạm, tỉ như người Di-Gan, Nhị Chiến trước kia người Do Thái. Người Khiết Đan hôm nay thảm đạm hiện trạng, lần nữa xác minh đạo lý này. Hắn hỏi: "Thập Lục Quốc bên trong những này Khiết Đan nô lệ tổng số nhưng có thống kê?"

Bích Lạc lắc đầu nói: "Nô lệ không vào Hộ tịch, hôm nay từ ngày mai chôn, cũng không có người để ý, quan phương cũng không có kỹ càng thống kê sổ tự. Nhưng là căn cứ chúng ta tính ra, Thập Lục Quốc bên trong nô lệ cộng lại, một trăm vạn người là khẳng định có."

Vương Dương Minh cả kinh nói: "Một trăm vạn người? Chúng ta Đại Hạ bát ngát như thế Cương Vực, nhân khẩu cũng bất quá bốn ngàn vạn, nhưng là Hạ Nhân người yếu, bên trong có thể đánh trận chiến quân nhân tổng số tuy nhiên một trăm vạn. Khiết Đan cái này một trăm vạn người nếu như từng cái đều có thể huấn luyện thành binh lính, cái này một trăm vạn người liền hợp lại đủ để san bằng Tây Vực Thập Lục Quốc."

Trương Khiên ở phía trước nghe được hai người nói chuyện với nhau, quay đầu lại nói: "Nói dễ, làm khó khăn. Người Khiết Đan đã diệt quốc trăm năm, muốn muốn lần nữa Phục Quốc, cần các mặt điều kiện. Cái này bên trong mấu chốt nhất là bọn họ thiếu một cái hùng tài đại lược Thủ Lĩnh."

Vương Dương Minh gật gật đầu, không lại thảo luận việc này. Mọi người đi một hồi này, Hoàng Cung đã gần ngay trước mắt. Nguyên lai Xa Trì nước chi là Tây Vực Thập Lục Quốc Trung Tiểu nước, quốc lực hữu hạn, Đô Thành cũng chưa chắc lớn bao nhiêu, cùng Đại Hạ Đô Thành Trường An so sánh đó là khác không thể đạo lý mà tính toán.

Bạn đang đọc truyện *Dương Minh Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Đấu pháp (1) :.

Mọi người tại Cẩm Quân giám sát hạ tiến vào Hoàng Cung, quân nhân các loại đều bị lưu tại lịch sảnh chờ, chỉ cho phép Sứ Đoàn mọi người tiến vào, Bích Lạc cùng đối phương thương lượng, nói rõ trong quân tất yếu cận vệ cũng nhất định phải đi theo tiến vào, đi qua một phen đàm phán, cuối cùng Vương Dương Minh, Bích Lạc, Cố Tích Phong, Trần Bá Tiên, Lữ Phụng Tiên các loại năm người cùng đi Sứ Đoàn ba mươi người tiến vào.

Mọi người đi vào cung điện, gặp hai bên Văn Võ Bá Quan đều đang đợi đợi, nhưng là thượng thủ một cái đại chỗ ngồi cùng bên cạnh ba cái tiểu chỗ ngồi còn trống không. Vương Dương Minh âm thầm quan sát, nghĩ thầm cái này đại chỗ ngồi khẳng định là quốc vương kia, cái này ba cái tiểu chỗ ngồi nhưng lại không biết là làm gì, chẳng lẽ là Vương Tử chỗ ngồi?

Mọi người khổ đợi nửa canh giờ, gặp quốc vương kia chậm chạp không xuất hiện, Vương Chấn sớm đã kìm nén không được, liền muốn phát tác, Trương Khiên thân nhiên nói: "Không nên gấp gáp. Chúng ta là sứ nước ngoài đoàn, cái này Quốc Vương muốn tại chúng ta trước mặt bày tự cao tự đại, đó là tình có thể hiểu."

Này vừa mới nói xong, vừa vặn có thái giám tiến điện, đằng sau tiếp lấy cùng ra tới một cái chừng năm mươi tuổi lão giả, lão giả kia thần hoàn khí túc, hồng quang đầy mặt, tự có một cỗ uy nghiêm, Trương Khiên trong lòng kết luận người này nhất định là quốc vương kia. Quốc Vương đằng sau còn đi theo ba cái tiên phong đạo cốt nhân vật bình thường, bên trong một cái béo chút, mặt khác hai cái gầy chút. Quả nhiên quốc vương kia ngay tại chính giữa đại trên chỗ ngồi ngồi xuống, ba người kia lại đi tới thủ ba tấm nhỏ trên ghế ngồi xuống. Quốc Vương khoát tay, đi ra một cái Hạ Nhân bộ dáng người đến, người này dùng Hán Ngữ đối phía dưới Sứ Đoàn một đám nói: "Quốc Vương có chỉ, Tuyên Đại Hạ Sứ đoàn yết kiến."

Trương Khiên đi ra phía trước, Bích Lạc muốn lên trước đi theo Thông Dịch, Trương Khiên đối nàng khoát tay một cái nói: "Không cần ngươi đến đây. Khách theo người liền, đối phương có Thông Dịch." Hân lờng trước này Hạ Nhân bộ dáng người hân là Quốc Vương Ngự Dụng Hán Ngữ Thông Dịch, chắc hẳn người này cũng là từ Trung Nguyên đến, đến đây trà trộn nhiều năm, lẫn lộn đến Quốc Vương bên người khi Thông Dịch.

Trương Khiên đi đến Hoàng Đế trước người ba trượng chỗ đứng vững, vững vàng nói ra: "Đại Hạ Hồng Vũ Hoàng Đế Đặc Sứ Tam Phẩm Bác Vọng hầu Trương Khiên, thụ chủ công chi mệnh, bái kiến Xa Trì Quốc Vương." Hân tuy nói bái kiến, lại không quỳ xuống, chỉ là cúi người chào thật sâu.

Quốc Vương thật cũng không chọn hân lễ, dùng Xa Trì ngữ nói vài lời, nghe này Thông Dịch nói: "Vua ta có mệnh, Trương Hầu gia đường xa mà đến mười phần vất vả, vua ta hết sức cao hứng hôm nay có thể nhìn thấy Hạ Quốc Sứ giả. Đặc biệt ban thưởng Ngự Tửu Nhất Hồ, ngự đồ ăn Tứ Phẩm, cho Sứ Đoàn một hàng đón tiếp."

Vương Dương Minh ở phía sau nghe được rõ ràng, đối Bích Lạc thầm nói: "Cái này Quốc Vương quá hẹp hòi, làm vài món thức ăn liền cho chúng ta đuôi." Vương Chấn nghe được hân ngôn ngữ, nhẹ hừ một tiếng nói: "Ngươi tiểu tử này, không có thấy qua việc đời. Cái này Nhất Quốc Chi Chủ, làm sao có thể hẹp hòi, chỉ là hân cho thứ gì cho chúng ta, chúng ta đều không hiếm có, ta sản vật phong phú, không chỗ không có, kém hẳn chút đồ vật kia. Cho nên đành phải cho chúng ta chút rượu đồ ăn, rượu này đồ ăn đều là bọn họ địa phương đặc sắc, cứ như vậy bọn họ cũng không mất mặt, chúng ta cũng không chọn lễ."

Vương Dương Minh tâm đạo nguyên lai là dạng này coi trọng.

Trương Khiên lần nữa cúi đầu tạ ơn, nói: "Chủ công Hồng Vũ Hoàng Đế cũng có lễ vật tặng cho Quốc Vương." Lập tức tự có trong sứ đoàn Ca múa sinh lên trước, bày ra một cái hộp, Trương Khiên mở ra, là một thanh bích lục Ngọc Như Ý. Quốc vương kia nhìn một chút, cũng là không kinh ngạc, liền mệnh thái giám nhận lấy. Nguyên lai Tây Vực Chư Quốc đều là sinh ngọc đại nước, Hạ Triều ngọc thạch đối bọn hân đến nói cũng không tính là gì hiếm lạ chi vật.

Quốc Vương hỏi: "Trương Hầu gia không xa vạn lý mà đến, không biết có cái gì Quốc Vụ mang theo?"

Trương Khiên nghĩ thầm liên lạc Hoa Lạt Từ Mô cùng nhau tấn công Tây Vực mười lăm nước loại chuyện này, ta làm sao có thể nói cho người biết. Lập tức nói ra: "Chủ công tâm niệm Tây Vực Chư Quốc Phong Thổ Nhân Tinh mười phần thuần hậu, trong lòng hướng tới, bởi vậy cắt cử ta dẫn đầu Sứ Đoàn lượt lịch Chư Quốc, cùng Chư Quốc Quốc Quân kết tốt."

Quốc Vương gật gật đầu, lại hỏi một số có hay không, Trương Khiên đều đối đáp trôi chảy. Vương Dương Minh gặp Trương Khiên khí định thần nhàn,

ứng đối có phương pháp, trong lòng đối với hán cái nhìn không khỏi kỳ tra cao chia, tâm đạo: Trương Hầu gia luôn luôn lấy trí tuệ cùng tài hùng biện lấy xưng, là ta Đại Hạ nhất đẳng nhân vật. Hoàng Thượng phái hán đến chấp hành nhiệm vụ này, thật sự là không có gì thích hợp bằng.

Quốc Vương gặp nên nói đều nói, liền muốn mệnh Sứ Đoàn lui ra. Lại đột nhiên hán dưới tay cái kia béo một số người đứng dậy, đi đến Quốc Vương bên người nói mấy câu. Vương Dương Minh từ khi ba người này tiến tới bắt đầu liền đã âm thầm lưu tâm, gặp bọn họ bước đi Bộ Pháp, sớm kết luận bọn họ có võ công mang theo, chỉ là khoảng cách quá xa, Thiên Nhân Thông vô pháp nhìn ra manh mối, không biết bọn họ tu vi như thế nào.

Quốc Vương gật gật đầu, hỏi: "Ta hướng Đại Quốc Sư muốn hỏi các ngươi, nghe nói Hạ Triều tập võ chỉ phong rất thắng, Đại Quốc Sư cũng là yêu Võ người, không biết Đặc Sứ chuyển này trong sứ đoàn có thể có võ công cao cường hạng người? Hán muốn nhìn một chút Hạ Triều võ học đến tốt cùng là như thế nào."

Trương Khiên trong lòng buồn bực, tâm đạo cái tên mập mạp này nhìn tuy nhiên trên dưới ba mươi tuổi, không có gì uy nghiêm, làm sao cảm giác hoàng đế này đối với người này tựa hồ nói gì nghe nấy. Nhưng là Hoàng Đế đã hỏi, chính mình không thể không đáp, đành phải nói ra: "Ta Hạ Triều tập võ thành gió, cao thủ xuất hiện lớp lớp. Bản Sứ lần này xuất hành, có quân bên trong tướng sĩ hộ vệ tả hữu, bên trong có phần có mấy người cao thủ."

Quốc Vương nói: "Có thể để bọn hán tiến lên đây, để Đại Quốc Sư nhìn xem?"

Trương Khiên quay đầu hướng Vương Dương Minh bọn người vẫy tay, Vương Dương Minh mang theo người khác đi ra phía trước. Trương Khiên giới thiệu nói: "Cái này một vị, là ta hướng Lục Phẩm Chiêu Vũ Giáo Ủy Vương Dương Minh, là ta quan an toàn. Cái này một vị, là ta hướng Hồng Vũ Hoàng Đế bên người gần tùy tùng Vương Chấn, võ công tinh mạnh. Ba vị này, là vương Giáo Ủy dưới trướng binh lính, Cố Tích Phong, Trần Bá Tiên, Lữ Phụng Tiên, từng cái đều là Vạn Phu Bất Đương Chi Dũng."

Năm người nhao nhao hướng Quốc Vương chào. Quốc Vương gặp năm người này trừ Vương Chấn thân thể gầy một điểm, dư bốn người đều là Hổ Lang thân thể, Quốc Vương làm yêu dừng sĩ, gật đầu khen ngợi nói: "Mấy vị xác thực Hùng Tráng. Xem ra truyền ngôn không giả, Đại Hạ Võ Nhân xuất hiện lớp lớp."

Này Đại Quốc Sư đối Quốc Vương lại nói vài lời, lúc này ra tay hai tám trên chỗ ngồi hai cái người gầy cũng đứng lên đi đến Quốc Vương bên người, cũng bô bô nói vài lời, Vương Dương Minh hỏi Bích Lạc nói: "Bọn họ nói cái quái gì đâu?"

Bích Lạc nhỏ giọng nói: "Nghe không quá rõ ràng, đại khái ý tứ có thể nghe rõ, ba người này đều là Quốc Vương khâm Phong Quốc sư, béo một số cái kia là Đại Quốc Sư, mặt khác hai cái là hai Quốc Sư cùng Tam Quốc sư, ba người đều có võ công mang theo, nghe nói Quốc Vương khích lệ các ngươi võ công, trong lòng tựa hồ không phục, muốn cùng các ngươi tỷ thí một chút."

Quả nhiên nghe quốc vương kia nói ra: "Cô ba vị Quốc Sư cũng đều là người tập võ, ta Xa Trì quốc dân Phong nhanh nhẹn dũng mãnh, cái gọi là dùng võ kết bạn, ba vị Quốc Sư muốn cùng Hạ Triều trong sứ đoàn ba vị cao thủ tỷ thí luận bàn một hai. Không biết Đặc Sứ khả năng đáp ứng?"

Trương Khiên trong lòng không, hán không biết ba cái kia Quốc Sư sâu cạn, sợ mình bên này ứng phó không được, nếu như không cẩn thận thua, vậy chính là có nhục Quốc Thể. Nhưng là nếu như không dám nghênh chiến, này càng là lộ ra nhát gan nhất gan. Vương Dương Minh gặp hán khó xử, tiến lên nói nhỏ: "Hầu Gia cứ việc đáp ứng. Chúng ta không thể rơi mặt mũi."

Bạn đang đọc truyện *Dương Minh Kỳ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 84: Đấu pháp (2) .:

Trương Khiên đành phải nhắm mắt nói: "Ta Hạ Quốc luôn luôn dĩ Hòa vi Quý, mới tới Quý Quốc, ban đầu vốn không nên tự ý động quyền cước. Nhưng là khách theo người liền, Quốc Vương nếu như muốn nhìn luận võ, chúng ta cũng liền lược hiển kỹ thuật non kém. Chỉ là điểm đến là dùng là được, không cần thiết thương tổn Lưỡng Quốc hòa khí."

Quốc Vương vuốt cằm nói: "Đúng là nên như thế."

Nhưng là trên đại diện, dù sao không phải luận võ chỉ địa, thế là Quốc Vương hạ lệnh di giá đến Diễn Võ Trường. Trong hoàng cung này thế mà chuyên môn xây một tòa Diễn Võ Trường, đủ thấy Xa Trì nước xác thực tập võ thành gió, Quốc Vương bản thân lúc tuổi còn trẻ chắc hẳn cũng là cưỡi ngựa tác chiến một tay hảo thủ, cho nên hơn năm mươi tuổi như cũ nhìn lấy hồng quang đầy mặt, thân thể mười phần cứng rắn.

Mọi người đi tới trên diễn võ trường, Quốc Vương tại chính giữa trên chỗ ngồi ngồi, bên kia ba cái Quốc Sư đứng vững, bên này Vương Dương Minh mấy người cũng đứng vững. Vương Dương Minh lúc này mới ngưng thần đi xem ba cái kia Quốc Sư, gặp ba người cách ăn mặc Vô Nhị, chắc là một môn xuất ra, hán phát động Thiên Nhân Thông đi xem ba người kia, gặp cái kia mập mạp trong đan điền Chân Khí tràn đầy bá đạo, chắc hẳn tại Thất

Phẩm đến Bát Phẩm ở giữa, này hai cái người gầy kém hẳn rất nhiều, riêng phần mình tại Ngũ Phẩm đến Lục Phẩm ở giữa. Hẳn hướng Trương Khiên vung trộm nói, Trương Khiên cau mày nói: "Này hai Quốc Sư cùng Tam Quốc sư thực lực còn có thể, chúng ta đều có thể đối phó, chỉ là này Đại Quốc Sư lại là Thất Phẩm lấy đạt tiêu chuẩn, các người có mấy người bên trong cũng không ai có thể cùng hắn địch nổi a?"

Vương Dương Minh gật đầu nói: "Hầu Gia nói là, mập mập này xác thực khó đối phó. Nhưng là, Hầu Gia, ta có cái biện pháp, lại có thể nắm vững thắng lợi."

Trương Khiên nghe hắn nói tự tin, dư mấy người cũng nhao nhao hiếu kỳ, tiến lên hỏi hắn là biện pháp gì. Vương Dương Minh cười nói: "Ta khi còn bé đã từng nghe người ta nói qua như thế một cái ngụ ngôn, Tề Sứ người như xà nhà, Tôn Tẫn lấy Hình Đồ âm gấp, nói Tề Sứ. Tề Sứ thấy kỳ lạ, trộm chờ tới Tề. Tề Tướng Điền Kỵ thiện mà khách đãi chi. Kỵ số cùng Tề Chư Công Tử rượt đuổi trọng bản. Tôn tử gặp lập tức đủ không làm tướng xa, lập tức có Thượng, Trung, Hạ bối. Thế là tôn tử vị Điền Kỵ nói: "Quân đệ trọng bản, thân có thể làm quân thắng." Điền Kỵ tin nhưng chỉ, cùng vương cùng Chư Công Tử trục bản Thiên Kim. Cùng lâm chết, tôn tử nói: "Nay lấy quân phía dưới tứ cùng kia bên trên tứ, lấy Quân Thượng tứ cùng kia bên trong tứ, lấy quân bên trong tứ cùng kia hạ tứ." Đã tri ba bối tất, mà Điền Kỵ một không thắng mà lại thắng, tốt đến Vương Thiên kim."

Hắn nói là thu nhận sử dụng tại Bách Khoa Toàn Thư bên trong (sử ký » bên trong ghi chép cổ sự, Tư Mã Thiên (sử ký » ở kiếp trước có thể nói là nổi tiếng, bên trong Điền Kỵ Tái Mã cổ sự càng là đại chúng nghe nhiều nên thuộc. Chỉ là trước mắt cái này cả đám cũng không biết (sử ký » là cái gì, càng không biết Tề, Lương Đồ là nơi nào Quốc Gia, nhưng là Trương Khiên Bác Cổ Thông Kim, khoảng cách liên minh bạch Vương Dương Minh ý tứ, cười nói: "Nhìn không ra vương Giáo Ủy Trị Kế cũng là như thế đến, xem ra lần này chúng ta thật là nắm vững thắng lợi."

Đại Quốc Sư gặp bọn họ bên này nói nhỏ không biết đang thương lượng cái gì, tiến lên hỏi: "Các người mấy vị thế nhưng là thương lượng xong do ai xuất chiến?" Hắn nói lại là rõ ràng Hán Ngữ.

Trương Khiên không nghĩ đối phương Đại Quốc Sư thế mà có thể nói Hán Ngữ, ngạc nhiên nói: "Đại Quốc Sư nhìn tướng mạo là Tây Vực Nhân, tại sao lại nói ta tiếng Hán?"

Đại Quốc Sư cười khẩy, nói: "Huynh đệ của ta ba người một môn xuất ra, chúng ta sư phụ là Hạ Nhân, cho nên chúng ta đều sẽ nói Hán Ngữ."

Trương Khiên nói: "Không biết ba vị kế thừa là?"

Đại Quốc Sư nói: "Sư phụ đã từng lệnh chúng ta phát hạ thề độc, không thể nói với ngoại nhân xuất sư nhận lai lịch, mong rằng mở đầu Đặc Sứ thông cảm"

Trương Khiên gật gù đầu, không hỏi tới nữa, mà chính là nói ra: "Chúng ta bên này còn không có quyết định tốt xuất chiến trình tự. Cái gọi là Cường Long không ép Địa Đầu Xà, chúng ta muốn biết Đại Quốc Sư cái này Biến huynh đệ ba vị ra sân thứ tự là như thế nào?"

Đại Quốc Sư nói: "Luận võ a, từ trước đến nay là võ công càng cao càng phải tối hậu áp trục, như vậy mới phải nhìn, chỉ là bắt tài nhập môn sớm một số, võ công tại ba người chúng ta bên trong là mạnh nhất, ta cái cuối cùng ra sân. Cái thứ nhất ra sân là ta Tam Đệ, cái thứ hai ra sân là ta Nhị Đệ."

Vương Dương Minh tiến lên hỏi: "Rất là hợp lý, lần này tự chắc là sẽ không lại biến đi."

Đại Quốc Sư nói: "Các người Hạ Nhân có câu nói, gọi nhất ngôn ký xuất tứ mã nan truy, chúng ta tự nhiên là bất biến." Thế là liền hướng Quốc Vương bẩm báo chính mình ba người tự xuất trận.

Vương Dương Minh cùng Trương Khiên nhìn nhau cười một tiếng, tâm đạo như thế đến nay, chính mình cái này kế sách là được. Lập tức Trương Khiên đối Quốc Vương nói: "Chúng ta bên này từ Trần Bá Tiên tiên sinh bên trên trận đầu, Lữ Phụng Tiên tiên sinh bên trên trận thứ hai, Vương Dương Minh Giáo Ủy bên trên trận thứ ba."

Nguyên lai Vương Dương Minh sớm đã cùng Trương Khiên âm thầm thương định, ở đây trong mấy người lấy Trần Bá Tiên võ công mạnh nhất, nội công sớm đã phá vỡ mà vào Thất Phẩm Trung Cấp, Lữ Phụng Tiên so Trần Bá Tiên nhập môn trễ một chút, hiện nay là Thất Phẩm Sơ Đoạn, Vương Dương Minh nội công cảnh giới càng kém chút, trước đó không lâu vừa mới đột phá đến Lục Phẩm Trung Cấp, về phần Vương Chấn, còn ở vào Ngũ Phẩm đỉnh phong, càng thêm yếu. Cổ Tích Phong tuy nhiên khí lực Vô Song, nội công vẫn còn không nhập môn, bởi vậy tại võ đạo tu hành phương diện không lấy ra được. Lấy Trần Bá Tiên cùng Lữ Phụng Tiên Thất Phẩm qua nghiền ép đối phương hai Quốc Sư cùng Tam Quốc sư Lục Phẩm, có thể nắm vững thắng lợi. Đối phương Đại Quốc Sư là Bát Phẩm, cao hơn nhiều Vương Dương Minh, nhưng là trước hai trận cầm xuống về sau, Tam Chiến hai thắng, Vương Dương Minh cái này trận thứ ba so không thể so với đều là giống nhau.

Cái này một sách lược tuy nhiên đơn giản, lại là xây dựng ở Vương Dương Minh Thiên Nhân Thông có thể xem thấu địch nhân hư thực cơ sở phía trên, Tôn Tử Binh Pháp cái gọi là biết người biết ta trăm chiến không thua, chính là cái này ý tứ.

Đại Quốc Sư thấy đối phương đem Vương Dương Minh cái tuổi này nhỏ nhất người đặt ở tối hậu áp trục cùng mình tỷ thí, bất mãn nói: "Cái này gọi là Vương Dương Minh tiểu tử dám cùng ta tỷ thí? Khuyến các người vẫn là không muốn tự rước nhục."

Trương Khiên nói: "Đại Quốc Sư chỉ có thể yên tâm, chúng ta đã an bài như vậy, tự nhiên có chúng ta đạo lý."

Song phương đều nghị định ra sân trình tự, thái giám tức tuyên bố luận võ bắt đầu. Song phương trước đó nói xong chỉ so với quyền cước, sợ là binh khí không có mất, ngộ thương đối phương. bởi vậy song phương sáu người đều là tay không đối địch.

Trận đầu là Trần Bá Tiên giao đấu Tam Quốc sư, song phương riêng phần mình hành lễ, Trần Bá Tiên hàm hung bạt bối, khí dồn đan điền, bấp thỉp toàn thân tất cả đều căng cứng, đột nhiên một chân trùng điệp đạp lên mặt đất, hét lớn một tiếng: "Chiến!" Dưới chân gạch xanh theo một cước này hóa thành

bột mịn. Đây là lớn tiếng dọa người ý tứ, tỷ thí chưa bắt đầu, hấn đã đang dùng khí thế đe dọa đối phương.

Vương Dương Minh nhìn lấy Trần Bá Tiên một thân nổi cục mạnh mẽ Cơ Nhục, ám đạo Tứ Sư Huỳnh cái này một thân khí lực, là tại Quốc Tử Giám chính giữa bên cạnh lò lửa chịu luyện ra, một thân Hoành Luyện Công Phu Thiên Hạ Vô Song, trước mắt cái này sáu Phẩm Tam Quốc sư không biết lại ở gần như quyền mấy cước ở giữa bị Tứ Sư Huỳnh đánh cho tàn phế.

Quả nhiên này Tam Quốc sư gặp Trần Bá Tiên như thế lực đạo, sắc mặt khoảng cách trở nên hết sức khó coi, hấn cường ép cho mình động viên, hô hô hát hát mấy tiếng, cũng triển khai tư thế, nhìn hấn Pháp Độ nghiêm cần, cả công lẫn thủ, chắc hấn cũng là qua được Danh Sư chỉ điểm.

Một tiếng chiêng vang, hai người tức đầu tại một chỗ, quyền qua cước lại tốt không nhiệt liệt. Trần Bá Tiên võ công đi là Đại Khai Đại Hợp con đường, không có chút nào hoa xảo, nhưng cũng mười phần khó phá. Vương Dương Minh gặp hấn dùng là Hàng Long Thập Bát Chương, tâm đạo nguyên lai Tứ Sư Huỳnh cũng hội bộ chương pháp này. Thực Hàng Long Thập Bát Chương tại Đại Hạ lưu truyền rất rộng, Tứ Sư Huỳnh sẽ dùng không có chút nào giống hiếm lạ, khó được là Tứ Sư Huỳnh đoạn đường này Hàng Long Thập Bát Chương khép mở lúc khí thế hùng hồn, sớm đã đạt tới Nghiễm Lăng Tử nói tới mặc dù ngàn vạn người ta cũng hưởng vậy cảnh giới. Đối phương này Tam Quốc sư dùng là một bộ quỷ dị không khỏi công phu, tung bay thâm thoát, quyền cước tựa hồ không dùng sức, nhưng là thân pháp mười phần mau lẹ, trong lúc cấp thiết Trần Bá Tiên tựa hồ cũng không cách nào lập tức đánh tới trên người hấn. Chỉ là người này kiên kị Trần Bá Tiên công lực thâm hậu, không dám tới gần bên cạnh hấn, dạng này Trần Bá Tiên có công không thủ, chiếm lợi lớn.

Bạn đang đọc truyện *Dương Minh Kỳ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 85: Đấu pháp (3) :.

Vương Dương Minh ngưng thần đi xem, gặp này Tam Quốc sư dưới chân hư hư thực thực, tựa hồ là đang đi một bộ Bộ Pháp, bộ pháp này mười phần xảo diệu, thường thường tại cực kỳ nguy cấp lúc lách qua Trần Bá Tiên tiến công tuyến đường, khiến cho hấn tiến công vô pháp có hiệu quả. Vương Dương Minh tâm đạo nếu như mình có thể khám phá bộ này Bộ Pháp hư thực, hoặc có thể trợ giúp Tứ Sư Huỳnh mau chóng thủ thắng. Nhưng là hấn tường tận xem xét nửa ngày, bộ pháp này cùng Trung Thổ bát quái Ngũ Hành Âm Dương đều không có quan hệ gì, hấn hiểu thấu đáo không trúng ảo diệu, chỉ có lo lắng suông.

Trương Khiên gặp Vương Dương Minh cau mày, hỏi: "Vương Giáo Úy, sư huynh của người khả năng thủ thắng?"

Vương Dương Minh nói: "Sư huynh công lực vượt qua đối phương rất nhiều, thủ thắng không là vấn đề. Chỉ là đối phương Bộ Pháp kỳ lạ, ta nhìn không thấu bên trong ảo diệu, nếu không lời nói, đối phương tam quyền lưỡng cước ở giữa liền sẽ bị thua."

Trương Khiên nghe hấn nói như thế, cũng ngưng thần qua nhìn đối phương Bộ Pháp, hấn tuy nhiên không biết võ công, lại tại Thiên Văn Địa Lý Y Bặc Tinh Tượng không gì không biết không gì không hiểu, cho nên bị trở thành Bắc Vọng. Hấn quan sát nửa ngày, nói ra: "Bảng vào ta thấy, hấn bộ pháp này, tựa hồ cùng Tinh Tượng có quan hệ."

Vương Dương Minh hiểu kỳ nói: "Tinh Tượng?"

Trương Khiên nói: "Lão phu có người bằng hữu tại Khâm Thiên Giám đang trực, đối Tinh Tượng rất có nghiên cứu, ta trong lúc rảnh rỗi đã từng hướng hấn lĩnh giáo, biết Chu Thiên Tinh Tượng thực tùy thời tùy chỗ đều đang thay đổi lấy vị trí. Ta nhìn người này Bộ Pháp, trước bảy bước chỗ vượt là tại Đông Phương Thương Long Thất Túc, trung gian cất bước chỗ vượt là tại Nam Phương Chu Tước Thất Túc, về sau bảy bước là Tây Phương Bạch Hổ Thất Túc, tới hậu bảy bước là Bắc Phương Huyền Vũ Thất Túc. Hai mươi tám chạy bộ xong Chu Thiên Tinh Tượng, hấn lại bắt đầu lại đi một lần."

Vương Dương Minh trước đó hướng Thích Kế Quang lĩnh giáo trận pháp thời điểm, từng nghe hấn kỹ càng giảng giải hơn vạn trận Chi Vương —— Thiên Địa Huyền Hoàng Nhị Thập Bát Tinh Tú đại trận, đối Chu Thiên Tinh Tượng vận hành cũng có nhất định hiểu biết. Hấn ấn lấy Trương Khiên chỉ điểm đi xem người kia Bộ Pháp, quả gặp người kia như là Trương Khiên nói, là ấn lấy Tinh Tượng tại tẩu vị. Chu Thiên Tinh Tượng vận chuyển là giữa thiên địa Chi Lý, có thể đem nửa đường lý tính vào võ học, dạy người này môn này bộ pháp cái kia Hạ Nhân chắc hấn trong lòng ngực sở học phong phú, chỉ là như là đã khám phá đối phương huyền bí, một bộ này Bộ Pháp cũng cũng không có cái gì thần bí tính có thể nói.

Vương Dương Minh trong khoảnh khắc đã có Chế Dịch Chi Sách, hấn gặp Tứ Sư Huỳnh sở dụng vẫn là Hàng Long Thập Bát Chương, nghĩ thầm dạng này vừa vặn, nhỏ giọng đối Tứ Sư Huỳnh phương hướng nói: "Ba bước về sau, Thần Long Bải Vĩ."

Thanh âm hấn nhỏ, đối diện mọi người cũng chưa nghe thấy, Trần Bá Tiên ở trong sân tuy nhiên trong lúc nhất thời khó mà thủ thắng, nhưng cũng một mực chiếm thượng phong, bởi vậy tinh lực có một phần là tại phe mình trận doanh, nghe được Vương Dương Minh nói chuyện, Trần Bá Tiên đã lĩnh hội, quả nhiên thừa dịp đối phương đi đến bước thứ ba thời điểm, một cái Thần Long Bải Vĩ sư xuất, cái này Thần Long Bải Vĩ là Hàng Long Thập Bát Chương bên trong Dịch Thất Thức, hiệu dụng ở chỗ hướng (về) sau vùng lên Tiên Thối, tấn công từ phía sau lưng hướng mình đánh tới địch nhân, lúc này

cái này Tam Quốc sư còn tại trước người mình,

Làm sao lại từ phía sau xuất hiện? Nhưng là Trần Bá Tiên cùng Vương Dương Minh quen biết thật lâu, biết tiểu tử này cổ linh tinh quái, luôn luôn có là biện pháp, trong lòng đối với hắn mười phần tin phục, nếu như đối là Vương Chấn, thậm chí là Cố Tích Phong, chỉ sợ đều chưa hẳn hội dựa vào Vương Dương Minh đề nghị đi làm.

Nói cũng kỳ quái, này Tam Quốc sư giẫm xong cái này bước thứ ba, thân hình bỗng nhiên nhất chuyển, dưới chân Bộ Pháp huyền diệu khó giải thích liền vây quanh Trần Bá Tiên sau lưng, vừa vận dụng vào Trần Bá Tiên kia thiên ngoại bay tới một chân. Tráng diện này mười phần quỷ dị, tựa hồ là Trần Bá Tiên hướng (về) sau bay lên một chân, Tam Quốc sư vô cùng phối hợp chạy đến phía sau hắn qua thụ một cước này. Chỉ nghe một trận răng rắc dị hưởng, này Tam Quốc sư đã bị đạp bay ra ngoài, xương sườn chắc hẳn đoạn mấy cây. Đại Quốc Sư cùng hai Quốc Sư sớm đã xông về phía trước, gặp Tam Quốc sư tuy nhiên thụ thương, cũng may tánh mạng không ngại. Thực đây cũng là Trần Bá Tiên thủ hạ lưu tình, nếu như hắn dùng hết toàn lực đạp một chân, cái này Tam Quốc sư trong khoảnh khắc sẽ chết. Dù là như thế, hai người này cũng hận đến nghiến răng nghiến lợi, chỉ là trận luận võ này là phía bên mình bốc lên trước đây, không tiện nói gì.

Quốc vương kia gặp phe mình bị thua, trên mặt lão đại không được tự nhiên. Trương Khiên tiến lên giải vây nói: "Ta thủ hạ này xuất thủ quá nặng, gây nên khiến Tam Quốc sư thụ thương, bên ta mười phần băn khoăn. Nhưng là luận võ vốn là quyền cước không có mặt, khó tránh khỏi ngoài ý muốn, mong rằng Quốc Vương Bệ Hạ không nên trách tội."

Quốc Vương khoát khoát tay, giọng cười nói: "Không cần để ý. Bây giờ liền bắt đầu trận thứ hai đi." Hắn nghiêng đầu qua, hung hăng nhìn một chút hai Quốc Sư, ý kia hết sức rõ ràng, trận này có thể tuyệt đối đừng lại thua!

Này hai Quốc Sư cắn răng nghiến lợi lên đài, nói: "Hạ Nhân quả nhiên Hảo Công Phu, đợi ta đến đây lĩnh giáo!"

Lữ Phụng Tiên làm cái thứ hai ra sân, lập tức đi lên phía trước, nói: "Mời đi!"

Này hai Quốc Sư cũng không đáp lời, hét lớn một tiếng liền công tới. Hắn đi cũng là nhẹ nhàng đường đi, tung bay thắm thoát khó mà nắm lấy. Lữ Phụng Tiên gặp người này dưới chân chỗ ôm banh chạy pháp cùng này Tam Quốc sư không khác nhau chút nào, trong lòng buồn cười, tâm đạo, các người thật đúng là không nhớ lâu, chẳng lẽ còn không nhìn ra các người Bộ Pháp ảo diệu đã bị ta tiểu sư đệ cho nhìn thấu a.

Vương Dương Minh lại cảm thấy bên trong tất có gì đó quái lạ, hắn hữu tâm nhắc nhở Lữ Phụng Tiên nhất thiết phải cẩn thận, đối phương trận thứ hai là mạng hạn xuất chiến, thế tất sẽ có chút thủ đoạn mới cầm tới đối phó hắn, chắc chắn sẽ không chỉ đơn giản như vậy bị thua. Nhưng là hắn còn không ra khỏi miệng, Lữ Phụng Tiên đã triển khai quyền cước cùng đối phương đấu tại một chỗ.

Mấy cái hội hợp lên xuống, hai người riêng phần mình trao đổi gần như chương, đang khó phân thắng bại thời điểm, chợt nghe được Lữ Phụng Tiên kêu thảm một tiếng, ném ra Nhất Trọng, tựa hồ thụ cái gì ám toán, này hai Quốc Sư Như Ảnh Tùy Hình đuổi theo, mắt thấy một cái trọng chân liền muốn đá vào Lữ Phụng Tiên ở ngực, một cước này xuống dưới, lấy Lữ Phụng Tiên thể trạng cũng khẳng định phải bị thương nặng, cái này hai Quốc Sư rõ ràng là muốn cho mình Tam Đệ tìm lại mặt mũi tới. Vương Dương Minh kinh hãi, vội vàng vận khởi Càn Khôn Đại Na Di, bay người lên trước, tại cực kỳ nguy cấp lúc đem Lữ Phụng Tiên ngạnh sinh sinh kéo lui một bước, tránh thoát đối phương một chân, này hai Quốc Sư giận dữ, đang muốn mắng Vương Dương Minh không tuân thủ trận đấu quy củ, chợt nghe được Vương Dương Minh lớn tiếng nói: "Trận thứ hai chúng ta nhận thua!"

Hắn như là đã nhận thua, hai Quốc Sư liền không thể lại tiếp tục dây dưa, nhưng là kể từ đó, cái kia Điền Kỳ Tái Mã kế sách liền đã phá. Vương Dương Minh lại không lo được những này, tại Lữ Phụng Tiên ở ngực Mát Xa một phen, dùng Thiên Nhân Thông nhìn hắn Nội Tức, gặp trên người hắn cũng không có gì thương thế, chỉ là toàn bộ nội lực bị phong tỏa trong đan điền, vô pháp du tẩu đến trong kinh mạch qua. Vương Dương Minh cảm thấy loại tình huống này tốt nhìn quen mắt, lại nhất thời nhớ không nổi là ở nơi nào gặp qua, chính tại khổ sở suy nghĩ, Lữ Phụng Tiên lúc này đã từ trong lúc khiếp sợ khôi phục lại, hô lớn: "Khô Nhân châm!"

Vương Dương Minh trong khoảnh khắc bừng tỉnh đại ngộ, loại này phong người nội lực quỷ dị pháp môn, không phải là hắc bào Khô Nhân châm a! Hắn đem Lữ Phụng Tiên giao cho phía sau Trần Bá Tiên chiếu cố, tiến lên hung tợn đối này hai Quốc Sư nói: "Thế mà làm Khô Nhân châm loại này bỉ ổi pháp môn, các người cùng Ma Tộc hắc bào là quan hệ như thế nào!"

Bạn đang đọc truyện *Dương Minh Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 86: Đấu pháp (4) ::

Này hai Quốc Sư thâm trầm cười một tiếng, Đại Quốc Sư tiến lên cười lạnh nói: "Một đám đồ ngu, đến bây giờ mới nhìn ra đến a, chúng ta cũng là hắc bào đại nhân đệ tử, Vương Dương Minh, hôm nay người đứng vào trong tay chúng ta, cũng đừng nghĩ rồi đi, chúng ta nhất định đưa người mang về giao cho hắc bào đại nhân xử trí!"

Trương Khiên không hiểu cho nên, gặp Vương Dương Minh giận dữ, đem hấn kéo trở về nói: "Chuyện gì xảy ra?"

Vương Dương Minh đơn giản cùng hấn giải thích một chút, Trương Khiên cau mày nói: "Như thế nói đến, ba người này đều là người trong Ma tộc, xe này trể Quốc Vương đối bọn hấn nói gì nghe này, chắc hấn lần trước Thập Lục Quốc bốn vạn liên quân tiến công ta Tây Bắc Gia Dự Quan, Xa Trì nước bên này cũng là thụ ba người này không chế xuất binh."

Vương Dương Minh gật gật đầu, nói: "Hầu Gia, hắc bào luôn luôn muốn đem ta bắt về, dưới mắt thân phận ta đã bại lộ, mong rằng đối với phương chắc chắn sẽ không từ bỏ ý đồ, hôm nay cuộc tỷ thí này chỉ sợ không có đơn giản như vậy, chúng ta phải tăng gấp bội cẩn thận."

Trương Khiên cau mày nói: "Thế nhưng là trận thứ hai chúng ta bại, cái này trận thứ ba người thế tất yếu đi lên cùng cái kia Đại Quốc Sư luận võ, võ công của hấn cao hơn người rất nhiều, người làm sao có thể đủ là đối thủ của hấn?"

Vương Dương Minh nhìn một chút Đại Quốc Sư, gặp hấn dương dương đắc ý, nói ra: "Hắc bào ta đều đánh nhau một trận, sợ cháu trai này!"

Trương Khiên lắc đầu nói: "Luận võ việc nhỏ, bóc mặc hắc bào bộ mặt thật sự mới là chính sự. Ta muốn cái này Quốc Vương nếu như biết hấn ba cái Quốc Sư đều là người trong Ma tộc, chắc hấn hội đứng tại chúng ta bên này."

Vương Dương Minh lắc đầu nói: "Hầu Gia có chỗ không biết. Hắc bào ẩn tàng quá sâu, ba người này ở chỗ này kinh doanh nhiều năm, cái này Quốc Vương làm sao có thể đủ tin tưởng chúng ta lời nói của một bên. Thuyết Bất Đắc, chỉ có sau khi đánh xong mới có thể muốn bước kế tiếp đối sách."

Trương Khiên biết hấn suy nghĩ trong lòng, nhưng là vẫn không muốn để cho hấn mạo hiểm, tiến lên đối Quốc Vương nói: "Trận thứ hai luận võ, Bản Sư cảm thấy có chỗ bất công. Chúng ta sự tình đầu tiên nói trước, chỉ so với quyền cước, nhưng là đối phương lại lấy âm khí đã thương người, cái này có thể nói thế nào?"

Quốc Vương đang muốn nói chuyện, này Đại Quốc Sư nói ra: "Vừa rồi hai người luận võ, chúng ta đều nhìn rõ ràng, nơi nào đến cái gì âm khí. Ta Nhị Sư Đề có một môn tuyệt học, là lấy chính mình nội lực phong bế nội lực đối phương, cái này Lữ Phụng Tiên chính là thua ở ta Nhị Sư Đề Thần Công phía dưới, lại muốn nói là âm khí. Các người ai trông thấy âm khí?"

Nguyên lai vừa rồi hai người cách rất gần, này Khổ Nhân chậm lại là mảnh như lông trâu, mắt thường rất khó coi gặp, giữa sân người tuy nhiên không thiếu nhãn lực cao minh hạng người, lại không ai trông thấy này Khổ Nhân chậm

Quốc vương kia cũng gật đầu nói: "Cô chưa từng trông thấy có âm khí."

Vương Dương Minh tâm đạo dạng này phân rõ phải trái là giảng không thông, đối Trương Khiên nói: "Hầu Gia, không cần cùng bọn hấn dây dưa, nhìn ta đem cái tên mập mập kia đánh thành đầu heo cho ta Ngũ Sư Huỳnh xuất khí."

Trương Khiên đành phải lui lại, Vương Dương Minh đi ra phía trước, đối này Đại Quốc Sư nói: "Hiện nay chúng ta liền đến so trận thứ ba đi.

Chỉ là ta xấu lời nói có thể nói trước, đối với hắc bào đệ tử, ta thế nhưng là không có chút nào lòng thương hại, nếu như đem người đánh thành ngu ngốc, người đừng trách ta."

Này Đại Quốc Sư cười ha ha, nói ra: "Tiểu tử người là khí hồ đồ đi, ta biết người có chút thiên phú, hội làm Bát Môn Độn Giáp, vậy thì thế nào, người có Bí Pháp ta cũng có Bí Pháp, người Đề Tam môn Bát Môn Độn Giáp không làm gì được ta!"

Vương Dương Minh gặp hấn biết mình mạnh, tâm nghĩ lần trước mình cùng hắc bào giao chiến về sau, hắc bào khẳng định đem chính mình công lực nói tí mi cho ba người này nghe. Như vậy người này chắc hấn còn không biết, đi qua những ngày qua về sau, chính mình nội lực đã đến Lục Phẩm nửa thủy chuẩn, mà Bát Môn Độn Giáp, càng là đã mở ra Đề Ngũ môn. Đương nhiên, binh pháp có nói, Binh giả, Quỷ Đạo Dĩ, mạnh mà bày ra chỉ yếu, yếu mà bày ra mạnh, có thể mà bày ra chỉ không thể, chính mình vẫn là trước giả heo ăn thịt hổ, tìm kiếm người này mạnh lại nói.

Hấn gặp này Đại Quốc Sư đối với mình công lực mười phần tự tin, lập tức cũng không sử dụng bản lĩnh thật sự, chỉ là thường thường không có gì lạ bày ra Hàng Long Thập Bát Chương tư thế, dùng năm thành công lực tiến lên cùng hấn đối địch. Này Đại Quốc Sư quyền cước đi là cương mãnh đường đi, khí lực cũng là cùng hấn tương đương, hai người đấu tại một chỗ, trong khoảnh khắc đầu mười cái hội hợp, Vương Dương Minh không ra thực lực chân chính, Đại Quốc Sư nhưng cũng không có thả Khổ Nhân chậm, đại khái là biết Khổ Nhân nhắm vào Vương Dương Minh là vô hiệu.

Chỉ là mười hợp về sau, này Đại Quốc Sư Bát Phẩm thực lực rốt cục bắt đầu chậm rãi sinh phát ra tới, nhất quyền nhất cước đều là khai bia phá Thạch Lực nói, Vương Dương Minh thấy đối phương đã sử dụng thực lực chân chính, cũng không dám quá phận ẩn tàng, đem Cửu Dương Thần Công sinh sôi ra, khó khăn lắm dùng đến đệ lục phẩm mức độ, hấn thụ Hối Linh tán Tây Tựu nguyên cốt, lại chịu qua không phải người huấn luyện, Căn Cốt cứng rắn người phi thường nhưng so sánh, Cửu Dương Thần Công lại là nhất đẳng bá đạo nội công, mặc dù chỉ là Lục Phẩm mức độ, lại tại này Đại Quốc Sư Bát Phẩm dưới thực lực không rơi vào thế hạ phong, chỉ là quan chiến mọi người thấy mình bạch, Vương Dương Minh nhất định phải toàn lực hành động mới có thể chịu được này Đại Quốc Sư nhất chương, rõ ràng là rơi xuống hạ phong.

Không ra thời gian đốt hết một nén hương, Vương Dương Minh đỉnh đầu đã toát ra một đầu trắng tắp Thủy Khí, rõ ràng là nội công đã vận chuyển tới cực hạn, này Đại Quốc Sư vẫn còn sắc mặt nhẹ nhõm. Bích Lạc nhìn lo lắng, đối Trần Bá Tiên nói: "Dương Minh ca ca sẽ không thụ thương a?"

Trần Bá Tiên lúc này chăm sóc lấy Lữ Phụng Tiên, nhưng là cũng chưa quên quan tâm giữa sân tình thế, nói ra: "Tiểu sư đệ có các loại thủ đoạn bảo mệnh, mập mập này tuy nhiên Bát Phẩm thực lực, hấn là không đã thương được hấn, chỉ là đối phương nếu là hắc bào truyền nhân, chắc hấn cũng có chút quý dị thủ đoạn mang theo, cái này lại là không thể không phòng."

Bích Lạc gấp hần nói tương đương không nói, trong lòng chỉ có càn quét ruột phần.

Đúng lúc này, này Đại Quốc Sư hét lớn một tiếng, bỗng nhiên một cổ hắc khí từ đỉnh đầu hần toát ra, trong nháy mắt tràn ngập toàn thân hần, nghe hần thâm trầm cười nói: "Lão tử lười nhác cùng ngươi hao tổn thời gian. Ngươi mau mau sử xuất Bát Môn Độn Giáp đến, hai ta đánh thống khoái!" Theo này cổ hắc khí lan tràn, hần toàn thân công lực tại lấy mắt trần có thể thấy tốc độ tăng lên, trong khoảnh khắc liền đã đột phá cửu phẩm thượng hạn, thẳng đến Tông Sư Cảnh Giới mà đi. Theo công lực của hần tăng lên, khoe miệng của hần toát ra một tia máu tươi, càn lộ ra dữ tợn đáng sợ.

Vương Dương Minh từng thấy hắc bào động tới tăng thực lực lên Bí Pháp, biết đây là Ma Tộc pháp môn, nhất định phải lấy tự thân máu tươi làm tế, dưới mắt cái này Đại Quốc Sư đã đột phá Cửu Phẩm, lại không phải mình có thể chống lại. đành phải triệt thoái phía sau một bước, hướng đông phương chấp tay cung kính nói ra: "Sư phụ ở trên, đệ tử lần này quyết ý tru này ác tặc, bắt đắc dĩ vận dụng Bát Môn Độn Giáp Bí Pháp, mời sư phụ tha thứ!"

Này Đại Quốc Sư nghe hần niệm niệm lại nhai, mắng: "Nơi nào đến quy củ nhiều như vậy!" Nhất chưởng hướng Vương Dương Minh trước ngực đánh tới, Vương Dương Minh dùng hết toàn lực chống cự hần nhất chưởng, theo hần Bài Sơn Đảo Hải lực đạo nhảy lùi lại đến giữa không trung, hai tay đột nhiên chấp tay trước ngực, toàn thân tinh lực đều quán chú tại trong hai tay, quát to: "Tiên Pháp · Bát Môn Độn Giáp chi trận · đệ nhất môn · Sinh môn mở!"

Không đợi này Đại Quốc Sư kịp phản ứng, Vương Dương Minh trong miệng bắn liên thanh kêu lên: "Thứ hai môn · mở cửa mở!" "Đệ Tam môn · Thương Môn mở!"

Người quốc sư kia gấp hần mở ba môn, cười nói: "Dạng này mới có ý tứ!" Đang muốn nhào thân thẳng lên, lấy Vương Dương Minh Trung Lộ. Lại nghe được Vương Dương Minh trong miệng cũng không ngừng nghỉ, tiếp tục hô: "Đệ Tứ môn · Hư Môn mở!" "Đệ Ngũ môn · Đồ Môn mở!"

Theo mở cửa mở ra, Vương Dương Minh trên thân bạo khởi thanh sắc quang mang, một cổ vô thượng uy áp lấy hần làm trung tâm hướng chung quanh khuếch tán, trên diễn võ trường tất cả mọi người nhất thời cảm thấy trong lòng phiền muộn dị thường, tựa hồ đối với Vương Dương Minh có một loại xuất phát từ nội tâm hoảng sợ. Trương Khiên nhìn lấy giữa không trung toàn thân tắm rửa tại thanh sắc quang mang bên trong Vương Dương Minh lẩm bẩm nói: "Bát Môn Độn Giáp... Nhân gian không thấy Tiên Pháp nhiều năm vậy!"

Bạn đang đọc truyện *Dương Minh Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 87: Đấu pháp (5) :.

Này Đại Quốc Sư mặt mũi tràn đầy không dám tin, vừa sợ vừa giận, nói: "Ngươi không muốn phô trương thanh thế! Ngươi tuy nhiên Đệ Tam môn mức độ, cái gì Đệ Tứ dòng dõi Ngũ Môn, ngươi căn bản là còn không có học được!"

Vương Dương Minh khẽ miệng cười một tiếng, nói: "Sĩ Biệt Tam Nhật, phải lau mắt mà nhìn, đạo lý này, như ngươi loại này đồ ngu là sẽ không hiểu. Tiến lên nhận lãnh cái chết!"

Này Đại Quốc Sư hét lớn một tiếng, phấn khởi toàn thân công lực hướng Vương Dương Minh công tới. Vương Dương Minh trên không trung hơi hơi động một cái, đột nhiên biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, chỉ nghe trong không khí một trận lớp lớp bạo hưởng, nguyên lai tốc độ của hần đã siêu việt thanh âm, mắt thường đã không thể nắm lấy, thân thể của hần cùng không khí ma sát sinh ra âm bạo.

Này Đại Quốc Sư còn chưa kịp phản ứng, Vương Dương Minh đã từ trong không khí tránh hiện ra thân hình, hai tay mang theo thanh sắc quang mang hướng này Đại Quốc Sư vung ra vô số quyền. Toàn thân hần mồ hôi đều bị Bát Môn Độn Giáp uy lực cho bốc hơi lấy, hai năm đắm chìm vì cùng không khí kịch liệt ma sát mà mang theo vô cùng tia sáng chói mắt, trên không trung hình thành một cái tức giận khai bình Khổng Tước hình dáng. Trương Khiên nhìn lấy này một vòng mỹ lệ kim sắc Khổng Tước Khai Bình, cả kinh nói: "Triều Khổng Tước!"

Đại Quốc Sư căn bản còn không có có hành động, đã trong nháy mắt bị Vương Dương Minh oanh kích mấy ngàn quyền, sở thụ công kích quá nhiều, toàn thân cốt cách đều đã vỡ vụn, Vương Dương Minh vây quanh hai tay, đem cổ của hần kẹp tại chính mình hai tay ở giữa, mang theo hần từ cao không rơi xuống, hung hăng đem hần toàn bộ thân thể đều nện vào mặt đất, gạch xanh khối khối hóa thành bột mịn, Đại Quốc Sư từ gót chân đến ở ngực toàn bộ đều bị quăng xuống dưới đất, nhưng là sức sống của hần mười phần ương ngạnh, mắt thấy còn giữ một thanh tàn khí.

Vương Dương Minh thi triển qua Triều Khổng Tước về sau, toàn thân Kinh Lực đều đã dùng hết, tán Bát Môn Độn Giáp, ngồi ở một bên há mồm thờ dốt. Lần này hần tuy nhiên mở ra Đệ Ngũ môn, nhưng là thời gian chiến đấu phi thường ngắn, bởi vậy không có đổi thân thể tạo thành thực chất tính thương tổn. Này Đại Quốc Sư vẫn chậm rãi đưa tay phải ra, cũng không biết là cái gì lực lượng chống đỡ lấy cái kia Chi bị vỡ nát gãy xương tay, hần ngón trở chậm rãi điểm hướng Vương Dương Minh cái trán.

Vương Dương Minh đã không có khí lực lại cử động, muốn tránh cũng trốn không thoát, chung quy là bị hấn điểm tại trên ót, nhẹ nhàng một chút. Nay Đại Quốc Sư phảng phất đột nhiên phát hiện cái gì, ho ra một ngụm máu tươi, lại cười nói: "Người... Người... Đã đi qua... Nơi chôn xương... Rất tốt..." Dứt lời khí tuyệt thân vong.

Vương Dương Minh không biết hấn vừa rồi điểm chính mình này một chút đối với mình có cái gì thương tổn, nhưng là dưới mắt cũng không lo được những này, Trương Khiên bọn người tiến lên đem hấn diu lên, đối Quốc Vương nói: "Quốc Vương Bệ Hạ, Đại Quốc Sư luận võ bên trong không lắm bị quyền cước đánh chết, còn mời nén bị thương."

Quốc vương kia sớm đã bị vừa rồi kịch liệt chiến đấu trắng diện dọa cho ngốc, chỗ nào còn chú ý đến này rất nhiều. Đây hai Quốc Sư cùng Tam Quốc sư lại thương tâm chính mình Đại Sư Huỳnh chết thảm, tiến lên chửi rủa, mắt thấy là phải động thủ quân ầu. Trần Bá Tiên, Vương Chấn, Cố Tích Phong ba người tiến lên một bước,

Quất ra tùy thân Bình Khí, nói: "Ma Tộc Dư Nghiệt, làm sao dám làm càn!"

Song phương đang giằng co không xong, Vương Dương Minh lại gãy dựa lấy đứng dậy, đối quốc vương kia nói: "Bệ Hạ, không cần thiết lại hồ đồ. Ba người này, đều là Ma Tộc hắc bào tọa hạ đệ tử. Nếu như người lại không diệt trừ bọn họ, không tới ba năm, người Quốc Gia cũng là bọn họ."

Quốc vương kia gặp Vương Dương Minh vừa rồi bản lĩnh như thế, trong lòng đối với hấn tin phục ngược lại là nhiều mấy phần, nhìn hướng này hai cái Quốc Sư ánh mắt liền không như vậy đẹp mắt. Đây hai Quốc Sư đối Tam Quốc sư làm cái nhan sắc, hai người đột nhiên nổi lên, một tay lấy quốc vương kia chế trụ, hung ác nói: "Hôm nay liền làm người, ta hai người tiếp quản xe này trẻ nước!"

Quốc Vương gặp hai người này đột nhiên nổi lên, trong lòng đã mình Vương Dương Minh nói tới là thật, run giọng nói: "Mười năm trước người ba người đến nước ta bên trong, ta luôn luôn đối đãi các người không tệ. Lần trước các người nói muốn liên hợp nước khác nhà xuất binh tấn công Đại Hạ, ta cũng không có phản đối, ta còn đem Quân Quyền giao cho các người ba người, phong Đại Quốc Sư vì Bình Mã Đại Nguyên Soái, các người vì cái gì lòng tham không đủ, muốn tới hại cô!"

Này hai Quốc Sư nói: "Chỉ đồ thừa người lão nhân này thân thể quá tốt, chúng ta là chịu không đến người thọ hết chết già ngày đó. Không quan trọng, ta hai người chỉ cần chế trụ người, liền có thể khống chế cả quốc gia. Nhanh chóng hạ lệnh, mệnh Cẩm Quân tiến đến, đem cái này một đám Hạ Triều Sứ Đoàn toàn bộ đều cho ta cầm!"

Trương Khiên gặp giữa sân cục thế phong vân đột biến, đối Vương Dương Minh lặng lẽ nói: "Người có nắm chắc hay không tiến lên cứu ra Quốc Vương?"

Vương Dương Minh lắc đầu: "Ta thể lực còn không có khôi phục, đối phương lại chịu quá gần, không kịp ra tay."

Trương Khiên lại nhìn hướng Trần Bá Tiên cùng Vương Chấn, hai người đều nhẹ nhàng lắc đầu, ra hiệu không cách nào có thể nghĩ. Trương Khiên nhẹ giọng thở dài: "Nếu như chúng ta hiện tại có thể cứu cái này Quốc Vương, hấn cảm kích chúng ta nhân tình, chắc hẳn có thể cùng ta Đại Hạ giao hảo, đến lúc đó chúng ta cùng hấn Xa Trì nước đồng thời xuất binh giáp công Tinh Tuyệt, trong vòng ba ngày liền có thể đem Tinh Tuyệt diệt."

Vương Dương Minh biết Trương Khiên suy nghĩ trong lòng, nhưng trước mắt tình thế, trừ phi có Cửu Phẩm cao thủ ở đây mới có thể giải vây.

Trương Khiên gặp phe mình vô pháp, đối phương Văn Võ Bá Quan cũng đều đã dọa sợ, đành phải thở dài một tiếng, chuẩn bị tiến lên cùng này hai cái Quốc Sư nghĩ biện pháp lượn vòng. Đúng lúc này, chợt nghe được hét lớn một tiếng, một người nhảy lên trước sân khấu, người này có Cửu Xích thân cao, sinh được to như cột điện, tóc dài phát phới, thân uy lâm liệt. Trương Khiên ám đạo người này là lai lịch gì? Đã thấy quốc vương kia nhìn thấy người này, bỗng nhiên kinh hô: "Hải Nha Tướng Quân, mau mau hộ giá!"

Này hai cái Quốc Sư gặp người này lên đài, thần sắc ở giữa bỗng nhiên trở nên khẩn trương, hai Quốc Sư gần giọng nói: "A Lý Hải Nha, người muốn làm gì? Lui ra!"

Được gọi là A Lý Hải Nha người lắc đầu, lớn tiếng nói: "Bệ Hạ, người dễ tin cái này ba cái Yêu Nhân, đến có hôm nay chi biến, người rốt cục biết sai đi!" Thần sắc ở giữa đối cái này Quốc Vương không có chút nào cung kính.

Quốc vương kia bị hấn giáo huấn, mặc dù tại mọi loại tình huống khẩn cấp phía dưới, trong lòng vẫn là cảm thấy không vui, Khí Đạo: "A Lý Hải Nha, người dám giáo huấn cô!"

A Lý Hải Nha thần sắc oán độc, nói ra: "Mười năm trước đó, Quốc Trung tới này ba cái Yêu Nhân, tiến cống nữ sắc lấy người niềm vui, người nhẹ tin bọn họ, đem ta cái này Bình Mã Đại Nguyên Soái biếm Thành thị vệ, đem quyền hành đều giao cho ba người này, còn nghe tin bọn họ sàm ngôn, phối hợp mười Ngũ Quốc Liên Quân tiến công Đại Hạ. Lúc ấy ta liền liều chết khuyên can qua người, người không nghe ta chỉ ngôn, hôm nay người rốt cục lọt vào báo ứng, ha ha ha ha!"

Quốc Vương bị hấn thẳng khiển trách không phải, trên mặt Thanh Hồng giao thế, hiển nhiên đã là giận đến cực điểm. Dưới đài Văn Võ Bá Quan tuy nhiên nhìn thấy Quốc Vương bị hạ thần vũ nhục, lại không có một cái nào đứng ra nói chuyện, xem ra cái này Quốc Vương sớm đã không được ưa chuộng.

Này hai Quốc Sư gặp A Lý Hải Nha thái độ phách lối, uy hiếp nói: "Chẳng lẽ người muốn Khi Quân Phạm Thương? Đây chính là tru cừu tộc đại tội!"

A Lý Hải Nha ngửa mặt lên trời cười dài, nói ra: "Khi Quân? Xa Trì việc lớn quốc gia Xa Trì người Thiên Hạ, không phải nước khác Vương Nhất người Thiên Hạ! Ta hôm nay liền muốn thể thiên hành đạo, diệt chó này Quốc Vương!" Hấn từ bên hông quất ra trường đao, nhất đao bổ ra, mang theo Liệt

Phong. Đao thể kia bá đạo tuyệt luân, trong nháy mắt đã đến Quốc Vương cùng hai cái Quốc Sư trước người.

Vương Dương Minh nhìn thấy A Lý Hải Nha một đao kia, trong mắt tinh quang lóe lên, Thiên Nhân Thông phát động, xem sớm ra một đao kia rõ ràng là Cửu Phẩm thủy chuẩn. Không nghĩ tới Xa Trì Quốc Trung thế mà còn có dạng này cao thủ!

Bạn đang đọc truyện *Dương Minh Kỳ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 88: Đấu pháp (6) :.

Này hai Quốc Sư cùng Tam Quốc sư gặp A Lý Hải Nha một đao kia mặc dù là hướng về phía Quốc Vương đến, nhưng cũng đem chính mình hai người cho bao quát tại bên trong phạm vi công kích, vội vàng phản khởi toàn lực qua cản. Nhưng mà Cửu Phẩm cao thủ toàn lực nhất kích, như thế nào là hai cái này Tiểu Nhân Vật có thể ngăn cản được. Đao Phong lướt qua, hai người ngay cả binh khí mang thân thể hết thấy bị chém thành hai đoạn, như vậy số sách. Đao Thể không ngừng, lướt qua quốc vương kia cô, chỉ gặp quốc vương kia đầu lâu cao cao bay lên trời qua, trong lỗ cổ phun ra cao một trượng máu tối. Ngay tại nhất đao ở giữa, cái này Quốc Vương đầu một nơi thân một nẻo!

Trương Khiên bọn người không có chút nào nghĩ đến biến cố hội trong nháy mắt phát sinh, nhao nhao a một tiếng kêu sợ hãi đi ra. Này A Lý Hải Nha đã giết Quốc Vương cùng hai cái Quốc Sư, xoay người sang chỗ khác, nhìn lấy dưới đài Văn Võ Bá Quan, lớn tiếng nói: "Chư vị đồng liêu, các người chắc hẳn cũng nhận nài lâu, chúng ta Xa Trì nước một cái hảo hảo Quốc Gia, bị cái này cầu quốc vương cho tai họa thành bây giờ cái dạng này. Ta hôm nay giết cái này Quốc Vương, chính là muốn cho chúng ta Xa Trì nước một lần nữa sáng tạo một cơ hội. Chúng ta khác chọn Hiền Chủ, tổ kiến Tân Chính Phủ, thành lập một cái mới tinh Xa Trì nước!"

Dưới đài Văn Võ Bá Quan còn không có từ trong lúc khiếp sợ khôi phục lại, tất cả đều không nói lời nào, A Lý Hải Nha ra lệnh một tiếng, lập tức từ bốn phương tám hướng tuôn ra mấy trăm tên Cẩm Quân binh lính, đem tràng diện duy trì ở. Xem ra cái này A Lý Hải Nha mặc dù nhưng đã bị giáng chức truất Binh Mã Đại Nguyên Soái vị trí, nhưng là trong quân đội kinh doanh đã lâu, căn cơ thâm hậu, vẫn là có không ít binh lính nguyện ý vì hắn hiệu mệnh.

Trương Khiên xem thời cơ cực nhanh, gặp Lão Quốc Vương đã thân tử, A Lý Hải Nha đã khống chế lại toàn trường cục diện, tuy nhiên hắn không có nói mình muốn làm Quốc Vương, nhưng là đây đã là rõ ràng sự thật, lúc này đúng là mình đưa Than khi có Tuyệt thời cơ tốt nhất, đuổi bước lên phía trước, đề Bích Lạc khi Thông Dịch, đối A Lý Hải Nha nói: "Chúc mừng Hải Nha Tướng Quân! Quốc Trung tuy nhiên biến đổi lớn, lại cũng chính là một cái Bắt đầu lại Từ đầu cơ hội. Ta Đại Hạ nguyện ý hết sức ủng hộ Hải Nha Tướng Quân tổ kiến Tân Chính Phủ, mau chóng cùng các người thiết lập quan hệ ngoại giao."

A Lý Hải Nha là Xa Trì Quốc Trung đối Đại Hạ thái độ tương đối Ôn Hòa Nhất Phái, bởi vì hiểu biết Đại Hạ thực lực cường đại, cho nên luôn luôn phản đối cùng Đại Hạ đao binh tương hướng, hắn gặp Trương Khiên mười phần tinh quái, vừa vận giải trừ chính mình nỗi lo về sau, vội vàng nói: "Ta vô ý Đương Quốc vương, nhưng là bất luận ai thành Tân Quốc Vương, ta nghĩ hẳn đều sẽ cùng Đại Hạ giao hảo, sẽ không lại phạm chúng ta trước kia sai lầm."

Trương Khiên gặp A Lý Hải Nha thần sắc, biết hắn tuy nhiên muốn làm Quốc Vương, nhưng không có rất thích hợp danh phận, chuyện này chỉ sợ còn muốn hắn tiếp tục mưu đồ. Dưới mắt là đối phương xử lý Nội Chính thời kỳ mấu chốt, chính mình đoàn người này ở chỗ này quá chói mắt, vội vàng thỉnh cầu né tránh. A Lý Hải Nha gật gật đầu, sai người khiến cho đoàn một hàng mang về nước Nhà Khách nghỉ ngơi, cực kỳ hậu hạ không được lãnh đạm. Hắn thì triệu tập Văn Võ Bá Quan cùng bàn việc lớn quốc gia qua.

Vương Dương Minh bọn người trở lại Quốc Tân Quán, đầu tiên cho Lữ Phụng Tiên xử lý thương thế, lần trước Triều Văn Đạo rời đi Gia Dự Quan trước đó,

Đã từng đem bài trừ Khổ Nhân Châm Pháp môn dạy cho mấy vị Sư Đệ Sư Muội, chỉ là Khổ Nhân châm là Ma Tộc quý dị dị thường tuyệt học, không phải dễ dàng như vậy phá. Triều Văn Đạo đã là Cửu Phẩm trở lên thực lực, loại này bài trừ phương pháp hắn làm không tốn sức chút nào, nhưng là Vương Dương Minh bọn người công lực so sánh với hắn chênh lệch quá xa, mặc dù biết phương pháp, nhưng cũng phải đi qua ba ngày đêm vận công về sau mới có thể thành công. Lữ Phụng Tiên tự đi tĩnh tọa vận công, Vương Dương Minh bọn người thì bị Trương Khiên kêu tới mình trong phòng thương thảo công việc.

Trương Khiên gặp Sứ Đoàn nhân viên chủ yếu cùng quân đội mấy cái tướng lĩnh cao cấp đều đã đến, lui không cho phép ai có thể, mệnh lính gác tại cửa ra vào nghiêm phòng Xa Trì người nghe lén, lúc này mới đối mọi người nói: "Chúng ta vốn nghĩ đến Xa Trì quốc đô thành cùng Quốc Vương lễ tiết tính gặp một lần liền đi, không muốn vừa vận bắt kịp lớn như vậy một cục biến động. Dưới mắt Xa Trì nước đã đổi chủ, cái này Quốc Chủ một vị là thực quyền nắm chắc, cùng Tinh Tuyệt nước thay cái Nữ Vương khái niệm hoàn toàn không giống, bằng vào ta thấy, A Lý Hải Nha coi như không làm Tân Quốc Vương, cũng tất nhiên sẽ đem Xa Trì nước tất cả Quân Chính Đại Quyền toàn bộ đều nắm ở trong tay, hắn chính là chúng ta trọng điểm làm việc đối tượng. Ta muốn cùng A Lý Hải Nha qua lại giao hảo, thành lập vô cùng chặt chẽ cá nhân quan hệ, thuyết phục hắn thừa dịp phù hợp thời cơ, cùng ta

Đại Hạ đi ra binh cộng đồng diệt Tinh Tuyệt."

Hắn ý nghĩ này Vương Dương Minh đã sớm biết, người khác vẫn còn cũng không biết, nhưng là Sứ Đoàn một đám đều là trí tuệ tuyệt diệu hạng người, tự nhiên biết Trương Khiên nói chuyện đều là lại chính xác tuy nhiên đạo lý, tướng lĩnh quân đội nhóm tuy nhiên không hiểu chính trị, nhưng là nghĩ đến nếu như có thể như vậy nhất cử đem Tinh Tuyệt diệt, thật sự là tham gia quân ngũ tác chiến người vài chục năm đều tại hy vọng sự tình, bởi vậy cũng tận số tán thành.

Chỉ có trong sứ đoàn một người, tên là Vương Huyền Sách, luôn luôn là Trương Khiên đặc lực tâm phúc, lại lo lắng nói: "Ta nhìn cái này A Lý Hải Nha, tuy nhiên hùng tài đại lược, nhưng cũng là cái đã tâm bưng bưng Hồ Lang hạng người. Chúng ta cùng hắn hợp tác, có phải hay không là tranh ăn với hồ, tương lai ngược lại đối chúng ta Đại Hạ bất lợi?"

Trương Khiên gật gật đầu, nói: "Đây một tiết ta cũng có chỗ lo lắng, nhưng là dưới mắt đến xem, hắn không có lý do gì đối chúng ta Đại Hạ bất lợi, ngược lại hắn là dốc hết toàn lực mưu cầu chúng ta ủng hộ. Còn nữa, cùng hắn hợp tác chỉ là phương tiện, đợi cho phù hợp thời cơ, sớm tối chúng ta vẫn là muốn chiếm đoạt hắn."

Wang Huyền Sách gặp Trương Khiên mưu tính sâu xa, không hề biểu thị phản đối. Trương Khiên nói: "Việc cấp bách, là phải nghĩ cái biện pháp thông tri Trường An, để Thánh Thượng biết được Xa Trì nước đã phát sinh Chính Biến tin tức." Hắn nhìn về phía Vương Dương Minh, nhãn quang rù xuống hỏi ý kiến hắn có biện pháp gì hay không.

Wang Dương Minh khổ sở nói: "Chỉ cần có thể thông tri tây bắc biên phòng quân, bọn họ liền nhất định có thể đem tin tức này Phong Hóa truyền tin mạng đến Trường An. Chỉ là dưới mắt chúng ta cách Gia Dự Quan cũng đã quá xa, ta Ưng Dương quân tuy nhiên một trăm người, còn phải chịu trách nhiệm bảo vệ Sứ Đoàn an toàn, thật sự là điều không ra lực lượng trở về báo tin."

Trương Khiên gặp Vương Dương Minh nói như thế, biết cái này một tiết đúng là không có cách nào, đành phải tạm thời gác lại việc này. Mọi người thương định đại kế về sau, riêng phần mình đi về nghỉ. Vương Dương Minh đi xem Lữ Phụng Tiên tình huống, gặp hắn tuy nhiên một thời ba khắc ở giữa vô pháp giải trừ Khổ Nhân tâm cảm chèn, lại cũng không có nguy hiểm đến tính mạng, nghĩ thầm ba ngày sau đó Lữ Phụng Tiên công hành viên mãn, liền có thể vô sự. A Lý Hải Nha muốn giải quyết trong nước thế lực khắp nơi, tối thiểu cũng phải ba ngày thời gian, ba ngày này Sứ Đoàn một hàng khẳng định không thể rời đi.

Quả nhiên ba ngày sau đó, Xa Trì nước trong cung truyền đến tin tức, Tân Quốc Vương sắp đăng cơ, mời Trương Khiên trước đi tham gia đăng cơ đại điển. Trương Khiên gặp này trên thánh chỉ chắc chắn Tân Quốc Vương là Lão Quốc Vương Âu Từ, niên kỷ mới bắt quá năm tuổi, nghĩ thầm A Lý Hải Nha dù sao vẫn là không dám tự lập làm Quốc Vương, nhưng là tiểu quốc này vương mới 5 năm tuổi, có thể biết cái gì, A Lý Hải Nha chắc hẳn muốn làm cái Nhiếp Chính Vương.

Trương Khiên mệnh Sứ Đoàn mọi người mặc vào triều phục, cùng mình cùng một chỗ tiến về Hoàng Cung. Quả gặp A Lý Hải Nha nắm Tiểu Quốc Vương tay, đem đưa lên vương vị ngồi xuống, lại lui về Văn Võ Bá Quan bên trong, cùng mọi người cùng nhau Sơn Hồ triều bái.

Bạn đang đọc truyện *Dương Minh Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 89: Quái mộng lại đến :.

Tiểu Quốc Vương tại trên long ý nhìn chung quanh, còn không biết chuyện gì phát sinh, chẳng qua là cảm thấy mới lạ chơi vui. Thái giám triển khai Thánh Chi đến, bắt đầu tuyên bố tất cả Quốc Gia Đại Sự: Tiểu Quốc Vương đăng cơ, vì Xa Trì nước đời thứ mười hai Quốc Vương, Niên Hào Thuận Thiên. A Lý Hải Nha Tướng Quân Thanh Quân Trắc có công, gia phong làm nhất đẳng trung dũng công, khôi phục Bình Mã Đại Nguyên Soái chức vị, cũng tạm thời kiêm nhiệm Thừa Tướng chức. Dư Bách Quan đều có phong thưởng. Tiểu Quốc Vương mấy vị ca ca, đều phân phối đến Đô Thành bên ngoài mấy cái Thành Trấn bên trong làm lãnh chúa, được hưởng Phong Địa, nhưng là không được chiêu mộ quân đội, hàng năm muốn tới trong kinh thành báo cáo công tác. Đại xá Biên Giới bên trong tù phạm, trừ phạm phạm Tử Tội, dư đều thả đi về nhà cùng người nhà đoàn tụ.

Sau đó nội dung cùng Đại Hạ tương quan, Trương Khiên bọn người vênh tai qua nghe, gặp nói là: Hạ Triều Sứ Đoàn một hàng lần này ủng hộ lập trung lập hạ đại công, ban thưởng hoàng kim ngàn lượng, trao tặng Trương Khiên Nhất Đẳng Hộ Quốc công danh hiệu vinh dự; Vương Dương Minh ra sức chém giết Đại Quốc Sư, lập xuống gạt bỏ đầu đẳng tội ác chi công, trao tặng Tam Đẳng Vũ Thắng bá danh hiệu vinh dự. Xa Trì nước nguyện cùng Hạ Quốc vĩnh kết hữu hảo, từ đó đao binh không gặp gỡ, đời đời vì huynh đệ chi quốc.

Thánh Chi đã niệm xong, mọi người tất cả đều vui vẻ. Tiếp xuống cũng là thịnh đại tiệc rượu, Trương Khiên được an bài ở trên tòa, cùng A Lý Hải Nha sòng vai mà ngồi, Sứ Đoàn mọi người cũng đều riêng phần mình có tòa.

Qua ba lần rượu, A Lý Hải Nha đi đến Trương Khiên trước người, mệnh thái giám triển khai một phong thư, nói: "Hộ Quốc công, ta có một phong Quốc

Thư, muốn đưa hương Đại Hạ Đô Thành Trường An qua, nhưng là chúng ta Xa Trì người muốn nhập các người đại hạ quốc cảnh, khẳng định mười phần khó khăn. Cho nên ta hi vọng người tại cái này Phong Quốc trên sách kí tên ký tên, đắp lên người ản, có cái này bằng chứng, cái này Phong Quốc sách mới có thể đưa đến."

Trương Khiên trịnh trọng tiếp nhận này Phong Quốc sách, triển khai nhìn, thấy là từ Xa Trì Văn Hòa hán văn hai loại lời nói viết, đại khái nội dung là: Xa Trì Quốc Chính quyền phát sinh thay đổi, Tần Quốc Vương nguyên vứt bỏ hiềm khích lúc trước, cùng Đại Hạ kết buôn bán chuyện tốt. Trương Khiên bọn người ở tại Tần Chính Quyền thành lập quá trình bên trong đại lực hiệp trợ, Quốc Vương mười phần cảm kích, trao tặng Trương Khiên cùng Vương Dương Minh danh hiệu vinh dự. Tần Quốc Vương hi vọng Lưỡng Quốc vĩnh viễn huynh đệ chi quốc.

Trương Khiên lấy ra bản thân Ân Chương đến, đóng một cái hỏa hồng Đại Ân, cười nói: "Trung dũng công, cái này Phong Quốc sách đưa đến Đại Hạ, hai người chúng ta cũng là khai mở lịch sử nhân vật, coi là thật thật đáng mừng, chúng ta 滿 uống chén này!"

A Lý Hải Nha cười ha ha, cùng hắn uống một chén, nói ra: "Ta bảo người Hộ Quốc công, người gọi ta trung dũng công, không khỏi lộ ra quá sinh phân. Hai ta tuổi tác tương đương, ta hư lớn hơn người vài tuổi, ta nhìn ta liền gọi huynh đệ người, người kêu ta đại ca tính toán." Trương Khiên giả bộ như hoan hi không hết bộ dáng, xích lại gần bên cạnh hắn, nói khẽ: "Đại ca, ta có một cái chí hướng, không biết người có thể hay không thành toàn."

A Lý Hải Nha lặng lẽ nói: "Người cứ việc nói."

Trương Khiên nói: "Tĩnh Tuyệt cùng ta Đại Hạ không hòa thuận đã lâu, Lưỡng Quốc sớm đã khai chiến, đây là chúng ta họa lớn trong lòng. Hiện tại hai chúng ta quan hệ ngoại giao tốt,

Đem Tĩnh Tuyệt người kẹp ở giữa, không biết ca ca có nguyện ý hay không cùng ta Đại Hạ cộng đồng xuất binh, đem này Tĩnh Tuyệt nước Trường Lão Viện diệt, đoạn hẳn Thánh Nữ truyền thừa, hai chúng ta nước chia đều Tĩnh Tuyệt, người xem coi thế nào?"

A Lý Hải Nha ngưng lòng mày không nói, trong lòng của hắn thực đã sớm ngờ tới Trương Khiên đánh là ý nghĩ này, chỉ là không nghĩ tới Trương Khiên nhanh như vậy liền thân nhiên nói ra. Hắn thực cũng có chiếm đoạt Lâu Lan ý tứ, chỉ là hắn không nguyện ý cùng Đại Hạ chia đều, liền xem như chia, hắn Xa Trì cũng cần phải chiếm được nhiều một ít. Nhưng là dưới mắt song phương quan hệ giao hảo, tự mình ngã cũng không dễ tùy tiện từ chối, liền nói ra: "Ta cũng có ý đó. Chỉ là dưới mắt thời cơ chưa tới, chúng ta phải thừa dịp lấy Tĩnh Tuyệt trong đám người bộ bất ổn thời điểm, đồng thời ra tay, mới có thể lấy nhỏ nhất đại giới đối lấy lớn nhất thành quả."

Trương Khiên lúc đầu cũng không có trông cậy vào hắn có thể lập tức đáp ứng, chỉ là muốn hắn cho thấy một cái thái độ mà thôi, lập tức hai người vỗ tay vì thế, ước định chậm đợi thời cơ, cùng một chỗ chiếm đoạt Tĩnh Tuyệt.

Vương Dương Minh com nước no nê, nhấp một cái, gặp Xa Trì Quốc Trung Văn Võ Quân Thần đều đến hương mình mời rượu, hắn còn chưa hiểu có ý tứ gì, có chút say khướt hỏi bên người ngồi Bích Lạc nói: "Vì cái gì bọn họ đều đến mời ta tữu a, ta cùng bọn hắn lại không quen."

Bích Lạc cười nói: "Dương Minh ca ca, người làm sao hồ đồ. Hiện tại người giả giả cũng là bọn hắn Xa Trì nước Tam Đẳng Vũ Thắng bá, bọn họ để lấy lòng nịnh nọt người không phải hắn là a."

Vương Dương Minh lúc này mới nhớ tới không khỏi diệu ở giữa mình đã thành Xa Trì nước quan nhĩ, mặc dù chỉ là cái vinh dự, không có bất kỳ cái gì thực chất nội dung, nhưng dầu gì cũng là cái tên tuổi không phải.

Hắn vốn là có một chút say, giờ phút này bị bốc lên Từ Kính, hào hứng đại phát, cũng mặc kệ những Văn Võ Bá Quan đó có nghe hay không hiểu, tiến lên cùng đối phương xưng huynh gọi đệ, uống rượu nói chuyện phiếm, Bích Lạc ở một bên hết sức phiên dịch, nhưng là Vương Dương Minh uống nhiều, chính mình cũng không biết chính mình nói là cái gì, Bích Lạc thì càng nghe không rõ. Tối hậu uống cái say mềm, bị Cố Tích Phong vịn về Quốc Tần Quán nghỉ ngơi qua.

Vương Dương Minh phủ phủ đỉnh đầu của mình Hoa Hoa Thảo Thảo, đem bần từ chính mình trong lỗ tai móc đi ra, nỗ lực đem mình bị ép dưới chân núi thân thể tung động một cái, lúc này mới ngẩng đầu nhìn này không trung Bò Tát nói: "Tại sao lại là cái này mộng..."

Là, hắn lại nằm mơ, mộng thấy mình bị đặt ở Ngũ Hành Sơn dưới, mà đỉnh đầu tung bay cũng là này một thân trắng noãn Quan Thế Âm Bò Tát.

Bò Tát sụp mi thuận mắt, nói: "Ta để người cho học hỏi kinh nghiệm người làm đồ đệ, bảo hộ hắn qua Tây Thiên Thủ Kinh, người có làm hay không?"

Vương Dương Minh tức giận nói: "Làm chứ sao."

Hư một tiếng, trảng cảnh đột nhiên biến đổi, hắn vác lên Bồng Tử ở phía trước nhảy tới nhảy lui Địa Tẩu, đằng sau đi theo một con ngựa trắng, lập tức ngồi một cái Bàn Hoa Thượng, Vương Dương Minh gặp hòa thượng kia dáng dấp nở nang, trong tay cầm một thanh Thiên Trượng, tâm đạo: Nguyên lai đây chính là Đường Tăng a. Tiếp theo hắn cảm thấy sự tình gì không đúng lắm, ả? Làm sao giấc mộng này rốt cục có tiền triển? Hắn nhớ kỹ nguyên bản chính mình mơ tới Quan Âm Bồ Tát đến đây Diễm Hóa chính mình, lập đi lập lại nhắc tới Ngũ Lão dưới đỉnh nơi chôn xương, Thiên Hạ dòng nước truyền tuyệt học, liền vô luận như thế nào đều không qua được. Nhưng là dưới mắt rõ ràng một cửa ải kia đã qua, Tân Kịch tình chính đang phát triển.

Này Đường Tăng ở phía sau hỏi hắn nói: "Ngộ Không, người cũng có thủ đoạn gì?"

Vương Dương Minh nói: "Ta Lão Tôn đá Thiên làm giếng, thượng thiên Hạ Hải, đều làm được. Năm đó mười vạn Thiên Binh Thiên Tướng hạ ta, cũng bị ta đánh lui, ta hơi có chút Hàng Long Phục Hồ thủ đoạn."

Hòa thượng kia a một tiếng, tựa hồ là không tin.

Sau một khắc, trăng cảnh biến đổi, Vương Dương Minh trong tay bưng một đỉnh gấm vải Cái mũ, hoan hoan hi hi hỏi Đường Tăng nói: "Sư phụ, đây là nơi nào đến Cái mũ, thật xinh đẹp." Đường Tăng nói: "Đây là ta khi còn bé mang, người muốn là ưa thích, liền đưa người." Vương Dương Minh nói: "Tốt tốt!" Liền muốn qua mạng này Cái mũ. Hắn tại nội tâm điên cuồng gào thét: Không cần đeo! Không cần đeo! Đó là Khẩn Cô Chú! ! Nhưng mà hắn động tác cũng không thụ chính mình không chể, rốt cục vẫn là đem này cái mũ đội ở trên đầu.

Bạn đang đọc truyện *Dương Minh Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 90: Nếu không có trèo lên 9 phẩm Liên Đài chi dục, cũng không dọa 8 Vạn Địa ngục chi t

Sau một khắc, trăng cảnh biến đổi, Vương Dương Minh đứng tại treo trên đỉnh núi, đem Kim Cô Bồng biến làm dài trăm trượng ngắn, đang từ trên cao nhìn xuống pha trộn sườn núi một đầu khe nước, trong miệng mắng to: "Bát Nê Thu, đưa ta lập tức!" Bỗng nhiên trong nước nhảy ra một đầu Bạch Long, giương nanh múa vuốt hướng hắn chạy tới, Vương Dương Minh dựng lên Bồng Tử liền muốn công đi lên.

Đột nhiên trăng cảnh lại là biến đổi, hắn ghé vào một con lợn trên lưng, này heo đang lăm bằm đi lên phía trước, trong miệng kêu to nói: "Nương tử, người tốt chìm a, ta Lão Trư cơ hồ đều vác không nổi người."

Trăng cảnh lại biến, một đầu không nhìn thấy cuối cùng bờ sông, một cái diện mục dữ tợn đại hán tóc đỏ quỳ trên mặt đất, đối hòa thượng, Hầu Tử, heo đập đầu nói: "Đệ tử Sa Ngộ Tĩnh, nguyện theo Cao Tăng tiến về Tây Thiên bái phật cầu trái qua."

Trăng cảnh lập đi lập lại biến hóa, Vương Dương Minh trước mắt lướt qua vô số muôn hình muôn vẻ yêu tinh, có Lão Hồ, có Hắc Hùng, có con báo, có Hồ Ly. . . Hắn mắt nhìn đều choáng, bỗng nhiên trăng cảnh nhất định, Vương Dương Minh phát hiện cây gậy trong tay của chính mình chống đỡ tại một cái Lão Thái Thái trên đầu, lão thái thái kia đồ dẫn nhìn lấy hắn, trong mắt tràn đầy hoảng sợ, Vương Dương Minh mắng: "Thi Ma! Người năm lần bảy lượt trêu đùa sư phụ ta, ta há có thể tha cho người!" Một gậy đánh xuống, Lão Thái Thái óc vỡ toang, thoáng qua ở giữa hóa thành một đồng bạch cốt.

Sa Tăng tiến lên phía trước nói: "Đại Sư Huynh, quả nhiên là cái yêu tinh!" Vương Dương Minh cười ha ha, Đường Tăng lại ông ông bắt đầu Niệm Kinh, Vương Dương Minh đau đầu muốn nứt, này đau đón phảng phất là từ tâm lý phát ra tới, đau đến hắn hận không thể đem chính mình sọ não đều cạy mở, nhìn thấy là cái gì tại quấy phá. Hắn khó có thể chịu đựng loại thống khổ này, nghĩ thầm mau chóng tới đi, cảnh tượng này làm sao còn không biến hóa!

Nhưng mà hắn chịu khổ nửa ngày, Đường Tăng vẫn là tại Niệm Kinh, hắn cảm thấy đầu đều muốn nổ, đúng lúc này, Đường Tăng này ông ông Niệm Kinh âm thanh dần dần biến thành một câu mơ hồ không rõ lời nói, Vương Dương Minh biết trọng yếu thông quan mật ngữ lại muốn tới, hắn nhin xuống kịch liệt đau nhức, nỗ lực qua nghe, gặp Đường Tăng niệm là: "Nếu không có trèo lên Cửu Phẩm Liên Thai chi dục, cũng không dọa tám vạn Địa Ngục chi tội. . . Nếu không có trèo lên Cửu Phẩm Liên Thai chi dục, cũng không dọa tám vạn Địa Ngục chi tội. . . Nếu không có trèo lên Cửu Phẩm Liên Thai chi dục, cũng không dọa tám vạn Địa Ngục chi tội. . ."

Vương Dương Minh tỉnh lại sau giấc ngủ, đau đầu muốn nứt, cẩn thận hỏi tường, cũng không biết là mình tối hôm qua uống quá nhiều, còn là trong mộng bị này Khẩn Cô Chú cho siết. Hắn cố gắng nghĩ lại mộng tối hậu Đường Tăng nhắc tới câu nói kia, nếu không có trèo lên Cửu Phẩm Liên Thai chi dục, cũng không dọa tám vạn Địa Ngục chi tội, tâm nghĩ lần trước chính mình đạt được hai câu thông quan mật ngữ là Ngũ Lão dưới đỉnh nơi chôn xương, Thiên Hạ dòng nước truyền tuyệt học. Chính mình dựa vào hai câu này qua Quốc Tử Giám hậu sơn tìm, cũng không có tìm ra cái kết quả gì, còn Mạc Danh Kỳ Diệu quảng ngất đi, lần này hai câu này không biết là có ý gì.

Cửu Phẩm Liên Thai, Cửu Phẩm là một cái tương đối chữ mấu chốt, chẳng lẽ là nói Cửu Phẩm cảnh giới? Này tám vạn Địa Ngục lại là cái gì? Không nghĩ ra, hắn liền tạm thời không đi nghĩ, hắn cố gắng nghĩ lại tối hôm qua sự tình,

Lại cũng nhớ không nổi đến chính mình tối hôm qua uống nhiều về sau đều làm những thứ gì, cũng không biết có rượu hay không sau thất lễ tình huống, đây chính là ngoại giao trường hợp, chính mình nếu là xấu mặt tội kia qua coi như lớn. Hắn vận chuyển Cửu Dương Thần Công, đem toàn thân tử khí đều bốc hơi hầu như không còn, cái này mới rời giường qua tìm Trương Khiên.

Trương Khiên tối hôm qua cũng uống không ít, giờ phút này còn đau đầu, gặp Vương Dương Minh tinh thần rạng rỡ đến, cười nói: "Vương Giáo Úy tửu lượng giỏi a, sau một đêm không thấy mây may về say."

Vương Dương Minh bắt đầu nói: "Hạ quan thực sự không có gì tửu lượng, nếu không phải có nội công mang theo, sớm say chết. Hầu Gia, sau này cái này uống rượu sự tình, vẫn là không muốn gọi hạ quan qua bêu xấu, say rượu thực đang khó chịu."

Trương Khiên đối xử mọi người hiền hoà, nghe Vương Dương Minh năn nỉ hắn, cũng liền đáp ứng. Tiếp theo nghiêm sắc mặt nói: "Vừa rồi A Lý Hải Nha đã phái người đến cho chúng ta biết, hôm nay hắn muốn đích thân đưa chúng ta ra khỏi thành, chúng ta liền muốn đi trước trạm tiếp theo —— Uất Lê

nước."

Vương Dương Minh vội vàng cùng hần cùng một chỗ thu lại thân thể, chỉ huy Sứ Đoàn một hàng hướng Hoàng Cung mà đi, đi đến cửa hoàng cung, gặp đã có thị vệ đang đợi. Trương Khiên phải người tiến lên thông bẩm, chỉ một lúc sau, A Lý Hải Nha từ trong cung đi tới, nắm Trương Khiên tay nói: "Huynh đệ, thật sự là không có ý tứ, để ngươi đợi lâu. Ta trong cung đến gần như vị khách nhân, ta đang cùng bọn họ lượn vòng, cho nên không thể lập tức ra ngoài đón ngươi."

Trương Khiên gặp thần sắc hần không ngờ, cẩn thận hỏi thăm hần là khách nhân nào đến, A Lý Hải Nha cười khò lắc đầu: "Hôm nay tới, là Uất Lê nước Sứ Thần, bọn họ Phụng Quốc vương tên, tới tìm ta hưng sư vấn tội tới."

Trương Khiên nghe được hưng sư vấn tội bốn chữ, vội hỏi cho nên. A Lý Hải Nha cũng không muốn giấu diếm hần, lập tức một năm một mười nói tới.

Nguyên lai Uất Lê Quốc Vương cùng Xa Trì Lão Quốc Vương có anh chị em cô cậu chi thân, Lương Quốc luôn luôn là huynh đệ chi quốc, vài ngày trước A Lý Hải Nha giết Lão Quốc Vương, Uất Lê nước nhận được tin tức, Triều Dã chấn động, lập tức phái ra Sứ Đoàn đến đây hỏi tội. A Lý Hải Nha làm người khôn khéo, há lại dễ tới bởi phạm, một phen lời lẽ chính nghĩa trả lời, đồng thời lời thề son sắt mà bảo chứng nhất định sẽ phụ tá Lão Quốc Vương chi tử. Uất Lê nước gặp vấn đề đã đóng thuyền, còn nữa Tiểu Quốc Vương cùng Uất Lê Quốc Vương vẫn là người một nhà, bởi vậy cũng chỉ đành nhận. Chỉ là trong lời nói dù sao rất nhiều giao phong, khiến cho A Lý Hải Nha tâm tình có chút phiền muộn.

Trương Khiên vội nói: "Thật sự là lại xảo cũng không có. Chúng ta đoàn người này trạm tiếp theo chính là Uất Lê, bọn họ Sứ Thần đến, ta đang muốn cùng bọn hần hảo hảo tâm sự, mời bọn họ mang theo chúng ta cùng một chỗ về nước qua bãi kiến Uất Lê Quốc Vương."

A Lý Hải Nha miệng đầy đáp ứng, lập tức mang theo Trương Khiên tay, cùng nhau tiến vào bên trong cung, Vương Dương Minh bọn người không tiện tiến Cung, liền chờ ở bên ngoài đợi. Chờ một lúc, gặp A Lý Hải Nha bởi tiếp Trương Khiên cùng mấy cái phục sức quái dị Ngoại Quốc Nhân đi ra đến, lương trước mấy người này nhất định là Uất Lê Sứ Thần.

Quả nhiên Trương Khiên cùng những người kia vừa nói vừa cười, sau khi ra ngoài đối Vương Dương Minh nói: "Ta đã cùng mấy vị này Uất Lê nước Sứ giả thần nói xong, đợi chút nữa chúng ta đi theo đám bọn hần đội ngũ cùng đi Uất Lê quốc đô thành, bãi gặp bọn họ Quốc Vương."

Vương Dương Minh gặp mới mất một lúc, Trương Khiên đã cùng đối phương lẫn lộn mười phần thân thiện, tâm đạo Trương Hầu gia cái này như quen thuộc bản sự quả nhiên. Mọi người cùng A Lý Hải Nha từ biệt, đi theo Uất Lê Sứ Đoàn đi ra đến thành đến, một đường hướng tây tiến vào Uất Lê Biên Giới bên trong.

Uất Lê Sứ Thần bọn người ở tại trong nước cũng là trọng yếu nhân vật, sớm có Biên Phòng Quân ra nghênh tiếp, có bọn họ cùng đi, Trương Khiên một hàng quả nhiên mười phần thuận lợi liền tiến vào Đô Thành. Khiến cho thần tự đi Hoàng Cung thông bẩm, chỉ một lúc sau, liền đi ra nói: "Vua ta gần nhất công vụ mười phần bận rộn, sợ chiều dài không chu đáo, vội vàng hội kiến lãnh đạm các ngươi, đặc biệt mời các ngươi qua Quốc Tân Quán nghỉ ngơi. Ba ngày sau đó Đại Bối Yến Tịch, hoan nghênh các ngươi đến."

Trương Khiên gật gật đầu, nói: "Khách theo người liền, chúng ta nghe các ngươi an bài."

Mọi người được đưa đến Quốc Tân Quán nghỉ ngơi, Trương Khiên thì bị Sứ Thần nhóm lời kéo qua diễn lễ, đến chạng vạng tối lúc mới trở về nghỉ ngơi. Vương Dương Minh qua tìm Trương Khiên báo cáo tình huống, gặp hần mời một không chịu nổi, sẵn giọng: "Cái này Uất Lê nước phương viên không hơn trăm bên trong, không nghĩ tới thể mà kiêu ngạo như vậy, gặp hần Quốc Vương một mặt, muốn chúng ta khổ đợi ba ngày không nói, còn muốn trước đó diễn lễ."

(chú thích: Nếu không có trào lên Cửu Phẩm Liên Thai chi dục, cũng không dọa tám vạn Địa Ngục chi tội, là Nhật Bản truyền kỳ nhân vật Maeda Keiji tại (không khổ am ký » bên trong Danh Ngôn. Cảm thấy hứng thú có thể đi nhìn xem, này một đoạn văn rất được ba trà yêu thích, nói thật sự là quá tốt)

Bạn đang đọc truyện *Dương Minh Kỳ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91: Kinh biến .:

Trương Khiên cười nói: "Ngươi tiểu tử này, không hiểu cái này trung môn nói. Chúng ta là Hạ Quốc Sứ giả, mỗi tiếng nói cử động đều đại biểu Hạ Quốc hình tượng. Nếu như bọn hần quá coi trọng chúng ta, liền ra vẻ mình không đủ tự tin, nếu như khinh mạn chúng ta, lại sợ chúng ta nói bọn họ không hiểu được Đãi Khách chi Đạo. Ngươi cũng đã biết ta vừa rồi qua diễn lễ, ngay tại nhìn thấy bọn họ Quốc Vương về sau là dập đầu vẫn là không dập đầu vẫn đề này, ta liền cùng cái kia Sứ Thần nhao nhao nửa ngày, một bước cũng không nhường, tối hậu mới khiến cho hần đáp ứng chỉ là cúi đầu liền."

Vương Dương Minh nói: "Ngài không phải luôn nói khách theo người liền, nếu như hần kiên trì muốn ngươi dập đầu, ngươi kiên trì cự tuyệt, tối hậu

không thể đồng ý, không cho người gặp Quốc Vương làm sao bây giờ?"

Trương Khiên nghiêm túc nói: "Việc quan hệ Quốc Gia hình tượng, ta liền xem như không thấy cái này Quốc Vương, cũng không thể đáp ứng dập đầu. Còn nữa, ta đại hạ quốc lực hùng hậu, ở đâu là hấn một cái nhỏ nhỏ Uất Lê nước có thể so sánh, hấn cũng bắt quá là tận lực tranh thủ Tội Đại Hóa lợi ích mà thôi, đến không dám cùng ta trở mặt."

Vương Dương Minh không nghĩ tới cái này ngoại giao bên trên sự tình thế mà còn có những này môn đạo, ám đạo quả nhiên thế sự hiểu rõ đều là học vấn. Hai người nói chuyện phiếm một trận, Vương Dương Minh mới cáo từ.

Ba ngày thời gian thoáng qua tức thì, ngày thứ ba, Sứ Thần đến đây nghênh Trương Khiên vào cung, Trương Khiên mệnh Sứ Đoàn hơn ba mươi người đi theo, này Sứ Thần thấy thế khô sở nói: "Đặc Sứ, vua ta có mệnh, lần yến hội này là phạm vi nhỏ tư nhân mở tiệc chiêu đãi, chỉ mời Đặc Sứ một người."

Trương Khiên cùng hấn tranh luận nửa ngày, người này chỉ là không đồng ý, xem ra là đạt được từ mệnh lệnh. Trương Khiên thấy thế, quanh co tiến công nói ra: "Vương Chân Công Công là ta hướng Hoàng Đế khâm phong Phó Thủ, Hoàng Đế nghiêm mệnh Vương công công nhất định phải tùy thời ở bên cạnh ta, hấn nếu không qua, ta cũng không thể qua."

Này Sứ Thần gặp hấn nói nghiêm túc, nghĩ một lát, nói ra: "Tốt a, Vương công công có thể đi."

Trương Khiên lại nói: "Bích Lạc là ta Thông Dịch, luôn luôn ở bên cạnh ta, không thể không có qua."

Này Sứ Thần nói: "Không cần ngại lo lắng, chúng ta chuẩn bị lưu loát Hán Ngữ Thông Dịch."

Trương Khiên nói: "Bích Lạc không đi chỗ đó coi như. Nhưng là ta có hai tên tùy thân hộ vệ, bọn họ luôn luôn không rời ta tả hữu, phụ trách ta an toàn, ta hướng Hoàng Đế cho bọn hấn hạ là từ mệnh lệnh, nhất định phải tùy thời đi theo." Dứt lời đem Vương Dương Minh cùng Tô Mộc kêu đến tại bên cạnh mình, nhìn lấy Sứ Thần.

Sứ Thần gặp Trương Khiên thái độ kiên quyết, đành phải đáp ứng: "Hai vị này nếu là ngại hộ vệ, vậy hãy theo cùng đi chứ. Chỉ là Yến Hội chỗ ngồi hữu hạn, hai vị này chỉ có thể ở ngoài cửa chờ."

Vương Dương Minh cùng Tô Mộc gặp Trương Khiên mệnh chính mình hai người đi theo, trong lòng mình bạch Trương Khiên là sợ đối phương có cái gì làm loạn mưu đồ, đuổi bước lên phía trước nói: "Ta hai người không cần lên bàn ăn cơm, liền ở bên ngoài chờ lấy là đủ."

Ngay sau đó Sứ Thần dẫn Trương Khiên, Vương Chân, Vương Dương Minh, Tô Mộc bốn người tiến về Hoàng Cung, Trương Khiên phân phó Sứ Đoàn mọi người tại Quốc Tân Quán quy quy củ củ, không nên gây chuyện, Vương Dương Minh đối Cố Tích Phong nói: "Ta không tại trong lúc đó,

Ứng Dương quân tạm thời về người toàn Quyền chỉ huy, hết thảy cẩn thận đề ý."

Cố Tích Phong nói: "Ta đề ý tới đến, không cần lo lắng."

Bốn người tới Hoàng Cung, sớm có thái giám đón vào. Đến Yến Hội Thính, Vương Dương Minh gặp cái này Uất Lê nước tuy nhiên quốc lực hữu hạn, cái này Yến Hội Thính ngược lại cũng ra dáng, liền cùng Tô Mộc tại cửa ra vào đứng thẳng. Bên cạnh còn đứng lấy mấy cái Uất Lê nước thị vệ, đều là một mặt nghiêm túc, Tô Mộc không thích những người này bộ dáng, lôi kéo Vương Dương Minh đến một bên khác đứng thẳng.

Yến hội sau khi bắt đầu, có thái giám từ phòng bếp đem tới hai cái hộp đựng thức ăn, mời Vương Dương Minh cùng Tô Mộc liền ở bên ngoài dùng cơm. Hai người gặp những cái kia thức ăn đều là Uất Lê nước đặc sắc, tại Đại Hạ là thấy đều chưa thấy qua, riêng phần mình ăn một số.

Hai người chính xài được tâm, Tô Mộc đột nhiên cảm thấy trong bụng một trận quặn đau, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng mà xuống, Vương Dương Minh nhìn rõ ràng, vội vàng hỏi nói: "Người làm sao?"

Tô Mộc chỉ cảm thấy toàn thân Chân Khí đột nhiên biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, hoảng loạn nói: "Trong thức ăn có độc!" Vương Dương Minh thầm nghĩ trong lòng không ổn!

Đúng lúc này, nghe được trong sảnh một trận ồn ào, Vương Dương Minh vội vàng đi xem, gặp Trương Khiên cùng Vương Chân đều thống khổ gục xuống bàn, quốc vương kia sớm đã mệnh binh lính đem đao kiếm gác ở hai người trên cổ, Vương Dương Minh liền xem như ngu ngốc, cũng biết chắc là đối phương đột nhiên trở mặt.

Đúng lúc này, ngoài cửa đứng gác mấy cái thị vệ đột nhiên Rút Đao hướng Vương Dương Minh cùng Tô Mộc đánh tới, Tô Mộc không có lực phản kháng chút nào, trong khoảnh khắc bị chế phục, Vương Dương Minh lại Bách Độc Bất Xâm, không nhận độc kia làm phức tạp, trong nháy mắt rút ra gấu đi mũi nhọn Trọng Kiếm nơi tay, chém xuống một kiếm, những thị vệ kia liền chết tiến lên ngăn cản, lại bị hấn Nhất Kiếm đều chém làm hai đoạn.

Hấn biết mình ở vào mọi loại khẩn cấp hoàn cảnh, lập tức dung không được nghĩ lại, đỡ dậy Tô Mộc, chính phải nghĩ biện pháp đi vào cứu Trương Khiên, lại nghe thấy bên ngoài quân hào vang lên, biết đối phương đại quân đang hướng nơi này tụ tập, mà trong sảnh mấy chục tên hộ vệ chắc hẳn vô công cao cường, đối phương có chuẩn bị trước đây, chính mình còn muốn chiếu cố Tô Mộc, căn bản là không có cách tiến đi cứu người.

Trong sảnh mấy chục tên hộ vệ gặp Vương Dương Minh còn đứng tại chỗ, lập tức hướng hấn mà đến. Trong lúc thời khắc nguy cấp, Vương Dương Minh ngược lại tỉnh táo lại, trong lòng đã có quyết đoán, bỗng nhiên toàn lực vận khởi gấu đi mũi nhọn Trọng Kiếm bỏ về phía Yến Hội Thính đại môn, đại môn kia là Hoàng Lê Mộc chế, cứng cỏi như sắt, lại bị hấn một kiếm này bỏ thành phần vụn. Tộc lên cánh cửa bắn vào trong sảnh, khiến cho bọn thị vệ bối rối một lát, Vương Dương Minh bắt lấy trong chớp nhoáng này cơ hội, Cẩn Khôn Đại Na Di lập tức phát động, mang theo Tô Mộc phóng lên tận

trời, chạy ra Hoàng Cung, hướng Quốc Tân Quán mau chóng đuổi theo.

Vương Dương Minh đem Tô Mộc chấp sau lưng, một đường phi nước đại, Tô Mộc ghé vào trên lưng hắn, nghe hắn thở dốc to khỏe, biết hắn đã đem Càn Khôn Đại Na Di vận chuyển tới Đệ Lục Trọng cảnh giới, đang toàn lực hành động, tiêu hao quá lớn, Tô Mộc nhìn xuống trong đan điền kịch liệt đau nhức, hỏi hắn nói: "Ngươi được hay không?"

Vương Dương Minh mặc dù đang phi nước đại thời khắc, Linh Đài còn thư thái, nói khẽ: "Không cần phải lo lắng, một thời ba khắc còn không đến mức hao hết Chân Khí."

Tô Mộc trong lòng thoáng qua yên tâm một số. Nhưng mà trên đường đi không ngừng có cấm vệ binh lính giết ra ngăn lại đường đi, Vương Dương Minh biết giờ phút này là sinh tử tồn vong cơ hội, hắn đem Đại lưng cỡi xuống, đem Tô Mộc một mực trói trên người mình, quát ra giầu đi mũi nhọn Trọng Kiếm cùng Phong Lâm Hòa Sơn đao, xuất thủ đều là không để lối thoát. Những cái kia đuổi giết bọn hắn binh lính mặc dù là Uất Lê Quốc Trung ngàn chọn vạn tuyển cao thủ, vẫn còn kém hắn đến rất xa. Vương Dương Minh đao kiếm đều lấy ra, thủ hạ không một cùng chi tướng, sở hữu cán đường địch nhân đều bị hắn một chiêu mất mạng.

Tô Mộc gặp Vương Dương Minh xuất thủ tàn nhẫn, biết hắn đã động chân nộ, nằng chi hận chính mình hiện nay không còn chút sức nào, không thể lên trước tương trợ, trong lòng âm thầm cầu nguyện hai người có thể thuận lợi trở lại Quốc Tân Quán cùng Cổ Tích Phong bọn người hội hợp, chỉ cần một trăm Ứng Dương quân tập kết hoàn tất, Uất Lê Quốc Trung liền không còn có người có thể ngăn lại một chuyến này.

Vương Dương Minh đã muốn toàn lực phi nước đại, lại muốn thường xuyên đề phòng địch nhân tập kích, còn muốn tại tận lực trong thời gian ngắn kết thúc chiến đấu, nội lực cùng Tinh Thần Lực đều tại kịch liệt tiêu hao, cũng may hắn có ít năm khô tu chỉ công mạng theo, một thời ba khắc còn không đến mức chống đỡ hết nổi. Trên đường dài, nhưng gặp hắn như cùng một cái lắc đầu vậy đuổi Thương Long, trong khoảnh khắc đã vọt ra trong vòng hơn mười dặm, xa xa trông thấy Quốc Tân Quán.

Quốc Tân Quán bên trong đèn đuốc sáng trưng, ồn ào dị thường. Vương Dương Minh ngưng thần nhìn lại, Quốc Tân Quán đã bị binh lính đối phương trùng điệp vây quanh, thăm nghĩ trong lòng không ổn, xem ra Quốc Tân Quán bên này cùng trong cung đồng thời nổi lên, không biết Ứng Dương quân cùng Sứ Đoàn một đoàn người hiện tại phải chăng đã bị bọn họ cho bắt được. Hắn không dám quá phận tới gần, ngay tại Quốc Tân Quán bên ngoài năm trăm xích chỗ dừng lại, vịn một cây đại thụ chậm rãi vận khí nghỉ ngơi.

Bạn đang đọc truyện *Dương Minh Kỳ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 92: 1 trù mạc triển .:

Tô Mộc nhận lực không kịp Vương Dương Minh, nhưng là nghe được Quốc Tân Quán bên trong ồn ào thanh âm nhẹ nhàng Sờ Sờ từ tiền phương truyền đến, Tô Mộc lo lắng nói: "Xem ra Cổ Tích Phong bọn họ cũng bị ám toán. Chúng ta làm sao bây giờ?"

Vương Dương Minh lắc đầu nói: "Ứng Dương quân đều là ở trong sa mạc cùng Người Hồ giao phong hơn trăm lần người, bọn gia hỏa này tính cách gác căn vốn không phải người bình thường nhưng so sánh, Lão Cổ lại là cái bình thường sẽ không lỗ nhân vật, ta không tin tưởng bọn họ dễ dàng như thế liền sẽ trúng chiêu."

Tô Mộc nghe Vương Dương Minh nói như thế, trong lòng cũng thoáng qua trấn an, nói khẽ: "Ngươi nói có đạo lý. Có lẽ bọn họ giờ phút này đã chuyển dời đến nơi khác phương, thậm chí đã đang nghĩ biện pháp cứu chúng ta."

Vương Dương Minh gật gù đầu, chính muốn lại nói cái gì, bỗng nhiên một tiếng kinh phong, Vương Dương Minh tai thính mất tinh, như thêm điện xuất thủ kẹp lấy từ vụng trộm đánh tới tên nỏ, hắn không kinh sợ mà còn lấy làm mừng, thấp giọng nói: "Thế nhưng là Ứng Dương quân huynh đệ?" Nguyên lai hắn đón lấy mũi tên này chính là Ứng Dương trong quân phù hợp đặc chế Cung Nỏ bắn ra, Người Hồ gián đoạn không có loại vũ khí này.

Nghe được vụng trộm có người đáp lại nói: "Vương Giáo Úy?" Tiếp theo có ba người từ trong bóng tối vọt ra, Vương Dương Minh thấy là Ứng Dương trong quân thường xuyên phụ trách cảnh giới ba cái lính gác, vui mừng quá đổi, nói khẽ: "Là các ngươi! Cổ Tích Phong ở đâu?"

Ba người kia đi lên phía trước, cùng Vương Dương Minh nắm thật chặt tay, trên mặt không che giấu được kinh hỉ, nói: "Cổ đại ca mang theo hắn huynh đệ cùng Sứ Đoàn người chuyển dời đến phía tây Biên Giới dãy bên trên. Phái ba người chúng ta lưu ở nơi đây cẩn thận trông coi, điều tra tình huống, vì chính là sợ các ngươi trở lại Quốc Tân Quán đến bị Hồ Cầu cho bắt."

Vương Dương Minh nói: "Phía tây Biên Giới dãy? Bọn họ đã tiến vào Yên Kỳ Biên Giới sao?" Uất Lê nước phía tây cũng là Yên Kỳ nước, cho nên Vương Dương Minh có câu hỏi này.

Ba người kia bên trong một cái nói: "Chúng ta không dám tự ý nhập Yên Kỳ Biên Giới, lại không dám tại Uất Lê Biên Giới bên trong lưu lại, bởi vậy ngay tại Lưỡng Quốc đường biên giới bên trên đàm xuồng Doanh Trại, chờ đợi Trương Đại Nhân cùng vương Giáo Úy trở về."

Vương Dương Minh nói: "Nơi đây không phải nói chuyện địa phương. Chúng ta rồi đi trước hiểm địa lại nói." Lập tức ba cái lính gác dắt qua mấy thót ngựa đến, Vương Dương Minh gặp con ngựa kia dùng vài bông bao móng ngựa, lại ngậm tằm, được xưng tụng là lặng yên không một tiếng động, thế là cùng Tô Mộc cũng thừa một ngựa, cùng ba người cùng nhau thừa dịp lúc ban đêm hướng tây phương mà đi.

Uất Lê nước vốn không có bao nhiêu, năm người phi nước đại một canh giờ đã đến biên cảnh phụ cận, sớm có Ứng Dương quân tiên tiêu qua tới đón tiếp, Vương Dương Minh đi đến doanh địa, thấy mọi người đều mạnh khỏe không việc gì, lúc này mới thở một hơi dài nhẹ nhõm. Cố Tích Phong sớm tiến lên đón đến, Vương Dương Minh nói: "Các người không có việc gì thật sự là quá tốt, nhanh nói cho ta một chút các người bên này là tình huống như thế nào."

Nguyên lai Trương Khiên mang theo Vương Dương Minh bọn người tiến về Hoàng Cung về sau, cũng không lâu Lưỡng Quốc Tân Quán đám người hầu liền đưa tới rượu và thức ăn cho Cố Tích Phong bọn người. Cố Tích Phong tuy nhiên nhìn tùy tiện, kì thực là cái tính tế nhân vật, hẳn gặp rượu này đồ ăn dĩ thường phong phú,

Đại thắng tại ngày xưa, trong lòng âm thầm kỳ quái, trong sứ đoàn cũng không Y Đạo cao thủ, trùng hợp Diệp Kinh Mi đang Cố Tích Phong căn phòng cách vách, thế là mời Diệp Kinh Mi đến đây nghiệm độc.

Diệp Kinh Mi từ ở thể nội Dịch Chủng Chân Khí quan hệ, từ nhỏ liền tinh nghiên Thiên Trúc y thuật, tuy nhiên cùng Trung Thổ y thuật một trời một vực, lại tự có chỗ độc đáo. Nàng dùng ngân châm đo ra Người Hồ đưa tới rượu và thức ăn bên trong bị hạ kịch độc, Cố Tích Phong kinh hãi, mệnh lệnh chúng nhân đem rượu đồ ăn toàn bộ mang trở về phòng vụng trộm ném đi, lại tại sau nửa canh giờ từng cái giả ra hết sức thông khô thần sắc, làm bộ kêu rên không dứt.

Quả nhiên Quốc Tân Quán chung quanh đã sớm mai phục số lớn Người Hồ quân mã, nghe được mọi người kêu rên, nhao nhao nổi đuôi nhau mà vào đem mọi người vây khốn. Cố Tích Phong đã sớm chuẩn bị, mệnh lệnh chúng nhân kết trận giết ra, che chở Sứ Đoàn một hàng xông ra ngoài. Người Hồ vội vàng không kịp chuẩn bị, bị bọn họ xé mở vòng vây lao ra. Cố Tích Phong không cam lòng như vậy chạy trốn, còn mệnh một nửa Ứng Dương quân quay đầu giết một trận, giết đến Người Hồ kêu cha gọi mẹ, lúc này mới điệu võ dương oai mà đi.

Người Hồ kiêng kỵ Ứng Dương quân thực lực, không dám quá phận truy bức, Cố Tích Phong bọn người vốn định hướng đi về hướng đông trở về Xa Trì nước tìm kiếm phủ hộ, làm sao Uất Lê người tại Đông Lộ mai phục trọng binh, Cố Tích Phong đành phải được hiểm, chỉ huy mọi người giết tới phía tây Biên Giới, lúc này mới xây dựng cơ sở tạm thời, chờ đợi Vương Dương Minh tin tức.

Cố Tích Phong gặp Vương Dương Minh chỉ đem Tô Mộc trở về, mà lại Tô Mộc rõ ràng thân trúng kịch độc, không thấy Trương Khiên cùng Vương Chấn thân ảnh, trong lòng sớm đã đoán được, cẩn thận hỏi: "Trương Đại Nhân thế nhưng là bị nhốt trong hoàng cung?"

Vương Dương Minh thở dài, nói: "Chúng ta bị đối phương mai phục, phát hiện lúc đã tới không kịp, ta đành phải mang theo Tô Mộc trốn tới."

Cố Tích Phong gật gật đầu, trấn an nói: "Không cần lo lắng, chúng ta đã trốn tới, con chó kia Quốc Vương sợ ném chuột vỡ bình, chắc hẳn tạm thời không dám gây bất lợi cho Trương Đại Nhân."

Vương Dương Minh cũng đành phải nghĩ như vậy. Hắn kêu lên Diệp Kinh Mi đến, đối nàng vài chào tới đất, nói ra: "Lần này Ứng Dương quân có thể may mắn thoát khỏi tại khó, toàn do người sớm phát hiện manh mối. Ta đối với người thâm biểu cảm kích."

Diệp Kinh Mi yêu phản ứng không để ý phải nói: "Người không cần cảm ơn ta. Nếu như các người đều xong đời, ta một người ở quốc gia này cũng sẽ không có kết quả tử tế, mọi người mỗi hờ rảng lạnh."

Vương Dương Minh đem Tô Mộc ôm tới, đối Diệp Kinh Mi nói: "Ta Thập Nhị Sư Tỷ bên trong Người Hồ kịch độc, trông người có thể cứu."

Diệp Kinh Mi xem xét Tô Mộc tình huống, nói: "Dù độc có thể giải, nội lực lại trong vòng bảy ngày khó khôi phục." Nàng dùng Dịch Chủng Chân Khí thay Tô Mộc khu trừ độc tính, Vương Dương Minh đem Tô Mộc ôm vào doanh trường nghỉ ngơi. Đi ra đối Cố Tích Phong nói: "Đem ta Quốc Tử Giám tất cả mọi người kêu đến, còn có Sứ Đoàn mấy cái kia đầu não, đều kêu đến, chúng ta nghiên cứu một chút bước kế tiếp cử chỉ."

Trong khoảnh khắc mấy người đều gom lại trước người hắn, Bích Lạc cũng lại gần. Vương Dương Minh hít sâu một hơi, ổn định tâm thần, chậm rãi nói: "Chư vị, ta hiện tại nghĩ mãi mà không rõ là cái gì khâu xảy ra vấn đề, vì cái gì Uất Lê Quốc Vương muốn đột nhiên nổi lên đem Trương Đại Nhân cầm tù, hơn nữa nhìn lúc trước hắn bố trí, rõ ràng là muốn Trĩ Sứ đoàn một đám vào chỗ chết. Cạo chết chúng ta, đối với hắn lại có chỗ tốt gì?"

Cố Tích Phong nói: "Cái này một tiết xác thực khó mà nghĩ thông suốt. Nhưng là dưới mắt chúng ta chỉ cần biết rằng Uất Lê nước đã thành chúng ta tử địch liền có thể, về phần trong nguyên nhân, chúng ta tạm thời không có thời gian nghĩ, chỉ có thể về sau sẽ chậm chậm nghiên cứu."

Vương Dương Minh gật gật đầu, nói: "Hiện tại tình thế rất không lạc quan. Tặc nhân thế lớn, Trương Hầu gia lại rơi trong tay bọn hắn, chúng ta đánh cũng không được, trốn cũng không phải. Phía tây cũng là Yên Kỳ Biên Giới, Yên Kỳ Quốc Vương cùng Đại Hạ làm không giao tình, chúng ta nếu như đi tìm hắn cầu cứu, chỉ sợ là treo cây tìm cá. Phía đông A Lý Hải Nha ngược lại là có thể giúp một tay, chỉ là chúng ta dưới mắt muốn qua hướng Xa Trì nước cũng là vọng tưởng, các vị nói một chút chúng ta còn có biện pháp nào có thể nghĩ đi."

Hắn tuy nhiên thân kinh bách chiến, lại chưa từng có tại như thế trong nghịch cảnh do dự lưỡng cố, dưới mắt Ứng Dương quân cùng Sứ Đoàn sinh tử an nguy đều hệ với hắn một thân một người, để hắn có chút khó mà chống đỡ.

Sứ Đoàn mọi người nhao nhao im lặng, những người này phần lớn là sách xuất thân, chưa từng gặp qua bức này tuyệt cảnh. Quốc Tử Giám bọn người ngược lại là tâm trí kiên định, nhưng mà nhất thời bán hội ở giữa cũng khó có thể muốn ra cái biện pháp. Mấy người đang mặt ủ mày chau, lại nghe được bên cạnh một thanh âm nói: "Chúng ta muốn giết trở về, cứu ra Trương Đại Nhân."

Bạn đang đọc truyện *Dương Minh Kỳ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 93: Tú Cát Trí Kế :.

Mấy người quay đầu đi xem, thấy là Tô Mộc đi tới, tuy nhiên thân thể suy yếu, thần sắc lại vẫn kiên nghị. Vương Dương Minh đuổi bước lên phía trước vịn nạng: "Người tại sao không đi nghỉ ngơi, người mới giải độc, thân thể chính là suy yếu thời điểm."

Tô Mộc lắc đầu nói: "Dưới mắt tình thế nguy như chồng trứng, ta nơi nào có tâm tình nghỉ ngơi. Trương Đại Nhân là Hoàng Mệnh Khâm Sai, Vương Chấn cũng là Thánh Thượng người trước mắt, hai người bọn họ nếu như xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, chúng ta những người này cho dù trở lại Đại Hạ cũng nhất định là cái chém đầu cả nhà hạ tràng. Dưới mắt không có khác biện pháp, coi như thiếu thân lao vào lửa, cũng muốn trở về đem bọn hán cứu ra."

Cố Tích Phong đi lên phía trước, nói: "Ta cùng Tô tiểu thư cái nhìn nhất trí. Trương Đại Nhân chúng ta là nhất định phải cứu, không có lựa chọn thứ hai. Chỉ là chúng ta như thế nào đi cứu đâu? Cho dù ta Ứng Dương quân toàn quân giết trở về, cũng quả quyết không phải toàn bộ Uất Lê nước Cử Quốc Chi Lực đối thủ, uổng phí lấy Trứng chọi Đá."

Tô Mộc nói: "Ta cũng không biết như thế nào đi cứu, chỉ biết là nhất định phải cứu."

Lúc này, Tú Cát đi lên phía trước, suy nghĩ một chút nhân tiện nói: "Mười hai nói có lý, chúng ta đã phải đi cứu, cho nên cũng chỉ tại như thế nào đi cứu vấn đề này bỏ công sức là được. Cô đại ca nói cũng có lý, chúng ta dạng này giống trông khua chiêng giết trở về là không không chịu chết, cho nên, chúng ta chỉ có thể im ắng trở về cứu."

Tú Cát ngoại hiệu gọi là Hàu Tử, một là bởi vì sinh được nhỏ gầy, hai là bởi vì riêng có Trí Kế. Mọi người đang do dự thời điểm, gặp hán tựa hồ đã tính trước, đều phảng phát bắt lấy một cọng cỏ cứu mạng, vội hỏi hán nên làm cái gì.

Tú Cát mỉm cười, làm khó hán tại tình cảnh như thế phía dưới thế mà còn bật cười, nghe hán nói: "Chúng ta lần này trở về, mục đích là cứu Trương Đại Nhân, trừ cái đó ra, hán đều không cần cân nhắc. Cho nên, chúng ta hán là tổ kiến một chi người số cực ít nhưng là hiệu suất cực cao tiểu đội, lặng lẽ chui vào Uất Lê Hoàng Cung, xác minh Trương Đại Nhân chỗ, lấy sét đánh không kịp bưng tai chỉ thể đem hán cứu ra, về sau không chút nào dừng lại, ngựa không dừng vỏ chạy về nơi này, hội hợp hơn người về sau tranh thủ thời gian hướng Yên Kỳ nước đi, về phần cùng Uất Lê nước cái này cừ oán, quân tử báo thù mười năm không muộn, không cần gấp tại nhất thời."

Vương Dương Minh vỗ ót một cái, nói ra: "Hàu Tử, vẫn là đầu óc người linh hoạt, ta này Tôn Tử Binh Pháp thật sự là nhìn không. Binh pháp có nói, binh Quý tính mà không đắt hơn, Binh Quý Thần Tốc, đều là đạo lý này."

Mọi người nhao nhao gật đầu, cảm thấy Tú Cát đề nghị này thật sự là dưới mắt duy nhất lựa chọn. Phương hướng như là đã chắc chắn, chuyện còn lại liền nhao nhao trở nên dễ dàng giải quyết. Đã muốn đánh tiền công chớp nhoáng, vậy thì nhất định phải chọn lựa võ công, nội công, khinh công đều lên giai nhân. Nhân số không thể quá nhiều, mấy người liền đây đủ.

Trần Bá Tiên cùng Lữ Phụng Tiên đi đầu chờ lệnh, nói ra: "Ta hai người xung phong."

Vương Dương Minh biết Trần Bá Tiên hai người tuy nhiên khinh công bên trên hơi yếu, nhưng mà nội công tinh thâm, Ngoại Công bá đạo, thật sự là vạn người không được một cao thủ, gật gật đầu,

Nói: "Đây là tự nhiên." Lại đối Tú Cát nói: "Đầu óc người xoay chuyển nhanh, có cái gì đột phát tình huống còn muốn người nghĩ biện pháp kịp thời xử trí, người cùng đi."

Tú Cát mỉm cười: "Linh mệnh!"

Trầm Thanh lông mày cùng vương Phán Phán cũng nhao nhao chờ lệnh, nói: "Chúng ta Quốc Tử Giám một thể đồng tâm, hai người chúng ta cũng muốn đi."

Vương Dương Minh lại lắc đầu: "Doanh địa nơi này cũng nhất định phải có cao thủ bảo hộ, các người vẫn là tại nơi này tọa trấn cho thỏa đáng."

Tú Cát hỏi Vương Dương Minh: "Người hiện nay còn có bao nhiêu khí lực?"

Vương Dương Minh giận dữ nói: "Một đường cực nhanh tiến tới trở về, nội lực cơ hồ hao hết, dưới mắt chỉ còn lại có Nhất Thành."

Tú Cát nhủ mảy: "Nếu như người không thể đi lời nói, chúng ta chuyến này có thể nói không có phần thắng chút nào."

Vương Dương Minh nghe hán nói như thế, chính đang rầu rĩ, chợt nhớ tới một chuyện, vui vẻ nói: "Ta cùng Thập Nhị Sư Tỷ đều có thể qua!"

Nguyên lai hán nhớ tới đến lần trước từ Trường An trở về Gia Dự Quan trước đó, Tán Nghi Sinh từng tiễn hán ba khóa Tiểu Hoàn Đan, phục sau có thể lập tức bổ đầy toàn bộ nội lực, dưới mắt chính là dùng thứ này thời điểm.

Hán vội vàng đem Tiểu Hoàn Đan xuất ra hai khóa đến, hán cùng Tô Mộc riêng phần mình ăn vào, không ra một thời gian uống cạn chung trà, hai người thần hoàn khí túc, nội lực phục hồi.

Cố Tích Phong tiến lên đối Vương Dương Minh nói: "Ta Lão Cố khinh công cùng nội công đều không đủ luận, nhưng là luận giết người, các người ai cũng không có ta kinh nghiệm nhiều, ta đề nghị các người vẫn là mang theo ta, cam đoan cho các người một kinh hi."

Vương Dương Minh gật đầu đồng ý. Lập tức Vương Dương Minh điểm đu Tô Mộc, Tú Cát, Trần Bá Tiên, Lữ Phụng Tiên, Cố Tích Phong, thêm chính hán hết thấy sáu người, liền muốn xuất phát.

Tú Cát lắc đầu nói: "Còn kém một người."

Vương Dương Minh không hiểu ý, Tú Cát nói: "Chúng ta những người này chỉ có Bích Lạc hiểu được Uất Lê Quốc Ngữ nói, không mang theo nàng, chúng ta liền phảng phát mất mủi."

Vương Dương Minh khổ sở nói: "Thế nhưng là Bích Lạc không biết võ công, chúng ta vẫn phải phân tâm bảo hộ nàng."

Bích Lạc nghe hán nói như thế, trong lòng nhất âm, lúc đầu cái này là mình Kiến Công tốt nhất thời khắc, nhưng bởi vì không biết võ công mà liên lụy mọi người, trong lòng mười phần khổ sở.

Lại nghe được Diệp Khinh Mi tiến lên phía trước nói: "Ta là Tinh Tuyết người, Uất Lê nước lời nói cùng ta Tinh Tuyết lời nói kém không nhiều lắm, ta cơ bản cũng có thể nghe hiểu được, ta tùy các người đi thôi."

Tú Cát mừng lớn nói: "Diệp Cô Nương còn có thể trị bệnh cứu người, nếu như chúng ta bên trong có người thụ thương, liền phải trông cậy vào nàng cứu. Mặt khác, chỉ cần có thể cứu ra Trương Đại Nhân cùng Vương công công, giải độc, cho ăn Vương công công một hạt Tiểu Hoàn Đan, trong khoảnh khắc chúng ta liền lại thêm một cái chiến lực."

Vương Dương Minh gật đầu đồng ý, đối Diệp Khinh Mi nói: "Như thế làm phiền người. Chỉ là người võ công không cao, tuyệt đối không nên lỗ mẫm, cùng ở bên cạnh ta, để ta tới bảo hộ người."

Thế là một hàng bảy người dắt qua Ứng Dương trong quân tình nhuệ nhất mã thất, nhao nhao lên ngựa mà đi, trong khoảnh khắc đã chạy đến nhìn không thấy tăm hơi. Vương Phán Phán cùng Trần Thanh lông mày tính cả Bích Lạc cùng một chỗ, liền lưu tại trong doanh địa chiếu khán.

Lại nói Vương Dương Minh bọn người giục ngựa phi nước đại, một đường hướng Đô Thành mà đi. Lúc này đêm đã khuya, giữa đồng trống mười phần yên tĩnh, nhưng là tới Đô Thành lại phát hiện đèn đuốc sáng trưng, đều là binh lính lui tới kiểm tra. Vương Dương Minh tâm đạo xem ra quốc vương kia không có thể đem Ứng Dương quân một mẻ hết gọn, trong lòng nhất định lo sợ, bởi vậy mới phải trọng binh trong đêm trấn giữ. Mấy người bọn hán ở ngoài thành liền xuống lập tức, lặng lẽ sò đến dưới tường thành, từng cái làm khinh công leo núi mà lên, lẳng lẳng Địa Tiến vào trong thành, thủ thành binh lính không phát giác gì.

Vương Dương Minh bọn người sò đến cửa hoàng cung, lại theo nếp vượt qua Hoàng Cung thành tường, sau khi đi vào lại mắt tròn tròn. Nguyên lai cái này Hoàng Cung mặc dù không có Đại Hạ Hoàng Cung như thế rộng rãi lớn mạnh, lại cũng không nhỏ, trong lúc nhất thời không biết hán là đi nơi nào tìm Trương Khiên cùng Vương Chân. Còn nữa, trong hoàng cung này khắp nơi đều có thị vệ tuần tra, mấy người nếu như xông loạn, bị phát hiện về sau hoàn cảnh liền nguy hiểm.

Vương Dương Minh mặt ủ mày chau, không làm sao được, đành phải hỏi Tú Cát nói: "Người nhìn có biện pháp nào có thể tìm tới Trương Đại Nhân chỗ ẩn thân?"

Tú Cát hơi trầm ngâm, nói: "Chúng ta trước bắt cái đầu lưỡi đến hỏi một chút."

Chương 94: Trúng kế :.

Vương Dương Minh nhưng, mấy người núp trong bóng tối, gặp vừa vặn có một đội thị vệ lui tới tuần tra, Vương Dương Minh triển khai Càn Khôn Đại Na Di, được như quý nị cùng đến cái này một đội thân người về sau, vốn muốn ra tay chế trụ phía sau cùng một sĩ binh, lại cuối cùng không có dám xuống tay. Hắn lặng lẽ lên về chỗ tối, nói: "Không được, vô pháp ra tay, ta cầm trở về một cái, dư mấy cái đều sẽ giết mình, đến lúc đó chúng ta liền bại lộ."

Nguyên lai binh lính tuần tra, tất nhiên thành một đội tiến lên, vì cũng là phòng ngừa lạc đàn. Một chiêu này tuy nhiên đơn giản, lại hết sức hữu hiệu, ngay cả Vương Dương Minh võ công như thế cũng khó có thể ra tay.

Tú Cát nói: "Đừng nóng vội, ta cũng không tin không có một cái lạc đàn."

Quả nhiên cái này đội binh lính chờ một lúc lại đi dạo trở về, bên trong một cái ô bên trong quang quác nói một trận lời nói, một cái điểm khác đầu đáp ứng một tiếng, cái này một cái liền hướng bụi cỏ một bên một gian căn phòng đi đến. Vương Dương Minh hỏi Diệp Khinh Mi nói: "Bọn họ nói cái gì đó?"

Diệp Khinh Mi nói: "Người kia muốn đi nhà cầu."

Vương Dương Minh nghĩ thầm trời cũng giúp ta, hắn lặng yên không một tiếng động chui vào WC, nghe được một tiếng vang trầm, một lúc sau, hắn đã kéo lấy người lính kia trở lại chỗ tối, nói: "Bị ta nhất chương đánh bất tỉnh. Ta đem hắn làm tỉnh lại, Diệp Khinh Mi ngươi hỏi tới hắn."

Hắn tại người kia người bên trong bên trên Mát Xa mấy lần, người kia ung dung tỉnh lại, gặp mấy người hung thần ác sát mà nhìn mình, đang muốn kêu cứu, lại đột nhiên phát hiện trên cổ mình mang lấy một thanh tủy như mực Thái Dao, vội vàng đem muốn hô lời nói nuốt trở về, Vương Dương Minh nghĩ thầm người này cũng là thức thời, để mất thân ra hiệu Diệp Khinh Mi tranh thủ thời gian hỏi.

Diệp Khinh Mi cùng đối phương cô bên trong oa rồi một trận, thấy đối phương chỉ là lắc đầu, Vương Dương Minh nói: "Hắn nói cái gì?"

Diệp Khinh Mi cau mày nói: "Hắn nói đây là trong cung Tội Cao Cơ Mật, bình thường người cũng không biết. Hắn cũng không biết Trương Khiên cùng Vương Chân bị nhốt ở đâu."

Vương Dương Minh trong lòng không kiên nhẫn, bỗng nhiên đưa tay che người kia miệng, một cái tay khác vận khải Cừu Dương Thần Công vừa lực, trong nháy mắt đem cánh tay hắn cốt cách liên tiếp bóp gãy, người kia đột nhiên bị kịch liệt đau nhức, khó mà ức chế run rẩy lên, lại bị Vương Dương Minh gắt gao ấn xuống, đã không phát ra được thanh âm nào cũng không động đậy, trong khoảnh khắc đau ngắt đi. Tô Mộc không quen nhìn hắn tàn nhẫn như vậy thủ pháp, trách nói: "Ngươi ra tay làm sao ác như vậy!"

Vương Dương Minh lại không để ý đến nàng, lạnh lùng nói: "Ta không ra tay độc ác, chúng ta mấy người đừng nói đi cứu người, chỉ sợ chỉ chốc lát sau liền muốn toàn bộ ở đây xong đời."

Diệp Khinh Mi lại đối với hắn hành vi đại thêm tán thưởng,

Nói ra: "Đại Trọng Phu hành sự liền nên như thế."

Tô Mộc tuy nhiên xem thường, nhưng cũng biết trong lúc tuyệt cảnh thực sự không còn cách nào khác, đành phải làm bộ không nhìn thấy.

Vương Dương Minh lần nữa đem người kia làm tỉnh lại, đối Diệp Khinh Mi nói: "Hỏi lại hắn. Nói cho hắn biết, nếu như hắn còn nói không biết, ta bước kế tiếp liền muốn bóp nát hắn hai cái bắp đùi."

Diệp Khinh Mi theo lời phiên dịch, binh sĩ kia trong ánh mắt tràn đầy hoảng sợ, nửa ngày rốt cục nhẹ giọng nói câu nào, Diệp Khinh Mi phiên dịch nói: "Hắn nói tuy nhiên không biết Trương Khiên bọn người bị nhốt ở đâu, nhưng là hắn gặp mấy ngày nay trong cung lòng đất Thiên Lao thường xuyên có trọng binh tuần tra, chắc là đóng ở nơi đó."

Vương Dương Minh để người kia nói rõ đất trống hạ Thiên Lao vị trí, liền đối Cố Tích Phong nháy mắt, Cố Tích Phong ngầm hiểu, giọng cao lên Lưu Tinh Chùy, một chùy xuống dưới, người kia khoảng cách sổ sách. Tô Mộc sớm tại Vương Dương Minh đối Cố Tích Phong làm nhan sắc thời điểm, liền biết hắn là có ý gì, trong nội tâm nàng không đành lòng, đành phải quay đầu đi không nhìn.

Vương Dương Minh bọn người thừa dịp bóng đêm cẩn thận từng li từng tí đến Thiên Lao chỗ, gặp cửa quả nhiên có trọng binh trấn giữ, Vương Dương Minh hướng mọi người nói: "Phía trước không biết có cái gì hung hiểm, ta đi trước dò đường, nếu như không có nguy hiểm, ta lại tới gọi người nhóm tiến đi cứu người, nếu như sự tình có không hài, ta một người chắc hẳn cũng chạy thoát được tới."

Tất cả mọi người biết hắn bản sự, nhao nhao gật đầu đồng ý. Tô Mộc lại nói: "Một người khó tránh khỏi có sai lầm, ta đi chung với ngươi." Vương Dương Minh tâm đạo lấy Tô Mộc khinh công, tự vệ hẳn không phải là vấn đề, lập tức đáp ứng.

Hai người đang muốn khởi hành, lại bị Diệp Khinh Mi giữ chặt, nói: "Nơi đây phòng vệ sâm nghiêm, các ngươi chỉ sợ vô pháp chui vào, ta cho các ngươi một vật, giúp đỡ bọn ngươi thành công." Nàng móc từ trong ngực ra một bình thuốc đến, nói ra: "Đây là ta phối chế Mê Dược, gọi là Bì Tô Thanh Phong, mở ra về sau chỉ cần ngửi được thuốc này khí tức người, nhất định mê man không dậy nổi." Nàng lại đem Bì Tô Thanh Phong giải dược giao cho Vương

Dương Minh cùng Tô Mộc, để bọn hấn ăn vào.

Hai người dùng ra khinh công thân pháp, vòng qua cửa vệ binh trấn giữ, chui vào trong thiên lao bộ. Cái thiên lao này xây dưới đất, có trên dưới một trăm cấp bậc thang thông hướng phía dưới, cách mỗi 10 cấp liền có một tên vệ binh trấn giữ, quả nhiên là phòng vệ sâm nghiêm, hai người trốn ở ánh đèn chiếu không tới đến địa phương. Tô Mộc lặng lẽ mở ra Bì Tô Thanh Phong cái bình, ngày đó bền vững vốn chính là từ trên hướng xuống thông khí, có trận trận gió lạnh theo bậc thang hướng xuống đưa đi, đêm này Bì Tô Thanh Phong rót vào trong thiên lao bộ, quả nhiên gặp những binh lính kia từng cái đứng thẳng không chừng, bất tỉnh ngủ mất.

Vương Dương Minh gặp thuốc này thần hiệu như thế, trong lòng đối Diệp Khinh Mi rất là thần phục, cùng Tô Mộc hoá tốc chạy xuống qua, đi đến cuối bậc thang, thấy là cái Tinh Cương tạo thành lồng giam, trong lồng nằm hai người, trong mờ tối nhìn không rõ lắm trừ, nhưng nhìn hình dáng tướng mạo chính là Trương Khiên cùng Vương Chấn. Hai người đã bất tỉnh ngủ mất, chắc là bị Bì Tô Thanh Phong cho hun ngược lại.

Tô Mộc nói: "Cái thiên lao này là Tinh Cương tạo thành, xem ra chỉ có tìm tới chìa khoá mới có thể mở ra, ngoại lực là làm không ra." Vương Dương Minh tại một bọn binh lính trên thân tìm chìa khoá, lại không thu được gì, lưỡng lưỡng cái này chìa khoá bị bảo quản tại nơi khác phương, trong lúc nhất thời khó mà lấy được. Vương Dương Minh khởi xướng hung ác đến, vận khởi lửa tham nhất đao nội công, đem Phong Lâm Hòa Sơn đao nương đến hỏa nhiệt, nhất đao đánh xuống, này khóa lại Thiên Lao môn Tinh Cương xiềng xích thế mà bị hòa tan thành nước thép. Tô Mộc liú liú nói: "Thật bá đạo đao pháp!"

Vương Dương Minh đem bền vững cửa mở ra, liền muốn đi cứu hai người kia thức tỉnh, lại không phát hiện mặt đất phía trên có đạo cơ hồ nhìn không thấy dây nhỏ, Vương Dương Minh dẫm lên dây nhỏ, bỗng nhiên ở giữa còi báo động mãnh liệt, nguyên lai này dây nhỏ bên kia liên tiếp vô số Linh Đàng, chỉ cần có người đụng phải dây nhỏ, Linh Đàng liền sẽ vang lên.

Vương Dương Minh nói thầm một tiếng không ổn, đuổi bước lên phía trước qua, muốn thừa dịp Người Hồ còn chưa kịp phản ứng trước đó đem Trương Khiên cùng Vương Chấn cứu đi. Hấn nâng lên cái kia có vẻ như Trương Khiên người, đang muốn mớm thuốc, lại phát hiện người kia căn bản không phải Trương Khiên, chỉ là ăn mặc Trương Khiên y phục, tóc tai bù xù, mặt mũi lại là cái Người Hồ. Tô Mộc đỡ dậy Vương Chấn, lại phát hiện cũng căn bản không phải Vương Chấn.

Không tốt, bên trong đối phương đánh tráo kẻ!

Quả nhiên bốn phía cảnh giới chi tiếng nổ lớn, bên ngoài truyền đến ồn ào thanh âm, xem ra hai người đã bị phát giác.

Vương Dương Minh khó thở, xoát xoát Lưỡng Đao, trước đánh chết hai cái này giả mạo phi pháp, kéo Tô Mộc tay liền chạy ra ngoài. Còn chưa bên trên đến mấy tầng bậc thang, chỉ thấy cửa có mấy chục tên lính nối đuôi nhau mà vào, trong miệng ô bên trong quang quắc kêu Vương Dương Minh nghe không hiểu lời nói, trong tay đao kiếm hung ác đánh tới. Vương Dương Minh hét lớn một tiếng, vận khởi lửa tham nhất đao, đao quang tránh chỗ, hơn mười người binh lính đầu một nơi thân một nẻo.

Tô Mộc hét lớn: "Không muốn ham chiến, chúng ta nhanh chóng ra ngoài!"

Bạn đang đọc truyện *Dương Minh Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95: Phá vây :.

Hai người triển khai khinh công, tại đối phương liên tục không ngừng thế công bên trong xen kẽ tới lui, thỉnh thoảng cho đối phương đến bên trên Nhất Đao Nhất Kiếm, hai người bọn họ võ công độ cao, những binh lính kia căn bản khó mà nhìn bóng lưng. Một lúc sau, hai người xông ra Thiên Lao, đằng sau truy binh theo đuôi không bỏ. Hai người bốn phía nhìn lại, không thấy chút nào Cố Tích Phong các loại người thân ảnh, Vương Dương Minh lo lắng Cố Tích Phong đám người đã bị Độc Thủ, lại nghe được Tô Mộc nói ra: "Bọn họ đã không ở nơi này, chắc hẳn địch nhân tập kích trước đó, bọn họ đã đi đầu tránh đi, lấy bọn họ võ công, liệu muốn không có việc gì. Chúng ta vội vàng ra ngoài, lại nghĩ biện pháp cùng bọn hấn hội hợp."

Vương Dương Minh nội tâm âm thầm cầu nguyện sự tình tốt nhất như Tô Mộc nói, hai người triển khai khinh công hướng phía ngoài chạy đi. Vậy mà lúc này toàn bộ trong hoàng cung đều đã được đến biến cố tin tức, binh lính liên tục không ngừng xông hai người đánh tới, hai người không biết làm sao, đành phải nghênh chiến. Vương Dương Minh lửa tham đao Đại Khai Đại Hợp, Tô Mộc Tế Kiếm phòng ngự, hai người phối hợp mật thiết, lại có thể tại như thế nguy nan trong cảnh địa từng bước một hướng cửa thành chuyển qua.

Vương Dương Minh giết đến hưng khởi, lửa tham đao đã vận đến mười phần, liền tiếp thả ra Hỏa Lý Chủng Kim Liên dạng này đại chiêu, địch người vô pháp tới gần hấn trong vòng mười trượng, khắp nơi đều có cháy đen thi thể. Tô Mộc lại đưa mắt nhìn bốn phía, gặp bốn phía nói ít cũng hạng một ngàn tên lính, tâm đạo cái này Uất Lê nước Cương Vực không lớn, nhân khẩu không nhiều, làm sao trong hoàng cung có như thế đông đảo thị vệ.

Nàng nhưng lại không biết cái này Quốc Vương mưu đồ đã lâu, sớm khi biết Hạ Triều Sứ Đoàn tiến đến trước đó cũng đã đem gần như đường Biên Phòng Quân tinh anh lực lượng đều điều về Đô Thành, chặt chẽ bảo vệ Hoàng Cung, dưới mắt trong hoàng cung này tụ tập một vạn binh lính, ngoài cung còn có một vạn tùy thời chờ lệnh. Tô Mộc thấy đối phương người đông thế mạnh, chính mình hai người vô luận như thế nào không có khả năng giết ra khỏi trùng vây, đối Vương Dương Minh hô: "Địch quá nhiều người, giết không hết, chúng ta nhanh nghĩ biện pháp đào tẩu!"

Vương Dương Minh một bên vung đao giết địch, một bên lớn tiếng nói: "Ta cũng muốn chạy trốn, nhưng là bây giờ bị đồng người vây, túng là muốn đi cũng không có cách nào."

Hai người chính đang khổ cực chèo chống, chợt nghe được phía trước có người hét to, nói là Hán Ngữ, nghe này tiếng la nói: "Su Đệ Su Muội chó hoảng sợ, chúng ta đến đây tương trợ!"

Vương Dương Minh nghe được là Trần Bá Tiên thanh âm, hoàn toàn yên tâm, trong tay lửa tham đao lôi kéo khắp nơi, mở ra một con đường máu, cùng Trần Bá Tiên hội hợp tại một chỗ. Hắn gặp Trần Bá Tiên bên người còn đứng lấy Cố Tích Phong, nhưng không thấy ba người khác, lo lắng nói: "Ngũ Sư Huynh, Tú Cát cùng Diệp Kinh Mi đâu?"

Trần Bá Tiên cùng Cố Tích Phong trên thân vết máu loang lổ, nhưng là hai người thân thủ nhanh nhẹn, rõ ràng không có có thụ thương, Trần Bá Tiên chưa mang Phương Thiên Họa Kích, chỉ đem tùy thân Bội Đao, này Cố Tích Phong lại từ trước đến nay Lưu Tinh Chùy bất ly thân một bên, hắn hất ra Lưu Tinh Chùy, như là như chém dưa thái rau đem hạng tới Người Hồ nhao nhao gõ chết, giết đến hưng khởi, bỗng nhiên ngửa mặt lên trời cười to, thái độ rất hào. Vây quanh binh lính gặp người này mặt thẹn, giống như cột điện thân thể, giết người như là cắt cỏ,

Vậy mà nhao nhao bị hù dọa, chỉ tại nguyên chỗ hô hô hát hát, nhất thời không dám lên trước.

Vương Dương Minh thầm khen một tiếng, cái này Cố Tích Phong lại là cái đại sát khí, thật đúng là cho mình một kinh hi.

Trần Bá Tiên đối Vương Dương Minh hô: "Không cần lo lắng, Lão Ngũ cùng Diệp Cô Nương đã cứu ra Trương Đại Nhân cùng Vương công công, dưới mắt chắc hẳn đã xuất cung qua. Chúng ta giết ra ngoài, cùng bọn hắn hội hợp!"

Nguyên lai Trần Bá Tiên, Lữ Phụng Tiên, Cố Tích Phong, Tú Cát cùng Diệp Kinh Mi lúc đầu tại thiên lao bên ngoài chờ đợi, chờ đợi Vương Dương Minh cùng Tô Mộc tin tức, chợt nghe được cảnh giới chi tiếng nổ lớn, vô số binh lính hướng nơi này vọt tới. Trần Bá Tiên cảm thấy khẩn trương, liền muốn xông vào Thiên Lao đi cứu Vương Dương Minh cùng Tô Mộc đi ra, lại bị Tú Cát giữ chặt, nói: "Mọi người không nên hoảng hốt, tiểu sư đệ lửa tham nhất đao công lực Thông Huyền, chắc chắn sẽ không có việc gì, các ngươi nhìn những binh lính kia, tuy nhiên một bộ phận hướng bên này, lại có càng nhiều là hướng tây một bên qua, chắc hẳn phía tây có cái gì mê hoặc. Chúng ta tranh thủ thời gian hướng tây một bên qua, nếu như ta đoán không lầm, nơi này tất nhiên là cái Chương Nhân Pháp, Trương Hầu gia bọn họ là bị vây ở phía tây!"

Trần Bá Tiên lúc đầu không muốn nghe Tú Cát, nhưng là nhớ tới Tú Cát trước đó biểu hiện ra mưu trí, trong lòng đối với hắn không khỏi tín nhiệm, mọi người đi theo Tú Cát cùng đi, quả gặp số lớn binh lính hướng tây Biên mỗ cái cung điện vây lại. Mấy người thừa dịp sờ loạn Black đến cung điện kia, nhảy lên cung điện nóc phòng, xóc lên mái ngói, gặp bên trong cung điện kia cột hai người, không phải Trương Khiên cùng Vương Chấn lại là cái nào?

Gần như người vui mừng, Trần Bá Tiên cùng Lữ Phụng Tiên đại phát thần uy, thay phiên trái qua trọng chân, đem nóc nhà giẫm sập, đè xuống. Trong cung điện vệ binh nhao nhao tránh né, khoảng cách đại loạn, mấy người thừa dịp loạn cứu Trương Khiên cùng Vương Chấn đi ra, Trần Bá Tiên mệnh Tú Cát, Lữ Phụng Tiên cùng Diệp Kinh Mi hộ tống Trương Khiên hai người thừa dịp loạn đi đầu xuất cung, hắn mang theo Cố Tích Phong đi tiếp ứng Vương Dương Minh. Hai người này đều là Vô Song Mạnh Tướng, hai người một đường lẫn lẫn lộn lộn giết về thiên lao, thế mà không ai có thể ngăn trở chống đỡ được.

Vương Dương Minh, Tô Mộc cùng hai người này họp tại một chỗ, bốn người lập tức kết thành một cái Phiên Bản đơn giản hóa Uyên Ương Trận, từ Cố Tích Phong Lưu Tinh Chùy sung làm Lang Tiễn viễn trình công kích, Vương Dương Minh cùng Trần Bá Tiên hộ vệ hai cánh, Tô Mộc bội kiếm phòng ngự hậu phương, lẫn lẫn lộn lộn hướng cửa cung đánh tới.

Chiến trận này tuy nhiên lợi hại, nhưng Người Hồ giết không thắng giết, mấy người dần dần giết đến nương tay. Vương Dương Minh chính cảm thấy nhụt chí thời khắc, chợt nghe được ngoài cửa có người bô bô kêu to vài câu, nghe thanh âm tựa hồ là Tú Cát cùng Lữ Phụng Tiên, nhưng lại không biết hai người nói cái gì.

Những Người Hồ đó lại phảng phất nghe được cái gì có thể lo sự tình, trong khoảnh khắc nhân tâm đại loạn, lại cũng không lo được Vương Dương Minh bọn người, nhao nhao rút lui mà đi. Mấy người thừa này cơ hội trời cho, chạy ra khỏi cửa thành qua, gặp Tú Cát cùng Lữ Phụng Tiên đang phía dưới tường thành nghen đủ nội lực la to, nhìn thấy Vương Dương Minh bọn người đi ra, lúc này mới đình chỉ gọi tiếng, Vương Dương Minh nói: "Các ngươi vừa mới tại đại kêu cái gì? Những Hồ Cầu đó vì cái gì nghe được các ngươi thanh âm liền như là chó mất chủ tán?"

Tú Cát nói: "Nơi này không phải nói chuyện địa phương, chúng ta rời đi nơi này lại nói."

Mấy người triển khai khinh công, chạy ra một tiền chi địa, đến một gian rách nát nhà lá trước, Tú Cát trên cửa nhẹ nhàng gõ ba lần, phục lại nặng nề gõ ba lần, một tiếng cọt kẹt, cánh cửa mở, lộ ra một người tới, mặt mũi tràn đầy cảnh giác thần sắc, lại là Diệp Kinh Mi.

Diệp Kinh Mi nhìn thấy mấy người, trên mặt hiện ra vui mừng, bận bịu đem bọn hắn dẫn vào trong phòng, thấy trên mặt đất ngồi hai người, uể oải suy sụp, lại là Trương Khiên cùng Vương Chấn. Vương Dương Minh đuổi bước lên phía trước đối Trương Khiên chào: "Trương Đại Nhân, hạ quan cứu giá chậm trễ, xin ngài trách phạt."

Trương Khiên suy yếu khoát khoát tay, nói: "Vương Giáo Ủy có tội gì. Là chúng ta chủ quan."

Vương Dương Minh gặp Trương Khiên cùng Vương Chấn tay chân phù phiếm, vội vàng đối Diệp Kinh Mi nói: "Giúp bọn hần trừ độc không có?"

Diệp Kinh Mi nói: "Độc tính đã hiểu biết, chỉ là một lát khí lực còn khó khôi phục."

Vương Dương Minh vội vàng lấy tối hậu một hạt Tiểu Hoàn Đan, đút cho Vương Chấn. Vương Chấn tỉnh tọa điều tức, một chén trà thời gian, nhảy lên một cái, nói: "Vương Giáo Úy, nhà ta công lực đã phục, đợi chút nữa chúng ta cùng đi ra, giết hần thống khoái!" Hần từ khi lên làm Hoàng Đế bên người gần tùy tùng thái giám, luôn luôn sống an nhàn sung sướng, còn chưa từng có nhận qua dạng này bản thù khí, đã sớm ghen hung ác.

Vương Dương Minh lắc đầu nói: "Vương công công, ta cũng nghĩ ra qua đánh giết một phen. Chỉ là dưới mắt chúng ta đã là nỏ mạnh hết đà, đối phương lại có liên tục không ngừng binh lính tại trong thành điều tra, chúng ta có thể thuận lợi ra khỏi thành cũng đã là mọi thiên chi hạnh, tạm thời cũng không cần muốn giết địch sự tình."

Vương Chấn tuy nhiên trong lòng không cam lòng, nhưng cũng biết Vương Dương Minh nói tới là thật, hần vội chào tới đất, đối Vương Dương Minh nói cảm ơn: "Vương Giáo Úy, nhà ta đầu này mạng già là người Ủng Dương quân cứu trở về, trước kia nhà ta đối người xác thực có không cung kính địa phương, từ khi sau này, nhà ta chỉ nghe lệnh người, người nói câu nào, nhà ta trong nước đến trong nước qua, trong lửa phát câu bên trong qua, không còn có hai lời."

Bạn đang đọc truyện *Dương Minh Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 96: Giết ra 1 đầu huyết lộ :.

Vương Dương Minh lại không nghĩ rằng Vương Chấn là như thế có ơn lo đáp người, vội vàng nói thác không dám. Hần quay đầu đối Tú Cát nói: "Người vừa mới cùng Ngũ Sư Huynh tại bên ngoài cửa cung mặt hồ cái gì lời nói, vì cái gì những binh lính kia nghe được các người kêu to liền vội vàng thối lui?"

Tú Cát cùng Lữ Phụng Tiên cười ha ha. Nguyên lai hai người cứu ra Trương Khiên cùng Vương Chấn về sau, liền cùng Diệp Kinh Mi cùng một chỗ dẫn bọn hần thừa dịp loạn chạy ra cửa cung, trong lúc cấp thiết tìm được cái này nhà lá, để Diệp Kinh Mi mang theo Trương Khiên hai người giấu trong phòng. Tú Cát cùng Lữ Phụng Tiên lại gây quay trở lại nghĩ cách cứu viện Vương Dương Minh bọn người. Tú Cát hỏi Diệp Kinh Mi "Quốc Vương bị Hạ Nhân ám sát" câu nói này nói thế nào, Diệp Kinh Mi cũng là cực kì thông minh người, tự nhiên biết Tú Cát thủ đoạn, thế là đem câu nói này phiên dịch thành Uất Lê lời nói dạy hần cùng Lữ Phụng Tiên, hai người đem câu nói này nhớ kỹ, lúc này mới trở về Hoàng Cung, nghe được bên trong giết tiếng nổ lớn, lòng trước là Vương Dương Minh cùng Trần Bá Tiên đã hợp binh một chỗ, đang xông hướng mặt ngoài giết. Tú Cát cùng Lữ Phụng Tiên vận khí nội lực, dùng Uất Lê ngữ hô to: "Quốc Vương bị Hạ Nhân ám sát!"

Người Hồ binh lính không biết hai người nói là thật là giả, nhưng là lời đồn từ trước đến nay thật sự lý lời đồn càng nhanh, Người Hồ mắt thấy Vương Dương Minh bọn người võ công dị thường cao cường, coi là đây chỉ là một bộ phận đột kích Hạ Nhân, còn có càng nhiều như bọn họ võ công cao cường Hạ Nhân chui vào Quốc Vương cung điện ám sát Quốc Vương. Nhân tâm đại loạn, đều nhớ lại qua xác minh tình huống, nhao nhao tán, này mới khiến Vương Dương Minh bọn người thuận lợi trốn tới.

Vương Dương Minh cười ha ha, nói: "Hầu Từ a Hầu Từ, người thật là một cái nhân vật hung ác!" Hần trở lại Trương Khiên bên người, hỏi: "Hầu Gia, ngài bị cầm tù những ngày gần đây, phát hiện manh mối gì không, cái này Quốc Vương đến vì cái gì đột nhiên nổi lên?"

Trương Khiên thở dài một tiếng, nói: "Nói rất dài dòng. Quốc vương kia, căn bản không phải chánh thức Quốc Vương, hần là hắc bào thù hạ."

Vương Dương Minh nghe được hắc bào tên, chấn động trong lòng, vội vàng hỏi duyên cớ. Nguyên lai hôm đó Trương Khiên cùng Vương Chấn bị quốc vương kia thiết yến khoản đãi, dùng độc được âm toán về sau, liền bị trói lại. Quốc Vương tự mình thăm vấn hai người bọn họ, hỏi bọn hần chuyện này chân thực mục đích, phải chăng muốn đổi Tây Vực Thập Lục Quốc bắt lợi.

Trương Khiên là cái cứng rắn tính khí, này Vương Chấn cũng là Lão Nhi di cay nhân vật, hai người chỉ nói mình là phụng Hoàng Đế tên đến đây cùng Tây Vực Thập Lục Quốc qua lại giao hảo, cũng không hần ý đồ, quốc vương kia gặp ép bức vấn bắt xuất cái nguyên cớ, liền lộ ra bộ mặt thật sự, đối Trương Khiên nói: "Ta khuyên người vẫn là không muốn làm vô vị gây dựa, còn tưởng tượng lấy này Vương Dương Minh mang Binh trước tới cứu người. Ta mình xác nói cho người, ta không phải Uất Lê Quốc Vương. Chánh thức Quốc Vương sớm đã bị ta giết, ta là hắc bào đại nhân tâm phúc thủ hạ, phụng hần chỉ mệnh đến đây chương quản Uất Lê nước, vì cũng là liên hợp Tây Vực Thập Lục Quốc cùng người Đại Hạ khai chiến, đem bọn người Tây Bắc Cương Vực đều chiếm đoạt. Tây Vực Thập Lục Quốc bên trong có hơn phân nửa đã tại hắc bào đại nhân trong lòng bàn tay, các người chuyện này căn bản không có khả năng thành công, ta khuyên các người vẫn là sớm một chút từ bỏ cho thỏa đáng."

"

Trương Khiên thế mới biết người trước mắt này lại là hắc bào âm thầm khống chế quân cờ, cái này còn ngược lại thôi, hần chánh thức lo lắng là Tây Vực

Thập Lục Quốc nếu quả thật như người này nói, đã có hơn phân nửa rơi vào hắc bào trong tay, này Đại Hạ tây bắc biên cương coi như thật là nguy ngập.

Mọi người nghe được Trương Khiên nói như thế, trong lòng đều nhắc lên thao thiên cự lãng. Chỉ có Diệp Kinh Mi nhẹ nhàng lắc đầu, nói: "Ta nhìn người này nói chưa chắc là thật. Liền chúng ta trước mắt nắm giữ tình huống đến xem, Tinh Tuyệt nước còn tại mười Trường Lão trong tay, Thập trưởng lão tuy nhiên Tâm Thuật xảo trá, lại từ trước đến nay đối người của Ma tộc ghét cay ghét đắng. Xa Trì nền tảng lập quốc đến bị hắc bào ba người đệ tử chường không, chúng ta giết hắc bào ba người đệ tử, hiện tại A Lý Hải Nha xem như nửa cái người một nhà. Còn Tây Vực nước khác nhà, theo ta tại Tinh Tuyệt nước lúc đạt được tình báo, đại bộ phận đối Ma Tộc đều là ghét cay ghét đắng, chắc hẳn sẽ không dễ dàng rơi vào hắc bào chường không."

Trương Khiên nói: "Sợ chỉ sợ hắc bào dùng hết các loại hắc ám thủ đoạn, bồi dưỡng khôi lỗi, đem Thập Lục Quốc khống chế trong tay, những quốc gia kia Quốc Vương lại không biết mình đã mất nhập ma tộc chường không."

Vương Dương Minh gật đầu nói: "Đúng là như thế. Nếu như hắc bào không có chường quân Tây Vực Thập Lục Quốc, cũng sẽ không gom góp mười lăm nước bốn vạn liên quân tiến công ta Gia Dự Quan."

Mọi người mặt ủ mày chau, không biết ứng nên làm thế nào cho phải. Tú Cát thấy mọi người tâm tình sa sút, vội nói: "Dưới mắt không phải muốn những chuyện này thời điểm. Xa không nói, Xa Trì nước cũng là chúng ta từ hắc bào trong tay cướp về, chúng ta đã có thể đoạt một cái, liền có thể đoạt mười sáu cái, sợ hắc bào làm gì. Việc cấp bách, chúng ta cần thừa dịp trời còn chưa sáng, trong đêm xông ra Đô Thành qua, tiến về phía tây biên cảnh cùng Ứng Dương quân hội hợp, sau đó tranh thủ thời gian lao tới trạm tiếp theo, không nên ở chỗ này dừng lại."

Mấy người nhao nhao gật đầu, vội vàng tọa hạ điều tức, khôi phục nội lực. Chỉ là luân phiên chinh chiến, ngay cả Com tối đều không có ăn được, Vương Dương Minh đám người đã nghèo đói không chịu nổi, trước đó bọn họ vội vã trở lại cứu người, cũng không có mang theo lương khô, giờ phút này đói đứng lên thật sự là cào tâm cào phổi. Vương Dương Minh nhìn lấy Tô Mộc, nói: "Thập Nhị Sư Tử, Thuyết Bất Đắc, dưới mắt chỉ có dùng Bình Lương Hoàn."

Tô Mộc liếc hắc bào một cái, muốn nói lại thôi, Vương Dương Minh lại biết nàng muốn nói gì, trầm giọng nói: "Chúng ta chỉ phục lần này, lòng trước không đến mức trúng độc. Dưới mắt sự cấp tông quyền, không lo được cái này rất nhiều."

Tô Mộc từ trong ngực móc ra bảy tám hạt Bình Lương Hoàn, chính mình phục thêm một viên tiếp theo, đem dư đưa cho Vương Dương Minh. Vương Dương Minh phục thêm một viên tiếp theo, cầm dư Bình Lương Hoàn đối mọi người nói: "Chư vị, dưới mắt chúng ta không có thực vật đỡ đói, cái này Bình Lương Hoàn ăn một cái về sau ba ngày ba đêm không cần ăn, nhưng là thứ này là có độc, phục một cái chắc hẳn vấn đề không lớn, phục nhiều lại hẳn phải chết không nghi ngờ. Ăn hay là không ăn, chính các ngươi quyết định." Dứt lời đem mấy cái Bình Lương Hoàn để dưới đất.

Mọi người nghe được ngoài cửa nơi xa dần dần truyền đến binh lính tiếng hò hét, biết những thủ thành đó binh lính lập tức liền muốn kiểm tra tới nơi này, Cố Tích Phong cười ha ha một tiếng, nói ra: "Lão tử là tử trong đồng người chết leo ra, còn sợ cái này một cái nhỏ nhỏ Bình Lương Hoàn?" Dứt lời cầm lấy một khóa nuốt vào.

Trần Bá Tiên, Lữ Phụng Tiên, Tú Cát đều không chút do dự lấy một cái ăn vào. Trương Khiên cười nói: "Lão phu sống hơn sáu mươi cái xuân xanh, chỉ nghe qua Bình Lương Hoàn tên tuổi, còn không có tự mình nếm qua, hôm nay vừa vận thử một chút." Dứt lời lấy một cái ăn vào.

Vương Chấn đứng dậy, thờ phỉ phò nói: "Nhà ta liền muốn giết hắc bào mấy cái Hồ Cầu xuất khí, không còn khí lực sao có thể được, mẹ hắc bào, ta ăn!" Cũng lấy một cái nhai nát nuốt vào.

Diệp Kinh Mi cũng lấy một cái ăn vào, Vương Dương Minh nhìn lấy nàng, buồn bực nói: "Bọn họ đều là vì giết địch, người lại không cần đi ra giết địch, làm gì muốn ăn cái này Bình Lương Hoàn?"

Diệp Kinh Mi mỉm cười: "Nhỏ nhỏ Bình Lương Hoàn, có thể làm khó dễ được ta." Vương Dương Minh a một tiếng, mình ngược lại là quên nữ nhân này trên người có Dịch Chủng Chân Khí, không sợ độc tố.

Mấy người chuẩn bị hoàn tất, thương lượng xong đợi chút nữa đối địch biện pháp, hô to một tiếng, giết đi ra cửa. Từ Cố Tích Phong Lưu Tinh Chùy cùng Vương Dương Minh giấu đi mũi nhọn Trọng Kiếm đâm đương Lang Tiên, đem địch nhân ngăn trở tại nửa trung bên ngoài, từ Trần Bá Tiên cùng Lữ Phụng Tiên đâm đương Tà Hữu Lương Dự Chủ Công Kích tay, hữu hiệu sát thương địch nhân, Tô Mộc cùng Tú Cát cảnh giới hậu phương, đồng thời bảo hộ không biết võ công Trương Khiên, Vương Chấn Huyết Tích Tử sát thương khoảng cách xa nhất, từ hắc bào cơ động lực lượng, thừa dịp địch nhân không sẵn sàng tùy thời sát thương, Diệp Kinh Mi ở giữa phối hợp tác chiến, trong mọi người ai nếu như thụ thương, nàng lập tức tiến lên trị liệu.

Bạn đang đọc truyện *Dương Minh Kỳ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 97: Thiên Tử chi nô :.

Mấy người lao ra lập tức cùng địch nhân đưa trước tay, Vương Dương Minh lần này đã cứu ra Trương Khiên, chủ yếu nhiệm vụ đã hoàn thành, còn lại cũng là đem hết toàn lực đem Trương Khiên đưa ra ngoài thành cùng Ung Dương quân hội hợp, trong lòng không còn có lo lắng, cũng không cần lại giữ lại nội lực, Trọng Kiếm Cứu Thúc phát huy vô cùng tinh tế thi triển ra, trên thân kiếm bám vào lửa tham nhất đao nội lực, chỉ gặp thân kiếm kia nổi lên yêu diễm hồng quang, những nơi đi qua địch nhân một mảnh xác chết cháy. Cổ Tích Phong vung mạnh mở Lưu Tinh Chùy, phảng phất bật hack, phàm là đụng phải nhất định đầu rơi máu chảy, óc vỡ toang, mà lại hấn Lưu Tinh Chùy chiếu cổ bốn phương tám hướng, tính cả sau lưng đều bao phủ tại phạm vi công kích bên trong, khiến cho Tô Mộc cùng Tú Cát áp lực giảm nhiều. Niềm vui ngoài ý muốn ngược lại là Vương Chấn, người này Huyết Tích Từ vốn là Kỳ Môn Bình Khí, quý dị khó phòng, thường thường thừa dịp địch nhân không có chút nào phòng bị thời khắc nhất cử Kiến Công, giết đến địch nhân hồn bay lên trời, không dám tới gần.

Mấy người lần lần lộn lộn giết tới cửa thành, ngay lúc sắp đột phá thành môn, ngoài cửa không xa cũng là lúc đến đội bọn họ lưu lại tuần mã, chỉ cần bên trên đèn lập tức qua, liệu muốn những binh lính này rút cuộc không ngăn cản nổi.

Mất thấy Vương Dương Minh bọn người liền muốn xông ra trùng vây, bỗng nhiên xung vang tiếng nổ lớn, tựa hồ có vô số người thổi lên kèn lệnh. Những hạng đó ở Vương Dương Minh bọn người binh lính lúc đầu đang liều mạng trùng sát, nghe được cái này kèn lệnh âm thanh tất cả đều trở về thổi lui.

Vương Dương Minh bọn người không biết vì sao, đứng tại chỗ không dám loạn động, mọi người riêng phần mình ngưng thần phòng ngự, yên lặng nhìn biến.

Chỉ nghe rầm rầm tiếng bước chân từ xa mà gần truyền đến, Vương Dương Minh định thần nhìn lại, gặp một bọn binh lính ước chừng một ngàn người, xếp hàng dài hướng bên này bắn tới, đi đến Vương Dương Minh bọn người thân thể trước một trăm mét đứng vững, những binh lính này tách ra hai nhóm, từ giữa đó chậm rãi kiêu ra một đình kiêu đến, này kiêu mười phần cự đại, xinh đẹp dị thường, phía dưới dùng ba mươi hai người mới chậm rãi nhắc động. Kiêu đi đến quân sĩ trước bên cạnh, chậm rãi rơi xuống, từ phía trên đi người kẻ tiếp đến, cái này nhân sinh đến tròn tròn vo, béo đến phảng phất bóng, trong mắt nhỏ tinh quang bắn ra bốn phía, không hiểu có vẻ hơi hung ác nham hiểm.

Bọn binh lính nhìn thấy người kia xuống kiêu, nhao nhao son hô vạn tuế, nguyên lai là Uất Lê Quốc Vương đến.

Quốc vương kia nhìn lấy Vương Dương Minh bọn người trận địa sẵn sàng đón quân địch tư thế, khinh miệt nói câu gì, Vương Dương Minh hỏi Diệp Khinh Mi nói: "Cháu trai này nói cái gì đó?"

Diệp Khinh Mi nói: "Hắn nói chúng ta dưới mắt là cá trong chậu, còn không mau mau thúc thủ chịu trói, chờ đến khi nào."

Vương Dương Minh phi một tiếng, đối Diệp Khinh Mi nói: "Người nói cho hắn biết, chúng ta đã biết hắn là cái tên giả mạo, lập tức liền muốn đem thân phận của hắn Đại Bạch khắp thiên hạ, để hắn thụ Uất Lê quốc dân thỏa mại, hắn tự thân còn khó đảm bảo, thế mà còn dám sợ làm chúng ta sợ."

Diệp Khinh Mi a một tiếng, đầu tiên là học Vương Dương Minh tư thế phi một tiếng, mới đem Vương Dương Minh lời nói đều phiên dịch. Vương Dương Minh cười nói: "Chi phiên dịch ta nói chuyện là được, không cần học ta động tác. Người cái này Thông Dịch quá không hợp nghiên cứu." Dư mấy người gặp Vương Dương Minh mặc dù tại nguy hiểm như thế hoàn cảnh,

Còn có thể đàm tiếu phong thanh, riêng phần mình trong lòng cũng thoáng yên ổn, Tú Cát tán thưởng xem Vương Dương Minh liếc một chút, tâm đạo tiểu sư đệ cuối cùng là tiến bộ, biết thân thể làm chủ soái bất cứ lúc nào chỗ nào cũng không thể tự loạn quân tâm đạo lý.

Quốc vương kia cười khẩy, nói ra: "Các người những này Hạ Triều tặc chó, sắp chết đến nơi còn muốn nói vớ nói vẩn. Cô chấp chương Uất Lê nước nhiều năm, Quốc Trung ai không biết cô diện mục, lại dám nói cô là giả mạo. Chúng Quân sĩ, các người nói, dạng này phi báng các người Quốc Vương tặc nhân, các người giết là không giết?"

Những binh lính kia tất cả đều cao giọng nói: "Giết! Giết! Giết!" Thanh thế quá lớn, trực trùng vân tiêu.

Vương Dương Minh nhẹ giọng hướng mọi người nói: "Xem ra cái này Quốc Vương tại Quốc Trung xây dựng ảnh hưởng rất nặng, không phải chúng ta đâm ba câu có thể vận ngã. Dưới mắt không còn cách nào khác, chỉ có buộc hắn hiện ra nguyên hình mới có thể để cho những binh lính kia tin tưởng chúng ta."

Trương Khiên gật gật đầu, tiến lên đối quốc vương kia nói: "Người không cần ở chỗ này phô trương thanh thế. Nếu như người thật sự là Uất Lê Quốc Vương, sao lại dám vô duyên vô cớ giam ta Hạ Triều Sĩ giả, còn mưu toan đem chúng ta đều tru lại? Người căn bản chính là Ma Tộc hắc bào thủ hạ người, phụng hắc bào mệnh lệnh đến đây phá vỡ Uất Lê nước, chánh thức Quốc Vương sớm đã bị người giết!"

Uất Lê Quốc Sĩ binh tuy nhiên không tin Trương Khiên ngôn ngữ, nhưng cũng đều nghi hoặc mà nhìn mình Quốc Vương, không biết những này Hạ Triều người vì cái gì một mực chắc chắn chính mình Quốc Vương là giả mạo.

Quốc vương kia đáp lại nói: "Cô hoài nghi các người lần này tới đến Uất Lê, vì cũng là mưu đồ làm loạn, muốn điều tra nước ta bên trong tin tức, xong trở về báo cáo nhanh cho các người vị hoàng đế kia, chờ các người xác minh nước ta bên trong hư thực, các người Hạ Quốc đại quân khoảng cách liền muốn lại tới đây. Uất Lê Quốc Nhân đều là cô nhi dân, cô sao có thể cho phép các người đạt được!" Lời nói này nói lời lẽ chính nghĩa, có tình có lý, những binh lính kia không còn hoài nghi, đều hô to Quốc Vương anh minh.

Trương Khiên cũng không nhụt chí, đối một bọn binh lính hô: "Các người con mắt đã bị giả tượng che đậy. Ta hỏi các người, cái này Quốc Vương gần nhất những năm này, đối quốc gia các người có phải hay không su cao thuế nặng? Một mình hấn hưởng thụ sinh hoạt, có phải hay không các người một trăm năm cũng không dám tưởng tượng? Nếu như hắn thật là các người Quốc Vương, vì cái gì không đề ý tới các người cảm thụ? Nhà các người người, thân thích đều sinh hoạt trong nước sôi lửa bỏng, hắn lại hưởng thụ lấy Tử Tri Nhục Lâm sinh hoạt, này lại là một cái Minh Quân nên làm sự tình sao?"

Chuyện này Quốc Vương căn bản là hắc bào phái tới người, đối Uất Lê nước quốc dân vốn cũng không có bất luận cái gì lòng thương hại, hẳn tại vì những năm này, xác thực thêm gấp đôi thuế má, khiến cho dân chúng lầm than, hẳn đem chính quyền tiền tài đều đều vụng trộm chở về Ma Tộc căn cứ địa Thiên Khí núi, lấy cung cấp hắc bào chi dụng. Chỉ là cái này Quốc Vương đem trong ngoài Quân Chính Đại Quyền một mực nắm trong tay, Quốc Trung người giận mà không dám nói gì, cho nên không người dám về công mở phản kháng hẳn. Trương Khiên lời nói này tuy nhiên khiến Chúng Quân sĩ có chút đồng cảm, nhưng cũng không ai dám hơi có dị động.

Quốc vương kia gặp Trương Khiên chỉ là hết sức châm ngòi hẳn cùng quân sĩ quan hệ, cười nhạo nói: "Ta khuyên ngươi vẫn là không nên uống phí khí lực. Thiên chi có ngày, càn ta chi có dân, ngày có vong quá thay? Ngày vong ta cũng vong vậy!" Lời nói này hung hăng càn quấy, lại trong lúc nhất thời không người mở miệng phản kháng.

Vương Dương Minh tiến lên một bước, lớn tiếng nói: "Chẳng lẽ ngươi liền không sợ ngươi Quốc Trung bách tính nói một câu, thời gian hạt tang, dư cùng ngươi giai vong!" Lời này trích địa hữu thanh, nhất thời giữa sân lặng ngắt như tờ, tất cả mọi người không khỏi lẳng lẳng suy tư. Thời gian hạt tang, dư cùng ngươi giai vong... .

Quốc vương kia gặp Vương Dương Minh dẫn tới giữa sân mọi người trầm mặc không nói, sợ hẳn lại nói ra cái gì cổ động ngôn ngữ đến, giận dữ nói: "Vương Dương Minh! Cô cũng biết ngươi bản sự. Hôm nay cô cái thứ nhất liền muốn bắt ngươi khai đao. Ngươi cũng đã biết cái gì là Thiên Tử chi nộ!"

Vương Dương Minh tâm đạo ngươi nếu là Hắc Bào Nhân, tự nhiên biết hắc bào nhớ mãi không quên cũng là bắt ta trở về. Ta lại cũng không sợ ngươi, quân ngươi cái gì Thiên Tử chi nộ, thế là trả lời: "Ngươi có gì cứ nói nghe một chút!"

Quốc vương kia nói: "Thiên Tử chi nộ, thấy năm trăm vạn, đổ máu ngàn dặm!" Hẳn vung tay lên, nhất thời một ngàn quân sĩ nô nức tập nập tiến lên, liền muốn đem mấy người này bao phủ tại Ưông Dương Đại Hải bên trong.

Bạn đang đọc truyện *Dương Minh Kỳ Convert* được tải miễn phí tại Wwv.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 98: Quân Tử Chi Nộ :.

Vương Dương Minh Hoành Đao tại ngực, quát to: "Cút mẹ mày đi Thiên Tử Chi Nộ, ngươi cái tên giả mạo, còn giả giả trang cái gì Chân Mệnh Thiên Tử. Ma Tộc Dư Nghiệt, Tiểu Gia hỏi ngươi, ngươi cũng đã biết Quân Tử Chi Nộ!"

Quốc vương kia cười lạnh nói: "Chưa từng nghe thấy, chắc hẳn không có gì không dậy nổi."

Vương Dương Minh nói: "Quân tử giận dữ, thấy năm trăm người, đổ máu năm bước, Thiên Hạ đỏ trắng!" Hẳn lúc nói chuyện, thân hình sớm đã phát động, Càn Khôn Đại Na Di kinh công mang theo một trận hư ảnh, đảo mắt đã phóng lên tận trời, vượt qua này một ngàn quân sĩ, giống một con chim lớn nhào về phía quốc vương kia.

Quốc vương kia gặp hẳn nói đến là đến, xem một ngàn tướng sĩ sẽ không có gì, thật sự là xem chỉ phía trước chú ý chỉ ở phía sau, nhưng là cái này Quốc Vương ngược lại cũng có chút dừng khí, không thấy chút nào bối rối, hẳn khẽ quát một tiếng, từ sau lưng đột nhiên xoát xoát mà bốc lên mấy cái hắc ảnh, hướng Vương Dương Minh nghênh đón. Vương Dương Minh gặp mấy cái kia hắc ảnh là mấy cái người áo đen, toàn thân đều giấu ở hắc bào phía dưới, tâm đạo mấy cái này nhất định là cái này giả Quốc Vương Thiếp Thân Hộ Vệ, thậm chí cũng là hẳn Tòng Thiên vớt bỏ núi mang đến Ma Tộc người, hẳn biết người trong Ma tộc từng cái đều là võ công cao cường hạng người, không dám khinh thường chủ quan, lập tức vận khởi mười thành lực, đem lửa tham nhất đao công phu vận đến mười phần, nhất đao hướng những người kia bổ tới, quát: "Đều cút cho ta!"

Những người kia mặc dù vọt lên giữa không trung, lại tại trong lúc ngàn cân treo sợi tóc kết thành một cái trận thế, mỗi người đều muốn bàn tay của mình cùng một người khác đụng vào nhau, dán tại phía trước nhất một người trên lưng, người kia trong tiếng hít thở, vận khởi song chưởng đón lấy Vương Dương Minh lửa tham đao, Vương Dương Minh chỉ cảm thấy kinh phong đập vào mặt, người kia một đôi tay không bên trên tựa hồ có khai thiên tích địa chi uy, hẳn lửa tham đao công lực chưa đến này trên thân người, đã bị hẳn chưởng phong hoàn toàn cho đè tới. Người kia chưởng lực dư uy không ngừng, tiếp lấy xông Vương Dương Minh mà đến, Vương Dương Minh thân thể tại giữa không trung, đã vô pháp né tránh, đành phải vận khởi toàn bộ chưởng lực, cùng người kia thô sấp đối nhất chưởng, người kia bình chân như vại, Vương Dương Minh lại bị hẳn nhất chưởng cho rung ra xa xưa, oa một tiếng phun ra một thanh tụ huyết, sắc mặt trở nên trắng bệch trong nháy mắt.

Tô Mộc gặp Vương Dương Minh thổ huyết thời điểm đã biết không tốt, Vương Dương Minh thân hình còn chưa rơi xuống, Tô Mộc đã đột ngột từ mặt đất mọc lên, Phù Phong bày liễu kinh công đưa nâng thân hình tung bay lưng lay đưa lên lưng chừng bầu trời, đem Vương Dương Minh tiếp ứng xuống tới. Tô Mộc hỏi Vương Dương Minh nói: "Tiểu sư đệ, ngươi không sao chứ!"

Vương Dương Minh chậm rãi điều tức một chút, biết mình tuy nhiên thụ nội thương, nhưng cũng may Tạng Phù không bị thương, không chậm trễ chiến đấu. Hẳn lúc đầu, nói: "Ta không sao, có tiểu thủ đoạn cùng Cửu Dương Thần Công Hộ Thể Chân Khí, người kia một trong bàn tay còn thương tổn

không ta, chỉ là đối phương cường lực Bài Sơn Đào Hải, vượt xa khỏi Cửu Phẩm phạm trù, thật không biết cái này Ma Tộc tặc tử thủ hạ tại sao có thể có cao thủ như thế."

Mấy người kia sau khi rơi xuống đất liền thành một cái kỳ quái Trần Hình đứng tại chỗ, quốc vương kia gặp Vương Dương Minh cũng không nhận thực chất tính tôn thương, nhưng trong lòng cũng kinh dị, tâm đạo căn cứ Xa Trì nước bên kia truyền đến tin tức,

Vương Dương Minh nhất cử giết chết chính mình ba cái sư đệ, xem ra xác thực đã có Lục Phẩm nửa thủy chuẩn, cũng không thể khinh thường. Hắn lạnh lùng nói: "Ta cái này Hàng Ma Cửu Bộ công phu, ngươi có thể thấy được biết?"

Vương Dương Minh nhìn mấy người áo đen kia, tổng cộng là chín người, chỗ đứng mười phần cổ quái, nghe cái này Quốc Vương quản chín người này gọi là Hàng Ma Cửu Bộ, mặc dù tại hạ Phong, nhưng cũng ha ha cười nói: "Người trong Ma tộc, thế mà cho bộ hạ mình đặt tên gọi là Hàng Ma Cửu Bộ, thật đúng là có thú a thú vị."

Quốc vương kia gặp hắn không có chút nào giống không có khuất phục sợ hãi ý tứ, giận dữ nói: "Xú tiểu tử mạnh miệng, Hàng Ma Cửu Bộ ở đâu!"

Chín người kia cùng nhau đáp ứng một tiếng.

Quốc Vương nói: "Các ngươi nhanh chóng tiến lên, đem tiểu tử này cho ta đánh cho đến tàn phế, đánh tới hắn Mẹ cũng không nhận ra hắn!"

Chín người cùng nhau tiến lên, Tô Mộc, Trần Bá Tiên bọn người thấy đối phương người đông thế mạnh, cũng đều cùng nhau tiến lên một bước, vây quanh ở Vương Dương Minh bên người, muốn cùng hắn cùng nhau ngăn địch. Vương Dương Minh khoát khoát tay, đối mọi người nói: "Dưới mắt cái này Hàng Ma Cửu Bộ chỉ là đối phương tinh anh, dù sao không đáng để lo, này một ngàn binh lính mới là chúng ta chánh thức muốn phòng bị, mấy người các ngươi bảo vệ cẩn thận Trương Đại Nhân, không nên khinh cử vọng động, cái này Hàng Ma Cửu Bộ từ ta một người tới đối phó."

Mọi người nghe hắn nói có lý, chỉ xong trở về bảo vệ cẩn thận Trương Khiên cùng Diệp Kinh Mĩ. Tú Cát nhẹ giọng đối Vương Dương Minh nói: "Ngươi vừa mới cùng người cầm đầu kia đối nhất chương, nội lực đối phương như thế nào?"

Vương Dương Minh mặt lộ vẻ nghi hoặc: "Người kia vừa mới một chương kia vượt xa khỏi Cửu Phẩm trên thực lực hạn, phỏng phát hắc bào đích thân tới. Nhưng là ta lấy Thiên Nhân Thông quan chi, những người này cả đám đều tuy nhiên Ngũ Phẩm thực lực, bởi vậy không nghĩ ra vì cái gì người kia vừa mới có thể bộc phát ra mãnh liệt như vậy lực lượng."

Tú Cát con người đảo một vòng, nói: "Đã bọn họ được xưng là Hàng Ma Cửu Bộ, ta nghĩ bọn hắn nhất định là lấy một cái chính thể đến cộng đồng ứng chiến. Ta gặp vừa rồi người cầm đầu kia cùng người đối chương thời điểm, dư mấy cái đều muốn bàn tay của mình dán tại hắn trên lưng, chắc hẳn giữa bọn hắn có thể hình thành một loại cổ quái trận pháp, đem dư người nội lực tạm thời mượn đến trên thân người này, chín người hợp lực, mới có thể khiến ra vừa mới này kinh thiên động địa nhất chương."

Vương Dương Minh gật gật đầu, nói: "Có lý! Chỉ là cho dù chín cái Ngũ Phẩm cao thủ hợp lực, cũng không nên có lớn như vậy uy lực. Xem ra bọn họ trận pháp này có tăng thêm nội lực công hiệu."

Tú Cát nói: "Đã đối phương là lấy trận pháp ứng chiến, chỉ cần phá bọn họ trận pháp, về sau tiêu diệt từng bộ phận liền dễ dàng rất nhiều. Ngươi ngàn vạn cẩn thận đề ý, chúng ta ở một bên cũng sẽ thay người quan sát bọn họ trận pháp lỗ thủng."

Đến Tú Cát cái này trí sẽ chỉ dẫn, Vương Dương Minh cảm thấy Đại Định, cất bước liền hướng chín người kia nghênh đón. Chín người kia kết thành một cái vòng tròn trận, đem Vương Dương Minh vây vào giữa, thay phiên tiến lên cùng hắn giao thủ, Vương Dương Minh nhưng cảm giác đối phương vô luận là ai tiến lên đây, công lực đều sẽ đột nhiên tăng mạnh, mỗi một chương đều là viễn siêu Cửu Phẩm, hắn không dám đón đỡ, chỉ có thể toàn lực thi triển Càn Khôn Đại Na Di, tại đối phương sóng to gió lớn chương lực bên trong trần trọc xê dịch, kéo dài hơi tàn, trong khoảnh khắc đã diệt bị hiểm cảnh. Hắn thầm nghĩ trong lòng cổ quái, cái này đến là cái trận pháp gì, vì cái gì có thể đem mọi người công lực tăng lên tới đáng sợ như thế cảnh giới.

Cái này Hàng Ma Cửu Bộ, là hắc bào tác phẩm đặc ý. Hắc bào tuy nhiên tâm thuật bất chính, lại thật là là thể gian chuyên nhất kỳ tài, hắn đặt ra cái này Hàng Ma Cửu Bộ trận pháp, lấy chín số lượng, không bàn mà hợp Thuật Số Chí Lý. Tại Thuật Số bên trong, chín là cực hạn, cũng là vô cùng hóa thân, hắn đem chín người này nội lực lấy kỳ diệu trận pháp dẫn dắt, bên trong một người nào đó xuất thủ thời điểm, dư tám người công lực hội đều truyền đến trên thân người này, đồng thời còn hội tuần hoàn phóng đại, người này liền trong nháy mắt có được viễn siêu Cửu Phẩm công lực.

Thể gian đối với Chân Khí phẩm cấp phân chia, từ nhất phẩm đến Cửu Phẩm, đối Chân Khí số lượng yêu cầu là tăng lên gấp bội, nếu nhất phẩm có Chân Khí số lượng là mười, Nhị Phẩm cũng là 20, Tam Phẩm là 40, Tứ Phẩm là tám mươi, Ngũ Phẩm là một trăm sáu mươi, Lục Phẩm là ba trăm hai mươi, Thất Phẩm là sáu trăm bốn mươi, Bát Phẩm là 1,280, Cửu Phẩm là 2,560, nói cách khác, một cái Cửu Phẩm cao thủ Chân Khí số lượng là một cái nhất phẩm người mới học Chân Khí số lượng hai trăm năm mươi sáu lần.

Cái này Hàng Ma Cửu Bộ công hiệu, lại có thể đem mỗi người công lực gấp đôi phóng đại, chín người này mỗi người đều là Ngũ Phẩm thực lực, Chân Khí số lượng là một trăm sáu mươi, nếu như chỉ là đơn giản tăng theo cấp số cộng, chín người toàn bộ nội lực quán chú đến trên người một người cũng bất quá là 1,440 Chân Khí, ước tương đương với một cái Bát Phẩm ra mặt cao thủ, nhưng là đi qua trận pháp tăng thêm, cái này tổng số bị xách cao gấp ba, biến thành 4320, vượt xa Cửu Phẩm thực lực, bởi vậy mới khiến cho Vương Dương Minh ngay cả nhất chương đều không tiếp nổi.

Vương Dương Minh có Thiên Nhân Thông mang theo, sau mấy hiệp liền đã nhìn ra trận pháp này chỗ ảo diệu, nhưng mà hắn tự vệ còn không thể, huống chi tìm tới trận pháp này nhược điểm tiến hành đánh tan. Mắt thấy hắn mỗi một bước đều là toàn lực hành động, từng bước gian nan, trong khoảnh khắc liền đem mất mạng tại cái này Hàng Ma Cửu Bộ phía dưới, Vương Dương Minh không thể kim được, phóng lên tận trời, chấp tay trước ngực, liền muốn mở ra Bát Môn Độn Giáp.

Bạn đang đọc truyện *Dương Minh Kỳ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 99: Thời gian hạt tang ::

Tô Mộc khản trương nói: "Tuyệt đối không thể!" Nguyên lai Vương Dương Minh Bát Môn Độn Giáp mở ra Đệ Ngũ môn đã là trước mắt hắn có thể làm được Tồi Cao Cảnh Giới, Đệ Ngũ cửa mở ra về sau, Vương Dương Minh tại ngắn hạn bên trong có thể thu hoạch được viên siêu Cửu Phẩm thực lực, đại khái có thể cùng chín người này hợp lực tương đương, nhưng là kể từ đó, chín người này có thể đánh giữ lẫn nhau chiến, Vương Dương Minh lại chịu không được tiêu hao nhất định phải tốc chiến tốc thắng, một khi chiến đấu kéo quá lâu, Vương Dương Minh thế tất khó có thể chịu đựng Bát Môn Độn Giáp mang đến cường đại gánh vác, lần nữa lâm vào đứt gãy xương hạ tràng, đến lúc đó Vương Dương Minh trở thành phế nhân, giữa sân mọi người càng dừng nghĩ từ nơi này chạy đi.

Vương Dương Minh trong lòng làm sao không minh bạch đạo lý này, lại khổ vì trừ Bát Môn Độn Giáp một đường không còn có khác xử lý pháp có thể đánh vỡ cái trận thế này. Hắn nghe được Tô Mộc kêu to, rốt cục vẫn là nhịn xuống xúc động, trên không trung đánh ra nhất chương, mượn chương lực bay trở về Tô Mộc các loại bên người thân, chín người kia cũng không truy kích, riêng phần mình tại nguyên chỗ lạnh lùng nhìn lấy hắn.

Quốc vương kia gặp Vương Dương Minh chạy trở về, ha ha cười nói: "Như thế nào? Người Quân Tử Chi Nộ đâu? Xem ra là giận mà không dám nói gì đây."

Vương Dương Minh bị hắn trào phúng, lại cũng không có loạn trận cước. Hắn đem chính mình quan sát đều nói với Tú Cát, Tú Cát trầm mặc không nói, một thời ba khắc ở giữa phân tích không ra trận pháp này đến có nhược điểm gì. Vương Dương Minh gặp Tú Cát cũng không có cách nào, đành phải chờ dài, tiếp theo quyết tâm "Ta còn cũng không tin, ta lại đến đi thử xem!"

Hắn lần nữa vào trận, đem Cửu Dương Thần Công vận đến Đệ Lục Trọng, toàn thân cốt cách vang lên kèn kẹt, rõ ràng đã là đang toàn lực hành động, nhưng là vẫn không làm gì được những người kia. Lại là đau khổ chèo chống mười mấy hiệp, chợt nghe được Tú Cát đối Vương Dương Minh nói: "Tiểu sư đệ, trong bọn họ một người xuất thủ thời điểm, mặt khác tám người không thể động a!"

Vương Dương Minh nghe được lời ấy, phảng phất trong bóng tối nhìn thấy một vệt ánh sáng, trong khoảnh khắc bừng tỉnh đại ngộ! Âm thầm nhớ lại vừa rồi này một trận giao phong, quả nhiên chỉ cần trong chín người có một cái xuất thủ, mặt khác tám người liền đứng tại chỗ bất động.

Tú Cát lời này là dùng Hán Ngữ nói ra, giữa sân Uất Lê người bao quát Quốc Vương ở bên trong cũng đều không hiểu đến Hán Ngữ, bởi vậy không cần lo lắng bị đối phương nghe qua. Vương Dương Minh một bên dốc lòng ngăn địch, một bên ở trong lòng cấp tốc tính toán: Cái này Hàng Ma Cửu Bộ tuy nhiên quý dị, lại cũng không thể đào thoát trận pháp hạn chế, phạm là Thiên Hạ trận pháp, đầu chia xưng Vạn Trận Chi Vương Thiên Địa Huyền Hoàng Nhị Thập Bát Tinh Tú đại trận không có chút nào nhược điểm bên ngoài, dư trận pháp đều sẽ có một cái Mệnh Môn.

Cái này Hàng Ma Cửu Bộ trận pháp Mệnh Môn cũng là một người trong đó người xuất thủ thời điểm, dư mấy người liền không thể di động, nếu không chỗ đứng biến, trong những người này lực liền khó mà thông qua khí cơ cảm ứng hội tụ đến một chỗ. Như là đã minh bạch đối phương nhược điểm, Phá Trận Chi Pháp cũng liền không khó tìm tòi. Vương Dương Minh trong lòng đã có tính toán trước, bỗng nhiên hét lớn một tiếng, thân hình đột nhiên tăng tốc, hiện lên nghênh đón một người khi ngực nhất chương, bỗng nhiên vòng qua bên cạnh người kia, hướng bên cạnh hắn một người công tới.

Xuất thủ người kia vội vàng không kịp chuẩn bị, gặp Vương Dương Minh đảo mắt liền muốn đánh tới đồng đội mình bên người, vội vàng trở lại cứu giúp, Vương Dương Minh trở lại cùng hắn đối nhất chương, mượn hắn chương lực càng nhanh hơn cướp đến một người khác bên người, toàn lực xuất thủ hướng người kia trước ngực đánh tới.

Mất thấy Vương Dương Minh liền muốn đâm thủ, nguyên bản ở phía sau truy kích hắn cái kia người đột nhiên đứng thẳng bất động, mà bị hắn tập kích người kia lại đuổi ra song chương, Vương Dương Minh chỉ cảm thấy hắn chương gió đập vào mặt, tâm đạo không tốt, xem ra tại cái này trong chỗ lát hai người này đã hoàn thành nội lực chuyển đổi, đối phương trận pháp chuyển đổi nội lực tốc độ thực sự quá nhanh, dựa vào bản thân tốc độ căn bản là không có cách vượt qua bọn họ.

Vương Dương Minh không dám đón đỡ một chương này, hai chân bỗng nhiên phát lực, ngạnh sinh sinh dựa vào trên đùi khí lực vọt lên mấy trượng, ở giữa không trung quát to: "Bát Môn Độn Giáp!" Hắn Nhất cổ tác khí mở ra Đệ Ngũ môn, trên thân nổ lên kim sắc quang mang, thân hình đột nhiên biến mất trong không khí, sau một khắc đã xuất hiện tại Hàng Ma Cửu Bộ bên trong một người sau lưng!

Người kia cùng hắn đối nhất chương, đang muốn truy kích, Vương Dương Minh lần nữa hư không tiêu thất, xuất hiện tại một người khác sau lưng, cùng người kia cũng đối nhất chương, chỉ nghe trong không khí ba ba ba vài tiếng trầm đục, Vương Dương Minh cùng mấy người kia tất cả đều đối nhất chương, nhưng là tốc độ của hắn càng lúc càng nhanh, sớm đã không nhìn thấy thân hình hắn, mọi người chưa bao giờ thấy qua nhanh như vậy thân pháp, cũng không biết hắn kế tiếp muốn công kích ai, chỉ có thể trận địa sẵn sàng đón quân địch.

Nhưng vào lúc này, Vương Dương Minh thân ảnh đột ngột từ không trung hiển hiện, công hướng trong chín người một người, người kia vội vàng vận kinh nghênh địch, Vương Dương Minh lại ở nửa đường bên trong đột nhiên biến mất, người kia chưởng lực đã phát ra, khó mà thu hồi, Vương Dương Minh lại tại một người khác sau lưng xuất hiện, nhất chưởng đánh vào người kia sau lưng, đem người kia Tâm Mạch đều đánh gãy, mất thấy là không sống.

Ở đây bước, Vương Dương Minh rút cục bằng vào Bát Môn Độn Giáp sinh ra không gì sánh kịp tốc độ, bắt lấy Hàng Ma Cửu Bộ trong trận pháp này duy nhất Mệnh Môn. Cửu Bộ bên trong một người như là đã tử vong, trận pháp tự nhiên phá, Vương Dương Minh nén giận xuất thủ, xuất liên tục Bát Chưởng, đem còn lại tám người đều giết.

Hắn dư uy không ngừng, như chớp giết xuất hiện tại quốc vương kia trước người, một tay lấy hắn kéo, sau một khắc xuất hiện tại Tô Mộc các loại bên người thân, liên tiếp mấy trăm quyền công tại quốc vương kia trên thân, đem hắn tứ chi cốt cách đều cắt ngang, lúc này mới thu Bát Môn Độn Giáp, thờ hông học đứng tại chỗ điều tức.

Quốc vương kia cốt cách đã đứt, khó mà đứng thẳng, bỏ nhào vào trên mặt đất, Tô Mộc đem bội kiếm gác ở trên cổ hắn, để hắn cũng không dám lại có chỗ di động. Trong lúc nhất thời giữa sân phong vân đột biến, sở hữu binh lính đều mất trọn tròn, không biết nên làm thế nào cho phải.

Vương Dương Minh một thời ba khắc ở giữa khó mà nghỉ ngơi tới, dùng ánh mắt ra hiệu Tú Cát tiến lên chủ trì đại cục. Tú Cát tiến lên một bước, mệnh Diệp Kinh Mi phiên dịch nói: "Các vị Uất Lê Quốc Sĩ bình nghe, ta hiện tại liền đem người này bộ mặt thật sự công bố tại chúng, để cho các ngươi biết các ngươi những năm này đều là thụ như thể nào lừa gạt!" Nói vận khởi nội lực, tại quốc vương kia trên mặt một vòng, quả nhiên một tầng bột mì một vật từ quốc vương kia trên mặt đổ rào rào rơi xuống, quốc vương kia mặt mũi trong khoảnh khắc biến dạng từ, nguyên bản tai to mặt lớn hoàn toàn biến mất không thấy gì nữa, thay vào đó là một trương sắc mặt hôi bại nhỏ gầy khuôn mặt.

Tú Cát để Cố Tích Phong đem quốc vương kia thân thể một tay cầm lên đến, đối bọn binh lính nói: "Các ngươi đều nhìn rõ ràng, người này căn bản không phải các ngươi Quốc Vương, hắn là Ma Tộc hắc bào tọa hạ đệ tử, tiềm phục tại các ngươi Uất Lê nước nhiều năm, chưởng khống các ngươi quyền lực, chánh thức Quốc Vương đã sớm bị hắn ám sát."

Sự thật đã bày ở trước mắt, không khỏi những binh lính này không tin. Không biết ai phát một tiếng hô, bọn binh lính không thể kìm được lửa giận trong lòng, nhao nhao tiến lên, một người một đao Nhất Kiếm, này giả Quốc Vương trong khoảnh khắc bị loạn kiếm phân thân. Tú Cát vốn còn muốn từ nơi này giả Quốc Vương miệng bên trong bộ một chút điểm tình báo đi ra, đã thấy những binh lính kia trong lòng ngực hùng hực nộ hỏa đang thiêu đốt, hắn không dám nghịch chúng ý, đành phải mặc cho bọn hắn giết cái này giả Quốc Vương. Này giả Quốc Vương vốn là bị Vương Dương Minh mấy trăm quyền cho oanh nát đi, trong nháy mắt bị vô số đao kiếm chặt ở trên người, lại tiếp tục đau nhức tình, kêu thảm không dứt, tru lên một bữa cơm thời điểm vừa rồi khí tuyệt.

Bọn binh lính một bên chặt quốc vương kia một bên miệng bên trong ô bên trong quang quác gọi bậy, Vương Dương Minh nghe được động tĩnh, từ từ mở mắt, hỏi Diệp Kinh Mi nói: "Bọn họ nói cái gì?"

Diệp Kinh Mi nhẹ nhàng thở dài: "Thời gian hạt tang, dư cùng ngươi giai vong!"

Bạn đang đọc truyện *Dương Minh Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 100: Chỉnh đốn :.

Giả Quốc Vương đã chết, Vương Dương Minh khôi phục một điểm khí lực, nhẹ giọng nói với mọi người: "Chuyện này Quốc Vương chết chưa hết tội, chỉ là dưới mắt những binh lính này chính đang điên cuồng tâm tình bên trong, có thể ngàn vạn không muốn gây bất lợi cho chúng ta mới tốt."

Bọn binh lính phát tiết xong phần nộ, nhưng lại không biết bước kế tiếp nên làm gì. Ngay vào lúc này, binh lính bên trong đi ra một thủ lĩnh bộ dáng người đến, tiến lên đối Trương Khiên các loại có người nói: "Tại hạ là Cẩm Quân Thống Lĩnh, phụ trách Đô Thành phòng vệ, hôm nay nhờ có các vị, nước ta bên trong mới rốt cục đem chuyện này Quốc Vương đem ra công lý. Trước đó chúng ta đối chư vị có nhiều bất kính, trong lòng thực sự áy náy, dưới mắt nước ta bên trong đại loạn, quân long vô thủ, tại hạ muốn đi triệu tập Văn Võ Bá Quan đề cử Tân Quốc Vương đi ra, xin mời mấy vị đi trước Quốc Tân Quán an giấc đi."

Trương Khiên lúc đầu muốn đáp ứng, Tú Cát tiến lên khuyên nhủ: "Trương Hầu gia, chúng ta mấy cái là trở về từ cõi chết mới rốt cục trốn tới, không cần hướng Long Đàm Hồ Huyệt qua xông, dưới mắt bọn họ Quốc Trung bất ổn, bước kế tiếp còn không biết hướng đi như thế nào, ta nhìn chúng ta nhanh chóng rời đi mới là Thượng Sách."

Trương Khiên gật gù đầu, đối này thống lĩnh nói: "Chúng ta đi qua một đêm sát phạt, đều đã mệt mỏi, lúc đầu muốn đi Quốc Tân Quán bên trong nghỉ ngơi, chỉ là ta các bộ hạ còn ở bên ngoài chờ chúng ta tin tức, ta nghĩ chúng ta vẫn là nhanh đi về cùng bọn hắn hội hợp mới là. Xin các hạ nhanh đi chỗ để ý đến các ngươi Nội Chính, không cần lại bận tâm chúng ta, về sau nếu như có tin tức gì cho chúng ta truyền đạt, có thể đến phía tây Biên Giới đây đến

tìm chúng ta."

Đầu lĩnh kia gật gù, mệnh binh lính mở cửa thành, không ngăn cản nữa Trương Khiên bọn người, chính hắn mang theo một bọn binh lính ngựa không dừng vó về Hoàng Cung qua.

Mọi người gấp rút cựa đến thoát Đại Nan, nhao nhao đặt mông ngồi dưới đất nghỉ ngơi. Tú Cát vội la lên: "Chúng ta bây giờ không phải là lúc nghỉ ngơi, nhất định phải lập tức tiến đến phía tây cùng Ung Dương quân hội hợp, nếu không lại sinh ra biến cố gì, chúng ta liền thật không có cách nào ứng phó."

Mấy người gật đầu nói phải, giã dũa lấy đứng lên ra khỏi cửa thành, tìm được trước đó lưu lại mã thất, trở mình lên ngựa, không ngừng nghỉ chút nào hướng tây một bên chạy đi. Đi qua hơn một canh giờ phi nước đại, rốt cục trở lại phía tây Biên Giới đây bên trên, sớm có Ung Dương quân thám báo ra nghênh tiếp, thấy mọi người đều hoàn hảo không chút tổn hại trở về, đều đại hỉ, đem bọn hắn tiếp vào bên trong trong quân trường an giấc.

Mọi người băng bó vết thương trên người, có Binh Lương Hoàn hiệu lực chống đỡ, lại cũng không thấy đến đối, chỉ là từng cái tâm thần bỗng nhiên buông lỏng, đều cảm thấy buồn ngủ khó nhin. Vương Dương Minh hướng vương Phán Phán cùng Trầm Thanh lòng mảy nói rõ tiền tiền hậu hậu đi qua, mệnh bọn họ nhất định phải tăng cường cảnh giới, tùy thời chuẩn bị hướng tây tiến vào Yên Kỳ Biên Giới, lúc này mới cùng mấy người nhao nhao trở về nằm ngủ.

Tỉnh lại sau giấc ngủ, đau nhức toàn thân, chắc hẳn Bát Môn Độn Giáp tác dụng phụ còn không có hoàn toàn đi qua. Hắn đi ra doanh trường, gặp dư mấy cái đều đã sớm tỉnh, Các Ty chức, hắn cùng bọn hắn chào hỏi, gặp mọi người sống sót sau tai nạn, tâm tình đều thẳng vui vẻ. Tiến Trương Khiên doanh trường, Trương Khiên đang cùng Tú Cát nói chuyện với nhau,

Nhìn thấy Vương Dương Minh đến, tiến lên lời kéo tay hắn nói: "Vương Giáo Úy, người tỉnh lại. Mệnh ta trong quân đám người đều không thể qua quấy rầy người, để người tốt nhất ngủ một giấc."

Vương Dương Minh hướng Trương Khiên nói lời cảm tạ. Trương Khiên nói: "Người khách khí với ta cái gì. Nếu không phải người mang theo mọi người liều chết cứu giúp, lão phu đầu này mạng già liền bàn giao tại cái này Uất Lê nước."

Vương Dương Minh cười nói: "Hầu Gia cũng cần phải không muốn khách khí với ta. Ngài là Sứ Đoàn chủ soái, ta phụng bá Nhan tướng quân mệnh lệnh bảo hộ ngài, ngài nếu là có cái gì ngoài ý muốn, ta trở về nhìn thấy bá Nhan tướng quân, hắn thế tất yếu đem ta chặt."

Trương Khiên cười ha ha: "Người là Bá Nhan tâm phúc ái tướng, hắn như thế nào bỏ được chặt người." Hắn ngừng một lát, chậm rãi nói: "Đi qua lần này Uất Lê nước chi biến, lão phu trong lòng cảm xúc rất sâu. Người nhìn cái kia giả Quốc Vương, bình thường làm mưa làm gió, thu nhận Quốc Cừu Gia Hận, một khi bộ mặt thật sự bị vạch trần, lập tức liền bị hắn binh lính Loạn Dao Phán Thi. Thực cho dù hắn là chân chính Quốc Vương, chỉ cần hắn không thiện đãi chính mình thần dân, thần dân sớm tối là muốn Khởi Nghĩa Vũ Trang."

Vương Dương Minh gật đầu nói: "Hầu Gia, hạ quan từng nghe qua một câu, nói quân như thuyền, dân Nhược Thủy, nước có thể nâng thuyền, cũng có thể lật thuyền."

Trương Khiên lòng mảy nhưn lên, nói: "Tựa như dụ! Các loại lão phu trở lại Đại Hạ, nhất định phải đem câu nói này hướng Thánh Thượng nói rõ. Bất quá ta hướng Hồng Vũ Hoàng Đế khoan hậu đãi dân, cái này quân dân quan hệ ngược lại là không đáng để lo."

Vương Dương Minh trên mặt gật đầu nói phải, nhưng trong lòng nghĩ, thân người trong triều, không nhìn thấy Đại Hạ dân sinh, chỉ cho là Hồng Vũ Hoàng Đế hùng tài đại lược, thiên cổ nhất Đế, nhưng lại không biết Trường An Thành bên ngoài bách tính chỉ sợ đa số đều sinh tồn trong nước sôi lửa bỏng, còn nữa, Hồng Vũ Hoàng Đế lòng nghĩ ngờ rất nặng, chỉ nhìn một cách đơn thuần hắn đối Tân Nghi Sinh đề phòng liền biết hắn cũng không thể nào tin được chính mình Thần Tử. Cổ ngữ có nói, quân chi xem thần như tay chân, thì thần xem Quân Như tìm gan; quân chi xem thần như Khuyến Mã, thì thần xem Quân Như Quốc Nhân; quân chi xem thần như đất giới, thì thần xem Quân Như kẻ thù. Cái này Đại Hạ Triều cơ nghiệp có thể quá bình an vững vàng bao nhiêu năm, chỉ sợ là không thể biết được.

Trương Khiên gặp Vương Dương Minh tuy nhiên tinh lực chưa hồi phục, nhưng là chắc hẳn đã không có trở ngại, thế là móc ra một phong thư nói: "Đây là Uất Lê nước Tân Hoàng đăng cơ đại điển Quốc Thư, thời gian chắc chắn tại ba ngày sau đó, người xem chúng ta có đi hay là không?"

Vương Dương Minh tiếp nhận thư tín, triển khai nhìn, thấy là Uất Lê Văn Hòa hán văn hai loại văn tự, Uất Lê văn hắn xem không hiểu, gặp hán văn đại ý là: Uất Lê Quốc Trung bị gian nhân soán quyền nhiều năm, quốc dân hoàn toàn không biết gì cả, thân thể hãm trong nước sôi lửa bỏng. Bách Quan tất cả đều hồ thẹn. May mắn được gần đây tru lại ngự quân, Bách Quan đầy lập Thừa Tướng Thoát Thoát vì tân nhiệm Quốc Quân, xây nguyên Vạn Thịnh, sau ba ngày cử hành đăng cơ đại điển, thành mời Hạ Triều Sứ Thần một hàng xem lễ.

Vương Dương Minh tâm đạo cái này Uất Lê Quốc Hành động cũng là cấp tốc, tuy nhiên một ngày liền đã đề cử bước phát triển mới Quốc Quân, chỉ là vì cái gì không theo quốc vương từ từ bên trong chọn một Tân Quốc quân, lại muốn đem Thừa Tướng đẩy lên vương vị?

Hắn lại không biết này giả Quốc Vương lo lắng cho mình khó mà lâu dài cầm giữ Quốc Chính, sớm tại trong mấy năm này thông qua các loại thủ đoạn đem Lão Quốc Vương con nối dõi đều giết, có là lão xung chết yếu, có là ốm chết, khiến cho tới hậu Quốc Vương thế mà không có một cái nào hợp pháp người thừa kế. Cái này Thừa Tướng Thoát Thoát, luôn luôn là đối Quốc Vương nói thẳng khuyên can, này giả Quốc Vương đã sớm hận đến hắn nghiền răng, chỉ là trở ngại Thoát Thoát ngày xưa uy danh, không dám xuống tay với hắn. Bây giờ giả Quốc Vương đã chết, Thoát Thoát đã thành Chúng Thần đứng đầu, đề cử hắn vì Tân Quốc quân, hết thấy đều thuận lý thành chương.

Trương Khiên lo lắng nói: "Thoát Thoát bản thân đối ta Đại Hạ thái độ đến tốt cùng như thế nào, trước mắt vẫn chưa biết được, nếu như Thoát Thoát đối ta Hạ Triều cũng lưu giữ là nhìn chằm chằm tâm tư, chỉ sợ chúng ta chuyến đi này lại là dữ nhiều lành ít, cho nên ta đang do dự, cái này đăng cơ đại điển,

chúng ta đến có đi hay là không?"

Vương Dương Minh không trở về hấn lời nói, lại quay người hỏi Tú Cát nói: "Hầu Từ, người thấy thế nào?" Qua chiến dịch này, Tú Cát Trí Kế xâm nhập nhân tâm, Vương Dương Minh không tự giác muốn hỏi ý hấn gấp.

Tú Cát nói: "Ta vừa rồi cùng Trương Hầu gia cũng tại phân tích chuyện này. Ta cảm thấy về tình về lý, Tân Hoàng đăng cơ, chúng ta không đi là không thích hợp. Còn an toàn một tiết, không cần lo ngại, trước đó chúng ta tuy nhiên sáu bảy người, đã tại đối phương trọng binh vây quanh phía dưới toàn thân trở ra, cho đối phương một cái to như vậy hạ mã uy. Đối phương bận tâm chúng ta thực lực, lần này khẳng định không dám hành động thiếu suy nghĩ. Nếu như Hầu Gia không yên lòng, chúng ta có thể lại nhiều mang một số người, dạng này đối phương cho dù có ý nghĩ gì, cũng không dám động thủ. Còn nữa, này Thoát Thoát đã riêng có uy danh, chắc hẳn không phải cái kẻ ngu. Bây giờ ta Đại Hạ như Mặt trời giữa trưa, hấn Uất Lê tuy nhiên ta Nhĩ Tiểu Quốc, nếu như thức thời, tự nhiên không dám thất lễ chúng ta."

Vương Dương Minh gật đầu nói phải, nói ra: "Chúng ta có thể mang một nửa Ứng Dương quân đi qua, xem lễ về sau không dừng lại thêm, lập tức liền đi."

Trương Khiên thấy hai người đều rất có lòng tin, lập tức không do dự nữa, liền mệnh lệnh chúng nhân chinh đồn ba ngày, ba ngày sau đó, 50 tên Ứng Dương quân hộ tống Trương Khiên các loại Sứ Đoàn chủ yếu đầu mục tiến về Hoàng Cung tham gia đăng cơ đại điển. Quả nhiên không ra Tú Cát sở liệu, tại đăng cơ đại điển bên trên, Sứ Đoàn một đám thu hoạch được cao quy cách tiếp đãi, Tân Quốc Vương Thoát Thoát đối Trương Khiên lễ ngộ có thừa, cũng lời thề muốn cùng Đại Hạ giao hảo. Trương Khiên gặp đoàn người mình tuy nhiên tại cái này Uất Lê nước chịu đựng như thế khó khăn, nhưng cũng đổi lấy Uất Lê nước đối Đại Hạ ủng hộ, lần này vất vả cũng đáng.

Bạn đang đọc truyện *Dương Minh Kỳ Convert* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 101: Tái đấu Tô Mộc .:

Đăng cơ đại điển về sau, Trương Khiên từ chối nhã nhận Thoát Thoát khổ lưu, không hề dự tiệc, cùng Ứng Dương quân mọi người xuất phát hướng tây mà đi. Uất Lê nước Biên Phòng Quân minh hai mươi một pháo đưa tiễn, đây đã là Uất Lê nước tối cao quy cách tiễn đưa lễ nghi.

Trương Khiên bọn người lên ngựa tiến lên, Vương Dương Minh đối với hấn nói: "Hầu Gia, trước đó chúng ta tại Xa Trì nước cùng Uất Lê nước gióng trống khua chiêng Địa Hành quân, dẫn xuất nhiều chuyện như vậy bùng, dưới mắt chúng ta đã trở ra Gia Dự Quan một tháng, còn chỉ trải qua ba quốc gia, đằng sau còn có bốn cái, cứ theo đà này, chỉ sợ đến Hoa Lạp Từ Mô lộ trình bên trên còn muốn trì hoãn hồi lâu, ta nhìn chúng ta về sau hành trình nhất định phải bí ẩn, mọi người ban ngày lặng lẽ nghỉ ngơi, ban đêm xuất phát hành quân, người hấn lập tức ngậm tăm, im ắng xuyên qua những quốc gia này Biên Giới, sớm ngày đến Hoa Lạp Từ Mô, không muốn khiến Thánh Thượng đợi lâu."

Trương Khiên gật đầu nói phải, đối theo sau lưng Vương Chấn nói: "Vương công công, người xem coi thế nào."

Vương Chấn đối Vương Dương Minh chấp tay nói: "Nhà ta trước đó nói qua, về sau duy vương Giáo Ủy chỉ mệnh là từ, vương Giáo Ủy nói thế nào, nhà ta liền làm như thế đó, không có hai lời."

Vương Dương Minh cười nói: "Công Công cao như thế khiêng xuống quan, ngược lại để hạ quan thụ sủng nhược kinh. Chỉ là Công Công buổi chiều hành quân, lại không yếu điểm lên đồng lửa, cao giọng ồn ào."

Vương Chấn mặt mỗ đỏ ửng, chém đinh chặt sắt nói: "Như lại có trái với quân lệnh tiến hành, mặc cho vương Giáo Ủy trách phạt."

Hai người nhìn nhau cười một tiếng, hiềm khích lúc trước tiêu hết. Lập tức Ứng Dương quân cùng Sứ Đoàn một đám liền trong sa mạc hoang tàn vắng vẻ khu vực hạ trại nghỉ ngơi, chờ đợi sau khi trời tối hành quân. Mọi người vì tiết kiệm Nước trong, đều lẳng lặng mà ngồi tại chỗ thoảng mát bất động, chỉ có lính gác phụ trách canh giới, vừa đi vừa về tuần tra.

Vương Chấn quả nhiên tin nhưng thụ nặc, liền ở tại chỗ yên tĩnh nghỉ ngơi, Vương Dương Minh gặp hấn đối với mình không còn làm trái, trong lòng cũng mười phần an ủi.

Hấn quen Tôn Từ Bình Pháp, sâu biết rõ được họa từ trong nhà đạo lý, nếu như mình cùng Vương Chấn quan hệ xử lý không tốt, đối khắp cả Sứ Đoàn tới nói là một cái chớ mằm họa lớn. Dưới mắt hai người quan hệ hòa thuận, thật sự là chuyện tốt. Hấn tâm tình không tệ, liền đi hỏ cát bên trong tỉnh toạ luyện công, Tô Mộc bọn người gặp Vương Dương Minh đình đầu Chân Khí mờ mịt, một cỗ to cỡ miệng chén lớn mạnh Thủy Khí xông thẳng lên qua, trong lòng đều âm thầm kinh ngạc nội lực của hấn chi sâu.

Tô Mộc thầm nghĩ, xem Vương Dương Minh mấy ngày nay trong chiến đấu biểu hiện, còn có giờ phút này nội lực sinh sôi tình trạng, chỉ sợ tiểu tử này đã

đột phá Lục Phẩm Quan Khẩu, nội lực so với chính mình còn hùng hậu hơn, chỉ là hấn làm sao có thể nhanh như vậy liền phá cảnh, siêu việt chính mình? Thế gian tuyệt không này lý. Hấn sẽ không phải là luyện cái gì công pháp tà môn a? Nàng gặp Trần Bá Tiên cũng ở một bên dò xét Vương Dương Minh tình huống, tiến lên hỏi: "Từ Sư Huỳnh, người cũng nhìn ra đầu mối a?"

Trần Bá Tiên gật đầu, nói: "Tiểu sư đệ đã đột phá Lục Phẩm, mà lại chỉ sợ còn tại Lục Phẩm cảnh giới bên trên đi ra ngoài một khoảng cách, thật sự là thần kỳ, hấn là làm sao làm được đâu?"

Tô Mộc lắc đầu nói: "Ta kỳ quái là,

Hấn đột phá Lục Phẩm thời điểm khẳng định hội âm ỉ thét dài, nhưng là chúng ta cả ngày lẫn đêm ở giữa đều đi cùng với hấn, chưa từng có phát hiện hấn dị thường." Nàng làm sao biết, Vương Dương Minh sớm tại lần này xuất hành trước đó, liền đã bị Hồng công công Quán Đỉnh, cho ăn Kim Tầm vương, nhất cử phá cảnh.

Trần Bá Tiên nói: "Tiểu sư đệ tu hành Cửu Dương Thần Công vốn là chỉ luyện Dương Khí không luyện Âm Khí nội công, tại cái này trong sa mạc mỗi ngày thụ mặt trời gay gắt Đoán Thế, tiến cảnh thần tốc cũng không kỳ quái, chỉ cần chính hấn không có cảm thấy khó chịu, hấn tiến bộ càng nhanh, đối chúng ta tới nói càng có lợi."

Tô Mộc nghe Trần Bá Tiên đối Vương Dương Minh tu hành tốc độ cũng không lo lắng, lúc này mới yên lòng lại, không hề lo lắng Vương Dương Minh thân thể. Nhưng là nàng vừa nghĩ tới Vương Dương Minh đã siêu việt chính mình, trong lòng không cam lòng, vội vội vàng vàng cũng dụng công nỗ lực qua. Trần Bá Tiên nhìn lấy nàng chạy tới thân ảnh, tâm đạo: Ta Quốc Tử Giám bên trong thu đồ đệ 13 tên, nói đến trừ Đại Sư Huỳnh Triều Văn Đạo thiên phú dị bẩm, đột phá Cửu Phẩm bên ngoài, bọn người người Ly Cửu phẩm Đại Nạn cũng còn xa xa khó vơi, nhưng là lấy tiềm lực mà nói, có khả năng nhất tại lúc còn sống đột phá Cửu Phẩm, cũng chính là Tô Mộc cùng Vương Dương Minh. Hi vọng hai bọn họ có thể càng chạy càng xa, đi ra một phen tiền nhân không có bước chân qua mới thiên địa tới.

Vương Dương Minh dụng công hoàn tất, sắc trời đã đen kịt xuống tới, hấn thu công pháp, đứng lên ăn một chút gì, hướng mọi người nói: "Thái dương đã xuống dưới, chúng ta cái này hành quân đi."

Đại quân xuất phát, dọc theo Yên Kỳ Biên Giới Nam Tuyến trăm dặm hành quân, một đường trừ móng ngựa thực sự Sa Chi âm thanh không có bất kỳ cái gì thanh âm hấn. Loại trăm dặm này không nói hoàn cảnh là Ứng Dương quân mọi người đã sớm thích ứng, nhưng là Sứ Đoàn một hàng cho tới bây giờ chưa thấy qua bức này trăm dặm quân đội, chỉ là Trương Khiên cùng Vương Chấn đều dẫn đầu tuần thủ Vương Dương Minh lập xuống quy củ, những người này càng là không dám chút nào vi phạm. Cứ như vậy thái bình vô sự Địa Hành một đêm, đến ngày thứ hai lúc tờ mờ sáng, mọi người đã Hạnh Nhân khốn đốn, Vương Dương Minh ra lệnh đại quân liền trong sa mạc chỗ bí ẩn chọn đất ngủ. Mọi người nhao nhao một đầu ngã xuống, chỉ chốc lát sau tiếng ngáy nổi lên bốn phía, tất cả đều tiến vào mộng đẹp.

Vương Dương Minh tinh thần còn ngược lại còn có thể, hấn đem phòng thủ lính gác đều an bài tốt, gặp Tô Mộc cũng không ngủ, đang liều mạng luyện công, trong lòng buồn cười, đi ra phía trước tại Tô Mộc trước người nói lầm bầm: "Đại Tiểu Thư người không ngủ được, cùng nơi này nổi điên làm gì, đột nhiên như thế dụng công là muốn hôm nay đã đột phá Cửu Phẩm sao?"

Tô Mộc từ trạng thái nhập định bên trong khôi phục đi ra, trừng Vương Dương Minh một cái nói: "Ta từ trước đến nay luyện công, mắc mớ gì tới người?"

Vương Dương Minh ra vẻ nghiêm túc: "Người là ta Ứng Dương quân thủ hạ, người nếu như có thể mau chóng tăng thực lực lên, với ta mà nói là chó Đại Hảo Sự, ta đương nhiên phải quan tâm quan tâm."

Tô Mộc tức giận nói: "Ta nói cho người không đến cùng một chỗ qua. Chính người đột phá Lục Phẩm, đều không nói cho chúng ta biết một tiếng, còn không biết xấu hổ tới nơi này nhìn trộm sự luyện công của ta tiến triển."

Vương Dương Minh trong lòng căng thẳng, tâm đạo cuối cùng vẫn là bị cô nàng này cho nhìn ra, ra vẻ buồn lòng nói: "Phá cảnh loại chuyện này với ta mà nói là vài phút, làm gì muốn ngạc nhiên đâu?"

Tô Mộc hoành hấn liếc một chút: "Người không nên đắc ý, hiện tại người vượt qua ta, không đến mấy hôm ta liền sẽ vượt qua người, người chờ xem đi."

Vương Dương Minh gặp Tô Mộc tuy nhiên đi qua nhiều như vậy phong sương lịch luyện, nhưng như cũ lòng háo thắng không giảm, nhớ tới năm đó hai người lần đầu gặp gỡ tranh cãi bộ dáng, trong lòng không khỏi vì đó nhất động. Hấn lúc đầu có thiên ngôn vạn ngữ muốn cùng Tô Mộc nói dóc, lại đột nhiên cảm giác được giữa hai người có nhiều như vậy mỹ hảo nhớ lại, tại sao phải tranh cãi đây. Tô Mộc gặp hấn ngậy ngốc trăm dặm không nói, coi là Vương Dương Minh lại phải đánh ý định quỷ quái gì, đối Vương Dương Minh nói: "Người kìm nén cái gì hồng đầu? Nói cho người, sớm làm cút xa một chút, không phải vậy ta Thái Ất Phân Quang Kiếm tất nhiên muốn người đẹp mặt."

Vương Dương Minh gặp Tô Mộc dữ dằn bộ dáng, chẳng những không cảm thấy dọa người, ngược lại kiêu diễm rung động lòng người, cười ha ha nói: "Người Thái Ất Phân Quang Kiếm không có người người đẹp mắt. Sư tỷ, người cho ta làm vợ có được hay không?" Câu nói này thuần túy chỉ là vô ý ngữ điệu, chỉ là không biết vì cái gì tự nhiên như thế nói ngay, Vương Dương Minh lời vừa ra khỏi miệng liền đã hối hận, lời còn chưa dứt đã nhảy ra ba trượng, trận địa sẵn sàng đón quân địch.

Quả nhiên Tô Mộc nổi giận phừng phừng, vươn người đứng dậy, đối Vương Dương Minh nói: "Người cái này Tiểu Sắc Quỷ, vậy mà khinh bạc đến trên đầu ta đến, xem kiếm!"

Bạn đang đọc truyện *Dương Minh Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 102: Bá Nhan xuất động :.

Trong tay nàng bội kiếm hắc hắc phát quang, liền hướng Vương Dương Minh đánh tới. Vương Dương Minh giờ phút này nội công đã cao hơn nàng, khinh công, Ngoại Công cũng đều đã thăng nàng một bậc, mặc dù tại nàng toàn lực tiến công phía dưới vẫn thành thạo, chỉ là trốn tránh, cười lạnh nói: "Sự tỷ tha mạng, ta là vô ý ngã跌, vô ý ngã跌!"

Tô Mộc thấy mình tiến công căn bản không làm gì được Vương Dương Minh, cảm thấy giận quá, đang muốn chửi rủa, lại nghe được Vương Dương Minh nói: "Người tuyệt đối đừng gọi, ta định ra Quân Quy, vô luận Ngày và Đêm, đều phải giữ yên lặng, người vừa gọi, ta không thể không dùng quân pháp phạt người, đến lúc đó liền không tốt kết thúc."

Tô Mộc dừng tay, lạnh hừ một tiếng, nói: "Xem ở người là Ứng Dương quân thống suất phân thượng, ta bận tâm người thể diện, lần này liền bỏ qua người, lần sau còn dám nói loại này vô lễ ngôn ngữ, coi chừng ta vận dụng gia truyền Bí Pháp, dù là người là Cửu Phẩm cao thủ, ta cũng như thể muốn người đẹp mặt."

Wang Yang Ming ở một tiếng, hỏi: "Người có cái gì gia truyền Bí Pháp lợi hại như vậy? Vì cái gì cho tới bây giờ không gặp người dùng qua?"

Tô Mộc thờ phỉ phò nói câu ai cần người lo, vênh lên cái miệng nhỏ nhắn phối hợp tìm địa phương luyện công qua. Vương Dương Minh bắt đắc dĩ lắc đầu, ngủ qua.

Gia Dự Quan, thái bình vô sự.

Từ khi Vương Dương Minh bọn người đi theo Sứ Đoàn sau khi đi, Tần Trọng Hải đã cảm thấy cái này Gia Dự Quan bên trong thật sự là càng ngày càng yên tĩnh, nguyên bản Vương Dương Minh bọn người ở tại thời điểm, Bá Nhan mấy cái kia người quen cũ bình như Cổ Tích Phong, Hùng Lâm Tuyên các loại mỗi cái đều là đâm gào to hô hăng người, hần Tần Trọng Hải còn thường xuyên cùng bọn hần mắng nhau, những lão binh kia cũng không sợ hần tí nào. Nhưng là những người này đều sau khi đi, Tần Trọng Hải chỉ cảm thấy trong sinh hoạt tự dung thiếu rất nhiều vui thú. Mà lại Bá Nhan mỗi ngày yêu cầu hần nhất định phải nhìn Tôn Tử Binh Pháp, còn phải định kỳ viết sách tâm đắc cho hần xem qua, Tần Trọng Hải mỗi ngày thụ này "Cực hình", Chân Chân cảm thấy vô sinh thú.

Hần thờ dài một tiếng, đem đầu tay bút đầu cứng ném, chép từ bản thân vừa mới viết xong một thiên tâm đắc, chạy chậm đến Bá Nhan gian phòng, còn chưa tới cửa, liền trêu quát: "Ta viết được rồi!"

Đẩy cửa đi vào, Bá Nhan đang bắt đắc dĩ nhìn lấy hần, trong tay còn bung một quyển sách, xem ra Bá Nhan chính trong phòng chuyên tâm sách, nghe được Tần Trọng Hải thanh âm lúc này mới bị cắt ngang. Tần Trọng Hải làm bầm một câu, nói: "Mỗi ngày đọc sách, cũng không biết trong sách này đến có chỗ tốt gì, làm sao lão tử nhìn thấy sách vở liền mẹ hần toàn thân run lên, liền cùng đến bệnh sốt rét giống như."

Bá Nhan lắc đầu, bắt đắc dĩ nói: "Tần lão đại, người làm sao lại là không rõ đạo lý này, thân là quân đội thống soái, không hiểu văn hóa là phải bị thua thiệt, đến lúc đó toàn quân tướng sĩ đi theo người cùng một chỗ ăn thiệt thòi thậm chí mất mạng, trách nhiệm liền toàn ở trên thân thể người."

Tần Trọng Hải a một tiếng, Bá Nhan gấp hần căn bản không có đem chính mình lời nói để ở trong lòng, đành phải đối với hần nói: "Người viết tâm đắc đâu? Lấy tới cho ta nhìn."

Tần Trọng Hải liên tục không ngừng mà đưa tay bên trên một đồng giấy đưa lên, Bá Nhan xem xét,

Gấp hần viết chữ xiêu xiêu vẹo vẹo, tuy nhiên tốt xấu là có chỗ tiến bộ, lại nhìn nội dung, tuy nhiên không có viết ra bao nhiêu thể ngộ đến, nhưng cuối cùng vẫn là dụng tâm. Bá Nhan gật gật đầu, nói: "Viết còn có thể, tính người quá quan đi."

Tần Trọng Hải nghe nói lời ấy, như là đạt được đại xá, thở một hơi dài nhẹ nhõm, nói: "Đại Soái, người biết ta Lão Tần vì viết bản này đồ, vật, nửa cái mạng đều nhanh đi vào."

Bá Nhan đứng lên, cười nói: "Để người xem sách truyện cứ như vậy khó?"

Tần Trọng Hải vỗ bàn một cái: "Khó! Tuyệt đối là khó! , Vương Dương Minh tiểu tử thói kia, làm ra một bản cái gì Tôn Tử Binh Pháp cho người xem, người lại coi là Chí Bảo, mỗi ngày cầm này phá binh pháp đến tra tấn ta. Tiểu tử kia, tốt nhất khác trở về, trở về ta nhất định khiến hần đẹp mắt!"

Bá Nhan từ bàn đọc sách dưới cùng quất ra một tờ giấy đến, đối Tần Trọng Hải chậm rãi nói: "Đây là Tiêu Thập Nhất truyền về tin văn, người xem một chút đi."

Tần Trọng Hải gấp tờ giấy kia tuy nhiên mấy tắc, cấp trên dùng lông trâu mảnh bút viết mấy chữ: "Nhập Uất Lê, Sát Ma tộc giả mạo Quốc Vương, Thừa

Tướng Thoát Thoát vào chỗ. Phó Yên Kỳ." Tàn Trọng Hải kinh ngạc nói: "Bọn họ cước trình có chút chậm a, được một tháng mới đến Yên Kỳ."

Bá Nhan gật gù: "Là so dự đoán chậm một chút, chủ yếu là bọn họ ven đường dừng phải không ít tình huống ngoài ý muốn. Đầu tiên là bắt được Tinh Tuyệt khắc ám Nữ Vương, sau đó gặp gỡ Xa Tri Quốc Chính biến, hiện tại lại trực tiếp tham dự Uất Lê nước Tân Hoàng đăng cơ."

Tàn Trọng Hải nói: "Xem ra bọn họ một chuyến này chắc hẳn mười phần gian nan, đi qua không ít tai nạn. Tiêu Thập Nhất phụ trách hướng phía sau truyền lại tin tức, Vương Dương Minh biết thân phận của hắn sao?"

Bá Nhan chậm rãi lắc đầu: "Tiêu Thập Nhất là ta an bài tại Ứng Dương quân sĩ quan tình báo, Vương Dương Minh cũng không biết, hắn thường cách một đoạn thời gian dùng dùng bồ câu đưa tin hướng ta đơn giản báo cáo tình huống, bảo đảm Sứ Đoàn một hàng sẽ không thoát ly hậu phương chừng không."

Tàn Trọng Hải mi mi đầu sâu nhãn, nói ra: "Đại Soái, Vương Dương Minh là người người tâm phúc, chẳng lẽ người còn tin hắn tuy nhiên?"

Bá Nhan cười nói: "Ta cũng không phải là tin hắn bất quá, thật sự là Thánh Thượng đối ta có đặc biệt bàn giao, để cho ta phải tắt yếu nắm giữ Vương Dương Minh hành tung. Cho nên không thể không ở bên cạnh hắn xếp vào mật thám."

Tàn Trọng Hải cả kinh nói: "Thánh Thượng là Cửu Ngũ chi Tôn, cư nhiên như thế quan tâm một cái nho nhỏ Giáo Úy?"

Bá Nhan nói: "Bên trong tình huống người không cần biết, biết đối người cũng không có chỗ tốt. Vương Dương Minh bọn họ đã đi một cái tháng, chắc hẳn phía trước còn sẽ đụng phải càng nhiều hiểm trở. Bọn họ đi ra khoảng cách quá xa, ta muốn về sau lại dựa vào dùng bồ câu đưa tin loại phương thức này đã không đáng kể, cho nên ta chuẩn bị tự mình đi phía trước, giám thị bọn họ hành tung."

Tàn Trọng Hải quá sợ hãi, khuyên nhủ: "Đại Soái tuyệt đối không thể, cái này Gia Dự Quan bên trong mỗi một ngày đều không thể thiếu người tọa trấn. Người nếu là đi, địch nhân quy mô đột kích làm sao bây giờ?"

Bá Nhan trong mắt lóe lên một chút bất đắc dĩ, chậm rãi nói: "Hoàng Mệnh mang theo, không thể không qua. Dưới mắt Tinh Tuyệt người vừa mới đổi Nữ Vương, này Thập trưởng lão chắc hẳn muốn trước sắp xếp như ý trong nước quan hệ mới có thể bận tâm đến chiến sự, trong ngắn hạn hẳn là sẽ không xâm phạm. Ta hôm nay liền xuất phát, ta sau khi đi, nếu như Gia Dự Quan bên trong có bất kỳ tình huống khẩn cấp, người cần phải nhớ kỹ, chỉ cho phép phòng thủ, không cho phép vào công, lấy Gia Dự Quan Hùng Thành hiểm trở, chỉ cần co đầu rút cổ không ra, địch nhân thế tất khó mà đắc thủ, ta chỉ sợ người ép không được nhất thời xúc động, xuất binh nghênh địch, ngược lại bên trong địch nhân cái bẫy."

Tàn Trọng Hải khổ sở nói: "Chẳng lẽ mặc dù có tất thắng cơ hội, chúng ta cũng không thể động thủ?"

Bá Nhan thần sắc nghiêm túc: "Chúng ta Bất Tham món lợi nhỏ, dưới mắt không phải chúng ta tiến công thời điểm, chỉ cần chậm đợi Trương Đại Nhân bọn họ tại Hoa Lạt Tử Mô Kiến Công là đủ. Cho nên, ta cho người hạ là tử mệnh lệnh, vô luận bất kỳ tình huống gì, cũng không thể chủ động nghênh địch, người có nghe hay không?"

Tàn Trọng Hải gặp Bá Nhan nói chém đinh chặt sắt, đành phải đáp ứng. Bá Nhan mệnh Tàn Trọng Hải lui ra, tất cả phòng ngự toàn bộ giao cho Tàn Trọng Hải xử lý, chính hắn thu dọn đồ đạc, sau khi ăn cơm trưa xong liền xuất phát. Tàn Trọng Hải nói: "Đại Soái chẳng lẽ muốn một người đơn thương độc mã đi?"

Bạn đang đọc truyện *Dương Minh Kỳ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 103: Bão Cát :.

Bá Nhan nói: "Ta biết trong lòng người lo lắng, yên tâm đi, ta lừa tham nhất đao công phu còn không rơi xuống."

Tàn Trọng Hải gặp Bá Nhan hăng hái, nhớ tới năm đó cái này Nhân Tại Giang Hồ bên trên đủ loại hành động vĩ đại, trong lòng yên ổn không ít, chỉ cần dặn Bá Nhan cẩn thận một chút. Bá Nhan gặp qua mấy thập niên, mình đã thành Tàn Trọng Hải Thủ Trưởng, nhưng ở cái này lão ca trong lòng, vẫn là đem mình làm huynh đệ đối đãi, một tia an ủi lướt qua trong lòng.

Tàn Trọng Hải cáo biệt về sau, Bá Nhan mệnh thân binh chuẩn bị ngựa thốt, lương thực, Nước trong, hắn mặc một thân Thường Phục, xước một thanh Bội Đao, dùng qua sau cơm trưa tức ra khỏi thành một đường hướng tây mà đi. Con ngựa đạp trên hạt cát, lưu lại một chuỗi thật dài dấu chân, mênh mông bên trong thiên địa, cái này một người một ngựa lộ ra như thế tịch liêu, nhưng lại mang ra mấy phần bao la hùng vĩ.

Vương Dương Minh bọn người dọc theo Yên Kỳ Biên Giới phía nam một đường tiến lên, ngay lúc sắp ra Yên Kỳ nước đến Quy Tư, nhưng là hành quân

một đêm, người kiệt sức, ngựa hết hơi, không thể không dừng lại nghỉ ngơi. Vương Dương Minh hạ lệnh ngay tại chỗ xây dựng cơ sở tạm thời, mọi người im lặng nghỉ ngơi. Cố Tích Phong từ lập tức đến ngay, ngóng nhìn bốn phía bầu trời, gặp hướng tây bắc có một đóa mây đen, nhìn lấy nổi bật, Cố Tích Phong nhủ mây đối Vương Dương Minh nói: "Nhìn thời tiết này, chỉ sợ muốn tới Phong."

Vương Dương Minh buồn bực nói: "Trong sa mạc ngày nào không gió thổi, người khản trương như vậy làm gì?"

Cố Tích Phong nói: "Chúng ta một đường đi tới, còn chưa từng gặp qua đại phong, người không biết, trong sa mạc có một loại Phong gọi là Hắc Phong, Phong Lực cực lớn, cuốn lên đầy trời Bão Cát, là đáng sợ nhất bất quá. Gặp gỡ loại khí trời này, thiếu có người có thể may mắn còn sống sót."

Vương Dương Minh líu lười nói: "Lợi hại như vậy? Chúng ta sẽ không như thế không may gặp phải Bão Cát à?"

Cố Tích Phong nói: "Hi vọng sẽ không, nhưng ta cảm thấy vẫn là làm tốt phòng ngự biện pháp." Hắn an bài mọi người đem Thiết Thuần một mực cắm vào trong cát, làm thành một cái nhỏ vòng tròn nhỏ, người cùng mã thất đều tại trong vòng nghỉ ngơi, lại tại Thiết Thuần chi bên trên đóng dấu vải bạt, một mực trời lại, đề phòng bất trắc.

Mọi người nằm ngủ không bao lâu, lính gác đột nhiên dự cảnh. Vương Dương Minh từ trong lúc ngủ mơ bừng tỉnh, nhảy lên một cái, lớn tiếng hỏi: "Chuyện gì xảy ra?" Bọn người người bị hắn hô to một tiếng cũng tận số bừng tỉnh, coi là địch đến người.

Đã thấy người lính gác kia hoá tốc chạy vội tới Vương Dương Minh trước người, sợ hãi nói: "Thông soái, lên đại phong!"

Vương Dương Minh đưa mắt nhìn bốn phía, gặp Tây Bắc phương hướng hai dặm chỗ có vô số cát bụi bị xoay tròn lấy quyền lên thiên không, xa xa nhìn lại như một đầu Hoàng Long dâng vào mây trời. Cố Tích Phong thấy thế kinh hãi, nói ra: "Không tốt, là Bão Cát!"

Vương Dương Minh tại Bách Khoa Toàn Thư bên trong thấy qua, trong sa mạc hoặc là Đại Hải Chi Thượng, thường xuyên bởi vì bị nóng không đồng đều sinh ra đại phong, gió này thường thường thành xoay quanh hình, tại trên đại dương bao la gọi là rồng hút nước, trong sa mạc trụ làm Long Quyền Phong, trung tâm Phong Lực có thể trong nháy mắt đạt tới cấp 12 trở lên, đáng sợ vô cùng. Hắn nhìn cái này cuồng phong mang theo cát bụi một đường xoay quanh nhập bầu trời, thanh thế hết sức kinh người,

Lại nghe Cố Tích Phong hô: "Là Hắc Phong!"

Mắt thấy này Phong hướng bọn họ cắm trại phương hướng tới, Trương Khiên lúc này cũng đã bị kinh động, tới xem xét tình huống, gặp Vương Dương Minh mạng lớn nhà thu thập hành trang chạy trốn, hắn cũng chuẩn bị tranh thủ thời gian thu thập, lại bị Cố Tích Phong đau khổ giữ chặt: "Hiện tại ngàn vạn không thể đi ra ngoài, chúng ta không chạy nổi Phong, sau khi ra ngoài khẳng định phải mất mạng, không bằng ngay ở chỗ này đau khổ trông coi, gió này hẳn là có nửa canh giờ liền sẽ đi qua. Đi qua liền tốt."

Vương Dương Minh tin tưởng Cố Tích Phong phán đoán, lập tức hủy bỏ nhỏ trại mệnh lệnh, đổi mệnh lệnh chúng nhân trần địa sẵn sàng đón quân địch, không thể có may mắn chủ quan. Ứng Dương trong quân có nhiều trong sa mạc sinh hoạt thật lâu người, đối với cái này ngược lại là có chút kinh nghiệm, chỉ là tất cả mọi người nhao nhao kinh hô lớn như vậy Phong thật đúng là lần đầu gặp.

Quả nhiên này Phong chỉ chốc lát liền đến bên này, tiếng gió vun vút bên trong, mọi người dưới chân hạt cát đều bị cuốn lại. Vương Dương Minh cảm thấy một cổ đại lực đánh tới, hút lấy hắn hướng không trung mà đi, hắn bận bịu dùng nội lực đem chân vững vàng cắm vào đất cát bên trong, lại vẫn đứng thẳng không được, tâm đạo thật lớn Phong, hào lợi hại!

Ứng Dương quân toàn quân đều đã động viên, riêng phần mình vững vàng bảo vệ Thiết Thuần, không nên bị cát bụi cho cuốn đi. Mọi người nhao nhao dùng dây thừng đem mình cùng người khác buộc chung một chỗ, phòng ngừa có người bị gió thổi đi.

Đầy trời trong cuồng phong, mọi người tiếng gọi âm ỉ đều bị chìm ngập, chỉ nghe thô to hạt cát đập nện tại Thiết Thuần bên trên, phát ra ba ba ba ba thanh âm. Vương Dương Minh cảm giác mình bên người có người bị thổi lên, vội vàng vận khởi nội lực, làm cái Lập Địa Sinh Căn, đem chính mình một mực chắc chắn trên mặt đất, dây thừng này một đầu bị hắn giữ chặt, rốt cục không lại hướng lên đi.

Mọi người chính đang khổ cực chèo chống, chợt nghe được Cố Tích Phong dùng hết toàn lực hét lớn: "Mọi người nhanh lên đem chính mình dưới chân cát dời đi, hạt cát chính đang lên cao, chúng ta đợi chút nữa liền bị hạt cát chôn!"

Nguyên lai bởi vì Thiết Thuần bảo hộ quan hệ, vô số hạt cát đụng phải Thiết Thuần liền lắng đọng xuống, chậm rãi nâng lên Thiết Thuần bên ngoài mặt đất, trong nháy mắt này hạt cát liền đã khắp qua Thiết Thuần hướng trong vòng đánh tới, đem mọi người một nửa thân thể đều chôn ở trong cát. Mọi người vội vàng liều mạng trèo lên trên, đem chính mình từ trong cát nhổ sau khi đi ra lại đem Thiết Thuần nâng lên một lần nữa cố định. Đúng lúc này, nghe được mã thất tê mình thanh âm, Cố Tích Phong quá sợ hãi, nói: "Mã thất chạy tán loạn!"

Nguyên lai những quân mã đó gặp hạt cát tràn đến chân, tất cả đều chấn kinh, liều mạng ra bên ngoài chạy đi. Ứng Dương quân mọi người có thể bảo trợ người không việc gì cũng đã là cảm ơn trời đất, chỗ nào còn nhớ được lập tức. Cố Tích Phong khản trương, đang muốn chạy ra ngoài đem lập tức đều gặp trở về, bị Vương Dương Minh một thanh gươm giữ chặt, lớn tiếng nói: "Dưới mắt người quan trọng, lập tức đi thì đi thôi, quân không!"

Cố Tích Phong muốn tránh ra Vương Dương Minh, lại bị hắn gươm giữ chặt, tránh thoát không được, hắn khản trương nói: "Chúng ta lương thực cùng nước sạch đều tại mã thất kéo trên xe ngựa, những vật này nếu như không, chúng ta đó là một con đường chết!"

Vương Dương Minh cũng không buông tay, hô lớn: "Chờ Bão Cát đi qua lại nghĩ biện pháp!"

Cố Tích Phong bắt đầu đi, đành phải từ bỏ gãy dựa. Hai người liền nói mấy câu nói đó công phu, miệng bên trong đều đã rót đầy hạt cát. Riêng phần

mình phi nửa ngày, mới đưa hạt cát đều nồn sạch sẽ.

Ước chừng sau nửa canh giờ, Bão Cát dần dần thu nhỏ, chắc hẳn trận kia Long Quyển Phong chạy khác phương hướng qua. Lại qua nửa canh giờ, rốt cục dần dần gió êm sóng lặng. Chúng người cũng đã kiệt quệ, đặt mông ngồi dưới đất, rốt cuộc không đứng dậy được.

Tô Mộc cũng tại trong mọi người, diện mạo đều bị hạt cát cho dán lên, nằng đem chính mình trong lỗ tai hạt cát đều thanh ra đến, thờ hồng hộc đối Vương Dương Minh nói: "Cái này Bão Cát thật sự là thật đáng sợ. Người tại cái này Thiên Địa Chi Uy trước mặt thật sự là con kiến hôi."

Vương Dương Minh gật gật đầu, nói: "Đúng vậy a, lần này có thể còn sống sót, nhờ có Cổ đại ca trước đó phát giác, để chúng ta làm tốt phòng ngự biện pháp, không phải vậy chúng ta những người này đều phải táng thân tại Bão Cát bên trong."

Hắn mệnh lệnh chúng nhân tạm thời không muốn nghỉ ngơi, tranh thủ thời gian kiểm kê có không tổn hại mất. Tra ra về sau phát hiện người đều tại, không có bị cuốn đi, nhưng là có mấy cái bị hạt cát đánh vào người thụ thương, Vương Dương Minh vội vàng để Diệp Kinh Mi cho mọi người trị thương. Cái này ngược lại không tính là gì, muốn mạng là chỉ có mấy thớt ngựa vẫn còn, hẳn hơn một trăm con tuần mã cùng lương thực, Nước trong toàn bộ cũng không thấy. Cổ Tích Phong sâu nói: "Những này con ngựa tại Bão Cát lợi hại nhất thời điểm đi ra ngoài, lúc này chắc hẳn đều đã bị hạt cát cho chôn, những vật tư đó chúng ta đoán chừng cũng không tìm về được. Khác cũng là thôi, thể nhưng là không có nước, chúng ta liền một ngày cũng kiên trì không."

Bạn đang đọc truyện *Dương Minh Ký Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 104: Kiếp sau :.

Vương Dương Minh gặp Sứ Đoàn mọi người và Ứng Dương quân phổ thông binh sĩ từng cái tình trạng kiệt sức, chắc hẳn không có khí lực lại đi ra tìm lập tức, nhưng là Quốc Tử Giám một đám bởi vì đều có võ công mang theo, cho nên thể lực còn ứng hộ được. Hắn đối Trần Bá Tiên, Lữ Phụng Tiên, Trầm Thanh lòng mảy, vương Phán Phán, Tô Mộc 5 có người nói: "Ta muốn những lập tức đó nhi hẳn là chạy không xa, dù cho bị hạt cát chôn, trên mặt đất hẳn là cũng còn có chút dấu vết. Chúng ta mấy cái ra đi tìm một chút, nếu như có thể tìm trở về Nước trong cùng lương thực, chúng ta liền có thể cứu."

Cổ Tích Phong tuy nhiên thể lực kinh người, nhưng là bởi vì nội lực không dày, giờ phút này cũng đã tình trạng kiệt sức, hắn gặp Vương Dương Minh bọn người vừa muốn đi ra tìm lập tức, đối bọn hắn ân cần nhắc nhở nói: "Bây giờ thời tiết vẫn chưa ổn định, mấy người các ngươi nhất định phải kết bạn mà đi, ngàn vạn không thể tách ra, nếu như phát hiện khí trời không đúng, lập tức trở về đến, chúng ta tại nguyên chỗ chờ đợi."

Vương Dương Minh biết Cổ Tích Phong là sa mạc sinh tồn chuyên gia, lập tức đáp ứng hắn yêu cầu, liền dẫn theo Quốc Tử Giám một đám ra ngoài tìm lập tức. Mấy người đem phương viên Thập Lý địa phương tất cả đều tìm lượt, lại không thấy chút nào có mã thất dấu vết, ủ rũ cúi đầu trở về.

Cổ Tích Phong gặp bọn họ biểu lộ, liền biết không thu hoạch được gì. Mắt thấy đã là Com trưa thời gian, nhưng là hiện tại đã không mễ hạ xuy. Lúc đầu Ứng Dương quân trên thân người đều cột túi gạo, nhưng là tại trận kia Bão Cát bên trong, người người đều bị hạt cát đánh cho đầu roi máu chảy, này túi gạo sớm đã bị hạt cát cho đánh rơi, rò rỉ ra hạt gạo tất cả đều bị Hoàng Sa mai một, chỗ nào còn tìm được. Cổ Tích Phong đối Vương Dương Minh nói: "Tam quân không thể một ngày không ăn, Thuyết Bất Đắc, đành phải giết lập tức."

Vương Dương Minh gặp còn lại còn có hơn mười con ngựa, những này con ngựa đều là theo chân Ứng Dương quân mọi người bốn ba vạn lý Ưu Lương chiến mã, trong lòng của hắn không đành lòng, nói: "Liền không có khác biện pháp sao?"

Cổ Tích Phong lắc đầu: "Trừ những này lập tức, chúng ta không còn đồ vật có thể ăn. Những này con ngựa còn muốn tiêu hao lương thảo, dưới mắt chúng ta lương thảo cũng chỉ thừa một chút xíu, chèo chống không chúng nó tiêu hao. Chúng ta trước hết giết ba thớt, cho toàn quân ăn, còn lại đợi buổi tối rồi nói sau."

Vương Dương Minh đành phải đáp ứng, mệnh Hỏa Đầu Quân đi giết lập tức. Con ngựa kia giống như hồ biết mình sắp đại họa lâm đầu, nhưng cũng không nháo, chỉ là hai mắt đầm lệ gâu gâu mà nhìn xem này Hỏa Đầu Quân. Hỏa Đầu Quân phi máng một tiếng nưong, trong mắt nước mắt tràn mi mà ra, nhẹ khẽ vuốt vuốt con ngựa kia nhi cái cổ, lẩm bầm nói: "Ngựa tốt, trông ngươi kiếp sau Thoát Thai làm người, không cần thụ phần này tội." Hắn giơ lên Tiêm Dao, nhất đao đem con ngựa kia nhi nhẹ nhàng đâm chết, không cho nó thụ nhiều tội. Mọi người gặp, trong lòng không đành lòng, nhao nhao thờ dài.

Hỏa Đầu Quân đem con ngựa thịt nướng, lại đem lập tức máu thịnh đến trong chén, phân cho mọi người. Vương Dương Minh đối mọi người nói: "Dưới mắt chúng ta tình huống nguy hiểm cho, cái này lập tức máu mỗi người nửa bát, sau khi uống xong chúng ta liền không có nước. Hôm nay Nhật Lạc trước đó, chúng ta phải nghĩ biện pháp tìm tới nguồn nước."

Mọi người yên tĩnh không nói, mỗi người ăn mấy khối thịt ngựa, uống mấy ngụm lập tức máu,

Đều ử rũ cúi đầu ngồi bất động. Vương Dương Minh đem Trương Khiên mời đến, hướng hần báo cáo bây giờ tình huống. Lại đem Cổ Tích Phong kêu đến, lấy ra địa đồ, hai người cùng nhau nghiên cứu, đạt được một cái kết luận: Trong vòng phương viên trăm dặm, đều không có ốc đảo, đoán chừng cũng rất khó tìm đến nguồn nước.

Nguyên lai trong sa mạc phàm là có ốc đảo địa phương, thường thường sẽ hình thành Thành Trấn, có Thành Trấn liền sẽ có trú quân, Vương Dương Minh vì né tránh trú quân, lựa chọn tuyến đường hành quân đều là rời xa ốc đảo, bây giờ hần ném đến quả đặng, trong lòng hối hận không thôi, nhưng mà đã muộn. Giờ phút này hần mới rút cuộc biết cái gì là Tướng Soái trách nhiệm, cái này cả đám táng mạng đều bởi vì hần một cái quyết định, trở nên khó dò Cát Hung.

Vương Dương Minh đối Cổ Tích Phong nói: "Người đây kia hương đào đất lấy nước chi pháp, có lẽ có thể hữu dụng?"

Cổ Tích Phong cau mày nói: "Này biện pháp nhất định phải là tại có mạch nước ngầm chính gốc vừa rồi được. Nơi này ta đoán chừng chưa từng có Hà Lư đi qua, sẽ không có đường sông. Bất kể nói thế nào, thử một chút đi." Lập tức lấy mười mấy cây hương dây, nhóm lửa tại mười cái khác biệt địa phương chôn xuống, hy vọng có thể có một chỗ bốc lên lấy thuốc lá ra. Vương Dương Minh vận khởi Thiên Nhân Thông, đem phương viên trong vòng trăm thước mặt đất đều nhìn rõ ràng, thẳng đến dây hương cháy hết, cũng không có gặp có một chỗ bốc lên lấy thuốc lá ra. Hần ử rũ cúi đầu đối Cổ Tích Phong nói: "Xem ra kẻ bên này là đào không ra nước tới. Chúng ta chỉ có thể hướng ốc đảo đi."

Cổ Tích Phong nói: "Nếu như chúng ta cưỡi ngựa lời nói, còn có thể hoá tốc tiến lên đến phụ cận ốc đảo đi lấy đến nguồn nước, nhưng là hiện tại lập tức chỉ còn lại có năm thốt, người khác đến đi bộ, trong sa mạc đi bộ vượt qua không khác muốn chết."

Vương Dương Minh nói: "Vậy liền phái năm người cưỡi ngựa ra ngoài, tìm được nguồn nước về sau đem Nước trong mang về, mọi người bổ sung thanh nước sau liền hướng gần nhất ốc đảo đi."

Cổ Tích Phong nói: "Cũng chỉ đành như thế."

Vương Dương Minh chọn lựa Ứng Dương trong quân năm cái đối sa mạc hành quân nhất có kinh nghiệm, đối bọn hần nói: "Các người cưỡi lên chúng ta còn thừa mã thất, hướng phía bắc qua, nếu như trên bản đồ đánh dấu không sai, phía bắc một trăm dặm chỗ liền có một chỗ nhỏ ốc đảo nhỏ, các người dùng Túi da đồ đầy thanh nước sau, lại tìm chút lương thực trở về, trước khi trời tối cần phải trở về." Năm người nhao nhao đáp ứng, lên ngựa mà đi.

Vương Dương Minh bọn người ở tại nguyên địa chờ, mọi người không dám loạn động, sợ tiêu hao trình độ, thẳng đợi đến lúc đêm khuya, cũng không thấy năm người trở về. Vương Dương Minh buồn bực nói: "Một trăm dặm lộ trình, cưỡi ngựa một canh giờ vô luận như thế nào cũng nên đến, bây giờ đã qua sáu canh giờ, sao nhóm còn không thấy trở về?"

Cổ Tích Phong cũng phỏng đoán không trúng trong nguyên nhân, nhưng là dưới mắt mọi người đã là bụng đói kêu vang. Vương Dương Minh khuyên mọi người tranh thủ thời gian nằm ngủ nghỉ ngơi, đêm nay không hề hành quân, chờ sáng mai lại nói. Chính hần lại ngủ không được, một mực nằm ở nơi đó phát sầu, thẳng đến vào lúc canh ba, nghe được có nhẹ nhàng tiếng bước chân nhích lại gần mình bên người. Vương Dương Minh mở mắt ra, thấy là Tô Mộc đi đến bên cạnh mình. hần xoay người ngồi dậy, đối Tô Mộc nói: "Làm sao không ngủ?"

Tô Mộc ngồi ở bên cạnh hần, nói khẽ: "Ta ngủ không được."

Nói xong câu đó, nàng yên lặng nhìn một chút Vương Dương Minh, muốn nói lại thôi, Vương Dương Minh chậm đợi nàng nói chuyện, ngưng thần nhìn lấy ánh mắt của nàng, đã thấy nàng ánh mắt bên trong tựa hồ có chút sợ hãi.

Từ khi gặp phải Tô Mộc đến bây giờ, còn chưa từng gặp nàng sợ qua cái gì. Vương Dương Minh trong lòng hiếu kỳ, đang muốn tường hồi ý kiến, lại nghe được Tô Mộc nói nhỏ: "Người nói, chúng ta hội khát chết ở chỗ này sao?"

Vương Dương Minh nghe nàng nói như thế, biết Tô Mộc tuy nhiên võ công cao cường, lại cuối cùng vẫn là thiếu niên tính cách, dù sao sợ chết, càng là như thế này Độn Dao tử cắt thịt tử vong. Hần nghe được tâm tình nặng nề, lại ra về thoải mái mà khuyên nàng nói: "Người ta đều là đường đường Lục Phẩm cao thủ, chẳng lẽ còn sợ cái này nho nhỏ sa mạc hay sao?"

Tô Mộc nhẹ khẽ thở dài: "Người không cần an ủi ta, ta biết chúng ta tình huống bây giờ mười phần nguy cấp. Thiên Địa Chi Uy như thế nào là phạm nhân có thể đối kháng, người có đôi khi cũng là rất dễ dàng đánh giá cao chính mình."

Vương Dương Minh nghe Tô Mộc lời nói, ần ần có chút tuyệt vọng ý vị, nhưng lại không biết nên như thế nào khuyên nàng. Lại nghe được Tô Mộc tiếp tục nói: "Này mạnh mẽ Bát Môn Độn Giáp cùng hắc bào quyết chiến, làm cho căng tay đứt đoạn, chúng ta mấy người qua trên Thiên Sơn cho người tìm Tuyết Liên, gặp được Tuyết Lữ. Này Tuyết Lữ so cái này Bảo Cát còn muốn đoạ người, lúc ấy ta cũng muốn, có lẽ chính mình liền sẽ như vậy táng thân tại tuyết trên núi. Nhưng lúc ấy trong nội tâm của ta còn có một cái tâm nguyện chưa, nghĩ đến cho dù chết, cũng phải đem tuyết này sen mang cho người về sau chết lại. Có một cái ý niệm như vậy chống đỡ lấy, thế mà bị ta bình yên vô sự trốn tới. Lần này gặp gỡ trong sa mạc tuyết cảnh, ta lại cảm thấy không có chút nào lo lắng, thế mà cũng không đánh nổi sức mạnh tới."

Chương 105: Ta hướng đi về hướng đông tìm nước .:

Vương Dương Minh nghe được trong lòng cảm động, nhẹ nhàng nắm chặt tay nàng. Tô Mộc có chút không quen, nhưng cũng cuối cùng không có phản kháng. Vương Dương Minh nói: "Người tin tưởng ta, sinh mệnh là vô cùng nỷ hão, bất luận đến loại nào tuyệt vọng hoàn cảnh, cũng đừng suy nghĩ từ chuyện này."

Tô Mộc nghe hần lờn mặc dù nói đơn giản, lại bao hàm vô số thâm ý, nghe được có chút si. Vương Dương Minh kiếp trước nhận hết khổ sở, thật vất vả có được thời trọng sinh cơ hội, tự nhiên qua đến vô cùng trân quý, mấy câu nói đó đúng là hần ở sâu trong nội tâm ý tưởng chân thật. Bởi vì chân thực, cho nên lộ ra đặc biệt có lực lượng.

Hai người đang thấp giọng nói chuyện với nhau, lại đột nhiên phát giác có khác một người đi tới. Vương Dương Minh nghe người kia cước bộ phù phiếm, biết người này không có chút nào võ công mang theo, bởi vậy cũng không có tiến hành đề phòng. Lại nghe được người kia yêu đuối mà nói: "Dương Minh ca ca, các người..."

Vương Dương Minh vội vàng quay đầu, thấy là Bích Lạc tới. Mà lúc này hần cùng Tô Mộc đang gắt gao nắm tay, tròng diện có chút quỷ dị. Vương Dương Minh gặp Bích Lạc sắc mặt khó coi, đang muốn hỏi nàng, lúc này cảm thấy trong lòng bàn tay nhẹ nhàng buông lỏng. Tô Mộc đã đem tay rút ra ngoài, ngẩng đầu đối Bích Lạc nói khẽ: "Bích Lạc muội muội, tới ngồi."

Bích Lạc tuy nhiên khó chịu trong lòng, lại cũng không có phản kháng, ngoan ngoãn ngồi xuống. Tô Mộc đối Bích Lạc nói: "Dưới mắt chúng ta thân ở tuyệt cảnh, ta đang cùng tiểu sư đệ thương lượng biện pháp. Người có ý nghĩ gì, không ngại cùng chúng ta cùng nhau tham tường."

Bích Lạc nhỏ giọng nói: "Ta không có gì kiến thức, không biết nên làm sao bây giờ. Nhưng là chỉ cần Dương Minh ca ca ở bên cạnh ta, cho dù chết, ta cũng không sợ."

Vương Dương Minh cùng Tô Mộc gặp nàng nói mười phần kiên quyết, trong lòng đều có chút chấn kinh. Vương Dương Minh sợ Bích Lạc tâm tình không tốt, nhẹ nhàng bắt lấy tay nàng, nói: "Người yên tâm, chỉ cần có ta ở đây nơi này, nhất định sẽ liều chết hộ vệ người chu toàn."

Tô Mộc sợ hai người có chút thể chính mình lời nói nhi muốn nói, cảm thấy mình ở một bên hết sức khó xử. Nàng đứng dậy, đối Vương Dương Minh nói: "Sáng mai, nếu như phải đi ra năm người kia vẫn chưa về, ta muốn ra phát đi tìm nguồn nước."

Vương Dương Minh lúc đầu đang nói chuyện với Bích Lạc, nghe được Tô Mộc nói như thế, bỗng nhiên một chút đứng dậy: "Chúng ta hiện tại đã không có con ngựa, người đi bộ vượt qua sa mạc quá nguy hiểm!"

Tô Mộc cường tự cười nói: "Người vừa mới còn nói, ta là Lục Phẩm cao thủ, không cần sợ hãi cái này sa mạc. Làm sao hiện tại lại như thế nói. Người yên tâm, ta khinh công so người cũng tốt, tại cái này trong sa mạc tốc độ tiến lên so con ngựa nhanh hơn, khẳng định đi nhanh về nhanh."

Vương Dương Minh mặc dù biết Tô Mộc nói có chút đạo lý, lại vô luận như thế nào không thể thả tâm. Bích Lạc thấy hai người nổi tranh chấp, chặn lại nói: "Các người nghe ta nói một câu đi, chúng ta trong những người này, số hai người khinh công tốt nhất, hai người các người hần là cùng đi ra, dạng này lẫn nhau ở giữa còn có thể có thể chiếu ứng lẫn nhau."

Vương Dương Minh gặp trừ biện pháp này bên ngoài, cũng xác thực không cách nào có thể nghĩ,

Ngay sau đó đối Tô Mộc nói: "Bích Lạc nói đúng, coi như ra ngoài tìm nước, hai ta cũng cần phải cùng đi."

Tô Mộc gặp nói không động hần, đành phải gật đầu đáp ứng. Thế là ba người riêng phần mình trở về nằm ngủ. Còn có thể hay không ngủ được, đó là dùng cái bụng cũng có thể nghĩ ra được.

Sáng sớm hôm sau, sắc trời vừa mới sáng lên, Vương Dương Minh đã mở mắt, hần ngửa mặt lên trời ngáp một cái, đem một đêm mỗi một đều dề xuống, đứng dậy muốn đi tìm Tô Mộc cùng lúc xuất phát. Lại phát hiện nguyên bản Tô Mộc ngủ vị trí kia đã không. Vương Dương Minh trực giác không tốt, vội vàng hướng nơi đó chạy đi, quả nhiên Tô Mộc đồ, vật đều đã không thấy, mặt đất cắm một cái nhánh cây, trên nhánh cây trói một mảnh tờ giấy. Vương Dương Minh đem tờ giấy triển khai, thấy là Tô Mộc dùng chính mình tùy thân lông mày bút viết mấy chữ: "Ta hướng đi về hướng đông tìm nước. Tô Mộc."

Vương Dương Minh quá sợ hãi, tâm đạo cô nàng này, làm sao lại như thế lặng yên không một tiếng động đi! Thực nếu như là Ưng Dương trong quân hần bất kỳ người nào, muốn lặng yên không một tiếng động rồi đi đội ngũ, chỉ sợ đều không tránh khỏi Vương Dương Minh tai mắt. Chỉ có Tô Mộc, nàng khinh công rất cao, nếu như nàng có ý rồi đi, Vương Dương Minh căn bản phát hiện không.

Vương Dương Minh mang tương Trầm Thanh lông mày đánh thức, hỏi nàng nói: "Người biết Tô Mộc là lúc nào đi sao?" Nguyên lai Trầm Thanh lông mày liền ngủ ở Tô Mộc bên cạnh, cho nên Vương Dương Minh muốn nhìn một chút Trầm Thanh lông mày phải chăng có thể cung cấp cái gì hữu hiệu tin

tức. Trầm Thanh lông mày nghe nói Tô Mộc đi, trong lúc nhất thời bị làm tỉnh lại, nhớ lại một phen, chỉ ngô đạo: "Canh bốn sáng thời điểm ta xoay người, nàng vẫn còn ở đó. Về sau ta mơ mơ màng màng ngủ mất, cũng không biết."

Vương Dương Minh nghĩ thầm bốn canh đến bây giờ tuy nhiên hai canh giờ, chắc hẳn Tô Mộc sẽ không đi ra quá xa. Hắn vội vàng triệu tập Quốc Tử Giám một đám cùng Cố Tích Phong, cùng đi hướng Trương Khiên báo cáo. Trương Khiên nghe xong cau mày nói: "Tô Mộc một người ra ngoài tìm nước, thực sự quá nguy hiểm, nhất định phải có người đi tiếp ứng nàng."

Vương Dương Minh tiến lên phía trước nói: "Hầu Gia, tối hôm qua ta cùng Tô Mộc nói xong, hôm nay cùng đi tìm nguồn nước, nhưng là nàng hẳn là lo lắng đến ta thân là Ứng Dương quân thống suất, không thể tự tiện rời đi. Cho nên nàng một người qua. Dưới mắt không có khác biện pháp, Ứng Dương trong quân bằng vào ta khinh công tốt nhất, nhiệm vụ này nhất định phải ta qua. Chúc Thống soái tạm từ Cố Tích Phong tiếp nhận, ngài có dặn dò gì trực tiếp nói với hắn là được."

Trương Khiên gật đầu nói: "Nói đến ta cùng Tô gia Gia Chủ tô màn che cũng là quen biết, nữ nhi của hắn ta có trách nhiệm chiếu khán. Tốt a, Vương Dương Minh, ta liền cho người đi tìm Tô Mộc, phải tất yếu đem nàng an toàn mang về tới."

Vương Dương Minh gật đầu đáp ứng, cũng không đoái hoài tới thu thập, chỉ đem một khối tối hôm qua nấu thịt ngựa, triển khai Càn Khôn Đại Na Di nhất lộ hướng đông qua.

Vương Dương Minh nhất lộ hướng đông phi nước đại, hắn nội công từ đã dày, thi triển cái này Càn Khôn Đại Na Di Kinh Thân Công Phu cũng là không thể nào phí sức, trọn vẹn phi nước đại một canh giờ, mới dừng bước lại hơi chút nghỉ ngơi. Hắn xem chừng mình đã hướng tây chạy ra hơn một trăm dặm, nhưng là trên đường đi đều không có phát hiện Tô Mộc dấu vết, trong lòng mười phần lo lắng. Vương Dương Minh sợ là Tô Mộc lưu từ giấy bên trên nói là hướng đông qua tìm nước, nhưng là nếu như nàng vạn nhất chệch hướng phương hướng, tại cái này mệnh mông đại mạc phía trên, vậy thì thật là không có cách nào tìm nàng.

Hắn do do dự dự lại đi đông chạy một đoạn, đột nhiên phát hiện cát trong đất có một mảnh phấn hồng sắc vô cùng dễ thấy. Vương Dương Minh bước nhanh về phía trước, thấy là một khối phấn hồng sắc vài cột vào một cây cát cực trên cành, hắn nhận ra đây là Tô Mộc trên thân vài áo giặt xuống đến, mừng lớn nói: "Cái này nhất định là Tô sư tỷ lưu lại ký hào!"

Hắn lưu tâm ở chung quanh tra tìm, quả nhiên gặp mấy trượng bên ngoài có một loạt nhàn nhạt dấu chân hướng tây phương uốn lượn mà đi, mỗi hai cái dấu chân ở giữa khoảng cách ước chừng năm sáu trượng, nhìn căn này cách, hẳn là Tô Mộc thi triển khinh công lúc lưu lại dấu chân. Hắn theo dấu chân hoá tốc đi lên phía trước, đi ước chừng có hơn mười dặm, rốt cục nhìn thấy đất cát bên trong nằm một cái thân ảnh quen thuộc. Người kia ăn mặc hồng sắc ngoại bào, phục trên đất không nhúc nhích, không phải Tô Mộc là cái nào.

Bạn đang đọc truyện *Dương Minh Kỳ Convert* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 106: Diêm Vương nương đường .:

Vương Dương Minh đuổi bước lên phía trước, đem Tô Mộc nâng đỡ, gấp nàng hai mắt nhắm nghiền, đôi môi khô cạn, rõ ràng là ở vào nghiêm trọng thiếu nước trạng thái. Xem ra Tô Mộc một đường phi nước đại đến tận đây, từ đầu đến cuối không có tìm tới nguồn nước, rốt cục Thoát Lực chống đỡ hết nổi, té xỉu ở này. Nếu như Vương Dương Minh chậm thêm đến mấy canh giờ, Tô Mộc coi như không bị chết khát, cũng sẽ bị bão cát chôn dưới đất ngạt chết.

Vương Dương Minh khẩn trương, dưới mắt bên cạnh mình cũng không có nước, muốn gạt ra mấy giọt nước tiểu đến, vừa khổ tại một ngày một đêm không uống nước, thật sự là ngay cả nước tiểu cũng không có. Hắn quyết tâm, rút đao ra, đem tay mình cổ tay cắt vỡ, đem vết thương đặt ở Tô Mộc bên miệng, dùng huyết dịch ướt nhẹp miệng nàng môi.

Tô Mộc khóe miệng hơi hơi động một cái, tựa hồ cảm thấy có nước tại chính mình bên miệng, chỉ là nước này có chút mùi tanh. Vương Dương Minh nhẹ giọng gọi nàng nói: "Nước đến, uống nhanh." Tô Mộc mặc dù tại hôn mê bên trong, nghe được nước cái chữ này như cũ hơi động một chút, nhẹ nhàng nhếch nhếch miệng, liền Vương Dương Minh cổ tay hút lấy.

Vương Dương Minh đánh giá nàng uống hẳn là có nửa bát, cái này mới đưa tay cánh tay lấy ra, cầm máu, Tô Mộc lại vẫn chỉ là trong trạng thái mê man, nặc cho Vương Dương Minh như thế nào làm nàng, cũng là bất tỉnh. Vương Dương Minh bất đắc dĩ, tâm đạo chính mình dưới mắt cũng đã là nỗ lực hết đà, cố Tô Mộc là tuyệt đối không thể nào đi trở về qua, phụ cận cũng không biết nơi nào mới có nguồn nước, nếu như bỏ Tô Mộc ở đây, tự nghĩ biện pháp trở về tìm cứu binh, chỉ sợ lúc trở về Tô Mộc đã Hương Tiêu Ngọc Vãn. Trước mắt thật sự là tiến thoái lưỡng nan tuyệt cảnh.

Nhớ tới Tô Mộc cùng mình qua lại đủ loại, còn có Nghiễm Lăng Từ tại chính mình trước khi đi đối với mình ân cần nhắc nhở, hắn mạnh mẽ quyết tâm: "Ai bảo Tiểu Gia cùng người có giao tình! Thuyết Bất Đắc, đành phải đánh cược một lần!"

Hắn đem Tô Mộc để ở một bên, chính mình móc ra giấu đi mũi nhọn Trọng Kiếm, bỗng nhiên bắt đầu trên mặt cát đào lên hố tới. Đây giấu đi mũi nhọn vốn là nặng nề, lại cực kỳ sắc bén, bị Vương Dương Minh tam hạ lưỡng hạ liền trên mặt đất đào một cái đủ để dung nạp hai người hỏ to. Hắn đem Tô Mộc ôm đến trong hố, chính mình cũng nằm đi vào, đem giấu đi mũi nhọn kiếm cùng Phong Lâm Hỏa Sơn đao giao nhau lấy khoắc lên hố bên trên, lại đem chính mình ngoại bào thoát bày ra ở phía trên, lại đem hạt cát chậm rãi che lại ngoại bào, chỉ lưu một cái một thước vuông lỗ nhỏ cung cấp hô hấp chi dụng.

Cái này hố cát ẩn thân chi pháp là Tây Bắc quân bên trong lưu truyền phương pháp, nếu như trong sa mạc gặp được tuyệt địa, liền đem chính mình giấu tại cát trong hầm, tránh cho thái dương chiếu phơi, có thể mức độ lớn nhất giảm bớt trình độ cùng nhiệt lượng tiêu hao, thẳng đến thu hoạch được cứu viện. Chỉ là dưới mắt phải chăng có người sẽ đến cứu giúp, chỉ có thể là phó thác cho trời.

Vương Dương Minh cứ như vậy trông coi Tô Mộc qua một cái ban ngày, cũng không thấy có người đến đây. Tới lúc chạng vạng tối, hắn xem xét Tô Mộc tình huống, phát hiện năng nhiệt độ cơ thể chính đang nhanh chóng hạ xuống, trừ dưới nách còn có chút hơi ấm, toàn thân thể mà đều đã rét lạnh. Vương Dương Minh quá sợ hãi, biết thân thể mất ấm là sinh mệnh lực đang tan biến biểu hiện, hắn vội vàng đưa tay cổ tay cắt vỡ, lần này cắt vết thương càng lớn, đem chính mình máu cho nàng uống,

Cứng rắn rót một bát, hắn mình đã hoa mắt chóng mặt, gặp Tô Mộc tình huống tựa hồ thoáng khá hơn chút, mới cảm máu.

Nhưng là Tô Mộc nhiệt độ cơ thể vẫn là không có rõ ràng tăng trở lại, mắt thấy thái dương đã xuống núi, màn đêm tức sắp giáng lâm, trong sa mạc nhiệt độ buổi tối rất thấp, đối Tô Mộc tới nói giúp huống liền nguy hiểm hơn, hắn nhất định phải nghĩ hết tất cả biện pháp bảo trụ Tô Mộc nhiệt độ cơ thể. Vương Dương Minh đem Tô Mộc nâng đỡ, ý đồ dùng chính mình Cửu Dương Chân Khí đưa vào trong cơ thể nâng thay năng giữ ấm, hắn Cửu Dương Chân Khí Chỉ Cương Chỉ Dương, nguyên là cực nóng rực một cỗ nội lực, nhưng là không biết vì cái gì, nội lực của hắn mới vừa gia nhập Tô Mộc thân thể, liền phát hiện một cỗ cực mạnh bài xích lực đem nội lực của hắn cự ra ngoài thân thể. Vương Dương Minh không rõ ràng cho lắm, hắn đã từng lấy nội lực thay Bích Lạc liệu thương, quá trình mười phần thuận lợi, không có đụng phải loại tình huống này.

Hắn nhưng lại không biết, Tô Mộc gia truyền nội lực Tâm Pháp Tự Thành Nhất Gia, cùng thể lên bất luận cái gì nội lực khác biệt, cho nên có một loại tự phát bảo hộ Cơ Chế, một khi phát hiện ngoại lực xâm lấn liền sẽ nghiêm phòng tử thủ, không cho ngoại lực xâm nhập. Vương Dương Minh ném thử liền tục, phát hiện con đường này căn bản không làm được.

Hắn thờ dài một tiếng, rất có tuyệt vọng tâm tư. Nhưng là thiếu niên dũng khí, quả thực là hết bệnh áp chế hết bệnh dừng, Vương Dương Minh quyết tâm, tự nhủ: "Ta cũng không tin không thể đem người từ Quỷ Môn Quan cướp về!"

Hắn thoát chính mình Ngoại Y, đem Tô Mộc Ngoại Y cũng cởi xuống, chỉ để lại thiếp thân áo lót, đem cởi ra y phục chăm chú bao tại trên thân hai người, vận khởi Cửu Dương Thần Công, đem thân thể của mình thiêu đến hỏa nhiệt, từ phía sau đem Tô Mộc ôm vào trong ngực, dùng chính mình lồng ngực ấm áp nâng phía sau lưng. Trong lúc sinh tử tồn vong thời khắc, cái gì nam nữ đại phòng đều đã hết thảy không để trong lòng.

Vương Dương Minh kiên trì đến sau nửa đêm, cảm thấy Tô Mộc thân thể không hề trở nên lạnh, ngược lại có chút tiết trời ấm lại dấu hiệu, trong lòng biết biện pháp này cuối cùng vẫn là có tác dụng, yên tâm không ít. Nhưng là hắn thứ nhất vốn là thể nội thiếu nước, thứ hai mất máu quá nhiều, dần dần cảm thấy mười phần khốn đốn, hắn liền mạng nhắc nhở chính mình nhất định không thể ngủ đi qua, nếu không hai người đều ở vào trạng thái hôn mê, liền sẽ mười phần nguy hiểm. Nhưng là hắn cuối cùng không thể vượt đi qua, dần dần hai mắt nhắm lại, bất tỉnh ngủ mất.

Mặc dù tại trong mê ngủ, khẩn cấp vận phản hiện trạng vẫn là để thân thể của hắn tự động bảo trì tỉnh táo trạng thái, Vương Dương Minh tại nửa ngủ nửa tỉnh ở giữa, ý thức phảng phất không bị khống chế suy nghĩ lung tung rất nhiều.

Nếu như sáng mai tỉnh lại, phát hiện Tô Mộc đã khí tuyệt, chính mình nên làm cái gì...

Nghiêm Lăng Từ Giáo Tập như vậy thương yêu Tô Mộc, nghe được tin tức này, đại khái hội nhất chương bỏ chính mình đi...

Mẹ, tiểu gia ta muốn cứu người, làm sao lại dễ dàng như vậy liền từ, phi phi phi...

Ta cũng phải chết ở chỗ này sao? Thật vất vả mới vượt qua một lần, không muốn cứ như vậy từ a. Lão Thiên Gia, người đưa ta a...

Lại nói, làm người hai đời, cái này còn là lần đầu tiên Ôn Hương Nhuyễn Ngọc trong ngực, nhưng là vì cái gì một chút khác thường suy nghĩ cũng không có chứ...

Đều mất máu hơn phân nửa, còn có công phu nghĩ những thứ này, ngộ...

Hắn cảm thấy mệt mỏi hơn chút, biết mình đã nhanh đến cực hạn, sắp lâm vào chiều sâu hôn mê, tuy nhiên liền mạng tại nội tâm nhắc nhở mình không thể rơi vào trạng thái ngủ say, nhưng cuối cùng vẫn là nhịn không quá mệt nhọc suy yếu, mơ màng ngắt đi. Một khắc cuối cùng, hắn từ phía sau lưng đem Tô Mộc chăm chú ôm vào ngực mình, phảng phất muốn ôm chặt chính mình quý giá nhất sự vật: Ta cho dù chết cũng sẽ không buông tay...

Không biết qua bao nhiêu thời điểm, Vương Dương Minh bỗng nhiên bừng tỉnh, hắn ngẩng đầu nhìn này thông khí lỗ nhỏ, gặp có ánh sáng mặt trời chiếu vào, biết sắc trời đã minh. Hơi hơi động một cái, muốn đứng dậy, lại nghe được bên người Tô Mộc ưm một tiếng, lại cũng ung dung tỉnh lại. Vương Dương Minh đại hỉ, tiến đến Tô Mộc bên tai, khẽ gọi nói: "Su ty, người tỉnh rồi!"

Tô Mộc tuy nhiên thức tỉnh, lại vẫn còn nửa mơ hồ trạng thái, hoàn toàn không biết dưới mắt tình huống. Nàng nghe được bên tai thanh âm hết sức quen thuộc, tựa hồ là cái để cho nàng hết sức yên tâm người, thế là hàm hồ đáp ứng một tiếng, cảm thấy vẫn là hết sức mệt nhọc, muốn ngủ tiếp sẽ, chợt phát giác trên người mình tựa hồ không có mặc quần áo gì, mà sau lưng thể mà thiếp thân nằm một người nam nhân!

Cho dù tại cực đoan suy yếu bên trong, Tô Mộc vẫn đem hết toàn lực xoay người, thoát đi Vương Dương Minh ôm ấp, thở hổn hển nói: "Người cái này... Cái này Sắc Quý! Thế mà khinh bạc ta!"

Bạn đang đọc truyện *Dương Minh Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 107: Cố nhân gặp lại .:

Tô Mộc thấy mình cùng Vương Dương Minh đều chỉ mặc thiếp thân quần áo, trong lòng thẳng phảng phất trời sập, cho là mình trình tiết đã tang, trong mắt nước mắt chảy ròng, khi khổ nói: "Ta cho là người coi như hành vi không đủ đoan chính, cũng hẳn là một cái Hữu Tuyền người, không nghĩ tới.. Không nghĩ tới người thừa dịp ta hôn mê, thế mà ép buộc tại ta, ta... Ta giết người!"

Nàng vươn tay ra liền muốn phiến Vương Dương Minh một cái bàn tay, chỉ là trọng thương phía dưới toàn thân bất lực, cái này bàn tay nhẹ nhàng rơi vào Vương Dương Minh trên mặt, ngược lại phảng phất tại vuốt ve hắn. Vương Dương Minh cũng là một môi không chịu nổi, gặp Tô Mộc kích động như thế, khổ mặt nói: "Tiểu Cô Nãi Nãi, nhờ người cũng trước nhìn một chút chúng ta hiện tại là tình huống như thế nào lại nổi giận có được hay không..."

Tô Mộc được hắn nhắc nhở, mới nhớ tới chính mình hôm qua một người đi ra tìm nước, về sau hư thoát cùng cực, liền cái gì đều không nhớ rõ, lờ mờ trước hắn là ngất đi. Tình lại thời điểm liền cùng với Vương Dương Minh, xem ra hắn là hẳn tìm tới chính mình, không phải vậy lời nói chính mình một hồi này đã là người chết. Nàng lại gặp Vương Dương Minh trên cổ tay hai cái nhìn thấy mà giật mình vết thương, mà chính mình khoe miệng còn ần ần có chút mùi máu tươi, còn phảng phất nhớ kỹ trong mộng có uống qua hai lần có chút mùi tanh nước, trong lòng nghi hoặc, thử dò xét nói: "Chẳng lẽ, người đứt ta uống người máu?"

Vương Dương Minh tức giận nói: "Nếu như không phải ta cắt cổ tay cứu người, người bây giờ đã biến thành Xác Ướp."

Tô Mộc thế mới biết Vương Dương Minh đối với mình quả thật là có ân cứu mạng, mà lại hắn là bốc lên chính mình cũng muốn mất mạng nguy hiểm đem chính mình cứu trở về, cảm thấy cảm động, đang muốn tạ hắn, lại đột nhiên nhớ tới mặt khác sự tình, cả giận nói: "Ta biết người thật là cứu ta, thế nhưng là người vì cái gì nhân cơ hội này phi lễ ta!"

Vương Dương Minh đáng thương nói: "Ta cũng là không có cách nào, người nửa đêm nhiệt độ cơ thể hoàn toàn không có, ta sợ người tử, vốn định đem chính mình nội lực vận đến trên người người giúp người liệu thương, có thể là thế nào đều không có cách nào đem nội lực đưa vào trong cơ thể người, ta là thực sự không có chiêu mới đem người y phục thoát, đem chính ta đốt thành cái lò lửa lớn cho người sưởi ấm."

Tô Mộc nghe hắn nói, nghĩ thầm chính mình nội lực Tự Thành Nhất Gia, đúng là không có bất kỳ biện pháp nào có thể đem nội lực đưa vào trong cơ thể mình, lúc này mới tin tưởng Vương Dương Minh lời nói là thật, nàng thận trọng nói: "Như thế nói đến, người không có xâm phạm ta, hai ta vẫn là... Vẫn là... Trong sạch?" Nói ra về sau thanh âm trở nên gần như không thể nghe thấy.

Vương Dương Minh vội vàng thề với trời, nói: "Thương thiên minh giám, hai ta ở giữa tuyệt đối là thanh bạch, Bạch Mao phủ nước biếc trắng như vậy!"

Tô Mộc bị hắn một câu cho tức điên, nói ra: "Cái gì loạn thất bát tao. Ta tin người, chúng ta bây giờ ở nơi nào? Được cứu a?"

Vương Dương Minh nói với Tô Mộc mình hai người tình huống trước mắt, Tô Mộc thế mới biết mặc dù mình một cái mạng nhỏ bị Vương Dương Minh tổn sức chín trâu hai hổ cho cứu trở về, nhưng là dưới mắt hai người vẫn là người đang ở hiểm cảnh,

Hôm nay nếu như còn không thể được cứu lời nói, chỉ sợ hai người cũng phải chết ở cái này đại mạc bên trong.

Hai người đang sầu khổ, chợt nghe được ần ần có lực thanh âm. Vương Dương Minh Thỉnh Lực so Tô Mộc có quan hệ tốt chút, hắn vội vàng hỏi Tô Mộc nói: "Người nghe được có lực lạc sinh ý không có?"

Tô Mộc về mặt vô cùng nghi hoặc nói: "Không có a, ta cái gì đều không nghe thấy a."

Vương Dương Minh ra hiệu nàng im lặng, quả nhiên có loáng thoáng lực lạc âm thanh truyền đến, nghe thanh âm là rồi cái này một bên càng ngày càng gần, Tô Mộc hưng phấn nói: "Ta nghe được, là lực lạc!"

Vương Dương Minh vui vẻ nói: "Có lực lạc liền nhất định là có người đi qua từ nơi này, nhanh, chúng ta mau đi ra kêu cứu!"

Hắn một cái bước xa vừa muốn đi ra, bị Tô Mộc gắt gao giữ chặt, nói ra: "Hai người chúng ta hiện tại cái dạng này, làm sao có ý tứ ra ngoài."

Vương Dương Minh lúc này mới nhớ tới hai người cùng chỉ mặc nội y, vội vàng cầm quần áo mặc, Tô Mộc suy yếu bất lực, Vương Dương Minh giúp nàng mặc quần áo tử tế, Tô Mộc mệnh Vương Dương Minh mặc quần áo thời điểm nhất định phải nhắm mắt, không được mượn cơ hội nhìn lên, Vương Dương Minh theo lời làm theo, chỉ là nhắm mắt về sau bằng xúc cảm mặc quần áo, thỉnh thoảng không cẩn thận đụng phải Tô Mộc bóng loáng da thịt, càng là xấu hổ. Khó khăn hai người đều mặt đỏ tới mang tai mặc quần áo tử tế, lúc này mới leo ra hố qua, Vương Dương Minh nghe lục lạc âm thanh là từ phía bắc truyền đến, vận khởi nội lực đối mặt phía bắc điên cuồng gào thét nói: "Cứu mạng a!"

Tô Mộc vội la lên: "Chúng ta hiện tại là tại Yên Kỳ Biên Giới, người dùng Hán Ngữ hô cứu mạng ai nghe hiểu được a."

Vương Dương Minh nói: "Ta nào biết được Yên Kỳ nước trong lời nói cứu mạng nói thế nào, người biết không?"

Tô Mộc lắc đầu, Vương Dương Minh bắt đắc dĩ, đành phải ở bên trong quang quắc hô to một trận, một lúc sau, có người cao giọng đáp lại, Vương Dương Minh vui vẻ nói: "Bọn họ nghe thấy!"

Quả nhiên chờ một lúc, có hai đầu Lạc Đà chở đi hai người đi tới, hai người kia trông thấy Vương Dương Minh cùng Tô Mộc, bỗng nhiên xoay người hạ Lạc Đà, đi tới gần đến bạch quỷ xuống nói: "Ân nhân, các người tại sao lại ở chỗ này!" Nói là Hán Ngữ, tuy nhiên không quá tiêu chuẩn, nhưng lại có thể nghe được rõ ràng.

Vương Dương Minh gặp hai người kia đều dùng hắc sa che mặt mặt, chắc là làm phòng phoi, không biết hai người này là ai, nghi ngờ nói: "Các người là?"

Hai người kia mới nhớ tới trên mặt mình che hắc sa, vội vàng đem hắc sa bóc, Tô Mộc a một tiếng, nói: "Là các người! Cổ Luân theo!"

Nguyên lai hai người này chính là Vương Dương Minh bọn người từ Trường An tiến về Tây Vực đi bộ đội thời điểm, đi ngang qua Duyệt Lai Khách Sạn cứu hạ này hai huynh muội, Cổ Luân theo cùng Cổ Lực Na Trát.

Vương Dương Minh cười ha ha, đối với hai người nói: "Ngày đó chúng ta cứu các người, hôm nay đổi lấy các người cứu chúng ta đến, thật sự là Thiên Đạo tốt Luân Hồi a!"

Cổ Lực Na Trát không biết nói Hán Ngữ, chỉ là mỉm cười, Cổ Luân theo lại dùng Hán Ngữ đối Vương Dương Minh nói: "Ân công làm sao lại lưu lạc ở đây?"

Vương Dương Minh đem chính mình cùng Tô Mộc gặp rủi ro quá trình cùng hắc giặc, Cổ Luân theo nghe xong, vội vàng đem chính mình túi nước đưa qua, đề bọn hắc tranh thủ thời gian uống nước. Vương Dương Minh cùng Tô Mộc gặp cái này Nước trong, thật sự là so nhìn thấy mười vạn lượng hoàng kim đều muốn vui vẻ, hai người đem này một túi Nước trong đều uống, vẫn chưa tỉnh đến thỏa mãn, Cổ Lực Na Trát lại mang tới hai cái túi nước, Tô Mộc thấy thế hỏi: "Các người Nước trong còn đủ không? Cũng đừng đều bị chúng ta uống không có."

Cổ Luân theo cười nói: "Còn có mười túi Nước trong, cái này hai túi các người cứ việc cầm đi. Chúng ta chỗ ở cách nơi này không tính xa, chúng ta cười lên Lạc Đà có một canh giờ liền có thể đến, đến lúc đó muốn bao nhiêu nước có bao nhiêu nước."

Vương Dương Minh cùng Tô Mộc lúc này mới uống thật sảng khoái, hai người đã uống đã nước, nhất thời cảm thấy mệt nhọc quét sạch sành sanh, Vương Dương Minh đối Tô Mộc nói: "Dưới mắt Cổ Luân theo nơi này cũng chỉ có rất ít nước, cứu không được Trương Đại Nhân bọn họ hơn một trăm người, ta nhìn chúng ta vẫn là đuổi theo sát Cổ Luân theo qua bọn họ chỗ ở, lấy đầy đủ Nước trong lương thực về sau hai ta hỏi Cổ Luân theo mượn hai thớt Lạc Đà, tiến về Ưng Dương quân trụ sở đưa nước qua."

Tô Mộc gật đầu nói phải, thế là bốn người xoay người bên trên Lạc Đà. Cổ Luân theo cùng Cổ Lực Na Trát cùng cười một thốt, đem một cái khác thốt tặng cho Vương Dương Minh cùng Tô Mộc cười. Lạc đà này danh xưng sa mạc chi chu, trong sa mạc tiến lên là không thể thích hợp hơn, chỉ là Lạc Đà thân hình cao lớn, bước đi lại không lắm ổn định, loạng chạng loạng chạng mà, so với cưỡi ngựa lại có một phen khác tư vị, Cổ Luân theo biết Vương Dương Minh bọn họ thời gian đang gấp, thế là thôi động Lạc Đà chạy mau lên, lạc đà này trong sa mạc tốc độ chạy không thể so với tuần mã chậm.

Vương Dương Minh tại Lạc Đà bên trên hỏi Cổ Luân theo bọn họ tình huống, ngạc nhiên nói: "Ta nhớ đến lúc ấy người nói muốn tại Hạ Quốc tìm Thôn Làng mưu sinh, tại sao lại xuất hiện tại Yên Kỳ nước?"

Bạn đang đọc truyện *Dương Minh Kỳ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 108: Cao nhân :.

Cổ Luân theo chi tiết nói với hắc tử lần trước ly biệt về sau tình trạng. Nguyên lai Cổ Luân theo hai người cũng không phải là huynh muội, kì thực là một đôi tình lữ trẻ tuổi, chỉ là vì thuận tiện che giấu tai mắt người, bởi vậy lấy huynh muội tương xưng. Hai người từ khi rời đi Duyệt Lai Khách Sạn, liền muốn

tại Đại Hạ tìm một cái nơi hẻo lánh sinh hoạt, làm sao hai người mũi cao thâm mục, tướng mạo thật sự là dễ thấy, vô luận ở đâu đều hội bị người chỉ chỉ điểm điểm, nhận hết đối xử lạnh nhạt cùng khi dễ, lúc đầu đã mạnh từ chối, lại tại lúc này, gặp được một cái cao nhân, người kia khuyên hai người đi theo chính mình tiến về Yên Kỳ nước, hẳn tại Yên Kỳ có lối ra, qua về sau giúp hai người tìm nghề nghiệp, tại hẳn nhờ bao che phía dưới hai người nhất định có thể trôi qua so hiện tại tốt.

Cổ Luân theo tin người kia, theo hẳn đi một mạch về phía tây đến Yên Kỳ nước, nguyên lai người này tại Yên Kỳ nước một cái nhỏ thôn xóm nhỏ bên trong mở một gian Lò Rèn, hẳn tuy là Hạ Nhân, nhưng là do ở tinh luyện kim loại chỉ thuật mười phần cao minh, mà Tây Vực bên này nấu sắt kỹ thuật so với Hạ Quốc vẫn mười phần lạc hậu, bởi vậy hẳn tại thôn lạc kia bên trong mười phần được hoan nghênh, bình thường giúp Hương Thân chế tạo Nông Cụ đồ làm bếp, thâm thụ bọn họ tín nhiệm. Người kia để Cổ Luân theo cùng Cổ Lực Na Trát phụ trách cho hẳn Lò Rèn nhập hàng, từ Yên Kỳ cảnh nội một số hẳn thôn trang mua vào thiết liệu đưa đến người kia Cửa Hàng bên trong, người kia giao cho bọn hắn tiền công sống qua ngày. Thời gian tuy nhiên kham khổ, nhưng là Cổ Luân theo hai người vốn là có tiền, chỉ cầu có thể qua quá bình an vững vàng sinh hoạt cũng đã là vừa lòng thỏa ý.

Vương Dương Minh nghe xong Cổ Luân theo cảnh ngộ, thở dài: "Lúc ấy không trong nội tâm cứu các ngươi, hiện tại mới có thể bị các ngươi cứu, thế sự vô thường, một có điểm không tệ."

Cổ Luân theo nói: "Hảo tâm tất có hảo báo. Ân nhân ngươi Hành Thiện Tích Đức, cho nên mới có thể có này phúc báo."

Hành Thiện Tích Đức a? Từ khi tòng quân đến nay, nói ít cũng có mấy trăm Người Hồ bị chết tại chính mình đao hạ, muốn nói Hành Thiện Tích Đức, là vô luận như thế nào chưa nói tới. Nếu quả thật có Thiên Đạo Tuần Hoàn, như vậy chính mình cái này một thân sát nghiệp, sớm tối đều sẽ nhận được báo ứng đi.

Hắn không dám suy nghĩ nhiều, chỉ là trầm mặc đi đường.

Bốn người được sau một canh giờ, quả nhiên gặp trong sa mạc hiện ra một khối nhỏ ốc đảo nhỏ, Cổ Luân theo thôi động Lạc Đà chạy mau, rốt cục chạy vào ốc đảo bên trong. Vương Dương Minh gặp khối này ốc đảo phương viên tuy nhiên Thập Lý, thật sự là nhỏ đến không có cách nào lại nhỏ, ốc đảo bên trong tốp năm tốp ba tụ tập một số nhà lá, lờ mờ trước đây chính là Cổ Luân theo nói tới Thôn Làng. Vương Dương Minh đi theo Cổ Luân theo đến một gia đình trước, xoay người hạ Lạc Đà. Cổ Luân theo đẩy cửa ra liền đi vào, ban đầu đến nơi này chính là hẳn cùng Cổ Lực Na Trát nhà. Vương Dương Minh ngạc nhiên nói: "Các ngươi đi ra ngoài đều không khóa cửa sao?"

Cổ Luân theo cười nói: "Trong nhà chúng ta lại không có đáng tiền đồ, vật, ai sẽ đến trộm đây. Lại nói nơi này dân phong luôn luôn thuần phác, không nhệch của roi trên đường, đêm không cần đóng cửa, tất cả mọi người là dạng này."

Vương Dương Minh gật gật đầu, gặp Cổ Lực Na Trát đang muốn đi nhà bếp nấu cơm cho bọn hắn ăn, vội vàng khuyên nhủ, đối Cổ Luân theo nói: "Dưới mắt chúng ta còn đến không kịp ăn cơm,

Ta cùng Tô Mộc phải nhanh mang theo Nước trong lương khô qua tìm quân đội chúng ta, bọn họ hiện tại không biết tình huống như thế nào."

Cổ Luân theo vội vàng để Cổ Lực Na Trát lấy rỗng rã mười thùng nước cùng một trăm cân mật, đặt ở hai thớt Lạc Đà trên thân, Vương Dương Minh cùng Tô Mộc xoay người bên trên Lạc Đà, liền hướng Ứng Dương quân trụ sở qua. Hai người tùy theo Lạc Đà chạy hai canh giờ, đến Ứng Dương quân vị trí trụ sở, lại phát hiện trống rỗng không có cái gì. Vương Dương Minh lấy làm kỳ, tâm nói sao sẽ như thế, hẳn trước khi đi bàn giao Cổ Tích Phong bọn người nhất định phải chờ chính mình trở về, vì cái gì bọn họ hội nhỏ trại mà đi? Hẳn cẩn thận tại bốn phía xem xét, gặp nơi xa thế mà tán lạc gần như bộ thi thể!

Vương Dương Minh kinh hãi, đuổi bước lên phía trước xem xét, gặp có bốn cỗ là Ứng Dương quân chiến sĩ, ngoài ra còn có mấy chục vốn là Yên Kỳ người trang phục, Vương Dương Minh sâu cau mày, đối Tô Mộc nói: "Xem ra bọn họ gặp được trước đến tập kích địch nhân, ta Ứng Dương quân chính chiến vô số trận, chưa từng có trên chiến trường chết qua người, dưới mắt lại có bốn người chiến tử sa trường, xem ra nhất định là một trận ác chiến. Mà lại bọn họ hẳn là đi rất là vội vàng, tính cả bào thi thể đều không có mai táng."

Vương Dương Minh cùng Tô Mộc Đào Hàm đem bốn cái Ứng Dương quân chiến sĩ thi thể chôn, đứng dậy thương lượng: "Cổ Tích Phong nhất định là sợ địch nhân sẽ còn tiếp tục đột kích, cho nên tranh thủ thời gian mạng lớn nhà lên đường di chuyển. Chỉ là bọn hắn không có lương thực Nước trong, hội di chuyển đi đâu vậy chứ?"

Hai người ý đồ thông qua chung quanh dấu vết đến phát hiện Ứng Dương quân di chuyển lộ tuyến, lại không thu hoạch được gì, trong sa mạc cát bụi thực sự quá lớn, đã đem mọi người lưu lại dấu chân nhao nhao vùi lấp. Hai người vô pháp, đành phải trước quay về Cổ Luân theo chỗ ở làm tiếp so đo.

Bọn họ phi nước đại hai canh giờ về Thôn Làng, gặp Cổ Luân theo cũng không ở nhà, chỉ có Cổ Lực Na Trát chính đang nấu cơm. Vương Dương Minh đối Cổ Lực Na Trát so gần như thủ thế, hỏi rằng Cổ Luân theo đi nơi nào, Cổ Lực Na Trát miệng bên trong ô bên trong quang quác, tay lại một chìa thẳng vào phía bắc một tòa phòng ốc.

Vương Dương Minh nghĩ thầm Cổ Luân theo nhất định là ở nơi đó, thế là cùng Tô Mộc đi qua tìm kiếm. Hai người chưa đến gần, liền nghe đến nhà kia bên trong truyền đến đinh đinh đang đang Gõ thanh âm, Vương Dương Minh đối thanh âm này hết sức quen thuộc, biết đây là trong lò rèn rèn sắt thanh âm, hẳn năm đó ở Quốc Tử Giám lúc thường xuyên hướng Tử Sư Huỳnh cùng Ngũ Sư Huỳnh binh khí phương chạy, không ít nghe loại thanh âm này. Nghĩ thầm nơi này nhất định cũng là Cổ Luân theo nói tới người cao nhân kia mở Lò Rèn.

Hai người cất bước đi vào, gặp Cổ Luân theo đang cùng này Thiết Tượng nói chuyện với nhau. Hai người chưa đến gần lúc, này Thiết Tượng đã phát hiện bọn họ, Vương Dương Minh nhìn thẳng hẳn liếc một chút, gặp cái này nhân sinh đến mười phần đoan chính, ước chừng chừng bốn mươi tuổi, bắp thịt cũng không bằng gì phát đạt, Vương Dương Minh thầm nghĩ, một cái lâu dài tham gia chế tạo hành nghiệp người nếu như không có luyện được một thân bắp thịt, như vậy chỉ có một lời giải thích, cũng là hẳn có nội lực thâm hậu mang theo, không cần mượn dùng Cơ Nhục Lực Lượng. Không phải vậy

hắn là vô luận như thế nào làm bất động này đoán tạo thiết chùy.

Người kia nhìn thấy Vương Dương Minh, đối với hắn mỉm cười, tiếp theo ánh mắt toàn bộ bị Vương Dương Minh sau lưng cống giấu đi mũi nhọn Trọng Kiếm hấp dẫn.

Vương Dương Minh tâm đạo người này quả nhiên là cái biết hàng, tiến lên cùng hắn chào nói: "Hạ Quốc Tây Bắc quân Lục Phẩm Giáo Úy Vương Dương Minh, cùng thủ hạ Tô Mộc, gặp qua tiên sinh."

Người kia đối với hắn chấp tay nói: "Nguyên lai là vương Giáo Úy. Bì nhân là thôn này bên trong một cái Thiết Trụ, Hán tên là làm Can Tương."

Cổ Luân theo nhìn thấy Vương Dương Minh cùng Tô Mộc hai người, vui vẻ nói: "Các người về là tốt nhanh, các người Ứng Dương quân tướng sĩ nhóm đâu, làm sao không có gặp bọn họ đồng thời trở về?"

Vương Dương Minh lắc đầu nói: "Chúng ta lúc chạy đến, quân ta Doanh Trại đã chẳng biết đi đâu. Ta nghĩ bọn hắn hẳn là gặp được tình huống khẩn cấp chuyển đi."

Cổ Luân theo nhủ mảy, lại nghe gọi là làm Can Tương có người nói: "Kề bên này trừ nơi này, gần nhất ốc đảo tại Tây Bắc phương hướng một trăm dặm chỗ, có lẽ thủ hạ người đều đến đó cũng khó nói."

Vương Dương Minh nói: "Như thế nói đến, xác thực rất có thể. Can Tương tiên sinh, xin hỏi ngài có thể chỉ điểm ta lộ trình, để cho ta đi chỗ đó ốc đảo tìm bọn hắn?"

Can Tương gật gật đầu, nói: "Đây là tự nhiên. Bất quá, vương Giáo Úy, bì nhân có một chuyện không rõ, nhìn người chỉ giáo."

Bạn đang đọc truyện *Dương Minh Kỳ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 109: 6 sư huynh .:

Vương Dương Minh nói: "Tiên sinh có nghi vấn gì, cứ việc nói."

Can Tương nói: "Ta nhìn vương Giáo Úy sau lưng thanh kiếm này toàn thân đen nhánh, ngẫu nhiên nổi lên hồng quang, từ khi ngài tiến đến phòng này về sau, ta cái này đây phòng nổi bất bầu bỗng đều bị nó từ lực hút rục rịch, chắc hẳn kiếm này toàn thân là dùng huyền sắt chế tạo?"

Vương Dương Minh khen: "Tiên sinh quả nhiên là hảo nhãn lực, thanh kiếm này đúng là từ Huyền Thiết chú tạo."

Can Tương nói: "Huyền Thiết mười phần nặng nề, người thanh kiếm này nếu như toàn bộ từ Huyền Thiết tạo thành, chắc hẳn đến có một trăm cân?"

Vương Dương Minh khâm phục không thôi: "Tiên sinh sở liệu không mấy may sai, thanh kiếm này đúng lúc là một trăm linh sáu cân nặng nề."

Can Tương cau mày nói: "Kiếm này như thế nặng nề, vương Giáo Úy đưa nó cống lên người lại bình chân như vại, cho nên ta cả gan hỏi vương Giáo Úy, người tu luyện là loại công pháp nào?"

Vương Dương Minh nhìn Can Tương liếc một chút, trong lòng đề phòng chỉ ý nổi lên, phải biết, người trong võ lâm lần đầu gặp nhau, sẽ rất ít trực tiếp hỏi cùng đối phương tu luyện công pháp, bởi vì đây là cá nhân tư ẩn, nếu như tùy tiện hỏi đối phương loại vấn đề này, không chỉ là không lễ phép, hơn nữa còn sẽ bị hoài nghi dụng ý khó dò.

Vương Dương Minh không biết người này vì cái gì hỏi như vậy, hắn âm thầm đề phòng, đem Thiên Nhân Thông vận khởi, vung trộm nhìn người kia hư thực, gặp người kia trong đan điền Chân Khí tràn đầy, lại là Thất Phẩm cao thủ, tâm đạo khó trách Cổ Luân theo hội nhận vì người này là cái cao nhân, tại dạng này hoang vu thôn xóm nhỏ, một cái Thất Phẩm cao thủ thật là khó gặp. Tô Mộc từ lâu lên đề phòng tâm lý, đứng bình tĩnh sau lưng Vương Dương Minh, tay lại lặng lẽ đặt ở trên chuôi kiếm.

Vương Dương Minh cười ha ha, cười nói: "Can Tương tiên sinh vì cái gì vừa thấy mặt liền hỏi cái này đâu?"

Can Tương cũng không trả lời hắn lời nói, ngược lại tiếp tục hỏi: "Vương Giáo Úy, người giết qua không ít người a? Phải chăng lo lắng có một ngày hội gặp báo ứng, bị người khác giết đâu?"

Vương Dương Minh nghe hắn nói như thế, xoát một tiếng đem giấu đi mũi nhọn Trọng Kiếm rút ra, chỉ định này Can Tương nói: "Thành thật khai báo,

ngươi đến là ai?" Tô Mộc gặp Vương Dương Minh đã xuất thủ, cũng rút ra Tùy Thân Bội Kiếm, chỉ định người kia, chỉ đợi cùng Vương Dương Minh cùng nhau lên trước giáp công.

Cổ Luân theo không rõ vì cái gì ba người đột nhiên rút đao khiêu chiến, sững sờ tại nguyên chỗ không biết nên làm sao bây giờ.

Can Tương lại cũng không sợ hãi, hất gơ tay lên một bên thiết chùy, nghĩa phần điền ưng nói: "Ta thụ sự phụ dạy bảo, đối với Ma Tộc Dư Nghiệt, từ trước đến nay sẽ không thủ hạ lưu tình, ngươi cái này người trong Ma tộc, hôm nay gặp được ta Can Tương, là ngươi không may, không muốn đi, ăn ta một chùy, hạ này Vô Gian Địa Ngục đi thôi!"

Vương Dương Minh nghe hấn nhận định chính mình là Ma Tộc, trong lòng được không kinh ngạc, nhưng là mắt thấy đối phương thể công hung mãnh, chính mình căn bản không có thời gian giải thích cho đối phương. Hai người lấy nhanh đánh nhanh, trong khoảnh khắc qua hơn hai mươi chiêu, Tô Mộc ở một bên tùy thời chuẩn bị tham chiến, lại phát hiện hai người này nội lực ở trong sân ngang dọc, chính mình trong lúc nhất thời căn bản cảm không vào tay qua.

20 chiêu đã qua, Vương Dương Minh thấy đối phương võ công mười phần tinh mạnh, mình không thể tốc thắng, hấn động chân nộ, phát động lên Cửu Dương Thần Công cùng Càn Khôn Đại Na Di, trong lúc nhất thời uy danh hiển hách, đem người kia đè xuống. Người kia thủ đến chặt như ném cối, giao chiến bên trong dù bận vẫn ung dung nói: "Tốt tặc tử, học đồ, vật còn thật không ít, ngươi là như thế nào học trộm Càn Khôn Đại Na Di cùng Cửu Dương Thần Công!"

Vương Dương Minh tâm đạo ngươi người này làm sao lại hội ngâm máu phun người, không thèm để ý người này, chỉ là gấp rút tiến công không nói lời nào.

Nhưng là theo Can Tương, tình huống liền biến thành bởi vì chính mình nói trúng Vương Dương Minh tâm sự, cho nên tâm hấn hư không dám trả lời, nghe hấn tiếp tục nói: "Vì cái gì ngươi chỉ dùng chúng ta Nhân Tộc võ công cùng ta đối địch? Ngươi học những Ma Tộc đó công pháp đâu? Ngươi giết nhiều người như vậy làm hiển tế, sẽ không không có luyện được mạnh mỗi gì tới đi!"

Vương Dương Minh nghĩ thầm ngươi người này làm sao lại nhận định ta là người trong Ma tộc đâu, hấn đang muốn mở miệng bác bỏ, Tô Mộc chợt hoảng sợ nói: "Bảy mươi hai đường Địa Sát Thần Chùy! Ngươi từ nơi nào học được!"

Vương Dương Minh không biết Tô Mộc lời nói là có ý gì, đối diện Can Tương lại đột nhiên sắc mặt thay đổi, nhảy ra vòng tròn, đối Tô Mộc nói: "Làm sao ngươi biết ta võ công theo thầy học!"

Tô Mộc ngừng chính muốn lần nữa tiến lên khiêu chiến Vương Dương Minh, đối Can Tương nói: "Ta là Quốc Tử Giám xếp hạng mười hai Tô Mộc, đây là xếp hạng 13 Vương Dương Minh, cũng là Tấn Nghi Sinh Viện Trưởng tân thu đồ đệ. Xin hỏi ngươi cùng ta Quốc Tử Giám bên trong có gì sâu xa, vì sao lại làm Tam Giáo tập bảy mươi hai đường Địa Sát Thần Chùy?"

Này Can Tương nghe được Tô Mộc lời ấy, bán tín bán nghi nói: "Các ngươi là Quốc Tử Giám người?"

Tô Mộc bắt đắc dĩ, đành phải đem chính mình Quốc Tử Giám Yêu Bài lấy ra cho người kia nhìn, người kia gặp Yêu Bài bên trên viết cái mười hai, lúc này mới vững tin không thể nghi ngờ. Hấn thu cái búa, hai đầu lông mày nghiêm túc thần sắc không còn sót lại chút gì, chỉ gặp hấn từ bên hông mình móc ra một Khối Bài Tử, Vương Dương Minh cùng Tô Mộc nhìn lại, gặp này Mộc Bài cùng Tô Mộc bên hông mang theo không khác nhau chút nào, chỉ là cấp trên viết số tự là sáu.

Tô Mộc cùng Vương Dương Minh tất cả đều kinh hãi, không dám tin tưởng nói ra: "Lục Sư Huynh?"

Can Tương ha ha cười nói: "Không muốn thế mà tại ngoài vạn dặm, gặp được chúng ta Quốc Tử Giám người!"

Ba người lần nữa ngồi xuống, một phen tự, Vương Dương Minh cùng Tô Mộc thế mới biết, nguyên lai Lục Sư Huynh Can Tương nhập môn rất sớm, đi theo Tam Giáo tập Tiêu Dao Tử học tập Đoán Tạo Chi Thuật cùng võ đạo, học có sở thành về sau quyết ý ra ngoài xông xáo một phen, hấn rồi đi Quốc Tử Giám thời điểm, Tô Mộc đều còn không có nhập môn, chớ nói chi là Vương Dương Minh. Cho nên ba người lẫn nhau không biết.

Về sau Can Tương tại Trung Nguyên các nơi du lịch thật lâu sau, thu thập đoán tạo sở dụng tài liệu quý hiếm, hấn cảm thấy Trung Nguyên mặc dù lớn, dù sao có một ít tài liệu là tìm không được, mà Tây Vực Chư Quốc lòng đất thường thường chôn giấu rất nhiều còn không muốn người biết trân quý khoáng sản, thế là khởi hành đi vào Tây Vực.

Hấn bị đại mạc phong quang hấp dẫn, dần dần ở đây định cư lại, học được dân bản xứ lời nói cùng cách sống, rốt cuộc bỏ không được rồi đi. Lần trước hấn bởi vì muốn tìm một loại tài liệu tiến về Đại Hạ, trùng hợp cứu Cổ Luân theo cùng Cổ Lực Na Trát, bởi vì muốn dẫn lấy hai người, không tiện lại đi Trường An tiếp Quốc Tử Giám sư phụ Sư Thúc, trong lòng còn có chút tiếc nuối. Không muốn tại Yên Kỳ Biên Giới thế mà đụng phải Tô Mộc cùng Vương Dương Minh, thật sự là vui mừng quá đổi.

Can Tương hỏi đến Quốc Tử Giám đám người hiện tại tình trạng, biết được mọi người hết thấy đều mạnh khỏe, trong lòng an lòng, nghe nói Trần Bá Tiên mấy người cũng đều đến Tây Vực, kích động nói: "Ta có hồi lâu không thấy Tử Sư Huynh cùng Ngũ Sư Huynh, chúng ta đợi chút nữa tranh thủ thời gian lên đường đi tìm bọn họ."

Vương Dương Minh nói: "Dưới mắt bọn họ cùng ta Ứng Dương quân sĩ binh cùng một chỗ, không biết hạ lạc như thế nào, chúng ta nhất định phải mau chóng tìm tới bọn họ, bọn họ không có lương thực cùng nước sạch, kiên trì không quá lâu."

Can Tương gật gật đầu, Vương Dương Minh lại hỏi Can Tương nói: "Lục Sư Huynh, ngươi vừa rồi vì cái gì một mực chắc chắn ta là người trong Ma tộc

đâu?"

Can Tương cười nói: "Ta gặp người thể lực hùng hồn, này một trăm cân Huyền Thiết Trọng Kiếm căn bản không phải người bình thường có thể làm cho động, mà lại vừa giao thủ một cái, ta phỏng đoán người Nội Lực Tu Vi đã tại Lục Phẩm trở lên, ta muốn thể gian Trừ Ma tộc nhân cường tráng thể phách cùng tốc thành công pháp, lại có ai có thể tại trẻ tuổi như vậy thời điểm liền có được cường đại như vậy thực lực. Cho nên ta hoài nghi người là Ma Tộc người, vì luyện công đã giết không biết vài trăm người, hiện khi biết người lại là tán Viên Trưởng đồ đệ, này hết thảy đều không kỳ quái."

Bạn đang đọc truyện *Dương Minh Ký Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 110: Kiếp sau trùng phùng :

Vương Dương Minh cười nói: "Lục Sư Huynh, nếu như vừa rồi chúng ta không có kịp thời lộ ra Yêu Bài, chỉ sợ hai ta lúc này đã có một cái thụ thương."

Can Tương hồ thẹn không thôi: "Năm đó ở Quốc Tử Giám cầu học thời điểm, sư phụ liền nói con người của ta tính tình quá mức vội vàng xao động, khẳng định sẽ xảy ra chuyện, quả nhiên bị hấn nói bên trong, nếu như ta hôm nay không cẩn thận đưa người thương tổn, vậy thì thật là chớ tội lỗi lớn."

Mấy người thu thập sẵn sàng, liền phải xuất môn đi tìm Ứng Dương quân hạ lạc, Can Tương ở chỗ này sinh hoạt nhiều năm, đúng lý hết sức quen thuộc, tự nhiên do hấn dẫn đường. Mới ra đến cửa, chợt nghe được cửa thôn có người ồn ào, Can Tương ngạc nhiên nói: "Nơi này mười phần vắng vẻ, thường ngày liền xem như Triều Đình Địa Phương Quan trừ một năm thu hai lần thuế, cũng rất ít tới nơi này, không biết là ai tới."

Mấy người chính đang nghi ngờ ở giữa, đã có mấy thớt ngựa nhai chạy tới, Vương Dương Minh gặp cái kia lập tức người mặc là Ứng Dương Quân Phục sắc, mừng lớn nói: "Là ta quân tướng sĩ!"

Hấn âm ỉ hô to, người kia cũng hô to đáp lại, trong khoảnh khắc vọt tới mấy người trước người, xuống ngựa bái nói: "Thông soái, chúng ta cuối cùng là tìm tới người!"

Vương Dương Minh gặp người kia quả nhiên là hấn quân bên trong tướng sĩ, vội vàng hỏi hấn nói: "Hon người đâu?"

Người kia nói: "Ta làm chuyến này tiên phong trước đến nơi đây dò đường, hon người hấn là lập tức tới ngay."

Vương Dương Minh vội vàng cùng hấn đến cửa thôn nghênh đón, chỉ một lúc sau, gặp đại đội nhân mã hướng nơi này đến, Trương Khiên, Vương Chấn, Trần Bá Tiên, Cố Tích Phong bọn người ở chính giữa, mọi người nhìn thấy Vương Dương Minh cùng Tô Mộc tại cửa thôn đứng đấy, đều nhao nhao ra roi thúc ngựa đến đây. Trần Bá Tiên bọn người một cái bước xa xông về phía trước, ôm Vương Dương Minh cùng Tô Mộc nói: "Tiểu sư đệ, tiểu sư muội, các người không có việc gì, thật sự là quá tốt!"

Vương Dương Minh cùng bọn hấn từng cái ôm ấp chúc mừng, lúc này mới đi đến Trương Khiên trước người, nói: "Hầu Gia, chúng ta vừa mới từ Quý Môn Quan chạy một vòng trở về, đang muốn xuất phát đi tìm các người, không nghĩ các người lại tới trước."

Trương Khiên gặp Vương Dương Minh cùng Tô Mộc vô sự, trong lòng cũng cao hứng, nói ra: "Các người không có việc gì liền tốt. Nơi đây khả năng nghỉ ngơi? Chúng ta ở đây làm sơ chỉnh đốn."

Vương Dương Minh vội vàng mệnh lệnh chúng nhân đem mã thất đều phóng tới ốc đảo các nơi ăn cỏ. Đúng lúc này, trong đám người đập ra một người đến, một thanh đụng vào Vương Dương Minh trong ngực, khóc rống nói: "Dương Minh ca ca, ta coi là... Ta cho là ta sẽ không còn được gặp lại người!" Vương Dương Minh cảm thấy mình trong ngực gầy yếu thân thể run nhẹ, hấn vỗ người kia bả vai, nhẹ giọng an ủi: "Bích Lạc, đừng khóc, ca ca người ta phúc lớn mạng lớn, không có việc gì, nhanh lên một chút, để người ta chế giễu." Bích Lạc cái này mới rời khỏi hấn ôm ấp, nhưng mà lại cũng không tiếp tục chịu rời đi bên cạnh hấn nửa bước, ngay lúc sắp khi hấn Tiểu Vĩ Ba.

Vương Dương Minh dẫn Trương Khiên bọn người đi đến Lò Rèn trước, Can Tương sớm đã ra đón. Trần Bá Tiên cùng Lữ Phụng Tiên nhìn thấy Can Tương, giật nảy cả mình, đều hô: "Lục Sư Đệ,

Người tại sao lại ở chỗ này!"

Can Tương tiến lên cùng hai người một cái Hùng Bão, sững nói lời tạm biệt tình. Trần, Lữ hai người lại đem vương Phán Phán, Tử Cát bọn người từng cái cùng Can Tương dẫn kiến, Can Tương gặp Quốc Tử Giám mọi người uy danh rất nặng, cả đám đều có cao minh võ nghệ mang theo, tâm đạo những năm này Quốc Tử Giám quả nhiên là cực kỳ hưng vượng, chính mình thân là Quốc Tử Giám một phần tử cũng cảm thấy có mặt mũi.

Lúc này Trương Khiên đã bị Vương Dương Minh dẫn đi đến Can Tương trước người, nghe nói hấn là Quốc Tử Giám người, tiến lên kinh hi nói: "Lão phu

bắt ngờ ở đây gặp được Quốc Tử Giám Tinh Anh Đệ Tử, thật sự là không thắng niềm vui."

Can Tương nghe Trần Bá Tiên nói người này là chuyên này Sứ Đoàn đầu lĩnh, lại là Hoàng Đế khâm trang bìa ba phẩm Bác Vọng hầu, gấp hướng hân hành lễ. Can Tương thấy mọi người tuy nhiên mỗi một cái đều là mặt mũi tràn đầy vui sướng, nhưng cũng không thể che hết mọi mặt thần sắc, lập tức hướng mọi người nói: "Cái này trong thôn lạc không có mấy hộ nhân gia, các người có thể nhao nhao tiến đến tá túc, chỉ cần cho bọn hắn một điểm củi gạo tiền là được, bọn họ nhất định hoan hỉ không hết. Chỉ là đoán chừng toàn thôn cộng lại cũng vô pháp dung nạp các người cái này hơn một trăm người, hơn người liền ở ta nơi này Lò Rèn bên trong an giấc đi."

Vương Dương Minh vội vàng phân phó mọi người nghỉ chân công việc, đợi an bài sẵn sàng về sau, mới cùng Trương Khiên một đạo tiến Can Tương Lò Rèn, Cổ Tích Phong. Trần Bá Tiên bọn người bồi ở một bên, Vương Dương Minh đối Cổ Tích Phong nói: "Lão Cổ, chúng ta được cứu về sau liền tiến đến chúng ta Ứng Dương quân trụ sở đưa nước, lại phát hiện các người người đã đi nhà trống, chung quanh còn có chiến dấu dấu vết, quân ta còn từ bốn cái chiến sĩ, chúng ta đi sau các người đến gặp được cái gì?"

Cổ Tích Phong thở dài một tiếng, lúc này mới đem Vương Dương Minh cùng Tô Mộc đi sau đó phát sinh tình huống nói cho bọn hắn nghe. Nguyên lai ngày đó, Vương Dương Minh rời đi doanh địa đi tìm Tô Mộc về sau, Cổ Tích Phong bọn người khổ đợi đến giữa trưa cũng không thấy này năm cái cưỡi ngựa mà đi người trở về, càng không thấy Vương Dương Minh cùng Tô Mộc tin tức. Cổ Tích Phong gặp quân đội sĩ khí sa sút, nghĩ thầm vô luận như thế nào không thể đợi thêm, chính mình cái này một nhóm người xem ra chỉ có thể mạo hiểm qua tìm nước.

Quân đội chưa xuất phát, bỗng nhiên có số lớn Yên Kỳ Quốc Quân đội từ Bắc Phương đột kích, Cổ Tích Phong gặp này sóng quân đội ước chừng tại năm trăm người thượng hạ, phe mình tuy nhiên sĩ khí sa sút, lương trước có thể nhất chiến. Hắn hướng mọi người nói: "Đối phương có lập tức, có nước, có lương thực, chúng ta chỉ cần đem bọn hắn giết lui, bọn họ vật tư liền quy ta nhóm sở hữu." Câu nói này so cái gì trước khi chiến đấu động viên đều hữu hiệu, Ứng Dương quân mọi người nhao nhao nóng lòng muốn thử, kết trận liền lên nghênh địch. Tuy nhiên lấy Uyên Ương Trận đem đối phương toàn bộ tiêu diệt, nhưng cũng bởi vì thời gian dài không có ăn cơm uống nước dẫn đến suy yếu, cuối cùng có bốn người mệnh tang chiến trường.

Cổ Tích Phong bắt đối phương một người sống, mệnh Bích Lạc khi phiên dịch, hỏi khéo đối phương tin tức, mới biết được phe mình phải ra năm người không có ra ngoài bao lâu liền cùng cái này một đám Biên Phòng Quân gặp được, năm người này liền chết phần chiến, oanh liệt đền nợ nước, về sau Biên Phòng Quân theo năm người lúc đến dấu vết hướng phía nam mà đến, đối Ứng Dương quân khởi xướng đột kích.

Cổ Tích Phong nghe nói về sau, biết này năm trăm Biên Phòng Quân bắt quả là tiền tiêu, đằng sau khẳng định còn sẽ có cuộn cuộn không dứt truy binh, không lo được an táng chiến tử mọi người thi thể, liền mạng lớn nhà nhanh chóng nhổ trại rời đi. Ứng Dương quân đến địch nhân năm trăm người cấp dưỡng, riêng phần mình cười trên địch nhân chiến mã, một bên hướng đông phương tiến lên, một bên trên ngựa uống nước ăn cơm, bọn họ đồng tiến lộ tuyến so Vương Dương Minh cùng Tô Mộc lộ tuyến thoáng có chỗ chênh đi, cho nên không thể đụng gặp bọn họ.

Mọi người nhất lộ hướng đông nam phương hướng phi nước đại, rốt cục tại một ngày đêm về sau tìm được một chỗ ốc đảo, dàn xếp lại. Hoi nghỉ ngơi một chút, Cổ Tích Phong sai người ra đi tìm hiểu tin tức, trải qua hỏi thăm ốc đảo bên trong định cư người ta, biết được phía bắc có một chỗ ốc đảo, là cái này phương viên trăm dặm trong vòng trừ mảnh này ốc đảo bên ngoài duy nhất một chỗ có dấu vết người địa phương. Cổ Tích Phong lương trước Vương Dương Minh cùng Tô Mộc võ công rất cao, hẳn là sẽ không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, hai người chắc là hướng chỗ kia ốc đảo qua, thế là đốt lên toàn bộ binh mã, chuẩn bị sung túc lương thực cùng nước sạch, lúc này mới hướng Bắc Phương mà đến, một đường tìm được.

Vương Dương Minh nghe Cổ Tích Phong nói đơn giản, nhưng trong lòng biết, lúc ấy bọn họ đã biết được Biên Phòng Quân ngay tại mặt phía bắc, nhưng vẫn là một đường hướng bắc mà đến, chắc là đã ôm định hẳn phải chết quyết tâm tới tìm hắn cùng Tô Mộc. Vương Dương Minh tuy nhiên trong lòng cảm động, nhưng vẫn là trách cứ Cổ Tích Phong nói: "Ta cùng Tô Mộc tánh mạng cùng Sứ Đoàn một đám so ra, bắt quả là việc nhỏ, các người không nên mạo hiểm lớn như thế đến tìm chúng ta."

Bạn đang đọc truyện *Dương Minh Kỳ Convert* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 111: Thổ lộ .:

Cổ Tích Phong nói: "Đây không phải ta ngoài ý muốn nghĩ, là Trương Đại Nhân kiên trì muốn làm như thế. Trương Đại Nhân nói, người là Ứng Dương quân lĩnh hồn chỗ, coi như để lên toàn bộ thân gia, cũng không thể để người xảy ra chuyện."

Vương Dương Minh lại không nghĩ rằng Trương Khiên coi trọng như thế chính mình, trong lòng cảm động. Lập tức đối Trương Khiên vái chào tới đất, cảm tạ hân thành ý. Trương Khiên cười nói: "Các người đều là thiết huyết quân nhân, lão phu tuy nhiên không là quân nhân, nhưng cũng là cái huyết tính Nam Nhị, về sau tuyệt đối không nên làm tiếp loại này khách khí sự tình. Chúng ta Sứ Đoàn cùng các người Ứng Dương quân một thể đồng tâm, đều là người một nhà."

Vương Dương Minh gật gật đầu, lại nghĩ tới một chuyện, đối Cổ Tích Phong nói: "Chúng ta bây giờ tại Biên Giới đây phía bắc, chỉ sợ cách bọn họ Yên

Kỳ nước phía nam Biên Phòng Quân không có có bao xa, các người có thể nghĩ đến tới này chỗ ốc đảo tìm tìm chúng ta, chỉ sợ những lính biên phòng kia cũng có thể nghĩ đến. Ta nhìn, nơi này cũng không phải nơi ở lâu."

Cố Tích Phong nghe Vương Dương Minh nói như thế, đã thâm dĩ vi nhiên. Vương Dương Minh đối Can Tương nói: "Lục Sư Huynh, người lâu dài ở chỗ này sinh hoạt, hẳn là đối với nơi này tình huống rất quen thuộc, phía nam Biên Phòng Quân trụ sở cách các người nơi này có bao xa?"

Can Tương nói: "Phía nam Biên Phòng Quân lớn nhất phía nam cố định trụ sở cách nơi này có cách xa sáu trăm dặm gần, ấn lý thuyết bọn họ bình thường sẽ không tới nơi này tuần tra. Ta nơi này thật sự là cá nhân khỏi hi hữu đến địa phương, người ở đây tuy nhiên tại trên danh nghĩa là Yên Kỳ Quốc Tử dân, nhưng trên thực tế trừ nộp thuế bên ngoài, cùng Yên Kỳ nước ngày thường không có bất kỳ cái gì lui tới, Chính Phủ đối nơi này cũng là Mờ 1 mắt, Nhắm 1 mắt. Ta ở chỗ này sinh hoạt nhiều năm như vậy, cũng bắt quá hàng năm gặp bọn họ đến thu hai lần thuế má, dư thời gian chưa bao giờ gặp có phía chính phủ người tới đây."

Vương Dương Minh nói: "Nhưng là tình huống bây giờ khác biệt, bọn họ đã có thể chặn đứng chúng ta phải đi ra tìm kiếm nguồn nước người, nói rõ bọn họ tuyến đầu Trần Địa đã thật to đi về phía nam một bên chuyển dời. Cần thận chạy được vạn năm thuyền, ta nhìn chúng ta nhất định phải đề phòng kỹ hơn, nếu như nơi này có bất kỳ biến cố gì, chúng ta lập tức liền muốn đi." Hắn nói lời này, trong lòng là có khí, Ứng Dương quân tuy nhiên tuân tự từ chín người, nhưng là chủ lực vẫn còn tồn tại, mọi người hiện nay ăn uống no đủ, đối phương cũng là đến cái năm ngàn người đại đội, bọn họ cũng có lòng tin toàn thân trở ra, đến lúc đó bọn họ cười trên chiến mã, một đường hướng tây một bên phi nước đại, không cần một ngày liền có thể ra Yên Kỳ Biên Giới tiến vào Quy Tư.

Cố Tích Phong đồng ý Vương Dương Minh thuyết pháp, liền đi an bài cảnh giới trạm canh gác thay phiên phiên trực. Hơn người riêng phần mình trở về nghỉ ngơi thật tốt, cũng là những người này thực sự mệt mỏi cực kỳ, đêm nay thái bình vô sự, mọi người nhao nhao ngủ say sưa.

Vương Dương Minh tuy nhiên mất máu không ít, nhưng là sau khi ăn xong vận công một phen, tinh lực phục hồi, thật cũng không cảm thấy có cái gì trở ngại. Hắn lo lắng Tô Mộc thoát nước sau thân thể còn chưa hoàn toàn khôi phục, đi đến năng chỗ ở đi vào thăm viếng, gặp Tô Mộc đang dốc lòng tĩnh tọa, hẳn vốn không muốn quấy rầy, nhưng là Tô Mộc mặc dù tại vận công thời khắc, Linh Đài lại là một mảnh Không Minh, sớm nghe được Vương Dương Minh tiếng bước chân.

Nàng mở to mắt, nhìn lấy Vương Dương Minh nói: "Đêm hôm khuya khoắt không đi nghỉ ngơi, đến chỗ của ta làm gì?"

Vương Dương Minh nói: "Ta sợ thân thể người còn chưa khôi phục, bởi vậy qua đến xem thử người."

Tô Mộc nói: "Đa tạ tiểu sư đệ quan tâm, ta không sao, ngủ một giấc ngày mai hẳn là liền tốt, người vẫn là mau đi về nghỉ đi, ngày mai chúng ta cứ chỉ còn muốn người định đoạt, người có thể không thể không có tinh thần."

Vương Dương Minh kinh ngạc nói: "Hai ta nhận biết lâu như vậy, hôm qua lại vừa mới tao ngộ sinh tử Đại Nan, coi là bạn cùng chung hoạn nạn, làm sao ta cảm thấy người hôm nay đối ta ngược lại là xa lạ?"

Tô Mộc cười nhạt nói: "Hai ta luôn luôn là Quân Tử chi giao Đạm như Thủy, tiểu sư đệ làm sao đột nhiên nói xa lạ không xa lạ đâu?"

Vương Dương Minh còn muốn cùng với nàng bắt chuyện vài câu, lại luôn cảm thấy nàng trong lời nói có một chỗ không nói rõ được cũng không tả rõ được xa cách ý vị. Hắn không biết Tô Mộc làm sao, thường ngày Tô Mộc tuy nhiên sẽ không đối với hắn hảo ngôn hảo ngữ, nhưng cũng sẽ cùng hắn cãi nhau, nhưng là hôm nay Tô Mộc đối với hắn nho nhã lễ độ, lại làm cho hắn không lý do cảm thấy xa lánh. Hắn gặp Tô Mộc cũng không có tâm tư phản ứng đến hắn, đành phải hậm hực cáo từ, trở về buồn buồn nằm ngủ.

Đang nằm, nghe được có người gõ cửa, Vương Dương Minh đứng dậy đi mở cửa, thấy là Bích Lạc, khoác áo ngủ tại đứng ở cửa. Vương Dương Minh kinh ngạc nói: "Người nửa đêm không ngủ, đến chỗ của ta làm gì?" Hắn lo lắng Bích Lạc bị cảm lạnh, vội vàng để cho nàng vào nhà, từ trên giường đem chăn mềm ôm hạng ở trên người nàng.

Bích Lạc nói: "Ca ca, ta ngủ không được."

Vương Dương Minh cười nói: "Người làm sao ngủ không được à nha? Nói cho ta một chút, có tâm sự gì?"

Bích Lạc cúi đầu, nhỏ giọng nói: "Hôm qua chúng ta hướng phía đông qua, một đường đi tới đều không có nhìn thấy người cùng Tô tỷ tỷ thân ảnh, ta nghĩ đến đám các người đã gặp bất trắc..." Nói đến đây nước mắt đỏ rào rào chảy xuống: "Ta cho là ta sẽ không còn được gặp lại người, lúc ấy thật sự là không muốn sống..."

Vương Dương Minh sờ sờ đầu nàng: "Ta già già cũng là Lục Phẩm cao thủ, nào có dễ dàng như vậy liền chết."

Bích Lạc nói: "Đại mặc bên trong, dù là võ công lại cao hơn người, cũng khó tránh khỏi hội cơ hàn mà chết. Dương Minh ca ca, ta lúc ấy quyết định, nếu như người thật gặp bất trắc, ta cũng không sống." Nàng lời nói này chém đinh chặt sắt, để Vương Dương Minh sợ hãi mà kinh hãi, chặn lại nói: "Tuyệt đối không thể, Bích Lạc, bất luận chuyện gì phát sinh, người đều phải cẩn thận còn sống, sao có thể tùy tiện liền có phí hoài bản thân mình suy nghĩ!"

Bích Lạc lắc đầu: "Dương Minh ca ca, ta hôm nay tới tìm người, không phải vì nói cái này."

Vương Dương Minh trong lòng cổ quái, hôm nay cái này là thế nào, Tô Mộc cũng tốt, Bích Lạc cũng tốt, đều có chút khác thường, cùng ngày thường khác biệt, để cho mình không nghĩ ra.

Bích Lạc nói khẽ: "Dương Minh ca ca, Bích Lạc năm nay mười bảy tuổi."

Vương Dương Minh a một tiếng, mạch đắc nhớ tới năm đó chính mình mới vừa cùng Bích Lạc quen biết lúc, nàng mới bắt quá là cái tiểu nha đầu. Thời gian mấy năm nhàn rỗi liền qua, Bích Lạc sớm trưởng thành duyên dáng yêu kiều thiếu nữ, tuy nhiên gầy yếu chút, nhưng mặt mày đã là Thanh Tú chi cực.

Nhớ tới năm đó tiểu cô nương này phụ mẫu đều mất sau thất hôn lạc phách ánh mắt, mà bây giờ nàng sớm đã thoát khỏi những bóng mờ đó, bắt đầu Tân Nhân Sinh, chỉ là những năm gần đây, nàng hoặc là tại Quốc Tử Giám ăn nhờ ở đậu, hoặc là tại mệnh mông đại mạc bên trong bồi chính mình một cùng hành quân, còn muốn tận mắt nhìn thấy chiến trường thảm liệt, thật là chưa từng có mấy ngày bình an vui sướng sinh hoạt. Trong lòng của hắn bỗng nhiên dâng lên vô số đau lòng cùng áy náy, kìm lòng không được đem Bích Lạc ôm vào ngực mình, nói: "Ngươi lớn lên, lại không là tiểu nha đầu."

Bích Lạc tại Vương Dương Minh trong ngực, không dám động đậy, nói khẽ: "Ca ca, ta muốn nói cũng không phải cái gì này."

Vương Dương Minh thả thoát nàng, hai tay vịn bả vai nàng, nhìn lấy ánh mắt của nàng nói: "Vậy là ngươi muốn nói cái gì đâu?"

Bích Lạc tránh ra Vương Dương Minh tay, chậm rãi đi đến trên chỗ ngồi ngồi xuống, nói: "Ca ca, ta biết Nữ Nhi Gia nói những lời này cũng không thích hợp, nhưng ta đêm nay nếu như không nói, về sau khả năng đều không có dũng khí nói." Nàng ánh mắt vô cùng kiên định mà nhìn xem Vương Dương Minh, lúc nói chuyện ngữ khí lại run nhẹ nhẹ, rõ ràng là nổi lên toàn bộ dũng khí mới nói ra miệng: "Dương Minh ca ca, ta thích ngươi, để cho ta vĩnh viễn bồi tiếp ngươi có được hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Dương Minh Kỳ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 112: Ngắm sao .:

Vương Dương Minh trong lòng đại động, Bích Lạc đối với hắn tâm tư, tuy nhiên chưa bao giờ nói rõ, nhưng hắn lại không phải người ngu, sao có thể nhìn không ra manh mối. Chỉ là hắn chưa từng có nghĩ đến Bích Lạc cũng sẽ có dạng này ánh mắt kiên định. Nguyên lai Bích Lạc lấy hết dũng khí thời điểm, là như thế này khiến người khí phách.

Bích Lạc không nói thêm gì nữa, chỉ bình tĩnh nhìn lấy hắn, chờ đợi lấy hắn trả lời, nàng mặc dù hết sức giữ vững bình tĩnh, nhưng mà trong lòng thực đang khẩn trương chi cực, sợ Vương Dương Minh nói ra không được hai chữ, chính mình một phen tình ý liền muốn phỏ mặc. Nàng âm thầm nắm chặt quyền đầu, móng tay khảm vào trong thịt, đều không phát giác gì.

Vương Dương Minh nội tâm lẫn lộn, suy đi nghĩ lại, vô số suy nghĩ trong lòng hắn lập đi lập lại giao chiến. Phải biết, trọng sinh đến nay, thành vì Thiên Hạ có ít cao thủ cũng là hắn lớn nhất truy cầu lớn lao, về sau biết được cao thủ ma tộc hắc bào ở bên nhìn chăm chăm, tùy thời chuẩn bị ra tay với mình, loại này mệnh lên khát vọng liền trở nên càng thêm mãnh liệt, quả thực là mỗi thời mỗi khắc đều quanh quẩn tại trong lòng hắn.

Có ý niệm này chiếm cứ lấy hắn tâm thần, đối với Tình Yêu Nam Nữ, liền không thể nào để ý. Cho dù đã sớm phỏng đoán đến Bích Lạc đối với mình tâm tư, hắn cũng một mực giả bộ như không biết, còn kiên trì cùng Bích Lạc huynh muội tương xứng, một là vì không ảnh hưởng chính mình tu hành, hai cũng không biết nên như thế nào đối mặt Bích Lạc tình ý. Còn nữa, muốn nói hắn đối Bích Lạc một điểm cảm giác đều không có, đó cũng là lừa mình dối người, chỉ là hắn một mực trốn tránh mặt đối với vấn đề này a. Nhưng là cho tới hôm nay, Bích Lạc rốt cục lấy dũng khí nói ra lời nói này, đã đến hắn không thể không đáp lại thời điểm.

Vương Dương Minh hít sâu một hơi, đề xuống trong lòng chưa tính toán gì suy nghĩ, rốt cục bình tĩnh chính mình tâm tình, chậm rãi nói ra: "Bích Lạc, ta thật rất cảm kích ngươi thích ta. Thẳng thắn giảng, ta đối với ngươi cũng không phải là không có tình ý, nhưng ta không thể..."

Bích Lạc lại đưa tay cắt ngang hắn đem muốn nói chuyện, nói khẽ: "Ngươi muốn nói ta đều hiểu. Dương Minh ca ca, ta sẽ không để cho ngươi bởi vì nhi nữ tư tình chậm trễ tu hành."

Nàng ngừng một lát, Vương Dương Minh tò mò nhìn nàng, không biết nàng muốn nói gì. Bích Lạc ngẩng đầu lên, nhẹ nhàng khẽ cười nói: "Ta muốn cả một đời bồi tại bên cạnh ngươi, dù là vô danh vô phận, chỉ cần có thể làm ngươi Tiểu Nha Hoàn, ta liền vừa lòng thỏa ý. Ta còn muốn luyện võ, trở thành giống như ngươi cao thủ mạnh mẽ, dạng này ta liền có thể tùy thời đến giúp ngươi, sẽ không bao giờ lại để một mình ngươi một mình phấn chiến, gánh chịu hết thảy."

Nàng nói, đem chính mình hai tay nâng lên, trong lòng bàn tay ẩn ẩn có chân khí lưu chuyển, tuy nhiên cái kia thật khí mưng mưng phần yếu ớt, cách nhất phẩm cảnh giới cũng còn kém đến rất xa, lại không thể minh bạch hơn được nữa chứng minh nàng đã bước vào con đường tu hành.

Vương Dương Minh lấy làm kỳ: "Ngươi cùng với ai học được Chân Khí?"

Bích Lạc cười nói: "Ta là cùng Vương công công học. Hắn dạy ta rất tốt, nói muốn thu ta vì nghĩa nữ đây."

Nguyên lai từ khi Vương Dương Minh cứu Vương Chấn nhất mệnh về sau, Vương Chấn liền luôn muốn làm chút chuyện gì để báo đáp Vương Dương Minh. Hắn gặp Bích Lạc là Vương Dương Minh bên người người,

Tuy nhiên tâm địa thiện lương, lại không có chút nào võ công mang theo, tăng thêm Bích Lạc tính tình ôn nhu, cho tới bây giờ không tranh với người chấp, coi như đối với hắn Vương Chấn, cũng là thời khắc lễ ngộ có thừa.

Wương Chấn đối tiểu cô nương này mười phần hoan hỉ, tâm đạo: Chính mình là cái hình dư người, đời này nhất định sẽ không còn có con nối dõi, tiểu cô nương này ôn tồn lễ độ, có phần được bản thân niềm vui, không bằng đưa nàng thu làm nghĩa nữ, lại truyền cho nàng một thân võ công, cũng coi là đối Vương Dương Minh ân cứu mạng một điểm nho nhỏ báo đáp. Bích Lạc lúc đầu còn không thể nào dám nói chuyện với Vương Chấn, tiếp xúc được nhiều, mới phát hiện cái này Vương công công tuy nhiên ngẫu nhiên tính khí nóng nảy, trên thực tế không có bao nhiêu tâm tư, là cái tính tình bên trong người.

Nàng gặp mỗi lần Vương Dương Minh gặp khó khăn, đều là cùng Quốc Tử Giám mọi người hoặc Cố Tích Phong bọn người thương lượng đối sách, bởi vì những người này trên thân đều có cao minh võ công, có thể giúp được hắn. Mà chính mình hai tay không có trời gà chi lực, hoàn toàn không giúp được Vương Dương Minh, thế là quyết tâm hướng Vương Chấn thỉnh giáo võ công. Vương Chấn chỗ luyện võ công là Đại Nội Cao Thủ nhiều đời truyền thừa, những người này phần lớn là thái giám, vốn là đi âm nhu một đường, Bích Lạc là nữ tử, chính là luyện đoạn đường này võ công giỏi tài liệu, lập tức liền truyền Bích Lạc Nội Công Tâm Pháp. Không muốn Bích Lạc đối cái này âm nhu võ công lĩnh ngộ mười phần nhanh, mới bất quá thời gian vài ngày liền đã Tiểu Hữu Sở Thành, mắt thấy lại có nửa tháng liền có thể đột phá nhất phẩm, Vương Chấn mười phần hoan hỉ, Bích Lạc càng là nhảy cẫng hoan hô.

Người thường thường là như thế này, một khi có thực lực, đi qua những cái kia không dám nói lời nào, không dám nghĩ sự tình, liền trở nên không phải khó khăn như vậy. Bích Lạc từ khi đi đến võ học đường về sau, dũng khí cũng so qua hướng gia tăng không ít, rốt cục ở cái này Sleepless Night, đem chính mình nội tâm chỗ có ý tưởng đều nói cho Vương Dương Minh.

Wương Dương Minh tâm đạo Vương Chấn tuy nhiên không phải võ công gì cao thủ, nhưng là mình quan sát hắn tu tập võ công, thật sự là một môn sâu xa khó hiểu võ học, chỉ là chính hắn lĩnh ngộ còn chưa đủ thấu triệt a. Bích Lạc như là đã đi đến tu tập võ công đường, hắn cũng mười phần thay nàng hoan hỉ.

Bích Lạc đã rời đi, Vương Dương Minh vẫn còn tại nguyên chỗ ngăn người, vừa mới Bích Lạc nói những lời kia còn ghé vào lỗ tai hắn quanh quẩn. Thiếu niên tính cách, đối với tình một trong sự tình, khó khăn nhất tận tình. Tâm hắn nghĩ tán loạn, lường trước chính mình tất nhiên là ngủ không được, đành phải không mặc y phục, qua bên ngoài đi đi.

Lúc này đã là trời tối người yên, trừ canh gác binh lính tại Thôn Làng bên ngoài phòng thủ, toàn bộ trong thôn đều im ắng. Vương Dương Minh dò xét một tuần, gặp binh lính phòng vệ sâm nghiêm, lường trước hắn là vô sự, liền chậm rãi đi trở về. Đi qua một chỗ lập tức bỏ, nghe được có người nhỏ giọng thì thầm đang nói chuyện, tâm đạo muộn như vậy còn có ai ở bên ngoài, cũng đừng là địch nhân Gian Tế trà trộn vào đến, lập tức bắt động thanh sắc, lặng lẽ đi đến thanh âm phụ cận, lưu tâm xem xét.

Hắn khinh công đã cao, người nói chuyện không có chút nào phát giác hắn đến phụ cận. Hắn nghe thanh âm, trong lòng yên lòng, nguyên lai là vương Phán Phán thanh âm. Vương Dương Minh buồn bực nói: "Cái này Tiểu Mập Mập không trong phòng ngủ, chạy đến nơi đây làm gì."

Hắn lặng lẽ thò đầu ra, gặp vương Phán Phán bên người còn ngồi một cái mằm bóng người, nhìn phục sức là Trầm Thanh lông mày không thể nghi ngờ. Vương Dương Minh trong lòng nhưng, tâm đạo nguyên lai cái này một đôi ở chỗ này nói chuyện yêu đương, chính mình đến có thể không phải lúc, hắn hữu tâm phải nhanh rời đi, lại lo lắng hai người này võ công đều không yếu, chính mình một cái sơ sẩy bị bọn họ phát hiện, tràng diện liền lung tung hơn, đành phải nín thở ngưng thần, núp trong bóng tối, muốn đợi hai người rời đi về sau chính mình lại im ắng trở về. Thuận tiện hắn cũng muốn nghe xem hai người này đều đang nói những chuyện gì, đây là người trẻ tuổi lòng hiếu kỳ, cũng không phải có cái gì bất lương tâm tư.

Nghe được vương Phán Phán đang miệng lưỡi lưu loát, nói mình những năm gần đây kiến thức, chắc là muốn bác Trầm Thanh lông mày niềm vui. Lại nghe được Trầm Thanh lông mày bỗng nhiên cắt ngang vương Phán Phán lời nói, chỉ trên trời nói: "Người nhìn, tình không thật đẹp!"

Wương Phán Phán nói lầm bầm: "Chúng ta tại Tây Bắc thời gian dài như vậy, Thiên lúc trời tối nhìn đều là cái này tình không, ta đều nhìn chán lệt ra."

Wương Dương Minh trong lòng buồn cười, thâm nghĩ, người cái này Tiểu Mập Mập, cùng Trầm Thanh lông mày ở chung lâu như vậy, vẫn là không có học được nói chuyện yêu đương đạo lý. Người nói những cái kia kiến thức, đừng nói Trầm Thanh lông mày, ta đều không thể nào thích nghe. Cho tới nay mọi người màn trời chiếu đất, ngày hành quân đêm, ít có rảnh rỗi thường thức phong cảnh, thật vất vả hôm nay qua một ngày thái bình vô sự sinh hoạt, Trầm Thanh lông mày muốn ngắm sao thật sự là không thể bình thường hơn được sự tình, lúc này người nên lập tức phụ họa, tốt nhất có thể đem trên trời những cái kia chòm sao đều cho Trầm Thanh lông mày nói một chút, đã phối hợp nàng lời nói, lại ra vẻ mình học rộng, đây mới là nói chuyện yêu đương Chính Đạo nha.

Trầm Thanh lông mày gặp vương Phán Phán cũng không có đem ý nghĩ đặt ở ngắm sao bên trên, sâu kín thở dài một hơi. Vương Phán Phán đối cái này ngược lại là miễn cưỡng, vội vàng hỏi nói: "Su tử, người có cái gì không vừa lòng địa phương, nói cho ta một chút, có lẽ ta có thể giúp người?"

UU đọc sách hoan nghênh rộng rãi Thư Hữu quang lâm duyệt, mới nhất, nhanh nhất, nóng nhất tác phẩm đang viết đều ở UU đọc sách! Điện thoại di động Người sử dụng mời đến duyệt.

Chương 113: Thụ Nhân Dĩ Ngự không bằng Thụ Nhân Dĩ Ngự :.

Trầm Thanh lòng mảy gặp vương Phán Phán đối với mình tuy nhiên hết sức quan tâm, không chút nào không hiểu trong lòng mình suy nghĩ, thăm thăm nói ra: "Tâm tư ta, người sẽ không hiểu. Phán Phán, người là Người tốt, người đối tâm tư ta ta cũng minh bạch, nhưng ta luôn cảm thấy hai ta không thích hợp."

Vương Phán Phán không nghĩ tới Trầm Thanh lòng mảy như thế dễ như trở bàn tay liền đem chính mình nội tâm chỗ sâu nhất tâm tư nói ra, gấp đến độ đầu đầy mồ hôi, không biết nên đối phó thế nào. Vương Dương Minh lại nghĩ, xem ra vương Phán Phán ý đồ kia, Trầm Thanh lòng mảy đã sớm nhìn ra, nhìn nàng nguyên ý đêm hôm khuya khoắt đi ra bởi vương Phán Phán nói chuyện phiếm, chắc hẳn nàng đối vương Phán Phán cũng không phải là hoàn toàn không có cảm giác, chỉ là giữa hai người còn kém như vậy chút ý tứ, cũng bởi vì cái này chút ý tứ, cho nên hai người quan hệ chậm chạp không thể lại hướng phía trước tiến lên.

Trầm Thanh lòng mảy gặp vương Phán Phán gấp mặt đỏ, nói khẽ: "Ta ngẫu nhiên cũng sẽ nghĩ, tương lai mình muốn tìm một cái dạng gì người khi phụ quân ta. Cho tới bây giờ, ta cũng không có hoàn toàn nghĩ rõ ràng, nhưng là ta cảm thấy có mấy đầu nguyên tắc, hẳn là muốn tuân theo." Nàng dựng thẳng từ bản thân ngón tay, một đầu một đầu Địa Số đi qua, nói ra: "Đầu tiên muốn chính trực, thứ hai muốn thiện lương. Đệ Tam là võ công cao cường, Đệ Tứ là nho nhã lễ độ, Đệ Ngũ là khôi hài hài hước..."

Vương Phán Phán không biết nên ứng đối như thế nào, Vương Dương Minh lại ở trong lòng tính toán, vương Phán Phán làm người chính trực thiện lương, cái này thứ nhất thứ hai đầu đều là thỏa mãn, hẳn được danh sư chỉ điểm, tuổi còn nhỏ đã phá vỡ mà vào Lục Phẩm cảnh giới, võ công cao cường đầu này cũng là thỏa mãn. Hẳn tính cách chân chất, đối với người tuy nhiên chưa nói tới nho nhã lễ độ, nhưng cũng tuyệt đối là lấy Lễ đối đãi, mà lại tính tình ôn nhu, rất ít nổi giận, cái này đầu thứ tư miễn cưỡng cũng có thể thỏa mãn. Xem ra lớn nhất thiếu thốn nhất là đầu thứ năm khôi hài hài hước, tiểu tử này nào từ quá mộc, sẽ không lấy nữ hài niềm vui.

Vương Phán Phán chỉ ngộ đạo: "Ta cảm thấy ta đều phù hợp a."

Trầm Thanh lòng mảy im lặng, nói khẽ: "Có lẽ người về sau hội phù hợp đi, nhưng là bây giờ còn chưa được." Nàng thật lâu im lặng, vương Phán Phán cũng không biết nên nói như thế nào, Trầm Thanh lòng mảy nói: "Quá muộn, chúng ta trở về đi."

Nàng đứng dậy, trực tiếp đi trở về, vương Phán Phán lại sững sờ tại nguyên chỗ, nhìn lấy Mãn Thiên Tinh tinh, không biết mình ở đâu nhắm trúng nữ hài tử này không hài lòng, chậm chạp không nguyên ý tiếp nhận chính mình.

Vương Dương Minh gặp Trầm Thanh lòng mảy đã đi, rồi mới từ âm thầm hiện ra thân hình đến, làm bộ đi ngang qua đi đến vương Phán Phán bên người, nói ra: "Ai? Thập sư huynh, người thế nào cũng không ngủ?"

Vương Phán Phán thấy là Vương Dương Minh, nói thực ra nói: "Ta mới vừa cùng Thẩm sư tỷ ở chỗ này nói chuyện phiếm tới. Người làm sao không trả lại được?"

Vương Dương Minh lấy kiểm tra phòng thủ quân vụ lý do lấp liếm cho qua, hai người nói chuyện với nhau một hồi, vương Phán Phán trong lòng đối Vương Dương Minh một mực rất tín nhiệm, quả nhiên đối với hắn nói: "13, ta đối Thẩm sư tỷ tâm tư, người cũng biết. Người nói, nàng vì cái gì cũng là chậm chạp không chịu đáp ứng ta đâu?"

Vương Dương Minh gặp vương Phán Phán rốt cục chủ động nói, cái này đúng là mình đêm nay lưu tại nơi này không đi mục đích, tại là giả vờ nói bóng nói gió nói: "Có phải hay không các người gia đình phương diện có ý kiến gì đâu?"

Vương Phán Phán lắc đầu, nói: "Gia đình ta tuy nhiên không phải Cự Phú, nhưng cũng đủ để bảo hộ chúng ta sinh hoạt. Nàng không giống mười hai như thế đến từ Gangnam Cự Phú nhà, phụ mẫu đều là Dược Nông, chưa nói tới bối cảnh gì. Đầu này không đáng để lo."

Vương Dương Minh tiếp tục hỏi: "Vậy người cảm thấy Thẩm sư tỷ đối người thái độ như thế nào? Phải chăng cự người ở ngoài ngàn dặm?"

Vương Phán Phán lắc đầu nói: "Ta cùng với nàng giao tình rất tốt, coi là Thanh Mai Trúc Mã, bình thường làm cái gì đều là cùng một chỗ, nàng chưa từng có đối ta lạnh như băng qua."

Vương Dương Minh gật đầu nói: "Vậy liền dễ làm. Đã các người quan hệ rất tốt, liền chứng minh nàng cũng không ghét người, thậm chí còn đối người có tương đương hảo cảm, các người kém, hẳn là này một điểm cảm giác."

Vương Phán Phán nghe Vương Dương Minh nói có hi vọng, mắt nhỏ bên trong lóe ra hi vọng quang mang, vội vàng hỏi nói: "Là cảm giác gì?"

Vương Dương Minh cười nói: "Dĩ nhiên chính là yêu đương cảm giác rồi. Nữ hài tử a, đều là ưa thích lãng mạn, người tính cách tương đối chân chất,

muốn tùy thời tùy chỗ tạo nên lăng mạn cảm giác, đó là không hiện thực. Cho nên người muốn kết hợp chính người sở trường, tạo nên một loại khác lăng mạn."

Vương Phán Phán không hiểu hỏi: "Cái gì gọi là một loại khác lăng mạn?"

Vương Dương Minh nói: "Đối nàng tốt, một mực cứ như vậy tốt xuống dưới, để cho nàng cảm thấy thế gian trừ người bên ngoài, không còn mặt khác bất kỳ người nào sẽ đối với nàng tốt như vậy. Chậm rãi nàng thói quen người tồn tại, cảm thấy nếu như không có người, nàng sinh hoạt liền không có cách nào tiếp tục nữa, chờ đến lúc này, tự nhiên là nước chảy thành sông. Đây mới là Tối Ngưu B lăng mạn, ta xưng là cả một đời lăng mạn!"

Vương Phán Phán hiểu ra, đối Vương Dương Minh được cái đại lễ, cảm kích nói: "Tiểu sư đệ, vẫn là người thông minh! Ta liền theo lời người nói đi làm!" Dứt lời hoan hoan hi hi qua.

Vương Dương Minh trong lòng buồn cười, tâm đạo cái này nước ầm nấu Thanh Oa đạo lý, đặt ở chính mình kiếp trước trong thế giới kia, thật sự là tám tuổi tiểu hài tử đều hiểu đạo lý. Xem ra người ở thế giới này nhóm dù sao vẫn là Cổ Phong vẫn còn tồn tại, không có nhiều như vậy tâm địa gian xảo. Hắn thay vương Phán Phán chỉ một con đường sáng, nghĩ thầm chính mình cuối cùng là làm một chuyện tốt, lúc này mới Y Y nhưng trở về phòng nằm ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Dương Minh Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 114: Cùng cực ::

Ngày thứ hai Vương Dương Minh sáng sớm, gặp trong quân hết thấy như thường, không có có biến cố gì, chúng người cũng đã an giấc tới, từng cái thần hoàn khí tức, nhìn lấy cứ như vậy tinh thần. Hắn sợ chậm thì có biến, mệnh lệnh chúng nhân nhanh chóng thu thập hành trang, giữa trưa liền lên đường hướng tây qua, xuyên qua Yên Kỳ Biên Giới, tiến vào Quy Tư.

Trước khi đi, hắn qua tìm tới Lục Sư Huỳnh Can Tương, hỏi hắn có nguyện ý hay không cùng chính mình cùng nhau đi Hoa Lạt Tử Mô, hắn biết Can Tương là Thất Phẩm cao thủ, mà lại tại Tây Vực du lịch nhiều năm, đối các nơi cũng hết sức quen thuộc, có hắn tương trợ, Ứng Dương quân nhất định như hổ thêm cánh. Nhưng là Can Tương đều tại đoán tạo bên trên, đối Quốc Gia Đại Sự căn bản không có bao nhiêu hứng thú, bằng không thì cũng sẽ không sớm rời đi Quốc Tử Giám, chỉ ở trong hồng trần pha trộn. Hắn từ chối nhã nhận Vương Dương Minh hảo ý, lại nói: "Ta nhìn người này giấu đi mũi nhọn Trọng Kiếm, tuy nhiên nặng nề, lại từ lực quá lớn, chắc hẳn người dùng không phải như vậy thuận tay."

Vương Dương Minh gặp hắn nhìn ra giấu đi mũi nhọn thiếu hụt chỗ, khổ não nói: "Kiếm này có thể hấp thụ người khác binh khí, nguyên là dùng tốt nhất bất quá, ta còn có một thanh Phong Lâm Hòa Sơn đao, tài liệu đặc thù, không nhận cái này từ lực ảnh hưởng, hai bên cùng phối hợp, luôn luôn là không có gì bất lợi. Nhưng là kiếm này vô luận đối phương là cái gì binh khí, thường thường hết thấy đều hút tới, vốn là nặng nề, phụ gia bên trên khác binh khí về sau thì càng trọng, ta vẫn phải dùng lực đem những cái kia loạn thất bát tao đồ chơi vứt bỏ. Tóm lại là có chút thiếu hụt."

Can Tương cười nói: "Huỳnh Thiết thực là một loại cứng rắn Nam Chân, tiểu sư đệ, người cũng đã biết, thế gian Nam Chân, trời sinh liền có Âm Dương lưỡng cực, cùng cực chọi nhau, dị cực hút nhau?"

Vương Dương Minh quen Bách Khoa Toàn Thư, tự nhiên biết cái này thường thức, lại không rõ Can Tương muốn biểu đạt ý gì.

Can Tương gặp Vương Dương Minh nghe không hiểu, đành phải tiếp tục giải thích nói: "Nếu đem một khối Huỳnh Thiết từ giữa đó chia vì làm hai nửa, này hai khối đều sẽ đơn độc hình thành Dương Cực cùng Âm Cực, lại lợi dụng cùng cực chọi nhau dị gửi hút nhau nguyên lý, người đem hai nửa cùng cực tương đối, hai nửa liền sẽ đột nhiên bắn ra, bị bám vào cấp trên hắn binh khí cũng sẽ bị cái này cổ cự lực cho vãi ra, người lại đem dị cực tương đối, trong khoảnh khắc hai nửa lại hội hợp hai làm một, người nói có đúng hay không một kiện mười phần kỳ diệu binh khí?"

Vương Dương Minh bị hắn nói hiểu ra, vui vẻ nói: "Không chỉ như vậy, mà lại cùng cực chọi nhau thời điểm, hai nửa đều sẽ hướng ra phía ngoài sinh ra cự đại bài xích lực, ta lại dùng nội lực thuận thế mà làm, không khác một lần bằng vào ta làm trung tâm phạm vi lớn không khác biệt công kích a!" Hắn biết từ lực là thế gian lớn nhất thần kỳ lực lượng một trong, từ Bách Khoa Toàn Thư trông được đến mọi người lợi dụng từ lực lực lượng khổng lồ, ngay cả Tàu Siêu Tốc đều có thể thoát ly mặt đất mà chạy, có thể thấy được từ lực là một cỗ cường đại cỡ nào lực lượng, nếu như có thể đem đạo lý này ứng dụng tại võ học bên trong, cái này giấu đi mũi nhọn kiếm đem lại biến thành càng thêm thần kỳ binh khí.

Can Tương cười nói: "Sư huynh bất tài, nguyện ý giúp người đem cái này Huỳnh Thiết một phần thành hai, chỉ là cần một số thời gian."

Vương Dương Minh cau mày nói: "Lần trước Tứ Sư Huỳnh cùng Ngũ Sư Huỳnh giúp ta đoán tạo thanh này giấu đi mũi nhọn kiếm,

Dùng trọn vẹn 77 - 49 ngày, hơn nửa còn cần dựng lên Thiên Hòa lô, lấy Thiên Cung chuy đoán tạo, mới có thể thành hình. Không biết Lục Sư Huỳnh người cần phải bao lâu mới được?"

Can Trương nói: "Ta cùng Tử Sư Huỳnh cùng Ngũ Sư Huỳnh sở học khác biệt, bọn họ học là Thiên Cương 32 Chùy Pháp, sở trường là chú tạo binh khí, ta luyện là Địa Sát bảy mươi hai Chùy Pháp, càng giỏi về tại tinh tế chỗ cải tạo binh khí. Đem Huyền Thiết một phân thành hai phải vô cùng cẩn thận đoán tạo, nếu không liền sẽ đem Huyền Thiết đập nát, được chũa bằng mắt, cho nên cái này việc thật đúng là chỉ có ta tài giỏi, người cho ta ba ngày thời gian, ta ngày đêm kiêm công, nhất định có thể cho người chế tạo ra tới."

Vương Dương Minh suy tư nửa ngày, đối với hắn nói: "Ta lo lắng phía nam Biên Phòng Quân lúc nào cũng có thể đột kích, quân đội chúng ta ở chỗ này quả quyết không thể đợi tiếp nữa, một ngày cũng không được. Ta nhìn ta hiện tại liền trở về, mệnh Cố Tích Phong bọn người nhỏ trại lên trại, ta một người tại chỗ này chờ đợi sư huynh sau khi thành công, lại đơn độc lên đường đi truy bọn họ." Dứt lời hắn liền nhanh đi tìm Cố Tích Phong thương lượng qua.

Cố Tích Phong đang nuôi ngựa, hắn tuy là Ứng Dương quân Phó Thống Soái, nhưng không có những Quan Liêu đó thói xấu, biết chiến mã đối với một chi quân đội mà nói có vô cùng tầm quan trọng, cho nên thường ngày cho ăn chính mình chiến mã hắn đều là tự thân đi làm, thuận tiện cùng con ngựa giao lưu cảm tình. Trước mắt cái này con chiến mã là từ Yên Kỳ nhân thủ bên trên đoạt đến, tuy nhiên chỉ kỳ một ngày thời gian, cũng đã cùng hắn cảm tình mười phần thân dày. Hắn gặp Vương Dương Minh vô cùng lo lắng đến, còn tưởng rằng đại quân xuất phát thời gian sớm, hỏi: "Không phải nói buổi chiều liền đi a, chẳng lẽ hiện tại liền muốn xuất phát? Ta con ngựa này vừa ăn xong cỏ, không nên hiện tại liền chạy."

Vương Dương Minh nói: "Ta không phải vì chuyện này tới tìm người." Lập tức đem Can Trương mô phỏng vì chính mình cải tạo giấu đi mũi nhọn kiếm sự tình nói, Cố Tích Phong kinh hãi nói: "Tuyệt đối không thể! Người thân là Ứng Dương quân thống suất, tại sao có thể tự ý rời vị trí. Chúng ta lúc trước đã để người cách mở một lần, làm người kém chút mạng nhỏ đều không, hiện tại người lại phải đơn độc hành động, việc này tuyệt đối không thể!"

Vương Dương Minh gấp nói không động hắn, đành phải lôi kéo hắn cùng đi tìm Trương Khiên xin chỉ thị việc này. Trương Khiên sau khi nghe xong, cũng thật khó khăn, lại nghĩ đến nếu như Vương Dương Minh thật có thể đem giấu đi mũi nhọn kiếm cải tạo thành công, chiến lực trong khoảng khắc lại muốn tăng lên một cái cấp bậc, ngược lại là một cái cơ hội tốt, không thể tùy tiện buông tha. Hắn ngẫm lại, đối Cố Tích Phong nói: "Chú ý Phó Thống Soái, ta nghĩ người lo lắng bất quá là Vương Dương Minh một người đơn độc hành động hội gặp nguy hiểm. Còn Ứng Dương quân thống lĩnh phương diện, ta nhìn người luôn luôn đảm nhiệm Phó Thống Soái, từ người làm thời dẫn đội hắn không có vấn đề. Không bằng chúng ta liền lưu mấy cái tinh binh cường tướng ở chỗ này cùng Vương Dương Minh cùng một chỗ, dạng này liền không có nguy hiểm."

Cố Tích Phong gặp Trương Khiên nói như thế, cũng chỉ đành đáp ứng, lại sâu nói: "Nhưng là chúng ta đại quân xuất phát về sau, vương Giáo Ủy muốn ba ngày sau đó mới có thể lên đường đi truy đuổi chúng ta, làm sao có thể đủ cùng chúng ta thuận lợi hội hợp đâu?"

Vương Dương Minh nói: "Chúng ta ước định một cái tiêu ký, cái này tiêu ký chỉ có người cùng ta biết, dạng này không sợ địch nhân đi theo tiêu ký truy tung, ta cũng có thể theo tiêu ký tìm tới các người."

Ngay sau đó hai người ước định ám hiệu, Cố Tích Phong ven đường dùng phân ngựa bày thành một cái kỳ quái ám hiệu, Vương Dương Minh nhìn thấy ám hiệu về sau liền biết bọn họ tiến lên phương hướng, tiến về hội hợp. Cố Tích Phong gọi tới Tô Mộc, Bích Lạc, vương Phán Phán cùng Trầm Thanh lòng mây, đối bốn người nói rõ tình huống, để bọn họ lưu lại cùng đi Vương Dương Minh. Vương Dương Minh nói: "Dư mấy cái đều thôi, Bích Lạc là chúng ta một hàng Đại Thông dịch, nàng làm sao có thể lưu tại ta chỗ này?"

Bích Lạc gặp Vương Dương Minh lại phải vứt xuống chính mình đơn độc hành động, trong lòng một vạn cái không nguyện ý. Trương Khiên cười nói: "Bích Lạc ở bên cạnh ta chỉ là Thông Dịch, tại bên cạnh người lại là thị nữ, ta nhìn vẫn là lưu tại bên cạnh người nàng mới có thể an tâm. Còn Thông Dịch bên này, có Diệp Kinh Mi tại, người không cần lo lắng."

Vương Dương Minh gặp Trương Khiên mười phần tín nhiệm Diệp Kinh Mi, lặng lẽ khuyên hắn: "Diệp Kinh Mi bây giờ mặc dù có lòng qua chúng ta Hạ Quốc sinh hoạt, nhưng nàng dù sao đã từng là Tĩnh Tuyệt nữ Vương, Hầu Gia ngài đối nàng vẫn là muốn có đề phòng tâm lý, tất cả quân cơ sự việc cần giải quyết tuyệt đối không nên để cho nàng biết được."

Trương Khiên cười nói: "Người tiểu tử này, thế mà cũng tới lo lắng lên ta. Lão phu qua cầu so người bước đi đều nhiều, này một tiết tự nhiên nắm chắc, người không cần phải lo lắng."

Vương Dương Minh tâm đạo, như thế chính mình lo ngại, Trương Khiên trong triều pha trộn nhiều năm, thực bên trong thông thấu rất, so với chính mình cổ tay nhưng là muốn cao mình nhiều. Diệp Kinh Mi tuy nhiên đã từng là Tĩnh Tuyệt nữ Vương, nhưng mà rất ít liên quan đến chính sự, tại Trương Khiên trước mặt nàng chỉ là cái Gà mờ.

Ngay sau đó mọi người lại không dị nghị, mất thấy buổi chiều tức đến, đại quân dùng qua Com trưa lập tức xuất phát, Vương Dương Minh, Tô Mộc, Bích Lạc, vương Phán Phán, Trầm Thanh lòng mây năm người liền lưu lại, chờ đợi Can Trương cải tạo giấu đi mũi nhọn Trọng Kiếm. Can Trương biết Vương Dương Minh bọn người thời gian quý giá, không dám trì hoãn, sau khi ăn cơm trưa xong liền khởi công chú tạo, Lò Rèn ồng khói bên trong bốc lên cuộn cuộn khói đặc, Vương Dương Minh vốn muốn nhìn một chút hắn Địa Sát bảy mươi hai chùy đến có chỗ nào thần kỳ, lại nghĩ đến hiện nay phe mình chỉ lưu năm người ở chỗ này, nếu như địch nhân tìm tới nơi này, những người này chỉ có thể chạy trốn không thể liều mạng, làm tốt cảnh giới phòng ngự công tác mới là việc cấp bách, lập tức năm người trước khi chia tay hướng năm cái phương hướng, một mực giữ vững ốc đảo bên ngoài, ước định một khi có tình huống khẩn cấp, nhất định lập tức đều biết tứ phương, sớm cho kịp chuẩn mắt.

Bá Nhan từ rời đi Gia Dự Quan về sau, một đường hướng tây phi nhanh. Hắn là Thiên Hạ có ít Cừu Phẩm cao thủ, lại tại Tây Bắc sinh hoạt nhiều năm, đối sa mạc quen thuộc sớm đã thâm nhập đến trong xương tủy. Hắn trên đường đi gặp được nhỏ tiểu mao tặc liền thuận tay đuổi, gặp được địch nhân đại cô binh lực liền nặc tung tiếm hành, lặng lẽ lách qua, đơn thương độc mã lại so với Vương Dương Minh các loại đại bộ đội lúc ấy tốc độ tiến lên nhanh hơn nhiều. Tuy nhiên mười ngày thời gian, hắn đã đi ngang qua Tĩnh Tuyệt, Xa Tri, Uất Lê, Yên Kỳ Tứ Quốc, tiến vào Quy Tư cảnh nội, hắn thâm nghĩ, y theo chính mình trước đó thời toán, Vương Dương Minh bọn người hắn là đã tiến vào Quy Tư mặt đất mới là, cái này Quy Tư phương viên cũng có ngàn dặm, chính mình không có cách nào tìm tới bọn họ, xem ra muốn đi Quy Tư Quốc Biên Phòng Quân tìm cái đầu lười đến hỏi một chút, nhìn phải chăng

có Sứ Đoàn một hàng tin tức.

Hắn nói làm liền làm, một đường đi đến Quy Tư nam cảnh một cái Thành Trấn, bắt một cái Biên Phòng Quân, đem đối phương trói lại, hắn tại Tây Bắc nhiều năm, sớm đã biết rõ Tây Vực các quốc gia lời nói, dùng Quy Tư ngữ hỏi này Biên Phòng Quân phải chăng có nghe nói Hạ Triều Sứ Đoàn một hàng tới đây, bên kia phòng quân trung thực đáp chưa từng nghe nói. Bá Nhan nhủ may mắn, chẳng lẽ chính mình cước trình quá nhanh, đã đuổi tới Vương Dương Minh bọn họ đằng trước đi?

Bạn đang đọc truyện *Dương Minh Kỳ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 115: Nữ Vũ Thần .:

Hắn đem binh sĩ kia trả về, lên ngựa đi trở về, đi đến Yên Kỳ Biên Giới bên trong, xác minh Yên Kỳ phía nam Biên Phòng Quân chỗ, liền len lén chui vào Biên Phòng Quân doanh địa, lúc này đêm đã khuya, hắn vốn cho rằng Biên Phòng Quân đều nên nằm ngủ mới là, lại phát hiện trong doanh trường đèn đuốc sáng trưng, mà lại ồn ào thanh âm liên tiếp, Bá Nhan không biết là tình huống như thế nào, bắt tới một cái đầu lưỡi, ép hỏi hắn chuyện gì phát sinh, vì cái gì muốn như vậy Biên Phòng Quân binh lính còn không nghỉ ngơi, người kia trung thực đáp: "Đêm nay trong doanh đến cái khách không mời mà đến, nhìn thấy người liền ép hỏi có hay không nhìn thấy Hạ Triều Sứ Đoàn một hàng, chúng ta nhìn nàng là nữ tử, trang phục lại là Hạ Nhân, lo lắng nàng là cái Gian Tế, cho nên muốn bắt nàng, không muốn nữ tử này võ công cao cường, đã thương chúng ta vài trăm người, hiện tại thống lĩnh đang điều phối đại quân đưa nàng vây quanh, bắt sống hỏi khéo khẩu cung. Ta chính là phụng đầu lĩnh chỉ mệnh tiến đến viện binh."

Bá Nhan lòng hiếu kỳ nổi lên, tâm đạo đây là nơi nào xuất hiện võ công cao cường người, thế mà cùng chính mình cũng tới hỏi khéo Vương Dương Minh bọn người tin tức. Chỉ là mình võ công như thế, còn không dám hành động thiếu suy nghĩ, chỉ có thể ở chỗ tối ra tay, nữ tử kia không biết ý vào cái gì, cư nhiên như thế lớn mật, công khai tới đây làm loạn. Hắn nhất chương đem binh sĩ kia đánh ngã xui, giấu ở một cái ẩn nấp nơi hẻo lánh, lúc này mới van khỏi khinh công hướng người kia âm thanh ồn ào chỗ chạy tới.

Đi tới gần, gặp nơi đó có một khối Đại Không, vài trăm người đem một nữ tử vây vào giữa, những binh lính này từng cái hô hô hát hát, tựa hồ là đang Mắng Chửi, nhưng là cũng là không dám lên trước. Nữ tử kia đứng tại giữa trận, thần thái lạnh lùng, chỉ thấy những người này, nàng bên chân đã ngã xuống chừng một trăm người, mỗi cái đều là đứt gân gãy xương, mất thấy không sống.

Bá Nhan ám đạo nữ tử này thật bá đạo võ công! Hắn nhãn lực rất tốt, gặp nữ tử kia mặc là Hạ Triều Văn Sĩ thường xuyên mặc Khoan Bào Đại Tụ, nhưng là vóc người thon thả, có lỗi có lỗm, đáng người mui phần chọc người. Nữ tử kia ước chừng trên dưới ba mươi tuổi, đem tóc dài buộc ở sau ót, lộ ra khuôn mặt đến, nhưng gặp ngũ quan tinh xảo vũ mị, đúng là một cái phong tình vạn chủng mỹ nữ.

Nữ tử kia thấy mọi người chỉ là ở bên người hô quát, lại không một cái có can đảm tiến lên, mui phần không kiên nhẫn, dùng tiếng Hán hô: "Các người những này thôi nam nhân, mỗi một cái đều là Kê hèn nhất a, làm sao không dám lên đến đây đánh qua!"

Bá Nhan gặp nữ tử kia chỉ nói Hán Ngữ, lường trước nàng cũng sẽ không Tây Vực Quốc Gia lời nói, tâm đạo, người võ công lợi hại như vậy, những người này sớm đã bị người sợ mất mật, cái nào dám tiến lên đây chịu chết. Binh lính bên trong có cá biệt hiểu được Hán Ngữ, đưa nàng lời nói phiên dịch cấp nghe, những người kia nghe được nàng như thế xem thường những binh lính này, từng cái nhao nhao giận dữ, mắng ác hơn, Bá Nhan nghe những người kia mắng là Yên Kỳ lời nói, thô nói từ địa phương mui phần không chịu nổi, dần dần liên quan đến nữ tử này danh tiết, nói ra đợi chút nữa đưa nàng bắt lấy, thế tất yếu đưa nàng hảo hảo bảo chế.

Nữ tử kia nghe không hiểu mọi người tiếng mắng, trong lòng không kiên nhẫn, bỗng nhiên như chớp giật xuất thủ, thẳng hướng đám binh sĩ kia,

Những người kia đuổi bước lên phía trước liều chết chống cự, lại bị nữ tử kia nhất quyền một cái, đều oanh ra xa xưa, Bá Nhan gặp nữ tử kia Chân Khí ngang dọc, mui phần hùng hậu, mui đủ mui là một cái hàng thật giá thật Cửu Phẩm cao thủ, tâm đạo nữ tử này đến là lai lịch gì, nhìn nàng công lực rõ ràng là cái Thiên Hạ có ít cao thủ, nhưng là mình biết trong cao thủ cũng không có một cái nào cùng nữ tử này thân phận tương xứng.

Hắn nhìn nữ tử này võ công theo thầy học, tựa hồ có chút nhìn quen mắt, nhưng là liền là nghĩ không ra là ở nơi nào gặp qua, hắn khổ sở suy nghĩ, không được chỗ, bỗng nhiên nghe nữ tử kia quát to: "Cửu Dương Thần Công Đệ Cửu Thức, Cửu Dương ở trên trời!" Nhưng gặp nàng toàn thân Chân Khí ngang dọc, giữa sân người đều bị nàng vô thượng nội lực cho chấn khai, căn bản là không có cách gần cho nàng thân thể.

Bá Nhan nghe được Cửu Dương Thần Công tên, bình tĩnh đại ngộ, tâm đạo chẳng trách mình nhìn như thế nhìn quen mắt, nguyên lai nữ tử này luyện chính là Vương Dương Minh am hiểu Cửu Dương Thần Công. Tâm hắn nói, Cửu Dương Thần Công là Thiên Hạ có ít Nội Công Tâm Pháp, từ trước đến nay khó mà tìm được truyền thừa, nữ tử này không biết cùng Vương Dương Minh là quan hệ như thế nào, nhìn nàng liều chết đến đây công khai nghe ngóng Vương Dương Minh bọn người hạ lạc, thế tất cùng Vương Dương Minh quan hệ rất tốt, như thế nói đến, nữ tử này là bạn không phải địch.

Nữ tử kia lúc đầu lời kéo khắp nơi, rất là hào khí, chợt tại sử xuất Cửu Dương Thần Công Đệ Cửu Trọng tuyệt học về sau, trên mặt hiện lộ ra thống khổ

thần sắc đến, đứng tại chỗ bất động, tựa hồ là khó mà duy trì. Những binh lính kia gặp nữ tử này yếu thế, lúc đầu còn tưởng rằng nàng là có ý dụ địch, tiếp theo phát hiện nàng thần sắc trên mặt thống khổ, tựa hồ thật là không được, lúc này mới nhao nhao tiến lên muốn nhặt có sẵn tiện nghi.

Bá Nhan thấy thế kinh hãi, hẳn không biết nữ tử này xảy ra vấn đề gì, nhưng là nghĩ đến nàng cùng mình là một đường, vạn không thể để cho nàng rơi vào địch nhân thủ, lập tức hét dài một tiếng, âm thanh như rồng gầm, bọn binh lính vốn muốn tiến lên công kích nữ tử này, nghe được cái này âm thanh hét dài đều lắng thần, không biết lại là người gì tới. Thừa dịp cái này lớn tiếng dọa người cơ hội, Bá Nhan nhất cử nhảy vào giữa sân, lửa tham nhất đao toàn lực phát động, đem những hạng đó lên người đều thiêu chết, lúc này mới nắm lên nữ tử kia tay, phóng lên tận trời, hướng phương xa bỏ chạy mà đi.

Bá Nhan một đường đi nhanh, lấy như lời đình tốc độ hướng đông đi ra ngoài hơn một trăm dặm, lúc này mới tìm cái nơi hẻo lánh đem nữ tử kia buông xuống, hẳn gặp nữ tử kia trên đường đi đều đang liều mạng khắc chế thống khổ, về sau dần dần mê đầu giãn ra, chắc hẳn thống khổ đã có chỗ làm dịu.

Bá Nhan vừa mới dừng bước, nữ tử kia rơi xuống đất trong nháy mắt nhảy ra ba trượng, cùng Bá Nhan bảo trì tương đối lớn khoảng cách, xem ra nàng tính cảnh giác mười phần cao, cũng không tin Bá Nhan. Bá Nhan hỏi: "Người là người phương nào, vì sao nghe ngóng Hạ Triều Sứ Đoàn một hàng hạ lạc?"

Nữ tử kia âm thanh lạnh lùng nói: "Người lại là người phương nào, tại sao phải cứu ta?"

Bá Nhan tâm đạo nếu như chính mình không lộ ra một chút tin tức cho nữ tử này, nàng chắc hẳn cũng sẽ không nói với tự mình bất cứ tin tức gì. đành phải mập mờ nói ra: "Ta là Hạ Triều tây bắc biên phòng quân nhân, tới đây là vì đuổi kịp Sứ Đoàn một hàng, cùng bọn hân hội hợp."

Nữ tử kia nghe hẳn nói như vậy, nhãn tình sáng lên, nói: "Nghĩ không ra Tây Bắc trong quân còn có người dạng này cao thủ. Có thể thông báo tính danh?"

Bá Nhan không nguyên ý lấy tên thật kỳ nhân, thuận miệng nói ra: "Tại hạ tính danh nhân người trắng." Hắn đem Bá Nhan hai chữ đảo ngược, lại đem ba chữ mở ra, thành nhân người trắng cái họ này tên.

Nữ tử kia gật gật đầu, nói: "Nhân tiên sinh người tốt, ta gọi Ngự Huyền Ky, đến từ Trường An."

Bá Nhan kinh ngạc nói: "Trường An cách nơi này chừng vạn lý xa, người vì cái gì một đường Tây Hành mà đến?"

Ngự Huyền Ky trở ngại Bá Nhan đối nàng Hữu Tướng cứu chi ân, không có ý tứ không trả lời hẳn, đành phải nói ra: "Ta không xa vạn lý mà đến, là vì tìm một cái tên là Vương Dương Minh gia hóa. Hẳn cũng tại Tây Bắc trong quân đang trực, không biết cùng tiên sinh là phủ nhận biết?"

Bá Nhan tâm đạo nữ tử này quả nhiên là vì Vương Dương Minh mà đến, đã nàng hội Cửu Dương Thần Công, hơn nữa nhìn tình hình nàng Cửu Dương Thần Công cảnh giới so Vương Dương Minh còn phải cao hơn rất nhiều, chắc hẳn nàng cùng Vương Dương Minh quan hệ không phải bình thường, thậm chí có khả năng Vương Dương Minh Cửu Dương Thần Công chính là nàng dạy, thế là gật đầu nói: "Cũng là nhận biết. Ta lần này ở xa tới Tây Vực, vì cũng là cùng Vương Dương Minh một hàng hội hợp, hẳn trước mắt đang Sứ Đoàn một hàng bên trong, hiệu lực tại Bắc Vọng hầu Trương Khiên Trương Đại Nhân dưới trướng."

Nữ tử kia gặp Bá Nhan cũng là vì Vương Dương Minh mà đến, trên mặt hiện ra kinh hi thần sắc, hỏi vội: "Người cũng là tìm đến Vương Dương Minh? Người có hẳn tin tức sao?"

Bạn đang đọc truyện *Dương Minh Kỳ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 116: Khuôn mặt suy nghĩ :.

Bá Nhan lắc đầu nói: "Ta chỉ biết là hẳn hẳn là ngay tại Yên Kỳ Biên Giới bên trong, nhưng lại không biết hẳn cụ thể ở nơi nào. Người lại tại sao phải tìm tới Vương Dương Minh không thể?"

Ngự Huyền Ky lần này không xa vạn lý thoát ly Quốc Tử Giám một mình tìm đến Vương Dương Minh, vì cũng là thừa dịp Quốc Tử Giám không thể che chở hẳn, nhất định phải hẳn nói ra giải quyết Cửu Dương Thần Công tại hại phương pháp. Chỉ là đây là trong nội tâm nàng bí ẩn nhất tâm tư, làm sao có thể tùy tiện nói cho một ngoại nhân biết, lập tức nói dối nói: "Ta cùng Vương Dương Minh có sư đồ tình nghĩa, lo lắng hẳn tại Tây Vực gặp bất trắc, phụng Tán Nghi Sinh tiên sinh chỉ mệnh đến đây bảo hộ hẳn."

Bá Nhan âm thầm suy tư, tâm đạo nữ tử này nếu biết Tán Nghi Sinh là Vương Dương Minh sư phụ, lại nói mình cùng Vương Dương Minh cũng có sư đồ tình nghĩa, xem ra cái này Cửu Dương Thần Công đúng là nàng truyền cho Vương Dương Minh, chỉ là không có sư đồ danh phận mà thôi. Bá Nhan cười nói: "Xảo, ta cũng dạy qua Vương Dương Minh một số bản sự, nhắc tới cũng coi như hẳn nửa cái sư phụ, chúng ta hai người thế mà có thể ở chỗ này gặp

nhau, cũng là một loại kỳ diệu duyên phận."

Ngư Huyền Ky gặp Bá Nhan võ công độ cao, chỉ sợ còn cao hơn mình, vừa rồi gặp hấn nhất đao ở giữa hỏa quang tóe hiện, thế mà một hơi thiêu chết mấy chục tên lính, tâm đạo Vương Dương Minh tiểu tử này thật không biết giao cái gì tốt vận, thế mà có thể từ người này trên tay học được bản sự. Lập tức lặng lẽ nói: "Người nói có lý, mình hai người gặp nhau đã là duyên phận, không bằng chúng ta cùng nhau đi tìm Vương Dương Minh hạ lạc."

Bá Nhan tâm đạo có Ngư Huyền Ky cái này Cửu Phẩm cao thủ ở bên, tìm tới Vương Dương Minh tỷ lệ khi lại có thể gia tăng mấy phần, thế là gật đầu nói: "Đúng là như thế." Tiếp theo hấn hỏi: "Ta gặp người vừa rồi thần sắc thống khổ, thế nhưng là có nội thương mang theo?"

Ngư Huyền Ky biết không thể gạt được hấn, đành phải thừa nhận nói: "Ta khi còn bé luyện công đi lối rẽ tử, bởi vậy nội lực bên trong lưu lại một tuyệt mầm họa lớn, chỉ cần vận dụng nội lực quá độ, liền sẽ làm bị thương tự thân, vừa rồi may mắn có người cứu giúp, không phải vậy lúc này ta chắc hẳn đã thành bọn họ Yên Kỳ Biên Phòng Quân Tù nhân."

Bá Nhan nói: "Đã hai ta hữu duyên, người liền không cần lại đem những này nho nhỏ ân huệ để ở trong lòng." Hai người ngồi đối diện nhau, riêng phần mình dùng chút lương khô. Bá Nhan nói: "Người hiện nay thương thế không ý kiến a?"

Ngư Huyền Ky gật đầu nói: "Thương thế này chỉ cần không sử dụng nội lực, trôi qua một lát liền sẽ tự mình biến mất, dưới mắt đã là không ý kiến."

Bá Nhan nói: "Đã là như thế, chúng ta thừa dịp bóng đêm lại về qua bên kia phòng trong quân doanh dò xét bên trên tìm tòi, phải tắt yếu im ắng hành động, mới có thể nghe ngóng đến tin tức."

Ngư Huyền Ky tuy nhiên võ công cao cường, thực đối với nhân tình thế thái cũng không thông suốt, càng không nói đến hành quân tác chiến đủ loại thủ đoạn. Nếu không năng cũng sẽ không tùy tiện đến cửa qua khiêu chiến toàn bộ Biên Phòng Quân. Bá Nhan gặp năng không hiểu, đành phải giải thích nói: "Trương Khiên đại nhân Sứ Đoàn một hàng nói ít cũng có hơn một trăm người, những người này đều là Hạ Nhân, tại bọn họ Yên Kỳ Biên Giới ngược lên đi, khẳng định không thể tránh qua những lính biên phòng này tại mất."

Nếu như ta đoán không lầm, những người này thế tất lại phải binh đuổi theo Sứ Đoàn một hàng, chúng ta chỉ muốn đi theo đám bọn hấn bộ đội tiến lên, thế tất có thể tìm tới Vương Dương Minh."

Ngư Huyền Ky sau khi nghe xong rộng mở trong sáng, thăm mắng mình trước đó quá mức ngu xuẩn. Lập tức hai người hơi nghỉ ngơi một hồi, liền cùng nhau triển khai khinh công, tới lui chỗ chạy về. Bá Nhan gặp Ngư Huyền Ky đối với khinh công tu hành cũng không có cái gì cao thâm tạo nghệ, nhưng là ý vào nội lực thâm hậu, mỗi một bước bước ra đều chừng mười trượng xa, nghĩ thầm nữ tử này công lực chi sâu, chính mình cuộc đời hiếm thấy, Vương Dương Minh phúc duyên không cạn, có thể từ trên người người nọ học được Cửu Dương Thần Công dạng này tuyệt học.

Hai người dùng nửa canh giờ liền lên về Biên Phòng Quân vị trí trụ sở, gặp trong quân đã im ắng không có tiếng động, hai người chạy đến Chuồng Ngựa, Bá Nhan gặp ăn trong máng trống rỗng, không có bất kỳ cái gì cỏ khô, cười nói: "Xem ra đêm nay bọn họ sẽ có trọng yếu hành động quân sự."

Ngư Huyền Ky không biết nửa đường lý, Bá Nhan nhỏ giải thích rõ nói: "Tục ngữ nói, Ngựa không lên ăn cỏ ban đêm thì không mập, nếu như đêm đó không có quân sự nhiệm vụ, Mã Phu khẳng định sẽ đến nuôi ngựa, dạng này con ngựa liền sẽ dần dần phì nhiêu thể trắng. Nhưng là nếu như đêm đó có dạ tập nhiệm vụ, chiến mã nhất định phải bụng rỗng, nếu không ban đêm chúng nó liền không chạy nổi."

Ngư Huyền Ky thăm khen một tiếng, tâm đạo nhìn Bá Nhan như thế hiểu biết những này hành quân bí quyết, nhất định là một cái thân kinh bách chiến quân nhân không thể nghi ngờ. Hai người lặn từ một nơi bí mật gần đó kiên nhẫn chờ đợi, quả nhiên canh bốn sáng thời điểm, ước chừng một ngàn Yên Kỳ quân nhân nhao nhao từ trong doanh tướng đi tới, cả buộc binh khí, trở mình lên ngựa.

Bá Nhan cùng Ngư Huyền Ky đợi những người này đều lên lên ngựa đi, lúc này mới thi triển khinh công xa xa ngừng lấy đám người này, dành thời gian từ giải quyết chạy ở phía sau cùng hai tên lính, đem bọn hấn chiến mã đoạt, cười lên ngựa lặng lẽ đi theo đại quân đằng sau. Hai bọn họ võ công độ cao, toàn bộ Yên Kỳ nước Biên Phòng Quân bên trong không người có thể so, thế mà không có bất kỳ người nào phát hiện bọn họ tồn tại.

Quân đội tiến lên hơn một canh giờ, rốt cục tại một chỗ không thấy được sa mạc dừng lại, Bá Nhan vận khởi Thính Lực, theo con gió hướng nghe này cảm đầu quân quan hướng mọi người bàn giao mệnh lệnh, hấn đối Ngư Huyền Ky nói: "Những người này quả nhiên là theo đuổi kích Sứ Đoàn cùng Ứng Dương quân một hàng. Theo bọn họ tình báo, Ứng Dương quân liền tại phía trước Thập Lý chỗ xây dựng cơ sở tạm thời, bọn họ lập tức liền hội phát động công kích."

Ngư Huyền Ky hiểu kỳ nói: "Theo như lời người nói, Sứ Đoàn tăng thêm Ứng Dương quân cũng bất quá mới hơn một trăm người. Người Hồ này một ngàn binh mã hơi đi tới, Sứ Đoàn còn không lập tức toàn quân bị diệt?"

Bá Nhan cười nói: "Thế thì chưa chắc." Trong lòng của hấn biết Vương Dương Minh cảm luyện ra Ứng Dương quân thật sự là cái này đại mặc bên trên đáng sợ nhất quân đội, này một ngàn Biên Phòng Quân bất quá là phổ thông binh sĩ, chỉ sợ căn bản đánh không lại một trăm Ứng Dương quân.

Mất thấy chiến mã tê mình, những người này khởi xướng tấn công kèn lệnh, Bá Nhan đối Ngư Huyền Ky nói: "Chúng ta theo sau, nhìn thấy Ứng Dương quân về sau, vừa vận giúp bọn hấn giết đám này Hồ Cầu."

Ngư Huyền Ky nội tâm đối với Ứng Dương quân chết sống ngược lại là cũng không thêm đề ý, năng sở cầu bất quá là tìm tới Vương Dương Minh mà thôi, nhưng là đã thân phận mình bây giờ là Vương Dương Minh nửa cái sự phụ, tự nhiên không thể biểu hiện ra đối với hấn an nguy không thêm đề ý chút nào tâm tính, đành phải gật đầu đáp ứng.

Hai người giục ngựa đi theo những người này sau lưng, Thập Lý khoảng cách nháy mắt đã qua, quả nhiên thấy phía trước khói bếp lượn lờ, chính là Ứng

Dương quân một hàng đang ăn điểm tâm. Nguyên lai mọi người từ canh bốn sáng chạy đến bây giờ, sắc trời đã dần dần sáng.

Ứng Dương quân luôn luôn có hoàn mỹ canh gác hệ thống, sớm tại địch nhân chưa nhích lại gần mình một dặm trong vòng lúc đã phát hiện địch quân tung tích, nghe được trong doanh không biết ai ra lệnh, một trăm quân sĩ lập tức kết lên chiến trận nghênh địch. Bá Nhan ở phương xa trông thấy Ứng Dương quân mọi người nghiêm chỉnh huấn luyện, tâm đạo xem ra đi qua Tây Vực phen này lịch luyện, chỉ quân đội này trở nên càng thêm cường đại.

Hắn chuyển này mục đích là âm thầm bảo hộ đồng thời giám thị Vương Dương Minh, bởi vậy không thể tùy tiện xuất hiện, thế là gờ xuống chính mình Thiết Thai Đại Cung, liền ở phía xa Loan Cung cái tên, một tiễn vượt qua ngàn mét xa, đem Người Hồ bên trong một cái tiểu đầu mục bắn chết. Những người kia không biết một tiễn này từ đâu mà đến, coi là Ứng Dương quân không biết khi nào đã bọc đánh chính mình đường lui, nhất thời có chút rối loạn.

Ngư Huyền Ky ở một bên nhìn kinh hãi, tâm đạo người này không biết như thế nào luyện cứ như vậy Thần Cung chi thuật, chính mình cuộc đời từ trước tới nay chưa từng gặp qua như thế tinh diệu Tiên Pháp. Bá Nhan Tiễn Vô Hư Phát, trong khoảnh khắc Liên Xạ hơn mười tiễn, đem đối phương tiểu đầu mục tất cả đều bắn chết, vừa phòng quân trong khoảnh khắc đại loạn, Ứng Dương quân tuy nhiên không biết là ai đang giúp đỡ, nhưng cũng biết thời cơ chiến đấu chớp mắt là qua, thế là hạ đạt tấn công hiệu lệnh, sở hữu binh lính tất cả đều xuất trận nghênh địch, trong khoảnh khắc đem những lính biên phòng kia giết té cút té đại.

Bá Nhan gặp đại cục đã định, đối Ngư Huyền Ky nói: "Ta phụng quân mệnh là âm thầm bảo hộ Vương Dương Minh một hàng, không tiện tiến lên nhận nhau. Người có thể tự hành tiến lên, chỉ là tuyệt đối không nên đề cập danh hiệu ta."

Bạn đang đọc truyện *Dương Minh Kỳ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 117: Giấu đi mũi nhọn hai. Số không ..

Ngư Huyền Ky ước gì Bá Nhan không muốn đến đây sinh sự, vội vàng đáp ứng. Nàng gặp Ứng Dương quân đã đem một ngàn Người Hồ giết đến không thừa mảnh giáp, phe mình lại không có bất kỳ cái gì thương vong, tâm đạo chỉ quân đội này đơn giản cũng là cái quái thai, thật không biết Vương Dương Minh là thế nào đem bọn hắn huấn luyện ra.

Nàng thả người tiến lên, mấy cái lên xuống ở giữa đã đến trong quân, những người kia gặp giữa sân đột nhiên đến một nữ tử, rõ ràng là võ công cao cường hạng người, đều lên lòng đề phòng, đưa nàng vây vào giữa. Ngư Huyền Ky lúc đầu không có đem Ứng Dương quân chiến trận để vào mắt, đội được bản thân chân thân lâm cảnh, lại phát hiện những người này ở giữa phối hợp có thể xưng không chê vào đâu được, toàn thân mình đều bị bọn họ bao phủ tại phạm vi công kích bên trong, nếu quả thật đánh nhau, chính mình một cái sơ sẩy chỉ sợ thật đúng là muốn đá thương dưới tay bọn họ. Nàng vội vàng hô lớn: "Là bạn không phải địch! Mời Vương Dương Minh ra đến nói chuyện, cố nhân đến."

Trong đám người trong đám người kia đi ra một người đến, lại là Trần Bá Tiên, hắn nhìn thấy Ngư Huyền Ky giật nảy cả mình, nói: "Bốn canh giờ Ngư lão sư! Người làm sao đến nơi đây?"

Ngư Huyền Ky cùng Trần Bá Tiên cũng là nhận biết, biết hắn là Quốc Tử Giám bên trong cái thứ tư đệ tử, thế là hỏi hắn nói: "Vương Dương Minh đâu? Ta là tới tìm hắn."

Quốc Tử Giám bên trong trừ Tân Nghi Sinh, Triệu Văn Đạo cùng Bích Lạc, cũng không có ai biết Ngư Huyền Ky cùng Vương Dương Minh ở giữa mâu thuẫn, tương phản, tất cả mọi người coi là Ngư Huyền Ky cùng Vương Dương Minh quan hệ nhất định không phải bình thường, bằng không thì cũng sẽ không đem chính mình tuyệt học Cứu Dương Thần Công tương thụ. Dưới mắt cái này ba cái biết nội tình đều không ở nơi này, bởi vậy Ngư Huyền Ky lời nói không có bất kỳ người nào hoài nghi. Trần Bá Tiên đang hoảng nói: "Tiểu sư đệ hiện nay không ở chỗ này chỗ, hắn đang Bắc Phương một chỗ ốc đảo bên trong chinh đồn, đoán chừng ba năm ngày sau mới có thể đến cùng chúng ta hội hợp."

Ngư Huyền Ky gặp Vương Dương Minh cũng không ở nơi này, cảm thấy sốt ruột, trên mặt lại bắt động thanh sắc, hỏi: "Hắn đã không ở nơi này, ta liền đi tìm hắn tốt, người chỉ cho ta đường sáng kính."

Trần Bá Tiên không nghi ngờ gì, lập tức đem Vương Dương Minh chỗ tại cái kia ốc đảo phương vị chỉ cho nàng. Ngư Huyền Ky lại không nói nhiều, cười trên chiến mã nhanh như chớp qua. Trần Bá Tiên cùng Cố Tích Phong cùng Quốc Tử Giám một đám đều nói Ngư Huyền Ky tìm đến Vương Dương Minh sự tình, tất cả mọi người tám tấc lấy làm kỳ lạ, không biết cái này truyền thuyết bên trong bốn canh giờ Ngư lão sư vì sao lại không xa vạn lý tìm đến Vương Dương Minh. Cố Tích Phong gặp phe mình hạ trại địa phương đã bại lộ, không còn dám ở chỗ này dừng lại, liền mệnh binh lính lập tức nhổ trại lên đường, hướng tây phương mà đi, ven đường lưu lại ký hào, cung cấp Vương Dương Minh tìm.

Bá Nhan xa xa trông thấy Ngư Huyền Ky lên ngựa hướng phương bắc mà đi, trong lòng kỳ quái, đuổi vội lạng lẽ đuổi theo, nói với nàng: "Làm sao? Vương Dương Minh không trong quân đội?"

Ngư Huyền Ky gật gù đầu: "Hắn sư huynh nói hắn tại Bắc Phương một chỗ ốc đảo bên trong, ta hiện tại liền đi tìm hắn."

Bá Nhan gặp Ưng Dương quân quân dung chỉnh tề, lưỡng trước chỉ cần không gặp được địch nhân vạn nhân đội, hắn là đều có thể toàn thân trở ra,

Không cần chính mình quan tâm, thế là đối Ngư Huyền Ky nói: "Như là đã biết được Vương Dương Minh hạ lạc, ta có chút khó xử, không thể cùng người cùng nhau qua. Xin người đừng hướng Vương Dương Minh tiết lộ ta hành tung, ta cái này chính mình qua." Dứt lời xoay người bước đi, không hề đi theo.

Ngư Huyền Ky ước gì Bá Nhan không muốn đi theo nàng vương chân vương tay, bởi vì nhìn cái dạng này, Bá Nhan đối Vương Dương Minh ái hộ chi tâm mười phần bức thiết, nếu như mình tìm được Vương Dương Minh, miễn không muốn cùng hắn đánh nhau một trận, lấy Vương Dương Minh thực lực bây giờ, chính mình chỉ sợ muốn xuất hết toàn lực mới có thể ứng đối, đến lúc đó nếu như cái này nhân người trắng lại xuất thủ tương trợ Vương Dương Minh, mình có thể nói là không có phần thắng chút nào. Mắt thấy Bá Nhan chủ động rời đi, trong nội tâm nàng hết sức cao hứng, trên mặt lại lộ ra tiếu hân thần sắc, cùng Bá Nhan tạm biệt vài câu, cái này mới rời khỏi. Thực Bá Nhan lo lắng chu toàn, hắn chỉ nói với Ngư Huyền Ky chính mình gọi nhân người trắng, coi như Ngư Huyền Ky nói với Vương Dương Minh từ bản thân tính danh, Vương Dương Minh cũng khẳng định hội không rõ ràng cho lắm, bởi vậy cũng không lo lắng.

Ngư Huyền Ky được hơn hai canh giờ, cái này mới nhìn rõ phương xa một điểm nhỏ nhỏ ốc đảo. Nàng ra roi thúc ngựa, vào tới ốc đảo bên trong đến, gặp nơi này có cái nhỏ thôn xóm nhỏ, tới cửa thôn, bỗng nhiên nghe thấy có người hô: "Phương nào khách đến thăm, xưng tên ra!" Từ trong rừng cây nhỏ nháy ra một người, chính là ở chỗ này phụ trách cảnh giới vương Phán Phán.

Đội đến Ngư Huyền Ky đến gần, vương Phán Phán kính hãi, tâm đạo vị này làm sao tới. Hắn đuổi bước lên phía trước nói: "Ngư lão sư? Ngài làm sao tới?"

Ngư Huyền Ky không lo được cùng hắn hàn huyên, vào đầu hỏi: "Vương Dương Minh ở đâu?"

Vương Phán Phán gặp nàng thần sắc sốt ruột, cho là nàng tìm Vương Dương Minh có mười phần chuyện khẩn yếu, vội vàng nói: "Hắn hiện tại đang trong lò rèn thí nghiệm binh khí." Nói đem ngón tay hướng cách đó không xa một cái bốc lên khói đặc ồ ồ khói.

Ngư Huyền Ky lại không để ý đến hắn, đánh ngựa liền hướng này ồ ồ khói chỗ chạy đi, vương Phán Phán vội vàng truy tại nàng đằng sau.

Hôm nay chính là Can Tương đem này Huyền Thiết Trọng Kiếm đoán tạo thành công ngày, Vương Dương Minh trước kia liền đến đến hắn Lò Rèn bên trong, nhìn hắn như thế nào hoàn thành. Quả nhiên gặp Hòa Liệt đoán tạo phía dưới, này giấu đi mũi nhọn kiếm đã từ giữa đó chia vì làm hai nửa, mỗi một nửa đều là 50 cân nặng nề, hai thanh kiếm liền hợp lại liền là một thanh hoàn chỉnh giấu đi mũi nhọn kiếm. Vương Dương Minh vui vô cùng, lấy kiếm kia đến đang đem chơi, chợt nghe được ngoài cửa có người cao giọng kêu gọi tên hắn.

Vương Dương Minh ứng một tiếng, đi ra cửa qua, nhìn thấy Ngư Huyền Ky chính tại cửa ra vào nhìn hắn chăm chăm, trong lòng lộp bộp một tiếng, trên mặt lại bất động thanh sắc, cười nói: "Ngư lão sư làm sao tới? Là trận gió nào đem người thổi tới?"

Ngư Huyền Ky bôn ba vạn lý xa, vì cũng là tìm tới Vương Dương Minh, bức bách hắn nói ra đền bù Cửu Dương Thần Công tai hại phương pháp, dưới mắt rất cục nhìn thấy hắn, chỗ nào còn nhẫn chịu được, nàng nhảy xuống ngựa đến, lạnh lùng đối Vương Dương Minh nói: "Nơi này cách Trường An vạn lý, Tán Nghi Sinh cùng Triệu Văn Đạo rốt cuộc bảo hộ không được người, ta khuyên người vẫn là ngoan ngoan đem khắc chế Cửu Dương Thần Công tai hại phương pháp nói cho ta biết, nếu không hôm nay ta nhất định đem người đánh cho đứt gân gãy xương!"

Vương Dương Minh tuy nhiên khản trương, lại cũng không sợ Ngư Huyền Ky, ngày đó hắn lấy Ngũ Phẩm chi cảnh, đã có thể cùng Ngư Huyền Ky trong khoảng thời gian ngắn cân sức ngang tài, bây giờ hắn đã là Lục Phẩm trở lên cao thủ, phần thắng đương nhiên lớn hơn một chút, hắn đem hai thanh giấu đi mũi nhọn Kiếm Dịch cực hút nhau, trong khoảnh khắc hợp thành một thanh Trọng Kiếm, giờ kiếm tại ngực, nói: "Ta sớm đã nói qua cho người, thế gian cũng không có khắc chế Cửu Dương Thần Công tai hại phương pháp, người không tin, ta cũng không có cách, người muốn đánh ta, cứ đi lên."

Vương Phán Phán đã đến phụ cận, gặp Vương Dương Minh cùng Ngư Huyền Ky thế mà giương cung bạt kiếm, ngạc nhiên nói: "Thế nào, hai người có thù?" Hắn làm sao biết Vương Dương Minh cùng Ngư Huyền Ky ở giữa ân oán tình cừu? Đành phải ở một bên yên lặng quan sát, tùy thời chuẩn bị xuất thủ viện trợ Vương Dương Minh.

Vương Dương Minh cười khổ nói: "Bên trong khúc chiết, sau đó lại đối người nói a, dưới mắt ta muốn toàn lực ứng phó cái này bốn canh giờ Ngư lão sư mới được."

Ngư Huyền Ky càng không đáp lời, nàng lập ý muốn cho Vương Dương Minh một hạ mã uy, để hắn đừng tưởng rằng lần trước đem chính mình kích thương liền có thể khinh thường mình, giữa hai người tại thực lực chân chính Thượng Sứ khác vẫn như cũ là không thể vượt qua. Nàng tiến lên nhất chương, mang theo tiếng gió vun vút, xuất thủ cũng là Cửu Dương Thần Công Đệ Cửu Trọng công lực, nói rõ là muốn tốc chiến tốc thắng.

Vương Dương Minh vừa đến mới giấu đi mũi nhọn Trọng Kiếm, sử dụng kiếp trước IT giới thuyết pháp, nếu nguyên lai cái kia thanh giấu đi mũi nhọn kiếm là 1. 0 Phiên Bản, như vậy dưới mắt cái này đem việc trải qua cải tạo Trọng Kiếm cũng là 2. 0 Phiên Bản, gặp gỡ Ngư Huyền Ky dạng này cao thủ, đúng là hắn khó được thử kiếm cơ hội.

Chương 118: Tái đấu Ngư Huyền Kỳ :

Hắn gặp Ngư Huyền Kỳ chừng lực đã đến trước người, quát lên một tiếng lớn, đem hai thanh gươm đi mũi nhọn kiếm từ giữa đó tách ra, đem tay phải cái kia thanh lật từng cái, trong khoảnh khắc biến thành cùng cực chọi nhau, chỉ cảm thấy hai thanh kiếm bên trên truyền đến tràn trề chớ có thể ngự Sức Đây, hai thanh kiếm gào thét lên hướng hai bên tán đi, tựa hồ tại liều mạng rời xa đối phương, lấy Vương Dương Minh như thế khí lực, thể mà cũng có chút cầm giữ không được, cũng may hắn còn đem hai thanh kiếm chuỗi kiếm một mực nắm trong tay, bởi vậy hai thanh kiếm cũng không có thoát ly hắn chừng không, phản mà lấy hắn thân thể làm tâm điểm đồng dạng cái hơn phân nửa tròn, mang theo hắn hai cánh tay cũng tận tình giãn ra.

Ngư Huyền Kỳ một chừng này lúc đầu muốn tập kích Vương Dương Minh ngực bụng, đã thấy Vương Dương Minh bắt chợt tới thi Kỳ Chiêu, thể mà trong nháy mắt đem trước người mình tam xích biến thành cực kỳ hung hiểm hoàn cảnh, phải biết, giấu đi mũi nhọn kiếm từ lực to lớn, không phải sức người có thể chống lại, hai thanh kiếm này lấy sét đánh không kịp bưng tai chỉ thể vẽ cái nửa vòng tròn, liền biến thành bất luận kẻ nào đều khó mà tới gần vòng phòng ngự, nếu như Ngư Huyền Kỳ bị hai thanh trong kiếm bất luận cái gì một thanh kiếm phong quét trúng, tuyệt đối là mổ bụng hạ tràng. Nàng gặp trong lúc cấp bách bỗng nhiên trên chân phát lực, rút lui ba trượng, lúc này mới hiểm lại càng hiểm tránh thoát Vương Dương Minh này quái dị vô cùng một chiêu.

Ngư Huyền Kỳ gặp một chiêu chưa có thể đắc thủ, bỗng nhiên từ phía sau mình rút ra một thanh loan đao, Vương Dương Minh từ khi cùng nàng quen biết, chưa từng có gặp nàng dùng qua binh khí, giờ phút này gặp nàng thanh này Loan Đao tựa hồ là trên thảo nguyên người Hung Nô thường dùng Mã Tẩu, tâm đao nguyên lai Ngư Huyền Kỳ cũng là sẽ dùng binh khí, chỉ là này Loan Đao so với người Hung Nô quen dùng Mã Tẩu dài không chỉ một lần, nhìn lấy dữ tợn đáng sợ. Vương Dương Minh tâm đao vô luận người cái gì binh khí, chỉ cần đụng phải ta cái này giấu đi mũi nhọn kiếm, đều muốn bị ta hút đến, ta ta sợ người sao.

Ngư Huyền Kỳ nhào thân thẳng lên, múa lên Loan Đao thẳng đến Vương Dương Minh cái cổ, Vương Dương Minh vội vàng đem hai thanh kiếm lại biến thành dị cực hút nhau trạng thái, chỉ gặp này hai thanh kiếm tựa hồ bị đối phương thật sâu hấp dẫn, thoáng qua ở giữa lại hợp tại một chỗ, chỉ là cái này hợp lại cùng nhau tốc độ cũng là mau lẹ vô cùng, mang theo tiếng gió vun vút, lần nữa trong nháy mắt đem trước người hắn tam xích biến thành hung hiểm vô cùng chi địa. Ngư Huyền Kỳ Đao Thế đã xuất, khó mà thu hồi, Loan Đao Đao Phong chưa tới gần Vương Dương Minh thân thể, đã cảm thấy một cổ quái dị hấp lực truyền đến trên thân đao, nàng đối với cái này không có chút nào phòng bị, loan đao trong tay rời khỏi tay, đã bị Vương Dương Minh này hợp hai làm một Trọng Kiếm hấp thụ ở.

Vương Dương Minh cười ha ha, tại trong khoảnh khắc biến hóa vài chục lần cùng cực chọi nhau cùng dị cực hút nhau, chỉ gặp này hai nửa nhi Trọng Kiếm lấy Phong Lôi chỉ thể tại trước người hắn khép khép mở mở, sớm đã đem chuỗi này Loan Đao chế thành toái phế, mà Vương Dương Minh mượn dùng là Nam Châm ở giữa bản thân hấp lực cùng Sức Đây, chính hắn chỉ là thuận thế mà làm, bởi vậy cũng không có hao phí bao nhiêu khí lực, hắn dù bận vẫn ung dung mà nhìn xem Ngư Huyền Kỳ, cười nói: "Thế nào, Ngư lão sư, ta vũ khí mới còn vào tới người pháp nhãn?"

Ngư Huyền Kỳ lừa công tâm, vận khởi song chừng liền muốn tiến lên cùng Vương Dương Minh quyết chiến,

Lại bị hắn lập đi lập lại cùng cực chọi nhau cùng dị cực hút nhau làm cho căn bản gần không được hắn thân thể, Ngư Huyền Kỳ tổn công vô ích kiên trì mười mấy hiệp, gặp hắn ý vào này cổ quái binh khí lợi hại, chính mình căn bản lấy không được hắn thượng phong, mất thấy mình hôm nay là khó mà thủ thắng, hậm hực nói một câu: "Không nên đắc ý quá sớm. Ta đã đến, liền sẽ như cái Âm Hồn mà nhìn chăm chăm vào người, chỉ cần người không đem giải quyết Cửu Dương Thần Công tại hại phương pháp nói cho ta biết, người cũng đừng nghĩ lại có một ngày cuộc sống an ổn qua!" Dứt lời mấy cái lên xuống, cứ thế biến mất không thấy.

Vương Phán Phán gặp Vương Dương Minh binh khí này lợi hại như thế, tiến lên chúc mừng nói: "Tiểu sư đệ, thật sự là chúc mừng người, đến như vậy một kiện thần binh lợi khí, cái này cổ quái vận dụng phương pháp ngay cả Ngư lão sư dạng này cao thủ đều không cách nào tới, xem ra thực lực người lại đại đại bên trên một bậc thang."

Vương Dương Minh trên mặt lại khác biệt Vô Hi sắc, tâm hắn nói, bị một cái hàng thật giá thật Cửu Phẩm cao thủ trong bóng tối mỗi ngày nhìn chăm chăm, tùy thời đều muốn chuẩn bị ra tay với hắn, thời gian này còn thể nào qua xuống dưới! Nhưng mà đối phương đã ra chiêu, cũng đang chờ mình nghiêng chiến, hắn tuy nhiên áp lực son đại, lại cũng không thể như vậy lùi bước, chỉ có thể là Bình đến Tương chấn, Nước đến Đất chặn.

Vương Phán Phán ngạc nhiên nói: "Ta không rõ, vì cái gì Ngư Huyền Kỳ Lão Sư vừa thấy được người liền kêu đánh kêu giết đâu? Tuy nhiên từ trước đến nay nghe nói nàng tại Quốc Tử Giám bên trong quan hệ nhân mạch cũng không hề tốt đẹp gì, nhưng cũng không nghe nói nàng với ai kết qua thù a?"

Vương Dương Minh thán một tiếng, nói: "Nàng luyện Cửu Dương thời điểm, không người ở bên chỉ điểm, bởi vậy xảy ra sự cố, dẫn đến có nội thương mang theo. Nàng truyền ta Cửu Dương Thần Công, trông mong là cho ta mượn miệng từ sự phụ ta noi đó hỏi khéo ra trị liệu nàng nội thương biện pháp, chỉ là sự phụ cũng không có biện pháp gì, ta chỉ tiết cùng với nàng giảng, nàng lòng nghi ngờ ta lừa nàng, cho nên một mực quán lấy ta không tha."

Vương Phán Phán a một tiếng, tin chấp nhận, không nghi ngờ gì.

Vương Dương Minh gặp giấu đi mũi nhọn Trọng Kiếm thẳng cấp đã hoàn thành, chính mình cũng đã không thể ở chỗ này trì hoãn, lập tức để vương Phán Phán tiến về Thôn Làng bốn phía đem canh gác người đều gọi trở về, đối Can Tương bái biệt nói: "Lục Sư Huynh, chúng ta cái này muốn tiến đến cùng

Sứ Đoàn hội họp, người thật không nguyện ý theo chúng ta đi sao?"

Can Tương bật cười lớn: "Su huynh ta tự do tự tại quen, còn là tiếp tục như vậy lang thang Nhân Văn xuống dưới tốt. Tiểu sư đệ, các người đi thôi, nhiều hơn bảo trọng, chờ ta lúc nào muốn đi ra ngoài đi đi, liền về Trường An một chuyến qua thăm sư phụ một chút. Hi vọng đến lúc đó các người đã trở lại Trường An."

Vương Dương Minh cùng Can Tương ở giữa ở chung thời gian tuy nhiên không dài, lại cảm thấy mình cái này Lục Sư Huynh thật sự là cái phong quang Tề Nguyệt lỗi lạc nhân vật, dạng này nhân tài lại cam tâm một mực mai một tại cái này nho nhỏ Tây Vực Tiểu Trấn, không thể không nói là một loại thiên đại đáng tiếc. Chỉ là người có chí riêng, không thể cưỡng cầu, hẳn cùng Can Tương lưu luyến chia tay một phen, lúc này mới cùng mọi người cùng một chỗ đạp vào quy doanh Lữ Trình.

Bọn họ đi một mạch về phía tây, ven đường không ngừng phát hiện Cố Tích Phong lưu lại đặc thù tiêu ký, theo những dấu hiệu này phi nhanh, bọn họ sai nha, rốt cục tại tiền lên một ngày một đêm sau đuổi kịp đang đi đường Cố Tích Phong bọn người. Trần Bá Tiên gặp Vương Dương Minh tuy nhiên đến thẳng cấp bản giấu đi mũi nhọn Trọng Kiếm, trên trán lại không có chút nào vui mừng, kỳ quái hỏi hắn là thế nào. Vương Dương Minh đem Ngự Huyền Kỳ cùng mình Tác chiến sự tình nói, Trần Bá Tiên hồi hận nói: "Ta cũng không biết nàng cùng người có thù, không phải vậy ta liền không nói cho nàng người hành tung."

Vương Dương Minh lắc đầu, nói: "Ngự Huyền Kỳ lần này hạ chớ đại quyết tâm, không xa vạn lý đến đây tìm ta, cũng là người không nói cho nàng, nàng cũng nhất định sẽ tìm tới ta, chỉ là sớm tối vấn đề, không có khác nhau."

Trần Bá Tiên gặp Vương Dương Minh mặt ủ mày chau, trấn an hắn: "Đã tránh không khỏi, người liền thân nhiên ứng đối chính là, ta nhìn lấy người thực lực bây giờ, cũng chưa chắc liền bại bởi nàng."

Vương Dương Minh nói: "Bị một cái Cửu Phẩm cao thủ rình mò ở bên , mặc kệ ai cũng không có khả năng nhẹ nhõm. Có lẽ nàng hiện tại liền ở nơi nào im ắng mà nhìn chăm chăm vào ta đây. Ta kỳ quái là, chúng ta đoạn đường này truy đuổi các người mà đến , ẩn lý thuyết nàng có là cơ hội hạ thủ, vì cái gì nàng một điểm động tĩnh cũng không có chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Dương Minh Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

119 Quốc Vương thịnh tình .:

Trần Bá Tiên nghe Vương Dương Minh miêu tả, cũng không thể muốn. Vương Dương Minh biết Tú Cát riêng có Trí Kế, thế là đem Ngự Huyền Kỳ để mắt tới hắn sự tình cùng Tú Cát nói, đường kính vẫn là cùng cùng vương Phán Phán nói này lời nói nhất trí.

Tú Cát muốn một phen, nói ra: "Nghe như lời người nói, Ngự Huyền Kỳ có nội thương mang theo, chỉ cần toàn lực vận chuyển Cửu Dương Thần Công liền sẽ phát tác. Nàng trước đó so với người thử, chắc là đã dùng tới toàn lực, có lẽ dẫn phát trong cơ thể nàng thương thế, nàng vội vàng liệu thương, cho nên mới không rảnh tới tìm người phiền phức đi."

Vương Dương Minh cảm thấy Tú Cát phân tích mười phần có đạo lý, chỉ là lấy hắn phỏng đoán, chỉ sợ Ngự Huyền Kỳ thương thế chẳng mấy chốc sẽ bình phục, đến lúc đó nàng tự tùy lúc có thể phát động công kích. Nhưng là dưới mắt cũng không có càn để làm hơn pháp, chính mình chỉ có thể treo lên mười hai phần tinh thần tốt tốt đề phòng.

Mọi người một đường ngày đi đêm nghỉ, rốt cục rời đi Yên Kỳ Biên Giới, tiến vào Quy Tư. Chưa tại Quy Tư Quốc cảnh đi ra bao xa, chỉ thấy phía trước tiếng cổ nhạc mãnh liệt, tựa hồ có đại đội nhân mã đang khua chiêng gõ trống hướng chính mình cái này phương hướng tới. Vương Dương Minh cảm thấy đề phòng, vội vàng đề mọi người làm tốt phòng ngự, đã thấy đội nhân mã kia không là quân đội, mà chính là Cẩm Bảo ngọc phục Nhạc Đội, những người này ước chừng có chừng một trăm cái, đi đến Vương Dương Minh bọn người trước người liền dừng lại, cũng không có chút nào muốn tiến công ý tứ, ngược lại từ trong đám người đi ra một cái Văn Quan đến, dùng lưu loát Hán Ngữ hô: "Phía trước thế nhưng là đại hạ quốc Sứ Đoàn một hàng? Tại hạ là Quy Tư Quốc Nhị Phẩm Viên Ngoại Lang Muller, trước tới đón tiếp Sứ giả, trông mong chư vị cùng ta cùng nhau vào kinh gặp mặt Quốc Vương."

Trương Khiên trên ngựa nghe được người kia tiếng la, quay người đem Vương Dương Minh kêu đến, nói ra: "Chúng ta đoạn đường này đến đây, đao binh gặp nhau nhiều, lấy Lễ đối đãi thiếu. Những người trước mắt này đối chúng ta rõ ràng là mười hai phần nhiệt tình, chỉ là không biết bọn họ là như thế nào biết được chúng ta hành tung, lại là vì sao muốn giống trống khua chiêng hoan nghênh chúng ta vào kinh đâu?"

Vương Dương Minh cũng không rõ ràng cho lắm, đành phải vỗ mông ngựa tiến lên hỏi: "Viên Ngoại Lang tiên sinh như thế nào biết được chúng ta đến?"

Này Viên Ngoại Lang tất cung tất kính nói: "Ta hướng Quốc Vương ngưỡng mộ Hạ Triều văn hóa lâu vậy, làm sao Lưỡng Quốc cách xa nhau quá xa, luôn luôn chưa từng nhìn thấy. Quốc Vương sớm liền nhận được tin tức, nói Quý Quốc Trương Khiên Hầu Gia mang theo Sứ Đoàn một hàng hơn một

trăm người lượt lịch Tây Vực các quốc gia, bởi vậy ngày nhớ đêm mong, phái ra một vạn Biên Phòng Quân bốn phía tuần tra, chỉ mong các người sớm ngày đi vào. Hôm nay Biên Phòng Quân hồi báo, nói có hơn một trăm người ăn mặc Hạ Triều phục sức tiến vào nước ta cảnh, Bệ Hạ lưỡng trước nhất định là Trương Hầu gia đến, bởi vậy phái hạ quan trước tới đón tiếp, vạn mong Trương Hầu gia tiến về trong kinh cùng ta Quốc Vương một lần!"

Vương Dương Minh đem cái này Viên Ngoại Lang lời nói cùng Trương Khiên nói, Trương Khiên nói: "Cái này Quốc Vương chân tình cũng tốt, giả ý cũng được, đã hẳn bày ra tình cảnh lớn như vậy đến mời chúng ta, chúng ta nếu như không đi, không khỏi lộ ra vô lễ, Thuyết Bất Đắc, chúng ta liền theo hẳn tiến về trong kinh, chỉ là hết thấy cẩn thận để ý, ngàn vạn không thể nặng hơn nữa đạo Uất Lê nước vết xe đổ."

"

Vương Dương Minh đáp ứng, lập tức để này Viên Ngoại Lang ở phía trước dẫn đường, hẳn thì thống lĩnh Ứng Dương quân một hàng hộ vệ lấy Sứ Đoàn người đi theo.

Này Viên Ngoại Lang gặp Trương Khiên đồng ý chính mình thỉnh cầu, hoan hỉ không hết, mệnh những Nhạc Đội đó người càng thêm ra sức khuai chiêng gõ trống, nhiệt tình chỉ rất, cũng làm cho Sứ Đoàn một hàng cảm thấy thụ sủng thụ nhục kinh.

Mọi người được ba canh giờ, rốt cục đến trong kinh thành, gặp cái này Kinh Thành tuy nhiên kém xa Trường An phồn hoa, nhưng cũng cái gì cần có đều có. Mọi người theo Nhạc Đội một đường đi đến Quốc Tân Quán, nghe này Viên Ngoại Lang nói: "Sứ Đoàn một đám lặn lội đường xa, chắc là mệt mỏi, đêm nay xin mời các vị tại Quốc Tân Quán nghỉ ngơi. Vua ta có mệnh, đêm nay trong hoàng cung thiết yến, mời Trương Hầu gia một hàng, Hầu Gia có thể tự định phái ai đi theo tiến về, chỉ là nhân số không nên quá nhiều, Quốc Vương thiết lập là Tư Yên, chỗ ngồi không nhiều lắm."

Trương Khiên tâm đạo lần này ngàn vạn không thể lại cùng lần trước, lấy đối phương đạo nhì. Hắn gặp này Viên Ngoại Lang đã nói mình có thể tùy ý chọn tuyển tùy tùng, thế là đem Vương Chấn, Vương Dương Minh, Trần Bá Tiên, Lữ Phụng Tiên, vương Phán Phán, Trầm Thanh lông mày, Tú Cát, Tô Mộc, Bích Lạc, Diệp Kinh Mi bọn người đều kêu tới mình trước người, đối Viên Ngoại Lang nói: "Bản Hầu liền mang mười người này tiến về, Viên Ngoại Lang ý như thế nào?" Hắn gọi tới mười người này, trừ Bích Lạc cùng Diệp Kinh Mi bên ngoài, dư tám cái đã là Ứng Dương trong quân võ công mạnh nhất người, mà lại những người này mỗi cái đều là thân kinh bách chiến, lòng trước coi như tao ngộ mai phục, cũng nhất định có thể bảo vệ mình xông ra trùng vây.

Này Viên Ngoại Lang cười nói: "Nhìn Hầu Gia nói. Chúng ta Quy Tư Quốc tuy nhiên nhỏ, không thể cùng Đại Hạ Thượng Quốc so sánh, chiêu đãi mười mấy người vẫn là không có vấn đề. Xin mời Hầu Gia cùng cái này tuổi trẻ tuấn ngạn nhóm lập tức lên đường đi?"

Trương Khiên gặp này Viên Ngoại Lang đáp ứng mười phần thống khoái, cũng có chút do dự. Hắn âm thầm đối Vương Dương Minh nói: "Chẳng lẽ cái này Quốc Vương thật ngưỡng mộ ta Hạ Quốc văn hóa, thành tâm thành ý mời chúng ta qua dự tiệc? Chúng ta là lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử? Lại hoặc là có cái gì khác âm mưu?"

Vương Dương Minh nói nhỏ: "Hầu Gia cứ yên tâm tiến về. Có chúng ta mười người này che chở, cũng là Long Đàm Hồ Huyết chúng ta cũng xông được."

Trương Khiên gặp Vương Dương Minh lòng tin mười phần, lập tức lo nghĩ tiêu hết, ngay tại Quốc Tân Quán bên trong đối triều phục, mang theo Vương Dương Minh bọn người tiến về Hoàng Cung. Vương Dương Minh mệnh Cố Tích Phong tạm thay Ứng Dương quân chức Thống soái, nhất định phải cẩn thận để ý, lúc này mới đi theo Trương Khiên qua.

Mọi người đi bộ tiến về Hoàng Cung, không bao lâu đã đến cửa cung. Thủ vệ binh lính sớm đã nhận được tin tức, liên tục không ngừng buông xuống thành môn, Trương Khiên tại này Viên Ngoại Lang Muller chỉ huy tiếp theo đường đi đến Hoàng Cung chỗ sâu, gặp Nhất Cung điện sùng sững đứng vững, lưỡng trước đây chính là đêm nay Yến Hội chỗ cung điện. Sớm có thái giám đi vào bẩm báo, nói đến sự đến, chỉ gặp một người mặc lông lầy phục sức lão nhân hứng thú bưng bưng ra đón, nắm Trương Khiên tay, dùng có chút cứng nhắc Hán Ngữ nói: "Trương Hầu gia, Bản Vương trông người nhóm đã lâu, mau mời tiến." Lão nhân kia chính là Quy Tư Quốc vương, xem ra hẳn thật là mười phần ngưỡng mộ Hạ Triều văn hóa, thế mà tự mình học được Hán Ngữ.

Trương Khiên gặp quốc vương kia tuy nhiên năm hơn lục tuần, nhưng mà hồng quang đầy mặt, tinh thần toả sáng, xem ra là bảo dưỡng có thuật, mà này Viên Ngoại Lang đối cái này Quốc Vương tất cung tất kính, thần sắc ở giữa là phát ra từ phé phủ sùng kính, hẳn là một cái có đạo chi quân. Hắn nghĩ, Quy Tư tuy nhiên không lớn, lại ách Tây Vực Thập Lục Quốc Đông Tây Nam Bắc yếu đạo, thật sự là binh gia tất tranh chi địa. Cái này Quốc Vương nếu quả thật hữu tâm cùng Đại Hạ sửa chữa tốt, cũng là một cục đối Đại Hạ có lợi ích rất lớn chuyện tốt.

Quốc Vương mang theo Trương Khiên tay, một đường đi đến trong sảnh, sớm có Văn Võ Bá Quan đứng dậy đón lấy, Quốc Vương đem trong triều mấy cái trọng thần từng cái cùng Trương Khiên giới thiệu, mới dẫn hắn đến bên trên thủ vị trí bên trên, chủ khách ngồi xuống. Quốc vương kia trước dùng Quy Tư ngữ nói một trận, lại dùng Hán Ngữ nói: "Quả Nhân thuở nhỏ ngưỡng mộ Hạ Triều văn hóa, từng từ tiếc hận, vì sao không thể thác sinh ở trên nước. Nghe nói có Hạ Triều Sứ Thần Chu Du Tây Vực, Quả Nhân ngày nhớ đêm mong, rốt cục công chúng vị trông. Quả Nhân may mắn nhìn thấy Sứ Thần, trong lòng mười phần hoan hỉ, hôm nay chúng ta thỏa thích sung sướng, Kim Ngô không khỏi!" Nói giờ ly rượu lên đến, mời Trương Khiên uống rượu.

120 16 Thiên Ma Vũ :

Trương Khiên vội vàng bưng chén rượu lên, cùng Quốc Vương đụng một chén, nói: "Bản Hầu phụng tá hướng Hồng Vũ Hoàng Đế chi mệnh, Chu Du Tây Vực Liệt Quốc, nguyên bản là vì cùng Chư Quốc giao hảo. Hôm nay Bệ Hạ thịnh tình khoản đãi, Bản Hầu trong lòng cũng mừng rỡ phân hoan hi, để cho chúng ta đẩy uống chén này, vì Lưỡng Quốc đời đời hữu hảo cạn ly!"

Quy Tư Quốc bên trong vô luận Văn Võ đều tất cả đều nâng chén, Sứ Đoàn bên này cũng đều bưng chén rượu lên, chỉ có Vương Dương Minh khổ mặt, nhỏ giọng nói với Trương Khiên: "Hầu Gia, hạ quan lập qua thẻ, cũng không tiếp tục uống rượu."

Trương Khiên ngược lại quên đoạn mẩu chốt này, quốc vương kia nghe được Vương Dương Minh nói như thế, vội vàng mệnh thị nữ đổi chén rượu, dâng lên đến một chén Nước trong, đổi Vương Dương Minh nói: "Vị này tuổi trẻ Tuấn Kiệt, người có chỗ không biết, ta Quy Tư Quốc bên trong thừa thải mỹ tửu, người không uống thật sự là đáng tiếc. Bất quá, chủ tùy khách tiện, người đã không uống được tửu, liền lấy Nước trong thay thế đi!"

Vương Dương Minh gặp cái này Quốc Vương đổi đãi người thân hòa, trong lòng đối với hắn không lý do sinh ra mấy phần hảo cảm, vội vàng tạ ơn, thế là mọi người hoan hoan hi hi đem chén rượu này (nước) uống. Chủ khách song phương ngồi xuống, Yến Hội chính thức bắt đầu. Quốc vương kia mời phân hay nói, dùng cũng nhắc Hán Ngữ cùng Trương Khiên nói chuyện với nhau thật vui, hắn gặp Vương Dương Minh ngồi cách Trương Khiên gần nhất, lòng trước người này hẳn là Trương Khiên thù hạ đặc lực nhất người, thế là hỏi Trương Khiên nói: "Không biết vị thiếu niên này là trong sứ đoàn người nào? Ta xem hắn đáng vẻ đường đường, thật là Nhân Trung Long Phụng."

Trương Khiên nói với hắn: "Đây là theo ta đến đây Ứng Dương quân thống lĩnh, trên đường đi nhiều lần liều chết bảo hộ ta, võ công cao cường, nhân phẩm Nhất Lưu, là ta Hạ Quốc Đồng Lương Chi Tài, đại danh gọi là Vương Dương Minh."

Quốc vương kia trong mắt tinh quang lóe lên, nói ra: "Thế nhưng là Bạch Bào Vương Dương Minh?"

Vương Dương Minh không muốn chính mình cái này Bạch Bào danh tiếng ngay cả cái này Quy Tư Quốc vương đều biết, trong lòng lo sợ bất an, phải biết hắn nhưng là suất lĩnh Ứng Dương quân cùng Tây Vực Chư Quốc tất cả đều giao chiến qua, không biết quốc vương kia có thể hay không giận mình. Lại nghe quốc vương kia nói: "Ta Mukahi - trước kia đã từng nghe ta trong triều Võ Nhân nói lên, Hạ Triều Tây Bắc Gia Dự Quan bên trong có một viên tiểu tướng, thân có Vạn Phu Bất Đương Chi Dũng, luôn luôn hăm dọa, chưa từng nhìn thấy, nguyên lai cũng là Tiểu Tướng Quân người nhà!"

Vương Dương Minh nghe hắn trong lời nói không có chút nào không vui, nghĩ thầm cái này Quốc Vương xem ra đối Hạ Triều là chân tâm thực ý có hảo cảm, hắn kêu lên Cổ Tích Phong đến, hỏi: "Ngày đó hắc bào suất lĩnh mười Lục Quốc Liên Quân bên trong, nhưng có Quy Tư Quốc?"

Cổ Tích Phong lắc đầu nói: "Chúng ta về sau nhiều mật dò xét, phát hiện Tây Vực Thập Lục Quốc phần lớn tham dự trận kia chiến sự, duy chỉ có Hoa Lạt Tử Mô cùng Quy Tư Quốc bồi đường đạo đức cá nhân thân thể, chưa từng tranh đoạt vũng nước đục này."

Vương Dương Minh a một tiếng, tâm đạo khó trách cái này Quốc Vương đối với mình không có địch ý, nguyên lai hắn cũng không xuất binh tấn công nghi nát triều, tâm hắn hạ càng yên tâm hơn chút, cùng quốc vương kia bắt chuyện, rất được Quốc Vương yêu thích.

Qua ba lần rượu, tất cả mọi người có chút hơi say rượu, duy chỉ có Vương Dương Minh chưa từng uống rượu, một mực duy trì Linh Đài thư thái. Quốc vương kia xích lại gần Trương Khiên bên người,

Nhẹ nói nói: "Trương Hầu gia, người nhìn ta cái này Quốc Trung Phong Thổ Nhân Tình như thế nào?"

Trương Khiên tâm đạo loại thời điểm này, mình đương nhiên là muốn nhặt êm tai tới nói, thế là xu nịnh nói: "Bệ Hạ Trị Quốc có phương pháp, ta xem Quy Tư Quốc bên trong người người an cư lạc nghiệp, phảng phất Thế Ngoại Đào Nguyên."

Quốc Vương đến Trương Khiên tán thưởng, Ha-Ha mừng rỡ, vui vẻ nói: "Trương Hầu gia, nếu để cho người tại nước ta bên trong khoái lạc sinh hoạt cả một đời, người có nguyện ý hay không?"

Trương Khiên gặp hắn chuyện bất chợt tới chuyện, không biết hắn trong hồ lô bán cái loại thuốc gì, thế là cẩn thận ứng đối nói: "Tự nhiên là nguyện ý, chỉ là tại hạ thân phụ tá hướng Hoàng Đế chi dụ, không dám ở lâu."

Quốc Vương lại không thêm để ý hắn lời nói bên trong hàm nghĩa, tiếp tục hướng dẫn từng bước nói: "Hầu Gia, Bản Vương cũng không phải là muốn người vi phạm Hoàng Đế Thánh Ân. Chỉ là Bản Vương thực sự ái mộ người nhân tài, nghĩ đến nếu như người nguyện ý lưu tại Bản Vương bên người, Bản Vương nguyện gia phong người siêu nhất phẩm quan chức, thậm chí cùng người cùng chương giang sơn, không biết người có thể có ý?"

Lời nói nói đến chỗ này, đã là trần trụi đào góc tường. Trương Khiên nghiêm nghị nói: "Bệ Hạ, không phải là Bản Hầu không biết tốt xấu, chỉ là Bản Hầu thụ tá hướng Hoàng Đế nhắc nhở, phải tất yếu mạng theo cái này Sứ Đoàn một hàng lượt lịch mười sáu các quốc gia sau trở lại Trung Thổ hướng tá hướng phục mệnh. Bệ Hạ quá yêu, Bản Hầu chỉ có xin miễn thứ cho kẻ bất tài." Hắn quay đầu đối Vương Dương Minh nói: "Vương Giáo Ủy, lúc ấy chúng ta rời đi Tây Bắc Gia Dự Quan thời điểm, bá Nhan tướng quân đã từng nói cái gì tới?"

Vương Dương Minh vội vàng đáp: "Tướng Quân lúc ấy từng nói, thù yêu quê hương một bồi thổ, chó yêu hắn hương vạn lượng kim."

Quốc Vương gặp Trương Khiên thái độ rất là kiên quyết, lập tức cười nói: "Bản Vương tuy nhiên ái tài, nhưng cũng không phải vô liêm sỉ người. Trương Hầu gia, cứ việc uống rượu, lời này cũng không đề cập tới nữa." Thế là mệnh thị nữ mang tới kim ẩm, tự thân vì Trương Khiên rót một ly tửu, lại mệnh thị nữ mang tới Ngọc Hồ, tự thân vì Vương Dương Minh rót một ly nước, hai người gặp cái này Quốc Vương tự mình rót rượu đồ nước, không dám Bất Âm, đành phải tạ ơn uống vào.

Quốc vương kia gặp tửu đã uống không sai biệt lắm, cười đối Trương Khiên cùng Vương Dương Minh nói: "Vốn trong vương quốc, mỹ tửu là Nhất Tuyệt, ngoài ra còn có Nhất Tuyệt, không biết các người có thể đoán đến?"

Trương Khiên cùng Vương Dương Minh đều lắc đầu nói không biết, quốc vương kia nói: "Cái này khác Nhất Tuyệt, cũng là mỹ nữ. Ta Quy Tư Quốc thừa thái mỹ nữ, Quốc Trung phần lớn là quốc sắc thiên hương, hôm nay vừa vận đề cho các người đánh giá đánh giá." Nói nhẹ nhàng vỗ tay một cái, chỉ gặp bên ngoài sân nổi đuôi nhau mà vào mười sáu tên nữ tử, một cái cá thể hình dáng yểu điệu, đều là như thiên tiên dung mạo, mà lại Quy Tư nữ tử đáng người đầy đặn, đôi nam nhân có một loại thần kỳ sức hấp dẫn. Vương Dương Minh là cái huyết khí phương cương thiếu niên, sớm đã không đời mất nổi con người, tầm kia khiến mặc dù nhưng đã là năm sáu mươi tuổi lão nhân, nhưng cũng nhìn hoa mắt Thần Trí.

Quốc Vương cười nói: "Cái này mười sáu vị nữ tử, là Bản Vương tự mình chọn lựa, thu trong cung, mệnh Nhạc Sư tiến hành huấn luyện, gọi bọn nàng luyện thành một bộ Vũ Bộ, gọi là 16 ngày Ma múa, là ta ngày bình thường thích xem nhất vũ đạo." Hắn nói, này mười sáu tên thiếu nữ đã bắt đầu uyển chuyển nhảy múa, giữa sân nhất thời oanh oanh yến yến, được không xinh đẹp.

Quy Tư người vốn là giỏi về khiêu vũ, cái này mười sáu tên nữ tử càng là bên trong nhân tài kiệt xuất. Các nàng chỗ nhảy là địa phương nổi danh vũ đạo, gọi là Phi Thiên, cũng gọi nói bừa xoáy múa, nói bừa xoáy múa nhịp rõ ràng bốn đẳng vui sướng, nhiều xoay tròn đạp thực sự, tên cổ nói bừa xoáy. Nhạc đệm âm nhạc lấy Đả Kích Nhạc làm chủ, cùng nó nhanh chóng tiết tấu, Cương Kính phong cách tương ứng, tăng thêm mỹ cảm. 16 ngày Ma múa là tại nói bừa xoáy múa trên cơ sở tiến hành cải tạo, so với nói bừa xoáy múa càng thêm động nhân tâm mục đích, nếu không cũng sẽ không bị cái này Quốc Vương trân trọng lấy ra huyền diệu.

Cái này mười sáu tên nữ tử nhảy lên nói bừa xoáy múa, bùng phát là: Nhanh như cầu vòng, uyển như du long, quang vinh diệu Thu Cúc, Hoa Mậu xuân tùng. Phảng phất hề nhược khinh vân chi tế nguyệt, tung bay diệu này như gió cuộn tuyết lượn lờ. Xa mà nhìn đến, sáng như mặt trời lên ánh bình minh. Bách mà xem xét chi, đốt như Phù Cừ ra sóng xanh. Nùng To nhỏ vừa tầm, ngắn dài hợp độ. Vai tựa vót thành, Eo như được bó. Kéo dài cái cổ xuất sắc hạng, hạo chất lộ ra, dung mạo không thêm, Duyên Hoa không ngư. Búi tóc nga nga, tu mi liên đẹp đẽ, đan ngoài môi lã, răng trắng bên trong tươi. Đôi mắt sáng liếc nhìn, má lúm đồng tiền phụ nhận quyền, khô tư thể diễm dật, dụng cụ tinh thể nhân. Nhu tình xước hình dáng, mị tại lời nói. Kỳ phục khoáng thế, Cốt Tượng ứng đồ. Khoác La Y chi thôi sán này, nhị dao bích chi hoa cư. Mang kim thúy đứng đầu sức, tuyết minh châu lấy diệu thân thể. Giẫm đạp đi xa chi văn giày, đất sương mù tiêu chi nhẹ cư. Hoi U Lan chi phương ái này, bước trừ trừ tại núi góc.

Một khúc dừng múa, mọi người tất cả đều si, cách nửa ngày, mới vang lên như sấm sét tiếng vỗ tay. Quốc vương kia mệnh những cô gái kia cúi đầu đứng đứng nghiêm một bên, đối Trương Khiên cùng Vương Dương Minh nói: "Ta cái này 16 ngày Ma múa, còn khiến các vị hài lòng?"

Bạn đang đọc truyện *Dương Minh Kỳ Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Một trăm hai mươi mốt ý loạn .:

Trương Khiên chỉ cảm thấy mình Tửu Kính bên trên đến, trong bụng một cỗ hỏa nhiệt, nhìn lấy những cô gái kia lúc, càng thêm dục hỏa thiêu thân, khó mà nhẫn nại, hắn đã là hơn năm mươi tuổi lão nhân, đối chuyện nam nữ đã sớm coi nhẹ, giờ phút này lại chẳng biết tại sao, luôn có một cỗ tà hỏa muốn thoát ra giống như, đành phải cố nén dục hỏa, không nhìn tới những cô gái kia, đối Quốc Vương nói: "Bản Hầu trong cả đời chưa bao giờ nhìn qua dạng này mỹ diệu đáng múa, Bệ Hạ Vũ Nữ thật là khiến ta mở rộng tầm mắt, không uống công chuyển này."

Vương Dương Minh không uống rượu, lại cảm thấy mình so uống rượu còn khó hơn qua, hắn chính là tính lực tràn đầy thời điểm, trong bụng hỏa diễm so Trương Khiên thiếu đến lại càng không biết vượng gấp bao nhiêu lần. Đau khổ nhẫn nại lấy, hết sức khó xử không chịu nổi.

Quốc vương kia xích lại gần Trương Khiên bên người, đối với hắn nói: "Trương Hầu gia cùng vương Giáo Ủy nếu có ý, có thể thỏa thích chọn lựa mấy tên Vũ Nữ, đêm nay ngay tại ta trong cung nghỉ ngủ, như thế nào?" Nói nhẹ nhàng vỗ tay, những Vũ Nữ đó tất cả đều đi lên phía trước, phong tình vạn chủng mà nhìn xem Trương Khiên cùng Vương Dương Minh, chỉ chờ bọn hắn chọn lựa. Trương Khiên thần trí đã mất, chậm rãi đứng dậy, nhẹ nhàng Địa Chỉ chỉ một tên đứng tại phía trước nhất Vũ Nữ, này Vũ Nữ đáng yêu đi lên phía trước, mang theo Trương Khiên tay liền hướng bọc hậu qua.

Vương Dương Minh chính đang khổ cực nhẫn nại, hắn vận khởi nội công, đau khổ kiên thủ Linh Đài một tia thanh minh, căn bản không có phát giác Trương Khiên đã đi.

Trần Bá Tiên bọn người lại thần thái như thường, tựa hồ cũng không nhận được ảnh hưởng gì, nhưng là bọn họ ngồi cách Trương Khiên rất xa, chỉ gặp hắn mặt đỏ tới mang tai, cười nói dụ dằng đứng dậy, theo này một tên Vũ Nữ đi đến Hậu Đường, mà Vương Dương Minh cũng không có đứng dậy

ngăn cản, coi là Trương Khiên đã cùng Vương Dương Minh bắt chuyện qua, cũng không có cái gì hung hiểm, còn nữa Trương Khiên tuy nhiên đối xử mọi người cũng không nghiêm khắc, nhưng cũng là trong triều nổi danh Cao Quan, những người này nào dám tùy tiện quản hãm nhân sự? Bởi vậy đành phải yên lặng tùy hấn đi, đều nói chỉ cần Vương Dương Minh tâm lý nắm chắc, Trương Khiên khi không đến mức có nguy hiểm gì.

Vương Dương Minh đang chịu khổ, cũng không biết bên người đã phát sinh biến đổi lớn, đang trong mộng lung, chợt nghe được quốc vương kia ghé vào lỗ tai hấn nói: "Vương Giáo Ủy thiếu niên anh tài, nhất định là thích mỹ nữ, người nhìn ta cái này còn lại mười lăm tên Vũ Nữ bên trong, người hoan hỉ cái nào, cứ việc đưa đến Hậu Đường qua, ta đều ứng."

Vương Dương Minh theo hấn lời nói nhìn về phía trước, gặp những cô gái này mỗi cái đều là khuynh quốc khuynh thành dung mạo, nhìn ở trong mắt thật sự là đáng yêu cùng cực, hấn đang muốn tiến lên chọn một cái, lại đột nhiên cảm giác được tựa hồ có hàn quang trên người mình bắn khoả, hấn thoáng thanh tỉnh một chút xiu, quay đầu đi tìm này hàn quang nơi phát ra, gặp nơi xa Tô Mộc chính đang chăm chú nhìn lấy hấn, mà Bích Lạc này u oán nhãn quang cũng xuyên thấu qua mười mấy mét khoảng cách phóng tới. Vương Dương Minh rốt cục khôi phục một điểm thần trí, không lo được quốc vương kia hướng dẫn từng bước, càng không lo được những Hồ Nữ đó kiều mị tư thái, lao đảo liền chạy ra ngoài. Tô Mộc cùng Bích Lạc sớm cảm thấy không đúng, vội vàng đuổi theo ra qua.

Quốc vương kia ra về kinh ngạc nói: "Vương Giáo Ủy vì sao rời tiệc mà đi? Không phải là nhân Quả Nhân chiêu đãi không chu đáo?"

Trương Khiên cùng Vương Dương Minh vừa đi,

Giữa sân quan chức lớn nhất đã là Vương Chấn, hấn đành phải tiến lên đối Quốc Vương nói: "Chắc hấn vương Giáo Ủy đột nhiên trong bụng khó chịu, vội vã muốn xuất cung, mời Quốc Vương tha thứ hấn vô lễ."

Quốc Vương tâm đạo Trương Khiên đã tiến vào chính mình cốc bên trong, chính mình kế sách đã là thành công, về phần Vương Dương Minh, không thể đắc thủ cũng coi như. Lập tức mệnh lệnh chúng nhân tiếp tục uống để, để Văn Võ Bá Quan đều qua cùng Sứ Đoàn mấy người mời rượu, những người này không có cách nào thoát thân, chỉ phải tiếp tục bồi tiếp Ăn uống, rốt cục từng cái uống say mềm, bị Viên Ngoại Lang bồi tiếp về Quốc Tân Quán qua.

Tô Mộc cùng Bích Lạc một đường đi ra ngoài, gặp Vương Dương Minh không để ý chút nào hai người tại sau lưng kêu to, chỉ lo một đường phi nước đại, không biết hấn phạm cái gì tà, Bích Lạc võ công còn kém, theo không kịp hai người tốc độ, Tô Mộc lại khinh công rất tốt, bàn giao Bích Lạc không nên, vẫn là nhanh đi về cùng Trần Bá Tiên bọn người hội họp, chính nằng thì vận khởi khinh công, một đường đuổi theo Vương Dương Minh mà đi.

Vương Dương Minh chỉ cảm thấy trong lòng một cỗ hỏa diễm tại đốt, đốt được bản thân được không khổ sở, lại lại không biết nên như thế nào phát tiết, đành phải vận khởi toàn thân nội lực phi nước đại, chỉ là nội lực sinh sôi thời khắc, này cảm giác nóng rực tựa hồ càng tăng mạnh hơn, phảng phất có vô cùng vô tận tinh lực không có cách nào phát huy ra qua. Hấn còn chưa từng có đụng phải loại tình huống này, không biết nên ứng đối ra sao, chỉ muốn hết sức phi nước đại, chờ kiệt quệ có lẽ liền tốt. Lúc này Tô Mộc đã đuổi đi lên, nhất cử vượt qua đỉnh đầu hấn, đuổi tại trước mặt hấn đem hấn ngăn lại, cả giận nói: "Người rút ra cái gì diêm!"

Vương Dương Minh bị nằng ngăn lại, giương mắt lên nhìn lấy nằng. Tô Mộc gặp hấn hai mắt một mảnh hỏa hồng, phảng phất hại bệnh đau mắt, giật mình, nói: "Người làm sao?"

Vương Dương Minh khổ não nói: "Ta cũng không biết, đã cảm thấy nóng quá... Nóng quá..." Hấn cực kỳ khó chịu, nói chuyện cũng nói không lưu loát, mấy câu nói đó đã là hấn hết sức nhịn đau khổ nói ra. Vương Dương Minh nhìn lấy Tô Mộc, cảm thấy dưới ánh trăng người này thể mà lộ ra hết sức đẹp mắt, một cỗ ức chế không nổi lực lượng khổng lồ chế hấn, hấn vươn tay ra, liền muốn đem Tô Mộc ôm vào trong ngực.

Tô Mộc bị hấn giật mình, nhảy lên ba trượng, né tránh hấn Hàm Trư Thủ, nằng: "Người tìm đường chết a! Người chuyện gì xảy ra! Lại trọng phạm sắc tâm sao!"

Vương Dương Minh cũng cảm thấy mình cử động lần này quá mức đường đột, nhưng mà cũng là nhịn không được chính mình nội tâm dục vọng. Hấn đem hết toàn lực, đối Tô Mộc nói: "Ta tựa hồ là trúng độc, người đi mau, không nên tới gần ta, ta nhịn không được muốn bắt người!"

Tô Mộc không rõ ràng cho lắm, hỏi: "Người không phải Bách Độc Bất Xâm sao?"

Vương Dương Minh lắc đầu, nói ra: "Ta cũng không biết, đi mau, chậm thêm liền không kịp!"

Hai người đang giằng co, chợt nghe được chỗ cao có người nói khẽ: "Tiểu tử ngốc, chính mình bên trong cũng không biết." Theo tiếng nói, một thân ảnh từ trên không trung chậm rãi rơi xuống, Tô Mộc cùng Vương Dương Minh ngẩng đầu đi xem, gặp đó là một cái đem thân hình giấu ở Khoan Bào Đại Tự bên trong nữ tử, cô gái này đáng đáp kiều mị chi cực, mặt mày bên trong lại một cỗ vẻ ngoan lệ, không phải Ngự Huyền Ky là ai.

Vương Dương Minh không muốn thể mà ở trong hoàn cảnh này đụng phải Ngự Huyền Ky, trong lòng kêu khổ không ngã. Tô Mộc nhưng lại không biết hấn cùng Ngự Huyền Ky qua lại, đối Ngự Huyền Ky nói: "Ngự lão sư? Người không phải tại Quốc Từ Giám bên trong a, tại sao lại ở chỗ này?"

Ngự Huyền Ky cười duyên một tiếng, đối Tô Mộc nói: "Tiểu tử này trong nháy mắt liền muốn bạo thể mà chết, người lại còn có tâm tư đến hỏi ta cái này cái kia."

Một trăm hai mươi hai tình mê :

Tô Mộc cùng Vương Dương Minh nghe vậy tất cả đều kinh hãi, Tô Mộc vội vàng hỏi nói: "Mời Ngự lão sư chỉ rõ, Vương Dương Minh đến làm sao?"

Ngự Huyền Kỳ dù bận vẫn ung dung buộc buộc tóc, đối Tô Mộc nói: "Tốt a, xem ra hai người đúng là cái gì đều không hiểu rõ, ta liền giảng cho các người nghe."

Nguyên lai Ngự Huyền Kỳ hôm đó cùng Vương Dương Minh so chiêu, tại hán kỳ quái binh khí phía dưới không có chiếm được chút tiện nghi nào, đành phải bỏ chạy, tùy thời xuất thủ lần nữa. Nàng thực một mực xa xa đi theo Ứng Dương quân một hàng, thẳng đến tiền vào Quy Tư Quốc cảnh nội, nàng thân thủ thật sự là cao minh, lại cùng đến xa, cho nên Vương Dương Minh bọn người không có phát hiện nàng tồn tại. Thẳng đến Vương Dương Minh bọn người được mời tiến vào Quy Tư Quốc Hoàng Cung cùng Quốc Vương gặp mặt, những này đều rơi ở trong mắt nàng.

Nàng gặp trong hoàng cung không tốt ẩn thân, thế là ẩn núp về phía sau trù, đã thấy mấy cái kia thị nữ tiến đến bưng một cái kim ẩm, một cái Ngọc Hồ, lại len lén đem một bình Dược Phần đổ vào hai cái trong bầu, nàng trong lòng biết thuốc bột này nhất định là độc dược, coi là cái này Quốc Vương muốn đem Sứ Đoàn một đám hạ độc chết, nàng còn trông cậy vào từ trên người Vương Dương Minh đạt được trừ tận gốc Cửu Dương Thần Công tai hại phương pháp, chỗ nào có thể làm cho hán trúng độc mà chết, đang muốn tiến lên ngăn cản, đã thấy thuốc kia trên bình thiếp tờ giấy, cấp trên mơ hồ viết là Hán Tự. Nàng đợi này hai thị nữ qua, đem bình thuốc lấy ra, thấy phía trên viết là "Kỳ bạc Hợp Hoan Tán", trong lòng không khỏi buồn cười.

Nguyên lai cái này kỳ bạc Hợp Hoan Tán là Hạ Triều một số Hạ Cửu Lưu Đạo Sĩ phối chế cương liệt, lớn nhất thiên điều động trong thân thể, ăn loại thuốc này phần nữ tử, sẽ cảm thấy bưng bưng phần chán, khó mà khống chế, bị những đạo sĩ này dễ như trở bàn tay cảm xuống. Mà nam tử trời sinh Dương Khí tràn đầy, nếu như không cẩn thận ăn vào loại thuốc này phần, hiệu dụng muốn mạnh mẽ hơn nữ tử quá nhiều, toàn thân tinh huyết đều sẽ bị điều động, nếu như tại trong vòng mười hai canh giờ không thể Động Phòng, liền sẽ bạo thể mà chết.

Nàng tối nghĩ những thứ này thị nữ nhất định là thụ Quốc Vương ý chỉ dưới, nhưng lại không biết ý muốn như thế nào. Nhưng là chỉ cần không phải gây nên người vào chỗ chết Mê Dược, nàng mới lười nhắc nhở. Huống hồ nếu như là Vương Dương Minh bên trong, ý loạn tình mê phía dưới, chính mình ép hỏi hán giải quyết Cửu Dương Thần Công tai hại phương pháp, có lẽ lại càng dễ đắc thủ. Thế là nàng án binh bất động, lặng lẽ quan sát.

Không lâu sau đó, này Bác Vọng hầu Trương Khiên liền theo một cái uyển chuyển nữ tử về phía sau đường, tiến phòng ngủ. Ngự Huyền Kỳ đối Trương Khiên sự tình không để ý chút nào, nàng nhớ mãi không quên chỉ là Vương Dương Minh một người mà thôi, lập tức lặng lẽ ẩn núp ra ngoài, muốn nhìn một chút Vương Dương Minh đang làm gì, đã thấy Vương Dương Minh sốt ruột bận bịu hoảng chạy ra ngoài, Tô Mộc cùng Bích Lạc theo thật sát, nàng cũng liền cùng theo một lúc đuổi theo, mắt thấy Vương Dương Minh rõ ràng là bưng bưng phần chán, chắc hẳn cũng là bên trong cái này kỳ bạc Hợp Hoan Tán.

Tô Mộc nghe nàng nói ra Vương Dương Minh hội bạo thể mà chết, quá sợ hãi, trong lòng sớm đã loạn lòng người. Đã thấy Vương Dương Minh giống như có lẽ đã nhìn không được, trong miệng hô hô hát hát, còn như là đã thú, Tô Mộc cẩn thận mà tiến lên nói: "Tiểu sư đệ, người không sao chứ, người không nên làm ta sợ..."

Đúng lúc này,

Vương Dương Minh bỗng nhiên giống như đạn pháo đột ngột từ mặt đất mọc lên, thẳng tắp hướng về phía Ngự Huyền Kỳ bay đi, trong miệng hô lớn: "Người cái này tặc nữ nhân, ta coi như bạo thể mà chết, cũng sẽ không bỏ qua người, ăn ta nhất quyền!"

Ngự Huyền Kỳ cũng không nghĩ tới Vương Dương Minh lại đột nhiên nổi lên, vội vàng ứng chiến, hai người trong khoảnh khắc đối vô số quyền cước, ai cũng không có chiếm được ai thượng phong, hai người lần lần lộn lộn đánh đi ra, mấy hơi ở giữa đã không thấy bóng dáng. Tô Mộc hữu tâm muốn đuổi theo, thay vào đó hai người giao chiến uy lực quá lớn, nàng đuổi theo, ý đồ trợ Vương Dương Minh một chút sức lực, lại bị hai người quyền cước mang theo kinh phong làm cho tất thảy qua, trong nháy mắt choáng.

Vương Dương Minh thần trí đã mất, võ công lại vẫn còn tồn tại, mà lại toàn thân tinh lực bưng bưng phần chán, quyền cước tựa hồ so bình thường còn nặng rất nhiều, Ngự Huyền Kỳ nỗ lực cùng hán qua mấy chiêu, phát hiện mình thế mà đánh không lại hán, lần này khí không thể coi thường, lần trước nàng không làm gì được Vương Dương Minh, là bởi vì hán binh khí cổ quái, lần này hán tay không cùng mình đối địch, chính mình thế mà còn là không làm gì được hán, nàng vừa giận dữ, đem Cửu Dương Thần Công vận đến mười phần, liền cùng Vương Dương Minh làm. Hai người quyền cước phanh phang rung động, cũng không biết đánh ra bao xa.

Ngự Huyền Kỳ đột nhiên cảm giác được chính mình trong đan điền đau xót, tiếp lấy Toàn Thân Kinh Mạch đều đi theo đốt đau, thầm nghĩ trong lòng không tốt, xem ra chính mình thương thế lại phát tác. Lần này tình thế nhất thời nghịch chuyển, Ngự Huyền Kỳ dần dần uể oải, Vương Dương Minh lại thân uy lâm liệt, ngay tại Ngự Huyền Kỳ sắp mất mạng tại Vương Dương Minh Vô Song Trọng Quyền phía dưới lúc, Vương Dương Minh bỗng nhiên vô lên trên, một tay lấy Ngự Huyền Kỳ ôm, hai người lần lần trên mặt đất, không biết lần mấy cái vừa đi vừa về. Vương Dương Minh ý loạn tình mê, hai tay xé ra, liền đem Ngự Huyền Kỳ Khoan Bảo xé thành từng mảnh sợi, bóng loáng khiết da trắng trong khoảnh khắc bại lộ tại trước mắt hán.

Ngư Huyền Ky quá sợ hãi, cả giận nói: "Người làm gì!" Nhưng mà nàng lúc này kinh mạch phong đã cực, căn bản không có khí lực phản kháng, trong nội tâm nàng khi khỗ, thể mà một hơi thở không được, tươi sống tức ngắt đi.

Không biết qua bao lâu, Ngư Huyền Ky thăm thẳm tỉnh lại, thấy mình trần như nhộng nằm trên mặt đất, trên thân đau nhức, nàng nỗ lực chống đỡ khỏi thân thể đến, thấy mình trên đùi có chút vết máu, bên người nằm một cái đang nằm ngáy o o nam tử, nhìn người kia khuôn mặt, không phải Vương Dương Minh là ai.

Ngư Huyền Ky trong lòng khi khỗ, biết mình cả đời danh tiết đã bị người này làm bẩn, giờ lên song chương liền muốn đem Vương Dương Minh chết ngay lập tức dưới chương, nhưng mà nàng lại đột nhiên phát giác trong kinh mạch của mình tựa hồ cũng thường ngày có chỗ khác biệt, những cái kia đã từng bị Cửu Dương Thần Công nóng rực Dương Khí đốt bị thương kinh mạch tựa hồ cũng đã khôi phục như lúc ban đầu, mà Chân Khí như thế nào vận chuyển, kinh mạch tựa hồ cũng không hề phong, nàng không để ý tới dừng, vội vàng dốc lòng nội thị, phát hiện trong đan điền Chân Khí nước sữa hòa nhau, tựa hồ so trước đó càng phải cường đại hơn, mà kinh mạch sớm đã thoát thai hoán cốt, thể mà không còn có đốt bị thương dấu hiệu.

Nàng không rõ ràng cho lắm, trong lòng lại là hoan hỉ, nghĩ đến chính mình trinh tiết đã mất, lại là thất lạc, thật dài thán một tiếng, đứng dậy mặc quần áo, nhìn Vương Dương Minh liếc một chút, trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang, rốt cục vẫn là yên lặng rời đi.

Tô Mộc choáng một hồi, dần dần thức tỉnh, cảm thấy thể nội phiền muộn không chịu nổi, biết mình bị Vương Dương Minh cùng Ngư Huyền Ky uy danh chỗ chấn động, Bề Khí ngất, một lát nội lực khó mà vận chuyển tự nhiên. Nhưng là nàng lo lắng Vương Dương Minh an nguy, không lo được chính mình thương thế, vội vàng phóng người lên đến liền đi tìm Vương Dương Minh cùng Ngư Huyền Ky tung tích, lại không thu hoạch được gì. Nàng mất thấy đã đến sau nửa đêm, nghĩ thầm có lẽ Vương Dương Minh đã đào thoát Ngư Huyền Ky Độc Thủ trở lại Quốc Tân Quán cũng khó nói, lập tức chạy về Quốc Tân Quán xem xét tin tức, gặp Cố Tích Phong bọn người uống say khướt đều đã nằm ngủ, chỉ có Bích Lạc còn trong đại sảnh trông coi một chiếc Cô Đăng chờ đợi.

Bích Lạc gặp Tô Mộc trở về, đuổi bước lên phía trước, bắn liên thanh mà hỏi thăm: "Dương Minh ca ca đâu? Hắn làm sao không cùng người đồng thời trở về?"

Bạn đang đọc truyện *Dương Minh Kỳ Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Trăm hai mươi ba vào cung :.

Tô Mộc gặp Vương Dương Minh cũng không trở về đến, trong lòng lo lắng càng sâu, đành phải đem Vương Dương Minh bên trong về sau còn đựng phải Ngư Huyền Ky sự tình nói, Bích Lạc nghe nói Vương Dương Minh tại trong vòng mười hai canh giờ nếu như không thể được chuyển nam nữ liền sẽ bạo thể mà chết, trong lòng đã sớm không có chủ ý, khóc ròng nói: "Tô tỷ tỷ, người nhanh mang ta đi tìm hắn!"

Tô Mộc gặp Bích Lạc ruột gan rối bời, mặc dù tại hoảng sợ trong lúc cấp bách, cũng không chịu được trách cứ nàng nói: "Người gấp cũng vô dụng. Hắn bên trong là, chẳng lẽ người có thể giúp hắn?"

Đã thấy Bích Lạc yên lặng gật đầu, mím chặt bờ môi không nói một lời.

Tô Mộc mặc dù tại trong lúc tình thế cấp bách, nhìn thấy nàng bộ dạng này cũng là giận không chỗ phát tiết, mắng: "Cũng không biết này Tiểu Sắc Quỷ có cái gì tốt, đem người mê dạng này thân hồn điên đảo!"

Nàng trong lòng tức giận, gặp Cố Tích Phong bọn người tại nằm ngáy o o, nổi nóng lên, lần lượt phòng đập cửa, đem những người này đều bừng tỉnh. Cố Tích Phong xoa mông lưng mắt buồn ngủ, nhìn lấy nàng, bất đắc dĩ nói: "Tiểu Cô Nãi Nãi, sự tình gì không thể ngày mai lại nói sao?"

Tô Mộc Khí Đạo: "Ngày mai Trương Hầu gia nói không chừng liền quyết định lưu tại Quy Tư Quốc, chúng ta những người này cũng chỉ có thể đẹp đường hồi phủ!"

Cố Tích Phong nghe nàng nói nghiêm túc, tửu dọa cho tỉnh một nửa, vội hỏi làm sao. Tô Mộc đem Ứng Dương quân mấy cái tướng lãnh cao cấp cùng Sứ Đoàn chủ yếu thủ lĩnh đều gọi tỉnh khếp tại một chỗ, mới đưa Vương Dương Minh bên trong sự tình cùng bọn hắn giảng. Mọi người kết hợp lúc ấy tình huống, thể mới biết, Trương Khiên khẳng định cũng là bên trong, cho nên mới đi theo cái kia Vũ Nữ tiến Hậu Đường.

Tử Cát trầm ngâm nửa ngày, nói: "Bây giờ đã là sau nửa đêm, Trương Hầu gia bên kia chắc hẳn không nên làm sự tình đều đã làm, chúng ta coi như xông vào Hoàng Cung đi đòi người cũng đã là vụ sự vô bổ, cũng may quốc vương kia một lòng chỉ muốn giữ lại Trương Hầu gia, cho nên hẳn thân người an toàn sẽ không có vấn đề. Việc cấp bách, là mau đem tiểu sư đệ tìm trở về, một là không thể mặc hắn bạo thể mà chết, hai là còn muốn hắn đến quyết định chúng ta bước kế tiếp hành động."

Mọi người nhao nhao gật đầu nói phải, lập tức mệnh Ứng Dương quân toàn băng rải ra tìm kiếm Vương Dương Minh hạ lạc, ròng rã tìm một đêm, lại không có bất kỳ cái gì kết quả.

Mọi người tìm được ngày thứ hai sáng sớm, nhao nhao trở về gặp mặt, phát hiện riêng phần mình đều là không thu hoạch được gì, chính đang rầu rĩ lúc, chợt nghe được bên ngoài có tiếng bước chân, tiếp lấy đi vào một người tới. Bích Lạc cái thứ nhất hoảng sợ nói: "Dương Minh ca ca!"

Tiến đến, chính là một mặt tâm sự Vương Dương Minh.

Mọi người nhao nhao tiến lên hỏi hẩn chuyện gì xảy ra, đến đi nơi nào. Vương Dương Minh thấy mọi người đều hết sức quan tâm hẩn, trong lòng có chút cảm động, lại mê mang nói: "Ta cũng không biết tối hôm qua phát sinh cái gì. Sáng sớm hôm nay khi tỉnh dậy, tại một chỗ hoang địa, ta đứng cao nhìn xa, phát hiện cách Quốc Tân Quán nơi này khoảng chừng mấy chục dặm xa, triển khai khinh công một đường chạy tới."

Bích Lạc lại không để ý dừng, chỉ là quan tâm nói: "Dương Minh ca ca, thân thể ngươi không ý kiến a?"

Vương Dương Minh lại nói: "Thân thể không ý kiến? Vì cái gì nói như vậy?"

Tô Mộc gặp Vương Dương Minh một mặt mê mang,

Thăm nghĩ đến có một số việc không dễ dàng cho tại trước mặt mọi người hỏi hẩn, lập tức hướng mọi người nói: "Các ngươi trước đều tán đi, ta cùng Vương Dương Minh nói riêng một hồi lời nói."

Nàng đem Vương Dương Minh kéo vào gian phòng của mình, người khác ngược lại là thức thời không có đi theo, nhưng là Bích Lạc lại vô luận như thế nào đều đạt được thành tựu. Tô Mộc nghĩ thầm Bích Lạc cùng Vương Dương Minh quan hệ không phải bình thường, chuyện này không tị hiềm nàng ngược lại cũng cần phải, thế là cũng đem Bích Lạc kéo tiến gian phòng, lúc này mới đối Vương Dương Minh nhỏ giọng nói: "Ngươi tối hôm qua bên trong kỳ bạc Hợp Hoan Tán, Ngự Huyền Ky không phải nói ngươi trong vòng mười hai canh giờ liền sẽ bạo thể mà chết sao? Làm sao chính ngươi hoàn toàn không biết bộ dáng?"

Vương Dương Minh gãi gãi đầu, nói ra: "Ngươi đang nói cái gì a?"

Tô Mộc để hẩn tranh thủ thời gian xem kỹ một phen thân thể của mình, Vương Dương Minh bắt đắc dĩ, đành phải dốc lòng nội thị, phát hiện thể nội không có bất kỳ cái gì dị dạng, nói ra: "Trong cơ thể ta không có bất cứ vấn đề gì a."

Tô Mộc gặp Vương Dương Minh không giống giả mạo, trong nội tâm nàng cũng bắt đầu đoán đo bất định đứng lên, thế là đem tối hôm qua chuyện phát sinh đều cùng Vương Dương Minh thuật lại một lần, Vương Dương Minh ngạc nhiên nói: "Ngươi nói những chuyện này ta làm sao một chút ấn tượng đều không có? Ta chỉ nhớ rõ tối hôm qua chúng ta tại Hoàng Cung Tư Yên, về sau ta cảm thấy mình thật là khó chịu, liền muốn đi ra ngoài thấu gió lùa, lại về sau liền cái gì đều không nhớ rõ. Sáng nay đứng lên phát hiện mình ngủ ở trong bụi cỏ, trả lại cho ta giặt mình, vội vàng mặc xong quần áo chạy về tới. Ta không thấy được Ngự Huyền Ky a."

Tô Mộc trong lòng nghi hoặc, gặp Vương Dương Minh lại xác thực cái gì đều nghĩ không ra bộ dáng, nghĩ thầm có lẽ cái này kỳ bạc Hợp Hoan Tán không chỉ là, khả năng còn có để cho người ta mất trí nhớ công hiệu. Nàng gặp Vương Dương Minh xác thực không giống tối hôm qua như thể toàn thân khô nóng, hai mắt huyết hồng, tâm đạo có lẽ Vương Dương Minh cái này Bách Độc Bất Xâm thân thể đối cũng là hữu hiệu, chỉ cần tính mạng hẩn không ngại, khác đều tính toán. Chỉ là nàng không biết vì cái gì Vương Dương Minh cùng Ngự Huyền Ky đại chiến một trận về sau Ngự Huyền Ky lại chẳng biết đi đâu. Nhưng khi hạ cũng không lo được cái này rất nhiều, vội vàng đối Vương Dương Minh nói: "Ngươi như là đã vô sự, ta xem chúng ta không thể ở chỗ này trì hoãn, nhất định phải lập tức lên đường tiến về Hoàng Cung cứu ra Trương Đại Nhân tới."

Vương Dương Minh nghe nói Trương Khiên cũng bên trong, trong lòng khẩn trương, chặn lại nói: "Việc này không nên chậm trễ, hiện tại liền đi."

Bích Lạc gặp Vương Dương Minh thân thể không ngại, đối với khác ngược lại là hết thảy đều không để trong lòng, vội vàng theo hai người cùng nhau ra ngoài, hội hợp mọi người liền giống trống khua chiêng hướng Hoàng Cung qua.

Tới cửa, bị giữ cửa binh lính ngăn lại, Vương Dương Minh mệnh Bích Lạc tiến lên Thông Dịch, nói mình một hàng là tới đón Trương Khiên đại nhân. Binh lính tối hôm qua gặp qua Vương Dương Minh một hàng, ngược lại cũng biết bọn họ đúng là Hạ Triều trong sứ đoàn người, lập tức vội vàng đi vào thông báo. Trọn vẹn chờ đợi nửa canh giờ, mới về đến lời nói, đề bọn hẩn vào.

Vương Dương Minh bọn người một đường chạy chậm đến Thừa Thiên Điện cửa, gặp cái này Thừa Thiên Điện cũng là Quốc Vương cùng Bách Quan Nghị Sự chỗ, cửa có sâm nghiêm phòng vệ, binh lính cản bọn họ lại, nói: "Quốc Vương đang cùng Trương Đại Nhân ở bên trong nói chuyện, không có đạt được cho phép trước đó, các ngươi không thể đi vào."

Vương Dương Minh ngược lại còn tốt, Tô Mộc là cái tính tình nóng nảy, gặp binh lính ngăn lại không cho vào qua, lúc ấy liền muốn phát tác, bị Vương Dương Minh gắt gao giữ chặt, nói: "Chớ xúc động. Nơi này là người ta địa bàn, nếu như để người ta gây gáp, chúng ta những người này một cái cũng đừng nghĩ sinh ly nơi đây."

Mọi người đang thương lượng đối sách, đã thấy Thừa Thiên Điện bên trong có người đi ra. Đi đầu một người thân mang Hoàng Bào, chính là quốc vương kia, đằng sau đi theo một người, lại là Trương Khiên, Trương Khiên đằng sau còn đi theo một vị thanh xuân nữ tử, Vương Dương Minh gặp nữ tử kia lơ mờ có chút quen mắt, đối Cố Tích Phong bọn người nhắc nhở về sau, mới biết được nữ tử kia cũng là tối hôm qua này 16 ngày Ma mưa bên trong một viên, cũng chính là theo Trương Khiên cùng nhau sau khi tiến vào đường nữ tử kia.

Vương Dương Minh các loại trong lòng người lo sợ, không biết Trương Khiên phải chăng đã bị cái này nước Vương Mỹ Nhân kế bắt được, không

chúng cái này muốn vĩnh viễn lưu lại. Đã thấy Trương Khiên cùng quốc vương kia chăm chú nắm tay, về sau còn ôm ấp một phen, lại chấp tay một cái, lâm tạm biệt thủ thế, nữ tử kia cũng đối Quốc Vương thật sâu cúi đầu, tiếp lấy đi theo Trương Khiên liền đi ra ngoài. Quốc vương kia tại cửa ra vào lưu luyến không rời mà nhìn xem Trương Khiên, thẳng đến hắt xuống thang, lúc này mới quay người hồi cung.

Vương Dương Minh bọn người không biết đây là cái gì tình huống, đuổi bước lên phía trước tiếp Trương Khiên, Vương Dương Minh cái thứ nhất nhìn không được đặt câu hỏi, nói: "Hầu Gia, ngài chơi đây là đâu vừa ra?"

Bạn đang đọc truyện *Dương Minh Kỳ Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.